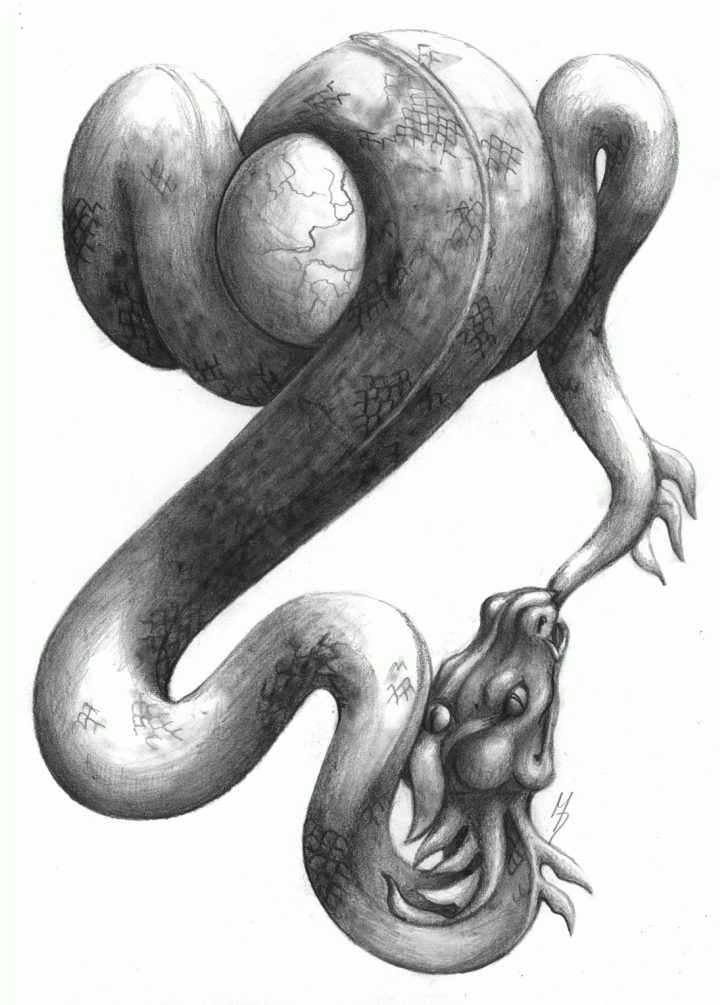

Narka-S

Nepublikovaná starší varianta románu Narka

Verze korektur chyb v textu 1.1

Richard Šusta 1996

Email: r@susta.cz , WEB: <http://susta.cz/>

Elektronická verze starší nezkrácené varianty knihy Narka

Titul: **Narka-S (1996)**
Autor: **ŠUSTA Richard**, r@susta.cz, <http://susta.cz/>
Vydal: **Text nebyl vydán. Jeho zkrácením a úpravami vznikla
knihka Narka ISBN: 8085892391
POUTNÍK - Klub Julese Verna + NETOPEJR 1999**
Ilustrace: **Monika Dvořáková**
© 1996 **Richard Šusta**

Obsah

Značky udávající podobnost obsahu kapitoly s knižní verzí Narky - vysvětlení viz. předmluva

---	podobný děj #--	částečně odlišný děj ##-	výrazně jiný děj ###	různý děj	
---	Prolog: Orlí voliéra.....				7
---	Kapitola 1 Upalte stejnozvrhlíka!				16
---	Kapitola 2 Na břehu jezera.....				23
---	Kapitola 3 Kola jedou tmou				28
###	Kapitola 4 Růžová chapadla.....				34
###	Kapitola 5 Slizáci				40
###	Kapitola 6 Zvuk kusadel.....				49
###	Kapitola 7 Hai Vala				56
##-	Kapitola 8 Oddaní.....				61
#--	Kapitola 9 Paprsek měsíce.....				65
##-	Kapitola 10 Dotek duší.....				72
---	I. intermezzo.....				77
##-	Kapitola 11 Noc bez naděje				85
---	Kapitola 12 Prsty ve sněhu				93
---	Kapitola 13 Jediná důležitá věc.....				103
#--	Kapitola 14 Čelo vichrů				108
###	Kapitola 15 Hebká kadeř.....				116
###	Kapitola 16 Hadí hůl				125
##-	Kapitola 17 Nadlidský úkol				132
##-	Kapitola 18 V pasti.....				140
###	Kapitola 19 Svědící udírna				149
---	II. intermezzo.....				157
#--	Kapitola 20 Padlí a odpadlí				162
---	Kapitola 21 Podivný los.....				173
##-	Kapitola 22 Žlutá záplava.....				179
---	Kapitola 23 Pomoc, která nezapřela sama sebe				185
---	Kapitola 24 Útok nejistoty				193
---	Kapitola 25 Paní katyně				198
---	Kapitola 26 Noc snů.....				207
###	Kapitola 27 Kopulo.....				212
###	Kapitola 28 Odpočinek válečníka				222
---	Kapitola 29 Vivam.....				232
---	Kapitola 30 Až tě někdy budu potřebovat				239
---	Kapitola 31 Beztvarý oblak.....				248
##-	Kapitola 32 Tam život, zde smrt!				260
###	Kapitola 33 Sliby.....				267
###	Kapitola 34 Aitvár čuesyk.....				271

---	III. intermezzo.....	288
###	Kapitola 35 Letenka na orbit	298
###	Kapitola 36 Megahostina megalů	304
##-	Kapitola 37 Frankí	312
#--	Kapitola 38 Nosička lampy	319
##-	Kapitola 39 Velký Boj.....	324
---	Kapitola 40 Plápol.....	336
---	Kapitola 41 Šeré jeskyně	344
---	Kapitola 42 Zapomínání	349
##-	Kapitola 43 Partneři ve smrti.....	354
#--	Kapitola 44 První atomárka	364
#--	Kapitola 45 Kusy těl	378
##-	Kapitola 46 Poslední boj	384
###	IV. intermezzo	391
###	Kapitola 47 Velezločinec	397
###	Kapitola 48 Vyděděnec	406
###	Kapitola 49 Mocnoměr Kianailae	410
###	Kapitola 50 Krátké propojení	419
###	Epilog Loď mrtvých	426

Předmluva k elektronické publikaci

Narku jsem tvořil v letech 1993 až 1998 jako svoji prvotinu, pokud nepočítám dva romány napsané na ZŠ. Její vznik podnítily díla Kadlečkové, zejména „Stavitelé věží“, v nichž popisuje setkání velmi odlišných kultur ve stylu „my vyspělí si hrajeme s vámi nedokonalými jako s šachovými figurkami“.

V dějinách lidstva probíhaly podobné události úplně jinak, a proto jsem se rozhodl vytvořit vlastní scénář kontaktu s velmi vyspělou a kulturní civilizací. Neuvažoval jsem o vydání žádného románu. Chtěl jsem si napsat krátkou povídku, jen tak sám pro sebe.

Ze zamýšlených několika stránek se postupně vyklubal barvitý svět Narky, jehož první popis měl skoro tisíc stránek. Jiří Pavlovský, ze sci-fi knihkupectví v Čáslavské ulici, mě umluvil, abych román trochu zkrátil a zkusil ho přihlásit do soutěže „O cenu Karla Čapka 1997“. Soutěžní Narka zde uveřejněná, *dále jen Narka-S*, získala druhé místo. Porotci oceňovali její velmi napínavý příběh, ale vytykali jí značný rozsah. Jejím ztenčením vznikla nakonec vydaná knižní verze Narky.

Zkrácení Narky-S jsem prováděl hlavně změnami v toku děje. Narka-S není proto rozšířený příběh knižní Narky, ale alternativní realita s jiným, horším koncem. Nicméně všem případným čtenářům radím, aby si napřed přečetli knižní verzi Narky (pokud ji nemají, najdou ji v PDF souboru na stejné domácí stránce jako tento dokument), neboť je lepší než Narka-S, nejen dle mého soudu, ale i mínění jiných. Snad s výjimkou závěru. Čtenářům se víc líbilo drsnější zakončení Narky-S, které kvůli krácení nešlo bohužel zachovat.

Vztah obou verzí Narky je vyznačený v záhlaví každé kapitoly následujícími značkami:

- - - Kapitola se podobá knižní verzi Narky. Může sice obsahovat nějaké vsuvky a rozšířené popisy událostí, ale vyznění děje zůstalo zachované. Pokud čtenář zná knihu, může tuto kapitolu zběžně projít, aniž ztratí souvislost.
- # - - Tato kapitola má mírně odlišný děj, avšak změny nejsou příliš podstatné.
- ## - Děj kapitoly obsahuje výrazné nebo klíčové změny oproti knižní verzi.
- ### Kapitola má zcela odlišný děj, nebo popisuje události jinak než knižní verze.

Upozornění:

Následující text, na rozdíl od knihy, neprošel důkladnou jazykovou korekturou a může obsahovat stylistické a pravopisné chyby, které unikly kontrole. Slouží proto pouze k studijním účelům a lze ho šířit jen v elektronické podobě zde uvedené.

Obsah tohoto souboru není dovoleno jakkoliv upravovat bez výslovného písemného svolení autora.

V Praze 5.12.2002

Richard Šusta

*Věnováno Dáše Volencové,
mojí milované ženě a přítelkyni,
s hlubokým poděkováním
Nadě a Jindrovi Fukovým,
Jiřímu Pavlovskému, Petře Pechové,
Jitě a Tomášovi Rutrlovým,
bez jejichž rad a kritiky
by Narka nikdy nevznikla v dnešní podobě, a
Monice Dvořákové
za darované ilustrace, jimiž zkrášlila příběh o Narce.*

- - - Prolog: Orlí voliéra

Nit osudu Eli-Singha odměřoval šepot hvězd. On sám o tom ještě nevěděl, i když něčeho podobného se v hloubi duše obával. Zatím doufal ve své štěstí. Zaháněl nejčernější myšlenky a snažil se nevidět v bíle oděném muži, který ho navštívil, svého budoucího kata.

„Máš vše, o cos žádal! Kdy se dočkáme výsledků?“

Hluboký hlas příchozího studil. Eli-Singh se před ním choulil v rohu zdi a očima zarudlýma od nevyspání prosil o čas. Cítil, jak mu po zádech stékají čůrky ledového potu. Slova odpovědi z něho vylézala jako vyděšené krysy z hromady odpadků: „Nevím... Záleží na datech... Může to trvat déle... i několik let...“

„Slíbils týden, pokud ti obstaráme Mega-počítač. A ten jsi dostal. Pamatuj si! Budeš bezmezně obdarován, uspěješ-li. Jinak se připojíš k Oddaným, kteří zbytečně zahynuli pro tvé plané sliby!“

Eli-Singh padl k zemi, zabořil čelo do koberce nedaleko nohou svého chleboďárce a s úlevou, že opět vyvázl, horečně sliboval: „Nejsvětější Proroku, hned znásobím své úsilí!“

Tiskl se k podlaze a napjatě poslouchal pleskot sandálů. Nejsvětější Prorok odcházel. A čtveřice modře zahalených strážců také. Když se za posledním návštěvníkem zasunuly dveře, Eli-Singh vyskočil a rozkřičel se na své podřízené: „Slyšeli jste! Zpět k mašinám!“

Několika kopanci povzbudil nejbližší, u kterých se mu zdálo, že odlepují své tváře od země příliš pomalu. Práce se opět obnovila a Eli-Singh se vrátil ke studiu křivek na obrazovce před ním. Silně ho znepokojovaly.

„Týden je holý nesmysl, vyžádá si to nejméně měsíc, možná i rok,“ šeptal v duchu. Mýlil se. Šeredně.

Zdroj potíží Eli-Singha se v tuto chvíli nacházel několik tisíc kilometrů západně v centrální budově Vše-Banky, nejvýznamnější finanční společnosti států Euroamu. Kla-pal tam starodávný skartovač. Muzeální stroj měl prosklené boky a stál na vysokých mosazných nožkách uprostřed rozlehlé místnosti bez oken. Tvarem připomínal akvárium, ale místo rybiček se v něm blýskaly ocelové nože, které krájely vložené listy papíru na drobné odřezky, z nichž by bylo možné původní dokument složit teprve po létech trpělivé práce.

Kolem skartovače kroužilo dvanáct tančících postav a opodál zpíval dvanáctičlenný sbor. Všichni účinkující měli modrobílé kostýmy se stejným střihem pro obě pohlaví a podobné účesy. Jinak tomu ani nemohlo být. Hráli Zpěv Sjednocení. Jejich jednotné oblečení vyjadřovalo rovné právní postavení všech občanů států Euroamu, záruku stejných šancí na úspěch pro každého, bez ohledu na jeho původ, barvu pleti a pohlaví. Diváky v místnosti zastupovalo obrovské plátno, zavěšené na stěně až u stopu a rozdělené na dvacet osm čtverců. Každý z nich symbolizoval jednu linku video-konference. Zhruba polovinu polí už zaplnily projekce osob, zbytek dosud zel prázdnotou. Neustále však přibývaly další obrazy.

Dnes klikou skartovače točil výjimečně sám vicedržel Vše-Banky. Právě on nechal před lety sestavit Zpěv Sjedenocení jako reklamu na generační obligace. Slavil s ní nečekaný úspěch. Občanům států Euroamu se zalíbil klapot řezacích nožů a veselý text, který s lehkou ironií vypovídal o lidských touhách a nadějích na budoucnost osamělé oázy demokracie ve světě plném fanatismu, drog a chmurných ekologických vyhlídek. Vicedržel byl patřičně hrdý na svůj nápad a sponzoroval jeho tradici. Najatý estrádní soubor hrál Zpěv Sjedenocení každé pondělí a záznam vystoupení se předával do veřejné počítačové sítě. Jeho obsah se neustále nepatrně měnil a doplňoval o odkazy na aktuální události. Pouze mimořádný znalec dění ve světě porozuměl všem narážkám. O tom svědčily i mnohahodinové spory „expertů“.

Všechny čtverce na velkém plátně se již zaplnily a vystoupení se chýlilo ke konci. Sbor zpíval:

*„...náš Euroam deprese nepotopí,
inflace nerozhází, konflikty nepopálí...“*

Během sloky, parafráze na proslavený hinduistický epos „Mahábhárata“, čili „Velký Boj“, uchopil vicedržel reklamní letáčky indického koncernu Ardžuna postiženého náhlým poklesem na burzách, zamával s nimi ve vzduchu a vsunul je do štěrbin na vršku skartovače. Řezací nože je lehce rozkrájely a v proskleném zásobníku zavířily pestré odstřížky. Cena akcií Ardžuny nevypadala o nic lépe. Naznačoval to i projev jednoho tanečníka, který se vydělil z kruhu a předstíral spokojenost ukrutně křečovitými pohyby.

Jakýmsi nedopatřením se vedle skartovače, mezi papíry připravenými k rozemletí, ocitl i modrobílý šek na Společnou banku Euroamu. Zbyl teď na stole jako jediný a vicedržel ho uchopil zcela mechanicky. Když ho nesl ke štěrbině, na moment zasvítíl červený hologram v jeho rohu. Obrazy na plátně dávaly najevo hluboké zděšení a gesty se snažily zarazit hrůzné zneuctění jednoho z nejvíce obdivovaných symbolů Euroamu, jeho stabilní měny. Vicedržel je však nevnímal, vypadalo to, že je v myšlenkách již někde jinde, a vsunul šek do stroje. Nože divoce zaskřípely a zastavily se. Vicedržel se zarazil, pár okamžiků se tvářil udiveně a potom zatočil klikou na druhou stranu. Ve chvíli, kdy zněla závěrečná slova Zpěvu Sjedenocení:

*„...proto až ke hvězdám
bude stoupat náš Euroám...“*

vyndal ze štěrbin neporušený šek a s úsměvem ho položil vedle stroje. Přitom se ozvalo jemné zapraskání, které prozradilo, že šek je pouhá napodobenina, dovedně vyrobená z tvrzené ocelové fólie. Obličeje na plátně se usmívaly. Vtip se líbil.

Vicedržel se lehce uklonil a sestoupil z jeviště dolů. Zamířil k velkému stolu naproti plátnu. Ostatní účinkující udělali hluboká pukrle. Vyběhli ze sálu a vzali s sebou také skartovač. Ztratili se v prvním výtahu. Za nimi zněly různé povely. Technici v poklusu naposledy prověřovali zářiče umístěné kolem sálu, schopné zarušit jakékoliv odposlouchávací zařízení, které by snad uniklo pečlivým prohlídkám. Spokojeni s kontrolou naskákali do expresní zdviže a odjeli do centrály elektronického dohledu. Jakmile opustili chodby, ozbrojené hlídky v celé budově zaujaly palebná postavení. Rozkaz zněl střílet na narušitele bez varování. Členové ochrany objektu byli výborně vycvičeni a stavu nejvyšší pohotovosti dosáhli za dvě minuty.

Vicedržitel usedl doprostřed stolu. Přidružila se k němu i pětice významných akcionářů Vše-Banky. Všichni si na hlavy nasadili černé video-helmy.

„Vážení obchodní přátelé,“ pronesl vicedržitel. Jeho pozdrav zachytila mikrofony a objektivy čtveřice 3D-procesorů umístěných na stěnách sálu. Během každé vteřiny vychrly dva miliony čísel, které řečí strojů popisovaly veškeré dění v sále. Vicedržitelova slova a pohyby měnily na řetězce údajů a odesílaly je do pancéřované krychle kryptoru. Zde se data šifrovala. Čísla se divoce mísila a přetvářela složitými matematickými postupy. Operace kryptoru řídil klíč složený z mnoha symbolů, které proudily strojem v rytmu vstupních dat a neustále měnily charakter právě používané šifry. Ze zařízení vycházela změť znaků, nesrozumitelná každému, kdo neznal klíč.

Zakódovaný pozdrav vicedržitelovy vylétl z výstupu kryptoru a klesal kabelem podél vodovodní stoupačky do sklepa budovy. Zde ho hlavice laseru změnila na tenký pulzující paprsek a odeslala do průhledného vlákna schopného vést světlo. Krátkou štolou se vlákno vnořilo do sítě nedalekého metra. Připojilo se tam k mnoha dalším kolegům a společně s nimi bylo uzavřeno do jednoho z kabelů položených podél stěn tunelů. Pozdrav letěl kolem vozů jedoucích po trase D a minul řadu stanic podzemní dráhy zaplněných čekajícími občany společenství států Euroamu.

Na náměstí Prosperity pozdrav, vedený optickým vláknem, odbočil do svislé šachty a přestoupil na trasu C. Podél ní dorazil k vysoké telekomunikační věži, která spojovala všech dvacet osm účastníků video-schůzky, roztroušených po celém Euroamu. Příjem a distribuci dat zde řídil komunikační Mega-počítač. U jeho terminálů panovalo normální pracovní tempo. Podobné konference patřily k běžným zakázkám společnosti, která věž vlastnila. Dnes, kromě této akce, zde spojovali ještě další dvě, shodou okolností poradou policejních prezidentů a sjezd šéfů kokainového kartelu.

Směr, který trápil Eli-Singha, vedl za oceán. Kopii pozdravu, která tam putovala, naměřoval program komunikačního Mega-počítače k nedalekému pobřeží, kde začínal podmořský kabel. Proklouzla jím podél dna moře na druhou stranu a přes pár ústředí se dostala až do rybářského městečka. Tam ji parabolická anténa na střeše místní pošty vyslala na nedaleký ostrůvek. Data prolétla nad jeho útesy zaplněnými ozbrojenými strážci a trychtýřem přijímací antény vstoupila do bílé vilky, kde se opět setkala s kryptorem. Řídil ho stejný klíč jako jeho kolegu ve Vše-Bance. Bez problémů data odšifroval a poslal do 3D-procesorů. Z jejich výstupů vedly kabely k pětici video-helm.

Tři muži a dvě ženy sedící za stolem uviděli prostorový obrázek, který připomínal lacinou počítačovou hru. Umělým hlasem je pozdravila animovaná postavička vicedržitelovy. Její pohyby kopírovaly svůj vzor včetně mimiky tváře. Vypadala velmi věrohodně, nicméně byla pouhou simulací. Měla jenom křestní jméno a titulek s označením funkce. Kdyby se prozradil šifrovací klíč nebo někdo s mnoha účastníků schůzky zradil, žádný soud na světě by nepřijal počítačem generovaný obraz za důkaz. Mohlo padnout pouze tajemství, ale nikoliv hlavy, které o něm rozhodovaly.

Osoby ve vilce odpověděly na pozdrav lehkou úklonou a usmály se. Data popisující jejich pohyby odcestovala zpět do Vše-Banky opačnou cestou. Ve video-helmách všech účastníků jejich gesta zopakovaly animované figurky, které seděly s mnoha podobnými v kruhovém jednacím sále.

Úsměvy pětice by určitě nevypadaly tak klidně, kdyby její členové věděli, že v místní ústředně pracuje oddaný služebník Nejsvětějšího Proroka. Ten pomocí malé propojky zařídil, že údaje, jdoucí do vily a zpět, proudily také na blízkou pobočku firmy z nepřítliš demokratické země. Odtud běžely pronajatou linkou k nejbližší telekomunikační věži a dále přes spojovací družici odlétly na jiný kontinent. Chvíli kličkovaly po cizím státě zpustošeném válkou a nakonec vklouzly do sálu ukrytého v podzemním bunkru uprostřed hor. Hučela tam záznamová zařízení a pečlivě ukládala přicházející zašifrovaná data. Na jednom stole ležel i kryptor, který používali účastníci schůzky, vedle něho čekaly 3D-procesory a video-helmy. Oddaní Nejsvětějšího Proroka nešetřili penězi a svými životy. Odvedli dobrou práci. Pouze šifrovací klíč stále chyběl. Klávesnice kryptoru čekala na výsledky Eli-Singha a Eli-Singh zas upíral své naděje ke Zpěvu Sjedenocení.

„Dovolte mi, abych zahájil v pořadí již třetí naše rokování o nejvýznamnějším obchodu v dějinách lidstva. Pevně věřím, že dnes společně nalezneme řešení všech sporných otázek a dospějeme k rozhodnutí,“ pokračoval vicedržitel v sále Vše-Banky. V okamžiku, kdy jeho animovaná postavička dořekla poslední slovo, vystřídal ji obrázek dvou dokumentů. Všichni účastníci je znali.

První spis specifikoval seznam zboží a způsob platby za něj. Jeho podpisem by se lidstvu otevřely dveře do vesmíru. Obdrželo by vše nutné pro podobné cesty, jako jsou hypermotory pro skoky hyperprostorem spolu s teorií navigace, podrobné postupy stavby kosmických lodí a mnoho dalších prvků. Dohoda pamatovala i na mapy cest k pěti hvězdám, které měly planety s podmínkami vhodnými pro život člověka. Nechyběla v ní ani pojistka platby. Hlavní součástky hypermotorů, to je komory rezonátorů, jim protistrana pouze zapůjčí. Lidstvo se stane jejich vlastníkem až po zaplacení a současně s nimi dostane přesný i postup jejich výroby. Lhůta k vyrovnání závazků za dodávku činila šedesát let.

Nabídku předložili Vše-Bance jednatelé neznámé organizace, a protože smlouva svým rozsahem převyšovala její možnosti, rozhodlo se její vedení přizvat ke smlouvě i další silné skupiny Euroamu. Dvacet osm společností, které se tu dnes sešly, kontrolovalo dohromady přes čtyřicet procent akcií firem Euroamu a polovinu politiků jeho států.

Součinnost všech při plnění smlouvy s *Neznámými* vymezoval druhý zobrazený dokument. Uváděl poměry dělení nakoupeného zboží a definoval spolupráci zúčastněných při splácení dluhu za dodávku. V ostatních oblastech se mezi nimi předpokládala tvrdá vzájemná konkurence. Jinak to ani nešlo, vždyť soutěživost byla neochvějným základem prosperity, hlavního hesla Euroamu.

„Na dnešním programu jsou především výsledky práce jednotlivých komisí, které jsme ustanovili během poslední schůzky,“ dokončil vicedržitel zahajovací projev. Jako první se přihlásilo několik nedočkavých techniků, kteří navštívili kosmický koráb *Neznámých* a absolvovali v něm krátký mezihvězdný let. Mluvili v superlativech a své projevy prokládali snímky kosmické lodi a cizí hvězdné soustavy.

Referát techniků uzavřel vedoucí komise. Titulek ho dokonce ohlásil celým jménem - prof. Stephan Trekins, dvojnásobný nositel Nobelovy ceny za fyziku. Učenec horečně vykládal: „Měli jsme za úkol odhadnout, kolik roků dělí naše vědce od objevu mezi-

hvězdných skoků. *Neznámí* nám dovolili prostudovat jejich hypermotory. Nevím, jak bych to lépe vyjádřil, ale připadali jsme si vedle nich jako neandrtálci v raketoplánu. Technika *Neznámých* je prostě něco jiného, než známe. Necháпали jsme ani nejzákladnější principy. Na první pohled připomíná rezavý šrot, a přesto funguje zcela dokonale. Ze všech sil se přimlouvám za přijetí smlouvy. Troufám si říct, že lidstvo dostalo šanci provést skok vpřed o celá tisíciletí!“

Po vystoupení vědců se objevil zamračený muž ve vojenské uniformě. Titulek ho představil jako Johna, generálního zpravodajce Světo-Banky. Mluvil stručně, mezi větami dělal krátké pomlky.

„Naším úkolem bylo odpovědět na dvě otázky. Za prvé, kdo jsou ti *Neznámí*? V tomto bodě jsme neuspěli. Žádný záznam o jejich činnosti. Osoby, které s námi jednájí, mají řádné identity občanů Euroamu. Řídí se pokyny. Neví nic o těch, kteří si je najali. Otestovali jsme to. Pár našich chlapců vyslechlo jejich jednatele. Zkusili všechno možné, včetně neurosond.“

„Sondy málokdo přežije. Jak na to reagovali?“ ozvalo se z pléna.

„Obratem zlikvidovali část výslechové party. Dali si záležet. Jejich těla nevypadala moc hezky, když jsme je našli. Jinak to vzali celkem klidně. Určitě čekali, že něco podobného zkusíme. Nejsou to amatéři. Pracují profesionálně a mají dobré informátory. Navíc disponují lepší výbavou než my. Když nakládali naše techniky poslané na exkurzi, jejich výsadkový člun si drze kecnul poblíž centra protivzdušné obrany. Nikdo tam nic nezaregistroval.“

„Máte alespoň nějaké domněnky, kdo to je?“ podivila se projekce štíhlé ženy. Titulek ji ohlásil; Kristine, multiprezidentka Středoevropského finančního svazu.

„Celý seznam. Naši experti popsali pár papírů. Vyberte si - mimozemšťané, tajné sekty, spolek upírů, strážci tajemství po dávných civilizacích. Mně se nejvíc líbil nápad, že jde o gang, který našel pozůstatky mimozemského korábu, a chce nám ho střelit. Ta jejich raketa připomíná vykopávku zralou do šrotu.“

Zpravodajce chvíli čekal a pak pokračoval ve svém sdělení: „Druhá otázka položená naší komisi zněla, jsme-li jediní, s kým *Neznámí* jednájí. Soudíme, že ano.“

„Johne, co vás k tomu vede?“ zeptal se ho vicedrželitel.

„Platba, kterou žádají za své zboží,“ zašklebil se zpravodajce, „tu jim zajistí pouze velmi silné vlády či organizace. Těch je na světě pár. Kdyby totéž nabídli i dalším, svolali by podobné schůzky jako my. Takové akce rozvíří špionážní síť. Dá se utajit obsah našeho setkání, ale nikoliv fakt, že k němu došlo. V současné době je na světě jediný mumraj, a to kolem nás. Tisíce agentů přímo šlípí. Hlavně sekta těch nejsvětějších padavek. Jejich přičmoudlý prorok prý osobně přislíbil padesát milionů tomu, kdo na nás vyzraje.“

Lidé často přehánějí, prodavači informací skoro pokaždé. Odměna vypsaná Nejsvětějším Prorokem činila pouhých dvacet milionů. Nemusela by se ale uvádět v daňovém příznání, což výrazně zvyšovalo její hodnotu. Čekala na Eli-Singha společně se zašifrova-

nými záznamy konferencí mocných, této i obou předešlých, a dále s Mega-počítačem obsahujícím milion procesorů.

Eli-Singh až do nedávna pracoval pro firmu vyrábějící 3D-procesory a kryptory pro šifrování jejich výstupů. Znal je dokonale. Kryptory nechránily údaje pomocí tajných postupů kódování. Ty se popisovaly v manuálech. Přenášené informace střežil výhradně čas, který byl potřeba k rozluštění šifry, a ten prudce stoupal s délkou použitého šifrovacího klíče. Každý znak, o který se šifrovací klíč zvětšil, zvýšil počet výpočtů nutných k jeho odhalení téměř stokrát. Kdyby šifrovací klíč měl délku deseti symbolů, potřeboval by jeden počítač k jeho odhalení zhruba dva miliony roků, nebo milion počítačů, čili jeden Mega-počítač, dva roky. Neplatilo to ale pro případy použití jednoduchého šifrovacího klíče, jako například věty: „*Tajný klíč*.“

Eli-Singh vlastnil sbírku obsahující sedm milionů klíčů, které lidi zadávají nejčastěji, a to ve všech známých jazycích, včetně několika řečí vyhynulých indiánských kmenů. Jeho Mega-počítač je pro jistotu vyzkoušel všechny, když se pokoušel rozšifrovat záznamy obou předchozích konferencí. Při testování věty „*tajný klíč*“ prověřil i její variace jako „*taJní klíč*“ nebo „*nítaj klíč*“ a nezapomněl ani na úmyslné gramatické chyby ve stylu „*tajní klíč*“ či „*tajný klíš*“. Když Mega-počítač vyčerpал Eli-Singhovu sbírku, pokračoval obraty z vydaných knih, jmény občanů Země, ulic, měst, firem, krajin a dalšími běžně používanými názvy. Milion procesorů Mega-počítače to vše hravě zvládlo za pouhé dva týdny. Vyzkoušelo za tu dobu přes jeden trilión šifrovacích klíčů. Marně. Neúspěch Eli-Singha nepřekvapil, očekával to. Taková směšná hesla, jako zmíněnou větu „*tajný klíč*“, volili jedině diletanty a on stál proti profesionálům, ale i ti někdy chybují.

Vicedržitel Vše-Banky neodolal a zahájil začátek třetího setkání svojí libůstkou, Zpěvem Sjednocení. Záznam vystoupení určitě nezveřejní, ale Eli-Singh ho nepotřeboval. Na stole měl všechny předchozí nahrávky Zpěvu a dokázal z nich přibližně odhadnout tu nejnovější. Známe-li kus originálního a zašifrovaného textu, lze někdy najít klíč snáze. U dobrého kódu by k tomu nemělo dojít, ale Eli-Singh objevil v algoritmu kryptoru malou teoretickou chybičku a uměl ji využít. Miloval čísla a nejvíce na svém bankovním kontě.

Eli-Singhovi stačila pouhá vteřina záznamu, od které by znal současně originální a zašifrovaná data, aby odhalil použitý šifrovací klíč a rozkódoval i zbytek údajů. Jeho program běžící na Mega-počítači by to zvládl za pouhý týden, ale jedině za předpokladu, že šifrovací klíč neobsahoval víc jak sto znaků. Bohužel, předběžné analýzy naznačovaly, že je mnohem delší. Eli-Singh vyštěkl několik povelů na své podřízené a okamžitě se otočil zpět k displeji. Ignoroval zděšení, které svými příkazy vyvolal. Seděl, hryzal se do rtů a vyřukával své obavy konečky prstů do desky stolu. Čekal na první odezvy Mega-počítače, na kterém začínal nový běh programu, tentokrát přestavěný na hledání šifrovacího klíče o délce nepřesahující dvě stě znaků.

Na video-konferenci vystoupila komise sociologů a antropologů. Diskusi zahájila starší paní s titulkem Judith, profesorka sociologie: „Dámy a pánové, rozebírali jsme otázku platby. Nedokážeme o ní říci víc, než obsahuje text smlouvy.“

Neznámí chtěli za své zboží neobvyklou věc. Přáli si, aby vybraná pustá planeta, uvedená v dohodě, byla obydlena lidmi a to v počtu nejméně sto milionů a potom předána pod jejich správu. Smlouva pečlivě rozebírala podrobnosti tohoto osídlení. Vylučovala například možnost udělat z planety trestaneckou kolonii, požadovala velmi nízkou technickou úroveň osadníků, minimum moderních zbraní a mnoho dalších podmínek. *Neznámí* rozhodně odmítli sdělit své úmysly. Prohlásili jenom, že neusilují o životy obyvatel. Nic víc. Projevili ochotu jednat o tom, co za to dodají, ale nikoliv o způsobu placení.

„Hap! Hap!“ vykřikl Kilián, doktor antropologie, zaklonil hlavu, vztáhl ruce vzhůru a divoce poskočil na jedné noze. S úsměvem vykládal: „Tak volali Hamatsové z kmene Kwakiutlů, když žádali svou oblíbenou pochoutku, kousek sušené mrtvoly člověka. Bouří se vám z toho zajisté žaludek, avšak vězte, že oni by dopadli u řady našich pokrmů stejně. Zpívá o tom i stará námořnická písnička - v Číně jedli v medu šváby, v Ohňozemi starý báby a v Africe zas tlustý žáby...“

„Doktore, vy soudíte, že kolonisty sníte?“ přerušil jeho výklad zděšený výkřik z pléna.

„Ne, ne!“ odvětil doktor, „Hamatsy jsem použil jenom jako názorný příklad, který ilustruje pestrost zvyků jednotlivých národů. Jejich mravy se liší právě tak jako jejich jídelníčky. Vymyslete si prakticky cokoli a já vám pro to najdu vzor někde v historii lidstva. V jeho dějinách leží úplně vše. Z těchto důvodů můžeme úmysly *Neznámých* leda hádat.“

„A právě ten váš odhad by nás zajímal především,“ pronesl vicedržitel netrpělivě.

„Mohu odhadnout pouze to, co neudělají,“ odvětil antropolog, „svoje svěřence pravděpodobně ani nesní a ani neztyrají. Kdyby chtěli povečeřet nebo vlastnit otroky, nepotřebovali by smlouvu s námi. Spíše se vynasnaží, aby se lidé pod jejich nadvládou cítili spokojení. Takoví činí nejmenší problémy. Podmínky uvedené ve smlouvě vedou k vytvoření fungující kolonie - svobodné, zcela nezávislé na centrální moci a dodávkách techniky. Nestojí o trestance, přejí si tím nízký počet sociálně problematických jedinců. Nechtějí tam moderní zbraně a techniku. Žádají primitivní úroveň hospodářství. Takové planetě lze vládnout snadno a mnoha způsoby. Který z nich si ale *Neznámí* zvolí, je bohužel, v tomto případě, doslova ve hvězdách.“

„Doktore, lze čekat, že tam nastolí tyranii?“ zeptal se zamračeně Bill, ultraprezident softwarových koncernů.

„Hrůzovláda se nedá vyloučit, ale osobně na ni nevěřím. *Neznámí* postupují jako mírumilovné národy. Chtějí s námi obchodovat. Nabízejí nám půdu, které máme málo, a za ní žádají od nás to, čeho máme přebytek - lidi. Ve všech směrech je to pro nás velmi výhodná dohoda. Považuji to za dobré znamení jejich přátelských úmyslů.“

„Ale co s těmi nakoupenými lidmi budou dělat?“ ozvala se Debora, tisková vicemagánka.

„Opravdu nevím,“ pokrčil doktor antropologie rameny, „jak jsem už uvedl, z dostupných faktů nelze takovou věc odvodit.“

„Máte aspoň nějakou domněnku, co se s nimi stane?“ podivil se vicedržitel.

„Pouze nepodloženou hypotézu. Myslím si, že *Neznámí* nepocházejí ze Země a jsou původními obyvateli oné pusté planety. Možná ji chtějí jenom osídlit. My také vypouštíme zajíce do pustých lesů...“

Projev doktora přerušil urgentní vstup muže v sutaně. Ohlásil ho prostý titulek; Theodor, sluha Boží, Jednota ekumenických církví.

„I nás napadlo něco podobného,“ vykřikl kněz, „cizinci si sem přijeli nakoupit lidi na chov jako králiky. O takové nestydaté smlouvě by měl rozhodovat celý národ!“

Vstup Theodora zůstal bez větší odezvy. Jednota měla stále námitky a o podobných problémech se jednalo už na první schůzce. Prodej sta milionů lidí představoval právně neproveditelnou věc a parlament Euroamu zase příliš liknavou instituci. Než by k něčemu dospěl, *Neznámí* by mohli ztratit trpělivost a své lákavé zboží nabídnout jiným. Podobná představa naplňovala účastníky schůzky děsem. Na Zemi existovalo příliš mnoho nedemokratických režimů a fanatických sekt, které by s platbou neváhaly ani vteřinu, a všichni věděli, že ten, kdo smlouvu získá, bude určovat budoucnost lidstva.

Na konferenci padaly poslední příspěvky. Jednání končilo, závěrečné slovo si vzal vicedržel Vše-Banky: „Vážení obchodní přátelé. Podpisem dohody odstartujeme fenomenální epochu lidstva. Na jejím základě obdržíme i novou spojovací techniku, kterou nikdo na Zemi nedokáže odposlouchávat. Považuji proto další existenci našich šifrovacích klíčů za zbytečnou a příliš riskantní. Navrhuji jejich okamžité zničení.“

Nikdo neprotestoval. Vicedržel stiskl několik kláves na panelu před sebou. Čtverce na velkém projekčním plátně v sále Vše-Banky se postupně barvily do ruda, znamenalo to, že kryptory přijaly povel. O několik vteřin později se spojení přerušilo, jenom z rohu místnosti se ještě chvíli ozývalo divné rachocení. Vycházelo z ocelové krabičky na boku kryptoru. V ní se drtila na prášek destička obsahující záznam šifrovacího klíče.

Eli-Singh právě upíral oči na displej svého Mega-počítače a lehce se chvěl. Pozoroval mírně zvlněné křivky, první zkušební výsledky. Na žádné z nich nenacházel toužebně očekávaný vrcholek, který by naznačoval, že použitý šifrovací klíč je kratší než dvě stě znaků.

„Nikdo přece nepoužívá šifry takové velikosti,“ šeptal zděšeně. Věděl, že prodlužováním klíče se bezpečnost přenášených dat zvyšuje pouze do určité meze. Má-li klíč víc znaků, než dokáže pojmout lidská paměť, musíte si ho někde poznamenat. Dokážete-li ho přečíst vy, může totéž udělat i někdo jiný.

„O chybě v kryptoru vím přece jen já! Nemají žádný důvod pro takové šílené délky!“ zasténal tiše Eli-Singh a zatmělo se mu před očima. Spatřil voliéra s hladovými orly, miláčky Nejsvětějšího Proroka. Vrhhl zoufalý pohled na svůj kryptor. Ocelová krabička tam nebyla.

Opatrný krypto-šéf utajovací služby Vše-Banky prosadil, aby se při konferenci použil zvláštní doplněk kryptorů, jeho vlastní vynález, který nazval drtiklícem. Jeho základem byl řetězec znaků sestavený speciálním strojem ze záznamu radiového šumu hvězd snímaného z mnoha míst oblohy. Nikdo z lidí drtiklíc neznal. Stroj od něho vytvořil pouze dvacet osm kopií určených jednotlivým účastníkům schůzky a ty pevně uzavřel do ocelových krabiček, které obsahovaly spolehlivý autodestrukční mechanismus. Délka drtiklice činila milion znaků.

Čas dekodování neúprosně narůstal s délkou klíče. Tuto závislost šlo zmírnit, ale nikoliv zcela zrušit. Platilo to i pro Eli-Singhovu geniální metodu - každých sto znaků, o které se šifrovací klíč prodloužil, tisíckrát zvýšilo počet operací nutných k jeho nalezení. Eli-Singhův program běžící na Mega-počítači by dokázal odhalit šifrovací klíč o délce sto znaků za pouhý týden, ale kdyby se klíč zvětšil na délku dvě stě znaků, jeho nalezení by Mega-počítači trvalo tisíc týdnů, což představovalo zhruba devatenáct let. Pokud by klíč měl čtyři sta znaků, Eli-Singh by si na něj počkal už devatenáct milionů roků, kdyby nasadil jeden Mega-počítač, nebo týden za předpokladu, že by mu pomáhala miliarda Mega-počítačů.

Čas potřebný pro odhalení drtiklíče o délce milion znaků překonával všechny meze. I kdyby Eli-Singhovi pomáhal fantastický počítač obsahující tolik procesorů, kolik existuje atomů v celém vesmíru, neměl by šanci objevit ho dřív, než vyhasnou všechny hvězdy. Trpělivost Nejsvětějšího Proroka byla podstatně kratší.

Zbytek Eli-Singha života je smutným příběhem. Za měsíc vystoupí profesor Stephan Trekins a seznámí veřejnost s výsledky dlouholeté práce svého vědeckého týmu. Šokuje lidstvo rovnicemi hyperprostoru a plánem na sestrojení hyperlodě. Veřejnost přijme profesorovo vystoupení chladně. Bude ho považovat za fantastu, ale profesor přesto získá tučnou finanční podporu od dvaceti osmi významných organizací, které založí akciovou společnost KosmoFlotila. Ta za necelý rok postaví na oběžné dráze kolem Země pokusnou hyperlodě, která při zkušebním letu doskočí hyperprostorem k cizí hvězdě a zpět. V té době bude Eli-Singh usilovně vymýšlet nové výmluvy a sliby. Jeho mozek se postupně změní v chuchvalec nepřetržitého děsu a lítosti nad okamžikem, kdy se nechal unést vidinou závratného zisku. Časem rozlouskne jiné šifry, ale nikdy neodhalí tu, ke které se tak neprozřetelně zavázal svým životem. Kupodivu, právě na ní bude jeho chleboďárcům záležet čím dál tím víc.

Čtyři roky po zveřejnění objevu teorie hyperprostoru zahyne při havárii hyperlodi profesor Trekins se všemi svými spolupracovníky. Památku významného vědce uctí celá Země čtvrthodinou ticha. Eli-Singh přežije profesora o deset měsíců. Bude popraven v orlí voliére toho dne, kdy se z průzkumné cesty vrátí hyperlodě La Encajera a její kapitán Ravenang Chi Montesques oznámí lidstvu, že objevil cestu ke čtyřem obyvatelným planetám. Zatímco svět bude šilet nadšením, Nejsvětější Prorok, zarmoucený kvílením Eli-Singha, hluboce zalituje, že zbabělce pokládal za Oddaného věci Velkého Boje.

Eli-Singh měl smůlu. Vydal se na cestu, která skončila jinak, než snil. V nejbližších letech potká podobný osud miliony pozemšťanů. Mezi nimi se shodou okolností ocitne i část Oddaných Nejsvětějšího Proroka a rovněž mnoho občanů Euroamu. Třicet dva let po smrti Eli-Singha bude jeden takový cestovat na obrovském kosmickém korábu jménem Gilgameš. V té době mu budou tři roky.

- - - Kapitola 1 Upalte stejnozvrhlíka!

Soud zasedal ve středu velké stodoly. Poskytovala potřebnou ochranu před pálivými paprsky Chara a její prostor ochlazoval mírný vánek, který proudil široce otevřenými vraty a četnými průduchy ve stěnách. Panovalo zde mnohem menší dusno než uvnitř domů. Zatím přišlo asi dvacet diváků, většinou starců. Víc se ani nečekalo. Ostatní dorazí až na zítřejší popravu, aby se kromě podívané zúčastnili i trhu a tancovačky, které se tradičně konaly při takových příležitostech.

Dovnitř se vbelhal Agelon, kmet z Podhorské državy, a nevrle si prohlédl ceduli, která visela nad dosud prázdným stolem soudce. Rudá písmena hlásala: „Samosprávný soud Držav Norwicku na Novém Edenu.“

„Ráj! To tak!“ utrousil mezi zuby a nacpal si hned ve dveřích dýmku hrstí stébel Toniky. Zapálil ji, potáhl omamný dým a plivl. Ceduli minul sotva o šířku dlaně, k velké lítosti ostatních, kteří k něčemu podobnému neměli dost kuráže.

Pod názvem Nový Eden znaly zdejší planetu pouze stroje. Tvrději odmítaly rozumět vhodnějším názvům, které kolovaly vesmírem, jako Feťárna, Hrobka, Otrava, Šmachl Koule, Žebrota. Místní ji většinou nazývali Narka. Možná, že kdysi dávno dostala i malebnější jméno, ale nikdo ho neznal.

Vyspělá civilizace, která zde žila, zmizela odhadem sto tisíc let před příchodem lidí. Musela mít fantastické technologie, zejména důlní. Vytěžila veškeré nerostné zdroje, které ležely do hloubek čtyřiceti kilometrů. Zanechala po sobě půdu nasycenou podivnými látkami, pár nezvyklých kamenů a zredukovaný počet rostlinných a živočišných druhů. Jako na potvoru, žádné podzemní sály naplněné super technikou se nedochovaly. Když sem přišel člověk, našel jenom vyjedenu a opuštěnou planetu přeplněnou jedy. Některé z nich účinkovaly jako velmi pozoruhodná narkotika.

Kromě drog nabízela planeta pouze pět velkých pevnin, ale jenom dvě, Norwick a Jiarland, které ležely v mírných klimatických pásmech, poskytovaly vhodné podmínky pro život. Jižní a Severní polární kontinent pokrývaly ledovce a v Ghorbyho zemi na rovníku vládly pouště. Jiarland, umístěný na jižní polokouli, měl téměř kruhový tvar a mírně zvládněnou krajinu s rozlehlými a málo zalesněnými rovinami. Chyběla mu přirozená ochrana proti studeným větrům z jižního pólu, které citelně ochlazovaly jeho podnebí. Přesto tam v počátcích kolonizace směřovala většina osadníků.

Norwick se nazývala protáhlá drsná pevnina na severní polokouli. Tvořila pravý opak Jiarlandu. Kdysi dávno, ještě v geologických dobách, se srazila s obrovským Severním polárním kontinentem. Plavala tehdy po magmatu nebezpečnou rychlostí přes dva milimetry za rok. Čelní náraz zdeformoval její povrch a vyvrátil ho do tvaru, který připomínal rozbitou kostru gigantického zvířete.

Páteř kostry představovalo pohoří zvané Dýmající hory, mohutný val plný sopek podél celého severního okraje Norwicku, nepřekročitelný horský masiv dlouhý tisíce kilometrů. Ani miliony let trvající eroze mu zatím neubrala na velkoleposti. Žebra kostry tvořila nižší horská pásma. Rozbíhala se jižně od hlavního hřebene na všechny strany a krájela

krajinu společně se sítí vodních toků na řadu rozsáhlých údolí. V nich se ukrývalo množství planin, které ohraničovaly husté lesy, klikaté horské hřebeny a úzké kaňony plné hřmící vody deroucí se k moři.

Planetě se říkalo Nový Eden mezi lidem naposledy v počátcích kolonizace vesmíru. V porovnání s ostatními čtyřmi objevenými světy připomínala opravdový ráj. Nežila na ní nebezpečnější zvířata a vražednější mikroorganismy a lidé tu nemuseli užívat protivné bioblokační léky. Mít možnost opustit přelidněnou Zemi, ztrápenou ekologickými katastrofami, a získat půdu na Novém Edenu se považovalo za ternu.

V té době, spolu s osmdesáti miliony dalších přistěhovalců, sem přišla i velká skupina farmářů, kteří si zabrali komplex údolí v nejúrodnější oblasti Norwicu, v jeho severozápadní části pod pásmem Dýmajících hor. Vybudovali si tam třicet opevněných zemědělských usedlostí zvaných državy, které ležely ve vzdálenostech několika kilometrů od sebe a vytvářely jakési obdoby pozemských tvrzí. Dohromady čítala jejich kolonie přes tisíc osob.

Těžko spočítat, kolikrát prokleli svůj ukvapený odchod ze Země. Zemědělství se na Narce nedařilo. Veškerá domácí vegetace byla jedovatá. Z načervenalé země vyrůstaly tisíce rostlin, které vyvolávaly v člověku všemožné otravy a různé halucinace. V nejlepším případě ho potrápily nevolností. Podobně účinkovalo na lidi i maso zdejších zvířat.

Uměle zmutované plodiny, upravené tak, aby se daly jíst, dávaly nepatrné výnosy. Domácí zvířata dopadla podobně. Mutanti, kteří mohli spásat místní rostliny a jejichž maso zůstávalo jedlé, dorůstali jateční váhy příliš pomalu. Farmáři zde chovali vepřouny, ale pouze jako pochoutku, kromě nich ještě buvoly a ponie, kteří sloužili především k práci.

K dovršení všech běd se před deseti lety zjistilo, že jediný známý hyperprostorový kanál má poruchy a hrozí zhroucením. Vedl odtud do sousední kolonie Ravenang a pouze on spojoval planetu s ostatními hvězdami. Nešťastné Narce hrozila dlouhodobá izolace od civilizace. Její délku odhadovali někteří až na sedm tisíc let.

Když podivuhodné nedostatky Narky vešly v obecnou známost, přistěhovalci ze Země ji zařadili, svým zájmem o život na ní, na čestné předposlední místo. Předběhla tak planetu s poetickou přezdívkou Katovna, na kterou se vozili hlavně trestanci. Ta ale překypovala vzácnými surovinami a stály na ní největší loděnice ve vesmíru. Za měsíc jste tam vydělali víc peněz než mnozí na Narce za celý život, pokud jste se ovšem konce toho měsíce dočkali. Katovna si nezasloužila svoje jméno nadarmo.

Do soudní stodoly právě vešel Ilbrahim, protáhlý stařec, oděný v dlouhém černém taláru. V pravé ruce držel malé soudcovské kladívko. Jeho kufřík za ním uctivě nesl Ditrich, šéf Zlaté državy, kterému mnozí přezdívali zlomyslně Ditr, neboť Ditrich považovali za příliš dlouhé jméno pro jeho krátkou a obtloustlou postavu.

„Kterej omámenec dělal tu přiblblou ceduli,“ zahřimal Ilbrahim a odplivl si, avšak vzhledem k vážnosti svého úřadu jenom na zem.

„Nedávno jsi sjel Přímořskou za to, že neužili oficiální název,“ pokrčil rameny Ditr.

„Pod jejich cedulí - *Soud na zasraný Narce* - se mi dřepět nechtělo.“

„Nechám to hned přepsat,“ navrhl úslužně Ditr a pohnul se k tabuli.

„Vykašli se na to! Doufám, že tvá Zlatá država dělá pivo líp než cedule.“

„Nejlepší v okolí, stejně jako my. Pro tebe zvlášť chlazené.“

Ilbrahim zasedl a dlouze se napil z připraveného džbánu. Otřel si pot z čela a prohodil: „Prdel mám od sedla zapařenou do ruda. Ten mizernej lump mi to určitě udělal naschvál, abych se sem v tomhle vedru musel trmáčet. Kde ten šmejď je?“

„Už ho tahaj z díry,“ odvětil Ditr uctivě. Za pár minut do stodoly přivlekl ramenatý hromotluk, zvaný Brut, spolu s vytáhlým Alfonsem, špinavého mladíka ve věku dvaceti pěti let. Nahý zajatec měl svázané ruce za zády a v puse roubík. Odporně smrděl, neboť celé tři dny stál svázaný v úzké jámě. Srazili ho do kleku před soudcem.

„Roubík mu nechte,“ rozkázal Ilbrahim a s mávnutím ruky dodal: „Lumpové pořád kecaj totěž. Jsem nevinný! Milost! Ušili to na mě. Za ta léta je mi z těch jejich žvástů na blití.“

Soudce se opět napil a řihnul: „To ses vytáhnul, Ditrichu, Zlatá država má pivo fakt zlatoučký,“ utřel si pěnu, „psals mi, že žádáš stětí hlavičky.“

„Bodnul mě nožem,“ pokýval Ditr hlavou a ukázal na své srdce.

„Nevypadáš jako mrtvola. Na ducha se mi taky nezdáš.“

Ditr vyhrnul košili a ukázal krvavý obvaz na hrudníku: „Dýka mi sjela po žebrech. Nechám si sundat fáč, uvidíš sám.“

„Ser na to! Spíš mi řekni, není to náhodou ten tvůj chovanec?“

„Máš dobrýho pamatováka. Přezdíváme mu Tarmin. Jeho pravý jméno už ani neznáme. Přišel k nám se ségrou. Rodiče jim zemřeli při cestě na Narku na ozáření. Holce bylo tehdy šestnáct a jemu tři. Po její smrti jsem se ho ujal. Bylo mu tehdy šest. A takhle se mi odvděčil.“

„Už půl roku u vás nebydlí, proč by tě bodal?“ ozval se dívčí hlas z obecnstva. Ilbrahim se zatvářil znechuceně a houknul na tmavovlasou dívku: „Proč rušíš zasedání? Kdo jsi?“

„Filoména, z Andulčí. Říkaj mi Ilka. Budem se s Tarminem brát.“

„Tak poslouchej starší a drž hubu nebo tě nechám zmrskat!“ napomenul ji soudce. Dívka couvla nazlobeně do kouta.

„Mládež už dneska nemá žádnou kázeň,“ zamračil se Ilbrahim a otočil se k Ditrovi: „Ale to, proč tě napadl, by mě taky zajímalo.“

„Šlo o úpis po jeho sestře, Aile.“

„Aha, vzpomínám si, hlava mi ještě slouží. Tehdy jsi za ní páčil, proutníku. Povídalo se, žeš ji otrávil,“ zvedl Ilbrahim obočí. Zločinec Tarmin se pokusil něco říct, ale z roubíku vyšlo jenom táhlé zavytí, které jeho hlídač Brut ihned umlčel kopancem do zadku. Ditr si hlasitě povzdechl a rozhodil rukama: „Jsme Zlatá država, nejbohatší ze všech. Lidé závidějí a pomlouvají.“

„Ukaž mi ten úpis,“ vyzval Ilbrahim Ditra a vzal si od něho papír.

„Tohle jsi vymámil z jeho sestry na smrtelné posteli?“ zavrtěl Ilbrahim hlavou a dodal: „Půjčka dva tisíce džífů na jejího bratra s úrokem třicet procent. Kolik to činí k dnešnímu dni?“

„Dvě stě devadesát tisíc džífů,“ odvětil bezvýrazným hlasem Ditr. Ilbrahim papír roztrhal na drobné kousky a přísně pronesl: „Dluh zrušen! Je nesmyslný. Tvoje Zlatá država

utržila za celý loňský rok dvacet tři tisíc džířů, jak ses při minulý Noci Plodnosti vytahoval. Ten úpis připomíná prodej otroků a to na Zemi zakázali už v devatenáctém století!“

„Neoháněj se Ilbrahime Zemí, nezajímá nás!“ ozval se znenadání Agelon, už značně omámený dýmem Toniky, „když jsem se sem stěhoval, můj tat'ka prodal všechno. Vzali si od něho sto dvacet pět tisíc džířů. Za přepravu rodiny a pár kousků dobytka. A před padesáti lety to byl pěkný majlant!“

„Agelone, už zase! Rušíš každý můj soud řečmi, které všichni stokrát slyšeli,“ pokoušel se ho zarazit Ilbrahim.

„Možná, že slyšeli. Uslyší zas!“ hřímal Agelon se zvednutou holí, „a ty taky, protože právě tobě, jak tě poslouchám, to z makovice už vypadlo. Narce tenkrát říkali Nový Eden. Prej je zde ráj, báječná půda a fajn rostliny. Nás zvali průkopníky a spasiteli lidstva. Takových lží nazývali, když od nás brali poslední prachy za letenky. Pak nám všechen dobytek uhynul. Nikdo nemohl jíst nic zdejšího. Omlouvali se. Prý omyl ve výzkumu! S kvěry v pazourech nám hodili pár konzerv. Těšili jsme se na novou úrodu. Ta zašla taky!“

„Agelone, nadávky nám nepomůžou!“ zkusil ho soudce opět zarazit, ale ten se nedal a křičel dál: „Zapomínat taky ne! Víš, co tehdy udělala matička Zem na prosby svých spasitelů, aby je přestěhovali na jinou planetu! Nakřížili nám fofrem ty genetický šunty, co tady teď pěstujem. Prej za pár let udělej lepší. A půl století pryč a my tu máme pořád stejný zmetky. A nikdy odtud nevypadneme! Na celý týdle planetě není nic, čím by šlo platit, žádný suroviny, a proto nás Země nechala bez pomoci! Takže sem netahej její zákony! Tady na ně kašlem stejně tak, jako ona na nás!“

Agelon si odplívl směrem k Ilbrahimovi. Zavrával a upadl. Dlouhá řeč ho vyčerpala. Pár lidí ho zvedlo a posadilo na sedačku. Ilbrahim pokýval spokojeně hlavou a vrátil se k případu: „Hele, Ditrichu, tahals mě sem zbytečně. Z popravy nic nebude. Kluk bodl, budiž, udělal bych to taky, kdybys mně to lejtstro ukázal. Dej mu deset na prdel, mně bečku piva za zbytečnou cestu a tím celý incident vyřídíme.“

Ze zadu radostně výskla Ilka a popoběhla dopředu k Tarminovi. Zarazila ji však Brutova svalnatá ruka.

„Soudek ti samozřejmě dáme, třeba i dva, víme, co se sluší,“ pokýval hlavou Ditr a omluvně dodal: „Kdyby šlo jenom o nůž, zbijeme ho a vyhodíme, ale tím vše pouze začalo.“

„Ukázals mu další papír?“ zašklebil se Ilbrahim posměšně.

„Po ráně jsem upadl do bezvědomí. Nevím, co se dělo, ale jiní to viděli,“ sdělil Ditr a pokynul menší, asi čtyřicetileté rusovlásce.

„Jsem Tavina, zvaná Skleněnka, kvůli umělému oku,“ pronesla tiše.

„A cos viděla, Skleněnko, svým osiřelým očkem?“ zeptal se jí Ilbrahim.

„Ozval se výkřik. Běžela jsem se podívat. Po cestě jsem narazila na Alfonse. Připojil se ke mně. V seknicí jsme našli Ditricha. Ležel na břicho, v krvi a gatě dole,“ pronesla tiše.

„Tarmin mu metlou maloval čárky na prdeli?“

„Ne, pane! On měl taky kalhoty dole a byl na Ditrovi. A-a... on-on... s ní-ním...“ zaskoktala se Skleněnka a celá zrudla.

„Tak se už vymáčkni, nemám čas do noci!“ zamračil se Ilbrahim.

„Tarmin křičel, ty zmetku, tím myslel Ditricha,“ soukala ze sebe Skleněnka, „když jsi pohořel u mé ségry, udělám ti to za ní.“

„NÉ!“ vykřikla Ilka a vrhla se ke Skleněnce, ale Brut ji pevně chytil a nohou opět kopl do zadku Tarmina, který se snažil vstát a něco říci.

„Tarmin by něco podobného nikdy neudělal!“ ječela hystericky Ilka, „ty prolhaná mrcho, považoval tě, za nejlepší kamarádku!“

„Ještě slovo a máš prdel na hadry!“ zařval Ilbrahim na Ilku a třísknul soudcovským kladívkem do stolu. Když Ilka zmlkla, vyzval Skleněnku: „Znáš Tarmina. Měl k tomuhle sklony?“

„Nikdy, pane!“ vyhrkla Skleněnka, „určitě mu vztek zatemnil rozum a nevěděl, co dělá!“

„Zlost neobhájuje porušení božích zákonů,“ vypískla hubená stařena Agáta a drala se vpřed. Ilbrahim upřel oči na stropní trámy. Udělal útrpný obličej a sepnul ruce.

Stará Agáta vedla Svaté Panny, fanatické mravokárkyně. Ve ctnosti Narka opravdu nevyunikala. Někdy se zdálo, jako kdyby sama zdejší jedovatá příroda vkládala do myslí osadníků urputnou touhu se rozmnožovat jako jedinou obranu proti zániku, kterou ovládala. Většina Narčanek přiváděla na svět potomky každý druhý rok, a nejen se svými manžely. Na mnoha usedlostech správná odpověď na otázku „*kdo s kým*“ zněla „*každá s každým*“ a málokteré dítě znalo svého otce s jistotou. Přesto planetě nehrozilo přelidnění. Dnes a ani později. Víc jak polovina dětí umírala a dospělé zubatá také nešetřila. Kromě vlivu místního jedovatého života se podezíraly i důsledky ozáření při cestě sem, ale o něm se mluvilo jen mezi lidem. Oficiální zprávy považovaly dopravu vesmírem za bezpečnou.

Svaté Panny nekázaly o zdrženlivosti, věděly, že by s ní na Narce neuspěly. Snažily se především vtěsnat lidské radosti do svých „božích zákonů“. Zveličovaly význam panenství jako daru pro manžela. Zde si získaly největší podporu. Některé dívky vítaly jejich argumenty. Viděly v nich důvody pro oddálení svého prvního porodu a tím i řetězce mnoha dalších, který často končil až rakví. Smrt žila na Narce v každém domě. Svaté Panny proto marně trvaly na dvoučlenných rodin a bezúspěšně brojily proti nevěře a nevázanému životu mládeže. Tady jim nepomohla ani zanícenost s jakou prosazovaly svoje názory. Přinesla jim jedině nepřátele. Většího pochopení se dočkaly jen u výstřelků ohrožujících posedlost Narčanů po dětech.

„ON, VŠEMOCNÝ!“ hřímala Agáta chraplavým hlasem s křížem ve zvednutých rukách, „zničil Sodomu a Gomoru pro hřích odporného stejnozvrhlictví, které plýtvá plodivou silou na místo, odkud se nic dobrého nerodí. Jeho hněv usmíří pouze plameny!“

Během zanícené řeči došla až k Tarminovi. S křížem namířeným na jeho roubík zvolala: „Svatá Panna žádá upálení této zrůdy!“

Soudce si změřil stařenu rozzlobeným pohledem. Dlouze se napil a utřel si pěnu. Agáta se postavila těsně před něho. Křížem udeřila do stolu a něco velmi tiše zasyčela. Slyšel ji pouze Ilbrahim a zatvářil se, jako by v pivu spolknul žábu. Po chvíli zamyšleně prohodil: „Pálení u kůlu je nudné. Chce to postavit rošt, aby odsouzený na něm mohl hezky tancovat mezi plameny upoutaný na řetězu. Lidi se tím víc pobaví. Máš na to dost dřeva, Ditrichu?“

„Udělal to ze vzteku. Setnem ho,“ odmítl Ditr. Na Zlaté nemilovali Svaté Panny. Rádi se chlubil tím, že se u nich užívá života a ne ctnosti.

„Přivoláváš na nás trest Boží!“ zaječela Agáta a namířila kříž hrotem na oči Ditra.

„Hele Agáto, ten kluk ztratil rodiče, ségru a zítra mu fikneme kebuli. To nasere, ne? Nemusíme ho ještě opejkat! Ostatně, nic proti tvý církvi, ale neříká taky náhodou něco o milosrdenství?“

„ON mluví o ráji pro poslušné a věčném zatracení pro vzpurné!“

„Tak, Agáto,“ pokýval Ditr hlavou, „a proto tu smaženici necháme peklu. Budou tam mít aspoň co dělat, nebudou lézt ven a votravovat slušný lidi!“

„Jsi bezbožná stvůra! ON tě ztrestá!“ vybuchla Agáta. Prudce se otočila a uraženě odešla ze stodoly. Ilbrahim se spokojeně zašklebil na Ditra. Vytáhl dokumentátor a připojil ho k Pedce, jak se tady říkalo malým přenosným počítačům se solárním dobíjením, které vlada zdarma rozdávala přistěhovalcům. Ti je vděčně brali a intenzivně využívali ve svém středověkém hospodářství. Pedky bavily jejich děti výukovými hrami, daly se pověsit na zeď jako svítící obrázky či kalendáře, nebo z nich vypáčit zdroj pro svítlnu, z displeje udělat ozdobnou okenní tabulku, z obalu vyrobit pouzdro na šroubky a z ovlaďačů žetony do eruly, zdejší oblíbené hazardní hry.

Ilbrahim spustil na Pedce svůj program pro tisk rozsudků, zadal pár údajů a zeptal se: „Ditrichu, co s tím zmetkem uděláte před popravou? Vypálíte mu cejch?“

„U nás takový věci nemilujem,“ zamračil se Ditr.

„Dobře, ale měli byste ho aspoň trochu zbičovat, bude se fajn kroutit a lidi jeho taneček pobaví. Jinak si tady moc srandy neužijí.“

„Hele, Ilbrahime, já jsem toho kluka vychovával. Přiznávám, nepovedl se, ale i tak mi přirostl k srdci. Brut ho vezme sekerou. Dobře ji nabrousil. Lidi se pobavěj na tancovačce.“

Soudce pokrčil rameny, nadiktoval Pedce poslední příkazy a vytáhl z dokumentátoru dvě pestré fólie popsané rozsudkem. V rohu měly velké hologramy samosprávného soudu. Jednu si nechal sám a druhou dal Ditrovi se slovy: „Tuhle založ do knihy Zlaté državy.“

„Vím, před osmi lety jsme tady už trhali jednoho zmetka.“

„Jó, vzpomínám si, toho starého přičmoudlíka, říkali mu Táta poniů.“

„Tak, moc velký kámo s Tarminem. Sranda. Oba skončí na popravišti.“

Ilbrahim si nalil zbytek piva do poháru a zeptal se: „Ditrichu, řekni mi ještě, jaks dopadl ve městě u těch genetiků z Ravenangu. Koupili jste ty jejich mutanty, podle reklamy zázračné, ale jinak drahé jak advokát?“

„K tobě se to ještě nedoneslo?“ rozhodil Ditr rukama, „jsou to pěkní podvodníci, stejní jako ti šmejdi před pěti lety. Na Jiarlandu je prý už pár lidí žaluje.“

„Zbytečně ztrácej další džífy. Proti spolku z KosmoFlotily našinec nic nevysouděj. Škoda, zrovna tihle genetici vypadali solidně,“ zavrtěl Ilbrahim hlavou. Oprávněně, spolku firem KosmoFlotily patřily všechny hyperlodě, které létaly vesmírem. Soudit se s takovým gigantem se pokládalo za šílenství. Ditr se zazubil pobaveně: „Všichni obchodníci vypadaj solidně, když z tebe tahaj peníze.“

Odsouzenec si nějakým zázrakem uvolnil ruce. Náhle vyskočil a kopnul Bruta do rozkroku. Hromotluk těžce heknul a chytil se za bolavou část. Vzápětí dostal kopanec do břicha i druhý hlídač Alfonso. Nahý zločinec vyrazil ke vratům, kde viděl přivázané ponie. Zběsile běžel o život a za bosými patami mu odletovaly dlouhé pruhy prachu. Tři metry před východem mu na záda dopadl zelený šlahoun jedovatého erjitu, popínavé rostliny, která se na Narce používala jako vrhací zbraň. Zločinec spadl na zem a kutálel se setrvačností dál. Pokusil se zvednout, ale uspěl jenom do kleku.

Brut nad hlavou už roztáčel další erjit. Vzduch proťalo zaječení Ilky, která na něho skočila. Pozdě. Když mu zaryla zuby do paže, erjit už opustil Brutovu dlaň. Ježura na jeho konci, plná jedovatých ostnů, se zabodla jejímu Tarminovi do břicha. Padl na zem a jeho tělo sebou trhaně šhubalo v křečích.

Brut si levou rukou držel rozkrok a křivil tvář bolestí. Rudý vzteky pravou paží popadl z trámu bič a rozpřáhl se jím po Ilce. Než ji stačil udeřit, přiskočil k němu Ditr a vyťal mu pár pořádných facek. Do bzukotu much, vyplašených plesknutími, zařval: „Krot' se, ty hovado!“

„Tarminovi uříkáme kebuli a jeho holce rozsekáme prdel. Bude prima kvičet. Lidi se pobaví,“ zaradoval se Ibrahim nad novým případem.

„Nech ji, je to nána pitomá. Brut se na ní nezlobí, vid'?“ prohodil Ditr směrem Brutovi, nateklému od facek i zlosti.

„Je to nána pitomá, nezlobím se na ni,“ zopakoval Brut pomalu Ditrova slova, jak to ostatně dělal po celý svůj život.

„Jak myslíš! Koukej tedy zmizet, ty náno pitomá,“ pokynul Ibrahim Ilce, která v slzách vyběhla ze stodoly, a dodal: „A ať se lidé zejtra pobaví!“

„Spolehni se, sundáme mu hlavičku s parádou,“ ujistil ho Ditr.

- - - Kapitola 2 Na břehu jezera

Tarminovi se zdálo, že ho obalilo šedé bláto. Odporná a mazlavá hmota mu lezla do úst a oči a zvedal se mu z ní žaludek. Údy ho pálily jako uprostřed jedovatého trní a odmítaly se pohnout.

„Peklo? Jsem snad už mrtvý?“ napadlo ho, ale vzápětí si uvědomil, že má ještě hlavu na krku, a vzpomněl si na červené ostny erjitu, které ho zasáhly do břicha.

„Proč mi to Ditr udělal?“ zasténal v duchu. Palčivá otázka zůstala bez odpovědi. Nebyl tu nikdo, kdo by ji znal. Věděl jenom, že přišel na Zlatou državu, svou domovskou farmu, aby Ditrovi odvedl práci, kterou mu ze zákona jako chovanec dlužil. Přijal od Ditra nabízený pohár piva, napil se a usnul. Probral se na dně úzké jámy. Nechali ho tam tři dny rvát bez jakéhokoliv vysvětlení. Lili na něho vodu, aby se mohl napít, a házeli mu jídlo. Připadal si tam jako prašivý vepřoun, který je živý pouze ze setrvačnosti, protože se ho lidé štítí tak silně, že se nikomu nechce podříznout ho.

Tarminovu společnost tvořili pouze taramíci, místní tvorové ve tvaru neforemných kapek dehtu, kterým se taky říkalo dehtoví myšáci. Když spal, vylézali z děr ve stěnách a hodovali na zbytcích potravy. Lidé s ním nemluvili. Teprve u soudu zjistil, co na něho Ditr uchystal. Nechápal proč. Zradila ho i Tavina Skleněnka, kterou jako dítě bláznivě miloval. Kdysi mu nahrazovala jeho ztracenou sestru a matku, později první hřích. Tak to na Zlaté chodilo. Žilo se tam. Nyní se Tavina změnila v pijavici.

Proč? Ukrutná nevědomost ho svírala. Ve tmě, která ho obklopovala, se objevily vzpomínky. Ječící Ilka, která hryzala Bruta do ruky. Úlisný hlas Ditra. Černý talár soudce. Tarmin plul bezmocně proudem svých zážitků. Připadal si jako ohlodaná kost, odpadek odhozený do řeky. Náhle zaslechl jemný hlas. Znal ho. Často se k němu přicházel v jeho snech. Už celý rok. A s ním se vracela i naděje na rodinu, kterou nikdy neměl. Naděje pohřbená v temném blátě zrady.

Uviděl sám sebe, jak sedí na břehu jezera, opřený o strom. Na klíně mu odpočívala hlava jeho dívky. Rozpuštěné vlasy jí volně padaly do trávy. Jejich temný proud se leskl v matném světle obou měsíců. Už vím, upamatoval se, byly to jeho vzpomínky na večer s Ilkou u vody, před měsícem. Usmál se. Ve snu sledoval svoje ruce. Právě rozepínaly knoflíčky Ilčiných šatů a sunuly se do vzniklé mezery v látce.

„Tarmine, zabil bys mne?“ zeptala se ho Ilka, aniž se pohnula. Trhl sebou. Pohyb jeho paže se zastavil. Smysl otázky mu unikal. Občas Ilce nerozuměl. Ne nadarmo se jí přezdívalo též Filoména filozofie.

„Nechci ti ublížit, záleží mi na tobě,“ zavrtěl zaraženě hlavou.

„Jo, dokonce víc než na Chlupáčovi, jaks mi jednou řekl,“ odsekla.

„Ilko, Chlupáč je můj přítel. První ponio, kterému jsem sám pomáhal na svět. Narodil se při opravě Calvadéra, Táty poniů.“

„Vážím si toho, že si mě ceníš víc než svého oblíbeného ponie. Ti se však podřezávají, když si zlomí nohu. Uděláš to i pro mě?“ dotázala se ho ironicky. Vytřeštil na ni oči. Nechápal.

„Jsem dost silný. Donesl bych tě na zádech až k ranhojiči,“ namítl.

„A co kdybych zapadla mezi kusadláky?“ prohodila. Šokovala ho. Kusadláci, postrach Narky, tvorové z hlubokých lesů, vypadali jako kříženci obřích pavouků a termitů. Ostřými bodci na kusadlech snadno prosekli i silnou botu. Jejich jed, který místním tvorům působil pouze pronikavou bolest, vyvolával u lidí okamžité ochrnutí. Neopatrný narušitel jejich teritoria zůstal po prvním uštknutí bezmocně ležet a kusadláci, rozzuření tím, že vetřelec stále neodchází, ho doslova roztrhali zaživa, aniž se mohl bránit.

Naštěstí na sebe hnízda obávaných tvorů upozorňovala již z dálky jasně červenou barvou a slabým šumem tisíce nohou a při trošce pozornosti se jim dalo lehce vyhnout. Území hnízda vymezoval porost vyhrýzaný až na holou zem a za jeho hranicemi kusadláci na lidi neútočili.

Představa, že Ilku pojídají kusadláci, sevřela Tarminovo srdce. Rychle, aby tu myšlenku zahnal, vyhrkl: „Šel bych ti na pomoc!“

„To bys tomu dal. Ochromili by tě také a ukousali by nás oba dva. Kdyby se mi to stalo, dokázal bys mě zastřelit?“ zabodla oči do jeho tváře. Sklopil zrak a přikývl. Nevěřil tomu, ale čekala to od něho.

„Vidíš, s tím, co po mně chceš, je to stejné,“ pohodila hlavou. Udělaly se mu mžítka před očima. Stále totéž. Nádherná Ilka, kterou mu všichni záviděli, měla pro něj jen polibky, nic víc.

„To tě tak hryže, když na tebe sáhnu?“ vybuchl vztekle.

„Tarmine, do naší svatby chybí jenom měsíc. Proč nechceš počkat?“ zeptala se rozlobeně. Konečně první rozumná otázka, napadlo ho, jenomže právě na ni neznal odpověď.

„Divná předtucha, vid’?“ pronesla výsměšně.

„Cítím se na Zlaté nespůj,“ připustil váhavě, s obavami, co uslyší.

„Tak, už půl roku. Stálo mě to tenkrát velké úsilí, abych ti vymohla bydlení u nás na Andulčí državě v ložnici svobodných. Poslouchám kvůli tomu jenom řeči. Těšila jsem se aspoň, že se uklidníš, ale ty trojíš ještě víc. Nejsou v tom náhodou ti tví Skrymorové?“

Zamrzela ho. Litoval už mnohokrát, že jí o nich řekl. Rozpačitě se pokusil ji zarazit: „Klukovina. Víš přece, jak to tenkrát bylo.“

„Říkáš klukovina. Budu ráda. Dostals tehdy přece své první Děsy.“

„Ilko, nech toho!“

„Proč? Každý dospělý na Narce dostává Děsy. Na tebe přichází deprese jednou za měsíc, na mě každý týden. Josefa z Kamenné trápí dokonce denně. Má z nich vyrážku na zádech. Přesto nevyvádí jako ty!“

Zamračil se. Záchvaty Děsů patřily k místní záhadě. Tarmin při svém prvním záchvatu uviděl kolem sebe bílé přízraky. Nazval je Skrymory, skrytými mory Narky, a vyhlásil jim válku. Bláznivá klukovina, stejná jako to, že se o nich zmínil ostatním. Pokusil se Ilku usmířit: „Vize přízraků mě tenkrát vyděsily.“

„No a co? Já při Děsech vidím hady, kteří mi lezou po páteři. Můj Děs za pár minut skončí a hadi opět zmizí. Prostě přijde a odejde.“

„Bylo mi tehdy dvanáct, Ilko.“

„Fajn. Dnes jsi ale dospěl. Chovej se podle toho a přestaň vyvádět. Řeknu ti, proč se Zlatá k tobě chová divně. Sám seš divný. Občas mě mrzí, že jsem se rozešla s Gerdem z Podhorské. Byl sice malý a nelíbil se mi, ale v hlavě to měl v pořádku!“

Naštvala ho. Dostal obrovskou chuť pohádat se s ní. Vyštěkl: „A ty nejseš vadná? Žádná s blbou ctností nenadělá tolik cavyků co ty! S Alžbětou jsme svlékli hned na prvním rande! Jenom ty blbneš!“

„Ctnost není blbost!“ vykřikla Ilka a vyprostila hlavu z jeho klína. Stála teď naproti němu, rozkročená a soptila hněvem: „Nevyválím se s tebou jenom kvůli tomu, že nedokážeš počkat pitomej měsíc! A pokud ti to vadí, táhni za tou svou matrací!“

Tarmin těžce vzdychl. Alžběta se do něho zamilovala, uháněla ho, ale byla taková nějaká nakrátko ostříhaná holka. Nepřítahovala ho. Nechal ji minulé léto a od té doby se motal kolem krásné Ilky. Poctivě jí zůstával věrný. Celý rok. Někdy nedokázal myšlenkami na Ilku ani usnout, ale ona stále totéž. Vše až po svatbě, před ní leda malý polibek. Taková hloupost. Určitě ji tím nakazila Agáta a ty její idiotské Sváté Panny. Nelíbily se jim vztahy na državách. Budiž, místy opravdu připomínaly propletený hlavolam, ale čím jiným se dá na Narce pobavit. Moc možností tady nebylo a rozmnožování je lepší než narkotika nebo hazard. Dává nejen zábavu, ale i užitek. Ostatně stvořilo život ve vesmíru.

Ilka ho připravila o náladu. Sklopil pohled. Nedaleko své nohy zahlédl červený list erosníku, který vyvolával erotické halucinace. Musel se žvýkat pomalu a vyplivnout dřívě, než vyvolané vize příliš narostly. Právě kvůli němu zahynul jeho přítel snědý Calvadér, Táta poniů. Přebíral ho před osmi lety u nich na Zlaté. Načapali ho ve stáji, nahého, přímo při činu. Objímal kobylu ponie a vzdychal touhou v domnění, že je to krásná žena. Obvykle se za předávkování drogami bičovalo do bezvědomí. Jeho však nechali roztrhat buvoly na kusy, aby si lidé užili podívané, jak tehdy pravil Ilbrahim. Tarmin jeho smrt neviděl. Rodil Chlupáče a když Calvadér křičel, byl malý ponio už na světě. Tarmin ho hladil po růžkách a brečel.

Erosníku se vždy vyhýbal. Měl ale teď šílenou chuť udělat Ilce truc, trošku si cucnout drogy a pak blaženě usnout pod stromem. Utrhl lupen a promnul ho mezi prsty. Ilka se zamračila.

„Promiň, ujelo mi to. Víš, rok je dlouhá doba. Mám z toho mizerné spaní,“ prohodil smutným tónem a vzápětí v duchu zaúpěl. Dělá ale pitomosti. Ilka to však vzala smrtelně vážně a zaječela: „Okamžitě zahod' to svinstvo!“

„Proč? Tvou poctivost přece neohrožuje a mně pomůže,“ prohodil teskným tónem. Předklonila se a vztekle mu vyrvala lupen z prstů. Pokrčil rameny a pohledem ukázal na bujný trs erosníku, který rostl opodál.

„Tarmine, štveš mě! Když ti jde jen o spánek, navrhnou ti něco lepšího. Chtěla jsem s tím počkat až po svatbě, ale co s tebou mám dělat!“ zasyčela zlostně. Nadechla se a mluvila dál: „Mé kamarádce, Hesánii, se narodily už dvě poškozené děti. Museli jim nechat píchnout lethalín. Asi nevhodná kombinace genů, ale ty ses narodil na Zemi a nejsi tady s nikým příbuzný. Poprosila mě, jestli by s tebou nemohla počít. Její manželé s tím souhlasí. Hesánie by ti byla vděčná a určitě by se snažila udělat ti radost. Možná, že by tě naučila i něco zajímavého.“

Tarmin zalpal po dechu. Středověké hospodářství a nepatrný počet lidí na državách občas nutily osadníky k řadě podivných ústupků tradiční morálce. Sepnul ruce na zátylku, zaklonil hlavu a mlčky se díval na menší měsíc, který právě vstupoval do úplňku.

„Tarmine, zbytečně se zlobíš, ostatně, začal jsi o tom sám. Pomohl bys tím svému spaní i jí. Hesání se hrozně trápí kvůli těm mrtvým dětem,“ omlouvala se mu. Její tón zněl jako výčitka.

„Ilko, já nestojím o Hesánii, ale o tebe. Přeju si založit s tebou rodinu a vychovat kupu dětí. To je vše. Věčné čekání na kalendář mě někdy dost ničí. Mám divný pocit a nevím proč. Moc tě miluju. Možná je to tím,“ mluvil, oči upřené na oblohu.

„Proč jsi mi to neřekl hned?“ zeptala se pátravě. Pokrčil jen rameny, nevěděl. Svět se pro něho měnil v záhadu.

„Tarmínku, pro zkrácení utrpení toho druhého vykonáme i to, co bychom jinak neučinili. Je to jako s kusadláky. Zabijeme i milovanou osobu, pokud uvízne v jejich území,“ prohodila teskně a odmlčela se. Slyšel, jak šustí její oblečení. Znova si položila hlavu na jeho klín. Hladila ho po tváři. Nikdy se na ni nedokázal dlouho zlobit. Sklonil zrak a zatajil dech. Všechny knoflíčky měla teď povolené a šaty se jí volně rozevíraly. Sklouzl pohledem dolů až k jejím nohám a zatočila se mu hlava. Nic nestálo v cestě jeho neklidu.

„Miláčku, uděláme si tu svou svatební noc teď, jestli opravdu TAK TRPÍŠ,“ nabídla. V jejím hlase zněl smutný podtón, poslední slovo se mu ostře zarylo do uší. Možná, že právě proto jeho ruce nevyrazily směrem k lákavému obrysu těla otevřeného před ním dokořán, ale spočinuly bezvládně v trávě. Díval se sám na sebe. Duši mu mučilo zoufalství. Toužil radovat se z darů života, které se před ním rozprostřely, ale paže ho neposlouchaly. Navíc sama Ilka se mu začala vzdalovat, změnila se v bělavý přelud a nakonec po ní zůstala jen malá jiskřička. Slyšel svůj hlas, jak kdesi v dálce, přes jeho zoufalý odpor, pronáší: „Ilko, já přece netrpím, mám tě rád.“

Ano, tak to bylo, tenkrát před měsícem u jezera, pamatoval si to. Seděli beze slov. Vůbec nevnímal padlou bariéru šatů a nechal se zcela pohltnout omamnou září Ilčiných zorniček. Zcela ztratil pojem o čase.

„Pitomče, idiote!“ zazněl výkřik tmou.

„Máš pravdu, byla to hloupost,“ odpověděl mu Tarmin, „láska nemá nic společného se zabíjením.“

„Debile! Chápeš vůbec, cos provedl!“ znovu zaduněl silný hlas.

„Ano,“ povzdechl si bolestně Tarmin, „Ilko, zůstaň tady ještě. Porušíme všechny hloupé zvyky. Nač zotročovat lásku kalendářem, kdo ví, co nám přinese zítřek.“

„Tak sebou hejbní, ty hovado, a neflákej se!“ zařval kdosi a něco udeřilo Tarmina do zad, jeho tělo poskočilo na tvrdé podložce. Slyšel jakýsi neurčitý hlomoz. Těžký balvan se kutálel po svahu.

„Dávej pozor, ty troubo!“

„Pozor, to se ti řekne. Vždyť je tma jak v díře!“

„Nebejt ty tvý vychlastaný palice, mohli jsme mít ten kopec za sebou, než zapadly oba měsíce!“

Tarmin nepatrně otevřel oči, ale viděl jenom obrysy stromů, které se míhaly kolem něho. Mezi zvuky rozpoznával sténání kol, jejich obruče s hřmotem nadskakovaly na

výmolech. Cítil provazy kolem svých rukou a nohou, které ho držely na podlaze jakéhosi vozu. Vepředu narážela kopyta buvola o kameny a kolem něho námahou funěli muži. Pomáhali v prudkém kopci zvířeti.

„Fackoval mě úplně veřejně přede všemi!“ rozeznal hlas Bruta.

„Ty zmetku! Byl na tebe moc hodnej! Měl tě zkopat do bezvědomí, rozšlapat ti koule a zpřerážet pazoury! Co tě to, ty buvolí palice, napadlo, házet erjity po tom klukovi!“ hlas se zajíkal zlostí. Alfonso, možná, Tarmin si nebyl jistý.

„Dyt' by utek!“

„Kreténe! A kam? Všude kolem stáli naši kluci. Čapli by ho. Ty vyblitý střevo! Řekni mi aspoň, pročs po něm házel ten druhej erjit, když se už svíjel bezmocně na zemi!“

„Koledoval si o to, za tu pecku. Ještě teď ho mám celýho nateklýho. Pálí mě jak čert! Nemůžu se ani vymočit!“ hlas Bruta zněl plačtivě. Tarmin ho nikdy dříve brečet neslyšel.

„Ty napuchlý vemeno! Taky si koleduješ! Málems ho zabil!“

Vůz nadskočil na kamenech a Tarmina zabořilo celé tělo.

„Kam to vejráš, slepoune! Opři se do toho pořádně!“

„Jó, to se ti řekne!“ zavzdychal Brut, „ta jeho mrcha mně prokousla ruku až na kost. Nemůžu s ní pořádně hejbat.“

„Dobře ti tak, měla ti taky rozškrábat tvůj vepřounskej rypák. Díky tvý tuposti jsme museli čekat, až se u něho vyblbne babka jedovka.“

„Mohli jsme jet. Křeče by mu zmizely. Samy. I bez její péče.“

„A kdyby ne, tak co!“ řval vzteky Alfonso, „máš šišku nacpanou leda hovnama! Zavři klapačku a radši zaber. Koukej hejbnout zadkem nebo ti ho rozkopu na maděru! Máme zpoždění. Budeme tam nejdříve v poledne.“

Kola zasténala, oddechování mužů kolem se stalo hlasitější. Vůz se nebezpečně naklonil a jeho spoje zlověstně zapraštěly. Nakonec se však narovnal a s duněním zdolal překážku.

„Proč Ditrich chce, abychom ho táhli tak daleko a ještě touhle blbou cestou! Taky si mohli pro něho přiletět někam blíž,“ zeptal se další hlas, udýchaný, s námahou lapal po dechu. Podobal se na Jonáše.

„A až by si toho někdo všim,“ zasténal Alfonso, „tak vyvěsíme na državě plakát, že jsme ho střelili Vampům. To by Agáta a její přiblblé panny teprve řádily! Ježíšikriste! Panenko skákává! To je k nasrání! Proč zrovna já musím mít takovou smůlu a dostat do party samý magory a hovada s vylízanejma makovicema, jako jste vy dva.“

Vampům, to Tarminovi něco připomínalo. Někde to už slyšel, ale myšlenky se mu mátly. Zeptám se, napadlo ho a otevřel rty. Byly podivně ztuhlé, uvědomoval si jazyk, jak se pohybuje po suchém patře a naráží do zubů. Najednou zatoužil po Ilce. Mohl by od ní vyzvědět, kdo jsou to Vampové. U nich na državě mají spoustu záznamů. Hřmot v Tarminově hlavě stále sílil a měl dojem, že padá do hluboké studny. Pohltila ho tma.

- - - Kapitola 3 Kola jedou tmou

Probudil se chladem, celý rozlámaný a roztřesený zimou. Něco mu svíralo zápěstí. Pomalu se mu vracely vzpomínky. Uvědomoval si, že je přivázaný k podlaze vozu. Navlékli mu jeho oblečení a dokonce ho i umyli. Vysvětlení stále chybělo. Myšlenka na něj Tarmina tlačila stejně jako tvrdá prkna, na kterých ležel. Cesta byla teď rovná a bez hrbolů. Nad ním svítily hvězdy. Nacházeli se někde na otevřené planině. Cítil se zralý na vyhození do strže. Otočil hlavou a uviděl dvě postavy, které šly vedle vozu, a třetí vepředu jela před buvolem na poniovi.

„Myslím si, že už se probral. Hej, Brute, zastav. Tarmine, jak se cítíš?“ řekla postava po jeho levé straně. Hloupá otázka.

„Kam mě vezete?“ zeptal se, ale nikdo mu neodpověděl, a tak po chvíli dodal: „Je mi zima a mám žízeň.“

Dali mu napít a trochu kořalky pro zahřátí. Přikryli ho nějakým pláštěm, pak se vůz dal opět do pohybu. Postava vlevo vypadala jako Alfonso. Vzpomněl si na jejich řeči o Vampech. Stále sice nevěděl, co jsou zač, ale zkusil to: „Alfonsi, kolik vám Vampové za mě dali?“

Alfonso sebou viditelně škubnul a jeho hlava se otočila směrem k Tarminovi. Váhavě mu odpověděl: „Zdálo se mi, že ses v tom kopci na chvíli probral. Co vše jsi slyšel?“

„Spoustu věcí, jaks řval na Bruta a o tom vrtulníku taky. Jenom nevím, kolik vám za mě zaplatí,“ řekl Tarmin sebejistě.

„Jo, tos už zase spal. Klidně ti to zopakuju. Tři sta tisíc džífů,“ prohodil suše Alfonso. Suma byla uvedena v džífech, lidovém názvu pro GFU, což v mezinárodní spenglish znamenalo „*General Finanzas Unit*“, čili „*Všeobecná finanční jednotka*“. Džífy se používaly jako společná měna na všech světech a tři sta tisíc představovalo na Narce zisk z početné usedlosti za patnáct až dvacet let dřiny.

„To mám takovou cenu?“ vydechl šokovaný Tarmin.

„Máš skvělý geny. Vyměníme geny za geny. Ty tvoje za nové mutanty,“ prohodil výsměšně Alfonso.

„Vy chcete něco koupit od těch genetiků?“

„Už se stalo. Loni. Dali jsme jim zálohu. Letos doplatíme zbytek.“

„Vždyť sám Ditr všude rozhlašuje, že jsou to podvodníci!“

„Ale kdež, v tom je právě ten fór,“ řekl Alfonso pobaveně, „Ditrich je pečlivě prověřoval. Jejich mutanti rostou stejně tak rychle jako ty druhy, které se chovají na Zemi.“

„Tak proč ostatním lžete! Lidé by se na ně mohli složit!“ podivil se Tarmin. Alfonso se divoce rozesmál na jeho úžasem. K němu se přidali i Jonáš s Brutem.

„Jsi naivní hlupák, Tarmine,“ pronesl Alfonso po chvíli, „pátráš po svých Skrymorech a nevidíš nebezpečí za dveřmi. Na Narce panuje středověk. Jiarlandané už zavedli otrokářství. Časem budou na Norwick jezdit na lovy lidí. Jen silní se jim ubrání. A to si piš, že državy sjednotí Zlatá. Mutanti nám uvolní lidi z polí.“

Tarmin pozoroval hvězdné nebe nad hlavou. O nových mutacích rostlin a zvířat snila každá država. Lidé tady dřeli od rána do večera jenom proto, aby nezemřeli hlady. Ne-

zbývalo mnoho času věnovat se něčemu jinému. Výnosnější druhy plodin, které by dávaly z jednoho obdělávaného hektaru bohatší sklizeň, a dobytek, který by rychleji přibýval na váze, by umožnily, aby se zemědělstvím zabývala pouze malá část obyvatel farmy. Ostatní by měli čas stavět nové budovy, vyrábět průmyslové zboží, vzdělávat děti. Nebo se cvičit v boji. Pokud by Zlatá država vlastnila nové mutanty jako jediná v širokém okolí, dostane ostatní snadno pod svůj vliv, buď silou peněz, nebo armády. Věděl o tom, že už léta kupují zbraně. Až příliš mnoho kvérů. A Ditr choval moc světovládné touhy.

„Ditrich I., z Boží vůle král Zlaté říše,“ prohodil Tarmin.

„Jó, proč ne. Ten název se nabízí sám,“ ušklíbl se ironicky Alfonso, „vím. Nemáš ho v lásce. Má svý mouchy, ale o lidi se umí postarat.“

„Koukám. Vezete mě na trh jako dobytče,“ odsekl Tarmin nakvašeně.

„Potřebujem prachy. Chybí nám sto devadesát tisíc.“

„Ach tak, tím se vše omlouvá,“ zasyčel Tarmin vztekle.

„Chápu tě, ale poděkuj jen svý směle. Věděli jsme, že se někdo z nás bude muset prodat. Už jsme si tahali i pořadník. Bez tebe hochu. Nikdy jsi mezi nás nepatřil. Klidně bysme tě pustili. Odcházels ze Zlaté, budoucí vládkyně, a mířils mezi kmány. Stal by ses rabem, kterej by nám za pár let platil mastný daně.“

Alfonso si hlasitě odkašlal a pokračoval: „Pamatuješ na toho felčara, co u nás byl před půl rokem? Dělal jakoby běžnou prohlídku, ale bral hlavně vzorky tkáně. Špatný. Žádný prachy za nás. Sotva třicet tisíc za kus. Sedm lidí by se muselo obětovat. Jenom nad tebou jásal. Ty úžasný geny, téměř bez chyb, to prý ještě neviděl. Hned nabídl sto tisíc. Za pár týdnů zvýšil na sto padesát. Před měsícem volal opět a navrhl tři sta tisíc. Neodolali jsme.“

Před měsícem. Tarminovi to něco připomínalo. Nejistě se zeptal: „Alfonso, kdy volal. Nepamatuješ si?“

„To ti řeknu přesně. Felčar se ozval večer. Radili jsme se vo tobě celou noc. Druhý den jsi u nás pomáhal kopat drenáž. Vypadals nevyspale stejně jako my. Takys ponocoval. Byls někde u vody s Ilkou.“

„O druhých se jedná dobře,“ vyštěkl Tarmin. Dělal se mu zle. Zatímco seděl s Ilkou na břehu u jezera, država ho prodávala. Alfonso si hluboce povzdechl a omluvně pronesl: „Asi si myslíš, jaký jsme pacholci, ale nevěřil bys, kolik lidí tě má u nás rádo. Kdyžs k nám to ráno přišel, s tvářičkou jako měsíček, hotovej zamilovanej blázen, ženský probřečely celej den v kuchyni, ale tys nic nevnímal. Chodils po baráku jak mátoha, hlavu plnou citů. Nikdo se na to nemohl koukat a každej se ti radši vyhejbal. Jenomže to máš těžký. Buď ty sám, nebo sedm jinejch.“

Tarmin zaúpěl. Už chápal, proč se k němu Zlatá chovala divně. Vyštěkl zlostně na Alfonse: „A falešně jste svědčili. A Skleněnka taky.“

„Nezlob se. Jinak to nešlo. Vampům koukají na prsty mraky vládních inspektorů a hromady lidumilnejch spolků. Směj brát odsouzence nebo dobrovolníky. Ale ty, a vobětovat se pro Zlatou!“

Celý žhavý, ušklíbl se v duchu Tarmin. Ailo, proč sis ze všech míst na Narce musela vybrat právě tyhle zmetky. Zlostně vykřikl: „Ale k čemu ten falešný úpis!“

„Hochu, zklamou tě,“ pronesl Alfonso zamyšleně, „to je jediná skutečná věc v celý týhle habaďůře, dokonce i s pečeti notáře. Ty za to sice nemůžeš, ale tvoje ségra byla mrcha. Tvářila se jako nevinnost sama, když žadonila o přijetí na državu. Pak si klidně vomotala pŕlku chlapŕ kolem prstu a z Ditricha udělala zamilovanŕho idiota. Nemělo by se to sice tak říkat, ale všichni jsme si voddechli, když byla pryč.“

Tarmin si představil umírající Ailu a Ditra s perem v ruce, jak si diktuje podmínky. Jeho úvahy přerušil Alfonso: „Myslíš na ten úpis, že jo? Aila se tak bála smrti, že by za doktora upsala duši i samotnému satanáši. Ditricha a ještě pár lidí zajímalo, čeho všeho bude ta nóbl princezna schopná, aby utekla zubaté z drápkŕ. Mírně ji podusili za to, co jim prováděla. Byl to jen takovej drsnej žertík. Na jejich místě bys to udělal taky.“

Tarminovi zvlhly oči. Proдалa ho nejen država a kamarádka Tavina, ale i Aila. Točila se mu hlava. Jeho chmurné úvahy přerušil Alfonso: „Ten úpis nehrál žádnou velkou roli. Zvýšil pouze věrohodnost naší historky.“

„Na co vlastně tehdy zemřela moje sestra?“ zeptal se Tarmin podezíravě.

„Ty povídačky vo tom, že ji Ditrich otrávil, jsou jen kecy,“ zavrtěl Alfonso hlavou, „dostala nějakej rozklad krve. Zavolali jsme jí felčara za ty prachy, ke kterým tě, hochu, upsala, a ten označil tu její chorobu za jasnej následek ozáření při cestě sem. Ailu zabila úplně stejná nemoc jako tvoje rodiče.“

Tarmin málem omdlel. Co vše se dnes ještě dozví! V hlavě mu zaburácelo proklaté slovo: „GILGAMEŠ!“ Jméno kosmického korábu. Nikdo na Narce nevěděl, že cestovali právě na něm. Když Aila s Tarminem žádala o přijetí na državu, zatajila to. Pamatoval si to. Tenkrát ho moc prosila, aby se nepodřekl.

Gilgameš znamenal hrůzu z neznámé infekce, která během letu prostorem proměnila loď v hřbitov. Léky dávno došly a od nejbližší pomoci je dělil měsíc cesty prázdňm vesmírem. Epidemie už pokosila třetinu cestujících a chystala se zdolat zbytek. Vojáci ji nakonec zarazili tak, že každého nakaženého při prvních příznacích vystřelili do kosmu. Vyhodili i rodiče Tarmina.

Aila událost zamlčela, aby je država neodmítla pro strach z nákazy. Vymyslela si, že zemřeli na následky ozáření. Stejnou nemoc u ní kupodivu našel i ten geniální doktor, kterého jí Ditr objednal. To tak! Tarmin seděl celou cestu vedle ní, v páchnoucí kóji na turistické palubě. Brečel a zvracel v jejím náručí během děsivých skokŕ hyperprostorem a jeho geny jsou téměř bez poruch. Bůh ví, kde toho lapiducha vyštrachali. Litoval, že tu není travič Ditr, aby ho rozpáral. S lítostí si uvědomil, že má jen nepatrnou naději napravit to v budoucnu.

„Ibrahim ráno zjistí, že jste mě odvezli pryč,“ ozval se Tarmin, ale Alfonso jen zavrtěl hlavou: „Odvezli pryč? Ráno mu řeknem, žes v noci zdrhnul. Budeme tě hledat a hned tak tě nenajdem. A na podzim, až se uzavře dopravní kanál a zmizí rejpalové ze Země, se tady hodně věcí změní.“

Tarmin zavrtěl hlavou. O zhroucení jediného hyperprostorového kanálu, který spojoval Narku s civilizací, se mluvilo už deset let. Stále se strašilo izolací planety, ale nikdy z toho nic nebylo. „Kecy, kanál ještě vydrží,“ namítl Tarmin. Zřetelně však viděl, jak Alfonso vítězoslavně vycenil zuby: „Zatím se to tají, ale kosmáci už rozebíraj orbitální

stanici a družice, aby nám v budoucnu nespady ty tuny železa na kebulu. Ditrich má káma, co na tom dělá.“

PRCHNOUT! Tarmin nadzvedl hlavu a s hrozným podezřením se podíval na ponía, na kterém jel Brut vedle buvola. Poznal v něm Chlupáče, svého oblíbeného. Posmutněl. Ti prevítí mysleli na všechno. Mají to spočítané oba. Jeho předhodí Vampům a nebohé zvíře bažinám, aby to vypadalo, že jsou spolu na útěku. Přišlo mu Chlupáče líto, chudák, nezaslouží si takovou odměnu za ty desítky jezdců, které odnosil. Tarmin zatoužil překazit jim to. Zatvářil se ustaraně: „Alfonso, potřeboval bych si odskočit.“

„To tak, na to zapomeň,“ odsekl mu Alfonso, „a pokud to už nemůžeš vydržet, zkus to do kalhot. Jsou na to dost velký.“

Kolem vybuchlo veselí.

„To snad nemyslíš vážně. Jste tři, jak vám můžu utéct.“

„Kdež, vo útěk vůbec nejde, ale Vampové nás varovali, že první reakcí lidí na zjištění, kam je vezou, je prej pokus vo sebevraždu a následky poděláná do nohavic se odstraňují líp než rozbitá kebulu.“

Tarmin si uvědomil, že stále neví, kdo jsou to Vampové. S obavami se opatrně zeptal: „Víte aspoň, co se mnou budou Vampové dělat?“

Tentokrát se ozval z druhé strany Jonáš: „Jó, nějaký letáky nám dali. Pár dnů tě budou připravovat k transplantaci. Čekají tě během tý doby samý fajnový věci. Potěší tě tam i nóbl ženský.“

Transplantace, do hajzlu, zaklel Tarmin, jsem to ale pitomec. Vampové se říkalo těm zmetkům ze společnosti Transplan. Udělají z něho mrzáka. Seberou-li mu ruku, už nikdy neobejme Ilku. S vypětím vůle držel klidný hlas: „A které moje části chcete prodat?“

Ticho, které následovalo ho dusilo snad minutu nebo dvě. Přerušovalo ho jen občasné zavržení kol a kroky mužů kolem něj. Pak se ozval Alfonso zklamaně: „Myslel jsem si, že to víš. Celou dobu jsem tě vobdivoval, jakej seš frajer, že si s náma kecáš jakoby nic. A tys čekal, že prodáme tvoji ledvinu nebo pařátek. Za to nejsou žádný prachy, pitomče! Dnes se platí jedině, když je to celý komplet. Někaký zazobaný dědoušek se už třese na nový bezva mlad'oučký masíčko.“

Tarmin sebou cloumal. Kolem něho ryčely salvy smíchu.

„Vy fekálóčervi! Vepřouní d'oury! Kusadláčí mrchožrouti! Buvolí vocasové...“ řval ze všech sil. Nedokázal odhadnout, jak dlouho křičel. Přestal, teprve když všechny nadávky, co znal, zopakoval aspoň pětkrát. Z počátku mu odpovídali a pak ani to ne. Nechal toho.

Podlaha vozu ho dřela do zad a také zaregistroval, že se mu opravdu začíná chtít odskočit si. Tu radost jim neudělám, vzepřel se potřebám organismu a pokusil se usnout. Snažil se myslet na Ilku, ale nedařilo se mu to. Když zavřel oči, viděl před nimi postavy v zelených doktorských kombinézách s podivným náčiním. Rád by se ještě něco o Vampech dověděl, ale s těmi kolem sebe už nechtěl mluvit. A za pár dnů bude na toto téma vědět víc než dost. Zíral do tmavého nebe a snažil se nemít žádný myšlenky.

Jeho pozornost připoutal Alfonsův výkřik. Naklonil hlavu vlevo, ale Alfonso zmizel.

„Hej, Brute, stůj, Alfonso upadl na cestě,“ slyšel vedle sebe Jonáše. Vůz se zastavil.

„Dám pozor na vůz. Jdi se tam podívat,“ zaslechl Bruta. Jonášovy kroky se vzdálily a po chvíli se zase vrátily.

„Vypadá v pořádku. Asi se klepl do palice. Budu si muset posvítit.“

„Vopovaž se! Ditrich nařídil, že máme jet po tmě. Zůstaň tady, přinesu ho sem,“ odsekl Brut. Sesedl z Chlupáče. Tarmin slyšel jeho těžké kroky. Potom se ozvalo zavytí a tlumený pád.

„Brute! Co se děje! Brutééé! ...“, ječel Jonáš, a náhle přestal. K vozu přiběhly kroky, otočil hlavu, ale viděl jen černé siluety.

„Odneste je k vozu, až se proberou, vyslechnem je,“ ozval se hlas. Vzápětí Tarminova pouta povolila. Tělo měl ztuhlé a končetiny ho brněly. Než se stihl posadit, chytly ho silné ruce a neurvale stáhly dolů. Dovlekly ho ke stromu vedle cesty a zkroutily mu paže dozadu a svázaly mu je za kmenem. Ustrašeně ze sebe vyrazil: „Kdo jste?“

Místo odpovědi mu před obličejem zaplála pochodeň. Oslepila ho a řezala do očí stejně jako ohnivý hlas Agáty: „Plameny Boží si tě našly, stejnozvrhliku!“

„Jsem nevinný, navlékli to na mě, aby mě mohli prodat Vampům!“ vykřikl splašeně, duše se v něm zmenšila na zrnko prachu. Přes ústa ho udeřil kříž. Kovová figurka na něm mu rozsekla rty. Agáta k tomu výhružně dodala: „ON se na tebe dívá a vše ví! Jediné lživé slovo tě pošle do pekelných muk! Mluv, co se stalo!“

Soška na kříži znázorňovala tělo zkroucené ukrutnou bolestí. Každý její detail se vlnil ve světle pochodně a hrozil proměnit v totéž i Tarmina. Chrlil ze sebe: „Nevím. Ditr mě uspal. Něčím v pivě. Probral jsem se až v jámě. Nemluvili se mnou. Až teď. Vezli mě prodat Vampům, tedy Transplanu. Soud narafičili, protože Vampové kupují pouze odsouzenec. Zlatá shání prachy. Na mutanty. Tvrdí, že jsou šmejdi. Lžou, aby je měli jediné. Prý se uzavře kanál...“

„Dost! Stačí!“ zarazila ho Agáta. Hrozivě zvedla kříž k nebi a počala šeptem odříkávat jakousi dlouhou modlitbu. Po mnoha minutách, odměřených proudy studeného potu na Tarminových zádech, Agáta opět promluvila: „Tvoje slova neodporují tomu, co při výslechu přiznala Tavina Skleněnka. Též naše věrná panna Filoména orodovala za tvou nevinu a slíbila pokání za nápravu tvé duše. I ON Všemocný přijal.“

Panna Filoména, opakoval Tarmin zaraženě v duchu, když mu povolovali pouta na rukou. Zaskočilo ho, že Ilka patří k přívržencům Agáty. Proto tak zuřivě bránila svoje panenství. Tajila důvod. Bála se, že by ji nechal. Fanatické ženy, které dodržovaly spoustu podivných rituálů, nepatřily k oblíbeným manželkám. Teď mu tím zachránila život spolu s Tavinou Skleněnkou, ve které se přece jenom hnulo svědomí.

„NA KOLENA!“ zařvala Agáta, když Tarminovi uvolnili ruce. Poslušně klesl na zem. Před ústy se mu objevil kříž. Políbil ho, poprvé ve svém životě. Ukrutně ho pátil do rozbitých rtů.

„Viníky, kteří se pokusili o prodej člověka,“ pronesla Agáta temným hlasem, „zmrskáme do krve, až se proberou. Podobná bezbožná zvěrstva nebudem na državách trpět! Avšak tebe čeká samota. Ač Bůh rozhodl, žes nevinný, tvoje další přítomnost u nás je nežádoucí.“

„Mám si brát Ilku, tedy pannu Filoménu,“ vydechl zaskočený Tarmin. Vyhání ho z držav, jeho jediného domova.

„NE!“ řekla ostře Agáta, „máš se ženit se sekerou, jak ti uložil soud. Světské právo neuznává Svaté přísahy a jiné důkazy tvé nevinu neznáme.“

Tarmin pootevřel ústa, ale nepromluvil, pouze smutně svěsil hlavu a dál poslouchal suchý řezavý hlas Agáty, který ho drtil. „Před léty tvoje sestra žádala u nás o útočiště, aby tě mohla vychovat. Ona i ty jste u nás vyvolali řadu problémů, i když ne vždy zcela vaší vinou. Nicméně Svaté Panny v tom vidí stín Božího hněvu, který na tobě lpí. Odejdi proto, cizince ze Země, neboť na državách už nejsi dále vítán,“ ukončila řeč Agáta a pokynula mu, aby vstal. Vztyčenou dlaní utlumila jakékoliv jeho protesty.

Maskovaní přívrženci Agáty dovolili Tarminovi, aby si vzal Alfonsovy boty a Brutovu silnou koženou bundu. Napřed ale prohledali její kapsy a nechali mu v nich pouze zapalovač, buzolu s hodinkami a po malém váhání i lahvičku kořalky, aby si mohl vyčistit případná poranění. Dali mu také Chlupáče, ale z jeho sedla odepjali veškeré zbraně. Ponio nevypadal unaveně a mohl na něm ještě pár hodin jet. Ale přes den si bude muset odpočinout a nechat ho napást.

Poradili mu, že z kosmodromu nedaleko Kosmocity se pravidelně vozí zboží na Jiarland, a když se člověk zaváže pomáhat při skládání a prodeji zboží, může získat cestu letadlem zdarma. Na Jiarlandu právě končila zima a určitě tam sežene zaměstnání na některé farmě.

Když se Tarmin vyhoupl do sedla, jeden z průvodců Agáty mu podal malý tlumok: „Tohle ti posílá panna Filoména.“

Potom se jejich postavy ztratily ve tmě, bez slova rozloučení. S nimi odjel i vůz se třemi zajatci ze Zlaté državy. Tarminovi po nich zůstal batoh s trochou jídla, mapou a baterkou. Na dně narazil na protáhlý předmět. Poznal v něm Ilčinu dlouhou dýku, její vzácný poklad, dědictví po otci. Vypadala nevinně, ale věděl, že stačí pootočit koncem rukojeti a jemné kanálky vypustí na její ostří paralyzující látku. Pak i malé škrábnutí srazí jakéhokoliv útočníka. Když se konec rukojeti povytáhne, pokryje se její čepel prudkým jedem přinášejícím okamžitou smrt.

Když si prohlížel pochvu dýky, našel malý lístek s roztřeseným písmem. Škrtl zapalovačem a přečetl si ho: „Pošli zprávu, kde jsi, přijedu za tebou. Lásko moje, nenech se chytit. Tvoje Ilka.“

„Neboj se, nenechám. Slibuji,“ řekl nahlas Tarmin. Překonal silné pokušení vrátit se a podřezat Ditra. S povzdechem odložil vyrovnání svých závazků, i když jeho zlost pěníla hůř než určiceny ponio.

„Ditře, časem tě vyhledám, abych ti řádně zaplatil za úpis po Aile. Přisahám na svou smrt...“ zalomcoval jím ukrutný vztek. Zarazil se a zběsile hledal něco zvlášť odporného. Sevřel hrušku sedla, až mu zbělaly klouby na ruce a zařval do tmy: „...že si tvou kůži potáhnu sedlo! A stahovat tě budu pěkně pomalu. Těš se, vepřoune! Ještě budeš škemrat, abych ti setnul hlavu!“

Pobídl patami Chlupáče do kroku. Teprve nad ránem se jeho zlost zmírnila. Posmutněl. Ke svému klukovskému vyhlášení války Skrymorům si přidal další slib, o kterém nevěděl, dokáže-li ho splnit. Ten nový měl naštěstí nejen jméno, ale i zcela jasný cíl.

Kapitola 4 Růžová chapadla

Tarmin stál na vršku kopce a opatrně vdechoval puch připomínající něco mezi kusem shnilého masa, hromadou zapařeného sena a žumpou, kterou právě někdo z nedostatku jiné zábavy důkladně promíchal. To vše přicházelo z mělké široké pánve zahalené pod příkrovem mlhy. Skrz něj občas probleskovaly zášlehy bahenních plynů, kterými bažina upozorňovala ostatní tvory, aby se jí zdaleka vyhnuli, neboť kromě smrti zde nic není. Ne všichni jí to věřili.

Archeokopové se navzdory zdravému rozumu zavrtávali do hlubin jedovatého bahna a vytahovali z něj holeriány, podivuhodné krystaly s holografickými efekty, které se považovaly za památky po dávném osídlení Narky. Jedovatá půda je vydávala nerada, ale lidé ji připravovali o sílu drenážnicí. Tvořila ji síť odvodňovacích kanálů, které odváděly vodu do široké strouhy protékající středem těžního prostoru. S ubývající vodou docházel bažině dech a stávala se z ní pouhá mokřina a nakonec kus beztvare krajiny.

Od Kosmocity, jediného velkého města na Norwicku, dělilo Tarmina odhadem pouze pár hodin jízdy. Kdyby náhodou z kosmodromu startovala nějaká loď, dokázal by svou vzdálenost od Kosmocity určit přesněji, ale v poslední době létal k hyperpřístavu na orbitu sotva jeden raketoplán týdně.

Na druhém okraji drenážnice mrkaly skrz válejší se mlhu světla tábora archeokopů, vzdáleného tak pět až deset kilometrů. V kalném světle měsíců to nedokázal odhadnout přesněji. Zkoumal svou mapu. Podle ní zde žádná osada nebyla, ale bažina také ne. Popošel k obrovské ceduli a ve špatném světle slabikoval nápis:

DRENÁŽNICE JIH/II.
Průchod povolen jen po vyznačené cestě.
Pohyb mimo cestu bude stíhán.
VSTUP POUZE NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ!

Dole pod nápisem našel ručně dopsaný řádek: „*Mýtné 5 GFU plaťte hlídce.*“

Hlídku nikde neviděl a také tam nenašel, že by průchod byl časově omezen. Asi nikdo nepředpokládal, že by se našel takový pitomec, který by bažinou projížděl v noci, ale nedá se nic dělat, bude první. Pohládl Chlupáče po husté hřívě a vydal se dolů po úbočí kopce do drenážnice. Ponio ale zůstal stát nahoře a krátce zařehťal. Vrátil se k němu a podrbal ho na hlavě mezi malými růžky.

„Mně se to také nelíbí. Musíme to risknout. Nemůžeme jet kolem. Trvalo by to moc dlouho. Chytli by nás,“ mluvil k němu. Chlupáč ho znal, vyrůstali vedle sebe. Narodil se, když Tarminovi bylo sedmnáct let, a vzpomínal si na dobroty, které mu tento člověk přinášel. Ze všech jezdců, které nosil, tenhle s ním jednal nejlaskavěji. Vnímal jeho strašnou únavu a pulzující zoufalství, kterého žene do takových nevlídných míst, odkud vální pronikavý pach blízké smrti.

Jednoduchá mysl Chlupáče nedokázala uvažovat, ale vězel v ní pud soudržnosti stáda a náklonnost k člověku, který ho tak krásně škrabal na hlavě. Nedokázal teď svého lidského přítele opustit a nechat ho bez pomoci svých rychlých nohou, i když mu instinkt

napovídal, že je to jediná možnost, jak uniknout zkáze. Jeho prosté vědomí by mu takovou zradu neodpustilo po celé ty tři nebo čtyři roky, které mu ještě zbývaly do konce jeho poniovských sil, do doby, kdy se z něho stane pouhá herka, která již neunese jezdce, a ostrý nůž člověka urychlí její umírání. Chlupáč se smutným zařehtáním svěsil hlavu a neochotně vykročil za svým vůdcem.

Tarmin kráčel opatrně vpředu a ponio ho následoval těsně za ním. Půda se houpala jen trochu a vůbec se nebořila, vysoušení zřejmě probíhalo už dlouhý čas. Drželi se světélkujících značkových kolíků, které je vedly po všelijak pokroucené cestě. Po dřevěných můstcích překračovali hluboké odvodňovací kanály plné temné zapáchající vody. Brzy dorazili skoro do čtvrtiny cesty a kdyby to tak pokračovalo dál, přešli by oblast do dvou hodin. Potom by jim do svítání zbývaly dvě hodiny a to znamenalo dost času na nalezení úkrytu, kde se nají a vyspí. Tarminovi to zlepšilo náladu, pokud vůbec mohl svůj vztek na Ditra za nějakou náladu považovat.

Přešli s Chlupáčem po můstku další drén a Tarmin se zastavil, aby si prohlédl malou vyvýšeninu pokrytou dlouhými šlahouny, která se objevila před ním. Pátral, z které strany ji cesta obchází. Náhle před ním vzplála zem. Oslnilo ho světlo. Stál bezradně. Slyšel jen poniovo zařehtání. Zvuk jeho kopyt. Křičel na něho. Chlupáč se ale splasil a zmizel ve tmě. Z levé strany se ozval svistot blížícího se cákadla, vozidla používaného v mokřinách. Tarmin mával tím směrem rukama nad hlavou. Půda před ním se opět vznítla žlutým plamenem a tvář mu ožehl horký vzduch. Padl na rozbředlou zem.

„Ditr, ten vepřoun zatracenej!“ klel nad vlastní bezmocností. Dal po něm vyhlásit pátrání. Jak to mohl stihnout tak rychle?

„Co teď?“ uvažoval horečně. U pasu nahmátl nůž od Ilky. Rukojeť dýky mu vrátila chladné uvažování. Živého ho nedostanou. Bude předstírat zranění a možná vezme jednoho nebo dva útočníky s sebou. Hukot cákadla se rychle blížil. Tarmin dostal nápad. Necelých deset metrů za ním běžel příkop drénu a v kapse měl stále lahvičku s koalkou. V lehu si nasadil kapuci a polil si záda bundy lihovinou. Natočil se do směru k drénu, vytáhl dýku a její řemínek si omotal kolem zápěstí. Do levé ruky si vzal zapalovač a vyrazil vpřed. V okamžiku, kdy oheň opět rozřízl před ním vzduch, škrtl zapalovačem u svých zad a vydal táhlý skřek.

Bunda vzplála. Její silná kůže ho chránila před žářem. Neviděl. Byl oslepen od záblesků. Běžel vpřed podobný pochodni Agáty. Ryčel předstíranou bolestí. Půda mu náhle povolila pod nohama a sjel po šikmé stěně do drénu jako po skluzavce. Dole ho čekala voda, páchnoucí a kupodivu i velmi hluboká. Pohotově zavřel oči a zadržel dech, aby se nenapil. Tušil, že by její doušek nepřežil. Jakmile vyplaval na povrch, zabodl dýku do sliznaté stěny a druhou rukou si na sebe rychle naplácal bahno, aby oklamal detektory. Cákadlo zastavilo nad ním. Jeho turbíny zmlkly. Slyšel nejisté kroky. Tlumený hovor dvou mužů.

„Nic nevidím, ukazatel je na nule. Do frasat, je po něm!“

„Tak proč jsi na něj, ty slizoune, páčil!“

„Vždyť zdrhal!“

„Hovno! Zdrhal až potom, cos ho šlehl, ty magore!“

„Přísahám bohu, mířil jsem vedle, musel se zlomit proud.“

„Na to ti kálím, prachy jsou fuč. Buvole, když neumíš střílet, nehraj si na elitáka!“

„Možná, že je ještě naživu.“

„Naživu! Mameluku, viděls už někoho, jak vypadá po zásahu plazmovkou? A i kdyby to přežil, dorazej ho slizáci. Pojd'me aspoň chytit jeho ponie.“

Kroky se vzdálily a Tarmin si vydechl, ale jenom málo, zmínka o slizácích ho znepokojila. Páchnoucí voda mohla skrývat mnohé tvory. Chtěl se přitáhnout na dýce, ale ta volně proklouzla ve stěně a na hlavu mu spadl proud bahna. Další pokus o několik metrů vedle dopadl stejně. O kus dál zahlédl siluetu můstku. Opatrně se vnořil do proudu a zamířil k němu. V tom okamžiku jeho pravá noha narazila na jakýsi měkký lepkavý chomáč, který ji obalil a zaryl se do ní. Škubavá bolest zachvátila Tarminovi pravou stranu těla. Vykřikl. Ohnal se nožem, ale chomáč zmizel tak náhle, jak se objevil.

Znovu vklouzl do proudu. Do spodku zad ho šlehlo, cosi ostrého a palčivého. Ruce mu ztěžkly. Zuřivě kopal nohama, aby se udržel na hladině. Vzrůstala v něm panika. Na těle mu, i přes palčivý chlad smradlavé vody, vyvstávaly krůpěje pot. Zoufale se přimáčkl ke stěně drénu. Zběsile bušil rukama kolem sebe. Slyšel svůj zrychlený dech. Tepot krve ve spáncích. Marně se snažil zahnat příval strachu.

„Házím ti lano od navijáku, chyt' se ho,“ zaslechl nad sebou hlas a současně s tím uslyšel tlumený náraz vedle sebe. Jeho ruce samy nahmátly provaz a sevřely ho. Jakmile se lano pod jeho vahou napjalo, dalo se do pohybu a vytáhlo ho vzhůru po slizké stěně drénu. Překulil se přes její okraj a zůstal ležet na rozbředlé zemi. Pravá noha ho brněla. Zády mu projížděly záškuby. Na ruce mu stále visela na řemínku dýka. Vzpatoval se, nechal ji vklouznout do dlaně a podíval se směrem k siluetě svého zachránce.

„Hele ho, burana! Zachráním ho od slizounů a on chce kousat,“ zaslechl před sebou neurčitý chechtot.

„Zachrániš,“ rozčilil se, „jo, to se ti kecá! Kdybys mi nesplašil ponie tou pitomou střelbou, nebyl bych v drénu.“

„Já s tím nemám nic společného, to byli ti vožralové z hlídky. Neuměj používat dalekohled, jinak by věděli, že spektrum plamenů na tobě vypadalo spíš na nějaký lehký uhlovodík, než na zásah plazmou.“

„Jaký spektrum?“ řekl. Slova ho zmátla, netušil, o čem je řeč. Zkusil se postavit.

„No přece složení světla toho plamene na tobě,“ štěkl hlas před ním, „a s tím vstáváním vopatrně. Vidím tě na infra a mířím na tebe jehlovkou. S tou kudličkou tady, ty burane, nic nepořídíš! Žádný klukoviny, mě tak snadno nevoblbeš. Cos na sobě vlastně zapálil?“

„Kořalku. Ale nevím, o jakém složení světla to mluvíš,“ odsekl. Hlas se odmlčel a pak řekl: „U vás si školy moc neužijete a máte leda Pedky, že jo? Asi opravdu budeš ten fár-mář, co ho hledaj. Taram, nebo tak nějak.“

„Jo, jmenuji se Tarmin,“ vyhrkl zlostně, „a na spektr ti kašlu.“

„Říká se tomu spektrum, ty burane, ne spektr,“ zaslechl znovu chechtot, „jak koukám, taramíci vám požrali programy na výuku optiky!“

„Co s optikou! Na poli neroste, nestaral jsem se o ni!“ odplivl si nakvašeně. Když byl malým klukem, zajímal se hlavně o zemědělství, zvířata, stavitelství a myslivost. Občas si na Pedce pustil i jiné kazety, pokud na nich byly hezké pohádky a obrázky, nebo

z donucení, ale k tomu docházelo málokdy, dospělí neměli na děti čas. Pro život na Narce jeho kusé vzdělání stačilo. Jen Ilce ne. Vždycky mu vyčítala, že má v hlavě střípky vědomostí, a snažila se mu je doplnit. Štvála ho tím. Dávala mu střípky místo lásky.

„Teď ti optika zachránila život, ty burane!“ křikl hlas, „takže půjedem, ale dělej pomalý pohyby, jinak ti to napálím do hnáty.“

„Nikam nejdu,“ sevřel pevně dýku, „klidně to do mne našij nebo mě můžeš hodit nazpátek do drénu. Živýho mě nedostaneš!“

Tarmin viděl siluetu, jak se pohybuje ke kraji drénu. Zastavila se asi pět metrů vpravo od něho. Připravil se okamžitě bodnout, jakmile se k němu přiblíží víc, avšak místo toho od ní vyrazil paprsek světla na dno příkopu a vybědla ho: „Hej, burane, seš první, kdo chce dobrovolně do drénu. Nemrkneš se tam napřed?“

Tarmin se natočil a zadíval se ve směru světla. Šikmé stěny drénu zpevňoval jakýsi fialový lišejníkový porost. V hloubce asi tří metrů uviděl temnou hladinu s bělavým páchnoucím oparem. Kužel světla po ní chvíli kroužil a zastavil se na šedorůžovém hadovitém klubku. Ze změní místy vyrazilo ploché chapadlo pokryté krvavě červenými přísavkami a prohmatávalo prostor kolem sebe.

„Hej, burane, jak se ti líbí slizák, vzteká se mrška, těšil se na zákusek. Měls tady být, když v létě popravovali Vodulýho Sama. Spustili ho z můstku uvázaného za ruce tak, aby měl potopený jen chodidla. Řval asi hodinu, všichni už utekli. Nakonec se z toho poblil i otec té holky, co mu ji Sam napřed zprznil, a pak pro sichr podřezal. Tak ho bolely uši, že radši Samovi ustřelil ten zbytek, co mu zůstal z palice.“

Tarmin mlčel, pohled dolů mu škulal žaludkem, avšak představa pomalého odumírání na transplantačním stole mu svírala hrdlo. Jsem v pasti, pomyslel si. S nožem se chycení neubrání a doufat, že uteče vojákům, je bláznovství. Nejméně ze všeho si však přál, aby se Zlatá chlubila novými mutanty koupenými za peníze utržené jeho prodejem. Při té představě se v něm vzbouřila krev. Tak tedy dobře, pokud stojí o takovou podívanou, ať si ji zaplatí sami.

Povytáhl konec rukojeti dýky a lehké zasyčení ho ujistilo, že se její hrot pokryl jedem. Opřel si ho o střed své levé dlaně a ucítil palčivý tlak, jak se dotkl povrchu kůže. Jeho pravá ruka v ten moment podivně ztuhla, jako by ji obalila hustá kaše. Cítil v ní chvění a jeho vědomí zaplavovala vtíravá nechut', vykonat zamýšlený pohyb. Jeho tělo se vzpouzelo vykonat příkaz. Nadechl se a zaměřil vůli k příkazu zatlačit.

„Hej, stůj! Ty idiotskej burane!“ zařval hlas, „seš stejnozvrhlík, no a co? Na šílené Narce se za to upaluje, ale na jinejch světech se to nazývá homosexualitou a je to normální věc.“

„Nejsem žádná stvůra!“ vyjel Tarmin vztekle nad potupou, jakou o něm Ditr rozhlásil.

„Hej, burane! Na síti uvedli, že jsi vrah a stejnozvrhlík, že by se překecli? Nechceš mi to vysvětlit?“ zeptala se silueta. Tarmin držel dýku stále s jedovatým hrot ve dlani a procedil mezi zuby: „Obvinili mě falešně, aby mě mohli prodat Vampům. Chtěli...“

Jeho řeč přerušila siréna cákadla. Viděl, jak tam postava jde a mluví s někým pomocí vysílačky. Zaslechl jen pár slov: „...jó, slizáci jsou spokojení... nic není vidět... nakopej ho pořádně, aby se naučil střílet... ty taky a vezmi si na to bagančata.“

„Hej, burane, dojals mě. Pokud počkáš se sebevraždou alespoň do zejťka, vezmu tě s sebou. Ale musíš na nosič. Seš zamatlanej vod bahna jak slizoun. Zašiju tě u sebe a vykoumám, co dál.“

Hlas se na chvíli odmlčel a pak se smíchem dodal: „A o svý přátele slizáčky neměj vobavu. Tam, kam tě vezmu, je jich spousta, pokud zas zatoužíš mezi ně skákat.“

Tarmin váhal, mohla to být past.

„Hele, moc nedumej a rychle zastrč tu kudličku, nebo si to rozmyslím já. Nic ti neslibuju, ale budeš na tom rozhodně líp tam než tady. Podle toho, jaks kvičel v tom drénu, tě slizáci pořádně uštkli a brzy se sesypeš.“

Po krátkém přemýšlení poslechl. Vsadil na důvěru neznámé siluety. V současné době si přátele nemohl příliš vybírat. Nechal si uvázat bahenní roušku na obličej a podle pokynů se chytil výztuží na zadní plošině cákadla. Pod ním se roztočily turbíny stroje a s rostoucím řevem nabraly otáčky. Omámily ho horké páry spalovaného alkoholu. Dolní repulsory nadnesly vozidlo a potom se k nim přidaly zadní proudnice. Cákadlo vyrazilo vpřed a ihned zahalilo Tarmina oblakem zvířeného bláta.

Z počátku se snažil sledovat směr jízdy, ale za chvíli toho nechal. Jemná sprcha bahna mu zakryla průzory na roušce. vzdal se jakékoliv možnosti zapamatovat si směr a soustředil se na pevné stisknutí úchytů. To se stávalo čím dál tím obtížnější. Únava z cesty a nedostatku spánku mu nedovolovala velké vypětí sil. Navíc cítil, že mu tělem pojíždějí závratě. Řídké bláto stékalo po konzolách a jeho ruce křehly. Už si myslel, že se neudrží a spadne dolů, když cákadlo zastavilo.

Sotva stál na nohou, oslepený bahnem. Takřka bez odporu se nechal dostrkat dovnitř jakési budovy, kde ho silné ruce nekompromisně strčily i v šatech pod proud vlažné vody. Zaslechl jen, že vodu ve sprše nemá pít a má se pod jejím proudem rychle svléknout, protože bahno je toxické. Snažil se rozepnout bundu, ale prsty ho příliš neposlouchaly. Pomáhaly ale mu cizí ruce a jeho šaty postupně zmizely. K vědomí ho přivedlo až bodnutí do levého ramene. Otočil hlavu a viděl vzdalující se injekční jehlu.

„To bylo sérum proti slizáčímu jedu. Ty burane, seš to ale pěkněj desperát. U drénu bys podřezal celej svět a teď se necháš nahatej šoupnout do sprchy.“

Škubnul sebou. Vše bylo pryč, zmizel i nůž. Zmateně vyklouzl z proudu vody. Stál na kraji jakési spoře osvětlené haly plné kádí. Před ním se proti světlu rýsovala silueta. Z tvaru postavy, která odložila svůj těžký bahenní oděv nazývaný blát'ák, a měla jen lehký overal, si najednou uvědomil, že je to žena a že před ní stojí úplně svlečený.

„To je překvápko, co?“ prorazil příšeří známý hlas, „nacpi ty svý rozpaky pod ty hadry, co ležej na lavici i s ručníkem.“

V rychlosti se ustrojil a opět se podíval na siluetu.

„Tak a teď bacha, připrav si žaludek, je na čase se seznámit,“ prohodila a v hale se rozsvítilo světlo. Před ním stála z profilu tmavovlasá žena středního věku v zeleném přílehavém pracovním obleku. Ale něco nebylo v pořádku s její tváří. Viděl ji z levého boku, její obličej měl ostře řezané rysy a podivné zbarvení kůže.

„Drž si trávení,“ zaslechl a žena se k němu otočila čelně. Tarmin mimoděk ustoupil dozadu a opřel se o stěnu. Druhou půlku tváře jí pokrýval zelený zduřelý nádor plný fialových boláků.

„Ušetřím ti dotazy. Je to Jartinsova choroba. Není nakažlivá a pokud se sám nepicneš, tak se na to ani neumírá. Třepání packami, ocucávání na uvítání a další podobný přiblblý zdvořilosti odložíme až na jindy. Dnes toho bylo na tebe už dost. A říkej mi Frankí, jako všichni tady. Už jsem si na to zvykla. Jmenovala se tak nějaká zrůda, kterou kdysi udělal jeden felčar,“ zazubila se na něho, jenom o málo příjemněji než zubatá.

Tarmin chtěl něco říci na poděkování a zeptat se, kde je, ale pletl se mu jazyk, a tak místo toho vykoktal něco nesrozumitelného. Frankí zarazila jeho pokusy o konverzaci mávnutím rukou a pronesla něco v tom smyslu, že to bude chvíli trvat, než zabere sérum. Dovedla ho do malé místnosti, kde ležela na zemi houně. Téměř s úlevou se zachumlal pod deku a jen částečně vnímal, že ve dveřích za ním cvakl zámek. Chtěl k nim běžet, ale sotva se dokázal nadzvednout na loktech, a tak se nechal pohltnout touhou po odpočinku.

Kapitola 5 Slizáci

Probudil se celý rozlámaný. Ležel v jakési komoře, kolem stěn stály police plné krabic. U dveří zahlédl hromádku svých šatů. Nějaká starostlivá ruka je vyčistila a usušila. Nic nechybělo, našel i svůj nůž. Po krátké úvaze si ho nepřipnul k opasku. Je-li to past, vězí v ní až po uši. Pamatoval si, že Frankí zamykala vchod. Stisknul knoflík zámku jen tak na zkoušku, ale dveře tiše zajely do stěny. Rozlehlou halu osvětlovalo denní světlo, které tam padalo shora okénky ve stropě. Na podlaze stálo několik desítek kádí. U jedné z nich prováděla něco Frankí oblečená v černé gumové kombinéze. Zavolal na ni. Slíbila mu přinést něco k jídlu.

Když jedl hustou polévku s kousky masa, seděla vedle něho natočená ohleduplně tak, aby viděl pouze její zdravou půlku tváře. Vysvětlovala mu účel haly. Ke svému překvapení se dozvěděl, že je zde líheň slizáků. Frankí je ošetřovala a když povyrostli, vysazovala je do drénů. Slizáci se živili řasami a živočichy v bahně. Pěchovali stěny drénu a pokrývali je svým slizem, na kterém dobře rostl lišejník, jejich oblíbená pochoutka. Tím zpevňovali kanály a současně bránili jejich zarůstání. Frankí jezdila v noci kontrolovat stavy slizáků. V tu dobu plavali na povrchu a snadno je viděla na detektorech. Udržovala jejich počet tak, aby jeden dospělý kus měl zhruba sto metrů kanálu. Takový úsek mu dával dostatek potravy a právě takovou délku drénu, o kterou stačil pečovat. Když na Tarmina zaútočila hlídka, prováděla inspekci poblíž a jela se podívat, jestli stfelba neublížila slizákům.

„A proč po mně pálili?“ zeptal se Tarmin.

„Dervins, to je ten pistolník, není zlý. Jak ale čapne kvér, nenechá si ujít šanci k ohňostroji. Někdy je to i k užítku. Zlodějům vibrují prdele, když slyšej jeho jméno.“

„Že mu děkuju. Splašil mi Chlupáče. Nevíš, kde teď je?“

„Jo, vím, ale radši se na to neptej.“

„Snad...“, vyděsil se Tarmin a podíval se na lžici s kouskem masa.

„Ty ho nebaštitš, neboj se. Chlapi ho chtěli vzít dětem na hraní, ale on jen žalostně řehtal a vzpíral se. Tak dopadl špatně.“

„Chudák, on to věděl. Báł se jít za mnou do bažin,“ posmutněl a oči mu zvlhly steskem. Calvadér i Chlupáč, oba jeho poslední přátelé z dětství, už zahynuli.

„Měls vlastně štěstí. Kdybys jel dál, už tě krájí Vampíci.“

„Nezůstal bych v Kosmocity. Odletěl bych na Jiarland.“

„To tak. Na letišti se staví na běžence extra patroly. Každý rád chytí prevíta, který pobodal a znásilnil vlastního pěstouna. Věnovali ti zvláštní odstaveček ve zprávách. A vsadím se, že v kapsičce určitě nevlastníš dvacet tisíc džífků, abys přeplatil odměnu vypsanou na tebe.“

„Tolik?“ zděsil se částky. Sklopil pohled a báł se podívat na Frankí, aby ji neurazil svou obavou, ale jenom se zakřenila: „Klidně se ptej. Přece tě interesuje, jestli tě prásknu, nebo snad ne?“

Když pokýval hlavou, pokračovala: „Nebonznu tě, protože prdím na Vampy a na celou tu zasranou pakáž kolem KosmoFlotily.“

„A ta hlídka s nimi spolupracuje?“ zajímalo ho.

„Hovnajz. Každému se dělá na blití, když na kombinéze zahlédne propletené hvězdičky, emblém kosmáků. Zdejší chlapi si je čmárají na zdi latrín, kam si chodí ulevovat po pivu.“

„Proč mne teda chtěli chytit?“ vykřikl rozčileně.

„Čekali na tebe. Říkali si, že bys moh tudy jet a přivést jim džífký na letenky. Touží vypadnout z týdle jedovatý d'oury.“

„A ty nechceš odletět?“

„Já?“ zašklebila se, „pět let mně trvalo, než jsem naučila zdejší lidi čumět na můj ksicht. Teď tu mohu dokonce kráčet bez masky a okolí si už nechává žrádlo v bachorech. Dovolí mi zajít i do místní nalejvárný, samo sebou, pokud tam dřepím zelenou půlkou kukuče u zdi. Nemohu přece nechat přijít takovou hromadu práce nazmar.“

Po malé odmlce dodala: „Navíc včera jsem se zmohla i na jednoho učedníka, co mi píchne s líhni.“

Na zlomek vteřiny se natočila tak, aby viděl celý její obličej. Znatelně sebou cukl. Zblízka vypadala Jartinsova choroba ještě hrůzněji. Frankí se neurazila, spíš vypadala, že ji jeho reakce pobavila. Ušklíbala se: „Žádnou bázeň. Mám v tom praxi. Pokaždé ti kousíček přidám a jednou na mne vydržíš vejrat i celej den.“

Něco mu při těch slovech blesklo hlavou. Myšlenka se však nestačila vylíhnout celá a Frankí, jakoby uhodla směr jeho úvah, ji veselým hlasem zarazila: „Svůj obavy si klidně nechej v kaťatech, mladíčku. Kromě tvý pomoci se slizáky od tebe nic dalšího chtít nebudu.“

Po jídle ho začala zaučovat v líhni. Práce to nebyla složitá a po několika dnech zvládl většinu úkolů. Kromě krmení udržoval správnou kyselost vody a přenášel odrostlejší slizáky do jiných kádí, aby mezi jednotlivci v jedné nádrži nebyly velké rozdíly ve vzrůstu. Vypělé jedince vysazovala Frankí na místa uhynulých tvorů nebo je prodávala údržbám sousedních úseků drenážnice. Kusy z její líhne patřily k vyhlášenému zboží.

Divil se, proč v drénech pěstují takové nebezpečné tvory. Dověděl se, že každý z archeokopů nosí na kombinéze ultrazvukový odpuzovač, který odhání všechny slizáky. Ohrožovali tak pouze neopatrné lapky, kterých sem chodilo poslední dobou až moc. Blížící se uzávěra kanálu nutila všechny k horečnému shonu po penězích na letenky. Zloději pátrali v noci po holeriánech, které ležely těsně pod povrchem v čerstvých skrývkách.

Frankí byla hodně často v terénu, ale občas pracovali spolu a povídali si. Hodně se zajímala o jeho dosavadní život. Vyprávěl jí o državách, o Ilce a kamarádech. Zmínil se také o svém slibu boje se Skrymory. Podal jí to jako bláznivou klukovinu, ale Frankí se najednou zatvářila vážně. Nepřipomněla mu, jak to obvykle dělala Ilka, dětský film „O myším rytíři Taramicusovi“, které se nacházel na výukové kazetě darované osadníkům v rámci projektu vládní pomoci.

V příběhu hrál hlavní roli místní druh hlodavce, taramík. Obr snědl Taramicusovi celou jeho myší rodinu a udatný myšák mu přísahal pomstu. Po mnoha příhodách získal zázračnou střelu a vyrazil do boje. Jeho gigantický nepřítel vylezl z jeskyně ven a Taramicus na něj vystřelil z kuše. Kouzelný šíp se obrovi zabolil neškodně do nohy a ten

smělého útočníka rozšlápl na kaši. Pohádku končilo ponaučení: „Před silnými, děti, ustupte. Proti nim vám nepomůže ani kouzelná střela.“

Frankí nepoukázala na smutný konec myšáka. Poslouchala velmi pozorně celou historiku, jak vyhlásil válku Skrymorům, neviditelným přízrakům, které viděl při svých prvních Děsech. Překvapila ho tím. Naproti tomu, když jí vylíčil přísahu pomsty Ditrovi, rozzlobila se. Vynadala mu, že směřuje nenávist na špatné místo. Raději změnil téma hovoru a zeptal se na holeriány. Ukázala mu jeden. Vypadal jako malý zářící kamínek. Chvíli ho natáčel proti světlu. Náhle uvnitř něho vzplála barevná změť a vytvořila zvláštní amébovitý prostorový útvar pokrytý jemným vzorem. Pohyboval se pomalu, měnil svůj tvar a barvu.

„Jakou má cenu?“ zeptal se zvědavě.

„Tenhle? Sotva tisícovku. Ale před dvanácti lety tu tři chlapi našli půlmetrový kus. Uhádali to tehdy s překupníky na rovných deset milionů.“

Vydechl úžasem, ale hned ho zarazila: „Za běžný holeriány utržíš kolem deseti tisíc a hrabeš se k nim skrz tuny jedovatého sajrajtu. Navíc řada příblblejch vědátorů chrlí mračky žvástů, že jsou to buď přírodní úkazy, nebo rovnou podvrhy. To zrovna neprospívá jejich ceně. Dnes zisk s bídou kryje vložený náklady. Tahle planeta je prokletá. Na co tady šáhneš, to skončí krachem.“

„Ale proč jsou holeriány jenom v močálech?“ zajímal se.

„O tom je moc dohadů. Jeden badatel dokonce tvrdil, že bažiny kdysi dávno bývaly skládkami odpadků, a proto jsou tak jedovaté.“

„Oni měli Narku za smetiště?“

„Jenom její části. Na zbytku si prostě vegetili, dokud to šlo.“

„A potom, co se s nimi stalo potom?“

„To nikdo neví, je to odhadem tak padesát až sto tisíc let. Všechny stopy po nich zhladila zemětřesení, eroze a vegetace. Dost možná, že prostě odešli jinam, nebo vymřeli, když jim došly suroviny. Pár lidí taky tvrdí, že tu stále ještě žijou,“ pronesla záhadně. Další Tarminovy dotazy odrazila nabídkou, aby si o tom sám něco prostudoval.

Večer mu na svém počítači vyvolala zprávu bioložky Viridiany Valamos se záhadným názvem *Psychojedy na Novém Edenu*. Tarmin se textem prokousával velmi pomalu. Bojoval s ovládním velkého 3D-projektoru, které se lišilo od plochého displeje Pedky. Řadu pojmů vůbec neznal a musel neustále volat program encyklopedie, aby si je ujasnil.

Článek popisoval účinky jedů některých plazů a místní drogy. Kromě klasické otravy způsobovaly i rozsáhlé deformace vnitřních energetických polí zasaženého jedince a ovlivňovaly jeho psychiku. Mistrem v tomto směru byl trojoký had iwedag, který žil v hlubokých lesích. Pokud vás bodl svými kly, neměli jste šanci na záchranu. I kdybyste chemicky zničili jeho prudký jed, pouze byste si prodloužili své umírání z minut na hodiny.

Autorka se divila, že se u iwedaga vyvinula taková hrozná zbraň, když na planetě nežije jediné zvíře, proti kterému by ji opravdu potřeboval. Všechny známé místní tvory zabíjela otrava jeho normálním jedem, a to mnohem dříve, než se u nich uplatnil vliv poškozené rovnováhy energie a psychiky. V závěru pisatelka lakonicky konstatovala, že

se hada bohužel neumíme zeptat, proti jakým tvorům na Novém Edenu používá svůj psychojed.

Tarmin chvíli nevěřicně zíral na článek, pak vystartoval za Frankí a zeptal se rychle: „Víš o tom kosmáci?“

„Určitě ano,“ pokrčila Frankí rameny, „zprávička leží už přes deset let ve vědecké databázi. Prostudovala si ji celá spousta lidiček.“

„Deset let? Proč sem neposlali výzkumnou expedici?“

„Vědecký skupiny sem létají pořád. Asi třem z nich lupiči rozkradli věci hned na kosmoportu, čtyři party záhadně onemocněly, a tak podobně. Sem tam nějaká úspěje a naládúje počítače výsledky.“

„A objevil tady někdo neznámé bytosti?“ ptal se dychtivě na přeludy, které kdysi viděl při svých prvních děsech.

„To zrovna ne, ale loni zde byl výzkumnej tým profesora Hopkinse, držitele ocenění za vše možné. Zkoumal záchvaty, který místní lidé znaj jako Děsy. Hopkins vyšetřil dva tisíce Narčanů. Děsy označil za následky užívání místních psychodrog. Podpořil ho i štáb StarGenexu, který natočil tři tisíce osob během záchvatů Děsů. Prokázal jejich počítačovou analýzou, že jde o halucinace z chlastu, fetování a nezřízeného miliskování osadníků Narky, a tak dále.“

„Děsy přece postihují každého dospělého. Musely napadnout i samotné výzkumníky,“ podivil se tomu nesmyslu.

„Hopkins zde žil se svými učenci půl roku. Nikdo z nich Děsy nedostal,“ odsekla. Díval se na ni zmateně: „Vždyť je to lež. Já třeba drogy neberu, a přesto dostávám Děsy. Spousty lidí taky.“

Frankí se na něj zašklebila a chvíli manipulovala s obrazovkou počítače. Po chvíli vyvolala jakési virtuální prostředí a vyhledala v něm scénu s vlnadnou ženu, která ležela na bříše, přehnutá přes kamenný oltář ve tvaru obrovského lidského zadku. Přidržovala ji tam čtveřice mužů, kteří na sobě měli pouze černé masky přes oči, zatímco pátý jí trhal šaty kusem železa ve tvaru velkého pyje. Hrůznou scénu dokreslovaly desítky obnažených párů, i skupin, které se svíjely kolem dokola ve všech možných kopulačních pozicích. Mezi nimi procházely nahé postavy obého pohlaví s rudými kápěmi na hlavách a šlehanci důtek povzbuzovaly všechny lidi k větším výkonům.

„Kde se taková zvěrstva provádí?“ zhrozil se bleďý Tarmin.

„Na Narce, v jistém společenství držav během oslav dožínků, čili Nocí Plodnosti, jak tomu vy říkáte. Ty postavy v kutnách jsou vaše ctitelky Svatý Panny,“ prohodila ironicky a pásala se na jeho zděšení. Po chvíli doplnila: „Díváš se právě na úryvek ze sto sedmdesátého dílu virtuálního prostředí Vesmírná Patrola. Pilotku Hvězdičku sestřelil pašerák psychodrog Šavlonos. Při nouzovém přistání padla do zajetí držav. Odmítla se připojit k oběti Svaté Panně, a tak ji odsoudili k naražení na železnej falus.“

„Noci plodnosti probíhají úplně jinak!“ vykřikl Tarmin pobouřeně, „jsou to normální dožínky. Oltář tam nevedem a železnej tentononc taky ne. Vdané ženy se během nich směj zajímat o jiný muže, ale málokterá toho veřejně využívá. Nemá důvod. Po celý rok to všechny činí potají. Je to spíše symbolické. A Svaté Panny dbaj na morálku, až moc.“

Všem tím lezou krkem. Brojej dokonce i proti skupinovým manželstvím. Ta virtuální sestava je slátanina!“

„Promiň, Tarmine. Seriál virtuálních prostředí Vesmírná Patrola měl heslo, že jeho děj je sice vymyšlenější, ale realie, ve kterých se odehrává, odpovídají skutečnosti. Chceš snad obvinít ze lži stovku věhlasnejch expertů, kteří za tento fakt ručili. Nebo si přeješ tvrdit, že společnosti, které nacpaly do projektu miliardy džífů, podvádějí? Jaké máš pro to důkazy?“

„Přece takovým nesmyslům nikdo nevěří!“ vykřikl vztekle.

„Vážně? Seriálu se prodalo šest miliard kusů. Museli ho třikrát rozšiřovat, některé sestavy, jako tuto, i víckrát. Po celém vesmíru existují fan-kluby hlavních hrdinů. Je mi líto, vaše Noc Plodnosti vypadá takhle,“ dořekla Frankí a ukázala na mumraj naháčů na obrazovce. Mezi ně právě vbíhali vojáci z patroly. Kolem oltáře s obnaženou Hvězdičkou se rozpoutal tuhý boj o její záchranu.

Zdrcený Tarmin seděl před počítačem. Frankí mu vysvětlovala: „Lhali akorát o Narce, zato kecali extra důkladně. Odeslo to víc společenství, nejen vy. Na jinejch planetách se drželi faktů. Dokonce i hrůzy Katovny popsali věrně. Vím to, tetelila jsem se tam tři roky. To jsem ještě vlastnila ksichtík jak obrázek.“

Tvářila se, jako když bloudí vzpomínkami.

„Tebe odsoudili do vězení?“ podivil se.

„Ale kdež, tehdy mi bylo teprve devět, ale můj táta naštvál úřady. Dostal na výběr - buď doživotí v měsíčních dolech, nebo deset let Katovny. Máma ho nechtěla opustit, a tak šla s ním na Katovnu. Rodiny odsouzenců dostávaly cestu zdarma,“ řekla a zamýšleně se dívala do dálky.

„A jak vypadá Katovna?“ zeptal se dychtivě

„Plno vzácných kovů. Stačí je tam jenom sbírat. Žít na ní je ale peklo. Pamatuji si z ní leda bezesný noci v podzemních kójiích. Na povrch vycházel jen táta a to pouze tři roky,“ povzdychla si dlouze Frankí a dodala, že po jeho smrti jim úřady dovolily zaplatit si cestu na Ravenang.

„Nechápu ale, proč jsi šla z Ravenangu sem?“ vydechl překvapeně.

„To spískaly hypermotory, největší záhada kosmických cest,“ pokývala smutně hlavou. Po chvíli prošení mu začala o nich vyprávět. Většinu toho znal, avšak některé skutečnosti slyšel poprvé.

Všechno začalo před padesáti devíti lety slavnou přednáškou profesora Stephana Trekinse, při které zveřejnil svoje rovnice hyperprostoru a teorii mezihvězdných skoků. Dvacet osm prachatých organizací mu poskytlo ihned podporu, založilo společný podnik, dnešní KosmoFlotilu, a Trekins pro ni vyprojektoval první hyperloď. Postavili ji za pouhý rok. Při zkušebním letu doskočila k cizí hvězdě a vrátila se zpět. Vypukl pěkný bláznivec, vykládala Frankí. Zem šílela nadšením, po profesoru Trekinsovi se pojmenovávalo kde co. Organizace KosmoFlotily uvolnily celé biliony a okamžitě zahájily budování rovnou dvanácti obřích hyperprostorových korábů na orbitu Země. Dokončily je ve zbesilém tempu za necelé dva roky. Trekins vypočítal cesty ještě k několika hvězdám, ale všechny byly pusté a neobyvatelné.

Dvaceti osmi společností, které založily KosmoFlotilu, hrozil krach. Utopily biliony v projektu, který nenesl zisk. Měly jen pár hvězd s desítkami mrtvých planet, ale co z toho. V samotné sluneční soustavě existovalo planet až dost a kromě Země všechny k nepotřebě. Podnikajte něco, když není co dýchat, ve dne vás vaří pekelný žár a v noci naopak vražedný mráz. Doprava prostorem je drahá. Vyplatí se vozit jen zpracované suroviny ve formě polotovarů. Na neobyvatelných planetách se musí celé továrny zahrabat pod povrch, vše udělat z odolných a drahých materiálů. To vše pořádně zvedá náklady. Akcie firem, které nastrkaly peníze do KosmoFlotily, začaly na burzách padat volným pádem.

Situaci pronikavě zhoršila havárie jedné hyperprostorové lodi, při které zahynul profesor Trekins i s celým svým výzkumným týmem. Nehoda dala projektu ránu pod pás a vyvolala pravé zděšení. Nikdo totiž, kromě geniálního profesora, nechápal složité rovnice hyperprostoru. Profesor je sice několikrát objasňoval, ale jeho výklady byly ještě méně srozumitelné než samotné vztahy. Na mou duši, tvrdila Frankí, dodnes si s nimi vědátoři neví rady a neumí je pochopitelně ani řešit. Někteří naopak usilovně dokazují, že je to zhola nemožné.

„Ale jak to, že lodě cestují vesmírem?“ podivil se Tarmin.

„Hyperprostor je všelijak pokroucený a pomačkaný a navíc tam panují různé proudy a síly. To vše ovlivňuje pohyb lodí, která tam vnikne. Z některých míst lze cestovat pouze jedním či dvěma pevnými směry. V takových bodech nemusíš nic počítat a prostě tam skočíš.“

„Jak se ty body hledají?“

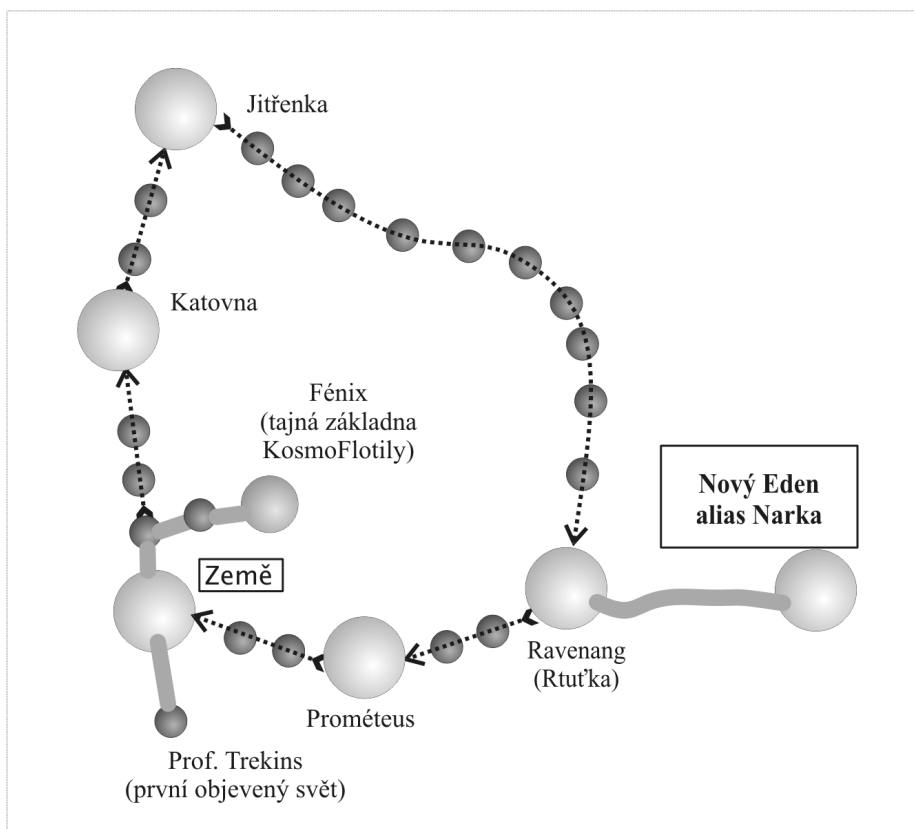
„Nevím přesně. Měří se nějaký deformace prostoru. Kolem každé hvězdy jsou jich prej desítky až stovky. Horší je zjistit, kam vedou. Můžeš samozřejmě s nějakým nastavením hypermotoru do kanálu skočit. Budeš-li mít štěstí, pokus přežiješ a na druhém konci objevíš nádhernou planetu. Ale jak se dostaneš zpátky? Při prvních zkušebních letech ze Země měli zatracený štěstí, že narazili na obousměrné kanály. Většina je jich jednosměrných a nelze se jimi vrátit. V dalších jsou poruchy. Chytíš-li se do víru času, vyletíš ven až za miliony let jako sušená mrtvola,“ zazubila se.

„Stalo se to?“

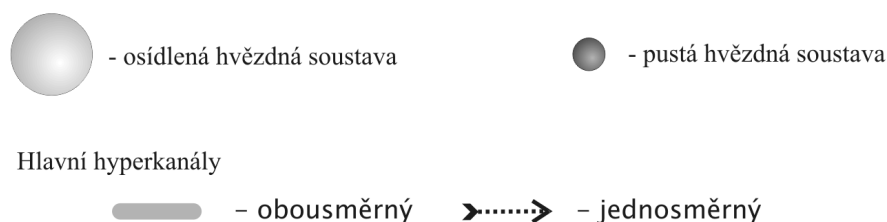
„Pár lodí už zmizelo. Vesmír, hochu, dnes připomíná bludiště bez plánku a s propadlem na každém rohu,“ řekla smutně a dlouze se zamyslela. Po chvíli dodala: „Tenkrát to s firmami KosmoFlotily vypadalo moc zle. Situaci zachránil jeden neukázněnej kapitán. Počkej, ukážu ti jeho foto.“

Vytáhla ze skříně starý vybledlý hologram. Na něm stálo několik mužů kolem podpěry lodi. Uprostřed skupiny uviděl malého muže výrazných rysů s lesklým globusem v rukách. Tarmin se ho dotkl prstem a k jeho překvapení obrázek sám od sebe promluvil: „Legendární kapitán Ravenang Chi Montesques a jeho posádka u lodi La Encajera. Víte, jak zněla jeho první slova po slavném návratu do sluneční soustavy?“

„Hola hej! Jásejte lidičky, našli jsme vám nové kouličky!“ ozval se chraplavý mužský hlas. Frankí se zasmála Tarminovu úžasu. Na Ravenangu měla prý celý plakát, na němž se dalo chodit po lodi a mluvit se všemi členy posádky. Nadšeně mu o něm vyprávěla.

Orientační plánek hyperkosmu známého KosmoFlotile

Původ kapitána Montesquese byl záhadou, stejně tak jako jeho důvody, pro které se odklonil od své trasy. Veden pouze intuicí a hlasem svých indiánských předků, jak sám říkal, skákal do neprobádaných kanálů a proletěl tímto způsobem skrz 23 neznámých soustav. Vysmál se všem výpočtům pravděpodobnosti, které tento počin považovaly za zcela vyloučený.

Vrátil se s navigačními údaji pro kruhovou trasu začínající a končící na Zemi. Před vězením ho zachránilo pouze to, že na ní našel čtyři obyvatelné světy. Radši celé posádce La Encajery dali metály a nejlepší objevené planetě kapitánovo jméno. Nikomu jinému se jejich kousek nepodařilo zopakovat, dokonce ani samotnému Montesquesovi. Následující rok zmizel i s celou lodí.

Když přiletěla La Encajera, nastalo drama. Firmy, které založily KosmoFlotilu, vznesly nárok na vlastnictví objevených světů. Zem se tehdy zmítala demonstracemi ve stylu „*Vesmír nepatří bankám*“ a podobně. Vypadalo to na občanskou válku. Nakonec firmy KosmoFlotily ustoupily a předaly objevené světy pod správu OSN. Nechaly si pro sebe pouze tajemství hyperprostorových motorů. Prý si je sestavily z Trekinsových rovnic, tak ať si totéž udělají i ostatní. Od té doby se o to pokusila spousta učenců, ale nikdo

z nich rovnicím hyperprostoru nerozuměl natolik, aby z nich něco vykoumal, a proto vesmírem létaly pouze lodě firem sdružených ve spolku KosmoFlotily.

„A nedá se jim to tajemství ukrást?“ zeptal se Tarmin zvědavě.

„Za co myslíš, že zavřeli máho táta,“ povzdychla si Frankí a objasnila, že kromě konkurence, kterou tvoří firmy, nečlenové KosmoFlotily, vyvíjí tuto snahu hlavně lidé v koloniích, zejména na Ravenangu, nesilnějším světu po Zemi.

Ravenang sice nebyl tak mírumilovný jako Narka, ale na rozdíl od ní měl úrodnou půdu. Vzduch tam šel dýchat bez problémů. Na místní odrůdy mikrobů stačila jen bioblokáda pomocí léků. Když si člověk dával trochu pozor, s trochou štěstí se tam dožil i stáří. Obrovskou výhodou dávala Ravenangu další planeta, zvaná Rtuťka, která se nacházela v jeho soustavě. Její atmosféra byla dýchatelná přes bio-filtry. A tak Ravenang ve skutečnosti znamenal dvojici světů. Na Rtuťce se budoval těžký a nebezpečný průmysl a na vlastním Ravenangu se pěstovaly potraviny a žili tam lidé. V současné době jich bylo už půl miliardy a mnoho z nich toužilo po nezávislosti.

Jenomže usilujte o samostatnost, když nevládníte jedinou kosmickou loď a řadu věcí, zejména ze špičkové techniky, si neumíte sami vyrobit a musíte je dovážet ze Země. Proto se tam občas našlo pár odvážlivců, kteří se pokoušeli ukrást KosmoFlotile postup výroby hypermotorů. Firmy kolem KosmoFlotily si ho pochopitelně velmi dobře hlídaly. Založily si i zvláštní útvar ze strážců, kteří měli přímo ve svých tělech zabudovanou špičkovou vojenskou techniku. Nazývali je elitní vojsko, neboli elitáci. Ti střežili jejich tajemství.

„Občas se však o krádež pokusí pár bláznů,“ poznamenala Frankí.

„Bláznů?“ podivil se.

„Jo, nemaj šanci. Narazej akorát na nastrčený informace a zjistěj, že jim ty tutový tipy střelili agenti KosmoFlotily. A silou na elitáky nevyzraješ. Mají mnohem dokonalejší výzbroj a moc dobře si ji hlídají. Na žádném z vnějších světů nekoupíš pořádný kvér.“

„No, u nás mají laserovou pušku, ta udělá pořádnou paseku.“

„Ta neprorazí ani neslabší energetický štít a po sto výstřelech se ti u ní rozpadne krystal. Sežeň takhle atorezonér. Nedostaneš ho za žádné peníze, ani pašeráci ho nemají. Najdeš ho jedině ve výzbroji KosmoFlotily,“ ukončila hovor Frankí a chystala se odejít.

„Počkej!“ zavolal za ní Tarmin, „jak to všechno můžeš vědět?“

„Jak? Hádej!“ ušklíbala se. Tarmin se na chvíli zamyslel a řekl: „Tebe taky chytili při krádeži hypermotorů?“

„Jo, dokud byla máma naživu, dělala vše pro to, aby nám v tom zabránila. Bála se, že skončíme jako táta. Ale když zemřela, tak jsme to s bráchou nevydrželi a připojili se k jedné skupince.“

„A jak to dopadlo?“

„Jak vidíš, věnuji se slizákům.“

„A tvůj bratr? Je tady taky?“

„Držel hlídku, když na nás zaútočili elitáci. Mezi zajatými nebyl.“

„Utekl jim?“

„Ten by si radši ufíknul obě nohy, než by zdrhnul. Věř mi, byl to fajn chlap.“

„To je mi líto,“ řekl jí soustrastně.

„Narodili jsme se na moc špatný straně, Tarmine,“ pronesla smutně, „svět se skládá z pánů, kteří mlátej svý kmány po tlamě. Možná, že to nepochopíš, ale mám dva velký životní sny - buď zhebnout v boji a ležet v hrobě společně s udatnými válečníky, nebo bejt vznešenou dámou, na kterou si nikdo netroufne,“ zadívala se dlouze na šedou oprýskanou zeď. „Obávám se, že nic z toho mi není souzeno. Místo čestné smrti mě tenkrát čapli jako husu a tři roky vláčeli ostudným procesem. Ani nevíš, jak jsem záviděla bráchovi, že byl mezi těmi kusy masa, co zůstaly z kluků na stráži. Začínal mi tehdy už bobtnat kukuč. Fajn jsem se vyjíkala na fotkách. Úchylná zrůda Frankí. To jméno mi dali oni,“ povzdechla si teskně a odmlčela se.

„A Narku objevil také kapitán Ravenang Chi Montesques?“ zeptal se Tarmin po chvíli ticha.

„Tohle čertovo kvítko se našlo až o rok později,“ odpověděla bezbarvým hlasem, „jsme poslední objevenej svět. Od té doby už nic nepřibylo a KosmoFlotila zastavila další pokusy. Planet je prej dost a výzkum příliš nákladný. Někteří ji podezírají, že po zkušenostech s demonstracemi si nálezy nechává jenom pro sebe. Ale je docela možné, že toho skutečně nechala. Třeba ji dorazila naše Narka, největší naděje a zklamání celé kolonizace. Jsme jediná planeta, kde je atmosféra téměř bez virů. Nemusíme tu brát blokační léky a vede sem vzácně obousměrný kanál. Bohužel, s poruchami geometrie.“

„Proč nás odtud nechtěj odvézt, než se uzavře?“ dotázal se na nepalčivější problém místních osadníků.

„Na Zemi stojej dnes ve frontě na vystěhování dvě miliardy lidí. Každý rok se touhy splní sotva padesáti milionům. Ti přicházej na nový světy s drahou výbavu v robotech a elektronice. Žádná planeta nestojí o čtyřicet milionů osob s pochybnými zvyky a prázdnou kapsou. Kdo si vezme přistěhovalce, kteří prodávaj svý bližní, aby měli na nové čuníky,“ prohlásila smutně Frankí. Otočila se k odchodu. Tarmina náhle něco napadlo.

„Počkej!“ zeptal se rychle, „říkalas, že tě zajali vojáci. Co děláš tady? Odsouzenec přece vozej na Katovnu.“

„Myslí ti to. Taky mi to lomcuje závity. A nejenom mně.“

„Chceš snad říci, že sem posílaj trestance?“

„To zrovna ne, ale občas sem někoho vystrčí proti jeho vůli. Ostatně, jak ses dostal ty do místního ráje ve hvězdách?“

„Asi omylem. Původně jsem cestoval na Ravenang. Sestřička o tom odmítala mluvila. Prý až vyrostu, tak mi to vysvětlí.“

„Jo, tak to sedí. Z těch omylů bych klid'ánko postavila menší armádu.“

„Ale proč tohle všechno dělaj?“ vykřikl zmateně. „Lžou o naší Noci Plodnosti a stěhujou sem násilím lidi. Z Narky přece nikdo nemá užitek!“

„Tak přesně po týhle informaci se pídím už patnáct let. Od tý doby, kdy mě na tuhle d'ouru vykopli z lodí. A nejsem sama. Zním pár takovejch, co si nad tím lámou kebulky už šedesát let. Takže hochu, kdybys, jen tak náhodou, na to moudro někde narazil, dej mi vědět,“ mávla Frankí rukou a odešla z místnosti.

Kapitola 6 Zvuk kusadel

Kat nevnímá výkřiky odsouzence a ani proudy stékající krve. Patří k jeho řemeslu. Vykonává trest, který vyžaduje chladnou hlavu, aby si jeho ruce zachovaly jistotu a odsouzenec předčasně neunikl odplatě. Tarmin proto s ledovým klidem jemně odřezával kůži na podbřišku Ditra, který visel pověšený za rozpažené ruce. Oči vraha jeho sestry se dívaly nepřítomně před sebe. Z hrdla vydával slabé táhlé vytí. Veškeré skřeky už vyčerpал během první hodinky, když mu Tarmin stahoval kůži ze zad a břicha. Nyní prováděl pouze drobné dodělávky.

Oheň dohořival a v jeho slabém světle viděl špatně. Přihodil na něj velkou náruč dřeva. Když se rozhořel, vrátil se k práci. Ostrou dýkou od Ilky lehce odstraňoval vazy a brzy uvolnil celý Ditrův podbříšek. Odložil nůž a poklekl. Chytil odchlíplou část pokožky oběma rukama. Jak s ní škulbl, praskly provazy, na kterých Ditr visel. Jeho zkrvavené tělo se zřítilo dolů a zavalilo Tarmina. Dusil se pod jeho šílenou váhou. Vzepjal své síly, ale polomrtvý Ditr ho v posledním záchvěvu života srazil na žhavé uhlíky v ohništi. Udeřila ho ukrutná bolest. Kolem něho vylétly plameny a pojídaly ho společně s jeho obětí. Nořil se do žhnoucí záplavy stále více a řval mučený pekelným žářem. Zkroutil se v křečích a hlava se mu roztrhla.

Tarminovi ruce zběsile svíraly polštář. Celé jeho tělo pokrýval pot. Když večer usínal, myslel na Ilku. Přesto se mu nezdálo o ní, ale o zmetkovi Ditrovi. Navíc ho děsil ten závěr. V poslední době jeho sen o popravě Ditra stále končil tím, že příšerným způsobem zhynul i on sám. Párkrát uhořel v ohni, občas ho napadla havěť, která přiběhla hodovat na těle odsouzence. Někdy sama hnijící mrtvola Ditra obživla a roztrhala ho. Trápily ho stále odpornější sny.

Vše zavinila nuda. Neměl zde co dělat. Nutnou práci v líhni zvládl za pět až šest hodin. Zbytek dne se otravoval. Frankí často byla pryč nebo vyspávala noční kontroly drénů. Tarmin si neměl s kým povídat. Bojoval s explozemi bezmezného vzteku na Ditra. Pod záminkou doplnění svého vzdělání chodil na počítač Frankí a studoval na něm atlas anatomie člověka. Pečlivě se učil každou část lidského těla, aby věděl, kde leží důležité tepny a cévy, a mohl se jim vyhnout, až bude Ditrovi stahovat kůži. Nerad by, aby mu ten zmetek předčasně vykrvácel. Někdy si celé noci představoval Ditrovu popravu. Promýšlel každý detail do hrůzných podrobností. Když se rozběsnil, odpravil v duchu i pár jeho nohsledů.

Snažil se rovněž zabavit pozorováním života slizáků. Zíral na vajíčka, která samice kladly obalené do šedavé pěny na stěny drénů. Frankí je při svých obchůzkách sbírala a převážela do vybrané kádě. Z nich se klubaly zárodky v milionových hejnech. Měly jasně červenou barvu a připomínaly spíš kolečka. Čeho se při reji dotkly, to pevně obalily a strávily. Řasy přispávané krmíči třikrát denně do kádí, mizely přímo před očima, ale nejen řasy. Vyspělejším jedincům snadno padali za oběť i jejich slabší kolegové. Když se za pouhý týden zvětšili na průměr centimetru, žila jich už pouhá desetina. Vítězům úvod-

ního boje o přežití vyrůstala jedovatá chapadla. Pomocí nich se vzájemně vraždili ještě intenzivněji. Žrali se jako vzteklí, až se Tarminovi z toho chtělo zvracet.

„Jsou jako zmetek Ditr, ničí všechno kolem!“ cedil mezi zuby nenávisně.

„V kádi se jich vylíhlo sto tisíc, nemohou všichni přežít. Slyšels o genetickém výběru?“ nadávala mu Frankí, když se jí o tom zmínil.

„Ditr měl žrádla dost a půdy taky,“ zasyčel vztekle, „proč mi ničil život?“

„To přece víš. Sháněl peníze na mutanty. Jinak tě měl docela rád.“

„Ty se toho vepřouna ještě zastáváš?“ vybuhl.

„Ne,“ prohodila úsečně, „chci ti pouze ukázat, že jednal pod tlakem okolností. Všechny ostatní planety prodělávají rozkvět, pouze Narce se nedaří.“

„Co tím chceš říct?“

„Že bys měl svou nenávist zaměřit jinak. Ditr je dobytek, ale za vším jsou ještě větší šmejdi, i když vypadají jako andělíčky.“

„Chci založit rodinu s Ilkou. Nic víc od života nechci,“ odsekl.

„Tak myslí na Ilku, a ne na krev,“ napomenula ho.

„Dovol mi poslat jí zprávu.“

„Ne, má-li tě Ilka ráda, vydrží ti i bez zprávy, pokud ne, najdeš si jinou. Ale bez hlavy je ti sebelepší ženská k ničemu. Všichni policajti ve městě maj tvoji identifikaci. Sít' dr-žav určitě vodposlouchávají. Vampové se o tebe nějak podezřele moc berou.“

„Proč, co je na mých genech tak úděsně zajímavého?“

„Jó, hochu, to nevím. Možná, že právě tohle je neznámý klíč k záhadám Narky,“ pokrčila rameny a přísně ho varovala: „Na popravu Ditra zapomeň, jinak z toho zblbneš.“

Podobnou výstrahu mu zopakovala ještě mnohokrát. Tarmin se však nudil a smyšlená exekuce patřila k jeho jedinému rozptýlení. Po měsíci u Frankí dostal své pravidelné Děsy. Ještě nikdy je nezažil tak hrozné. Normálně ho trápily čtvrt hodinovou depresí. Jeho poslední záchvat připomínal výlet do záhrobí. Frankí celá splašená běžela pro léky, ale odmítl je. Raději se v křečích choulil před halucinacemi. Jak si jednou člověk vzal na Děsy medicínu, pak bez ní už těžko vydržel. V pár dnech, které následovaly po Děsech, byl tak vyčerpán, že musel přerušit svá studia Ditrova mučení. V té době k němu začala Ditrova exekuce přicházet ve snech.

Namáhavě vstal. Třásl se. Kumbál, kde spal, vypadal nechutně. Houně zmuchlaná, matrace rozházené a na polštáři viděl stopy kousanců svých zubů. Trochu poklidil a vypotácel se ven. Charo stál už vysoko na obloze. Dal si studenou sprchu, aby se vzpamatoval po noční můře. Moc nepomohla. Teprve, když v kuchyni do sebe hodil lok kořalky, se trochu zmátořil a přestaly se mu aspoň klepat ruce. U počítače našel záznam od Frankí, stručný jako vždy. Odjela do města, prý si ověřit nějakou zprávu. Pustil se do údržby automatických krmičů u kádi, aby se zabavil. Pracoval dlouho do noci.

Frankí až přijela ráno. Její zdravá půlka obličeje se tvářila ustaraně. Hned, jak si u vchodu svlékla bláťáky, zamyšleně prohodila: „Četníci zatkli Dervinse. To je ten, co po tobě šil. Pitomec jeden! Uklidňoval si svědomí a zfetoval se v baru do bezvědomí. Vyžvanil přitom, že tě zastřelil.“

Kopla do židle a pokračovala: „Ten tvůj Ditr má buď zatraceně dobrý konexe, nebo si je umí zaplatit. Potřebuje džify a Dervins je na to vhodná osoba. Má konto v bance a léta si šetří na letenku na Ravenang. Chtějí po něm, aby zaplatil tvou cenu u Vampů.“

Odmělčela se. Zadívala se dlouze na Tarmina, pak řekla: „Když mě sem před patnácti lety dovezli četníci, jako zrůdu s napůl znetvořeným ksichem, Dervins patřil mezi ty, kteří za mě ztratili slovo, abych dostala práci v líhni. Víím, že je buvolí čumák, ale nemohu ho v tom teď nechat.“

„Stačí, když natočíš můj záznam,“ navrhl Tarmin, „a pošleš ho poldům, aby viděli, že jsem na živu a musejí ho pustit.“

„To spasí Dervinse, ale ne tebe. Hádej, kam tě půjdou hledat, až jim dojde, že jsem se motala kolem toho drěnu, ze kterýho jsi vstal z mrtvých. Nedá se nic dělat, musíš pryč.“

Tarmin zbledl. Let na jižní kontinent nepřipadal v úvahu. Jeho popis byl v každé databázi. Do Kosmocity také nemohl a odchod do krajiny se rovnal rozsudku smrti. Venku již začínaly podzimní deště. Za necelý měsíc začne padat sníh a za dalších pět až šest týdnů udeří na Norwicku vánice a mrazy až minus šedesát stupňů, které se daly přežít jedině v teplé budově.

„Nechce se ti,“ usmála se na něho Frankí. „Chápu, ale mám pro tebe bezva útulek, dokonce s dámskou společností,“ přísně se na něho podívala a hrobovým hlasem pronesla: „Chlípničku, za svý stejnozvrhlický spády půjdeš do kláštera!“ Když viděla jeho vyjevený obličej, vyprskla smíchy: „Vážně. Prokoumala jsem moc schovek, ale jedině tam jsem si jistá, že tě nevydaj Vampům.“

„Konvent Svaté Trojice je v Kosmocity. Nechytěj mě tam?“ zeptal se na jediný klášter, o kterém věděl.

„Tam se nesmíš ani ukázat. Jejich církev je členem KosmoFlotily. Tvým cílem bude klášter Nejsvětějšího Proroka. Dám ti pro ně zprávu. Znají mě tam,“ mrkla na něho rozpuštěným svým zdravým okem. Posmutněl. Netoužil opustit líheň, ale chápal, že je to nezbytné. Musel dát za pravdu Frankí, která tvrdila, že povídkové jsou obecným morem.

„Je to daleko?“ pokrčil otráveně rameny.

„Jo, pořádně. Až na Osamělé řece. Budeš muset přes hory. Kus tě ale svezu cákadlem, pak popluješ na člunu.“

V následujících hodinách nevycházel z překvapení. Takovou Frankí ještě neznal. Seznamovala ho se svým plánem a nutila ho procvičovat jednotlivé kroky. Nadávala mu za každou chybu a nekompromisním hlasem trvala na splnění naprostých detailů. Spokojila se teprve tehdy, když požadované úkony prováděl se strojovou přesností. Neustále odpovídal na otázky typu: „Co uděláš, když...“

Frankí postupovala s protivnou důkladností. Dobíral si ji: „Ty jsi musela být někdy v životě generál u eliťáků. Povídá se, že na cvičáku s oblibou vytloukají z rekrutů duši.“

„A ty si myslíš, že ti, co chtějí vyžrát na eliťáky, si mohou dovolit bejt horší a hustit člun tak blbě jako ty? Znovu!“

Odpoledne se cítil na konci sil. Frankí konečně ukončila výcvik s hlubokým povzdechem: „Je to děs a hrůza! Chtělo by to aspoň tejden, aby to k něčemu vypadalo, ale nemáme čas.“

Tarmin si naložil věci do cákadla, podle pokynů Frankí si blátem začernil vlasy, na obličej si nanasl červený pudr.

„Z dálky to snad půjde. Takhle pozdě odpoledne už všichni směřují do pajzlu u Macatý Anči a dílce kolem řeky by měly být prázdné,“ ohodnotila jeho přestrojení a nastartovala cákadla. Líheň jim brzy zmizela z očí. Tarmin se chvíli snažil pozorovat krajinu, ale močály nabízely pouze únavný pohled na nekonečné pruhy bláta s podivnými prašivými porosty a rovné pruhy drénů, tak se radši uvolnil v křesle a podřimoval.

Frankí vedla stroj podél středního kanálu po široké cestě. Občas je mýjela další cákadla různých velikostí, která se z dálky ohlašovala hukotem turbín a oblaky zvířeného bahna. Skrz skla rozpoznával jen nezřetelné obrysy postav uvnitř a doufal, že i oni vidí totéž. K jedinému incidentu došlo, když je mýjel velký stroj, zahalený do gejíru bahna a s protáhlou gondolou plnou siluet archeokopů. Frankí zakormidlovala cákadla ke kraji, aby uvolnila cestu. Náhle se rozezvučela vysílačka: „Frankí, kohos to sbalila! Hergot ženská, ty se nezdáš!“

Na druhé straně chechtot desítek hlasů. Do hovoru se vzápětí vložil další hlas: „Hej, neznámej proutníku, jsme tady celý žhavý vědět, jaký má Frankí kozy. Řekni nám, jsou zelený vobě, nebo jen ta pravá!“

„Přijď si je někdy vomrknout sám, ty posero!“ zahulákala Frankí do vysílačky a vypula ji. Usekla tím bouří na protější straně. Celý incident okomentovala: „Nejsou to špatní chlapi, ale jedovatý bahno mravy nenaučí.“

Po hodině jízdy zastavilo cákadla u polorozpadlé dřevěné boudy postavené na kůlech. Frankí podala Tarminovi výtisk posledních zpráv a nafilmovala ho při jejich čtení. Pak z cákadla vytáhla batoh s jeho věcmi, vak s nafukovacím člunem a injektor s neznámou látkou: „Tohle si vem před výstupem do průsmyku. Vráti ti to síly na pár hodin, pak sice zkolabuješ, ale to snad už budeš za horama.“

„Frankí, až uvidí ten můj záznam, dojde jim, žeš mě schovávala. Dávej na sebe pozor,“ řekl jí a pocítil v sobě smutek. Za dva měsíce, co u ní žil, se naučil vnímat pouze její zdravou půlku obličej. Občas si ani neuvědomoval tu druhou.

„Hodne chlapeček, díky za zájem. Už jsem si myslela, že tě to ani nenapadne. To víš, že na to přijdou. Dervins bude ale volnej. Chlapy potěší, žeš utekl, a ti hnojaři od vás, co ho udali, utřeli huby. A já jim k tomu barvitě vylíčím, co na tebe Ditr ušil. A pak, kde by splášili další bioložku, aby jim pečovala o slizáčky.“

„Ty jsi bioložka?“ překvapeně vykřikl Tarmin.

„Jo, dokonce s doktorátem z univerzity na Ravenangu. Pořád jsem se vrtala v kdejakém nádoru, až se mi jeden usídlil na držce.“

Tarmin se na ní usmál, něco ho napadlo: „Nejmenuješ se náhodou pravým jménem Viridiana Valamos a nenapsalas ten článek o psychojedech na Narce?“

Chvíli ho pozorovala a potom potřásla hlavou: „I ty chytrej mládenče. Stejně by ses to dozvěděl v klášteře. Odmítli mě tam nazývat Frankí, pro ně jsem stále Viridiana.“

Tarmin pokýval hlavou a prohodil: „Mne pokřtili na Jaquela.“

„Sbohem, Viridiano!“ políbil ji na zdravou tvář a rozběhl se dřevěné boudě. Houkla za ním: „Jaqueli, jaks přišel k Tarminovi?“

„To je delší povídání. Radši se tady někdy stavím, až bude více času,“ zazubil se a zamával jí. Frankí se usmála a vskočila do cákadla. Její stroj zmizel v tmavém oblaku a za chvíli se ztratil v dálce na drenážnici. Do západu Chara zbývaly ještě dvě hodiny. Tarmin se vyhoupl na verandu boudy a rozhlédl se kolem. K jeho radosti v širokém okolí neviděl žádná další vozidla. Starý opuštěný dílec ležel na samém konci pánve, necelý kilometr od řeky. Tarmin seděl na prohnitých prknech a čekal.

Teprve těsně před soumrakem bažina zmlkla a turbíny cákadel neslyšel ani z dálky. Hodil si vak s člunem na záda a batoh si připevnil na břicho. Obloha se zatáhla. Padal pravidelný večerní drobný déšť. Zapnul odpuzovač slizáků a šel skrz mrholení přímo k řece, kličkoval po haldách starého bahna mezi dávnými výkopy. Dorazil téměř ke břehu, když zaslechl slabý hukot automatické sondy.

„K čertu! Pěkně to začíná!“ zaklel. Zůstal stát a zvedl hlavu.

„Jestli budeš mít smůlu,“ kladla mu na srdce Frankí při instruktáži, „sejme tě detektor, který střeží hranice drenážnice. Neutíkej před ním. Dívej se přímo na něj. Bude tě považovat za zdejšího a odešle tvůj záznam s normální prioritou. To ti poskytne nejméně dvacet minut času.“

Letecká sonda ho dvakrát obletěla dokola a oko kamery pečlivě registrovalo jeho tvář. Usmál se na ni a zamával jí. Nedala nic najevo a pokračovala dál podél řeky.

„Škoda, že neuvidím, jak se Ditr bude vztekat, až se dozví, že má zase prázdnou kapsu,“ povzdechl si a pospíchal k vodě. Břeh byl bahnitý a silně podemletý, vysoký nejméně dva metry. V šíleném tempu nahustil člun nahoře na břehu a přendal si batoh na záda. Potom skočil s člunem na břicho na hladinu řeky. Slušně ho zmáčela vodní tříšť, ale udržel se na člunu. Rychle zamířil ke středu řeky. Vesly usilovně poháněl plavidlo proudem řeky dolů. Míjel řadu výtoků z drenážnice. Z temné vody se několikrát vynořila mnohametrová chapadla od vzrostlých kusů slizáků, kteří se sem dostávali s kalem, ale neslyšitelný zvuk odpuzovače je držel dostatečně daleko od něho.

Cákadlo hlídky dorazilo, když už dávno opustil pásmo drenážnice a vplouval do zákrutu řeky. Poslali za ním dlouhý záblesk z pušky. Vystřelili spíš pro formu. Děly ho od nich už skoro dva kilometry a ohnivý jazyk dolétl sotva do poloviny cesty k němu. Pustil je z hlavy. Hlavní starost mu dělala oblaha. Krajina se začala halit do šera a mírné mrholení se změnilo v hustý déšť. Počasí ho sice báječně chránilo před vrtulníky, ale představa celonoční cesty v takové psotě ho netěšila.

Kousek za zákrutem řeky zavesloval k protějšímu břehu. Zamířil do malé úzké zátoky. Na jejím konci našel povlovný břeh, u kterého přistál. Vyfoukl člun a dal si ho do vaku na záda. Batoh si opět zavěsil na břicho. Důkladně překontroloval, jestli stále pracuje odpuzovač slizáků, a vydal se vzhůru po pěšině. Déšť zesílil a brzy mu slušně promočil oděv. Setmělo se, musel vyndat světlo. Před ním se odvíjela úzká pěšina prokletěná porostem lesa. Proplétala se mezi stromy a neúnavně směřovala vzhůru. Ten, kdo řídil cestářského robota, odvedl důkladnou práci. I když se tu už dlouho nechodilo, chemicky ošetřená půda stále odolávala zarůstání. Pouze občas se vyhýbal větví některého stromu.

Čím výš stoupal, tím měl nervy napnutější. Místy slyšel, že mu jektají zuby. Nebyl si jist, je-li to od chladu nebo nervozitou. Nakonec to svedl na únavu. Vyndal z kapsy injektor a vstříkl si obsah do žil. Za chvíli třes zmizel a připadal si hned lépe. Bude to po-

třebovat. To, k čemu se blížil, přesahovalo chápání obyvatel Narky. Věděl, že bude-li mít někdy příležitost vyprávět Ilce o této cestě, tak mu to nikdy neuvěří. Frankí na něj dlouho naléhala, aby tudy šel.

Není nic tak děsivého jako čekání, a proto byl skoro rád, když konečně zaznamenal, že na terénu kolem něj chybí tráva. Okamžik stál a váhal, než šel dál. Po několika metrech paprsek svítlny dopadl na boty, které ležely přes cestu. Nedokázal odolat, i když tušil, co uvidí, a přešel paprskem ve směru jejich pokračování. Vykřikl. Zkroucená kostra končila lebkou se zbytky kůže. Sálalo z ní neuvěřitelné utrpení, které neznámý prodělal, než se mu podařilo zemřít. Tarminovi se rozklepaly ruce a spěšně popoběhl, aby měl hrůzné místo za sebou a málem zakopnul o další kostru přímo na cestě. Obešel ji s přivřenými víčky. Hluboce dýchal, aby se uklidnil.

Na kraji kužele světla zaznamenal pohyb tvora, čtvrt metru vysokého rudého křížence mezi pavoukem a termitem. Cítil, že se ho zmocňuje svírající hrůza jako každého, kdo zahlédl postrach Narky - kusadláka. Slyšel pronikavé cvaknutí jeho klepet. Stejně zvuky se ozývaly i na dalších stranách kolem něj. Obklíčili ho. Kdyby ho kousli, ochromí mu celé tělo a bude zde bezmocně ležet tak dlouho, dokud ho pomalu neuštípnou k smrti rozložením tím, že neodchází z jejich území.

„Cesta vede úzkou roklí vzhůru,“ říkala Frankí, „nikdo tě po ní nebude pronásledovat. Ani ve snu je nenapadne, že tam půjdeš. Každý se jí vyhne, protože ví, že ji kusadláci zatarasili svými hnízdy.“

„Já radši zdechnu u Vampů, než pod klepety kusadláků,“ šlel Tarmin.

„Odpuzovače na slizáky fungují částečně i na kusadláky.“

„Co to je částečně?“

„Pro slizáky je jejich zvuk nesnesitelný, ale pro kusadláky jen nepříjemný. Neohrožíš-li jejich hnízda, nechají tě projít. Zkusila jsem to, můžeš mi věřit,“ tvrdila mu vehementně Frankí.

„Ale potom tam může každý a cesta mi nedává žádné bezpečí, znamená jenom zbytečné riziko,“ ohradil se Tarmin.

„Ten trik s odpuzovači zná málo lidí a nikdo tomu nevěří,“ prohlásila sebejistě. Teď měl příležitost se o tom přesvědčit. Kráčel pomalu vpřed a slyšel kolem sebe pohyby desítek nohou. Netroufal si je dráždit světlem a také nevěděl, jestli by snesl pohled na číhající hrůzu kolem něj, a proto si raději svítil pouze těsně před sebe na cestu. Po chvíli zahlédl i tři slabě fosforeskující homole jejich hnízd vedle skalní stěny. Cesta procházela asi dvacet metrů vlevo od nich. Z dálky mu připomínaly přízraky a lákaly ho, aby si je prohlédl zblízka, ale netoužil riskovat, že se to stane posledním skutkem v jeho životě. Raději pokračoval vpřed, dokud neviděl na terénu kolem sebe opět trávu, znamená konce jejich teritoria. Posvítíl za sebe, ale les byl prázdný. Stráž kusadláků se stáhla zpět k hnízdům.

Vzal si trochu jídla a pokračoval v pochodu. Za dvě hodiny začal les řídnout a vyšel z něho ven. Teprve nyní se odvážil vypnout odpuzovač. Mohl také zhasnout světlo a jít trochu rychleji. Cesta teď procházela středem holého údolí mezi horskými vršky a po pár kilometrech začala prudce stoupat k vrcholům roztodivných tvarů. Z počátku se snažil dávat jim rozličná jména pro ukrácení výstupu, ale pěšina se stávala stále náročnější, a

tak toho nechal. Ke silícímu dešti se přidružil i ledový vítr a hnal proti němu po cestě celé proudy vody.

Trvalo mu tři hodiny, než vystoupal až nahoru do průsmyku. Bouřila tam děsivá vichřice, vítr svištěl mezi vrcholy a hnal mu do tváře záplavy mrazivého deště, který se v této výšce mísil se sněhem. Déšť ustal až před rozedněním, když už Tarmin sestoupil do lesa na druhé straně hřebene. Potácel se mezi stromy a hledal nějaké vhodné místo k odpočinku. Všude však stály kaluže vody a každá píd' země se proměnila v močál.

Nakonec vyšel na kraji mělkého údolí, jehož středem protékala Osamělá řeka. Zde si únava vybrala místo k odpočinku za něj. Povzbuzující injekce přestávala působit a před očima mu běhaly mráčky. Dovlekl se zpět do lesa a zhroutil se. Usnul vsedě na vaku s člunem, opřený zády o strom, aniž se přesvědčil, nemá-li prudce jedovatou kůru.

Kapitola 7 Hai Vala

Vnímal vtíravý pocit nebezpečí. Otevřel oči. Seděl u paty stromu, uvnitř jakéhosi houští, ztuhlý zimou. Pokrývalo ho bláto a jeho chodidla mizela v nazelenalém bahně mezi spleť kořenů. Na klíně mu ležel stočený výhonek šedozelené oslizlé rostliny. Chtěl ji smést rukou, ale najednou ožila a vylétl z ní trojklaný jazýček. Tarmin zděšeně vykřikl a škubnul sebou, ale tvor ho nekousl. Pouze zlostně zamával krátkým párem paciček, které mu vyrůstaly těsně za hlavou. Pronikavě zasyčel a podíval se vyčítavě na Tarmina. Sám se odvinul a zvolna se odplazil pod keře.

Byla to jen neškodná bahenní užorybka, která se v noci přišla ohřát. Podivné zvíře. Kombinace pozemské užovky s žábou a rybou. Užorybka žila v okolí bahnitých břehů. Chytala mouchy, červy, žáby a občas i malé taramíky. Před krutými zimními mrazy se zavrtávala do bahna na dně řek a jezer.

Pocit nebezpečí nezmizel. V dále Tarmin uslyšel zařehťání ponie. Chtěl se schovat hlouběji do lesa, ale jeho ztuhlé tělo ho odmítalo poslechnout. Jezdci ho mezi stromy neuvidí, ale věděl, poniové jsou velmi vnímaví a upozorní na něho. Vzpomněl si, že jeho přítel z dětství, vrásčitý Calvadér, mu tvrdil, že poniové cítí mysl tvorů. Pouze tehdy, když člověk potlačí lidské myšlenky a uvažuje jako zvíře, může se před nimi ukrýt.

Zkusil to. Přitulil se ke kůře stromu. Představil si, že je velkou bahenní užorybkou prokřehlou zimou, která se pohybuje se značnými obtížemi. Jeho zkroucené tělo se svínulo a toužilo po místě, kde by se mohlo zahřát. Z úst se mu pomalu vysunul jazyk a táhle zasyčel. Hlasy poniů se blížily. Slyšel dokonce i hovor jejich jezdců. Jeli podél lesa, sotva několik metrů od něho. Dolehl k němu pach zvířat. Vnímal jejich neklid. Krátce zařehťala, jakoby chtěla naznačit: „Tam pod stromem se ukrývá divná užorybka. Má hlad a nemá chuť na žabičku.“

Věděl, že by měl také toužit po strnulé žábě či taramíkovi ve své tlamě, kterým se škubají zadní nožičky ve smrtelné křeči, ale netroufal si odhadnout vjemy užorybky v této situaci. Raději v sobě nechal pulzovat přívaly panického strachu před tvory na mohutných zvířatech a neustávalou touhu po teple. Oba pocity nemusel ani moc předstírat. Jejich pánové si naštěstí divného chování svých zvířat nevšíмали a rozčileně rozprávěli o čemsi důležitém. Slyšel i zapráskání biče. Vedli zvíře nebo zajatce na provaze. Tarmin usilovně zaháněl myšlenky na to, že jejich hovorů rozumí. To mohl jenom člověk.

Když zmizeli, oddechl si. Možná, že se schovával jen před neškodnými farmáři. Kdyby vyšel ven, spal by dnes večer v teple, anebo taky ne. Pro tvora se vzácnou kůží není bezpečných míst. Z pochmurných úvah ho vytrhla zima a jektající zuby. Masáží si rozhýbal tělo a vylezl z houští. O kus dál našel menší suchou vyvýšeninu. Odnesl si tam své věci pokryté vrstvami bláta. Mokrě šaty ho studily. Zoufale potřeboval teplo, ale po zbytek dne se zahříval jenom pohybem při shánění dřeva, které vydává nejedovatý dým, a čistěním oděvu.

Oheň se odvážil rozdělávat až za soumraku. Ve dne by každý z dálky viděl oblaka kouře z mokrého paliva. Za hustou zástěnou spletenou z větví zapálil dvojici oválných ohňů, vzdálených dva metry od sebe. Pečlivě se prošel po kraji lesa a přesvědčil se, že jejich

světlo opravdu není odnikud vidět. Teprve potom nařídil alarm na hodinkách a usnul na rohoži z klestí, kterou si připravil v mezeře mezi ohništi. Každé dvě hodiny přetrhlo jeho spánek automatické buzení. Přiložil dřevo na obě hranice a spal dál.

Hodinu před rozedněním zaházal ohně hlínou a sešel k řece. Dlouho hleděl na stav vody. Z koryta vykukovaly mělčiny, na kterých spočívaly nánosy větví. Z kalného proudu čněly kameny. Frankí ho varovala: „Horní tok Osamělé řeky v létě téměř vysychá. Deště ho trochu naplní, ale přesto tam bude málo vody. Poteče velmi pomalu. Musíš vyplout za rozbřesku, aby ses do kláštera dostal za jediný den.“

Tarmin netušil, že to bude tak zlé. Nechtěl si namočit pracně usušené šaty, a tak se prodíral asi půl hodiny podél břehu, než našel vhodné místo pro nalodění. S obavami se odrazil od břehu. Opatrně kormidloval člun mezi nástrahami řeky. Měl jen částečný úspěch. Často se dno otíralo o kameny nebo do něj šťouchla naplavená větev ukrytá pod hladinou. Několikrát vyplašil klubko užorybek, které se divoce rozprchly na všechny strany.

Řeka se proplétala v meandrech skrz údolí. Na jeho bocích zahlédl pár usedlostí, ale začínalo teprve svítat. Všichni ještě spali. Když se objevily první paprsky Chara, už se ponořil do lesa. Koryto sevřely stromy porostlé lišejníky a šedými jedovatými liánami. Občas na nich zahlédl i menší zvířata. Pouze pár z nich znal jménem.

Porosty kolem houstly a přes řeku občas ležely celé stromy pokryté mechem. Proplouval pod nimi a tiskl se ke dnu člunu se staženým hrdlem a s nedůvěrou pozoroval velké hady a brouky, kteří strnule odpočívali na kmenech nad ním. Cítil jejich planoucí pohledy. Bojoval proti nim představou, že je pouhý kus dřeva plující po řece dolů. Nevěděl, jestli mu to věří, ale nechávali ho na pokoji. Jen občas k němu vyslali výhrůžné zvuky. Zato hmyz neúnavně dotíral. Ve vzduchu ho kroužila celá tmavá hejna. Tarmin každou chvíli na sobě obnovoval protihmyzí postřík, ale měl dojem, že nemá žádný větší efekt. S radostí přivítal, když opět začalo drobně pršet a menší hmyz zalezl.

Teprve v poledne se k řece připojil první vydatnější přítok a plavba se zrychlila. Řeka získala větší šířku a už přes ni neležely padlé kmeny. Také ubylo naplaveného dřeva v korytě. K večeru se objevil ještě jeden toužebně očekávaný přítok. Představoval důležitý orientační bod. Podle něho Tarmin poznal, že mu ke klášteru zbývá nejméně dvacet kilometrů. Za světla tam nedopluje. Připevnil si na prsa reflektor a se zařatými zuby trpěl hejny hmyzu, která na něho nalétala, vábená jeho světlem. Na ochranu před nimi utrhł pruhy z košile a omotal si jimi omotal obličej a holé ruce.

Přestože ho Frankí ubezpečovala, že klášter nelze minout, pocítil úlevu, když zaslechl dunění bubnů a les ustoupil od řeky. Na břehu si všimli jeho světla a navedli ho k přístavišti blikajícím majákem. Několik mužů v pláštěnkách mu hodilo lano. Z posledních sil vylezl na břeh a nechal se dovést do malého domku vedle vody. Vytažení svého plavidla přenechal jim.

Dali mu horký čaj a krém na ruce a tvář pobodanou hmyzem. Trochu se vzpamatoval a prohlédl si je. Viděl pouze jejich oči a ruce. Těla mnichů halila volně splývající tmavomodrá tkanina a tváře jim kryly roušky. Na jejich zádech zahlédl rukojeti dlouhých mečů. Na nic se ho neptali, tiše čekali, až promluví.

„Mám dopis pro vašeho opata,“ sdělil jim a vytáhl pouzdro z tlumoku se zprávou. Zavrželi hlavou. Jeden z nich promluvil silně lámanou mezinárodní spenglish: „Psaní dát... ty sám... opat dělat... večerní Bůh zpívat... Ty tam jít... a on tě mluvit.“

Dovedli ho do velkého podlouhlého sálu osvětleného pochodněmi. Po jeho stranách klečely stovky zahalených postav v několika řadách. Před nimi ležely na podlaze dýky a meče. Jeho průvodci mu ukázali na krajní místo a naznačili mu, aby také poklekl a připojil se ke mši. Podřídil se. Připadal si tam divně ve svém zabláceném oděvu páchnoucím vlhkostí. Stěží držel oči otevřené. Nikdo z přítomných mu ale nevěnoval pozornost. Žádná hlava se neotočila, aby si ho prohlédla.

Prohlížel si vnitřek. Nikde neviděl jedinou sochu či obraz. Stěny zdobily pouze ornamenty vykládané lesklými kameny. V čele chrámové lodě bušilo šest mnichů velkými palicemi do dvou mohutných bronzových kotlů a obrovského kusu dřeva vydlabaného do tvaru duté žáby. Ti jediná měli na sobě pouze bederní roušky. Klenbou se nesl pronikavý klapot dřeva a temné zvonění kovových kotlů. Klečící postavy v rytmu jejich úderů vyrážely jednotlivé slabiky vět opakujících se dokola.

Náhle vše ustalo a chrámem zadunělo několik úderů na gigantický buben umístěný na protilehlé straně. Všichni mniši se naráz dotkli čely země a políbili svoje meče. Nyní se ke klenbě vznesl zpěvný hlas, který pronesl nový text v řeči, kterou Tarmin neznal. Zněl zhruba: „*Hai Vala, II Vala, Hui Vala.*“

Šestice polonahých mnichů začala opět bušit do vydlabané žáby a kotlů. Klečící pronesená slova neustále opakovali. Tarmin se pokusil k nim přidat. Jeho hlas zněl odlišně, ale nikdo si toho nevšímal. Postupně si dodával odvahy. Nakonec křičel nahlas s ostatními. Zahřálo ho to trochu a zabránilo mu to myslet na protivnou bolest, která mu šubala koleny nezvyklými klečet na tvrdé studené podložce.

Ještě několikrát zaduněl velký buben a změnil se nápěv, než vše skončilo. Najednou se všichni zvedli a sál se vyprázdnil. Tarmin opět nezaznamenal jediný pohled, který by si ho všiml. Než si však stihl rozhýbat ztuhlé nohy, objevila se před ním skupina mnichů s menším mužem ve středu, který měl bílé roucho. Ten se mu představil jako věrozvěst Hai-Sang, opat kláštera Oddaných Nejsvětějšího Proroka. Jeden modře oblečený mnich z jeho doprovodu si vzal od Tarmina pouzdro se zprávou Frankí a prohlédl si ho.

„Znáš přístupové heslo ke zprávě?“ dotázal se opat.

„Nikoliv, Ctihodný,“ odvětil mu Tarmin zdvořile, „Viridiana mi ho nesdělila. Prý ho budete vědět vy sám.“

„Opatrná jako vždy. Vidím však, že ti pověděla svoje pravé jméno,“ pokýval opat hlavou s uspokojením.

„Ano, řekla mi, že zde nepoužíváte její přezdívku Frankí.“

„Jméno Viridiana dostala od Boha, zatímco Frankí od reportérů. Zde dáváme Bohu přednost. Prostudujeme si její list a sdělíme ti výsledek. Přejeme ti příjemný pobyt u nás v klášteře,“ ukončil hovor opat. Tarmin mu poděkoval.

Jeden mnich ho zavedl do další budovy, kde našel kád' s horkou vodou a holohlavou mnišku. Chtěla mu pomoci při mytí, ale viděla jeho rozpaky, a tak s úsměvem odešla. Vykoupal se tedy sám a oblékl si čistou černou kombinézu. Jeho průvodce ho odvedl na lůžko v malé místnosti a popřál mu dobrou noc.

Druhý den před úsvitem ho vzbudil hubený mnich v bílém rouchu. Měl za pasem nezbytnou dýku a na zádech meč. Jeho tvář nezakrývala rouška a vrásky na ní prozrazovaly, že pamatuje už mnoho zim. Přestože vypadal jako běloch, představil se Tarminovi cizokrajným jménem věrozvěst Džokai. Tarmin mu na oplátku chtěl říct svoje jméno, ale věrozvěst ho rezolutně zarazil: „Nebud' tak ukvapený. Byls dlouhou dobu na cestách. Nevíš proto, že se pátrá po jednom mládenci, snad až příliš usilovně. I na náš klášter přišla výzva, abychom neprodleně ohlásili, objeví-li se zde někdo takový.“

Tarmin zbledl a poděšeně se zachvěl: „Viridiana se dušovala, že nespolupracujete s Vampy!“

Věrozvěst Džokai se jen usmál: „Soudíš ukvapeně, hovořil jsem o zprávě. A podle ní uprchlík údajně pobodal a potom zvrhle znásilnil svého pěstouna. O Vampech tam není ani slovo.“

„Ale to všechno je lež!“ vykřikl Tarmin zmateně.

„Známe Viridianu, četli jsme její vzkaz. Věříme i tobě, ale na druhou stranu není moudré stavět se proti KosmoFlotile, jak silou, tak argumenty. Jsme vázáni slibem pravdy, a proto uvítáme, když se zde nikdo s hledaným jménem neobjeví. Včera ses sice představil několika Oddaným, ale ti rozumí mezinárodní spenglish velmi bídne. Dovol mi zeptat se na tvoje jméno ještě jednou.“

Tarminovi to konečně došlo a dotázal se: „Již dlouho jsem nečetl zprávy. Jak se jmenuje onen mládenec?“

„Uvádí se jméno Tarmin a velmi nezřetelný snímek.“

„Mne rodiče pokřtili na Jaquela,“ odpověděl.

„Opravdu?“ podíval se na něj zvědavě věrozvěst Džokai, „v tom případě by celá věc spočívala v těch nejlepších rukách.“

„Řekla mi to moje sestra. Bohužel, zemřela, když jsem byl ještě dítě. Nikdy mi neprozradila moje příjmení.“

„A to jsi cestoval lodí jako malý kluk?“ podivil se věrozvěst Džokai.

„Byly mi tři roky. Naši nechtěli ztratit pořadí na let, které nečekaně dostali,“ potvrdil mu. Věrozvěst Džokai pokýval hlavou. Tarmin se chtěl ptát na svou budoucnost, ale mnich ho zarazil: „Jsi příliš netrpělivý. To je znakem mládí. Zde měříme čas volnějším tempem. Naši Oddaní přemýšleli celou noc, čím ti můžeme prospět. Přišli se třemi variantami a ještě teď nad nimi rozjímají. Mohu tě ujistit, že žádná z nich neobsahuje tvé vydání. Avšak připrav se, že budou možná jiné, než by sis sám přál.“

Tarmina to zmátlo. Potěšilo ho, že si tolik lidí dělá o něj starosti, ale raději by věděl konkrétnější údaje. Zvláště ta poslední poznámka ho zneklidnila. Opatrně se zeptal: „Nejraději bych zde zůstal přes zimu. Práce se nebojím a na jaře vám pomohu na polích. Je zde taková možnost?“

Pečlivě pozoroval tvář mnicha, avšak ta mu ani jediným pohybem nic neprozradila.

„Vše má svůj čas. Každé třetí odpoledne před tebe předložím jeden návrh. Až se seznámíš se všemi, svobodně si vybereš jeden z nich.“

„Proč mi je neřeknete najednou?“

„Tvá hlava letí jak splašený ponio. Cvič si trpělivost,“ odvětil věrozvěst a dovedl Tarmina spletí chodeb do velké kuchyně. Stálo v ní osm pecí, které měly do vršků zasa-

zené obrovské kotle. Tarmin tam dostal pracovní oděv a úkol rozdělávat v nich ohně a během celého dne je udržovat, dále ve volných chvílích řezat a štípat dřevo do zásoby. Zde se s ním věrozvěst rozloučil.

Tarmin se celý neskýř dal do práce. Nelíbilo se mu, co se právě dozvěděl, ale nemohl si vybírat. Jeho život přestal mít vedlejší cesty. Ubíhal stále vpřed bez možnosti ovlivnit další chvíle. Byl jako kosmická loď při skoku hyperprostorem. Odbočit mohl pouze směrem na onen svět.

- Kapitola 8 Oddaní

Klášterní kuchyňskou směnu kromě něho tvořilo vždy pět mužů a stejný počet žen, každý den se měnili. Tarmin zůstal stále. Kromě údržby ohňů a přípravy dřeva dostával i další úkoly, hlavně mytí nádobí a zametání. Celou směnu se nezastavil. Odpočíval pouze při přestávkách na jídlo. Jedl sám. Nabídli mu, aby se připojil k ostatním. Po své zkušenosti s večerními zpěvy to zdvořile odmítl. Nenaléhali. Udělali mu tím radost.

Večer sotva stál na nohou, ale místo postele klečel v chrámu. Celé zpěvy měly mnoho rozličných obřadů a trvaly přes dvě hodiny. Po jejich skončení se sotva držel na rozbořené kolenou. Usnul okamžitě, jak padl na tvrdé lůžko. Spal beze snů. Nezdálo se mu ani o popravě Ditra.

Lidé v kuchyni mluvili sporadicky a v jemu neznámých jazycích. Zdejší obyvatelé patřili k jiným národnostem než on sám. Zahlédl mezi nimi hodně Číňanů, Japonců, černochů a dalších snědých lidí. Mezinárodní spenglish chápali velmi špatně. Pouze druhý den měl štěstí, pracovala s ním vychrtlá běloška, zhruba v jeho věku, se jménem Oddaná Esun. Mohl s ní prohodit alespoň pár vět. Během dne jim na to nezbylo příliš času, ale sama Oddaná Esun se mu nabídla, že ho před večerními zpěvy provede po hospodářské části kláštera.

Se svolením představeného kuchyně ukončili oba službu dříve a došli se převléknout. Oddaná Esun na něho počkala před chrámem. Měla na sobě modrý hábit se zahalenou tváří a nezbytný meč s dýkou. Pokusil se jí na zbraně zeptat, ale se smíchem mu odpověděla, že se necítí povolána k výkladům učení Nejsvětějšího Proroka, a rozpovídala o klášteře. Dozvěděl se, že leží na větší planině, ohraničené z jedné strany horami a z druhé pak řekou a lesy. Místo dávalo nejen dostatek půdy k obživě většího počtu lidí, ale poskytovalo i potřebné soukromí. Komplex vypadal jako menší městečko rozdělené zdmi na několik samostatných celků. V nich žilo údajně pět set mnichů a mnišek. Tarmin spal v největší části, která se starala především o potravu. Procházeli mezi budovami a Oddaná Esun mu vysvětlovala jejich účel. Do některých ho i zavedla. Největší dojem na Tarmina učinil dobytek ve stájích.

„To jsou noví mutanti z Ravenangu?“ zíral na obrovské vepřouny. Sahali mu do pasu a podle cedulek na kotcích vyrostli za jediný rok.

„Ano, ale nejsou naše,“ odpověděla mu, „množíme je pro firmu, která je nakřížila. V létě jsme pro ně pěstovali i obiloviny a zeleninu. Za odměnu nám část z nich ponechají.“

„Já myslel, že je expedují přímo z Ravenangu,“ podivil se.

„To by se prodražilo. Přiváží sem pouze primární páry. Kromě nás je množí i další. Příští rok na jaře je dají do prodeje. Lidé se budou zbavovat peněz před uzávěrou kanálu. Přinesou jim velký zisk.“

Stejným překvapením se ukázaly dílny. Mnišky tkaly látky na ručních stavech a vyráběly svíčky postupným namáčením provázků do vosku. Na otevřené výhni nahříval kovář s pomocníky kusy železa a vykovával je na různé nástroje.

„Zde nejsou žádné stroje?“ užasl na pracovními podmínkami.

„Jsou, ale šetříme si je. Postavili jsme s nimi klášter a pak je zakonzervovali. Musíme znovu objevit tajemství ručních technologií výroby. Po uzávěře dopravního kanálu stávající technika postupně doslouží. Náhradní díly se časem vyčerpají. Na podobné pracovní postupy budou muset přejít všichni, kteří zde zůstanou.“

„A máte zbraně?“ zeptal se opatrně.

„Jen omezené množství. Pořídili jsme si i dva menší vrtulníky. Klášter chrání hlavně odlehlost místa. I kdyby po izolaci planety vypukly boje, těžko se sem přenesou.“

Postupně prošli většinu budov. Oddaná Esun mu ukázala i průchody do dalších komplexů, ale současně ho upozornila, že jsou přístupné laikům pouze se svolením opata. Nakonec došli až k chrámu. Právě zazněl buben. Připojili se ke zpěvům. Protrpěl je jako obvykle.

Další den byl naštěstí v pořadí již třetí. Od rána netrpělivě očekával věrozvěsta Džokaie. Přišel těsně před mší a tomu odpovídal i obsah jeho návrhu. Probrali ho za pár minut.

„Regule našeho řádu povoluje laikům setrvat v klášteře nejdéle třináct dnů,“ pronesl věrozvěst Džokai, „pak buď musejí odejít, nebo složit řádové sliby. Přijímají se na dobu nejméně pěti let. Před uplynutím této lhůty jsou nezrušitelné.“

„A Viridiana zde žila pět let?“ zeptal se smutný Tarmin.

„Ležela půl roku v našem klášterním špitále. Léčili jsme ji, bohužel, jen s částečným úspěchem,“ pokýval mnich hlavou a pokračoval: „Na této planetě nelze čekat na příchody noviců, a proto členové našeho řádu žijí v rodinách. Mají děti a vychovávají z nich své nástupce. Můžeš si sem přivést také svoji dívku, pokud přijme slib Oddané. Musím tě však upozornit, že každou naši rodinu tvoří skupina více mužů a žen. Dvojice se nepovolují. Příliš poutají duši člověka.“

Tarminovi se pranic nelíbilo stát se mnichem a žít zde pět let. Za tu dobu Ilka zestárne, ale ještě méně toužil dělit se o ni s dalšími.

„A co zde mniši dělají?“ zeptal se alespoň ze zvědavosti.

„Provádějí různá cvičení pro utužení vůle a povzbuzení ducha a studují regule víry. Nejsvětější Prorok, zakladatel našeho řádu, shromáždil moudrost všech církví světa a z každé vybral jen to nejlepší. Cvičení s meči, které vidíš u všech Oddaných, pochází ze Zenu, večerní zpěvy ze Sufi obřadů, rouška před tváří z Džinismu, společný život Oddaných z Tantry, láska k Bohu z Bhakti jógy, organizace našeho řádu z křesťanství a tak dále,“ vysvětloval mnich. Přerušil však s úsměvem výklad, když postřehl Tarminův nechápavý pohled.

„Neukvapuj se v rozhodování a přemýšlej o tom. Další návrh se dovíš za tři dny,“ ukončil debatu a společně odešli na večerní zpěvy.

Během dalších dnů v kuchyni Tarmin pečlivě pozoroval své spolčeniky. Čím déle si jich všimal, tím méně se mu líbila myšlenka, že by zde prodléval déle, než je nezbytně nutné. Všichni prováděli pohyby zamlkle a za celý den se nikdo nezasmál. Na Zlaté državě při vaření panovala jiná nálada. Ženy povídaly, občas tam zašel na dobrotu někdo z mužů a společně žertovali. Kuchyně místy připomínala tancovačku, hlavně v zimě, kdy se nepracovalo venku na polích. Obvykle stará Elíza nakonec všechny chlapy vyhnala, protože se nedalo ani pořádně projít kolem pece. Zde v klášteře přerušovalo ticho kuchy-

ně jen praskání polen v pecích a bubláni vody v kotlích. Dny ubíhaly pomalu. Oddaná Esun se tam již neobjevila a nikdo další, kdo by uměl pořádně spenglish, také ne. Netrpělivě počítal minuty do dalšího návrhu.

Když si ho šestý den vyzvedl věrozvěst Džokai, šli tentokrát do jednoho ze zakázaných komplexů. Vešli do jakési budovy. V jejím předsálí uviděl pět automatických paží. Držely pera a popisovaly stránky šedého papíru. Kolem nich stáli mniši. Vyměňovali popsané listy za nové a doplňovali do per různobarevné tekutiny.

„Dnes jsou knihy uloženy na záznamových médiích,“ vykládal věrozvěst Džokai, „k jejich čtení potřebuješ počítače, které nelze vyrobit primitivní technikou. Důležité informace z nich přepisujeme na přírodní papír. Neprošel chemickou úpravou a má dlouhou životnost. Pišeme na něj trvanlivými rostlinnými inkousty. Nelze je dát do tiskáren, proto používáme pera, kterými pohybují mechanické ruce. Popsané papíry vážeme do knih a ukládáme do archivu. Vyndáme je z něho, až přestanou fungovat čtečky.“

Tarmin se fascinovaně chvíli díval na jednu ruku, která právě doplňovala napsaný text barevným obrázkem. Podle obsahu odhadoval, že je to stránka příručky popisující stavbu lodí. Ruka pečlivě vykreslovala průřez částí trupu plachetnice a znázorňovala jednotlivé detaily.

„Věnujeme se tomu už dvacet let. Dokončení nejněžnějších prací si vyžádá ještě dalších čtyřicet roků,“ komentoval věrozvěst Džokai.

„A to je tolik záznamů?“ podivil se Tarmin.

„Víc než si myslíš. Kdybychom chtěli přepsat do knih úplně všechno, co by stálo za zachování pro budoucí generace, trvalo by to tisíce let,“ poznamenal věrozvěst Džokai. Konečně se zastavili u jednoho počítače. Mních s ním chvíli komunikoval a na obrazovce počítače se objevila mapa Narky.

„Opustíš-li klášter, pomůžeme ti s dopravou. Zvážíli jsme řadu lokalit a také vzali v úvahu blížící se zimu. Ve větších osadách se můžeš schovávat pár dnů, ale ne půl roku. Nakonec jsme našli dvě možnosti.“

Věrozvěst Džokai ukázal na jih Norwicku a vykládal dál: „Můžeme tě vrtulníkem dopravit za Alvinové horské pásmo, které leží od nás na východ. Vysadíme tě u Studené řeky. Její proud tě donese do malé vesnice Hispaňoly nedaleko moře. Její osadníci se často plaví do Ardeny, nejjižnějšího přístavu na Norwicku, kde se stavuje část nákladních letadel letících z kosmodromu do Omanu, hlavního města na Jiarlandu. Kontroly jsou tam méně přísné než v Kosmocity. Dáme ti přestrojení a falešný ident. Je šance, že projdeš. Z Jiarlandu však přicházejí vážné zprávy. Podle všeho se tam schyluje k válce mezi pěti místními klany a otrokářství je tam velmi častým jevem. Můžeš mít štěstí, ale taky ne.“

Věrozvěst Džokai zvětšil na mapě jih Norwicku a pokračoval: „Nejlepším útočištěm pro uprchlíky bývají nezávislé skupiny. Mají obvykle řadu důvodů, proč se izolovat od ostatních. Málokdy sledují vládní zprávy, a tak o odměně vypsané na tebe nebudou vědět. I kdyby ano, nevydají tě policii natruc. Je jich tu několik. Na východě například kočují Cikáni a další pasteveci řady národností. Ve středu Norwicku se usídlilo pár pouštních kmenů, při pobřeží naopak domorodci z Oceánie. Akční rádius našich vrtulníků a blížící se doba vichřic omezuje tvoji volbu pouze na Azmaye.“

Mnich ukázal Tarminovi na skupinu několika větších planin a vysvětloval: „Před třinácti lety jim vláda věnovala opuštěnou vojenskou základnu nedaleko Hispaňoly a s ní i několik náhorních planin severovýchodně od soutoku Studené řeky a Lagolské bystřiny. Na soutoku postavili malou budovu obchodní stanice. Jinak neudrží s nikým kontakty. Náš Oddaný Džin-Sen je navštívil hned po jejich příchodu sem. Posadili ho nahého do klece, nechali ho tam tři měsíce, pak ho propustili a poděkovali mu za výklad učení Největějšího Proroka. Další Oddané jsem k nim již raději už neposílali.“

Věrozvěst Džokai se usmál a pokračoval: „Nicméně Oddaný Džin-Sen tvrdil, že s ním, až na tu klec, zacházeli slušně. Podle něho se jejich komuna skládá převážně ze středoamerických Indiánů. Mezi nimi je i pár bělochů, mulatů a černochoů, a proto by ti mohli poskytnout azyl. Mluví mezinárodní spenglish. Hlásí se k indiánským říším Aztékům, Mayům a Toltékům, ale zvyky, které udržují, nemají s nimi nic společného. Jejich obyčeje představují podivný odvar výmyslů ze seriálů. Lidské oběti našťestí neprovádějí. Věnují se zemědělství a nedrží otroky.“

Tarmin pokýval spokojeně hlavou a prohodil: „V létě běhalo po polích hodně taramíků. Podle všeho letos bude tuhá zima. Nechce se mi prosedět ji nahý v kleci. Raději risknu ten Jiarland. Nemám ale peníze. Nemohu vám zaplatit za dopravu. Lze jít do Hispaňoly podél moře?“

„Nevím. Nikdo z nás to ještě nezkoušel. Ale s výdaji si nedělej starosti. Viridiana se zavázala, že je uhradí.“

„Viridiana? Nevím, jak jí je vrátím.“

„S tím si nedělej starosti. Od naší drahé Viridiany nemůžeme žádat takovou oběť. Náklady ponese náš řád. A my se vyrovnáme s Nejvyšším,“ odvětil věrozvěst Džokai a dodal: „Ale nechvátej s rozhodnutím. Naše návrhy nejsou u konce. Teprve za další tři dny se dovíš poslední.“

Tarmin by nejraději vyrazil hned, ale tušil, že mu to asi nedovolí. Ten nápad, který mnozí považovali za nejdůležitější, si určitě nechali až nakonec. Po pravdě řečeno, neměl nejmenší tušení, o co se může jednat. On sám se již rozhodl.

„Mohu zůstat, nebo jít jinam. Není přece třetí možnost?“ zeptal se ze zvědavosti i z obav. Nejistota ho dráždila. V poslední době si jí užil až moc. V duši stále zůstával farmářem. Miloval klid a bezpečí. Po změnách toužil asi tak jako po nečekaném krupobití.

„Vážně? Z čeho tak soudíš?“ usmál se věrozvěst Džokai a ukončil rozhovor. Tarmin zdvořile potlačil svůj vzdech. Tři dny to snad v klášterní kuchyni ještě vydrží. Potom snad konečně hurá na Jiarland!

- - Kapitola 9 Paprsek měsíce

Tarmin štípal dřevo, přikládal pod kotle, myl nádobí a podlahu a večer si trápil kolena v chrámu. Oddaná Esun se v kuchyni už neukázala. Občas zkusil na někoho promluvit spenglish, vždy s pochybnými výsledky. Přemýšlel hlavně o Jiarlandu. Přes hrozné zvěsti o tamních otrokářích ho docela zachvátila cestovní horečka. O práci se nebál. Uměl to báječně se zvířaty a o takové lidi bývala nouze. Když si ho vyzvedl věrozvěst Džokai, věnoval mu pozornost především ze zvědavosti. Odešli ven do altánku na břehu řeky.

„Tušíš náš poslední návrh?“ zeptal se věrozvěst Džokai. Když viděl Tarminovo zavrtění hlavou, s úsměvem prohodil: „V tvé situaci se můžeš schovávat, nabídli jsme ti útočiště mezi Oddanými, dále utíkat, k tomu ti poskytneme dopravu, nebo se postavit nepříteli a bojovat.“

Tarmin se na něho podíval užasle: „Vy mi dáte zbraně?“

„Zbraň nestačí. Musíš s ní umět zacházet a mít cíl. Ten je nejdůležitější. Budeš-li válčit, proti komu?“

„Potáhnu si sedlo kůží vraha mojí sestry!“

„Ach ano,“ zachmuřil se věrozvěst, „Viridiana, nám psala, žeš přísahal pomstu jakémusi Ditrovi. Prý studuješ anatomii a promýšlíš jeho popravu. Vidím, že ani devět dnů perné práce v kuchyni nezchladilo tvoji hlavu.“

„A ani tisíc let u nádobí by nezničilo mou nekonečnou nenávist k němu!“ odsekl prudce. Rozzlobilo ho, že pochybují o jeho krevní mstě. Věrozvěst Džokai si ho chvíli prohlížel, než mluvil dále: „Zabitím Ditra nic nevyřešíš. Ví se, že tvé tělo má dobrou cenu. Klidně tě polapí jiní a prodají Vampům.“

„Stanici Vampů těžko zničím pouhým mečem,“ pokrčil Tarmin rameny. Věrozvěst Džokai místo odpovědi vyskočil z altánku a dvěma bleskovými seký meče rozčtvrtil dřevěnou lavičku před ním. Pak zasunul zbraň do pochvy na zádech a rozesmál se: „Naše meče cvičí odvahu a obratnost. Jakkoliv jsou rychlé, paprsek laseru nepředhoní. Možná za sto let nastane na Narce doba chrabrých válečníků, kteří si nebudou cpát odvahu do hlavních pušek. Dnes však ještě nenastal čas mečů.“

„Dáte mi proti nim snad atorezonér?“ zakroutil Tarmin hlavou.

„Hlavní centrum Vampů sídlí v kasárnách elitáků. Jsou dobře vycvičení a vyzbrojení. Ani atomovým destruktozem je nepřemůžeš. Jsi nezkušený zemědělec. Nevíš nic o válce a oni se v ní cvičí celý život. I kdybys uspěl, zabiješ pár obyčejných vojáků a nevinných úředníků, kteří pracují za mzdu a řídí se pokyny. Za měsíc přijdou jiní. Postaví novou budovu a lépe chráněnou. Tudy cesta nevede.“

Tarmin se ironicky ušklíbl: „Zničím tedy KosmoFlotilu.“

„Firmy KosmoFlotily mají dohromady přes miliardu zaměstnanců.“

„Tolik?“ podivil se neuvěřitelnému číslu.

„KosmoFlotila nedávno prodělala velkou reorganizaci. Přijala nové skupiny. Sdružuje nyní padesát sedm společností, které členstvím v ní získaly možnost vlastnit hyperlodě. Kromě toho část svých aktivit předala pod veřejnou kontrolu, dokonce i své elitní vojsko. Dnes už netvoří její soukromou armádu, což jí veřejnost vždy vytýkala, ale spadá pod

velení vlád jednotlivých planet. Elitáci dále chrání hypermotory, ale KosmoFlotila si je pronajímá na základě dlouhodobé smlouvy a za jejich služby platí.“

„Neudělá KosmoFlotila něco i s dopravním kanálem na Narku?“ zeptal se Tarmin dychtivě na největší problém místních osadníků.

„Senát Ravenangu před měsícem uvolnil pět miliard džífů na hledání nové cesty sem. Po řadě demonstrací svých voličů muset snížit částku na padesát milionů. Nepokryje náklady ani na týdenní program výzkumu kanálů.“

„Ale proč lidé protestovali?“ užasl Tarmin.

„Vžij se do průměrného občana Ravenangu. Pro něho je Narka hlavně největší výrobce drog ve vesmíru. Ročně zhynou desetitisíce osob na jejich předávkování. Více jak polovina obětí připadá na děti a mládež. K nim si přidej i vraždy spáchané těžko zjiitelnými psychojedy, opět místní produkt. Řekl bych, že lidé v celém vesmíru se přímo těší, až se Narky zbaví.“

„Ale narkotika a jedy zde pěstuje pár pašeráků! Žije zde dalších čtyřicet milionů potivých lidí!“ vybuchl Tarmin.

„Poctivých? A co jejich hrůzné zvyky?“ zavrtěl hlavou mnich.

„To je všechno lež a výmysl!“ rozzlobil se Tarmin, ale věrozvěst Džokai se pouze ušklíbl: „Vážně? A co otrokářství, fetování, prodej lidí, kruté popravy, upalování za stejnozvrhlictví a další neřesti. Dokonce se zde před pár lety objevily i případy kanibalismu. Kdepak, celým kosmem běhá úsloví; *Katovna mění lotry v lodě a Narka lemply v kupky hnoje, aby i z nich byl nějaký užitek.*“

Tarmin vyskočil na nohy, udeřil pěstí do zábradlí kolem besídky a vykřikl: „Na državách nejsou ulejváci. Od jara do podzimu všichni pracují od východu do západu Chara, protože mají mizerné a málo výnosné mutace. V létě makají i osmnáct hodin denně. Celou zimu opravují náradí a državu. Dobře, občas berou drogy nebo si zařadí s ženskými. Pár zábav za celý rok dřiny!“

Mnich pokýval smutně hlavou: „Já ti to věřím. Patřili do první vlny přistěhovalců. Dnes sem míří leda uprchlíci před spravedlností a hodně vlád sem stěhuje problémové etnické skupiny, málokdy dobrovolně.“

Tarmin zuřivě sevřel zábradlí a pronesl: „Dobře. Řekněte mi, kde sídlí ten zmetek, který za vším stojí, a já ho zabiji.“

„Hledáš příčiny všeho zla?“

„Ano, už léta. Nazval jsem je kdysi Skrymory. Viděl jsem je při svých prvních Děsech.“

„Pátráš po ďábelských bytostech, které působí všechno utrpení? Přeješ si je zničit, aby veškeré zlo zmizelo?“

„Ano, ale nevím, kde je mám hledat,“ potvrdil Tarmin.

„Nic takového neexistuje.“

„Ale mluvil jste o tom!“

„Mluvil jsem pouze o tom, co se marně pokoušíš najít.“

„Ale církve popisují peklo a ďábly!“

„Mám dojem, že právě ty jsi už peklo navštívil a démony jsi k tomu vůbec nepotřeboval. Bohatě ti je nahradil Ditr, ceník nových mutantů a odměna za tvé tělo.“

„Potom není proti komu bojovat!“ odsekl znechuceně Tarmin. Věrozvěst Džokai se usmál a pokynul mu, aby ho následoval. Dovedl ho přes rozmoklou louku až k úzké stružce, která se klikatila trávou. Uprostřed tekoucí vody trčel malý stromek. Ohýbal se, větve se mu chvěly a kořeny měl už obnažené. Proud z nich vyplavoval pramínky tmavé hlíny a rval mu poslední opory. Věrozvěst Džokai na stromek ukázal a zeptal se Tarmina: „Stromek zabíjí voda. Řekni mi, kdo je v právu - voda, nebo stromek?“

„Stromek. Určitě zde rostl dříve, než přišla voda.“

„Voda si nedokáže vybírat, kudy teče. Její přirozeností je pohyb směrem dolů. Neumí to změnit. Strom se také ničím neprovinil. Vyrostl na místě, kam jeho semeno zavál vítr, a přesto umírá. Je ničen srážkou s jinou silou. Ale voda teče podivnou cestou. Co ji vrhlo takovým špatným směrem?“

Šli proti toku stružky až k malému potoku. Našli trhlinu v jeho hrázi a ucpali ji kameny a drny. Potom zakryli obnažené kořeny stromku hlínou. Po skončení díla Tarmin pochybovačně prohlásil: „V mém případě proud spustil Ditr.“

„Ano i ne. On sám je hnán jinou silou. Chtěl prospět Zlaté državě. Jsi pro něj pouze výhodné zboží. Prodej osob je na Narce běžný. Každý rok koupí Vampové kolem tří tisíc odsouzenců k smrti.“

„Tolik?“ užasl Tarmin na tím číslem, „a odvázejí pro miliardáře na Ravenangu nebo na Zemi?“

„Na všech planetách, s výjimkou Narky, platí přísné zákony proti prodeji lidí. Dovoz zmražených orgánů je zcela zakázán. Smí se převážet výhradně živé osoby, aby se dal prošetřit jejich případ.“

„Co potom dělají s tolika lidmi? Transplantace jsou drahé. Málokdo má na Narce tolik peněz a neslyšel jsem, že by sem moc létali cizinci.“

Věrozvěst Džokai pokýval hlavou a pokračoval: „Nákupní cena odsouzence k smrti se pohybuje od dvaceti do padesáti tisíc džífů. Koupené osoby, nazývané dárci, jsou zkoumány v nemocnicích Transplanu. Jedna je v Kosmocity a druhá v Omanu na Jiarlandu. Pár jich tam spotřebují. Berou z nich různé orgány a krev, vyrábějí séra a zkoušejí léky. Většinu z nich však časem vyřadí jako odpad. Podle dokladů je odvážejí do plynových komor, ale pochybujeme o tom. Máme dojem, že končí kdesi v lesích někde na Norwiku. Na pokusné stanici.“

Tarmin zavrtěl nevěřícně hlavou: „Občané Ravenangu nám vyčítají pár lidových zábah a KosmoFlotile tolerují obchody s lidmi?“

„Transplan není členem KosmoFlotily. Naopak, ta ho veřejně odsuzuje. Nedávno sama iniciovala vyšetřování jeho aktivit. Očekává se brzy velký soudní proces. Troufám si tvrdit, že proběhne přesně v době uzávěry našeho kanálu. Přinese pěknou podívanou a Transplan při něm padne. Nebude ho už třeba.“

„Nechápu souvislost,“ zavrtěl Tarmin hlavou. Věrozvěst Džokai pokrčil pouze rameny: „Já také ne, chlapče, ale moc věcí se mi nelíbí. KosmoFlotila se snaží, aby se o nás nikdo nestaral, zejména teď před uzávěrou dopravního kanálu. Vesmírná veřejnost napjatě sleduje obrat KosmoFlotily k lepšímu. Na nás pohlíží jako na bandu netvorů, kterých se ráda zbaví. Zdejší hospodářství ničí podivné zásahy. Těžba holerianů upadla. Zemědělství se nedaří. Zástupce genetiků nám prozradil, že nové mutanty pro Narku

zkoušeli už před čtyřiceti lety, ale neznámá plíseň jim zničila celé sádky. Dvakrát se totéž opakovalo, a tak práce radši zastavili. Když dostali požadavek subvencovaný vedením KosmoFlotily, najednou vše šlo hladce.“

Tarmin chodil dokola po altánku, věrozvěst Džokai si ho prohlížel a pak dodal: „Jediná živnost, která na Narce vynáší, jsou psychodrogy a psychojedy. Obchod s nimi mají pod kontrolou mocné klany pašeráků, které mezi sebe nikoho cizího nepustí, a policie proti nim nikdy důrazněji nezasáhne. Sem tam zatkne bezvýznamnou spojku, nebo zastřelí malou rybu. A všichni ve vesmíru proklínají Narčany za narkotika, která jsou k nim pašovaná na hyperlodích KosmoFlotily.“

Tarmin se znejistěl. Netušil, co s tím on může udělat, a nevěděl, proč mu věrozvěst o tom povídá. Nedůvěřivě pronesl: „Ti dárci, k čemu je Transplan kupuje v takovém počtu?“

„Správná otázka, ale odpověď opět neznáme. Oddaní, kteří pronikli do struktury Transplanu, přinesli podivné údaje. Ročně z dárců vyberou asi stovku vysoce kvalitních jedinců. Ti zmizí stejně jako ostatní. Opět neznámo kam. Místo určení se přísně tají. Transplan si pronajímá elitáky, kteří tu informaci hlídají prý ještě přísněji než samotné hypermotory. Soudíme, že právě zde leží tajemství Narky.“

„Tajný vojenský výzkum?“

„Těžko,“ odvětil mnich, „na Narce pracuje jediná odbornice - regena Cgue-Jarina. Ta tvoří příliš malý vědecký tým na seriózní práci. Specializuje se hlavně na transpersonace. Za tím účelem se zřejmě dárci získávají. Záhadou však zůstává, pro koho jsou jejich těla určena.“

Slovo transpersonace Tarmin už slyšel. Hovořilo se o něm jako o ostudě moderní doby a bezbožné krádeži. Znamenalo přenos vědomí do jiného těla. Z člověka se při něm stěhoval pouze malý chomáč energie, zvaný jádro vědomí, ve kterém existoval pocit existence já a pár nejsilnějších zážitků. Nic víc se zatím neumělo. Většina paměti zůstala ve starém mozku a přemístěná osoba měla pouze vzpomínky dárce. Původní zážitky se v novém mozku znovu vytvářely, pomocí hypnózy a sledováním umělých projekcí. Generovaly je počítače z dat získaných před vlastní transpersonací z mozku přestěhované osoby pomocí dlouhodobé psychoanalýzy.

Převodem do druhého těla mizely také pohybové a psychické schopnosti a místo nich se získaly některé dovednosti dárce. Zákony proto neuznávaly nové tělo za plnoprávné pokračování původní osoby. Právníci to ale obcházeli šikovnými pojistkami a smlouvami o dispozičních právech. Proces transpersonace byl mimořádně riskantní a nákladný. Za operaci se platily stovky milionů. Mohli si ji dovolit pouze bohatí starci. Znamenala problém především pro Zemi. Na vnějších světech měl málokdo prostředky k jejímu uhrazení.

Věrozvěst Džokai se dlouze díval na zamračeného Tarmina a promluvil: „Povím ti příběh. Před několika lety u nás v nemocnici umíral jeden muž, říkejme mu Bill. Kdysi býval velmi hezký a vzdělaný, ale utrácel mnoho peněz za drogy z Narky a upadl do bída. Jakýsi bohatý stařec mu nabídl tři roky přepychového života, když mu poskytne tělo na transpersonaci. Bill to udělal. Dědoušek mu zaplatil báječné jídlo, ženy a mnoho dalšího. Pak došlo na přenos. Během něho se Billovo vědomí podivně uvolnilo. Přesunulo se z

mozku do břicha a přežilo tam puls záření, kterým se na začátku transpersonace zabíjí v mozku osobnost dárce. Když do jeho těla zavedli jádro vědomí bohatce, zničil ho a vrátil se zpět do mozku. Potom si klidně nechal přehrát cizí vzpomínky. Začal mu život napařený majetkem. Užíval si ho plnými doušky. Říkal nám, že rozházeli miliardu džífů. Spáchal snad vše myslitelné. Nakonec se musel před zákonem schovat na Narce. Zde zemřel na ozáření.“

Věrozvěst Džokai na chvíli přerušil vyprávění a zpíval žalm za klid Billovy duše. Když skončil zpěvy, vrátil se zpět k historce: „Hlavní roli v jeho příběhu sehrály drogy z Narky. Normálně jádro vědomí pevně sídlí v těle. Nelze ho lehce uvolnit. Jsou k tomu třeba desítek let mimořádně nebezpečné průpravy nebo velmi drahé technické zařízení. Bill náhodou užíval vzácnou směs místních psychodrog, která proces urychlila svým vlivem na energetická pole člověka,“ pohlédl na zaraženého Tarmina, „dokážeme tě Billův trik naučit za pár týdnů. Podle tvé mimořádné ceny usuzujeme, že tě Transplan zařadí mezi vybrané jedince. Kdyby ses nechal chytit, můžeš jeho kousek zopakovat, přežít transpersonaci a zjistit, pro koho Vampové potřebují těla. S trochou štěstí vyneseš vědomost ven. S její znalostí máme šanci zasáhnout do dění a obnovit zde normální vývoj.“

„Ale já nemám vlohy pro podobný úkol! Svěřte ho nějakému Oddanému!“ vyprskl Tarmin ohromený nesmyslným návrhem.

„Dva Oddaní to už zkusili. Vampové nám vrátili jejich zohavené mrtvolky. S omluvou, že je zastřelili při loupeži. Nemá cenu posílat další. Každý člen kláštera je evidován v policejní databázi. Nikdo z nás neprojde kontrolou. Ty však ano. Vampové tě sami chtějí.“

„Ale kdo mi zaručí, že oni tuto metodu neznají!“

„Studovali jsme celý problém velmi pečlivě. Ví se, že je to možné, ale mlčí se o tom. Činnost jádra vědomí lze detekovat pouze v hrubých rysech. Při transpersonaci se postupuje naslepo. Jediná obrana proti podobným případům je vhodný výběr dárců. Tím se Vampové pochopitelně nechlubí.“

Tarmin zběsile kroužil po altánku. Návrh ho šokoval. Nakonec vybuchl: „Chcete mě naučit pitomou schopnost přesunu jádra vědomí a s holýma rukama poslat proti elitnímu vojsku, Transplanu i zájmům celé KosmoFlotily! I ten ubohý myší rytíř Taramicus měl proti obrovi alespoň kouzelnou střelu!“

„Jako dítě jsi přísahal nesmiřitelný boj Skrymorům. Teď máš šanci zasadit jim smrtelnou ránu,“ pokrčil rameny mnich.

„Ale vždyť je to holá sebevražda! Skončím leda v plynové komoře!“

„Souhlasím. Opravdu máš pramalou naději na úspěch.“

„Proč mi to tedy nabízíte? Vždyť mě posíláte na jistou smrt!“

Mnich vstal a z vchodu do altánku se dlouze zadíval na děšť. Přitom mluvil k Tarninovi: „Kolem nás je samá smrt. Nad námi visí orbitální stanice. Její těžké lasery dokáží ve vteřině změnit náš klášter v hromadu sutin. Pochopitelně pak se pozůstalým hluboce omluví za selhání techniky. Tutéž službu nám mohou prokázat rakety z výzbroje elitáků, bomby svržené z letadel, odstřelovači a jiné vymoženosti. Zatím nás KosmoFlotila tiše snáší, i když ví o našich snahách. Jednou jim může dojít trpělivost. Nemůžeme se ale vzdát. Nejsvětější Prorok nám uložil slib Velkého Boje. Podobný, jako sis dal ty sám.“

„Přisahal jsem Skrymorům válku. Byl jsem tehdy dvanáctiletý kluk!“ vykřikl Tarmin zděšený situací, ve které se ocitl.

„Ano, byls dítě a o nepříteli jsi nic nevěděl, a proto ses ho nebál. Zachoval ses přesně jako myšák Taramicus. S prvním kouzelným šípem hrr do boje,“ usmál se mnich, „někteří válčí chytřeji a napřed se seznámí se svým protivníkem. Poznají jeho sílu a cvičí se v umění boje. Jak jejich dovednosti rostou, zjišťují, že je velmi snadné někoho zabít, ale současně být i sami zabiti. Stali se dospělými. Ví, že jejich životy nepřetržitě visí na tenkém vlásku,“ na chvíli se odmlčel a pak pevným hlasem dodal, „pouze pár válečníků však dosáhne pravého mistrovství - zbaví se strachu ze smrti a stanou se z nich bojovníci Měsíčního Paprsku. Nevrhají se splašeně do boje, protože znají sílu nepřítele, a neochromuje je hrůza z porážky, i když ví o své slabosti. Jsou jako paprsky měsíce. Dopadnou tam, kam je osud vrhnul, a učiní tak, jak nejlépe umí. Plní svůj úkol. Nevybírají si a nestarají se, co s nimi bude.“

„A čím se liší od chladnokrevných zabijáků?“ ušklíbl se Tarmin.

„Úkolem. Let měsíčního paprsku řídí zájmy přírody. Přináší světlo do tmy a obnovuje řád věcí. Zabijáka žene lidská chtivost.“

Tarmin k podobné aktivitě neměl nejmenší chuť. Zcela přízemně toužil po Ilce, kousku pole a dobrém počasí. Omluvně řekl: „Lituji, nedospěl jsem do stavu bojovníka Měsíčního Paprsku. Nejsem stvořený pro takové poslání. Kdyby existoval jiný způsob boje, rád se ho ujmu.“

Věrozvěst Džokai ho vybídl, aby šel za ním. Dovedl ho do chrámu. Dveřmi v boční zdi sestoupili točitým schodištěm do podzemí. Tarmin šel se sevřeným hrdlem, každou chvíli očekával vražednou čepel meče. Řekli mu příliš mnoho. Báł se zbytečně. Místo na očekávané popraviště vstoupili do malé prostory, kde stál počítač a nad ním visely tři zářící paměťové databanky.

„Zde jsou uloženy hledané odpovědi,“ ukázal mnich prstem na databanky, „paměti obsahují záznam tří schůzek, které předcházely prvním letům hyperprostorem. Zasedali na nich budoucí členové KosmoFlotily a profesor Trekins. Stačí si je pouze přečíst.“

Pokynul Tarminovi, který váhavě zapnul počítač. Na jeho displeji se objevil nápis: „Zadej šifrovací klíč.“

„Co mám napsat?“ zeptal se Tarmin.

„To nikdo z nás zatím neví. Prostě něco zkus,“ vyzval ho mnich. Tarmin zaraženě vytukal pár znaků. Displej zapláł divokou změť symbolů. Podíval se nechápavě na věrozvěsta Džokai.

„Netrefils,“ řekl suše věrozvěst Džokai, „mladí novicové sem často chodí medítovat. Prosí o vnuknutí. Doposud žádný z nich nezískal tolik přízně, aby mu Bohové sdělili klíč. Možná, že uspěješ ty.“

Tarmin se na něho podíval. Nedokázal odhadnout, jestli to myslí vážně, nebo si dělá legraci, proto zvolna pronesl: „Pokud jsem správně pochopil váš výklad, situace na Narce je pouhý výsledek střetu zájmů mezi KosmoFlotilou a něčím neznámým. Stejně tak jako smrt mých rodičů, Ditrova vražda mé sestry a můj prodej.“

„Tak nám to sdělil Nejsvětější Prorok. Věříme jeho slovům. Nenutíme tě ovšem přijmou jeho výklad,“ odvětil mu mnich.

„Klidně tak učiním,“ ušklíbl se Tarmin, „sám mám jasné zájmy. V první řadě chci pomstít vraždu své sestry a stáhnout Ditra z kůže. Až si s ní potáhnu sedlo, založím rodinu s Ilkou. Teprve pak mohu hledat šifrovací klíč. Sebevražednou akci, kterou mi nabízíte, také nepřijmu. Nelpím na životě. Kdyby mě však Vampové dostali, Ditr získá peníze a pomocí nich uvrhne ostatní državy pod svou nadvládu. Ztročil by tím i mou dívku.“

Věrozvěst Džokai se na Tarmina zamyšleně podíval: „Norwick se bude muset jednou sjednotit. Situace na Jiarlandu ho k tomu donutí. Osm tisíc kilometrů širého moře nás před nájezdy tamnějších otrokářů dlouho neuchrání. Bude třeba společné armády.“

Tarmin si ho zkoumavě prohlédl a zvolna pronesl: „Jaké jsou vlastně zájmy Oddaných Nejsvětějšího Proroka. Vláda nad Norwickem?“

Mnich mu neodpověděl, a tak pokračoval, naplněn rostoucím podezřením: „Věděla Viridiana, že hledáte vhodnou osobu? Soudím, že ano. Kolik věcí, které jste mi vyprávěl, je pravda a kolik výmysl? Zatkli vůbec Dervinse, nebo si vše Viridiana vymyslela?“

Mnich ho probodl zamyšleným pohledem: „Opravdu nevíme. Viridiana nám napsala pouze, že jsi mimořádně vhodný pro tento úkol. Mise, kterou jsme ti navrhli, je výprava do neznáma. Nikdo neví, s čím se tam setkáš. Takové věci vyžadují bystrého člověka.“

„Neodpověděl jste mi na mou otázku, co je pravda a co lež!“

„A není to jedno? Máš šanci zničit Skrymory, velké nebezpečí pro všechny obyvatele Narky. Proč plníš svou mysl nedůvěrou. Udělej to, co je třeba. Nebo snad pochybuješ dokonce i o ohrožení, které nad námi visí? Copak tebe nemučí Děsy?“

Tarmin se zhluboka nadechl a pevným hlasem pronesl: „Ale ano. Děsy mívám jako každý. Jsem ale pouze obyčejný farmář, který v dětství dal nesmyslný slib. Hovoříme zbytečně. Tu misi nepřijmu. Jsem připraven na smrt. Můžete mi srazit hlavu hned teď.“

„Proč bych tě měl zavraždit?“ podivil se věrozvěst Džokai.

„Vy mě necháte odejít s těmi vědomostmi, které jste mi řekl?“

„O tvou hlavu usiluje už dost lidí,“ rozesmál se mnich, „nač bychom měli zvyšovat jejich počet. Ostatně, řekl jsem ti jenom to, co o nás KosmoFlotila už dávno ví. Odmítně-li, zajistíme ti cestu na Jiarland.“

Tarmin překvapení téměř poskočil: „Zklamal jsem vás a vy mně přesto pomůžete utéct?“

„Mýlíš se, nezklamal jsi nás. Nikdo z Oddaných nevěřil, že přijmeš. Navrhli jsme ti to pro všechny případy. Regule řádu ti povoluje zůstat u nás ještě čtyři dny. Řekni nám, až zatoužíš odejít.“

„Nejraději zítra ráno,“ odpověděl. Nemělo cenu otálet. Každým dnem se stále ochlazovalo a zhoršovalo počasí.

„Připravíme vrtulník, tvůj převlek a falešný ident. Mnoho našich Oddaných by si přálo seznámit se s tebou. Při zpěvech k tomu není vhodná doba. Rád bych tě pozval ke dnešní společné večeři na rozloučenou,“ dodal věrozvěst Džokai. Tarmin by nejraději jedl sám, ale nezdálo se mu slušné odmítnout.

Maličkosti mívají někdy závratné následky stejně jako nepatrná trhlinka ve vodní hrázi. Právě takovou zdánlivě nevinnou drobností se stal jeho souhlas. Nepatrné kývnutí hlavou.

- Kapitola 10 Dotek duší

Večeře na rozloučenou plynula v záplavě poklon, zpěvů a obřadných gest. Na potravu nezbyval skoro žádný čas. Tarminovi věčně někdo radil, kterou misku vzít do ruky, kam položit lžici, kde si kleknout, jak dát ruce a mnoho dalších hloupostí. Když jídlo skončilo, skučel hlady jako štekoun lapený v jámě. Mělo ho to varovat. Nestalo se. Podlehl své zvědavosti a nechal se pozvat na čaj od Oddané Esun. Po nekonečných večerních zpěvech, místo toho, aby si šel léčit svá otlačená kolena spánkem, odešel vstříc nejděsivějšímu období svého života. Zatím to ale nevěděl a vesele se bavil.

Oddaná Esun ho zavedla do nevelké místnosti vedle jídelny, strohé stejně tak jako všechny ostatní prostory kláštera. Holé bílé zdi narušoval jen kamenný krb se zapáleným ohněm a dřevěnou podlahu pokrýval silný šedý koberec. Police podél jedné stěny s řadou skleněných nádob tvořila jediné zařízení komnaty. Sedělo se tam na zemi, na malých kulatých polštářích. Než se ohřála voda na čaj, seznámila ho Oddaná Esun se členy své rodiny, kteří se jmenovali Oddaný Šim-Džin, Oddaná Nim-Vara, Oddaný Theoklet a Oddaná Kiri. Podivná a věkově velmi nesourodá společnost. Stáří mužů odhadoval na padesát až šedesát let, ale Oddaná Kiri nepřekročila čtyřicítku a Oddaná Esun byla v jeho věku. Dnes neměla roušku, a tak si jí více všimal.

Její oholená hlava mu zblízka připadla podivně hrbolatá a holá kůže na ní vypadala jako poprášená popelem od nově rašících vlasů. Nenosila žádná ozdoby a své hrubé roucho si v pase převázala pouhým kusem provazu. Připomínala v něm zatoulanou písečnou ještěrku vykukující z nory pod přesypem. Pouze její nevázané a upřímné veselí, které rozhazovala na všechny strany, osamělý projev radosti v ponuré atmosféře kláštera, ji činilo zajímavou. Smála se právě tak, jak to dělala děvčata u nich na državě, v jeho bývalém domově, o který ho Ditr připravil. Zvláštní proměna chování. Při vaření vždy zarytě mlčela.

Bílá zrnka v hodinách se dosypala. Předepsaná doba vyluhování čaje uplynula. Každý dostal hlubokou misku s tmavočervenou tekutinou, která měla zvláštní hořkou, ale nikoliv nepříjemnou chuť. Mluvílo se o všem možném. O tom, co dělá Viridiana, jak se žije na državách a o mnoha dalších drobnostech. Tarmin pokládal stále zvědavější otázky na poměry v klášteře. Odpovídala mu především Oddaná Esun, stručně, vždy s úsměvem. Tvrdila mu, že své vztahy tu prý vyjadřují hlavně duší, a ne těly, hovořila o souznění s Nejvyšším a jiné věci, které mají mniši ve zvyku říkat. Dozvěděl se také, že v komunách nežijí trvale, ale často je opouštějí a meditují i několik měsíců v osamocení, než se vrátí zpět. Mnozí projdou i více skupin, než naleznou tu pravou a rozhodnou se v ní vychovat děti, své nástupce. Tarmin usrkával z misky a trpělivě poslouchal.

Jak ubýval večer, jeho hostitelé se postupně vytráceli pod různými záminkami, až s ním zůstali jen Oddaný Theoklet a Oddaná Esun. Když se i Oddaný Theoklet zvedl k odchodu, Tarmin považoval za vhodné se také rozloučit, ale Oddaná Esun naléhala, aby se ještě zdržel. Měl dojem, že se možná chystá požádat ho o dítě. Nelíbila se mu, ale přesto se v duchu již rozhodl, že její prosbě vyhoví, a tak zůstal. Klášter mu poskytl potřebné útočiště a on se nemohl odvděčit jinak, než darem svých dobrých genů, téměř bez po-

ruch, na které vypsalí slušnou cenu. Přemýšlel, jak se holohlavá mniška bude asi chovat v jeho náručí a snažil se představit si ji s vlasy. Moc mu to nešlo. Došli společně do kuchyně pro vodu a uvařili novou konvici čaje. Použili jiný druh než prve. Měl trochu sladší chuť a modrou barvu. Hovor se stočil na Ilku. Vyprávěl, jak ho država prodávala, zatímco s ní seděl na břehu jezera.

„Dotýkali jste se?“ dotázala se ho Oddaná Esun. Zvláštní otázka. Považoval ji za jemnou průpravu k prosbě o početí. Vysvětlil jí, že Ilka chtěla odložit jejich sblížení až po svatbě. Dodal, že si to přála velmi silně, neboť mu místo sebe nabídla svou kamarádku Hesánii. Snažil se to podat jako dobrý vtíp, ale mniška se vůbec nezasmála, spíš naopak, posteskla si: „Požádat cizince o potomka je zvyk dávných národů. Moderní doba ho nahradila technikou, ale čas na Novém Edenu se vrací zpět do minulosti.“

Tarmin se na ni usmál. Čekal, že ho nyní vyzve k plození. Nestalo se. Místo toho ho zmátla slovy: „Sděl mi něco o sobě.“

Celý večer vyprávěl o svých příhodách, netušil, co má na mysli. Všimla si jeho zmatku a dodala: „Řekls nám, čím ti ublížila Zlatá, jaká je Ilka, hovořils o nenávisti a své pomstě, ale úplně jsi zapomněl na sebe. Ráda bych se dotkla tvé duše.“

Pokrčil rameny a vzal ji za ruku. Měl dojem, že pod jeho dlaní ožívá a lehce se chvěje. Pohnul prsty a ucítil, jak se v její pokožce rozbíhají drobné vlnky. Zadíval se pozorně na její paži, ale nic tam neviděl. Spočívala bez viditelného pohybu, a přesto v ní svým hmatem cítil jemné chvění. Nebylo nepříjemné, spíš naopak. Kontakt s její podivně živou kůží v něm vyvolával velmi vzrušující dojmy. U žádné ženy se s ničím podobným neseťkal.

„Jak to děláš,“ zeptal se jí překvapeně. Mrkla na něho rozpustile: „Zcela prostě. Dovolím tělu, aby volně projevovalo své pocity. Raduje se z tvé blízkosti.“

„To se nazývá dotek duší?“ zeptal se zvědavě.

„Ach ne! To jsou pouze naše ruce, nic víc,“ zavrtěla hlavou, „s duší je to ale podobné. Dej svému já svobodu. Nebraň mu udělat to, po čem touží, a naše duše si samy najdou k sobě cestu. Zkus to. Není to tak těžké. Naučím tě to.“

Vrátil svou dlaň zpět. Nechtěla dítě. Sváděla ho, i když věděla, že dal svůj slib Ilce. Prosba o početí představovala potřebnou výpomoc mezi sousedy, ale pletky s jinou zradu Ilky. Co od něho vůbec chce? Měl podezření.

„Nechce se mi s tebou ležet,“ vmetl jí do tváře. Rozhodl se ji urazit a ukončit tak večer. Nepovedlo se mu to.

„Porozuměls špatně. Toužím pouze po spojení našich duší. Vede k němu mnoho způsobů. Pohlaví je jedna možnost z mnoha. Souhlas s mým přáním ponechávám na tobě. Žádá-li tvoje nitro samotu, odmítni,“ odpověděla mu a zadívala se na něj neurčitým pohledem.

„Nezlob se, ale miluji Ilku,“ odpověděl jí mírně omluvně.

„Ilka bude zajisté přezdívkou. Nejmenuje se tvoje děvče Filoména?“ zeptala se ho. Viděl, že náhle zvažněla. Pokýval nejistě hlavou.

„Jeden náš Oddaný objevil na síti vzkaz. Snad pro tebe,“ řekla. Vylovila z pod roucha kus papíru a podala mu ho.

Výchozí uzel: BUDG/HOLD.NRW>NE = „Andulčí država, Norwick, Nový Eden“
Odesílatel: Filoména = „???“ <jméno není v databázi>
Cílový uzel: TOP>NE = „Centrální spojovací uzel planety“
Příjemce: PublicBoard = „Veřejná vzkazová schránka“
Titulek: Pro Tarmina na cestách

Text zprávy: „Lásko, odpusť mi. Povíдалo se u nás, že tě zastřelila hlídka v drenážnici. Moc jsem se pro tebe trápila a potřebovala jsem někoho vedle sebe. Vrátila jsem se ke Gerdovi z Podhorské. Oba se ti strašně omlouváme. Kdyby ses vrátil domů a připojil k naší rodině, Gerd ti v ní přenechá pozici prvního muže. Uvítáme i tvou dívku.“
„Zdraví tě Filoména a Gerd.“

Verifikace: „Kdybych zapadla mezi kusadláky, udělal bys to?“

Četl zprávu několikrát dokola. O pravosti neměl pochyb. Poslední ověřovací věta patřila do jejich rozhovoru u jezera. Nikdo jiný než oni dva ji neslyšel. Gerda také znal. Chodil s Ilkou před ním a nedávno ho opustila jeho nová dívka. Vždycky na něho trochu žárlil. Kulantní nabídka na přenechání místa prvního, kterým ve skutečnosti již nikdy v životě nebude, a řeč o domově, který už neměl. Čekala ho tam leda sekera. Zlostně zmačkal papír a hodil ho do ohně.

„Je tu někde terminál?“ zeptal se. Dostal chuť na peprnou odpověď.

„V sousední budově. Volej ale rovnou na GALAPOL>NE. Buď si jist, že na linkách vašich držav visí teď policejní sémantické analyzátoři. Když se tam napojíš, do hodiny tě mají Vampové u sebe v cele.“

Musel s ní souhlasit. Věděl to. I Frankí mu zakázala dát o sobě vědět. Opatrnost ho přišla zatraceně draho. O co všechno ho ještě veproun Ditr připraví. Nenáviděl vše kolem sebe. Vyštěkl vztekle: „Načasování té novinky se ti moc nepovedlo.“

„Není vhodné doby na podobná sdělení,“ připustila teskně.

„Souhlas. Ale já tu idiotčinu, co mi navrhl věrozvěst Džokai, prostě neudělám! Na tom nic nezmění ani zrada mé holky ani plešaté mnišky, co se cpou na její místo,“ vykřikl zuřivě. Prudce vstal. Převrhl misku se zbytkem čaje. Na koberci se vytvořila temná skvrna. Měl toho dost. Nakvašeně odcházel. Na moment se otočil ve dveřích. Oddaná Esun stále seděla a dívala se za ním. Již chtěl jít pryč, když tiše promluvila: „Máš pravdu. Přála bych si, abys souhlasil.“

Zarazil se. Očekával, že se bude vykrucovat, popírat jeho podezření, nikoliv, že přizná vinu.

„Jaqueli, sám víš, že s Narkou není něco v pořádku. Chceme odhalit, co se tu děje, dříve než bude pozdě. Víme dokonce, jak to udělat, ale elitáci mají v databázi identity nejenom nás, ale i všech našich přátel. Nikdo neprojde,“ prohodila a sklopila oči. Dívala se na skvrnu po rozlitém čaji.

„Fajn, tak jim předhodíte mě,“ zasyčel mezi zuby, „když to vyjde, obdržíte svou informaci. Pokud ne, budu mrtev a vrahoun Ditr se bude vytahovat mutanty, co si za mě Zlatá koupila.“

„Nikdo neví, co mu přinesou příští dny,“ mluvila se staženým hlasem, „dokonce ani sám Nejvyšší to nezná. Budoucnost není předurčená. Často máš možnost svobodné volby. Tvá rozhodnutí ovlivňují nejen tvůj život, ale i osudy ostatních. Možná, že právě teď jsi na takovém místě.“

Zavrtěl hlavou. V posledních týdnech nezažil mnoho situací, kdyby si opravdu směl něco vybrat. Vždy za něj volili jiní. Uchechtl se: „Budiž. Mám-li právo volby, tak si chci napřed ušít sedlo potažené Ditrovou kůží a teprve pak se postarat o další drobnosti. Chápu, že vás to poněkud zklamalo.“

Oddaná Esun zvedla zrak a teskně se na něho podívala: „Tvé odmítnutí bylo očekávané. Přesto jsme doufali, že se chopíš příležitosti bojovat proti svým Skrymorům. Ty jsi však zaslepen nenávistí a spalován touhou po pomstě. Proto jsem požádala opata, abych tě směla přivést na jiné myšlenky. Jen to, nic víc. Netoužím znásilňovat tvou duši.“

„Opat s radostí povolil a k úspěchu požehnal,“ zašklebil se.

„Mýlíš se,“ povzdechla si, „nepožehnal mi, jen mi nebránil to zkusit. Co jsme tím mohli ztratit? Ostatně, nikdo nedoufal, že uspějí.“

„A měli pravdu, nastal čas smutku.“

„Chybí mi zběhllost v těchto věcech,“ pokrčila drobně rameny a usmála se: „Nemrzí mě neúspěch. Ostatně, jak praví starý básník, želíme nejvíce těch činů, které jsme nikdy neudělali.“

Záměrně nebo nevědomky ho ťala do živého. Kdyby tenkrát u jezera pořádně stiskl Ilku, dnes by si nepřipadal jako zhrzený hlupák. Zase má pravdu. Štvalo ho to. Vyjel na ni: „Na rozloučenou ti mohu jenom popřát, abys při mámení odpustků od vašeho Nejvyššího měla větší úspěch než se mnou.“

„Naše víra nezná odpustků. Minulost je čas, který již zemřel, a mrtví roznášejí mor. Budoucnost ještě nastala a je zatím jenom naší touhou. Pohleď na sebe. Jsi utopen ve vlastních vzpomínkách a krvelačných plánech. Žít je třeba v přítomnosti. Pouze ta existuje. V ní vzniká budoucnost a napravují se chyby,“ prohlásila. Povstala a došla až ke krbu a dívala se do ohně.

„Pěkná pitomost. Jak mi chceš vrátit Ilku?“ zařval zlostně.

„Vždy lze něco učinit,“ řekla a opět se posadila. Postavila zpět misku, kterou Tarmin převrhl, a znovu ji naplnila čajem. Seděla tiše a dívala se před sebe.

Její prosté gesto ho šokovalo. Chápal výzvu. Stále čekal na prahu dveří. Do jeho cely se mu ve skutečnosti vůbec nechtělo. Netěšil se na spánek. Jeho nenávist dostala nečekaně další přírůstek. Co ho dnes bude očekávat v říši snů? Poprava Ilky? Těžko říct, jestli vůbec usne. Pokud ale neodejde, noc nezadržitelně poletí ke svému finále. Na druhou stranu kdo ví, jak dlouho se mu ještě podaří hrát si se zubatou na schovávanou. Již jednou opovrhl dary přírody a po jeho lásce mu zůstala jen hořká vzpomínka. Cítil po ní pouze bolest, že se tenkrát zachoval jako všech pitomců král. Proč si neužít trochu rozptýlení? Provedl osudové rozhodnutí. Zavřel dveře a posadil se. Čekal. Nevěděl, čím začít, jak správně svádět mnišku.

„Zavři oči a klidně dýchej. Sleduj své pocity, dokud mezi nimi nenajdeš ten, který toužíš učinit,“ řekla. Poslechl ji, i když předem znal, co tam objeví.

„A co když ...“, chtěl se zeptat, ale její dlaň mu zakryla ústa.

„Nemluv, prostě to vykonej,“ uklidňovala ho, „má i tvá duše si k sobě najdou cestu. Není podstatné, co přitom budou činit naše těla. A buď bez obav. Slíbený vrtulník bude na tebe čekat v každém případě.“

Mlčky pozoroval své nitro. Běžely v něm divoké myšlenky. Cítil, jak jeho volání po pomstě je vytěsňováno přáním darovat život. Svářely se v něm dvě odvěké temné zvířecí vášně, které jsou nerozlučně spojeny. Touha bojovat a rozmnožovat se. Celý vesmír existuje jenom díky jejich rovnováze. Svě pudy zabíjení sytil až příliš dlouho a jejich protiklad se nyní zuřivě hlásil o svá práva.

Tarmin si připadal jako přetopený kotol, který se každým okamžikem chystá roztrhnout se. Měl dojem, že slyší svistot nýtů vyražených tlakem páry. Rostl v něm mohutný proud energie a nemilosrdně drtil v jeho mysli všechna kdyby a morální zábrany, které se odvážily stát mu v cestě. V tom okamžiku, kdy udělal tu nejpřirozenější věc na světě, připomínal spíš šelmu, rozvášněného buvola, který se slepě žene vpřed a ničí vše v cestě. Jeho počáteční let mírnily pouhé trosky předsevzetí. Zcela padly, když k sobě přimáčkli Oddanou Esun a s úžasem zjistil, že mu odpovídá stejně tak divoce, jako se projevoval on. Jeho vnitřní bolest nad zradou a žížeň po krvi se teď měnila v zuřivý příboj vášně a rozbíjela se v prudkých nárazech, až se nakonec rozmělnila na klidné spočinutí vedle té zvláštní ženy.

Její obdivuhodně živá pokožka vyjadřovala chvěním radost nad jeho dotyky. Brzy v něm probudila další zběsilou vlnu, tentokrát již více lidskou. Vnímal, jak se ho její citlivé ruce snaží vést po neznámých cestách, ale přival, který měl v sobě, se jim brzy vymknul z kontroly. Jenom jeho proudu plodivé síly tentokrát nedovolila uniknout. Zastavila ho zvláštními stisky na jeho těle. Chtěl protestovat, ale položila mu prst na ústa a zeptala se ho, proč chce plýtvat dary stvoření na podlahu. Nevěděl, cítil však, že zadržovaná energie v jeho organismu šílí a žene ho zpět do jejího náručí. Ještě mnohokrát se to samé opakovalo.

Hluboko v noci jeho tělo již připomínalo mrak prosycený blesky a nedokázal se odtrhnout od Oddané Esun. Oba se vzájemně drtili v objetí. Setrvali pevně ve spojení a téměř bez pohybu. Sledovali pouze běsnění bouří rozpoutaných v jejich tělech. Najednou ucítil ve středu svého hrudníku zvláštní hřejivý pocit. Zdálo se mu, že pod jeho prsní kostí vyrůstá do běla rozpálená koule, která ho pohlcuje svým teplem. Vnímal zároveň, že něco podobného pulzuje i v Oddané Esun, kterou svíral ve svých pažích. Věděl, že její žhnoucí věc si hledá cestu k té jeho.

Nedokázal si vybavit, kdy přesně se oba zárodky ohně, probuzené v jejich tělech, setkaly. Neuměl ani popsat, co potom následovalo. Pro neznámé vjemy, které ho zaplavily, mu chyběla slova. Věděl jenom, že se právě dotýkají jejich duše. Pamatoval si na moment, kdy je zahalil oblak společné extáze. Stoupali uvnitř něho ve vzájemném objetí do nekonečných výšin radosti. V tom okamžiku mu došlo, že mu do čaje dala psychodrogu, a tušil i proč. Zcela jasně si uvědomoval, že je beznadějně a na věky věků ztracen. Kupodivu, tenkrát mu to bylo úplně fuk.

- - - I. intermezzo

Harpeg Ageru zastupoval na Narce zájmy KosmoFlotily. Podléhalo mu sedm pracovníků zvláštního oddělení, tři sekretářky a dva elitní vojáci, jeho osobní strážci. Nepotřeboval víc. Byl velvyslancem KosmoFlotily. K prosazení jejích zájmů mu bohatě stačily zdvořilé žádosti a rady. Nemusel užívat nátlak. Hovořil za KosmoFlotilu, správně radu sdružení vlastníků hyperlodí. Všichni respektovali přání jejího zástupce a Harpeg Ageru se snažil při výkonu své funkce, aby si toho musel přát co nejméně. Takový stav pokládá za ideální. Při něm každý znal svoje místo.

KosmoFlotila už dávno nebojovala o moc a peníze, jako to dělala v začátcích kolonizace. Nemusela. Dnes měla oboje. Držela v rukách dopravu hyperprostorem a měla většinové podíly v sedmdesáti procentech hospodářství Země a vnějších světů. Obsadila klíčové obory. Netoužila ovládat zbývajících třicet procent a mít rozhodující slovo v aktivitách méně důležitých pro vývoj lidstva, jako například průmysl zábavy a rozkoše, maloobchod, služby obyvatelstvu. Velkoryse přenechala jejich řízení jiným. Bohatě jí stačily starosti s jejím současným vlivem. Dokonce ani uvnitř ní se neodehrávaly vážnější spory. Lidstvo prodělávalo závratnou konjunkturu, jakou nikdy předtím nezažilo. Osídlování vesmíru přinášelo každé společnosti KosmoFlotily víc úkolů a práce, než sama dokázala zvládnout. A na ostatní nezůstávaly drobky, ale vrchovatě nacpané talíře.

Vládnout strachem je velmi snadné, ale málo trvalé. Historie vymazala krutovládce stejně tak jako veleještěry. Přední akcionáři KosmoFlotily nestáli o nenávist. Netoužili po tom, aby jejich děti musely žít jako oni, za vysokými zdmi a neustále obklopení strážemi. V dějinách padaly i ty nejmocnější říše a nejurozenější hlavy, když se proti nim postavila nespojenost jejich vlastních lidí. Členy vedení KosmoFlotily dusilo tajemství, které střežili. Přáli si zapsat se do historie jako dobrodinci a získat si tím věčnou slávu a taky odpuštění. Těžký a pro ně téměř nesplnitelný úkol. O to lákavější.

Všichni uznávali technické a hospodářské úspěchy KosmoFlotily, ale nelíbilo se jim její monopolní postavení v oblasti dopravy vesmírem. Mnozí si také pamatovali začátky osídlování vesmíru a tehdejší nelítostný boj KosmoFlotily o moc. Veřejnost nebyla ochotná na to zapomenout jen pro pár libivých gest. Dožadovala se především uvolnění prodeje hyperlodí. KosmoFlotila ji usmířovala ústupky v jiných oblastech, velkoryse se stavěla do pozice obhájce demokracie a nelitovala vlastních ztrát, které jí tento postoj občas přinášel. Lidé se tím uspokojili pouze částečně a stále čekali na rozhodující krok. KosmoFlotila jim ho slíbila. Zavázala se, že za rok začne přijímat první objednávky na hyperlodě. Lidstvo žilo v napjatém očekávání, jestli kosmický moloch dodrží svoje slovo.

Harpeg Ageru v to doufal víc než kdokoliv jiný. Závisela na tom jeho klidná penze. Podle uzavřené smlouvy *Neznámí* zapůjčili KosmoFlotile tisíc komor rezonátorů pro hypermotory s tím, že jí je darují až po osídlení Nového Edenu, a k nim přidají i technologii jejich výroby. Dohoda zněla na sto milionů obyvatel, zakazovala dovoz trestanců a žádala nízkou úroveň techniky osadníků. KosmoFlotila postupovala velmi opatrně. Nespolehala na přirozený nárůst obyvatelstva a dopravila na Nový Eden sto pět milionů lidí. Byla

přesvědčená, že svoje závazky splnila, ale *Neznámi* s tím nesouhlasili. Na planetě dnes žilo necelých čtyřicet milionů obyvatel.

Odporná planeta. Hlavně v počátcích osídlení na ní umíraly miliony kolonistů. Zabíjely je jedovaté plodiny a podivné infekce, které přicházely každé jaro. Trvalo mnoho let než se lidé naučili, jak se před nimi chránit, a úbytek obyvatelstva se zastavil. Bohužel, dříve než se tak stalo, celý vesmír věděl o místních potížích a zeslábl proud osadníků ochotných jít sem dobrovolně. K jeho obnovení nepomáhaly ani nákladné reklamní akce a slevy při dopravě. Nikdo netoužil po životě ve středověku. Nový Eden dostal přezdívku Charónova soustava, jeho obyvatelné planetě se napřed říkalo Hrobka a později Narka. Smutně se proslavila jako vývozce psychodrog a psychojedů, nejzákeřnějšího zboží ve vesmíru. Nic jiného nenabízela.

Obyvatelé Nového Edenu šileli touhou rozmnožovat se. Harpeg Ageru to považoval za zásah *Neznámých* ve prospěch společné věci. Přesto se počet osadníků zvyšoval o pouhá dvě procenta ročně. Děti tady umíraly na genetické deformace vyvolané hyperzářením, které zasáhlo jejich rodiče při cestě sem. Mizerná díra. Pronikavost hyperzáření v hyperkanálu vedoucího z Ravenangu na Nový Eden mnohonásobně převyšovala všechny ostatní hyperkanály dohromady. Kdyby si *Neznámi* přáli osídlit Ravenang, nebo aspoň povolili dovážet na Nový Eden trestance, KosmoFlotila by měla po starostech. Odmítali to. Neházeli jí pod nohy klacky, ale rovnou celé lesy. Nechtěli zde zločince a tvrdošjně trvali na osídlení téhle jedovaté planety. Nikdo netušil, proč jim na ní tak záleží. Tajili, k čemu potřebují objednaných sto milionů lidí a co s nimi plánují učinit. Stále dokola opakovali, že neusilují o jejich životy. Nic víc.

Harpeg Ageru měl dost důvodů k obavám o budoucnost, ale příliš málo možností, jak je řešit. Dokázal pouze usměrňovat dění na Novém Edenu tak, aby klíčové oblasti zájmu KosmoFlotily zůstaly nedotčeny. Staral se, aby KosmoFlotila měla tvář věrné strážkyně demokracie ve vesmíru. Občas vedl dlouhé dialogy s *Neznámými* a plnil jejich rozmary. Těšil se na Fénixe, planetu obývanou nižšími formami života, která obíhala kolem hvězdy ostatnímu lidstvu neznámé. Penzionovaní vůdci KosmoFlotily tam dostávali těla mladíků, dar pro nositele velkého tajemství. Během transpersonace, když se přepisovala jejich paměť do nového těla, jim počítač vymazal chráněné údaje ze vzpomínek a mohli za odměnu prožít nový život bez tíživých vědomostí. A pohybovat se zcela svobodně. Nic důležitého už nevěděli. Každý manažer usiloval o zařazení mezi vyvolené, kteří měli nárok na Fénixe. Harpeg Ageru nemusel, patřil mezi ně, pokud mu si svůj sen něčím nepokazí. Do konce jeho služby mu chyběl rok. Plný úkolů.

Už od rána studoval snímky moře jihovýchodně od Norwicku, které kolem půlnoci porídila družice. Zachytila na nich obrovskou loď ve tvaru vejce o délce půl kilometru a průměru kolem tři sta metrů letící rychlostí čtrnáct set kilometrů za hodinu těsně nad hladinou. Vylétaly z ní fialové blesky a mizely v hlubinách oceánu. Jejich světlo se ve vodě lámalo a vytvářelo kolem lodi protáhlou zářící elipsu.

„Co to znamená?“ ptal se Harpeg Ageru sám sebe snad už postě. Loď patřila *Neznámým*, ale proč střílela do moře? *Neznámi* se zavázali, že až do odchodu KosmoFlotily z Nového Edenu nebudou provádět akce, které by osadníky mohly poplašit a vzbudit domněnky o přítomnosti cizích bytostí. Kvůli čemu porušili dohodu? Něco podobného ještě

neudělali. Měli havárii, nebo ničili nebezpečná zvířata? Za jejich lodí zůstával pás zabí-
tých ryb a hlavonožců. Příliv unášel mrtvé tvory směrem k pevnině a obyvatelé jihový-
chodního pobřeží Norwicku zažili nepříjemné probuzení - pláže a útesy plné rozkládajíc-
ích se zdechlin.

Harpeg Ageru si promnul oči unavené dlouhým studiem snímků a jeho pohled přitom
padl na panel komunikátoru. Uviděl na něm obraz policejního kapitána, který žádal
o přijetí v naléhavé věci. Nervózně chodil po čekárně už přes dvě hodiny.

„Vyjít vstříc národu,“ zopakoval si Harpeg Ageru v duchu slova z posledního projevu
vše-governéra KosmoFlotily a poslal pokyn sekretářce, aby kapitána uvedla.

„Vítejte, kapitáne,“ pozdravil policistu, „čím mohu být nápomocen ochráncům záko-
na?“

„Jsem poctěn, že jste mě přijal, pane velvyslanče. Moje nepatrná osoba přichází kvůli
uprchlému zločinci, co mu říkají Tarmin,“ pronesl uctivě kapitán. Uctivě použil zdvoři-
lostní formu doporučenou pro oslovení zástupců velkých firem.

„Ach, ano, Tarmin,“ usmál se Harpeg Ageru, „na Zemi a ve vesmíru dnes žije devět
miliard lidí. Někdy mě opravdu mrzí, že je neznám všechny osobně.“

„Promiňte, pane velvyslanče,“ omluvil se kapitán, „na příkazu k jeho zatčení byl otisk
vašeho identu. Jedině proto jsem si dovolil za vámi přijít.“

„Tarmin,“ povzdechl si velvyslanec a aktivoval databázi. Zase mu někdo podstrčil ně-
co k podpisu. Na projektoru se objevila kopie zatykače. U něho značka Transplanu. Sa-
mozřejmě! Regena Cgue-Jarina, kdo jiný než ona by mohl mít takovou drzost, zaklel
v duchu velvyslanec. Obrátil se zpět ke kapitánovi: „Chytlí jste ho?“

„Bohužel, ještě ne,“ odvětil uctivě kapitán, „zločinec se ukrýval u jedné ženy v baži-
nách. Později ujel na člunu. Zaznamenala ho sonda. Víme přibližně, kam zalezl. Jedná se
o velmi rozsáhlou oblast. Nad Norwickem začaly podzimní deště. Družice nám nepomo-
hou a na prohledání tak velkého území nemám dost lidí. Planeta se vyklízí. Zůstalo mi
padesát mužů.“

„Sháníte dobrovolníky?“ zajímal se ironicky velvyslanec, „mám sice svoje léta, ale
policii vždy rád pomohu.“

„Ne, tak jsem nemyslel,“ zarazil se kapitán, „jde mi o vojenský pluk na Jiarlandu. Při-
šel jsem o něj požádat.“

„Jste na špatném místě, kapitáne,“ zamračil se Harpeg Ageru, „KosmoFlotila nikdy
neměla armádu. Je pouhým sdružením finančních, obchodních a výrobních společností.
Ozbrojené složky používá pouze na ochranu hyperlodí. Před deseti lety předala všechny
své strážce pod vlády planet. Dnes si je pouze pronajímá na základě smlouvy. Se svou
žádostí se musíte obrátit jinam.“

„Učinil jsem tak, ale kurátor Nového Edenu to odmítnul,“ prohodil omluvně kapitán,
„nebýt vašeho identu na zatykači neobtěžoval bych vás touto věcí.“

Velvyslanec se zachmuřil. Kapitán chtěl jeho doporučení. Vůbec si neuvědomoval, ja-
ké následky může mít obyčejné slovo zástupce KosmoFlotily. Na planetě číhalo mnoho
lovců senzací na sebemenší informaci, která by se dala výhodně zpeněžit. Za drby o čle-
nech vedení KosmoFlotily se dobře platilo. Patřily k nejsledovanějším zprávám.

Harpeg Ageru se zhoupl v křesle a znovu aktivoval databanku. Bylo na čase, aby si o případu zjistil víc. Hned první údaje ho hluboce znechutily. Mladíka odsoudili za pobodání a stejnozvrhlické znásilnění pěstouna. Pobodání a znásilnění by šlo, ale stejnozvrhlictví! To se v civilizované společnosti nazývalo homosexualitou a považovalo se za soukromou věc každého občana. Tady se za něj upalovalo, nebo naráželo na kůl. Ostudné! Zavinila to zdejší posedlost po rozmnožování. Pokud by se KosmoFlotila veřejně připojila k pronásledování uprchlíka, poskytla by tím reportérům tučné sousto. Proč mu takovou ožehavou věc podstrčila regena k podpisu?

„*Jeho tělo určeno pro naše smluvní partnery,*“ ukázala se strohá informace na projektoru. Obrat „naši smluvní partneři“ označoval *Neznámé*.

„*Je nutné ho získat?*“ zeptal se.

„*Letěl na Gilgamešovi. Má vhodnou kombinaci genů,*“ ukázalo se vzápětí. Harpeg Ageru se zatvářil kysele. Hluboce nesnášel slovo Gilgameš. Přinášelo akorát potíže. Nakvašeně odeslal: „*Požadoval jsem informaci, je-li chycení odsouzence bezpodmínečně nutné!*“

Tentokrát čekal dlouho. Počítač si údaj zjišťoval v samotném Transplanu přímo od regeny. Teprve po pěti minutách se na projektoru objevilo: „*Ušetřil by nám práci. Náhradu lze provést výběrem. Počet dárců nutný pro selekci jiné osoby odhaduji na padesát až sto kusů a předběžnou cenu celé operace zhruba na pět až deset milionů.*“

Regena Cgue-Jarina nepřijala zodpovědnost za rozhodnutí. Chytrá. Vrátila mu ji zpět. Vše opět na něm. Pět až deset milionů proti barevným stránkám senzačního zpravodajství: „KosmoFlotila stíhá lidi za jejich sexuální orientaci a prodává je Transplanu! Kdo z mocných potřebuje tělo ubohého mládence?“

Ne! Něco takového by si hned tak nezodpověděl. Ani úsporou celé stovky milionů. Firmy KosmoFlotily vlastnily dohromady majetek v hodnotě kvadrilionu dřífů. Nepotřebovaly další peníze. Rozhodně ne v současné době. Chystal se velký soudní proces proti transpersonacím. Transplan v něm přijme roli záludného netvora a KosmoFlotila úlohu zastánce lidských práv. Nehodilo se, aby s ním nyní veřejně spolupracovala a podílela na chytání dárců pro transpersonaci.

„Planetární kurátor rozhodl moudře, pane kapitáne,“ pronesl Harpeg Ageru zasmušile, „ukáži vám hned proč. Udělal jsem si pár výpočtů.“

Dal pokyny projektoru. Ten po chvíli promítl svůj obsah do vzduchu tak, aby ho viděl i policejní kapitán. Harpeg Ageru zaměřil ukazovátko na cenu za zločince. Zněla teď na pět set tisíc.

„Vidíte, kapitáne,“ komentoval, „jeho tělo má cenu pouhých pět set tisíc. Náklady na přesun pluku z Jiarlandu a zpět jsou skoro pětinasobné. A to nepočítám cenu pátrací akce. A vojáci mají na Jiarlandu důležitý úkol. Drží na uzdě místní klany. Proto tam zůstanou. A zůstanou tam až do konce. Odletí poslední hyperlodí.“

„A potom vypukne válka mezi otrokáři,“ odvětil kapitán.

„Nejsou tam žádní otrokáři, ale pouze majitelé dlužníků. Tak je definuje ústava Jiarlandu,“ usmál se velvyslanec.

„Mě to zní skoro jako otrokáři, pane velvyslanče.“

„Kapitáne, ústavu Jiarlandu schválil parlament zvolený jeho občany. V demokratických volbách. Pokud usoudil, že zavede vlastnictví neplatičů, aby je donutil vyrovnat jejich závazky, vyjádřil tím projev vůle většiny obyvatel. Mají právo stanovit si zákony, po kterých touží.“

„Nevěřím tomu tvrzení o většině a jejich zákony se mi nelíbí,“ povzdechl si policejní kapitán.

„Zákony se málokomu líbí. Nejsou zde od toho. Diktuje je nezbytnost. Uvažoval jste někdy nad vývojem práva v posledních letech? Je velmi pozoruhodný,“ odpověděl velvyslanec. Nechal promítnout diagram a řekl: „V době před lety do vesmíru zrušila většina pozemských států trest smrti. Provinilci se zavírali do cel. Nemuseli pracovat, dostávali zdarma jídlo a celé dny mohli sledovat projektořy. Jak vidíte na grafu, v té době nezaměstnanost na Zemi přesahovala třicet procent. Žil tam přebytek lidí. Vlády zoufale hledaly pro své občany pracovní příležitosti.“

Harpeg Ageru ukázal další diagram a pokračoval: „Během prvních dvaceti let kolonizace vesmíru spadla nezaměstnanost téměř na nulu. Všimněte si, kapitáne, že současně s jejím poklesem roste počet trestů smrti. Zvláště na vnějších světech. Špatně se na nich kontroluje pohyb obyvatel. Jsou řídké osídlené a bez husté policejní sítě. Za lehčí provinění se tam dává tělesný trest, nebo pracovní tábor. Za těžší přečiny smrt. Pro výstrahu ostatním. Kolonisté to nedělají z krutosti. Chrání tím bezpečnost svých vlastních rodin. Na nových planetách stojí lidé proti záplavě různých nebezpečí a netouží k nim přidávat ještě starosti s problémovými jedinci. A už vůbec nemají čas stavět pro zločince věznic a bavit je tam vizuálními programy.“

„A tak odsouzenec upalují, bičují k smrti a narážejí na kůly,“ prohodil kapitán znechuceně.

„Pouze tady,“ pokýval hlavou Harpeg Ageru, „jinde se naštěstí zločinci popravují humaně, ve spánku - buď plynem, nebo injekcí. Jenom na Novém Edenu se provádějí surové popravy. Jsou znamením středověku a smutným důsledkem užívání zdejších psychodrog. Proto taky dostal Transplan na této planetě volné ruce a může tady nakupovat odsouzenec k smrti bez omezení. Dokonce na to dostává i vládní dotaci. Jeho činnost znamená pro mnohé velkou milost. Místo na hranicích umírají bezbolestně v plynových komorách. Tak, kapitáne, cesty dobrodiní bývají někdy velmi spletité.“

„Zvláště v nejslavnější epoše lidstva,“ prohodil s lehkou ironií kapitán. Použil oblíbený slogan kosmické éry. Na nevhodném místě. Velvyslanec se lehce pousmál. Znal podobné projevy. Lidé jimi protestovali proti metodám KosmoFlotily. Nevšímal si jich, pokládal je za projevy fungující demokracie. Samozřejmě, pokud nepřekročily mez řeči. Klidně pokračoval: „Zákony jsou odrazem prostředí, ve kterém žijeme. Možná, že i forma splácení dluhu prací, kterou zavedli na Jiarlandu, se na nových světech osvědčí jako dobrá metoda. Časem, až překoná počáteční nedostatky. Zatím s vámi souhlasím, že v současné podobě opravdu připomíná otrokářství. Kdo ví, v co se ale změní za sto let? I naše moderní lidská společnost povstala z otrokářských států.“

Velvyslanec se na moment odmlčel a pak vážným hlasem doplnil: „Hyperkanál se brzy uzavře. Lidstvo může budoucímu vývoji Nového Edenu prospět už jen důsledným prosazováním embarga na moderní zbraně. Pašeráci jsou velmi vynalézaví. Dopravují je

sem rozmontované na stovky dílů, aby je nešlo zachytit po cestě. Rozměrnější části vyrábějí až zde z polotovarů. Nikdo si však nekoupí hromadu součástek. Pašeráci musí zbraně před prodejem smontovat. Kvůli tomu je na Jiarlandu vojenský pluk. Čelí podobným obchodům. Hlídá pobřeží. Dělá prohlídky v Omanu a u vůdců klanů. Musí tam zůstat. A ani prapor vojska umístěný na Norwicku nelze uvolnit pro vaši pátrací akci. Rozebírá orbitální stanici a střeží kosmodrom.“

„A získal bych aspoň vaši podporu pro zvýšení odměny?“ zeptal se kapitán, „je velmi nízká. Kurátor mi nepovolil vyšší částku než dvacet tisíc. Všichni tady nenávidějí prodej lidí na transplantace a vypsaná suma nemusí stačit k tomu, aby na to zapomněli.“

„Celý vesmír nenávidí transplantace,“ usmál se velvyslanec, „a mezi protestujícími je mnoho těch, kteří díky nim zůstali naživu. Třeba vy, kapitáne. Právě se dívám na vaše záznamy. Dostal jste nové plíce. O své jste přišel při přestřelce.“

„Měl jsem smůlu. Kvůli ní mě přeložili sem,“ pokýval kapitán.

„Těch pět nevinných, které jste omylem zabil na Ravenangu při zatýkání toho pašeráka, mělo větší smůlu než vy. Plíce, které jste dostal, patřily sedmnáctileté dívce, vaší oběti. Žijete díky ní, a přesto nenávidíte transplantace. Jak se vám líbí živnost lovce lidí?“

„Nerozumím,“ odpověděl poplašeně kapitán.

„Vypíše-li se příliš vysoká odměna, zbrklí lovci pochytaří spoustu nevinných lidí. Část z nich přitom zabijí. Omylem. Chcete to?“

„To si nikdo nepřeje,“ prohodil zaraženě kapitán.

„Ani já. Přesto se můžete zmínit kurátorovi, že jste se mnou mluvil. Zdůrazněte, že souhlasím s jeho rozhodnutím ohledně pluku. Dále mu řekněte, že se mi nelíbí sirotci, kteří bodají do svých pěstounů, a proto bych uvítal zvýšení odměny za dopadení podobného výtečníka. ŽIVÉHO! Aby šel prošetřit jeho případ. O kolik se odměna zvýší, nechávám na uvážení kurátora.“

„Děkuji vám, pane velvyslanče,“ odvětil uctivě kapitán, „jenom pro vaši informaci. Máme důvody domnívat se, že zločinec se skrývá v lesích někde kolem Kaskádového údolí a Studené řeky. V poslední době nám odtud farmáři hlásí řadu krádeží potravin. Brzy nastane druhá půlka zimy. Vyžene toho lumpa mezi lidi. Zjistili jsme, že chce na Jiarland. Číháme na něj na letištích.“

„Studená řeka,“ zamyslel se Harpeg Ageru, „někde tam sídlí ti blázniví Azmayové.“

„Ano, vláda jim věnovala opuštěnou vojenskou pevnost,“ potvrdil kapitán, „mají příliš málo peněz na to, aby ignorovali odměnu, ale ještě víc důvodů k tomu, aby nemilovali vetřelce. Pokud zločince náhodou polapí, obávám se, že nám ho zabijí.“

„Vyhlídka smrti je jediná věc, kterou život při narození spravedlivě naděluje každému,“ zafilozofoval velvyslanec a po krátké odmlce dodal: „Kapitáne, pokud zločince chytíte, uvítám to. Ale raději to nepřehánějte jako tenkrát na Ravenangu. Ten mladíček rozhodně nemá cenu pěti nevinných životů.“

„Vynasnažím se,“ uklonil se uctivě kapitán, maličko zaváhal a potom nejistě prohodil: „Dovolil byste mi zvědavou otázku?“

„Samozřejmě, kapitáne, budu-li to vědět,“ usmál se Harpeg Ageru. Žádost ho nepřekvapila. Drobní úředníci často využívali audiencí u vysokých představitelů KosmoFlotily k soukromým dotazům.

„Nemáte nějaké bližší údaje o té honičce nad oceánem jihovýchodně od Norwicku?“ zeptal se kapitán nejistě.

„Překvapuje mě rychlost, jakou se na Norwicku šíří fámy,“ užasl Harpeg Ageru.

„Vím to náhodou,“ odvětil omluvně kapitán, „dostal jsem zoufalý vzkaz od svého agenta. Dnes v noci vezl kontraband na Jiarland spolu s třemi dalšími Číňany. Shodou okolností se plavili poblíž celého incidentu, těsně pod hladinou, maskovaní za chuchvalec chaluh. Jejich člun měl extrémně citlivé detektory a ty zachytily ponorku. Proplula přímo pod nimi v hloubce osm set metrů a to neuvěřitelnou rychlostí čtrnáct set kilometrů za hodinu. Pár vteřin poté se moře rozzářilo fialovými blesky a ozýval se pronikavý svistot. Prý z něho málem ohluchli. Domnívali se, že je našla bezpilotní letadla celníků a vojáci po nich střílejí těžkými lasery z orbitální stanice. Vyděsili se a ve zmatku utekli na kluzáku. Pašerák Čeng, kterému loď patřila, teď strašně zuří. Nevěří jejich historce o super rychlé ponorce a střelbě. Myslí si, že nechali zastrašit triky pobřežních pirátů a opustili člun se zbožím bez boje. Chce celou čtveřici exemplárně potrestat za zbabělost uvařením v kotli. Můj agent je spolehlivý a dodává mi velmi cenné informace. Rád bych ho nějak zachránil, ale družicové snímky moře nejsou dostupné. Orbitálové prohlašují, že satelit měl poruchu. Taky armáda se tváří, že o ničem neví. Škoda, nutně bych potřeboval nějaký důkaz o té události.“

Harpeg Ageru se zhoupl v křesle. Kapitán mu nevědomky přinesl důležitou informaci. Byl svědomitým a snaživým policistou obětavě pečujícím o své lidi a o přijetí žádal kvůli svému agentovi. Hledání zločince Tarmina použil jako záminku. Harpeg Ageru chápal kapitánovi starosti, sám zastával úřad podobně jako on, jen o něco vyšší.

„Vím o celé události,“ odvětil zamyšleně, „taky náhodou. Elitní armáda tam dělala tajné zkoušky zbraní. A příliš blízko pobřeží Norwicku. Dnes ráno jsem potkal majora Jackita Ysona, velitele elitních sil na Novém Edenu. Předvolal ho k sobě planetární kurátor a pořádně mu za to vynadal. Vláda chce celou věc ututlat, ale zkusím ji přemluvit, aby zveřejnila informaci, že elitáci při nočním cvičení objevili loď pašeráků. Pokud uspějí, zpráva se objeví na síti během tří hodin. Doufám, že Čengovi kati pracují pomaleji.“

„Uctivě vám děkuji, pane velvyslanče,“ vydechl radostně kapitán, „to by mého agenta určitě zachránilo. Ta poprava bude až večer. Čeng na ni chce pozvat všechny svoje lidi.“

„Rád pomáhám zákonu, kapitáne,“ rozloučil se s ním Harpeg Ageru a díval se, jak šťastný policista mizí ve dveřích. Když se za ním zavřely, zadal pokyny počítači. Ten za pár vteřin našel na snímcích oceánu plující chuchvalec chaluh a zvětšil ho. Pod ním se ukázala maskovaná loď pašeráků. Z její polohy a místa, kde Neznámí zahájili střelbu, se dala stanovit přibližná dráha super rychlé ponorky. Mířila na severovýchodní výběžek Norwicku, do neosídlené hornaté krajiny plné sopek. Vyplula z pouštního Ghorbyho kontinentu, ležícího na rovníku, patnáct tisíc kilometrů východně od Norwicku, na kterém *Neznámí* měli velké sklady materiálu. A zatraceně dobře hlídané sklady. Už dvacet devět elitních agentů se pokusilo prozkoumat Ghorbyho kontinent. Zmizeli beze stopy.

Pozemská technika neuměla plout pod vodou rychlostí nadzvukových letadel. V záhadné ponorce nebyli lidé a *Neznámi* také ne, ale kdosi třetí, někdo, kdo se skrýval kdesi na severovýchodním výběžku Norwicku. Třeba zloději loupící v místech, do kterých nepronikli ani špičkoví agenti KosmoFlotily.

„Majora!“ vykřikl Harpeg Ageru do komunikátoru.

„Poslouchám, pane,“ objevila se vzápětí tvář majora Jackit Ysona.

„Kolik mužů mi můžete poskytnout pro pátrací akci?“

„Pane velvyslanče,“ odvětil major, „třicet dva elitáků je na povrchu a dalších patnáct na orbitální stanici. S těmi, co jsou nahoře, nemohu disponovat, střeží hyperdok, ale uvolním vám ty dole. Na zabezpečení kosmoportu mi jich bude stačit tučt. Do hodiny vám připravím dvacet chlapů. Toho uprchlíka najdou do tří týdnů.“

„Nejde o něho. Na Norwicku máme jiné ptáčky. Zdá se, že naši obchodní partneři objevili ponorku se zloději, kteří kradli v jejich skladech. Musíme ty výtečníky prověřit.“

„Safra!“ zaklel major, „tak to půjde o kejhák! Mám objednat posily z Ravenangu?“

„Ne, deset elitáků mi bude stačit. Provedou průzkumnou akci s rozkazem ustoupit při prvních potížích.“

„Pokud ten ústup stihnou. Vyberu starší ostřílené chlapy a stavím se u vás pro detailní pokyny,“ povzdechl si major a ztratil se.

Harpeg Ageru zaryl hlavu do opěrky křesla a zlostně zabušil konečky prstů do desky stolu. Od rána samé problémy. Dělo se tak pokaždé, když se odněkud vynořila vzpomínka na Gilgameš. Ta „Lod' Mrtvých“ neměla nikdy existovat! Vracela se. Ještě teď po dvaceti dvou letech. GILGAMEŠ! Slovo stejně tak odporné jako *Neznámi* nebo Nový Eden či Narka. Harpeg Ageru se zoufale těšil na den, kdy všechna odporná slova definitivně zmizí z jeho paměti a opět se stane mladým mužem. Nebo hezkou dívkou? Záleželo na něm, co si vybere. Lákaly ho obě varianty. Ještě se nevěděl, která z nich víc.

- Kapitola 11 Noc bez naděje

Tarminovo tělo se opřelo do popruhů. Roztrásly se, ale nepovolily, jenom se napjaly a vzápětí s ním nemilosrdně mrštily zpět do křesla. Jeho zmatený žaludek se zoufale zamítal a zaplavil tělo krupobitím nepříjemných pocitů. Vyjádřil jimi své úpěnlivé přání zastavit stálé poletování nahoru a dolů. Chudák. Neměl již nic jiného, čím by dokázal protestovat důrazněji. Svůj obsah už dávno před tím rozprostřel po příšerném oblečení, které měl Tarmin na sobě.

Kyselá událost nezanechala na oděvu žádné větší následky. Vše zmizelo téměř beze stopy mezi podivnou sebrankou různých kusů oděvů, které kdosi pospojoval pomocí řemínků, pruhů lýka a úlomků drátu do něčeho, co vzdáleně připomínalo zimní kombinézu. Plnila jediný účel, chránila před chladem, nic víc nenabízela, snad jen s výjimkou té trošky chlupů, které soustavně vypadávaly z prastarých kožešin a ulpívaly na všem, čeho se dotkl. Vypadal v ní jako ztracenec, který se již dlouhou dobu skrývá v lesích, zbědovaný utečenec pronásledovaný lidmi, hladem a sněhem.

Tepot rotoru helikoptéry se opět narušil. Listy vrtule zabraly naprázdno a proklouzly v bublině zředěného vzduchu, následku turbulencí ve vánici, skrz kterou letěli. Stroj se propadal. Turbíny nabíraly otáčky a pronikavě hvízdaly. Klesání se zastavilo o několik desítek metrů níže, ale chvíle černých myšlenek ještě neskončily. Motor těžce hřímal při obnovení záběru, výztuže kabiny se prohýbaly a hrůzně kvílely. Vše se třáslo, zdálo se, že drak trupu se každým okamžikem rozsype na drobné úlomky a snese k zemi ztracený mezi vločkami sněhu.

Automatický pilot si však i tentokrát poradil, bleskurychle vyrovnal kurz a pomocí několika drobných, ale prudkých manévřů utlumil vibrace. Když se na sedačce ustálil také trup Tarmina, natočil hlavu a podíval se malým okénkem do bílé záplavy venku. Viděl jenom chumelenici rozvířenou vrtulníkem a mlhavé obrysy země pod nimi. Letěli poslepu, řídily je pouze citlivé detektory palubního počítače. Šáhl po komlinku, aby se na jejich polohu zeptal mnichů v pilotní kabině, ale na poslední chvíli si to rozmyslel.

Toužil po samotě. Ubohé hadry, které ho halily, představovaly luxusní šat ve srovnání s troskami uvnitř jeho duše, zbědovaných pozůstatků někdejšího Tarmina, který před dvěma měsíci připlul ke klášteru. Stačilo tak málo a místo zimy se teď mohl těšit z letních dnů na Jiarlandu. Pracoval by někde v bezpečí na farmě a pokřikoval na děvčata. Kdyby dokázal vrátit čas, vyrazil by z kláštera ihned, jakmile mu věrozdělost Džokai učinil tu šílenou nabídku. Kdyby znal běh událostí, nečekal by na slíbenou dopravu, ale běžel by bez zastavení podél moře až do Hispaňoly.

Vrtulník vklouzl do závětrí uvnitř široké soutěsky, zřejmě vedoucí skrz Alvinské horské pásmo, a uklidnil se. Tarmin se díval na strmé skály, které lemovaly boky jejich cesty. Nedokázal odhadnout, jak jsou vysoké. Jejich hořejšky mizely v mlze. Průsmyk brzy skončil. Plak v uších ohlásil, že stroj prudce klesá. Po chvíli z mlhy vykoukla klikatá čára Studené řeky. Za chvíli přistáli poblíž břehu, na dně úzkého skalnatého údolí.

Vyskočil ven. Zabořil se skoro po pás do sněhu. Za ním vylezli i Oddaný Ramhadí a Oddaný Sai-Ansung, piloti stroje. Vyndali gumový člun a nahustili ho. Sedl si do něj a

oba mniši ho tlačili dlouhými výsuvnými tyčemi přes zamrzlý kraj řeky, dokud ho nedostřkali na tenčí led, který se pod ním probořil. Vyndal primitivní sekeru, vyrobenou ze silného klacku a ostrého kamene uvázaného v rozštěpu na jeho konci. Roztloukal slabou kru. Po chvíli práce se probojoval až na volnou vodu ve středu řeky. Zachytil ho proud. Vrtulník s mávajícím postavami mu zmizel z očí. Za okamžik ho však uviděl ještě jednou. Doletěl několik desítek metrů nad něj a chvíli na něho foukal mrazivý vzduch. Potom se zakymácel na pozdrav a ztratil se v bílém oparu nahoře.

Teprve v tichu, které se rozhostilo kolem, dal Tarmin průchod svému žalu. Zmítal jím zoufalý pláč. Křičel do bílé prázdnoty kolem sebe. Nikdo mu neodpovídal. Všichni zalezli už dávno do úkrytů. Blížila se druhá půlka zimy. Očekával se brzký příchod čela vichrů. To se zatím schovávalo nad severním polárním kontinentem uvězněné za vysokým hřebenem Dýmajících hor, ale již brzy se dostatečně zvětší teplotní rozdíl mezi Norwickem a jižní polokoulí planety, kde právě vládla letní vedra, a masy ledového vzduchu uniknou z pastí vysokých štítů. Zaútočí na krajinu a přinesou s sebou sněhové uragány a prudký pokles teplot až na minus šedesát stupňů.

Mniši vyslali Tarmina úmyslně v této době. Neměl kam uniknout. Vpředu na něho čekali Vampové a kolem ledová smrt. Vystřelili ho jako kulku namířenou dle své vůle. Stal se nástrojem jejich Velkého Boje, posledním zoufalým a beznadějným pokusem zvrátit běh věcí na Narce. V klášteře mu nedávali velkou šanci na úspěch, avšak nevzdávali se. Vytrvale pokračovali v úpěnlivých modlitbách. Ty znamenaly jedinou naději, která jim na Narce zůstala.

O svou svobodu přišel Tarmin v okamžiku, kdy mu Oddaná Esun darovala oslepující extázi. Chápal přesně, co se s ním stalo. Po úchvatné noci jeho vnitřní stavidlo vzrušení trčelo zaseknuté v horní úvrati a zvedlo nároky na uspokojení jeho ega do mezihvězdných výšin. Normální zážitky pro něho neznamenal víc než čvachtání bláta mezi prsty u nohou. Jeho zkušenosti se ženami z doby, než začal chodit s Ilkou, které kdysi pro něho představovaly vrcholné životní zážitky, teď splihly v jeho paměti na mlácení upocených těl o sebe. Svými hrátkami s Ilkou opovrhoval a hluboce se styděl za to, že někdy mohl bláznit kvůli děvčeti, které pro něho mělo především nekonečné úvahy o kalendáři.

Do nádrží vrtulníku, který na něho ráno čekal, nemuseli vůbec lít alkohol. Kdyby si poslouchali jakoukoliv jinou tekutinou, vyšlo by jim to nastejno. Jedině v klášteře existovala šance na zopakování zázraku, který mu věnovala Oddaná Esun, a zde mohl zůstat pouze jako jejich budoucí zvěd. Dostali ho přesně tam, kam potřebovali. Se spokojenými úsměvy na tvářích ho zdvořile varovali a upozorňovali na možná rizika. Ignoroval vše. Kdyby se tehdy před ním zjevil sám kníže pekel, obratem by si rozřízl ruku až na kost, aby měl dost krve na podpis úpisu, který by mu přislíbil další extázi.

Touha po těch úžasných momentech v něm pulzovala a držela ho při životě během šesti nekonečných týdnů, které následovaly. Bez vzpomínek na Oddanou Esun by nikdy nevydržel šílenou dobu výcviku, která se v jeho vzpomínkách slíla v beztvareč čekání na chvíli spánku a na krátká odpočívání, kdy směl pohovět bodající bolesti v nohou a natáhnout svoji rozlámanou páteř.

Nikdy mu nedovolili spát příliš dlouho. Tvrdili, že každou hodinou snů maří mnoho úsilí. Budili ho po pár minutách odpočinku a nutili opakovat dechová cvičení. Vypouštěl vzduch v rozličných rytmech. Setrval nehnutě dlouhé hodiny a opakoval monotónní slabiky, které mu nedávaly smysl. Učil se vyvolávat různé pocity ve svých částech těla a naopak ignorovat ty, které přicházely ze zmučených orgánů. Polonahý vzdoroval ledovému větru a bránil se proti němu pouze představou, že se stal pouhou kostrou, a skrz něho procházejí vločky sněhu, které divoce víří uvnitř jeho prázdného hrudního koše. Jindy vězel na dně úzké jámy a cvičil se v myšlence, že ztratil svůj tvar a je vodou, která protéká hlínou a vzlíná skulinami vzhůru.

Když nadešel čas závěrečné zkoušky, měl dojem, že je víc mrtev nežli živ. Sotva si uvědomoval mnichy kolem sebe, kteří se dohadovali, jestli ho připustit k rituálu nebo ne. Slyšel, jak říkají, že je připraveno jeho tělo, ale nikoliv mysl. Varovali ho, že narkotiky vstoupí za hranice svých možností, ale jeho vědomí nemusí unést zážitky, se kterými se setká. Krčil rameny, všichni na Narce brali psychodrogy, co na tom záleží.

Možná, že se ho tehdy ptali i na jeho souhlas. Vzpomínka na zázračné doteky Oddané Esun přehlušila všechny hlasy. Přál se k ní vrátit jako hrdina, její vysněná postava, která spasí svět Narky. Nevnímal věci kolem sebe ani tehdy, když ho zamotali do silných rohoží, a odnesli ho do podzemí, kde ho připoutali ke kůlu, který stál ve středu velké kruhové místnosti s mnoha výklenky zaplněnými kostrami. Hrůza na něj dolehla až v okamžiku, ve kterém zůstal s mrtvými sám.

Pohřební komoru osvětlovalo pouze namodralé světlo, které padalo dovnitř malým kulatým otvorem v klenbě, necelý metr nad temenem jeho hlavy. Rohožemi, do kterých byl zabalen, cloumaly zuby podivných živočichů. Seběhli se, aby si pochutnali na novém přírůstku. Zmocňovala se ho neznámá psychodroga a údy se mu třáslы zimnicí. Dotek hrubých tkanin, které ho věznily, vnímal rozmazaně, jako by byly uplácené z mazlavého bláta. Před zraky mu v mlze plul šílený karneval neurčitých přízraků. V jeho halucinacích vylézaly z děr polorozpadlé trupy mrtvých a přicházely na něm hodovat.

Otvor ve stropě nad ním představoval pro něho jedinou šanci, jak vyváznout. Skrz něj se ale mohl protáhnout pouze malý chuchvalec energie, jeho jádro vědomí, pokud se odpojí od těla. Slyšel, jak ho tam láká zpěv mnichů, kteří na něho čekali, aby zachránili i jeho hmotný organismus, když uspěje. Jiná možnost neexistovala. Vysvětlili mu to důrazně. Buď jeho jádro vědomí vzlétne vzhůru, a nebo ho pomalu roztrhají zuby bestii kolem něho. Řval hrůzou a zběsile trhal pouty, která znamenala smrt. Toužil uniknout do modravé záře nad sebou.

Tarminův člun narazil na kru a donutil ho věnovat zvýšenou pozornost řece. Proplouval právě hustým lesem, proud se tu líně vlekl a pruh nezamrzlé vody měl šířku sotva pár metrů. Znepokojovalo ho podivné ticho, které se znenadání rozhostilo kolem něj. Vítr ustal a nikde neviděl jediného živočicha. Všude vládl tíživý klid, neklamné znamení, že čelo vichrů sbírá sílu k útoku.

Jak dlouho bude trvat toto mezidobí, se nedalo nikdy určit. Od okamžiku, kdy se utišily větry, neexistovalo spolehlivé znamení, které by dovedlo předpovědět nástup druhé půlky zimy. Jeden rok ledové bouře přilétly hned po pár hodinách bezvětří, ale následují-

cí zimu si dávaly na čas skoro týden. Moudří tvorové proto raději zalézali do úkrytů hned s prvními známkami zklidnění. Prudký pokles teploty, který čelo vichrů doprovázel, dokázal nešťastného opozdilce zabít dříve, než stihl urazit pár kroků, které ho dělily od doma.

V nouzi je každá rada dobrá, a proto Tarmin vyzkoušel několik *zcela zaručených* pořekadel na určení doby příchodu do čela vichrů. Jeho výkřik zněl tlumeně, což ukazovalo, že by čelo mohlo přijít brzy, ale jeho plivanec plul klidně a na hladině řeky se netočil. To by naopak naznačovalo, že vichry ještě den nebo dva počkají. Nejvíce ho uklidnila skutečnost, že mohl dýchat nosem, aniž by se mu lepily nosní dírky k sobě. Nepanoval tedy větší mráz než deset nebo maximálně patnáct stupňů pod nulou. Právě loňskou zimu, těsně před čelem vichrů, teplota poklesla až na minus dvacet stupňů. Doufal, že totéž se zopakuje i letos. S povzdechem se chopil pádla.

Jeho myšlenky opět zaběhly k událostem posledních dnů. Ležely v něm jako kámen. Vybavily se mu okamžiky v podzemní kryptě a zuby bestii útočících na rohože, uvnitř kterých byl zabalen. Všude děs a hrůza řvoucí smrti. Pouze takové podmínky dokázaly narušit pevnou vazbu mezi jeho tělem a jádrem vědomí. Jinak by k tomu nikdy nedošlo.

Lidský organismus potřebuje jádro vědomí. Jedině ono dokáže reagovat na podněty z okolí. Bez něho ztrácí tělo například pocit bolesti. Neznamená to žádnou výhodu, ale přímo vražednou situaci. Nemoc, při které mizí vjem bolesti, se jmenuje lepra. Neuvědomujete si při ní žádná poranění. Zánětem vám uhnije celá noha, aniž byste o tom věděli. Můžete sedět i na rozpálených kamnech. Zjistíte to až podle kouře z vašeho pozadí.

Miliardy buněk těla se strachují uvolnit jádro vědomí a ani ono netouží po svobodě. Bez hmotného organismu je ubohým obláčkem. Nemá odkud doplnit energii, kterou nutně potřebuje k udržení své existence. Tu umí vyrobit výhradně továrna vybudovaná z orgánů těla. Jádro vědomí a lidský organismus žijí v hluboké symbióze. Neobejdou se jeden bez druhého, a proto se vzájemně pevně poutají.

Tarminův mozek, napjatý v kryptě až k hranicím šílenství, zoufale pátral po cestě k úniku. Existovala jediná. Volba zněla buď společná zkáza jádra vědomí i těla, nebo zrušit vazby poutající je k sobě a zachránit se oba. Najednou, Tarmin sám nevěděl, jak k tomu došlo, vše zmizelo. Prolétl mrňavým otvorem ve stropě a ocitl se uvnitř podivné koule, do které ho mniši polapili. Ihned přinesli z podzemí jeho tělo a pomohli vrátit se do něho zpět. Kupodivu, cesta dovnitř se ukázala náročnější než ven, ale i v ní uspěl.

Nakonec ho naučili přesunout svoje jádro vědomí z mozku do okrajových orgánů, a zde číhat, dokud se do jeho hlavy nenastěhuje cizí mysl. Vysvětlili mu, jak má zničit veřtelce a znovu opanovat svůj organismus. Tyto dovednosti znamenaly hlavní cíle jeho výcviku.

Nastal čas ovací nad úspěchem. Pro mnichy. Tarminovy nervy umíraly hrůzou z každého stínu. Jedl pouze utišující léky. Představa, že jde tmavými chodbami do klášterní umývárny, ho děsila. Raději dával přednost ledové vodě v řece a mrazivému větru, který ho studil, když dřepěl v křoví. Dočkal se i své vytoužené Oddané Esun, ale nedokázal ji obejmout. Probřečel celou noc na jejím klíně podoben malému miminku. Hladila ho a utěšovala, že jde o následek vyčerpání, které samo odezní za pár dnů. Mýlila se.

Po dvou týdnech spal bez léků a přestal se bát tmy, ale stále si připadal okraden. Když ho opustila Ilka, naivně si myslel, že kromě života nemá už co ztratit. Hloupý omyl. Drogy z Narky mu darovaly fantastickou schopnost odpojit své jádro vědomí od nervů v mozku. Stal se válečníkem necitelným k utrpení, kterého nešlo zlomit sebekrutějším mučením. Mohl i zemřít, kdykoliv by si to přál, stačilo jen, aby svoje jádro vědomí vymrštil ven z těla. Neovládal schopnost opakovaně opouštět tělo a opět se do něho vracet. Jeho výcvik byl příliš krátký na takové věci. Naučil se pohybovat svým jádrem vědomí pouze uvnitř těla, přemístit ho z hlavy do jiného orgánu. Ironií osudu přišel o odvahu něco takového udělat.

Jeho hrůza při pobytu v kryptě mezi mrtvými neznamenal nic proti děsu, který zažil, když se jeho jádro vědomí osamostatnilo. Tehdy se ocitl bez opory svých smyslů, rukou a nohou. Přepadl ho nelidský strach. Vnímal zřetelně to, co při svých prvních Děsech zahlédl jenom mlhavě. Svírala ho přítomnost cizí vůle s neznámými cíli. Drtila ho ztráta síly se jí bránit. Každá moucha disponovala milionkrát větší mocí než on sám ve chvíli, kdy se stal pouhým beztvarým obláčkem energie. Pochopil, odkud se bere pud sebezáchovy, který udržuje staré a nemocné při životě, a proč pouze příšerné zážitky v podzemí kryptě donutily jeho tělo a jádro vědomí, aby zrušily vzájemná pouta.

Toužil padnout na kolena před závratnou mocí Skrymorů. Přál si plazit se před nimi po zemi a škemrat o odpuštění za svou pošetilou výzvu k válce. Neudělal to jedině kvůli tomu, že se strachoval samotné slovo Skrymor vyslovit. Udržoval v sobě pusto a prázdno a upíral své prosby k idolu bez jména a tváře. Trávil celé hodiny v chrámu. Zpíval slabiky, které mu nedávaly smysl, ale přinášely zapomnění. Pokud je opakoval, nemyslel na šílený děs, který jím zmítal. Vládl tajnými prostředky. Ukradli mu odvahu.

Došlo přesně k tomu, před čím ho mniši varovali. Droga poslala jeho vědomí za hranice vnímání běžného člověka. Zprostředkovala mu zážitky, na které nebyl připravený, a nedokázal se s nimi vyrovnat. Dostal se do situace bezbranného dítěte vrženého do divokého víru surové války. Vyzábl z ní živý, ale zůstaly v něm mučivé obavy, že by ho něco takového mohlo potkat ještě jednou. Bláznivě se zamiloval do života a cítil nádheru každého okamžiku, ve kterém mohl dýchat a dívat se kolem sebe. Báł se o ten zázrak přijít. Fascinovaně pozoroval zamrzající hladinu řeky a obdivoval třpyt vlnek. Na dlaních rozpouštěl vločky sněhu a skrz kapky se díval na kotouč Chara zastřený mraky. Užasle se zkoumal námrazy na skle a opatrně je dokresloval svým dechem.

Dokázal by koukáním kolem sebe trávit celé dny. Mniši mu k tomu nedopřáli čas. Jeho výcvik, po pár dnech odpočinku, pokračoval. Blížilo se období vichřic. Spěchalo se. Tarmin musel studovat svou údajnou cestu od Frankí do Hispaňoly - přechod Kaskádovým údolím ke Studené řece. Učil se nazpaměť obrázky krajin a usedlostí, které vykradl. Loupeže a obrázky provedli dva mniši, kteří vytvářeli falešnou stopu k oklamání policie. Experti mnichů s ním celé hodiny nacvičovali odpovědi na otázky Vampů. Stále ho nabádali: „Musíš na ně učinit dojem nevzdělaného farmáře. Předají-li tě elitním vyšetřovatelům, ihned zemři. Nikdo jim nedokáže odolat.“

Toužil odletět na Jiarland. Mniši o tom věděli. Znali tajná zákoutí lidských duší lépe než profesionální psychologové. Neutajil před nimi jediný záchvěv své mysli. Dostal se

do vězení horšího než Ditrova jáma. V ní měl aspoň svobodu myšlenek, zde ani tu. Jeho úpěnlivé prosby o zrušení celé operace zůstaly nevyslyšeny.

„Miliony Narčanů k tobě upírají své naděje. Chceš snad nechat svou sestru a rodiče bez pomsty a jejich vrahy bez trestu?“

Žadonil aspoň o odložení akce na jaro.

„Vampové tě musí chytit před začátkem vánic. Zima na Norwicku se dá přečkat jedině v lidské osadě. Klášter uvést nemůžeš a každé jiné místo si snadno ověří.“

„Všichni, kteří zemřou pro Velký Boj, odchází přímo do ráje,“ tvrdila mu Oddaná Esun noc před jeho odletem. Snažila se zopakovat jeho extázi. Bez úspěchu. Strach svíral Tarminovu duši a nedovolil jí vzlétnout. Oddaná Esun ho uklidňovala recitací slov Nejvyššího Proroka: „Sto bran mají nebeské paláce. V nich věčné panny objímají muže padlé ve Velkém Boji. Každá poskytuje mnohem více radosti, než všechny pozemské ženy dohromady.“

„Možná, máš pravdu,“ odpovídal jí Tarmin, „ale mně se nechce umírat!“

Věděla to. Znal to celý klášter. Přichystali pro něho výbavu poskládanou z věcí ukradených na farmách, které se nacházely kolem Kaskádového údolí, a rozedraný šat uprchlíka. Chyběl na něm pouze rudý nápis utečenec.

„Obejmeme se opět ve věčném ráji,“ rozloučila se s ním Oddaná Esun. Mával mu dav mnichů, kteří mu provolávali slávu. Vrtulník zavířil. Všichni zmizeli v mlze. Vysadili ho na Studené řece těsně před druhou půlí zimy. Neměl čas hledat úkryt, mohl buď zmrznout, nebo plout dolů po proudu do přímořské osady Hispaňoly, kde bude chycen a vydán za odměnu vypsanou Ditrem na jeho hlavu.

Přesto nad nimi vyhrál a našel cestu z pasti. Nacházela se v malých balíčkách ukrytých za pruhem látky na jeho břicho. Text na jejich obalech četl snad stokrát: „*Výživa pro trosečníky. Dávka 1 kapsle denně vás udrží naživu.*“ V nestřežené chvíli se na něho usmálo štěstí a v klášterním skladišti zahlédl malou krabici. Ukradl z ní deset váčků, které dohromady obsahovaly sto dávek. Víc by nedokázal propašovat do vrtulníku. Doufal, že s nimi vystačí do jara. Potřeboval už jenom úkryt.

Na levé straně údolí se otevřela průrva, blížil se k soutoku Studené řeky s Lagolskou bystřinou. Kdyby pokračoval dál, za čtyři hodiny by dorazil do Hispaňoly. Rozesmál se. Neměl v úmyslu provést takovou hloupost. Ponořil pádlo do vody a po pár záběrech zaklel. Lagolská bystřina vtékala do Studené řeky úzkou soutěskou s kolmými skalními stěnami a celé její ústí pokrývala souvislá vrstva ledu. Neměl kde přistát. S povzdechem vyndal výživné balíčky zpod oblečení, přendal je do batohu, aby je nevytrousil, a popadl kamennou sekeru.

Celé tři hodiny bojoval s tenkou krou, silnou necelý centimetr. Příliš málo na to, aby ho unesla, ale dost k zastavení člunu. Aby získal půl metru cesty vpřed, musel rychlým pádlováním proti proudu bystřiny najet na začátek ledu, přeběhnout na příd' a dříve než ho voda snesla dolů rozbít kus kry kamennou sekerou. Postoupil o sto metrů a blížil k místu, kde hladké skalní stěny, které svíraly ústí bystřiny, ustupovaly od vody. Zde za-

čínal rovný pruh země, který vypadal jako obrovská terasa zasazená do strmé skalní stěny, první místo, kde se dalo z člunu vystoupit na břeh.

Délka plošiny činila odhadem skoro čtvrt kilometru a přibližně v jejím středu čněla kamenná stavba obchodní stanice Azmayů, cíl jeho cesty. Budova vypadala velmi bytelně a z její střechy vyčníval masivní komín, avšak nekouřilo se z něho. Kdo by u zmrzlé řeky čekal na loď. Možná, že uvnitř objeví i zásobu dřeva. Pokud ne, nevadí, pokácí si pár okolních stromů. Úzké údolí utlumí zimní vichry a dovolí mu občas vycházet ven. O obchodní stanici se mu zmínil věrozvěst Džokai, když mu vyprávěl o Azmayích. Mniši to provedli mazaně, usmál se Tarmin. Tušili jeho spády, a tak mu poskytli málo času k nalezení sídliště Azmayů. Přelstil je. Nemusel jít až k němu. Jejich obchodní stanice mu k přežití do jara bohatě stačí.

Konečně se prosekal k plochému kameni, začátku terasy. Zaklínil kámen na konci své sekery do pukliny ve skále. Omotal si úvazek člunu kolem levého zápěstí a opatrně se vydrápal na sněhem pokrytý balvan. Zatáhl za lano. Překvapilo ho, že se pohybuje velmi lehce. Prudce se otočil a zahlédl druhý konec provázku, jak volně plave po tmavé hladině. Strnule na něj zíral a promarnil tím drahocenné vteřiny. Než se vzpamatoval, silný proud odnesl jeho prázdnou loďku víc jak dvacet metrů daleko. Vzdalovala se velmi rychle a i kdyby se teď vrhnul do vody, nedokázal by k ní doplavat. Třeskutý mráz a ledová voda by ho zabily dříve, než by ji dohonil.

Úpěnlivě prosil osud, aby počáteční úsek cesty, kterou tak pracně prosekal v ledu, už opět zamrzl a člun se tam zastavil. Došel by si pro něj, až by kra zesílila. Zázrak se nekonal. Jeho plavidlo dorazilo k soutoku, kde ho zachytil tok Studené řeky. Za pár vteřin mu zmizelo z očí.

Nechápal, jak se to mohlo stát. Když rozbíjel led z přídě člunu, musel se provaz nějakým záhadným způsobem odvázat od úchyty. Nadával si do debilů, že přendal svoje potraviny do batohu a nenechal si je pod šaty. Přišel o všechno. V ruce mu zbyl pouze kus provázku a kamenná sekera. Voda mu odnesla dýku od Ilky, kotlík, křesadlo a další drobnosti, které dostal na cestu, aby to vypadalo, že žil celou dobu v lesích. Hloupá náhoda mu ponechala na výběr jenom, jestli zemře hladem nebo mrazem, a dovolila mu najít si k tomu vhodné místo.

Chvilí zuřivě klel. Když se unavil marným dílem, vydrápal se na terasu. Tvořila gigantický schod, široký deset až patnáct metrů, ve stěně skalní soutěsky hluboké necelých dvacet metrů. Dole pod ním tekla Lagolská bystřina zakrytá ledovým příkrovem. Když se podíval proti jejímu proudu, zahlédl, jak po několika stech metrech její koryto šplhá vzhůru po úbočí kopce, který tvořil bok údolí Studené řeky. Horní tok bystřiny připomínal z dálky svazek bílých hučících vláken položených do obrovského zářezu.

Obchodní stanice Azmayů neměla zamčené dveře. Většinu její plochy tvořily skladovací prostory, teď zcela prázdné, až na dvě dřevěné veslice postavené na špalkách, příliš mohutné na to, aby je sám dostal na vodu. Dům měl dvě společné ložnice s dřevěnými pryčnami a velkou kuchyň s pecí. Našel i kolnu se zásobou dřeva. Dokud se nesetmělo pečlivě, prohledával všechny prostory. Neobjevil žádné jídlo ani nástroje nebo nádobí. V opuštěné budově nenechali nic, co by se dalo odnést. Pokud zde zůstala nějaká potrava omylem, už dávno ji snědli taramíci a zanechali pouze hromádky svých bobků.

Za kamny objevil malé podpalovací dřívko, zapadlé do škvíry v podlaze, na půl zlomené, ale stále s dobrou hlavičkou. Zvláštní znamení. Vypadalo to, jako by mu osud chtěl naznačit, že víc dřívěk nebude potřebovat. S mírnou nervozitou s ním rozdělal oheň v peci. Chvilí se dusil kouřem. Studený komín špatně táhl a dřevo bylo navlhlé. Nakonec se plameny přes počáteční výhrušky rozhořely a získaly rovnoměrný stálý tah.

Nešetřil dřevem a roztopil pec tak, že mohl v místnosti sedět úplně nahý. Díval se na rudé pláty a poslouchal temný hukot ohně. Dostal žízeň, ale chyběla mu nádoba, ve které by si mohl přinést vodu z bystřiny. Vyšel ven. Chvilí stál nahý na sněhu a pozoroval zář, kterou vydával dlouhý sloup jisker a plamenů, letící k temné obloze z rozvášněného komínu. Když jeho rozehřáté tělo pocítilo zimu, naplnil kožený kabátec své zimní kombinézy sněhem a pověsil ho nad roztopená kamna pomocí provázku, osamělé vzpomínky na jeho člun. V horkém vzduchu sníh rychle tál a z rukávu bundy vytékal pramínek vody. Nechal ho padat na svou hlavu plnou bolavých myšlenek a srkal ho. Snažil se myslet pouze na přítomnost, jak ho to učili mniši.

„Minulost je mrtvá a budoucnost je zatím jen naše touha, pouze teď a nyní skutečně existuje,“ opakoval neustále dokola. Moc se mu to nedařilo. Chvilí se hystericky smál, pak zase divoce klel nebo naopak ječel šíleným utrpením, které mu drásalo vědomí. Uvnitř něho jakýsi výsměšný hlas dokola vyprávěl o poslední noci krále všech pitomců, který chtěl přelstít svůj osud.

- - - Kapitola 12 Prsty ve sněhu

Probudil se ukrutnou zimou těsně nad ránem. Ležel nahý na lavici vedle pece v obchodní stanici Azmayů. Oheň již dávno vyhasl. Oblékl se a vyšel ven. Čelo vichrů ještě nepřešlo. Opatrně nasával mrazivý vzduch nosem. Ochladilo se. Nosní dírky se mírně lepily k sobě. Teplota klesla už na minus dvacet stupňů. Loni tou dobou už řádily vichřice. Letos, kdo ví, kdy to sem přijde. Nechtěl však zůstat v domě, kde není jídlo, a zíráním na studenou pec si krátit svoje čekání na smrt.

V jinou roční dobu by snadno našel suché větvičky trouchnivce a hořlavou mízu puchýřníku a vyrobil by si nová podpalovací dřívka, nebo by usušil troud a vybral si vhodné kameny na křesadlo, ale pouze blázen by něco hledal pod sněhem. Kdyby bylo léto, nasbíral by si plody gangovníku a pokusit se je jíst. Slyšel o nich, že vyvolávají sice sluchové halucinace, ale údajně ne příliš silné. Tvrđilo se, že někteří se jimi živili i několik měsíců a přežili to. Kdyby mě Ditr neprodal, nebyl bych tady, povzdechl si smutně. Vyhnal z hlavy všechna kdyby a vrhnul teskný pohled na velkou ceduli za domem:

Zde začíná území Azmayů.
CIZÍM VSTUP ZAKÁZÁN!
Čekejte na obchodní stanici.

Prošel kolem varovného nápisu a zamířil vzhůru proti proudu Lagolské bystřiny na samý vrcholek údolí Studené řeky. Výstup ho neuvěřitelně vyčerpal. Cesta nahoru mu trvala odhadem přes čtyři hodiny, přestože nepřekonal víc jak padesát metrů výškového rozdílu. V hlubokém sněhu se bořil do půli stehen, někde i víc. Klouzal na zledovatělém podkladu. Zmáhal ho ukrutný hlad. Od prázdného žaludku se mu dělaly mžitky před očima. O své poslední jídlo, klášterní snídaní, přišel včera během letu vrtulníkem. K tomu se ještě přidružila žízeň. Neustále si cpal sníh do úst, ale zdálo se mu, že jeho rty se stávají stále suššími.

Když se konečně dostal nahoru, sotva popadal dech, namáhavě se opíral o svoji sekeru a prohlížel bílou krajinu před sebou. Nenašel sestup do dalšího údolí, jak mylně očekával, ale mírně zvlněnou a zalesněnou planinu. Táhla se na všechny strany a přerušovalo ji pouze hluboké údolí Studené řeky za jeho zády. Těsně před ním se rozkládalo obrovské zamrzlé jezero, odkud vytékala Lagolská bystřina.

Pokud si během výstupu dělal naděje, že by našel sídliště Azmayů, teď je všechny ztratil. Nikde v dohledu neviděl nic, co by nasvědčovalo tomu, že někde poblíž žijí lidé. Kolem dokola se rozprostírala souvislá ničím neporušená sněhová pokrývka. Netušil, kterým směrem má pokračovat. Určitě nějaká pěšina běžela na obě strany po vrcholcích nad údolí Studené řeky. Pochyboval však, že by se Azmayové usadili na samém kraji svého teritoria.

Nakonec se vydal po zamrzlé hladině k protilehlému břehu jezera, kde se do něho vlévala malá říčka. Doufal, že podél ní povede stezka. Jeho volbu ovlivnila hlavně šílená únava. Vybral trasu, která vedla po rovině. Chvilí si hrál s ovladači svých zimních bot,

jeho jediným solidním kusem oblečení, než se mu podařilo vysunout z jejich podrážek drobné hroty, a pak se vydal na jezero.

Kra již narostla na úctyhodnou tloušťku, bez problémů ho unesla a jeho pichlavé podešve na ní dobře držely. Za necelou hodinu přešel přes zamrzlou hladinu a došel až k ústí nevelké bystřiny, která se vlévala do jezera ve formě malé delty. Kolem ní rostly mohutné stromy přichystané na příchod smršťí a prudký pokles teploty pomocí silných příkrovů ledu, které si vytvořily na kůře vylučováním vody. Jejich bílé kmeny připomínaly obry z pohádky o boji myšáka Taramicuse. Mezi nimi uviděl široký průlom, který dělал dojem pěšiny. Po zamrzlé hladině se šlo mnohem lépe než po sněhu, a tak se rozhodl pokračovat proti proudu říčky tak dlouho, jak to jen půjde.

Když přecházel přes jedno rameno delty, zahlédl pod ledem podivný pohyb. Vrátil se, podíval se pozorně a uviděl užorybku uvězněnou v tůni. Ze široce otevřené tlamy jí vyčníval trojklaný jazyk. Její krátké pacičky za hlavou zuřivě škrábaly zespona na led. Užorybka jimi zoufale hnala vodu na své žábry, aby z ní získala poslední zbytky kyslíku. Vlastní neopatrností vplula do malé prohlubně a led později zesílil a uzavřel jí cestu zpět do jezera. Teď trčela chycena v bublině vody, která časem promrzne až na dno a rozdrťí ji. Možná, že k tomu ani nedojde a dříve se udusí ve stojaté vodě.

„Jsme na tom holka stejně, oba nás čeká smrt díky vlastní pitomosti,“ povzdechl si teskně. Najednou ho napadlo, jestli to náhodou není ta jeho stará známá, která se k němu kdysi u Osamělé řeky přišla ohřát. Nebylo to příliš pravděpodobné. Od místa, kde spal po přechodu hor při cestě do kláštera, ho dělilo nejméně pět set kilometrů.

Už chtěl jít pryč, ale zarazil se. Neměl kam spěchat. Na zmrznutí bylo kterékoliv místo kolem něho stejně dobré. Vzal kamennou sekeru a začal s ní rozbíjet led. Užorybka se stáhla až ke dnu a zděšeně ho pozorovala. Prorazil několik centimetrů silnou vrstvu a udělal v ní malý otvor. Potom šel o kus dál a začal hloubit další díru nad hlavní částí jezera. Kra se na tomto místě mírně houpala a zvláštním způsobem zvonila. Připomínala mu dunění kotlů v klášterním chrámu. Chvíli experimentoval s údery na různá místa, než našel zvlášť temný zvuk, který výborně lahodil s jeho náladou. Rozeznával led a zpíval si do rytmu slova naučená v klášteře: „*Ja-hai! Ja-há-há-hai!*“

Zasněně poslouchal, jak se k němu od lesa vrací táhlá ozvěna. Občas zahlédl, jak hrnatá hlava užorybky vykukuje otvorem, který vylámal, jako by se dívala, co ta dvounohá obluda provádí.

Když prolomil led, ustoupil, aby si mohla v klidu přelézt. Chvíli se nic nedělo, už se obával, že se namáhal zbytečně. Nakonec si přece jenom užorybka dodala odvahy a vylezla ven. Uplazila se pouhé dva metry a začala zpomalovat. Její tenká kůže ji nechránila proti mrazu. Tarmin ji nabral na konec sekery, přenesl a položil těsně vedle druhého průrazu. Užorybka v něm zmizela jako šipka. Pár minut čekal, jestli se vrátí poděkovat mu, ale nejspíš odpočívala po prožitě hrůze až u dna, kde se určitě zavrtala do toho nejhlubšího bahna.

Zima se letos chovala divně. Mráz ho pátil do tváří, dosáhl odhadem už nejméně minus třiceti stupňů. Místo toho, aby již zuřily vánice, začala mezi příkrovem mraků probleskovat záře Chara. Stáhl si pevněji kapuci a pokračoval dál proti proudu říčky, která přitékala do jezera. Došel po zamrzlé hladině až k malému vodopádu. Led ho už uzavřel

do sloupů bizarních tvarů, které zářily pod dopadajícími paprsky světla, a uvnitř nich zpívala voda o své zimní proměně. Tarmin chvíli pozoroval vodopád spoutaný ledem a nechal se zcela unášet dojmy, které v něm ten div zimy vyvolával. Strašně ho mrzelo, že si takových věcí dříve nevšímal. Uvědomoval si je teprve teď, když se jeho zbytek času měřil na hodiny nebo možná pouhé minuty. Jeho oči lačně hltaly svět kolem a v každém pohledu nacházel tisíce nových věcí. Cítil se doslova opojen kouzly přírody.

Vydrápal se z koryta říčky na cestu. Dychtivě vyrazil vzhůru, aby si vodopád prohlédl seshora. Ušel pár metrů a jeho pozornost upoutal podivný klacek, který trčel uprostřed cesty. Chvěl se, přestože nefoukal vítr. Z jeho konce trčela barevná ptačí pírká. Šíp, který někdo vystřelil!

Zvedl oči. Ten někdo se proměnil v muže na poniu. Jeho postavu halily tmavomodré kožešiny. Hlavu mu zakrývala pestře vyšíváná kukla, ze které koukaly pouze temné oči. Jeho zvíře mělo na sobě protkávaný přehoz, který mu kryl celý trup až k nohám. Nahoře látka končila úchyty na poniových růžkách. Tlamu mu nechávala volnou. Na sedle zahlédl zavěšené sněžnice a oboustrannou ocelovou sekeru. Jezdec držel v ruce nabitou kuš.

Tarmin zbledl a zíral na hrot šípu. Mířil přímo na jeho hlavu. Od rána doufal, že se mu podaří najít Azmaye. V duchu si připravoval, co jim řekne, až je potká, ale pro situaci, že bude zastřelen hned, jak ho uvidí, si nic nevymyslel. Projevil se jeho hlad a vyčerpání. Sedl si těžce na sních a zděšeně zíral před sebe ve snaze zastavit čas. Nechtělo se mu ještě umírat, vždyť si ani pořádně neprohlédl ten vodopád.

Zakuklenec dojel až k němu. Kopyta ponie zůstala stát necelý krok od něho. Tarmin cítil štiplavý pach potu zvířete a horký dech z jeho tlamy. Upíral prosebný pohled na špičce šípu zakončenou masivním kusem železa s háčky proti vytažení, která se právě chystala prolétnout jeho okem, a pokrýval ho pot panického strachu. Svět kolem něho se vlnil slzami zbabělce.

„Svlékni se!“ vyštěkl na něj seshora hlas. Muž mluvil spenglish se silným španělským přízvukem. Tarmina napadlo, že nechce, aby se jeho oděv zacákal krví. Zavrtěl zoufale hlavou a pohledem se snažil zmrazit prst na lučíku spouště. Se staženým hlasem zaškemral: „Ne! Prosim ne! Pomohu vám na jaře na polích.“

„Postav se! Bundu dolů!“ zaslechl za sebou. Otočil se a uviděl druhého muže, který stál za ním. Byl oblečen stejně tak jako ten první, pouze barva jeho kožešin měla tmavohnědý nádech. Když uviděl Tarminův vyplašený pohled, zamračil se a vyštěkl: „Chci tě prohledat!“

Tarmin poslechl a odložil bundu kombinézy a hodil ji před sebe do sněhu. Tenká košile, kterou měl na sobě, představovala nicotnou ochranu proti mrazu. K jeho chvění se přidal i třes od chladu. Stále myslel na kuši jezdce, namířenou na jeho záda. Muž v tmavohnědém kožichu si s odporem prohlédl jeho kabátec, hrubými pohyby prošacoval i klepajícího se Tarmina a pak mu pokynul, aby se opět oblékl. Obrátil pozornost k jeho kamenné sekeře, která ležela vedle něho ve sněhu. Po krátkém zkoumání ji pohrdavě odmrštil mocným rozmachem do závějí vedle cesty. S opovržením v hlase se zeptal: „Rány na jezeře, tvý dílo?“

Tarmin se zaradoval, že se ho na něco zeptali. Kdo povídá, nestřílí. Ulehčeně vydechl: „Sekal jsem díry pro užorybku. Zamrzla v tůni. Uvolnil jsem jí cestu.“

„Lokuste, našel sis špatnej čas k péči o svý kamarády!“ rozesmáli se.

„To určitě nebyla moje užorybka. Tu jsem potkal daleko odtud,“ vyhrkl a vzápětí si uvědomil, že plácá nesmysly. Jak by mohli vědět o jeho příhodě na Osamělé řece. Došlo mu, že věta má zcela jiný smysl. Honem ze sebe vychrlil: „Neznám žádného Lokusta. Jmenuji se Jaquel. Jsem farmář. Na cestě do Hispaňoly jsem přišel o člun. Prosím, nechte mě u vás přes zimu. Pomohu vám s dobyt看em.“

Oba muži se na sebe překvapeně podívali.

„Otevři hubu a ukaž zuby,“ nařídil opěšalý Tarminovi. Bedlivě si ho prohlédl jako ponie na trhu. Zavrtěl hlavou a přísným hlasem se zeptal: „Oheň na naší obchodní stanici jsi zapálil ty?“

„Potřeboval jsem se zahřát. Opravdu jsem tam nic nepoškodil. Spálil jenom trochu dřeva v peci,“ ujišťoval je horlivě. Ve skutečnosti jeho *trochu* dřeva znamenalo skoro polovinu zásob, které tam našel.

„Nestojíme o vetřelce. Žlutoběl si umíme nasekat sami,“ vykřikl na něho jezdec na poniu. Věta znamenala chyták. Mutanti, které osadníci na Narce chovali, mohli jíst většinu místních travin, až na malé výjimky.

„Jsem opravdu z farmy, prosím, věřte mi! Víím, že žlutoběl dobytek nadýmá. Nesmí taky artalolist, rodymor, jarní výhonky mourovce, lodyhy keřalu...,“ začal Tarmin vyjmenovávat nebezpečné odrůdy. Zvednutou rukou jezdec zarazil jeho litanii. Snad ho Tarminova odpověď uspokojila. Opěšalý muž hvízdal. Z lesa k němu přiběhl ponio vystrojený podobně jako ten první. Beze slova na něj nasedl. Oba jezdci pobídlí svá zvířata a vyrazili po cestě do kopce. Nedali Tarminovi žádný pokyn, má-li jít za nimi nebo ne, ale znamenali pro něho jedinou šanci, jak se dostat do teplého domu s jídlem. Jeli velmi rychle. Musel skoro běžet, aby jim stačil. Jeho vyčerpaný a hladovějící organismus ze sebe vydával poslední kapky sil.

Netušil, jak dlouho se brodil sněhem a vrávorál po cestě vzhůru, než zastavili na malé mýtině sevřené mezi dvěma nevelkými pahrbky. K jeho dvěma jezdcům se tam připojil další, který měl na sobě bílý kožich a kuklu se zlatým vyšíváním. V ruce držel kamenomet s dlouhou masivní hlavní a přes rameno měl přehozený pás s lahvičkami explozérů. Zřejmě jejich velitel. Všichni tři se o něčem dohadovali. Zmlkli, jakmile se k nim Tarmin přiblížil na doslech.

„Jdi do vesnice a počkej tam na nás!“ rozkázal mu muž v bílém a hlavní kamenometu ukázal vzhůru po úbočí kopce vpravo.

„Do vesnice na kopci?“ podivil se Tarmin. Nedávalo to smysl. Vyvýšená místa neposkytovala žádnou ochranu proti větrům.

„Na tomto území platí naše zákony. Dělej, co ti říkáme!“ rozkřikl se na něj vůdce a znovu naznačil směr vzhůru. Tarmin nejspíše kývl a začal se brodit hlubokými závějemi.

„Pospěš si! Za kopcem jdi po stopách. A kdyby se tě ptali, neviděl jsi nás,“ zaslechl za sebou podivnou výzvu. Ohlédl se, ale trojice už zmizela lese. Nerozuměl tomu, ale říkal si, že bude lepší poslechnout. Usilovně stoupal vzhůru. Měl dojem, že seshora zaslechl zařehání ponie. Zastavil se a naslouchal, ale kromě ticha nic neslyšel, přesto mu to dalo trochu naděje. Snad opravdu najde osadu Azmayů.

Dohrabal se až na vrcholek kopce. Za ním zahlédl, o několik desítek metrů níže, zamrzlé koryto nevelké říčky. Pravděpodobně té, kterou opustil u vodopádu. Po její hladině se táhly stopy poniů a saní, které směřovaly k jezeru. Rychle se po sněhu skutálel dolů a prozkoumal otisky kopyt. Měly ostré hrany. Rozběhl se po nich. Za moment narazil na kobylinec, starý sotva pár minut, vycházela z něho ještě pára. Uběhl dalších sto metrů.

Dostal se k místu, kde řeka vytvářela široký oblouk vpravo a obtékala velkou louku porostlou stromy a trsy keřů. Stopy zde opustily koryto a vedly skrz porosty na břehu. Vklouzl mezi křoviny a prodíral se kupředu. Náhle o něco zakopnul a upadl na břicho. Chtěl vstát, ale čísi bota mu dopadla na záda. Někdo mu spoutal chodidla a kolem obou zápěstí obtočil smyčky. Dva útočníci ve strakatých kožešinových kabátcích ho beze slova táhli po sněhu za sebou a ignorovali jeho výkřiky.

Dovlekli ho až na malý plácek v cípu louky. Kolem dokola ho ohraničovaly stromy a mezi nimi husté porosty keřů. Neurvalým šklubnutím ho postavili na svázané nohy. Stál s rozpaženýma rukama. Každou paži mu držel jeden kožený řemen napínaný mužem na jeho konci. Na obličej ho mrazil sníh, který na něm ulpěl při vlečení. Zmateně těkal očima na všechny strany a vysílal kolem svůj panický strach.

Opodál viděl několik poniů, dva z nich táhli saně, obtížené neznámým nákladem. Kromě dvou chlapů, kteří ho chytili, zahlédl ještě další čtyři. Měli na sobě pestré huňaté kabátce, jednoduché, bez jakýchkoliv ozdob a se špičatými kožešinovými kapucemi. Byli ozbrojeni praky, dlouhými noži a kušemi. Pouze u jednoho z nich, muže statné postavy,

který výškou převyšoval Tarmina nejméně o hlavu, zpozoroval na zádech hlaveň pušky. Její majitel došel až těsně k němu. Upřel na Tarmina snědou zarostlou tvář, ozdobenou pod očima modrozelenými ornamenty. Zuřivě se zašklebil a odhalil své přední zuby zbroušené do špiček. Chytl Tarmina za bradu a zasyčel: „Sám?“

„Jo a beze zbraně,“ odpověděl jeden z těch, kteří Tarmina zajali.

„Nevypadáš na Azmaye. Co seš zač, ty hnusnej spratku?“ vyštěkl šéf.

„Jsem farmář Jaquel. Řeka mě připravila o člun. Hledal jsem vesnici. Šel jsem za zařetáním ponie. Našel stopy,“ vychrlil ze sebe Tarmin. Kolem krku ho stiskla ruka šéfa v černé rukavici se železnými destičkami na hřbetě: „Šmejde! Kdes chrápal dnes v noci?“

„Dole na stanici. Nic jsem tam neudělal. Opravdu. Jen zatopil v kamnech. Ráno jsem šel nahoru, přes jezero,“ vykotal ze sebe Tarmin. Ruka šéfa mu sevřela hrdlo: „Vem tě za to d'as, zmetku! Co znamenaly ty rány?“

„Nic, vylámal jsem díru v ledu, abych se napil,“ zalhal Tarmin. Báł se, že se mu zase vysmějí, když jim řekne o užorybce. Dlaň ho udeřila přes tvář. Cítil krev v ústech. Sladkou jako pach mrtvých.

„Do hajzlu, my se tu plácáme, abysme se vyhnuli pitomému smradovi,“ vztekle kopal šéf do sněhu. Opodál stojící drobný muž v potrhané kožešině zakřičel na vůdce: „To není kvůli tomu, Girisangu, ale proto, že jako vůdce stojíš za hovno! Nesaháš bejvalýmu Velkýmu Lokustovi ani ke konečku jeho sakra dlouhýho pind'oura!“

„Larghagu, drž klapačku, jinak ti ji roztrhnu vejpùl!“ zařval šéf a letmo se dotkl tlustého býkovce s ostny, který měl za pasem. Pak zasyčel na Tarmina: „Hajzlíku, jak vypadá řeka mezi námi a jezerem?“

„Nevím. Šel jsem po ní jenom kousek. Je tam vodopád, ale dá se objet po cestě. Jezero je úplně zamrzlé. Ponie unese,“ mluvil Tarmin tak rychle, jak jen stačil. Do každého slova vkládal prosbu o život.

„Slyšíte, do půlnoci jsme v teple!“ zaradoval se Girisang.

„Mohli jsme bejt už včera, kdyby se dalo na mě,“ zasyčel Larghag. Šéf jeho poznámku ignoroval a prohodil k Tarminovi: „Co s tebou?“

„Prosím, vezměte mne s sebou,“ poprosil Tarmin.

„Ani netušíš, jak rádi. Sáně ani poniové ale už víc neuvezou,“ zachechtal se vůdce a ostatní se k němu přidali. Tarmin se zaradoval. Konečně se vyskytla vhodná situace k prosbě o jídlo pro jeho kručící břicho.

„Půjdu klidně pěšky,“ vyhrkl, „jsem jen trochu zesláblý. Dva dny hladovím. Prosím, dejte mi trochu najíst, hned se vzpamatuji.“

Kolem to opět zabouřilo. Girisang však Tarmina laskavě poplácal po rameni a panovačně pronesl: „Má kuráž. Farku, přines mu z mýho vaku uzžený a mikrovlnnej ohřívák. A povolte mu pracky, ať se může v klidu nadlabat.“

Za moment menší mladík podával Tarminovi do uvolněných rukou tmavočervený podlouhlý kus masa, který byl čerstvě vytažený z ohříváku. Pářilo se z něho a voněl tak báječně, že se Tarminovi z toho zatočila hlava a pusa se mu zatopila slinami. Hladový žaludek ho donutil dychtivě chňapnout po nabízeném jídle. Třesoucíma rukama nesl dobrotu ke svým ústům. Těsně před tím, než se voňavá lahůdka dotkla jeho otevřených zubů, se zarazil. Kost, která vyčnívala z jedné strany napůl ohlodaného kusu masa, mu svým

tvarem něco připomínala. Očima zděšeně sjel na její konec. Nemýlil se. Uviděl tam ruku sevřenou v pěst. Držel v dlaních uzené lidské předloktí.

S odporem odmrštil od sebe příšernou věc a neartikulovaně ječel panikou. Rázem se dovtípil, co obsahují nadité sedlové vaky a jaký náklad vezou pytle na saních. Vedle nich se teď dokonce něco pohnulo, jakási žena ležela na sněhu. Její svázané ruce spojoval dlouhý řemen se sedlem jednoho ponie. Zvedla hlavu a dívala se na něho. Tarminův křik ji probral z mrákot. Muži kolem se však nad jeho záchvatem hrůzy doslova váleli smíchy ve sněhu.

„Bude zábava!“ ječel Girisang a pokynul jeho věznilům. Dovlekli Tarmina do středu plácku a servali z něho kožešinový kabátec. Potom ho srazili na kolena a opět napjali řemeny a roztáhli mu s nimi ruce do rozpažení. Šéf odmotal od pasu svůj býkovec s ostny a pečlivě ho potíral jakousi žlutou šťávou. Když skončil, zapíchl lidskou ruku před Tarmina do sněhu.

„Až dostaneš chuť na člověčinu, tak se k ní přiznej,“ prohodil ironicky a zmizel. Po prvním úderu biče Tarminova záda vzplála jakoby posypané kobercem žhavých uhlíků. Přesto ani nevykřiknul. Jeho já vytrénované v klášteře drastickými zážitky opustilo hlavu a rychle se přesunulo do oblasti pod pupkem. Utlumilo tím vnímání bolesti. Druhé šlehnutí cítil jako tupou a docela snesitelnou bolest. Ke třetímu už nedošlo.

Rány ustaly. Jeho vědomí se opět vrátilo na své místo. Vnímál, jak mu z palčivých stop na zádech stéká krev a mrzne na košili. Před ním stál Girisang a zamyšleně hladil svůj ostnatý býkovec. Smotal ho a připjal zpět k opasku.

„Pichláci,“ tklivě si povzdechl, „tvoje síla odešla s duší Velkého Lokusta. Kde jsou ty časy, kdy jediný tvůj polibek stačil ke zpěvu.“

„Pichláč je furt dobrej,“ ozval se opět Larghak, „jen mrzne a kůže nic necítí. Ta mrcha, co nám zamordovala šéfa, taky moc nekňučela.“

„Nekvílela sice dle mejch představ,“ zavrtěl Girisang hlavou, „ale řvala dost. Určitě tím potěšila našeho starýho dobrýho vůdce, jehož duše se teď zadarmo hřeje na pekelný peci. Jó, ten se vyznal. Jenže tenhle zmetek ani nepípne.“

„Včera tak nemrzlo. Ten kluk už modrá. Ztrácíme čas. Podřež ho a padáme pryč, než přijdou fujavice,“ navrhl Larghak. Kolem dokola se ozvalo souhlasné mručení.

„Ne! Napřed si kousne. Čelo vichrů dorazí až zejtra ráno. Umím to poznat. Dejte mi pět minut a je náš,“ rozhodl Girisang a rozhlédl se po svých lidech. Neaprobtovali. Poručil, aby Tarminovi oblékli kožešinový kabátec, a pak vytáhl nůž a zkoumavě si ho prohlížel: „Starej šéf tvrdil, že se každéj o něco klepe. O co se třeseš ty? Bolest to není. Co takhle slepota?“

Tarmin ucítil špičku dýky na svém víčku. Zamhouřil oči a bojoval sám se sebou. Tlak zesílil, už to vypadalo, že mu bulva praskne, ale nakonec hrot zmizel.

„Ne, budem hledat dál. Copak asi děsí mladý bejčky plný kuráže?“ ušklíbl se Girisang a kopl Tarmina do rozkroku. Ten bolestí klesl až do pokleku.

„To je ono! Přiveď mi sem tu příšeru, Faraku!“ vykřikl Girisang radostně a pokynul svému nohsledu. Mladík přivlekl dívku, která ležela vedle saní. Girisang jí rozvázal ruce, serval z ní kožich a stáhl kamaše až ke kolenům. Tarmin na ní pohlédl a zděšeně se otfásl.

Určitě ji mnohokrát ohmataly ruce všech chlapů, které tady viděl, a prováděly s ní nejhorší odpornosti. Kdo ví, kolikrát stála před nimi odhalená a vydaná posměchu. Pokud kdysi nosila pod zimní kombinézou nějaké další oblečení, už dávno o něj přišla a roztrhali jí ho na kusy. Její vychrtlé snědé tělo, od přírody samá kost a propadlý hrudník téměř bez prsů, vůbec nic nechránilo. Zdobily ho jediné krvavé modřiny a šrámy, které jí nikterak nepřidaly na kráse. Dlouhé vlasy měla spleené a připomínaly spíš pometlo od starého koštěte. Kůži jí barvily skvrny zaschlé krve a páchnoucí špíny. Na tvářích a na ruce jí bobtnaly temně rudé puchýře omrzlin.

Tarina zavalila lítost nad jejím stavem. Mnohé ženy nabídly jeho očím svoji nahotu a některé z nich příroda také ošidila o půvaby jako ji. Všechny ho však dokázaly omámit vzrušující atmosférou odhaleného tajemství ve chvíli, kdy mu poprvé dovolily, aby spatřil jejich skrývané krásy. Zanechalo to v něm pokaždé opojnou vzpomínku, která se k němu vracela a činila je v jeho očích krásnějšími. Neznámá dívka však nic takového neučinila. Vpila se do jeho vzpomínek doprovázená otřesem, který v něm vyvolávala. Stala se v jeho mysli vzorem hrůzy z poznání, že i on sám může za chvíli vypadat podobně. Snad nebudou chtít, abych s ní skotačil, to si radši kousnu, blesklo mu hlavou. Vzápětí se za svou myšlenku zastyděl a pokusil se dívku povzbudit pohledem, ale vůbec si nebyl jist, zda ho vnímá. Dívala se před sebe apaticky levým okem, právě jí překrývala velká napuchlá podlitina.

Girisang ji nechal opět obléknout a svázat ruce. Hodili ji o kus dál do sněhu. Pak se otočil k Tarminovi: „Je to příšera, ale přesto ženská. Má vše, co se patří, i když ta její vejbava za moc nestojí. Existují ale hezčí holky a vzpomínky na ně. Vybavily se ti, vid’?“

Tarmin nechápavě přikývl hlavou. Girisang se zachechtal a jízlivě dodal: „K obšťastnění samiček potřebuješ jistou drobnost. Mrzne-li, není nad oheň. Stáhněte mu gatě!“

Tarminovi náhle došlo, co má v úmyslu. Zachvěl se. Girisang si toho všiml a ušklíbl se. Vytáhl z kapsy lihový zapalovač. Zvětšil jeho plamen, krátce s ním přešel přes Tarminův obnažený rozkrok a pak se ironicky zeptal: „Kousneš si, vid’?“

Tarmin se nebál bolesti, ale trpěl šílenou žízňí po životě, kterou v něm probudily události v kryptě. Toužil radovat se a užívat pestrou paletu půvabů nabízených světem. Pokud si nekousne, buď ho zabijí, nebo ho zmrzačí. V jeho mysli vybuchovaly vzpomínky na Oddanou Esun a další ženy, kterých se dotýkal před Ilkou. Vše nenávratně ztratí kvůli jednomu odmítnutému soustu. Kdo vlastně vymyslel, že se člověk nesmí jíst. Tarmina přesvědčily jeho vlastní osudy o tom, že někteří lidé jsou mnohem horší než zvířata, která sami požívají. Proč by nemohl přežít jednu zimu jako lidojed. Na jaře od nich uteče. Viděl, že ho Girisang pozoruje. Sklonil hlavu.

„Výborně! Je rozumnej. Uvolněte mu pracky!“ poručil Girisang, „a nechte ho obléci, aby ten jeho krasavec nevomrz. Až se nažere, pomůže nám tlačit sáně.“

Tarmin si natáhl kalhoty a zachumlal se do kožešin. S nechutí vytáhl ze sněhu uzené předloktí pořád ještě mírně vlažné a chvějícíma rukama ho nesl k ústům.

„No tak, farmářskej,“ povzbudil ho Girisang, „hryzni do toho. Každěj vyvádí před svým prvním soustem člověčiny a potom zjistí, jaká je to báječná dobrota. Má velkou přednost, na Narce jí běhá spousta. Jsi-li kanibal, nedřeš se jako blbec na polích a nekydáš hnůj u dobytka. Jen si občas vyraziš zaspížovat.“

Vzduch náhle rozrazila ostrá rána. Kožešiny na prsou Girisanga se roztrhly a jeho mohutné tělo odlétlo dozadu. Larghak vyl a držel se za břicho. Skrz zakrvácené prsty mu koukal šíp. Levému Tarminovu strážci prošla střela krkem. Těžce sípal a z úst mu vycházely bublinky krve. Kolem dokola padali další lidojedi, zasažení jedním i více šípy do různých částí těla. Řvali, svíjeli se v závějích a barvili sněh krví. Vpravo od lesa přibíhaly s válečným pokřikem postavy v kožešinách. Za nimi vlály bílé maskovací přehozy.

Tarmin stál užasle. Stále držel odporný kus masa v rukách. Náhle zpozoroval pohyb na zemi před sebou. Girisang si strhnul ze zad pušku a v pokleku s ní mířil na blížící se muže. Dříve než z ní stačil vystřelit, do její hlavně udeřilo uzené lidské předloktí hozené Tarminem a srazilo ji stranou. Vyšlehl z ní dlouhý kuželovitý blesk. Těsně minul útočnicku a zasáhl křoviny. Explodovaly. Kusy větví se rozlétly po louce a pahýly keřů vzplály vysokým plamenem.

K další ráně se Girisang nedostal. Tarmin se vši silou odrazil na svázaných nohách a skočil na něho se zuřivým řevem. Plnou vahou svého těla ho přimáčknul k zemi. Zvedl sepjaté ruce, aby mu mocným úderem přerazil vaz. Kdosi ho strhl dozadu a odhodil do sněhu. Padl na záda. Do hrudi se mu opřelo ústí kamenometu. Před sebou viděl muže, který mu nařídil jít do vesnice.

„Zadrž! Potřebujem ho živého!“ vykřikl na Tarmina. Boj skončil. Všech šest kanibalů leželo na zemi a sedm Azmayů, kteří provedli přepad, nemělo jediné škrábnutí. Pobíhali po louce a svazovali poražené. Největší pozornost věnovali Girisangovi. Důkladně ho sešněrovali a do úst mu dali klínky, aby si nemohl ukousnout jazyk. Pod jeho kožichem objevili neprůstřelnou vestu z neznámého materiálu s hologramem vybuchující novy, který patřil elitnímu vojsku. Zřejmě kořist z některé jejich výpravy.

„Hlupák, bude litovat, že ji měl,“ komentovali se smíchem objev pancíře. Stejný emblém nesla na pažbě i podivná Girisangova energetická puška, která zdálky vypadala jako obyčejná prachovka a nadělala slušnou paseku. Azmayové si ji uctivě prohlíželi a vrtěli nad ní hlavou. Představovala vzácný poklad. Podobné zbraně spadaly pod přísné meziplanetární embargo a nedaly se koupit ani na černém trhu.

Teprve když se Azmayové postarali o poražené, přeřezal jejich náčelník pouta zajaté dívky a chladně se jí zeptal: „Který z nich je Velkým Lokustem?“

„Ohnivá Střelo, dorazils pozdě. Jarní Rosa mu probodla oko jeho vlastní dýkou, když ji znásilňoval,“ odpověděla slabým hlasem.

„Našli jsme její zohavené tělo. Kdo jí to udělal?“

„Všichni. Mučili ji celý večer. Nejvíc Girisang, ten s tou puškou. Je to jejich nový Velký Lokust.“

„Jarní Rosa se zachovala jako pravá dcera kmene. Navždy bude žít v našich baladách. Pápěří, cos dělala ty?“

„Čekala jsem na příležitost,“ špitla tiše, „měla jsem svázané ruce.“

„Viděli jsme. Sundali ti pouta a stálas vystavená hanbě. Nečinně. Pápěří, promeškalas svou příležitost,“ odsekl jí a obrátil se k Tarminovi, který si mezitím již rozvázal nohy.

„Nabízels nám svou pomoc s dobyt看kem. Přijali jsme ji. Tvoje rány ho poplašily. Potřebovali jsme Lokusty uklidnit a něčím zaměstnat. Na oplátku jsem tě uchránili od osudu lidožrouta. Jsme vyrovnáni,“ prohodil ironicky a ukázal kamenometem na předloktí, kte-

ré se válelo ve sněhu. Tarmin místo odpovědi sjel pohledem na hořící křoviny a pomyslel si, nejsme, nebýt mne, jsou z vás škvarky. Nahlas to neřekl. Potřeboval střechu nad hlavou, nikoliv hádku. Ohnivá Střela to však pochopil i beze slov. Zamračil se. Zlostně si ho změřil pohledem a odešel ke svým.

Tarmin smutně sklopil hlavu a zadíval se na zaťatou pěst na uzené lidské ruce. Zdálo se mu, že se na ní jeden prst pohybuje, jako by ho vybízel, aby si kousnul. Jeho prázdný žaludek se při té vzpomínce křečovitě sevřel. Před pár minutami ji málem snědl. A věděla o tom celá spousta lidí. A nikoliv přátelsky nakloněných.

- - - Kapitola 13 Jediná důležitá věc

Na břehu řeky vyrůstalo popraviště. Vzduch naplňovaly úderý seker, které dopadaly na stromy a keře v šíleném tempu. Tarmin se stavby nezúčastnil. Nosil pytle s lidským masem. Dotýkal se jich s největším sebezapřením, ale netroufal si protivit se proti příkazu Ohnivé Střely. Dostal od něho jídlo pro svůj hladový žaludek a úkol, sice nedůstojný a ponižující, ale přesto znamenal práci. Vykonával smutnou, ale potřebnou věc. Pomáhal Azmayům zajistit odvoz pozůstatků jejich druhů domů, kde jim vystrojí důstojný pohřeb. Ti, kdo jsou ostatním k užítku, se nenechávají zmrznout.

Bral vaky ze saní a snažil se nemyslet na jejich příšerný obsah. Místo toho si představoval, že se každým krokem přibližuje k teplému úkrytu, kde přečká zimu. Trpělivě vázal truchlivý náklad na sedla uvolněných poníů. Jejich bývalí majitelé leželi spoutaní na sněhu a hemžení kolem sebe doprovázeli žalostnými steny.

Když byl hotov, dali mu na starost Pápěří, která seděla netečně na sněhu. Nikdo si jí nevsímal. Z věcí lidojedů vzal čistší kusy tkanin, sádlo a vak s kořalkou, jedinou tekutinou, která ještě nezamrzla. Chtěl jí v teple hořících keřů omýt zranění lihovinou a ty nejhorší ovázat. Vzepřela se. Přesvědčoval ji, že rány potřebují vyčistit a omrzlá kůže namažat, jinak hrozí zánět. Zasyčela nesrozumitelnou kletbu a odmrštila ho. Ustoupila, až když jí to Ohnivá Střela rozzlobeně nakázal. Z očí jí však sálalo roztrpčení. Nerozuměl, proč se tak vzpírá, vždyť jí to pomůže. Ignorovala ho a dělala potíže. Dovolila mu, aby se jí postaral pouze o ruce a obličej. Celou dobu se provokativně dívala na mraky.

Nejhorší situace nastala, když ji požádal, aby si svlékla kožich, a nechala si od něho ošetřit alespoň záda a nohy. Vychrlila na něj záplavu neurvalých nadávek, za které by se nemusel stydět ani nejsprostší člunař. Tarmin obracel oči v sloup. Před chvílí mu ji ukazovali nahatou a najednou si hraje na stydlivku. Rozzlobila ho. Existoval jediný důvod, proč právě ona by se měla bát svléknout si před ním šaty, a to, aby se z té její příšerně vychrtlé, kostnaté a neženské postavy nepozvracel. Její výbuch ukončil až další zlostný zásah Ohnivé Střely. Svým rozkazem ji donutil ke kapitulaci.

Pápěří skřípala zuby a sházela ze sebe úplně všechny kožešiny. Víc než potřeboval. Nechala Tarmina, aby si s ní dělal, co se mu zlíbí. Stála jako kamenná socha. Zcela nahá upírala oči na dohořívající křoviny a něco si neslyšně drmolila mezi zuby. Její chování ho uráželo, ale přesto pro její rány udělal vše, co dovedl. Nakonec jí dal kuklu proti mrazu, kterou našel v jednom vaku. V ní dělala alespoň trochu dojem ženské. Díky se za to chopitelně nedočkal.

Azmayové dokončili popraviště. Pět nahých zajatců sténalo na roštu vyrobeném ze dvou hrubě osekáných kmenů upevněných vodorovně v rozsochách okolních stromů, zhruba dva a půl metru nad zemí. Azmayové odsouzence svlékli a položili je břichy na jednu kládu a ruce jim upevnili k té druhé, takže jejich nohy visely kolmo dolů a trupy od pasu nahoru měli natažené souběžně se zemí. Jejich postavy tvořily dopředu položené písmeno L. Pod chodidly mučených, které se komíhaly asi metr a půl nad zemí, plála dlouhá hranice dřeva.

Zapálili ji bez jakýchkoliv ceremonií hned potom, co přivázali posledního z nich. Rychle se rozhořela a první plameny olízly oběti nad nimi. Promodralá a napůl zmrzlá těla se dala do pohybu, jejich nohy se zmítaly a ozvaly se první srdceryvné výkřiky. Dokonce i muž s prostřeleným hrdlem, který vypadal jako mrtvý, se začal kroutit. Příšernou podívanou zmírnil kouř, který se valil z navlhlého dřeva a zahalil pálené části odsouzenců. Z tmavého dýmu za chvíli vykukovaly jenom horní části těl. Jejich široce rozevřená ústa měla dost vzduchu, aby se neudusila dýmem a mohla dlouho trpět.

Tarmin podobné scény nesnášel a popravám se vyhýbal. Když už to nešlo jinak, schoval se aspoň na nejvzdálenější místo mezi diváky. Nikdy nepatřil ke *chlemtačům krve*, jak se na državách posměšně nazývali ti, kteří nevynechali jedinou exekuci v okolí a všude se cpali do prvních řad. Naštěstí pro něj, ani Azmayové se nezdržovali a vyrazili hned, jakmile se oheň rozhořel a měli jistotu, že sám od sebe nezhasne. Zamířili dolů po řece a na saních pod pytlí s pící vezli Girisanga, který hrůzou kvičel a koulel očima. Tarmin jel úplně poslední, těsně za Pápěří. Zahalil se do husté kožešiny jednoho z odsouzených, jen nepatrně zakrvácené na rameni, kterou si přetáhl přes svoji silně pošramocenou zimní kombinézu. Krásně ho hřála a dávala mu zapomenout na úsměšky Azmayů.

Kopyta poniů opatřená drsnými zimními podkovami klouzala na kamenech, které vychnívaly z ledu. Muselo se jet opatrně. Přibližně po půlhodině dorazili nad vodopád. Tam se k nim připojilo ještě pět dalších Azmayů, kteří zde číhali v záloze, kdyby se přepad nezdařil. Společně odbočili na cestu a vydali se po ní směrem proti proudu řeky v mnohem rychlejším tempu. Po pár minutách Tarmin zaslechl v jednom místě vzdálené a slabé sténání mnoha hlasů, které se neslo od lesa vpravo. Nikdo tomu nevěnoval pozornost. Pouze spoutaný Girisang vyrazil z hrdla zoufalé žalostné zavytí.

Pápěří spadla z ponia poprvé poblíž mýtiny, kde Tarmin potkal Ohnivou Střelu, a zabořila se po hlavě do závěje. Její druhové pokračovali klidně dál. Houkli jen na Tarmina, aby se o ni postaral. Ztratil nejméně pět minut, než dokázal tu pitomou ženskou, která odmítala jakoukoliv spolupráci, dostat nahoru. Poskakovala na třmenu a snažila se vyšplhat do sedla vlastními silami. Když ho to přestalo bavit, bez ohledu na její protesty ji tam hrubě vysadil. Ani se na něj nepodívala a vyrazila tak divoce, že ho málem srazila. O sto metrů dále jí opět došly síly a ztratila rovnováhu. Tentokrát dopadla na záda a slušně si natloukla. S klením se doplazila k nejbližšímu stromu. Opřela se o něj zády a dala najevo, že dál nejede. Rozhodl se dohonit Azmaye a říci jim, aby ji vzali na sáně.

„Zbytečná snaha. Pošlou tě zpět, aby sis poradil sám a nevracel se beze mne,“ ušklíbla se na něj, když jí sdělil svůj úmysl.

„Přece tě nenechají zmrznout!“ vykřikl.

„Tys mě dostal do péče, ne oni,“ rozesmála se ironicky. Slezl z ponia a došel k ní.

„Vy nepomáháte zraněným?“ zeptal se zděšeně.

„Postaráme se o ně, pokud si to přejí,“ prohodila ledově.

„Ale proč se nenechat ošetřit?“ dotázal se zmateně.

„Ztratíš-li v boji obě nohy a ruce, pak je mnohem lepší skonat jako hrdina, než umírat pomalu jako mrzák,“ odsekla. Tarmin si povzdechl. Vypadalo to na delší rozhovor. Posadil se ke stromu naproti ní a stáhl si kuklu, aby se mu lépe mluvilo.

„Pokud dobře vidím, máš všechny údy i další části těla,“ namítl.

„A co čest?“ vyjela na něho, „říká to něco takovým jako ty?“

Tarmin se na ni dlouze zadíval. Nakonec to nevydržel a vybuchl: „Plácáš nesmysly! Copaks mohla ztratit čest jen tím, že ses nahá a bezbranná nervalá se šesti silnými ozbrojenými muži? Jedině by tě zbytečně umučili, jako to udělali s tou druhou.“

„Ty ubožáku!“ křičela na něj celá rudá ve tváři, „jak se opovažuješ dotýkat se památky Ranní Rosy. Dvě hodiny jsem trpěla pohledem na její muka. Ty bestie jí provedly snad všechny odpornosti. Kdybych ti o nich jen řekla, poděláš se strachy! Ještě teď slyším, jak strašně sténala. Ale nezlomily ji! Pokaždé, když jí dopřály na chvíli oddechu od bolesti, chrlila na ně nadávky a opovržení. I ve své smrti zůstala silná!“

Odplivla si a dodala: „Moje tělo stojí za hovno a duch mne zradil. Nedokázala jsem to, co ona. Zůstanu-li naživu, balady se budou smát mé slabosti. Zemřu-li na zranění, jejich zpěv bude lkát nad mou smrtí.“

Zavřela oči. Vypadalo to, že chce usnout a zmrznout ve spánku. Tarminův mozek hořečně přemýšlel, jak ji odradit od toho nesmyslu, co si vzala do hlavy.

„Fajn, ty chceš zemřít!“ vyčetl jí, „aby se o tobě hezky zpívalo, ale tím zabiješ i další. Zmrznou tady poniové, kteří za nic nemohou!“

„O ponie se nebojím, ti mají za růžky. Jen se na ně podívej,“ ušklíbala se. Otočil hlavu. Obě zvířata nejistě přešlapovala na cestě. Občas udělala i pár kroků vpřed, zase se vrátila a hrábla kopyty do země. Pápěří měla pravdu. Poniové byli moudří tvorové, kteří vznikli křížením pozemského koně a jeho místního protějšku, huňatého běhouna. Ze spojení získali nejen silnou postavu a schopnost jíst většinu zdejších plodin, ale smísila se v nich náklonnost k lidem s nezávislostí divokých tvorů. Zůstávali s člověkem, protože si to sami přáli. Život s ním byl pohodlnější a zajímavější, ale jejich poslušnost měla meze. Rozhodně se nikdy nenechali zabít pro rozmary svých jezdců. Tarmin věděl, že za chvíli jim dojde trpělivost. Sami od sebe se seberou a poběží za ostatními cestou, která je dovede k teplé stáji se zásobou sena.

„Ale mně nedovolí opustit tě!“ vykřikl zoufale.

„Máš pravdu,“ rozesmála se, „nedá se nic dělat. V hodině své smrti budu poslouchat tvé zbabělé skučení. Kdybys byl chlap, poděkuješ mi.“

„A za co, ty náno!“ vyjekl na ní.

„Ty kňukno!“ odplivla si opět. „Pověz mi, jak by se u tebe doma lidé dívali na toho, kdo byl ochoten se stát lidožroutem, aby unikl utrpení.“

Tarmin se zarazil. Odpověď na otázku neznal. Na državách nebo v jejich okolí neznal jediný případ kanibalismu. Věděl ale, že rozsudky pomalé smrti se vynášely za mnohem menší přečiny. Svěsil hlavu.

„Moc by tě nepochválili, vid’?“ šklebila se na něj zlomyslně, „co tedy čekáš od nás? Radši si lehni a spi. Nebude to bolet. Zachrániš si alespoň tu špetku důstojnosti, co ti ještě zůstala.“

Opět zavřela oči. Tarmin v duchu zasténal. To snad není možné. Utekl Zlaté i slizákům ve drénu. Dostal se z krypty plné koster a hladových bestíí. Unikl fanatickým mnichům a osud ho zachránil před lidojedy. To vše jenom proto, aby zde hloupě zmrznul kvůli jedné pitomé ženské. Vyskočil a zacloumal s ní.

„Kašlu na čest! K čemu je ti takovej krám, který tě nutí akorát zbytečně zdechnout!“ hulákal jí do tváře. Probodla ho pohledem, ale nedbal na to.

„Nebojím se bolesti! Bičovali mne a ani jsem nehlesnul. Mohli by ze mne stáhnout kůži za živa. Vysmál bych se jim!“ řval těsně u jejího obličej. Viděl skrz páru svého dechu, která zahalovala její tvář, že se na něj ironicky šklebí. Ignoroval to a pokračoval: „Svět je nádherný! Stojí za všechnu bolest, kterou nás občas týrá!“

Sípavě se rozkašlal mrazivým vzduchem, který do sebe při křiku nasál. Těžce dopadl do sněhu. Tiše dodal: „Prosím tě, nedělej mi to. Nesmím teď zemřít. Opravdu. Musím ještě vykonat pár věcí. Cítím to.“

Rozchechtala se: „Nejdůležitějším úkolem v životě Azmaye je důstojná smrt. Od narození se na ni připravujeme. Máš to ale smůlu, žes potkal zrovna nás. Tvé nářky mne však dojaly. Odložím svůj velký okamžik. Zachráním tvůj převzácný krk, jen když vymyslíš, jak mne dopravit domů. V sedle se totiž neudržíš a saně vezou už jinačí náklad.“

Vysmívala se mu. Tarmin nedbal na její posměšky. Věděl, jak to udělat. Kdyby si sedla za něj, mohla by se držet jeho kožichu a nespadla by. Bohužel, poniové nenesli na svém hřbetě víc jezdců než jednoho. Nedivil se jim. Neměli příliš pevné nohy a jeden člověk byl pro ně už dost velká zátěž. Znal ale jeden trik, který mohl změnit jejich mínění. Naučil se ho od svého přítele Calvadéra, který pocházel z jednoho kočovného národa.

Tarmin šel ke zvířatům, pohládl je po hlavách a pak zavřel oči. Chvilí se soustředil. V duchu si představil zraněnou a vyčerpanou dívku, která potřebuje pomoc. Vytvořil v sobě jednoduchý obraz bez podružných detailů. Doprovodil ho prostou a výraznou emocí, o které věděl, že ji vnímaví poniové snadno pochopí. Vycítil jejich neklid a rozpačitost. Určitě mu něco říkali, ale nedovedl přijímat jejich pocity tak, jako to dokázal Calvadér, zvaný Táta poniů. Tarmin podněty pouze vysílal a odpovědi na ně hádal.

Reakce zvířat mohla znamenat překvapení, že s nimi hovoří, nebo také dotaz na druh pomoci, kterou od nich potřebuje. Vsadil na to druhé a vyvolal ve své mysli obraz dvou jezdců v jednom sedle. Poniové od něho prudce odskočili a zlostně zahrabali kopyty. Ukázal jim postavu pod stromem, která umírá a mění se v kostru a hluboký žal mnoha lidí. Pokračoval vidinou dvojice postav, muže a ženy, kteří střídavě jedou na hřbetě jednoho a potom druhého zvířete. Vzápětí je zaplavil pocitem vděčnosti a množstvím obrazů, které znázorňovaly, jak jim v teplé stáji hřebelcuje srst, pročesává hřivy a ohánky, masíruje kartáčem nohy, čistí klůckem spáry v kopytech a přináší báječné seno. Po chvíli ucítil na své tváři doteky hrubých jazyků. Otevřel oči a díval se přímo do jejich tmavohnědých zorniček. Usmál se na ně. Oni vzápětí zařehtali. Dohoda byla zpečetěna.

Pápěří seděla pod stromem a nedůvěřivě ho pozorovala. Když jí sdělil, co právě sjednal, zadívala se na něho nejistě, ale neodvolala svůj slib, který určitě myslela jako výsměch. Možná doufala, že je ponio shodí dolů, jakmile si na něj sednou dva, a pak se mu vychechtá dvojnásobně. Nestalo se tak. Zvíře samo vyrazilo mírnou chůzí vpřed po stopách. Asi po hodině zastavilo a dalo najevo, že je unaveno. Přesedli si na jeho kolegu a pokračovali dále. Pápěří zpočátku trucovala a držela se jenom chlupů na Tarminově kožichu. Odkláněla se, aby se ho příliš nedotýkala, ale nakonec ji přemohla únava. Obejmula ho kolem pasu, schoulila se na jeho zádech a dřímala. Probouzela se pouze na momenty, kdy střídali ponie.

Azmaye dohnali až pozdě v noci u polorozbořeného stavení, kde se utábořili na noc. Svým příjezdem je překvapili. Zřejmě je vůbec neočekávali a rozhodně ne oba v jednom sedle. Měřili si Tarmina zkoumavými pohledy, nicméně jim dali teplé jídlo, vak na spaní a seno pro jejich ponie. Tarmin sotva chodil. S Pápěří za zády nešlo pořádně vysedávat nerovnosti a sedlo mu vyzdobilo zadek puchýři, ale přesto chtěl jejich zvířata aspoň trochu vykartáčovat slámou, když jim to slíbil. Odmítli to a vesele do něj strkali čumáky. Pochopil, že si chtějí radši odpočinout a počkají s odměnou až na teplou stáj.

Smetl si sníh z bot a kožešin a vklouzl vedle Pápěří, která mezitím u ohně rozmrazila jejich společnou houni. Tvrdě usnul, jakmile se oba k sobě pevně přitulili tak, aby se jejich těla ve spánku vzájemně hřála a zbytečně neztrácela teplo, jedinou věc, která byla teď důležitá.

- - Kapitola 14 Čelo vichrů

Azmayové probudili Tarmina za tmy. Vyjžděli na cestu bez snídaně ještě před rozedněním. Spěchali. Obloha dostala temně fialový nádech a občas přicházely táhlé poryvy větru. Všechno se zmocňovala nervozita. Začátek vichřic se blížil. Tarmin s Pápěří se opožďovali za ostatními a brzy osířeli. Jejich poniové neklidně pofrkávali a sotva pletli nohama. Včerejší jízda je vyčerpala. Museli je střídat skoro každou čtvrt hodinu. Zdržovalo je to, ale nedalo se nic dělat. Pápěří vypadala pobledle. Oči se jí leskly horečkou a stěží se držela kolem jeho pasu. Naštěstí už netrucovala a dovolila mu, aby jí pod rameno omotal svůj provaz od člunu. Jeho volnými konci si ji potom vázal na záda.

Jeli na sever čtyři až pět hodin mírně zvlněnou krajinu. Náhle pás udupaného sněhu zabočil prudce vpravo a zamířil vzhůru přímo k úpatí rozložené skalní plošiny. Její šedé strmé stěny vyrůstaly z vrcholku rozlehlého plochého kopce a vypínaly se odhadem asi tak sto metrů nad koruny stromů, které rostly kolem ní v úzkém pásu. Ponioům už docházely síly. Museli sesednout a stoupat za nimi pěšky.

„Pár metrů a jsme doma,“ špitla Pápěří, když ji sundával ze sedla. Vzápětí se těžce rozkašlala a svalila do sněhu.

„Musíme spěchat!“ křikl na ni. Zvedl ji, ale opět upadla. Pokusila se mu něco říct, ale její slova zmizela v novém záchvatu kašle. Poniové netrpělivě zahrabali kopyty. *Čas, ubývá čas*, vtíralo se do Tarminovy mysli. Mávl na zvířata, aby šla napřed. Pevně svázal konce provazu omotaného kolem hrudníku Pápěří a vzniklou smyčku si přehodil přes levé rameno. Pravou rukou podepřel dívku v pase a ze všech sil ji vlekl nahoru pásem vyšlapaného sněhu. *Spěchat, třeba spěchat*, ozvalo se v něm nové varování. Táhl dívku nejrychleji, jak to šlo. Něco se dělo. Něco zlého viselo ve vzduchu.

Překonali asi dvě stě kroků a přiblížili se k prvním stromům. Za nimi již rozeznával vysoké a popraskané sloupy masivu z asperoncalu, místního kamene, složeného z hrubého pískovce s vysokým obsahem vápence. Stopy, které sledovali, směřovaly do mělké strže. Vzadu ji uzavírala kolmá skalní stěna. Neviděl v ní jedinou průrvu nebo znamení průchodu, ale přesto se tam někde nalézal vstup do ležení Azmayů.

Na sever od nich se cosi pohnulo. Tarmin se zarazil, aby si to pozorněji prohlédl. Zbledl. Na obzoru zahlédl dlouhý bílý pruh, který pohlcoval krajinu. Něco takového ještě nikdy předtím neviděl.

„Utíkejte!“ vykřikl na ponie před nimi a poslal jim obraz zvířat běžících přímo vpřed ke skalám. Reagovali na to okamžitě a se zoufalým řeháním zmizeli mezi stromy. Tarmin utíkal za nimi a táhnul za sebou Pápěří, břímě, které mu pověsili na krk. Val se k nim přibližoval závratnou rychlostí a brzy se změnil v mnohakilometrovou prohnutou zeď, gigantickou živou stěnu, která sahala od země až k mrakům. Připomínala záplavu rozhněvané vody. Doléhal k nim výhružný temný hukot, sténání země pod nájezdem ledové smrti.

Od začátku zimy proudil vysoko nad krajinou přehřátý vzduch. Putoval z rovníku na sever. Cestou se ochlazoval. Odhazoval vodu v záplavách dešťů a ztrácel výšku. Jeho část, která klesla dolů až v blízkosti pólu, narazila při návratu na jih na pásmo Dýmají-

cích hor, které přehražovalo severní okraj Norwicku. Cesta kolem pohoří až ke krajům kontinentu měřila tisíce kilometrů, a proto se za vysokými štíty postupně hromadily vrstvy studeného těžkého vzduchu. Časem narostly až k vrcholům skal a začaly přes ně přetékat. Když se masy ledové atmosféry pohnuly, vyvolaly proudění, které lavinovitě osvobozovalo z kamenné pasti další mrazivé záplavy. Začala druhá půlka zimy.

Prudké vyrovnávání tlaků roztočilo nad oceánem obří cyklón s poloměrem mnoha tisíc kilometrů, který udržoval větry v pohybu svou setrvačností až do jara a přinášel nad Norwick z oceánu mračna plná sněhu. Tarmin kdysi zahlédl družicové snímky jeho gigantického víru. Vedle něho celý kontinent vypadal jako hračka pro děti. Obrázek byl stejně tak úchvatný jako čelo vichrů, které se k nim blížilo. Osvobozené smršťe ničily vše, co se včas neschovalo. Bude trvat mnoho týdnů, než se uklidní a zeslábnou natolik, aby se dalo bez potíží vycházet ven. Letos útočily s nebývalou zuřivostí, jako kdyby si přály vynahradit si dlouhé čekání.

Strhl Pápěří a padl na zem vedle ní. Rychle přetočil kuklu sobě i jí tak, aby jim zakrývaly celé obličejové včetně úst a očí. V tom, co přijde, jim zrak nepomůže a dá se o něj jedině přijít. O vteřinu později ho zavalilo mračno zvířeného sněhu. Bušily do něj úlomky ledu a vichr mu bral dech od úst. Každý nádech ho páčil v krku. Muselo se ochladit nejméně na šedesát stupňů pod nulou.

Kdysi mu někdo říkal, že v zimě každý kilometr rychlosti větru účinkuje na lidské tělo stejně tak jako pokles teploty okolí o třetinu stupně. Fujavice kolem něj dosahovala nejméně sto padesáti kilometrů za hodinu, a tak ubírala dalších padesát stupňů. Dohromady s ledovým vzduchem to působilo na organismus člověka stejně, jako by to učinil sto deseti stupňový mráz za bezvětří. Příliš mnoho i pro jeho dvojitou kožesinu, zahalený obličej a silné rukavice. Slyšel, že nešťastníci, které čelo vichrů zastihlo venku, nedokázali ujit jediný krok ke vstupním dveřím domu. Cítil, že podobné historky nepřeháněly.

V první momentech si připadal jako nahý uprostřed ledové tříště. Tělo mu zkroutily křeče a střed jeho hrudníku sevřela pronikavá bolest, jako by se ho tam dotknul studený pařát smrti. Trpěl, ale organismus ho potřeboval, nesměl ho teď opustit. Od mnichů slyšel, že lidé v nebezpečí nepodlehnou vždy jenom svému okolí, ale mnoho jich zemře strachem nebo malomyslností nad svým osudem. Našly se nepoškozené záchranné lodě se zásobami na mnoho měsíců plné mrtvých trosečníků, které zabila hrůza a sebevraždy.

„Žít!“ řve Tarminova mysl. Zmítá se zoufalstvím a roztáčí v jeho mozku divoký rej vzpomínek. Tarmin se jimi zalyká. Bojí se znovu umírat. Šílí při myšlence na smrt. Strach z ní ho uvrhnul do opovržení a přivedl ho do téhle beznadějné situace. Před očima se mu ubíhají polorozpadlé trupy mnichů, připomínky hrůz v podzemní kryptě. Nažloutlé kosti. Vyceněné zuby. Všude zčernalé hnáty čouhající z výklenků. Zbytky těl. Kostry! Jako sugesce proti mrazu! Cvičil ji v klášteře. Umí ji. Stále ji umí!

„Jsem pouhá kostra. Mráz mne mívá a vítr hučí uvnitř mých prázdných žeber,“ opakuje si. Známá slova v něm tlumí vír vražedných myšlenek. Pomáhají mu sebrat síly a získat znovu kontrolu nad tělem. Věty sugesce zabírají. Zdá se mu, že z něho opadá maso a jeho tělo se mění ve vybělené kosti. Představa nemá daleko ke skutečnosti.

Podáří se mu pohnout rukou. Narazí na ztuhlé tělo. Balvan na krku jménem Pápěří. Svěřili mu ji. Určitě věděli, co je to zač. Elegantní způsob, jak se jich obou zbavit.

„Neudělám jim tu radost,“ zakvílí zuřivě. Dívka má kolem sebe stále provaz, který jí uvázal. Je tuhý chladem a připomíná kus klacku. Překulí ji na záda a zaklesne do něho ruku. Udělá posun vpřed. Pak další. Táhne její tělo po sněhu za sebou.

„Vítř mi musí procházet zleva skrz žebra, pak směřuji ke skalám,“ memoruje si usilovně, „má minulost a budoucnost jsou stejně tak mrtvé jako já. Jsem pouhý kostlivec. Smyslem mého života je plazit se vpřed a vléci za sebou břímě, které mi osud nadělil. Lezu tak již od počátku světa. Je to má existence. Je to jediná věc, kterou znám.“

Prodírá se poslepu vražedným chladem a ohlušujícím jekotem vichru. Každý pohyb si od něho žádá nezměrné úsilí. Pálí ho celé tělo, jako by plaval v nádrži tekutého vzduchu. Tkanina jeho kukly se obaluje ledem. Dusí se v ní, ale nemůže si ji sundat, bez ní by okamžitě omrznu. Kožešiny mu chladem tvrdnou na kámen a vězní ho v nepoddajném krunýři.

Doplazí se na šikmý svah. Roklina. Musí dolů a dál jejím středem ke vchodu. Nepřetržitě si šeptá: „Pozoruji věčnou tmou prázdnými očními důlky, ve kterých si hrají sněhové vločky. Znam jen posouvání svých kostí. Celý svůj život se plazím a budu v tom pokračovat až do skonání světa.“

Hrabe se závějemí na dně prohlubně a táhne za sebou Pápěří. Narazí na nerovnou plochu. Udeří do ní. Zní dutě. Zní dřevěně. Vězní ho ve smrti kolem něho.

„Osud mne stvořil, abych lezl stále dál a vlekl za sebou svoje břímě,“ duní v jeho vědomí. Rozkazuje překážce: „Otevři se víko! Podvol se věčné vůli vesmíru a pust' mě z rakve ven!“

Buší do dřeva temnými nárazy svého kostnatého pařátu. Už si nepotřebuje opakovat slova sugesce. Vězí pevně v jeho myslí. Představy se v něm volně mísí se skutečností a halucinacemi. Je v agónii a každou vteřinou času se vzdaluje životu.

Jeho kostnatý pařát hmátne do prázdna. Bariéra se otevírá. Opět může pokračovat ve věčné pouti, ve svém bytí. Leze skrz exploze žáru a řevu příšer. Nevidí je, nemá čím. Chybí mu oči. Jeho prázdné důlky plní pouze věčná tma.

„Tvá cesta zde končí!“ ječí hlasy kolem něho. Nevšímá si jich. Nezajímají ho. Dostal svůj úkol. Břímě, které mu osud svěřil. Obludné drápy skřípou na jeho kostech a snaží se mu vzít jeho velké poslání, které vleče za sebou na provaze. Ožene se po nich. Zahání je údery svých kostnatých končetin. Nespadá pod zákony podsvětí. On sám je smrtí. Svůj čas si měří klapotem vlastních čelistí.

Příšery před ním ustupují. Cesta je volná. Leze dál. Jeden posuv, pak další, stále vpřed, odtud až za hranice prostoru, který je bez konce, stejně jako jeho pout'. Vyzrazil na ni dávno předtím, než se ve vesmíru zrodily první hvězdy, a svůj náklad potáhne i dávno potom, co všechny vyhasnou.

Seshora na něho skáče dlouhý rozpálený had a pevně ho obtočí. Tvář mu pokryje potok planoucí lávy. S ním přichází do jeho vědomí záplava palčivého utrpení. Zahání ji: „Zpropadená bolesti! Jsem pouhá kostra. Pocity kráčí mimo mne. Táhní pryč!“

Bolest nemizí. Přidávají se k ní mohutné údery do jeho žeber a hořká pachut' kovu v jeho ústech. Derou se tam cizí tesáky. Ostré vyceněné zuby. Tryskají z nich dlouhé proudy žhavého vzduchu. Pálí ho do hrdla. Bolí ho v plicích. Trhají mu je na kusy. Celá

mračná démonů ho drží za hnáty. Je jich moc. Jsou silnější než on. Rvou mu tvář. Do hlavy mu zatloukají oslnivé jehličky. Bičují ho déšť hrotů všech barev.

„Oči! To jsou oči!“ rotuje v něm, „kde jsem je sebral, jsem přece už dávno mrtev!“

Světla pohasínají a s nimi i jeho myšlenky. Pohlcuje ho prázdnota, tma bez světél i zvuků. Chybějí v ní pocity. Ztrácí se zde čas. Je to dobře. Je to moc dobře. Tarmin se propadá pryč z tohoto ztraceného světa do míst, kde nejsou Skrymorové, Ditrové a klášterní krypty. Letí bezednou prázdnotou. Tou nejrychlejší hyperlodí uhání za svou krásnou sestřičkou Ailou.

Kdesi v dálce zaslechl zapraskání ohně. Velká hranice polykala silná polena. Dávala žár. Jako ústa. Proudil z nich do jeho plic horký vzduch. Čísi ruce mu třely údy a zaháněly protivné pálení. Vracely mu vědomí. Nadechl se zhluboka a otevřel oči. Zahlédl šedou plochu na krajích roztřepenou. Ze šera vyklouzl mužský obličej celý rudý námahou. Chvilí se díval, jak Tarmin dýchá, a pak se vzdálil. Zůstalo po něm jenom hlasité lapání po dechu. Neslo se z více stran.

„Kddee...“ snažil se Tarmin promluvit, ale měl divně ztuhlé rty. Chladné. Zcela neživé. Svírala mu je kukla pokrytá ledem. Pouze v okolí úst a na pravém oku mu ji částečně rozpárali. Zbytek jeho hlavy pořád čekal na vysvobození.

„Počkej s mluvením, až ti odmrazím obličej,“ ozvalo se ze strany. V zorném poli Tarmina se objevila starší žena s mycí houbou. Za ní vykoukl dívčí obličej. Obklopoval ho proud tmavovlasých vlasů. Lesklých kudrnatých vlasů. Poznal je. Dobře si pamatoval tuto tvář. Její ostrý nos, široké rty, lehce vystouplé lícni kosti, hluboké temné oči a nad nimi hrdě klenuté obočí. Miloval ji nejvíce ze všech. Stýskalo se mu po ní už devatenáct let. Od toho deštivého dne, kdy ji pohltil studený hrob. Dnes se mu vrátila. Smála se na něho. Stejně tak nádherně, jako si to pamatoval. Radovala se, že se opět shledali v šerých jeskyních.

„Mo...je... Ai...lo,“ vysoukal ze sebe navzdory ledovému krunýři, který mu poutal hlavu. Oči dívky se rozšířily úžasem. Prsty se lehce dotkla jeho rtů a vyrazila ze sebe: „Xio-gene!“

„Hebko, překážíš!“ napomenula dívku starší žena, která mu odmrazovala mycí houbou kuklu.

„Volal *moje Tapailo!*“ bránila se dívka, pojmenovaná jako Hebka, ale žena prudkým pohybem mycí houby smetla její ruku z Tarminových rtů a prohodila: „Něco zablekotal. Ještě se nevzpamatoval. Blouzní.“

Tvář Hebky se ztratila z Tarminova zorného pole. Zdálky znělo její rozzlobené volání: „Opravdu řek *moje Tapailo!*“

Odpověděl jí smích mnoha hrdel. Záplava žertovných poznámek. Nad nimi zaburácel silný žalostný výkřik jakéhosi muže: „Ó, Xio-gene, velký válečníku ze starých písní, proč nás takhle trápíš? Dnešní rvačkou o Pápěrku jsi překonal svoje legendární tahanice s demony mrazu o Tapailu! Bude třeba složit nové sloky! Už teď má balada o tobě osm dílů a každý z nich veletucet veršů! Kdo si to všechno má pamatovat!“

Do exploze veselí, kterou poznámka vyvolala, zazněl vysoký zvonivý ženský smích: „Udatnej hrdino, prozrad' nám svůj kmen, ať víme, koho si naše královna ztřeštěnosti ulovila!“

„A nezapírej!“ doplnil kdosi, „u vrat ses rval jako písečnej ještěr, když jsme ti brali tvoji milovanou křehulku. Ještě teď mi huba jede šejdrem, jaks mě po ní majznul.“

Dělají si ze mě legraci, napadlo Tarmina. Chtěl vstát, ale nemohl se pohnout.

„Lež!“ napomenula ho starší žena. Odhrnula mu kuklu kolem očí a opatrně odstříhla uvolněné části malými nůžkami. Tarminův pohled se rozšířil do stran. Viděl už oběma očima. Ležel na zádech obklopený zástupem postav. Jezdil po nich zrakem a snažil se natočit hlavu, aby si je mohl lépe prohlédnout. Všimli si jeho snah a několik rukou mu pomohlo posadit se. Vsunuli mu deky pod záda, aby se mohl opřít. Začínal se vzpamato-
vát a vnímat svět kolem sebe.

Ocitl se uvnitř rozlehlé kruhové jeskyně o průměru zhruba padesát metrů. Nahoře ji uzavíral klenutý strop o maximální výšce přibližně patnáct metrů nad zemí. Na něm zahlédl několik nepravidelně roztroušených kulatých otvorů, kterými padalo do prostory sporné světlo. V jejím středu se nacházelo velké ohniště. Nad ním viselo nálevkovité hrdlo mohutného kouřovodu, který přecházel v silnou rouru a mizel nahoře ve skále.

Všude stáli lidé v pestrých různorodých oděvech. Jejich tváře měly většinou snědé odstíny. Jenom pár z nich patřilo bělochům a černochům. V davu převažovaly ženy a děti, mužů v něm zahlédl málo. Celkový počet přítomných mohl být zhruba tři sta, možná i víc. Tarmin viděl pouze ty nejbližší, kteří se podíleli na jeho návratu mezi živé. Teď odpočívali. Asi pět mužů mělo obličejem temně rudé námahou. Spokojeně se na Tarmina šklebili. Vypadali na jeho záchrance, kteří se na něm střídali v umělém dýchání a masáži srdce.

Starší žena houbou odmrazovala zbytek kukly z Tarminovy hlavy. Hebka stála za ní. Držela misku s horkou vodou a vesele na něho pomrkávala. Dva muži rozřezávali zledovatělé kožešiny na jeho nohách a pokoušeli se mu zout boty. Na druhé straně ohniště zpozoroval horečnou aktivitu skupiny žen. Vlekl jsem Pápěří, vzpomněl si.

„Cccoo...“ zkusil se zeptat, co se stalo s Pápěří.

„Krucí! Počkej s těma řečma, až ti uvolním kuklu!“ okřikla ho starší žena přísně. Tarmin pokýval hlavou a pak pohledem ukázal na postavy za ohněm, ve kterých tušil opatrovatelky Pápěří. Kolem něho opět propuklo veselí.

„Ó, neboj se! Tvá splašená láska je též vzkříšena. Až ji rozmrazí, padne ti do náruče a přilepí se do ní navěky!“ vyprskl někdo za ním. Tarmin sebou nechápavě trhul. Zarazilo ho, že všichni kolem něho si myslí, že k nim patří. Copak jim Ohnivá Střela nic neřekl?

„Nic ti nepomůže. Za pár minut ti odhalím tvář a budeš ztracen,“ zazubila se žena s houbou. Dříve než se zmohl na odpověď, nastal pohyb v zadních řadách. Lidé se roze-
stupovali a vytvářeli uličku. Skrz ni přicházel letitý muž zahalený v plášti s ptačích per, který mu splýval až na zem. V ruce svíral dlouhou hůl. Po její délce byla natažena lesklá kůže iwedaga včetně hlavy. Místo očí měla barevné zářící kameny. Vypadala téměř jako živý had. Za ním kráčely čtyři ženy oděné v dlouhých bílých hávech a ozdobené pouze zlatými čelenkami. Doprovázel je stejný počet mužů ve žlutých volných šatech a s dlouhými oštěpy. Na konci průvodu, v odstupu několika kroků, šel Ohnivá Střela a jeho bojovníci. Když zahlédli Tarmina, na zlomek okamžiku se zarazili. Skoro se zdálo, že nejsou rádi, že ho vidí.

Dav vlevo za ohněm ustoupil ke stěně. Tarmin uviděl nosítka se spoutaným Girisangem. Zajatý lidojed měl v puse klínky a nemohl mluvit. Vydával jenom táhlé hučení. Muž s hadí holí došel až k němu a dlouze si ho prohlížel. Pak pokynul svým průvodcům. Žlutě odění mužové popadli nosítka a odnesli je pryč následováni ženami se zlatými čelenkami.

„To je vše? Ohnivá Střelo, náčelnický plášť jsme ti nesvěřili proto, abys ho používal k vyřizování osobních sporů!“ zahřimal muž s hadí holí, který budil dojem velekněze.

„Moudrý Hade, popravili jsme vrahy a přivezli ostatky našich lidí domů a s nimi i zajatce,“ bránil se Ohnivá Střela.

„Ano, pomstili jste krev mnoha mrtvých, včetně Ranní Rosy, tvé manželky. Vyzazili jste jak splašení taramíci a bez vědomí rady náčelníků. Riskovals, že dvanáct mladíků s plnou výzbrojí podlehne vichřicím. Víš sám dobře, co by taková ztráta znamenala pro budoucnost našeho národa!“ udeřil Moudrý Had holí o zem. Ohnivá Střela viditelně zbledl a odpověděl velmi nejistým hlasem: „Našemu počínání přál sám Quetzalcoatl, bůh ovzduší, a počkal se začátkem druhé půlky zimy.“

„Na zpoždění větrů nemáte žádnou zásluhu. Quetzalcoatl laskavě vyměnil vaše životy za oběti, které jsme mu nabídli během úpěnlivých modliteb za váš návrat. Avšak ani vichry nelenily a během čekání zesílily. Celá krajina teď úpí pod jejich silou. Staleté stromy se lámou jako třísky a skály pukají. Jak si tohle zodpovíš?“ hřimal Moudrý Had. Ohnivá Střela nic neříkal a svěsil hlavu.

Moudrý Had sklonil svou hůl tak, že se její hadí hlava dívala přímo do obličeje Ohnivé Střely, který se kousal do rtů a jeho hrdost se rozpadala. Velekněz ho však dál drtil slovy: „Požádám radu, aby ti odebrala náčelnický plášť. Nepotřebujeme vůdce, který neumí poznat, kdy je vhodné počasí pro trestnou výpravu, a ohrozí tučet bojovníků při chytání hrstky lidojedů. Proč jste nepočkali do jara?“

„Moudrý Hade, Velký Lokust kanibalů nosil neprůstřelný oděv a vlastnil strašlivou energetickou pušku z výzbroje elitních vosk, která nepochybně patří pod zvláštní embargo. Kdybychom mu nenalíčili léčku, v přímém boji by snadno zničil celou armádu. Sám Huitzilopochtli, bůh války, vedl naše kroky a dovolil, abychom ho zajili živého a dokonce získali neporušenou i jeho zbraň nesmírné ceny,“ prohlásil pokorně Ohnivá Střela a pokynul svým lidem. Dva mladíci vyndali z vaku položeného u stěny Girisangovu pušku a vestu. V pokleku je podali veleknězi, který si obě věci dlouho prohlížel.

„Pancíř je dobrý, ale zbraň má bloky na ovládání. Pokud zajatec nezná přístupové kódy k její spoušti a neví, jak se správně seřizuje, nepřinese nám užitek,“ zavrtěl hlavou Moudrý Had.

„Bude znát ono tajemství, proto jsme ho vzali s sebou. Viděli jsme ho z ní střílet. Celý les vzplál plamenem od blesku, který vyšel z její hlavně. Naše past však sklapla dříve, než stačil lépe zamířit. Přemohli jsme lidojedy a nikdo z nás neutrpěl nejmenší zranění,“ pronesl Ohnivá Střela s důrazem na poslední větu. Tarmin se při jeho slovech zakabonil. Jeho role v této příhodě zůstala jaksi opomenuta.

Moudrý Had dlouho přemítal v absolutním tichu, které kolem panovalo. Nakonec promluvil: „Zajatec tedy ví. Postaráme se o jeho tajemství. Dobrá zpráva. Je na čase

vzdát díky bohům, kteří při vás stáli během vaší ztřeštěné výpravy. Zazpíváme jejich hymny.“

Moudrý Had zvedl svou hůl nad hlavu a držel ji vodorovně na obou koncích v rozpačených rukách. Všichni Azmayové rovněž vzpažili. Jen bojovníci Ohnivé Střely znejistěli a zmateně se dívali na svého náčelníka. Ten se téměř klepal hrůzou. Odhodlal se teprve v okamžiku, když Moudrý Had otvíral ústa k prvnímu tónu písně.

„Zadrž Moudrý Hade, je zde cizinec!“ vykřikl zděšeně. Padl na kolena a udeřil hlavou o zem. Levou rukou ukazoval na Tarmina. Velekněz stál několik vteřin s otevřenou pusou, jako by nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Potom udeřil koncem hole do zad Ohnivé Střely, který klečel před ním. Kolem Tarmina se udělalo volné místo.

„Kdo ho sem vpustil bez mého svolení?“ zařval zlostně Moudrý Had. Odpověděl mu jeden z těch, co Tarmina křísili: „Mysleli jsme, že patří k nám. Vypadal na opozdilce. Připlazil se pět minut po přechodu čela vichrů. Vlekl za sebou Pápěří. Byl víc mrtvý než živý a hlavu mu pokrýval led.“

Moudrý Had se pronikavě podíval na Tarmina a nařídil, aby mu odkryli obličej. Starší žena mu rozstříhala rozmrzlou kuklu. Celkem šetrně. Dva muži, kteří mu zouvali boty, mu pomohli vstát. Musel vypadat příšerně. Visely na něm cáry jeho napůl rozpárané zimní kombinézy. Bosé nohy měl napuchlé a pokryté proužky krve, které stékala z jeho ran na odřených kolenech. Na obličejí ho pálila omrzlá kůže. Určitě připomínal fialovou příšeru. Sotva se držel na nohou. Naštěstí mu kdosi podal dlouhé kopí, o které se mohl opřít. Chňapl po něm oběma rukama a nejspíše se rozhlédl po davu. Tváře Azmayů se mračily, dokonce i opodál stojící Hebka se na něho již neusmívala a dívala se stejně výhružně jako ostatní. Změnil se v cizince. V nežádoucí osobu.

Velekněz se otočil zpět k Ohnivé Střele, který stále klečel kající na zemi a dovolil mu vstát. Přísně se zeptal: „Kde se tu vzal?“

„Říkal, že je farmář a přišel o člun. Zachránili jsme ho před lidojedy. Kňučel strachy a škemral o přístřeší na zimu,“ vysoukal ze sebe neochotně Ohnivá Střela. Vybírá si, co se mu hodí, rozzlobil se Tarmin. Rozhodl se, že je nejvyšší čas uvést věci na pravou míru. Moudrý Had ho však předešel: „Ohnivá Střelo, pravda z tebe leze po kapkách a je v ní mnoho bílých míst. Nazýváš zbabělcem toho, kdo prošel smrštěmi a po cestě sbíral tebou zapomenuté Azmaye. Co sis ještě nechal pro sebe? Sděl nám třeba, jakým zázrakem jste lapili vůdce lidojedů i s jeho kouzelnou zbraní bez ztráty jediného muže.“

„Huitzilopochtli stál při nás a naše lest se zdařila. Všichni mí bojovníci mají na tom svůj podíl,“ pravil Ohnivá Střela vyhýbavě. Moudrý Had se díval přímo do tváře Ohnivé Střely a ironicky pronesl: „Naši bohové jsou veselí a milují žerty. Ale nelíbí se jim, když se někdo vymlouvá na jejich přízeň, nebo schovává za válečné štěstí. Obé je důležité, ale někdo musel vůdce lidojedů srazit a zabránit mu, aby vás postřílel jako ušouny. Podle našich zákonů má takový muž nárok na jeho výzbroj. Kdo to byl?“

Moudrý Had se tvářil výsměšně. Jeho výraz by se spíše hodil ke komikovi. Tarmin se tomu podívil. Podobné chování neladilo s jeho představou velekněze nebo se zamlklou atmosférou, kterou znal z kláštera Oddaných Nejsvětějšího Proroka. Moudrý Had nevypadal důstojně. Ani trochu. Připomínal roz dováděného staříka. Přesto z něho zářila neotřesitelná autorita. Nepotřeboval se halit do vznešenosti, nebo do atmosféry strachu. Chy-

běžící atributy moci hravě nahrazoval svoji mimořádnou bystrostí. Viděl do pozadí věci a lidských duší. Chápal mnohem víc souvislostí než ostatní. Z pouhých náznaků lehce rozšifroval události kolem boje s kanibaly. Kdyby Tarmin zahynul, vzácná energetická puška by patřila všem válečníkům Ohnivé Střely, a proto mu dali na starost opovrhovanou Pápěří a nechali ho, aby si s ní poradil sám.

Když Ohnivá Střela neochotně ukázal na Tarmina, velekněz se spokojeně pousmál: „Vypadá to na docela zajímavý příběh. Určitě se zajdu podívat, až večer budeš mluvit na radě náčelníků. Nedočkávej se těším na další podrobnosti, neboť shůry slyším smích našich bohů. Zdá se mi, že se baví velmi dobře. A na tvůj účet, Ohnivá Střelo! Udělají ti na něm pořádný dluh.“

Ohnivá Střela rozhodil rukama a nešťastně pronesl: „Cizinci se to povedlo jen náhodou. Pouze srazil jejich náčelníka. Lidojedi ho zajali a nutili jíst lidské maso. Náš útok ho zachránil.“

Tarmin to už nevydržel a vybuchl: „Kanibalové mě chytili, protože jsi mě použil jako návnadu! Nebýt mého zásahu, jsou z tvých bojovníků škvarky a zraněná Pápěří by zmrzla po cestě bez pomoci!“

Jeho řeč měla úplně opačný účinek, než čekal. Kolem dokola se zvedaly protesty a nepřátelství. Zahlédl i hroty zbraní. Pomoc přišla z nečekané strany. Do šumu davu vstoupil skřehotavý hlas. Z houfu žen, které ošetřovaly Pápěří, vyběhla shrbená postava drobné stařeny. Rozhazovala rukama a křičela, že cizinec nezná místní zvyky. Když se Azmayové trochu zklidnili, otočila se k Tarminovi, upřela na něj vrásčitou tvář a bezzubými ústy mu ostře vyčetla: „Vybral sis moc špatný čas na svou obhajobu, hochu. Do rozhovoru, který vede velekněz, nesmíš vstoupit bez vyzvání. Mluví v něm samotní bohové. Čekej trpělivě. Dostaneš příležitost.“

Dav kolem se náhle ztišil. Vysoko ve vzduchu zazářila iwedagova hlava. Dívala se na Tarmina z konce hadí hole, kterou velekněz držel za spodek zvednutou kolmo do výše. Blyškala se na ní trojice rudých kamenů zasazená do očních důlků a výhrůžně ozařovala dlouhé iwedagovy jedové kly trčící hroty ke stropu. Azmayové zůstali stát nehnutě, jako by se zastavil čas. Mezi nimi kličkoval malý chlapec. Šel směrem k Tarminovi.

„Máš jít se mnou,“ houkl na Tarmina, když se dostal blíž. Nečekal na jeho odpověď a zamířil do zadní části jeskyně. Tarmin se ubíral za ním. Proplétal se mezi ztrnulými Azmayi. Jejich pohledy tvořily různorodou směs nepřátelství a zvědavosti. Kráčel pomalu. Pálily ho desítky omrzlin. Do bosých nohou ho tlačily nerovné kameny podlahy. Každý krok mu vháněl bolestné slzy do očí. Víc kulhal než šel a rovnováhu namáhavě udržoval kopím. Pochod ho stál stejně sil jako jeho souboj s čelem vichrů. Dvakrát po cestě upadl, ale tentokrát mu nikdo nepomohl vstát. Všichni tiše stáli a dívali se, jak se za pomoci kopí zvedá sám s námahou ze země. I chlapec, který ho vedl, na něho pouze počkal.

Konečně vešli do boční tmavé chodby. Procházeli ji téměř poslepu. Zde se Tarminovi šlo lépe. Mohl se opírat o stěny. V jednom místě odbočili a vešli do komory s hromadou slámy na podlaze.

„Musíš zde zůstat. Pokud někam odejdeš, zabijem tě,“ vysvětlil mu chladně jeho průvodce. Poslední věta byla úplně zbytečná. Tarmin žádné chození rozhodně neměl v úmyslu. Propadl se do temnot okamžitě, jakmile ulehl.

Kapitola 15 Hebká kadeř

Doléhaly k němu drobné zvuky a štiplavý pach okolí. Ovanul ho horký dech a cosi vlhkého a drsného mu přejelo po obličejí. Dotyk ho nevyděsil. Naopak, zdál se mu důvěrně známý a vyvolal v něm pocit klidu a bezpečí. Nechal proto zavřené oči, aby ještě o malou chvíli prodloužil slastné momenty snění. Nešlo to, bdělost se hlásila o slovo a vnášela do pohody odpočinku méně vítané pocity. Svědění omrzlin, puchýře od sedla, záda rozbitá Pichláčem a kručení hladového žaludku.

Doba spánku už končila a nastával protivný čas vstávání. Netěšil se na něj. Od okamžiku, kdy ho Ditr pasoval na štvance, se jeho dny změnilly na záludné bestie, které se ho snažily zničit. Přinášely mu únavu a nevlídné vzpomínky, jako třeba tu, že se právě nachází v sídle fanatických Azmayů.

S obrovskou nechutí se zhluboka nadechl a zvedl víčka. Pohled mu vyrazil dech. Uviděl oba ponie, se kterými uzavřel dohodu, jak do něho rozpustile strkají čumáky. Radostně vyskočil. Objímal je a drbal střídavě na lysině mezi očima i úplně nahoře za ušima a mezi růžky, kde to měli nejraději.

Vypadali trochu rozpačitě. Rozuměl jim, šibalům. Znepokojovalo je, že zde chybí dívka, kterou s ním nesli. Věděl od starého Calvadéra, že pocity poniů nejsou příliš složité. Jejich zármutek nad odchodem druhá se blížil více obavám z oslabení společného stáda než lidskému žalu nad samotou. Když jim naznačil, že i Pápěři se zachránila, upokojili se, ale jenom trošku. Podle nich měla zůstat s ním a netrhat se z bezpečí houfu.

Tarmin se rozhlédl po okolí. Nacházel se uvnitř deset metrů dlouhého a čtyři metry širokého tunelu s klenutým stropem, který byl na obou koncích uzavřen zděnými přepážkami. U jedné z nich stálo velké koryto plné sena a u druhé ležela kupka slámy, na které spal. Uprostřed pobíhalo osm poniů, zcela volně po podlaze pokryté podestýlkou. Poznal v nich zvířata odebraná lidojedům.

Prostoru sporadicky osvětloval otvor ve středu stropu, podobný těm, které zpozoroval ve velké jeskyni. Postavil se pod něj a díval se nahoru. Jeho ústí uzavírala skleněná polokoule o průměru zhruba metr a za ní viděl stříbrný válec mizející kdesi ve výšinách. Vypadal na světlovod, který pravděpodobně vedl až na povrch. Vedle něho zahlédl i temný otvor, odkud vanul mírný vlažný větrík a osvěžoval zdejší zatuchlou atmosféru. Na stropě zpozoroval i několik velkoplošných svítidel. Byly zhasnuté. Panovalo zde příšeří, ale nikoliv zima. Stěny a podlahu pokrýval zvláštní bílý povlak. Zdálo se připomínat matný porcelán, ale když se ho dotknul, lehce pružil a mírně hřál.

Východ ze stáje přehražovaly velká plastová vrata umístěná ve středu boční stěny. Vedle nich stálo dlouhé hrubě otesané kamenné koryto a do něho padl pramen vody z dřevěného chrliče, který trčel z otvoru ve stěně, proraženého nedaleko lesklého panelu s optozástrčkami pro komunikátory a počítače. Podivný střet techniky a primitivismu Tarmina nepřekvapil. Hodně osadníků využívalo budovy opuštěné armádou nebo velkými firmami a podobné kontrasty byly na Narce běžné.

Zřejmě ho sem přenesli ve spánku, protože místo rozervané zimní kombinézy a zakřácené košile měl na sobě úplně nové oblečení z nahnědlé hrubé tkaniny a kožešinovou

vestu. Namazali jeho omrzliny a věnovali mu dřeváky, obuv úměrnou prostředí, ve kterém se nacházel spolu s dalším majetkem Azmayů, získaným při tažení proti lidojedům.

Z pochmurných úvah ho vyrušili poniové, kteří se hlásili o svou odměnu. Znal je až moc dobře. Věděl, že se s jedním slíbeným ošetřením v žádném případě nespokojí. O jeho péči se přihlásí ještě mnohokrát a k nim se přidají i jejich druhové. Určitě se tady nebude celou zimu nudit.

Dal se do práce. Napřed je pojmenoval. Vybrat jméno dospělému a cizímu poniovi představovalo malý obřad. Muselo se najít slovo podobné názvu, který mu dal jeho předchozí majitel. Tarmin říkal dlouhou řadu obvyklých pojmenování, dokud zvíře neučinilo znamení, že je spokojeno.

První z jeho poniů se stal Bělorožkem. Mocně zařehotal, když to Tarmin vyslovil. Zarbarvení jeho růžků mělo natolik výrazný odstín, že jméno našel celkem snadno. Druhý ponio ho trápil trochu déle, ale nakonec nazdařbůh pronesl Sivák, sám nevěděl, proč ho tak volali, ale potvrdil mu to trknutím čenichu. Přesně tak, jak očekával, vzápětí se přihlásili i jejich kolegové a postupně si odnášeli jména Silák, Rychlík, Neposeda, Vichr, Hnědka a Šibalka.

Když dílo dokončil, všiml si, že dveře za ním jsou otevřené a stojí v nich dva kluci v hnědých pracovních oděvech, jeden zhruba osmiletý a druhý přes dvanáct let. Za nimi se k Tarminově překvapení objevila Hebka oblečená v šedé flekaté kombinéze. Dlouhé vlasy si dnes spletla do copu a svázala si je bílou, červeně puntíkovanou mašlí. Na hlavu si nasadila plastovou čelenku s motivy letících ptáků. Vypadala v ní jako desetiletá holčička, i když podle tváře by jí hádal čtrnáct let.

Děti přinesly Tarminovi misku s obilnou kaší a v termosce horký čaj. Zřejmě očekávaly, že bude ležet na slámě, a proto se dívaly překvapeně na obřad pojmenování poniů.

„Ty si povídáš s ponii?“ otázala se po chvíli nejistě Hebka.

„Hledal jsem jejich jména,“ pokrčil rameny. Odpověděla mu nechápavým pohledem. Stejný měli ve tvářích i její společníci.

„Jména, která jim dali jejich předchozí majitelé,“ dodal.

„A to je nutný?“ ozval se mladší chlapec.

„Poniové je neradi mění,“ objasnil mu Tarmin.

„Proč?“ zavrtěl kluk hlavou, „změna jezdce jim nevádí. Nosí každého.“

„Sedlo není jejich,“ vysvětloval mu Tarmin, „je to přítěž. Práce, kterou dělají pro lidi výměnou za teplou stáj, ošetření a seno přes zimu. Jméno patří pouze jim.“

„A ty máš taky nějaký?“ zeptala se Hebka. Vysloužila si za to vyčítavý pohled od staršího chlapce.

„Pokřtili mě na Jaquela. A vás?“

„Neptej se, seš cizinec!“ pronesl panovačně starší chlapec, „máme na tebe dohlížet a ne se s tebou vybavovat!“

„Nejste moc pohostinní,“ zamračil se Tarmin.

„Máme k tomu důvody, do kteréj ti nic není. A na Narce je dost jinýho volnýho místa! Můžeš si tam táhnout.“

„Pouze zima mě donutila se k vám uchýlit. Na jaře odejdu,“ prohodil Tarmin tiše.

„Zde je naše území! My rozhodneme o tvém odchodu. Jasný?“ ušklíbl se starší chlapec. Tarminovi přešel mráz po zádech. Jeho život stále obklopovala nejistota.

„Jak vám mám říkat?“ zeptal se trojice, aby zaplašil svoje obavy. Starší kluk pohodil hlavou a ledově odsekl: „Třeba dozorcí.“

„Jsi tedy dozorce Hebka,“ obrátil se na dívku.

„Na Hebku neslyším! Jsem Hebká Kadeř,“ vyprskla.

„Hebko, řeklas mu svoje jméno! To se nesmí!“ vykřikl starší chlapec, ale Hebká Kadeř se jenom ušklíbala a strohým hlasem pronesla: „Rozkaz, dozorce Plíždo!“

„Kolikrát ti mám opakovat, ty krávo, že nejsem žádnéj Plížda, ale Plíživý Ďas,“ vybuchl chlapec. Vzápětí zmlknul. Došlo mu, že se nechal nachytat doslova jako malý kluk.

„Mě říkaj Veselý Hlas. Nebo taky Kvičik,“ doplnil mladší chlapec smířlivě, „rád zpívám, ale moc mi to nejde.“

„Nikommu vaše jména neřeknu,“ ubezpečil ho Tarmin.

„Na tom nesejde. Vesmír je plnej jmen,“ zazubil se Veselý Hlas. Nevěřili mu, ale Tarmin je nepřesvědčoval, že ho opravdu pokřtili na Jaquela. Raději požádal o kartáč, klůcky na kopyta a bylinky na ošetření zánětů, které zahlédl na kůži zvířat. Lidojedi se o ně příliš nestarali. Zanechali je v příšerně zanedbaném stavu.

Trojice dozorců odběhla a za chvíli se vrátila se starším Azmayem, který si nechal pečlivě zopakovat věci pro ošetření zvířat. Po chvíli donesl alespoň kartáč a klůcky. Požadované bylinky Tarmin dostal navečer od starší ženy, kterou znal z jeskyně. Odmrazovala mu tam kuklu. Jmenovala se Jemnoručka. Prohlédla a převázala jeho rány. Přinesla s sebou také věci na přípravu mastí. Počkala ve stáji až do noci a pečlivě si zaznamenávala Tarminův postup jejich výroby. Občas se ho ptala na nějaké nejasnosti. Jinak s ním nemluvila. Na jeho otázky odpovídala jen pokrčením ramen. Chvíli přihlíželi i jeho dozorcí, ale oba kluci brzo vytratili. Jednotvárná výroba lektvarů je nebavila. Pouze Hebká Kadeř zůstala celou dobu a zvědavě sledovala Tarmina, jak pečlivě drtí bylinky, vaří je v kotlíku a zahušťuje tukem.

Následující dny se Tarmin věnoval léčení neduhů, které trápily jeho svěřence. Dozorcí si ho příliš nevšímalí. Starali se o sousední stáj, ve které měli deset poníů. Jejich skupině velel Plíživý Ďas. Tarmin od nich dostával jídlo a opakované rady, aby ve vlastním zájmu nikam nechodil. Ubezpečil je, že to nemá v úmyslu. Netoužil opustit svoje čtyřnohé druhy. Po dlouhé době se mezi nimi cítil šťastný. Ve stáji měl kolem sebe samé přátele, kteří si ho vážili, a nechtěli ho zabít. Mnoho odpočinku si s nimi neužil, ale na druhou stranu spokojený ponio představoval vděčného tvora, který se krásně lísal a zaplavoval okolí proudy náklonnosti.

Tarmin rád vstával každý den s prvními paprsky světla, které padaly otvorem ve stropě. Vykydal hnůj a dovezl čerstvé seno z nedalekého zásobníku. Potom mu jeho trojice dozorců nosívala snídani. Když se najedl, začal s ošetřováním. Čistil kartáčem srst zvířat, masíroval jim nohy, přikládal obklady na záněty, vyháněl parazity z uší, hojil zduřelá místa ve spárách mezi kopyty, která vznikla chybou v jejich genetické mutaci. Bral je po jednom, napřed Bělorožka a Siváka a po nich i ostatní. To mu zabralo celé dopoledne.

Po obědě na něho přicházela na půl hodiny řada ve výběhu. Ten, kdo ho vybudoval, prací rozhodně nešetřil. Tvořila ho rozlehlá kruhová jeskyně o průměru přes sto metrů

s velkým hnojníkem uprostřed, která měla po obvodu dveře vedoucí do jednotlivých stájí. Bylo jich zde dvacet. Vznikly přehrazením tunelu, který byl proražen kolem centrálního prostoru. Staraly se o ně trojice dětí, převážně chlapců. Jenom ve třech z nich zahlédl dívky.

O výběh se dělil se stáji svých dozorců. Jezdil v něm střídavě na Bělorožkovi a Sivákovi kolem hromady hnoje, bez sedla, jenom s pokrývkou. Před sebou honil ostatní ponie a předváděl dětem svoje bravurní jezdecké kousky. Oba kluci si netroufali jezdit bez sedla příliš rychle. Byli rádi, že se udrželi nahoře. A Hebká Kadeř raději zůstávala na zemi rovnou a povzbuzovala ponie k běhu pouze výkřiky.

Po projížděce Tarmin vyhrěbelcoval poniům ze své stáje srst a opět jim mazal záněty. Když dokončil posledního z nich, už se stmívalo. Na stěnách viděl i zářiče umělého osvětlení, ale zapínalo se pouze v mimořádných případech. V noci se zde dalo jedinec spát. Možná, že v jiných úsecích skalního města tomu bylo jinak, ale nikam dál ho Azmayové nepustili. Příliš mu to nevadilo. Netoužil po výletech.

Čtvrtý večer ho překvapili jeho dozorcí. Přišli za ním navečer a Plíživý Ďas pronesl hned ve dveřích: „Máš jít s námi. Ukážeme ti, kde budeš chrnět.“

„Nebudu se už starat o ponie?“ zhrzil se Tarmin nečekané změny.

„Ale jó! Dostaneš jen postýlku. Suchou a teploučkou. Považuj si toho. Závěje jsou studené a mokré,“ usklíbl se Plíživý Ďas nad jeho obavami.

„Zůstanu tady. Mám zde přátele, kteří si mě váží,“ odpověděl mu zamračeně Tarmin a ukázal na ponie.

„Nedrškuj! Ber to jako rozkaz,“ prohlásil velitelsky Plíživý Ďas.

„Nikam nejdu,“ odmítl Tarmin. Plíživý Ďas se zarazil a rozpačitě se podíval po svých společnících.

„Zeptám se,“ ozvala se Hebká Kadeř a odběhla. Vrátila se za pár minut. Dlouze se zadívala na Tarmina a řekla klukům: „Volala jsem kněžím. Moc se jim to nelíbí, ale prej ho nutit nemáme.“

„Dík,“ usmál se na ni Tarmin.

„Děláš blbosti. Holky ti čistily komoru celej den. Zamrzí je, že se dřely zbytečně,“ zamračila se na něho Hebká Kadeř.

„Vyříd' jim mou omluvu. Jsem raději s ponii. Nepovažují mě za vetřelce. Mají mě rádi. Nenechali by mě zmrznout bez pomoci v závějích,“ řekl jí vyčítavě. Neodpověděla mu. Prudce se otočila a odešla pryč. Oba chlapeci ji následovali.

Možná měla s tou „blbostí“ pravdu, protože hned druhý den dopoledne dostal nečekanou návštěvu. Ošetřoval právě kopyta Neposedy a vzpomínal na Chlupáče, kterého mu zabili archeokopové. Vyprávěl, jak spolu honili zvláště mazaného ušouna, když za ním vrzly dveře. Myslel si, že k němu nakoukli jeho dozorcí, a klidně pokračoval dál. Vyvolal v mysli obraz kmene ankory, listnatého stromu se šupinatou kůrou, pod kterým se jim ta chlupatá potvůrka schovala a mistrovsky se zamaskovala pod dužnatými listy. Nebylo ji vidět ani z bezprostřední blízkosti. Poslal představu poniům kolem sebe a chystal se dodat, jak běhali s Chlupáčem kolem dokola, zatímco ušoun si v klidu chrupal pod kořeny nedaleko nich.

„Kde ses naučil mluvit s ponii?“ přerušil jeho příběh ženský hlas. Otočil se a uviděl stát ve dveřích asi pětaticetiletou Azmayku v bílém rouchu se zlatou čelenkou. Přes levou tvář se jí táhla dlouhá široká jizva. Ženu doprovázel mládenec v Tarminově věku oděný ve žlutých šatech. V ruce držel kus zlomeného klacku, který měl na jednom konci přivázanou neforemnou dýku s černou čepelí. S nimi přišli i další dva starší Azmayové v pestře vyšíváných pláštích. Stáli mlčky opodál a uctivě přihlíželi. Otevřenými vraty stáje nakukovala trojice jeho dozorců a pár dalších zvědavých dětí.

Tarmin pozdravil příchozí mírnou poklonou. Snažil se, aby vypadala srdečně a zakryla fakt, že v nich viděl spíše vetřelce. Tiše odpověděl: „Jeden stařec mě to kdysi učil. Uspěl částečně. Umím posílat vjemy, ale odpovědi nevidím. Hádám je.“

„Poslouchat mysl je mnohem těžší,“ prohodila zjizvená žena zamyšleně. Chvilí zkoumavě prohlížela a pak se dotázala: „Prý jsi odmítl připravené ubytování a chceš nocovat zde. Je to pravda?“

Pokýval hlavou. Přísně ho napomenula: „Jsi člověk! Máš žít mezi sobě rovnými. Neměli jsme pro tebe volnou místnost a museli jsme tě nechat zde. Proč však toužíš spát ve stájích nadále?“

„Je mi tu dobře. Zde si mě váží a nepřejí si mou smrt,“ řekl a pohledem ukázal na ponie.

„Máš-li na mysli Ohnivou Střelu, pak věz, že mu byl odebrán vůdcovský plášť,“ prohlásila. Tarmin pokrčil rameny. Mlčel. Pochyboval, že by se tím pro něho změnilo něco k lepšímu.

„Jmenuji Životodárná Síla. Jsem mladší kněžka bohyně plodnosti Teteoinnan. Můj kolega je Všemocný Hrom a slouží Huitzilopochtlimu, bohovi války,“ řekla žena. Po malé odmlce ukázala pohledem na dva muže, kteří přišli s nimi, a dodala: „Členové rady náčelníků nás pověřili tvým výslechem. Řekni nám napřed něco o sobě.“

„Jmenuji se Jaquel,“ odpověděl jí Tarmin.

„Opravdu?“ zarazila se kněžka a pozorně si ho prohlížela.

„Ano, pokřtili mě tak ještě na Zemi,“ ujistil ji. Nic na to neříkala. Jen si ho zamračeně prohlížela. Nevěřila mu už první slovo. Špatné znamení. Nejistě začal vyprávět pečlivě připravenou historku: „Žiji tady na západním pobřeží Norwicku na malém hospodářství nedaleko sopky Hefaisty se svými rodiči, šestnáctiletou sestrou Ailou a manželkou Ilkou. V létě jsem se s ní oženil.“

Pokračoval, jak odešel do města najít si na zimu práci, aby neujídal doma zásoby potravin a vydělal pro rodinu nějaké peníze na nákup mutantů. Neuspěl, a proto se rozhodl odletět na Jiarland, ale nechtěl tam dorazit s holýma rukama, a tak vzal krátkou práci reklamního agenta. Objížděl usedlosti se vzorníkem zboží. Zavázal se k trase, která končila v Hispanole. Z ní se chtěl převést do Ardeny, kde by za seznamy objednávek dostal sto dřífků a letenku na Jiarland.

Měl smůlu. Když přenášel člun přes Kaskádový průsmyk do údolí Studené řeky, uklouzl v dešti na skalách a protrhl jeho obal. Dva týdny vařil ze zmrzlých stromů pryskyřici a lovil zvěř, aby získal dostatek lepidla a šlach na opravu dlouhé trhliny. Spoj bohužel nevydržel a opět povolil poblíž Lagolské bystřiny. Naštěstí se dostal na břeh dřívě, než se úplně potopil. Barvitě vylíčil nalezení zapalovacího dřívka na stanici a omluvil se

jim za spálené zásoby dřeva. Nakonec popsal, jak vysvobodil užorybku a bojovníci Ohnivé Střely ho našli podle hluku, který ztropil při rozbíjení ledu, a použili jako návnadu k rozptýlení pozornosti lidojedů. Příběh uzavřel podrobným popisem své dramatické cesty s Pápěří a svým soubojem s čelem vichrů.

Cítil se s vyprávěním spokojen. Použil v něm historku o díře ve člunu, kterou pro něho vymysleli Oddaní Nejsvětějšího Proroka k oklamání elitáků. Bedlivě zkoumal pocity svých posluchačů, ale nacházel pouze zamračené tváře.

„Tvůj příběh je věrohodný. Shoduje se s údaji od jiných. Přesto se k tobě nehodí. Po-
věz nám, proč jsi byl ochoten jíst lidské maso?“ dotázala se ho kněžka nedůvěřivě. Pro-
bodávala ho pohledem svých zelených zorniček. Tarmin zbledl. Na tuto otázku neexisto-
vala rozumná výmluva. Raději uvedl pravdu: „Žiji rád. Proč se nechat zmrzačit pro jedno
sousto. Mrtvému moje zuby již neuškodí.“

Kněží se na sebe významně podívali. Od dětí ve dveřích se ozval tichý šum překvape-
ných hlasů.

„Mysleli jsme si, že to řekneš,“ prohodila suše Životodárná Síla, „mrtvému tvoje zuby
opravdu neuškodí, ale ubližují duši - jeho i tvých blízkých. I ostatní o tobě vypověděli, že
si nevážíš důstojnosti člověka. Nemluvíš jako někdo, kdo žije na farmě se svými rodiči,
drahou sestrou a milující ženou.“

Tarminem projel děs. Úmyslně si vymyslel klidný domov, aby odvedl pozornost od
odměny za dopadení stejnozvrhlíka, po kterém pátrá jeho pěstoun. Udělal chybu. Mniši
ho varovali, že jsou věci, ve kterých je obtížné lhát. Prostředí, kde člověk žije, se vpisuje
do jeho jednání a tvoří v něm těžko smazatelné stopy. Zbojník zůstane zbojníkem i na
nebeském trůnu.

„Tvrdils, žes odešel, abys neujídal jídlo svým blízkým,“ pokračovala zjizvená kněžka
ostře, „nezdá se mi to. Těžce zraněný jsi přešel přes celý velký sál. V bolestech ses belhal
opřený o kopí. Padals a sám jsi opět vstával. Nenapadlo tě požádat někoho o pomoc. Jsi
samotář, cizince! Jsi zvyklý spoléhat pouze na sebe. Svému okolí nevěříš!“

„Vypadali jste, že mi chcete spíš vrazit kudlu do zad, než mi pomoci!“ bránil se.

„Svou odpovědí jsi potvrdil moje slova,“ odvětila mu chladně. Zhrozil se. Dělá samé
chyby. Ihned ji oponoval: „Zachránil jsem přece Pápěří!“

„Protože na tom závisel tvůj život,“ prohodila ledově, „pro něj jsi padl na kolena před
námi a později i před lidojedý! Kvůli němu jsi prolezl polomrtvý čelem vichrů a ještě
s břemenem! Pro svou vlastní spásu jsi vykonal nadlidský čin. Neslyšeli jsme o nikom,
kdo by dokázal něco podobného.“

„Beze mě by zahynula Pápěří a dvanáct vašich mládenců,“ drmolil Tarmin zoufale,
„nechte mě zde za to přezimovat. Chci jen kupku sena a trochu jídla. Nic víc. Postarám
se vám o zvířata.“

„Naše skalní město je dobrou pevností,“ zle se zachmuřila, „jsou-li jeho nepřátelé
venku, ale vražednou pastí, dostanou-li se dovnitř.“

„Vy se mě bojíte!“ vykřikl zmateně, „jak bych vám mohl ublížit ve stájích! Vždyť
mám holé ruce!“

„Nestrachujeme se tebe, ale toho, co o tobě nevíme. Nežádáš, abys s námi mohl žít.
Chceš od nás díru, do které bys mohl zalézt. Jsi osamělá myš, cizince. Jsi-li zahrán do

kouta, zběsile se rveš o svůj život, protože nic jiného nemáš. Neexistuje nikdo, kdo by na tebe vzpomínal, až zemřeš. Takoví, jako ty, jsou smrtelně nebezpeční,“ pronesla výhruzně kněžka. Široká jizva na její tváři se nalévala do temně rudé barvy.

„Vždyť se starám o ponie!“ vyhrkl Tarmin zoufale.

„Ano,“ duněl hlas kněžky, „kamarádíš se s ponii, s nižšími tvory, protože ti od nich nic nehrozí, a předvádíš našim dětem, jak umíš báječně jezdit. Sobě rovných se straníš. Nevěříš jim. Nejlépe se cítíš, když jsi zalezlý hluboko ve své díře.“

Tarmin před jejími slovy mimoděk ustupoval dozadu. Měl pocit, že její zrak mu proniká až na dno duše a odkrývá tam úplně vše. Měla pravdu. Byl osamělý a ztracený tarminík, který se vydal do předem ztracené bitvy s obry.

„Požívals už dříve lidské maso?“ přerušila Tarminův děs otázka Všemocného Hromu, kněze boha války. Prudce zavrtěl hlavou.

„Svlékni se a lehni si na zem,“ rozkázal mu kněz. Tarmin se nejistě rozhlédl. Přičilo se mu veřejně se obnažit. Kněžka mu nevadila, ale ve dveřích se tísnil houf dětí. V jeho čele stála Hebká Kadeř a za ní ještě jedna holčička, kterou neznal. Na državách se považovalo za vážný přečin, pokud se dospělý svlékl před dítětem opačného pohlaví. Pouze vězňové a odsouzcenci se vystavovali bez šatů. Pokládalo se to za velkou potupu.

„Každý se rodí nahý. Proč to zakrývat,“ prohodil kněz a stočil zrak ve směru Tarmina pohledu. Zadíval se pozorně na houf dětí u dveří. Zavrtěl hlavou a zeptal se: „Ty tam vpředu, ty s tím dlouhým copem, kolikpak je ti let, děvče?“

„V létě mi bylo dvanáct,“ odpověděla mu Hebká Kadeř nejistě. Zdála se mnohem starší než dívky na državách v jejím věku. Tarmin jí hádal čtrnáct. I podle toho mu připomínala jeho sestru Aila, která umírala v devatenácti a vyhlížela tehdy na dvacet čtyři.

„Je ti dvanáct a pečuješ o stáje?“ napomenul kněz Hebkou Kadeř a otočil se na kněžku Životodárnou Sílu.

„Má pravdu, děvče. Za rok můžeš být už dospělá. Jsi dost velká na to, abys dělala podřadnou práci. Máš pomáhat ženám s péčí o děti. Brzy obětuješ Teteoinnan a budeš sama rodit,“ pronesla kněžka a zamyšleně si dívku prohlížela.

„Onemocněl jeden chlapec. Jsem zde dočasně. Místo něho,“ špitla Hebká Kadeř ustrašeně.

„V současné době jsou děti přednější než poniové! Z kterého jsi kmene?“ zeptal se ji kněz přísně. Dříve, než mu Hebká Kadeř stihla odpovědět, kněžka Životodárná Síla mávla rukou a řekla svému kolegovi: „Poniové patří tvému Huitzilopochtlimu, děti mojí Teteoinnan. Dám to do pořádku sama. Teď máme přednější úkol.“

Mladý kněz pokýval souhlasně hlavou. Obrátil se zpět ke stále oblečenému Tarminovi a výhruzně pronesl: „Nakázal jsem ti, aby ses svlékl!“

Tarmin ho stydlivě uposlechl. Odhalil svoje tělo pokryté fialovými skvrnami po nezažehnutých omrzlinách a strupy po řádění Girisangova Pichláče. Připadal si příšerně. Chtěl si i odmotat obvazy na zraněných rukách a kolenou, ale kněz ho zarazil, že to není třeba. Tarmin ulehl na záda. Nepříjemně ho do nich tlačilo seno.

Všemocný Hrom ho pomaloval řadou čar a na tělo mu položil zlomený klacek s podivnou dýkou na konci. Tarmin cítil, jak její čepel žhne. Zdálo se mu, že se noří do jeho hrudí, probodává mu srdce, podél páteře mu projíždí do mozku, ukrajuje tam vzpomínky

a hrabe se v nejtajnějších myšlenkách. Připadal si před ní ještě nažší, než ve skutečnosti byl. Zachvěl se a celý se zpotil děsem. Naštěstí vše brzy skončilo.

„Zdá se, že cizinec mluví pravdu alespoň v tomhle bodě. Ale jeho energetické proudy mají spoustu prazvláštních zlomů. Velmi podivných,“ řekl kněz svojí družce a po kratším přemýšlení dodal: „Můj verdikt zní, že cizinec před námi mnohé skrývá. A pro svá tajemství je ochoten přezimovat ve stáji.“

„Chceš něčím doplnit svoje pozoruhodné příhody?“ zeptala se kněžka Tarmina ledovým hlasem, který studil stejně jako mráz venku. Zavrtěl hlavou. Tři sta tisíc za jeho tělo představovalo slušný balík. Spousta lidí by za to prodala i vlastní rodinu, o jednom cizinci nemluvě. Kněžka se beze slova otočila k odchodu. Ostatní příchozí ji následovali.

„Pouze nepřízeň osudu mě donutila hledat u vás přístřeší,“ vyhrkl zoufale na jejich záda, „prosím vás, nechte mě tu. Nebudu vám na obtíž. Postarám se o vaše zvířata. Až poleví mrazy, odejdu!“

Ignorovali jeho výkřik. Neobrátili se. Tarmin v zoufalství klesl na kupku slámy a za-bořil do ní svoje nahé tělo. Rozbrečel se beznadějí. Z jeho plánů na společný život s Ilkou mu zůstal roh stáje. Malé místo na spaní, a i odtud ho vyhání. Z nářku ho vytrhnul dotek drobné ruky. Hebká Kadeř seděla vedle něho na bobku a podávala mu malou lahvičku.

„Dostals Děsy, vid’? Vem si kapky,“ řekla mu, když se na ni podíval. Zaskočila ho. Celý jeho život se proměnil v jediný děs. Přijal lék. Vzal si ho trojitou dávkou. Medicína se mu rozlévala po těle a utlumila jeho ztýrané nervy.

„Měl by ses obléknout, je tu chladno,“ prohodila dívka po chvíli.

„Co se staráš! Nařídili ti to?“ vybuchl zlostně. Ranil ji. Nespravedlivě. Stejně tak nespravedlivě, jako s ním zacházel celý jeho život. Viděl to na jejím obličejí. Zaleskly se jí oči. Ohlédla se. Zůstali ve stáji sami, ostatní už odešli. Lehce se dotkla Tarminovi ruky a zašeptala: „Životodárná Síla je hodná. Fakt. Pomůže ti, když jí řekneš pravdu. Lhals, vid’? Že nemáš žádnou rodinu?“

Dívala se na něho smutně a drtila ho svou dětskou naivitou. Nechápal, jak může považovat tu zjizvenou kněžku za andělskou bytost, ale nedokázal na ni zakřičet, aby zmizela, přestože na to měl chuť. Nedokázal už vůbec nic. Teskně pronesl: „Měl jsem sestru. Opravdu se jmenovala Aila. Byla ti podobná.“

„Byla?“ zeptala se smutně.

„Otrávil ji, když mi bylo šest,“ odpověděl jí s bolestí v hlase. Upřel na ni vyčítavý pohled a zasténal: „Měl jsem i dívku Ilku. Vdala se za jiného. Měl jsem taky rodiče. Zemřeli mi při cestě na Narku, když mi byly tři. Chápeš? Nikdy jsem neměl domov, nemám kam jít a vy mě vyháníte na mráz. Proč? Nic jsem vám neudělal. Proč mě odtud vyháníte!“

Trojité dávkou léků na Děsy se ho pomalu zmocňovala. Nořil se do uklidňujícího spánku. Ucítit, jak ho Hebká Kadeř přikrývá dekou. Zdálo se, že k němu doléhal její hlas: „Víš, jsem pouhá holka. Musíš mluvit s kněžkou. Řekni jí pravdu. Pomůže ti. Fakt. Taky přišla o blízké. Všichni Azmayové je ztratili... bojíme se tajemných cizinců... na Narku nás přiletělo pětadvacet tisíc... a dnes je nás pár set...“

Nevnímal, co říká. Upadal do mrákot. Dorazil téměř ke dnu. Přišel skoro o vše. Zůstala mu pouze příšerná hrůza ze smrti a s ní spojená šílená touha žít. Jinak měl ve své duši bezednou prázdnotu.

Nevěděl, jak dlouho ležel. Vzpamatovaly ho teprve drsné jazyky poniů, jeho věrných přátel, kteří se ho snažili olizováním rozveselit.

Kapitola 16 Hadí hůl

Návštěva kněží nabourala Tarminův klid. Poděsilo ho i to, že druhý den už nenašel Hebkou Kadeř. V sousední stáji ji vystřídal desetiletý zamlklý kluk. Zkusil se zeptat Veselého Hlasu, co se s ní stalo, ale ten mu pouze sdělil, že jim Životodárná Síla zakázala o tom mluvit. Jeho odpověď Tarmina vyděsila. Nevzpomínal si přesně, co vše dívce prozradil, když ležel omámený lékem proti Děsům, a pár dnů strachem takřka nespál.

Uplynul ale týden a pak další a nic se nedělo. Opět se uklidnil. Měl teď mnohem víc volného času. Vyléčil svým svěřencům záněty, mohl občas i lenořit a užívat si každodenní dovádění s ponii ve výběhu. Vracela se mu opět dobrá nálada. Nikoliv na dlouho. Jeho dozorcí mu ji opět zkazili. Zavedli ho jednoho rána do místnosti s kádí horké vody. Po koupeli mu dali jeho původní oděv, ve kterém přišel k Azmayům. Kdosi vše důkladně vyčistil a vyspravil místo toho, aby to celé spálil v kamnech. Vrátili mu i zimní boty. Nevěštilo to nic dobrého.

Kluci na dotazy krčili rameny. Jakmile se ustrojil, dovedli ho labyrintem chodeb ke dveřím ze silných klád. Zpoza nich slyšel nesrozumitelný zpěv mnoha hlasů. Čekali před nimi poměrně dlouhou dobu, dokud píseň neskončila, a teprve potom šli dál.

Vstoupili do rozlehlé dvorany. Rozklepal se mrazem a oslepilo ho pronikavé světlo. Celou dobu žil v příšeří. Trvalo mu pár vteřin, než se rozkoukal. Ocítl se na dně mělké propasti uzavřené kolmými skalními stěnami o výšce dobrých dvaceti metrů. Měla zhruba tvar čtverce o délce asi dvou set kroků. Dno se mírně svažovalo směrem od krajů ke středu, kde končilo rovnou kruhovou plochou o poloměru dobrých padesáti metrů, ze které byl odklizen sníh a navršen do vysokého valu po jejím obvodu, s mnoha vykopanými průchody.

Prostora vyvolávala dojem obrovského přírodního amfiteátru. Na šikmých svazích seděli ve velkém půlkruhu na dřevěných sedačkách Azmayové, mlčky a zachumlaní v kožešinách. Na centrální ploše stála mohutná hranice dřeva, doposud nezapálená. Nad sebou viděl poprvé po dlouhé době oblohu, celou zataženou šedými mraky. Od přechodu čela vichrů uplynuly tři týdny a vítr už zeslábl. Místo vražedné vyjící smršti řádil nahoře pouhý bouřlivák. Proláklina ho navíc ztlumila na silnější vánek a všelijak zvířila. Dole to foukalo v táhlých poryvech, které přicházely ze všech stran.

Tarmin následoval svůj doprovod. Vedli ho horem kolem skal až ke kraji hlediště a sestoupili k osamělé lavici několik metrů nad centrálním kruhem. Posadili ho do jejího středu a sami obsadili kraje. Cítil, jak se mu tělo klepe nervozitou. Uklidňovalo ho jedině, že si ho téměř nikdo nevšímal. Pozornost všech se upírala k protějším vchodu.

Připravená hranice vypadala zblízka imponantně. K její stavbě Azmayové použili mohutné kmeny, ze kterých otloukli led, sroubili je do tvaru kvádru o výšce lidské postavy a o rozměrech základny asi tři krát osm metrů a pomalovali ornamenty. Na jejím vršku ležely bílé podlouhlé zámotky a kožené vaky. Tarmin v nich poznal pytle s lidským masem odebrané lidojedům. Konala se zde tryzna za mrtvé.

Protilehlý vstup se otevřel a několik postav zvolna scházelo dolů. V jeho čele šel v opeřeném plášti velekněz, Moudrý Had. V jedné ruce držel svou hadí hůl a v druhé

podivný klacek s dýkou na konci. Následovala ho čtveřice kněžek v bílých kožíšcích, na hlavách měly vysoké zlaté mitry zdobené lesklými kameny. Za nimi kráčel stejný počet kněží ve žlutých kožešinách a přilbicích, jednou rukou svírali držadla nosítek s jakýmsi tělem přivázaným k sedačce a v druhé drželi planoucí pochodně.

Davem se ozývaly zlostné výkřiky, které stále sílily. Když průvod došel až ke hranici, Azmayové přímo šileli a ryčeli nenávisť. Měli proč. Tělo na nosítkách kdysi patřovalo Girisangovi, nyní lidské trosce. Vypadal podivně zarudle. Kněží na něm vyzkoušeli všechny trýzně, které znali. Lidojed se těšil na smrt, pro něho jediný možný únik z utrpení. Velekněz si hadí holí sjednal ticho, které přerušoval pouze šum větru, a vykřikl: „Nechť odpadlík upírá svůj poslední pohled na oběti, které zavraždil on a jeho pochopové, aby nemuseli obdělávat zem. Ale nedovolíme, aby se s nimi smísil jeho popel.“

Odměřil tři kroky od středu delší základny hranice. Zde nařídil postavít nosítka a otočit je tak, aby se Girisang díval na směrem na ohniště. Seshora teď sestoupila postava zahalená v černém plášti. Doprovázeli ji dva Azmayové. Nesli těžký kámen s kovovými držadly na bocích. Trojice se zastavila pár metrů před veleknězem, který vyhodil do vzduchu několik kostí. Chvilí zkoumal obrazec vzniklý jejich dopadem na zem. Nakonec ukázal na místo, vzdálené zhruba dvacet kroků od ohniště. Leželo kousek vpravo od spojnice mezi Tarminem a rohem hranice. Oba muži tam položili svůj náklad.

Černě oděná osoba shodila svůj kožich, posadila se na balvan jenom v dlouhé bílé košili a nechala si přivázat ruce k úchopům na jeho bocích. Tarmin ji poznal okamžitě a zděšeně se zeptal Veselého Hlasu: „Vy chcete upálit Pápěří?“

Jeho rozčilený hlas zněl v tichu, které panovalo kolem, skoro jako výkřik. Plíživý Ďas mu okamžitě položil ruku na ústa a rozzlobeně mu naznačil, aby mlčel. Veselý Hlas však nepatrně zavrtěl hlavou. Nejbližší diváci vrhli na Tarmina nevráživé pohledy. Dokonce i Moudrý Had se k němu otočil, ale nechal incident bez povšimnutí. Místo toho došel ke spoutané dívce a polil její bílý šat červenou tekutinou, která vypadala jako vysoce hořlavý destilát z mízy puchýřníku. Na závěr pokynul žlutým kněžím, aby vložili své pochodně mezi kmeny hranice. Všichni odkráčeli na vyhrazená místa v čele diváků.

Na jevišti pochmurné slavnosti zůstala jen Pápěří politá hořlavou látkou a upoutaná ke kameni, nosítka s kvílícím Girisangem a hranice. Ta se zvolna rozhořivala a z jejího vnitřku se neslo hučení a praskot spalovaného dřeva. Z mezery mezi kládami vylétl dlouhý ohnivý jazyk. Trochu silněji zafoukalo a rudá čára se ohnula a udeřila do přivázaného Girisanga. Vydal děsivý skřek. Za prvními plameny se draly další, tancovaly v závanech větru a bičovaly okolí. V kotlině se točil tmavý dým a svazky jisker vylétaly na všechny strany. Nosítka již doutnala a odsouzenec nearticulovaně ryčel.

Náhle se změnilo proudění vzduchu a začalo foukat směrem k Pápěří. Tarmina zavalil štiplavý kouř doprovázený deštěm sazí. Skrz jeho temné závoje viděl žhavé pruhy ohně, který dosahovaly téměř až ke spoutané dívce. Mimovolně stiskl prsty okraj sedátka a skousnul si dolní ret. I zde za ochranným valem cítil dusivé vedro. V místě, kde seděla Pápěří, musel panovat nepředstavitelný žár. Stačí jediný oharek a změní se v planoucí pochodeň.

Horní část hranice prohořela a vrchní polena propadla dovnitř sroubené základny. Plameny ihned využily novou cestu vzhůru a oheň s táhlým hukotem a ohňostrojem jisker

vyrazil k obloze. Rychle sílil a měnil se v mohutný rudý sloup, dost mocný na to, aby již nepodléhal rozmarům větrů a stoupal přímo k obloze. Unášel sebou i všechn kouř a odhalil pohled na ohniště. Nosítka s Girisangem stála v jednom plameni a jeho křik se již neozýval.

Pápěří omdlela vedrem a ležela nehybně vedle kamene. Přibíhali k ní dva žlutí kněží a chránili se silnými houněmi před žarem. Rychle jí přetřali pouta a odnesli ji k východu z propasti. Za nimi běžely Životodárná Síla a Jemnoručka. Brzy se všichni ztratili za dveřmi, kterými přišli.

Pohřební vatra duněla, ze zmrzlé země kolem ní se pářilo a občas se ozývalo výhružné pukání zledovatělých vrstev půdy. Sálalo z ní takové teplo, že si Tarmin musel rozepnout kožešinový kabátec. Trvalo přes hodinu, než se oheň proměnil v klidnou hromádku dohoričujícího dřeva. Azmayové celou dobu seděli a zpívali dokola jemu neznámou píseň.

Dolů se vrátila Pápěří doprovázená Životodárnou Silou. Měla na sobě nyní obyčejný černý kožešinový šat, stejný jako nosily ostatní ženy. Došla až k ohništi, kde se setkala s Moudrým Hadem, který vyslechl kněžku a holí si vyžádal ticho. Do něho slavnostně pronesl: „Bohové milostivě shlédli na tuto dívku, která se dovolávala jejich soudu. Vznešení svým hlasem potvrdili předchozí verdikt rady a neshledali na jednání Pápěří vinu stejně tak, jako jsme ji nenašli ani my. Na druhou stranu Věční rovněž usoudili, že neučiní žádných dalších zázraků a zacelí rány pouze na její cti. Přijměte proto naši sestru s myslí důstojnou vůli jejich i naší.“

Pápěří odcházela mezi diváky. Kráčela pomalu, s mírně svěšenou hlavou, evidentně zklamaná výsledkem tohoto podivného božího soudu, ke kterému, podle slov velekněze, došlo na její vlastní žádost. Tarmina při pohledu na ni napadlo, že se možná přihlásila ke zkoušce, protože doufala, že jí bohové zázrakem zacelí panenství. Škoda, že se ho nezeptala. Doporučil by jí, aby s testem počkala a napřed zaskočila na Přímořskou državu. Jejich ranhojič, příšerný ochlasta, ale jinak výborný chirurg, měl v tomto oboru lepší výsledky než bohové.

„Nyní předstoupí cizinec,“ zaburácel veleknězův hlas. No nazdar, povzdechl si Tarmin. Pokoušeli se o něj závratě. Došel před velekněze, s vůlí napjatou až k prasknutí, aby se po cestě nerozsypl nervozitou. Zastavil se tři kroky před ním. Snažil se dívat se klidně do jeho vráscité tváře.

„Řekni nám své jméno a původ,“ otázal se ho Moudrý Had.

„Jmenuji se Jaquel a jsem z farmy,“ odpověděl mu. Velekněz se zachmuřil a namířil svou hadí hůl přímo na jeho tvář. Iwedagova hlava na jejím konci vypadala v denním světle zvlášť děsivě. Rudé kameny zasazené v trojici očí se výhružně leskly a z pootevřené tlamy vykukovaly dva dlouhé jedové kly. Téměř se dotýkaly Tarminova nosu.

„Cizince, předtím než vypustíš z úst další slova, věz, že podvést velekněze je závažný přestupek, avšak lhaní před Quetzalcoatlovou holí je hrdelní zločin.“

„Mluvil jsem pravdu,“ hájil se Tarmin, „jméno Jaquel jsem dostal při křtu ještě na Zemi.“

„Budiž, zeptám se tedy jinak. Jak ti říkají zde na Narce?“

„Mám přezdívku Tarmin,“ vysoukal ze sebe neochotně. Hadí hůl se vzdálila od jeho obličeje.

„Tarmin, Tarmin,“ opakoval velekněz a zašklebil se: „Zvláštní jméno, jeho zvuk my připomíná taramíky, malé dehtové myšáky. Kolik jsi jich zabil v litém boji, že sis ho vysloužil?“

Tarmin polkl. Tohle téma nepatřilo mezi jeho oblíbená vyprávění. Se značnou nechutí vysvětlil, že se jako dítě pokusil navázat kontakt s taramíky, kteří ho budili ze spánku štracháním pod podlahou. Nasypal jim před díru zrní a když vyběhli ven, posílal jim obrazy tak jako poniům. Neuspěl u nich. Získal si jenom přezdívku. Původně zněla Taramilen, později se zkrátila na dnešního Tarmina. Ve vyprávění raději vynechal skutečnost, že si vysloužil také důkladný výprask zostřený týdenní hladovkou, když ho přistihli. Jídla se nedostávalo a dávat ho taramíkům, kteří si ho beztak nakradli dost, přesahovalo všechny meze.

Když skončil, Moudrý Had se ušklíbl: „Jako dítě jsi kradl zrní. Nyní, jak se zdá, jsi vyspěl. Na Tarmina, který pobodal a znásilnil svého pěstouna, je vypsána odměna třicet tisíc. Jsi to ty?“

Podražil jsem o deset tisíc, hrklo v Tarminovi. Převyšoval teď cenu ročního zisku z početné usedlosti. Tiše odvětil: „Falešně svědčili. Svaté Panny od nás o tom ví. Vysvobodily mě. Ale chyběly důkazy. Musel jsem utéci.“

Zachmuřený velekněz opět zamířil konec hole do jeho tváře a pomalu pronesl: „Třicet tisíc je hromada peněz. Když někdo vypíše takovou sumu, je si jist, že se mu investice vrátí. Jak?“

Tarmin stál mlčky a pozoroval žluté jedové kly na hadí hlavě. Pravda znamenala stejně tak smrtelné nebezpečí jako lež. Váhal, kterou variantu si vybrat. Nevěděl však, co vše velekněz ví. Strašil ho v hlavě jeho rozhovor s Hebkou Kadeří, který si pamatoval jenom mlhavě. Se staženým hrdlem raději přiznal pravý stav věcí: „Država mě dala odsoudit k smrti, aby mě mohla prodat Vampům. Chtěli peníze na mutanty.“

Litoval toho, jakmile to dořekl. Davem Azmayů proběhl rozhořčený šum. Velekněz se zatvářil přísně a zachvěl vysušenou iwedagovou tlamou před Tarminovým obličejem. S důrazem na každé slovo pronesl: „Ty ses odmítl obětovat pro blaho své državy!“

„Nešlo jim o blaho, ale o převahu nad ostatními! Toužili nadělat z nich otroky. Jejich vůdce, můj pěstoun Ditr, otrávil mou sestru. Vyhlásil jsem mu krevní mstu! Přisahal jsem...“ křičel rozzlobeně. V půli věty se zarazil. Velekněz mu však hadí holí naznačil, aby to dořekl.

„...že si potáhnu sedlo jeho kůží,“ vysoukal ze sebe neochotně Tarmin. Sklonil hlavu. Z ticha, které se rozhostilo kolem, poznal, že prohrál. Potvrdil mu to i Moudrý Had. Vzdálil hadí hůl od jeho hlavy, udeřil jejím koncem do země a rezolutně pronesl: „Nestojíme zde o lidi takové, jakos ty!“

„Na jaře odejdu,“ zkusil Tarmin zachránit, co se dá.

„Ne, opustíš nás okamžitě!“ nařídil striktně velekněz. V Tarminově duši zazněl umíráček. I když druhá půlka zimy ztratila velkou část své počáteční síly, měla stále dost zubů na to, aby mu nedovolila chodit příliš daleko. Přece mne nevyženou jen tak na mráz. Je to zkouška, napadlo ho. Ve velké jeskyni ho přece také jen zkoušeli. Vzpomatoval se.

„Nemám, kam bych šel, a venku ani daleko nedojdu,“ odpověděl. Velekněz jen pokrčil rameny. Tarmin prohodil ležérním tónem, který slýchával od člunařů: „Chcete-li mou

smrt, zabijte mě tady. Na jaře si ušetříte pohled na mou napuchlou mrtvolu přede dveřmi.“

Na obličejí Moudrého Hada nezaznamenal žádnou reakci na svoje slova. Je to test, nebo není? Nevěděl to. Nejistota ho přímo dusila. Nechtělo se mu zmizet v ledových pustinách beze stopy. Stát se potravou mrchožroutů a štěkounů. Zhluboka se nadechl, aby si dodal odvahy. Zeptal se hlasem, o kterém doufal, že zní pevně: „Odcházím, kdo mi ukáže cestu ven?“

„Odtud je k východu daleko. Jsi-li stále ochoten zemřít ihned, mám pro tebe návrh. Ušetří nám odklizení tvé mrtvoly a tobě získá hrob. Hranice ještě plápolá. Dala by se přesvědčit, aby zvládla i tebe. Prokážeš-li statečnost, pohřbíme tě společně s popelem našich druhů,“ odvětil Moudrý Had. Nechal přinést ošatku se třinácti oranžovými kuličkami ze sušených mořských hub a vybídl Tarmina: „Vyber si jeden Suertarm, zbraň svoidné volby osudu. Drž ho opatrně. Uvnitř něho se skrývá otrávený bodlák.“

Tarmin si váhavě vzal nejbližší. Určitě je to zkouška, na sto procent, opakoval si v duchu, když uchopil drsný Suertarm do svých prstů. Moudrý Had pokračoval: „Sevři ho lehce v levé dlani. Nyní ho máš v bojové pozici. Nikdo tě nemůže zajmout. Když stiskneš ruku, do tvé kůže se zaryjí ostré trny ukryté pod povrchem. Jsou napuštěny iwedagovým psychojedem. Tvůj konec je neodvratný. I kdyby sis okamžitě usekl celou ruku, nezachrániš se, ale pouze prodloužíš dobu svého umírání.“

Tarmin držel pěnovou hmotu Suertarmu v levé pěsti a hluboce dýchal. Kolem sebe slyšel hlasy diváků smíšené se šumem větru nad hlavou. Celé jeho tělo se viditelně klepalo a pokrývalo krůpějemi ledového potu. Svářela se v něm nutnost zachovat se dle očekávání s panickým strachem, který nevyvolávala obava z odchodu do neznáma. Naopak. Tarminův děs vyvěral ze skutečnosti, že věděl až příliš dobře, jak mohou vypadat následující okamžiky, pokud se ho opravdu rozhodli popravit.

„Musím! Je to zkouška. Určitě je to zkouška,“ šeptal si tiše stále dokola, aby zahnal hrůzu ze smrti, která ho paralyzovala. Tomu, co drmolil, věřil stále méně a méně. Zatajil dech, aby překonal svíravou bolest na prsou. S očí mu tekly slzy a hučelo mu v hlavě. Jeho hrudník se chvěl rychlými údery srdce. Nad nimi se nesl nespokojený šum Azmayů. Mnozí vstávali ze sedaček a posměšně křičeli. Tarmin vnímal, jak se mu třese ruka. Nedokázal ji přinutit, aby zmáčkla jedovatý bodlák.

V návalu zoufalství padl jeho zrak na dívčí postavu v modravém kožíšku. Nekřičela jako ostatní. Dívala se do země, hlavu měla zahalenou kapucí a dlaněmi si svírala uši. Neviděl jí do tváře, a přesto věděl, kdo je. Styděla se za něho. Zavřel oči, děsivě zařval a prudkým nápirem beznaděje rozdrtil Suertarm v pěsti. Cítil, jak mu hroty rozdírají dlaň. S nimi přilétal palčivý dotek jedu. Padal dozadu zkroucený v bolestech. Nekřičel. Neměl se čeho bát, vše se již stalo. V jeho duši se rozhostil hluboký smutek. Pozoroval události, které běžely kolem něho, křečí zkroucené končetiny a vnitřní orgány. Stáhl své vědomí do oblasti pod pupkem, aby utlumil bolest. Opět si uvědomil vlezlý pocit cizí vůle visící nad Narkou, kterému jako malý kluk vyhlásil válku, a právě ji prohrával. Vnímal i výčitky, které přicházely od jeho mučeného organismu. Cítil se vydán zkáze a zrazen vědomím, kterému věrně celé roky sloužil.

Náhle vše zmizelo. Trápené tělo se zvolna uklidnilo. Studila ho jenom promrzlá zem. Tarmin kolem sebe opět slyšel hlasy. Test, byl to skutečně jenom pouhý test! S úlevou otevřel oči a postavil se na nohy. Trochu se mu chvěly, ale jinak byl zcela v pořádku. Očima přejížděl Azmaye. Seděli už klidně a usmívali se na něho. I dívčí tvář v modrém kožíšku se na něho usmívala. A také Moudrý Had se na něho usmíval. Tarmin zvolna vdechoval proud mrazivého vzduchu do plic a usmíval se na svět kolem sebe.

„Tarmine, prokázals odvahu zemřít. Přijímáme tě mezi Azmaye,“ pronesl slavnostně velekněz a po krátké odmlce doplnil: „Můžeš mezi námi zůstat tak dlouho, jak sám budeš chtít. Udílím ti všechna práva dospělého Azmaye až na jednu výjimku. Chybí ti přísaha bohyni plodnosti Teteoinnan. Tu složíš až v létě. Do té doby nesmíš požádat žádnou z našich žen.“

Jeho slova doplnil jásot Azmayů. Tarmin stál jako v mrákotách. Drobně se chvěl, ale jinak se cítil báječně. Díval se kolem sebe jako v opojení. Velekněz s úsměvem přivolal pohybem hole jednoho ze žlutých kněží a ten přinesl podlouhlý předmět zabalený v látce.

„Jsi teď válečníkem. Vezmi si to. Je to tvoje zbraň,“ pronesl slavnostně Moudrý Had. Tarmin opatrně převzal balíček. Odhrnul látku a vytřeštil oči. Držel v dlaních Girisangovu energetickou pušku. Vypadala jako obyčejná prachovka. Klamala svoje okolí. Uvnitř její hlavně se neskrývala kulka, ale temně modrý pletenec rezonátoru a její pažba vážila mnohem více, než obyčejné dřevo, které se snažila imitovat. Chvěl se na ní nepatrný emblém vybuchující novy, symbol elitního vojska, a prozrazoval její vražedné vlastnosti. Tarmin ho pohládl prsty. Zlehka a s úctou. Nikdy předtím nedržel v rukách tak úžasnou zbraň. Emblém se rozsvítil a z horní části pažby vyjel zorník zaměřovače. Hlásil uvolněný zámek spouště a plný stav energie.

Tarmin se překvapeně podíval na velekněze, který pokýval hlavou: „Jedno z práv bojovníka ti dává nárok na zbraně nepřátel, který jsi sám přemohl. A tys porazil vůdce lidojedů v litém boji ozbrojen pouze holýma rukama, i když jen dvě z nich patřily tobě! Inu, s čím kdo zachází, tím také schází.“

Žert vyvolal vlnu veselí. Velekněz se rozpustile zubil. Na malou chvíli opět vypadal jako rozdováděný stařík a dával najevo, že slouží bohům, kteří milují život v celé jeho šíři a cení si nejen lásky a krve, ale i žertů. Když se dav utišil, pokračoval: „Tarmine, vlastní silou sis vybojoval tento atorezonér a získal zajatce, který nám laskavě prozradil kódy jeho ovládnutí a umožnil nám odblokovat jeho spoušť.“

„To je atorezonér?“ vytřeštil Tarmin nevěřicně oči.

„Ano a po zásluze ti náleží do vlastnictví,“ potvrdil velekněz.

„Ale... to přece... nejde,“ vykoktal ze sebe Tarmin. Nedokázal tomu uvěřit. Potěšilo ho, že Azmayové konečně uznali jeho podíl na vítězství nad lidojedy, ale nečekal, že mu věnují atorezonér. Jeho cena se nedala vyčíslit, protože prostě nešel nikde koupit. Zbraně schopné prorazit energetické štíty chyběly i vládní policii. Vlastnili je výhradně elitáci. Připadal si celý nesvůj, že dostává takový závratný majetek. Vůdce lidojedů sice přemohl, ale jeho boj s ním vypadal všelijak.

„Nad čím váháš?“ podivil se velekněz.

„Zaskočilo mne to... Jsem rád.. ale atorezonér má nesmírnou hodnotu,“ soukal ze sebe Tarmin přerývavě. Dav kolem se ztišil. Všichni ho napjatě sledovali.

„Jsi přece vítěz nad Velkým Lokustem,“ pobídl ho kněz.

„Měl jsem štěstí... porazil jsem ho náhodou... pomohl mi zmatek během útoku bojovníků Ohnivé Střely,“ odvětil šokovaný Tarmin.

„Soudíš tedy, že by zbraň měla patřit spíše jim?“ zeptal se ho zamyšleně velekněz.

„Oni si to myslí určitě, kvůli ní mě chtěli zabít! Klidně by pro ni obětovali i Pápěří,“ vykřikl Tarmin nahlas to, co ho trápilo už od začátku. V davu kolem se rozhostila těžká zaražená nálada. Velekněz se zamračil a pomalu pronesl: „Tys srazil vůdce lidojedů! Bez tvého zásahu by byli mrtví, a proto musíš rozhodnout, komu bude jeho zbraň náležet.“

„Beze mě by zemřeli oni a bez nich zas já!“ vyhrkl Tarmin zmateně. „Kdyby se jednalo o pytel obilí, šel by rozdělit, ale puška?“

„Můžeš ji prohlásit za společný majetek těch, kteří se zúčastnili tažení proti lidojedům,“ pokrčil velekněz rameny.

„To by šlo, budeme si ji navzájem půjčovat,“ připustil Tarmin nejistě. Reakce na jeho slova ho udivila. Kolem dokola propukl obrovský jásot. Zpoza sněhového valu kolem střední plochy vyběhl Ohnivá Střela a jeho bojovníci. Radostně obstoupili Tarmina. Ohnivá Střela silně vykřikl do hukotu davu: „Navrhují darovat atorezonér Huitzilopochtli-mu, bohovi války! Ať je uložen v chrámu a chrání náš lid v nebezpečí. Souhlasíš s tím všichni?“

Když udivený Tarmin odkýval jeho rozhodnutí, Ohnivá Střela mu pokynul, aby předal atorezonér Moudrému Hadovi. Velekněz ho od něho obřadně převzal. Azmayové přitom divoce skandovali. Tarmin stál vyjeveně. Přijímal gratulace, které nechápal. Nakonec mu poklepal po rameni sám Moudrý Had: „Prošels zkouškou. Tvoje srdce není sice dychtivé do umírání, ale na druhou stranu mu nevládne chtivost. Ctíš zásluhy druhých, i když se k tobě nezachovali nejlépe. Tím ses stal bojovníkem a Ohnivá Střela získal zpět svůj vůdcovský plášť.“

„A kdybych neuspěl?“ vyhrkl Tarmin udiveně.

„Ohnivá Střela by byl bez titulu náčelníka a ty ve stájích.“

„Takže mi vůbec nehrozila smrt!“

„Ne tak docela. V ošatce leželo dvanáct falešných Suertarmů. Třináctý byl otrávený, aby bohové mohli vyjevit svou vůli a zvrátit naše rozhodnutí poctit tě důvěrou. Jsi chytrý a určitě ses dovtipil, že tě s nimi pouze zkusíme. Hlavní test následoval až potom.“

Po krátké odmlce Moudrý Had dodal: „Avšak bohové na tebe shlédli příznivě. Vyslyšeli starou Létavici, věčnou ochránkyni Pápěří, která za tebe orodovala celou dobu, a vyhověli i přimlívám naší vše odpouštějící kněžky Životodárné Síly. Kromě nich jsi dnes získal i spoustu dalších přátel. Minimálně Ohnivou Střelu, zachránils mu vůdcovský plášť. K němu připočti členy jeho výpravy a všechny jejich známé. To představuje obrovskou spoustu lidí. Řekl bych, že skoro celé naše společenství. Nemusíš proto bydlet ve stájích a můžeš se vrátit mezi lidi. Našels nejen místo na přezimování, ale i domov.“

Tarmin se bázně rozhlédl, odkud přiletí další zvrat v jeho osudech. Viděl úsměv na tváři velekněze a Azmayů, kteří zpívali jakousi píseň. Stále tomu nevěřil, ale nakonec váhavě připustil, že v nejbližších dnech by po dlouhé době mohl klidně spát.

- Kapitola 17 Nadlidský úkol

Skalní město, ve kterém bydleli Azmayové, vybudovala KosmoFlotila v začátcích kolonizace planety. Dvacet let sloužilo jako pevnost a záložní skladiště, než se ukázalo, že obavy škarohlídů z válečných konfliktů na nových světech jsou přehnané. Vojáci se přestěhovali do pohodlných domů v nově postaveném Kosmocity. Opuštěnou pevnost a území kolem ní věnovala vláda před třinácti lety Azmayům. Ti v současné době obývali pouze její malou část. Nepoužívané úseky oddělili tlustými zdmi. Za nimi kralovali bývalí obyvatelé podzemí, hadi, obří pavouci a jedovaté plísňe. Azmayové doufali, že až se jejich počet zvýší, vyčistí i zbytek objektu. Zatím to pokládali za zbytečné a příliš riskantní.

Jejich společenství se dělilo na Posvátný okrsek, s veleknězem a chrámovými služebníky, a dvanáct kmenů, každý sdružoval patnáct až dvacet dospělých. Dohromady to představovalo asi dvě stě osob. Dvě třetiny tvořily ženy. Mužů zde žilo zhruba šedesát, většina z nich již ve středním věku. Podíl starců byl nepatrný.

Všude pobíhala spousta dětí. Bylo jich kolem čtyř set, ale nejstarší měly sotva dvanáct let. Vypadalo to, že kolonii vylidnila neznámá katastrofa nebo válka. Tarmin se vůbec nedivil, že tažení Ohnivé Střely vyvolalo takové pobouření. Kdyby se on a jeho válečníci nestihli včas vrátit a podlehli vichřicím, Azmayové by přišli skoro o všechny mladé muže.

Tarmina přiřadili ke kmeni se složitým jménem DantheToqui. Jeho název znamenal *Říční Proud* v jakémsi starém indiánském jazyce. V počátcích osídlení si Azmayové z něho volili i svoje osobní jména, ale špatně se jim pamatovala, a tak se vrátili k mezinárodní spenglish. Dávnou řeč nechali pouze pro svoje kmene a bohy.

Každý kmen značil prostory jemu přidělené zvláštní barvou. DantheToqui používal tmavomodré vlnovky. Staly se symbolem smutku, neboť právě on utrpěl největší ztráty. Lokustové přepadli pohřební průvod jeho stařešiny. Mezi patnácti zabitými Azmayi bylo šest DantheToquianů, dvě starší ženy, tři dívky a dvacetiletý hoch Silný Hrom. Jeho smrti želeli nejvíce, protože jim zůstal jediný mládenec, Rychlý Vítr. Ostatní muži, Hromový Hlas, Ostrý Šíp a Silná Pěst, se přehoupali přes čtyřicet let a vůdce kmene, stařec Bystrý Zrak, měl nejméně šedesát. Žen jim zbylo devět a většinou se zdržovaly celé dny v drobotině, jak se zde označovaly prostory, ve kterých se pečovalo o nejmenší děti. Měly tam spoustu práce za své mrtvé družky.

Tarmina potěšilo, že do DantheToqui patří stařenka Létavice, která se za něho postavila ve velké jeskyni, a potom Pápěří. Když ji uviděl, zaradoval se, že bude mít zde někoho známého, ale Pápěří ho zklamala. Prohodila s ním sotva pár vět a vzápětí se vymluvila, že musí rychle něco zařídít a zmizela. Pokusil se s ní navázat hovor opět druhý den, ale dopadl podobně. Zamrzelo ho to. Zachránil jí život a nestál jí ani za pár slov.

Zašel za Hebkou Kadeří, která bohužel patřila do jiného kmene. Jmenoval se Tlalticpac, což znamenalo *Krajina Života*, a svoje chodby si značil hnědými pruhy. Pomáhala teď v drobotině při ošetřování patnácti nemluvnat a s lítostí vzpomínala na bezstarostné časy ve stájích.

„Prozradila jsem Životodárné Síle vše, cos mi o sobě řekl, když na tebe přišly Děsy. Nezlobíš se na mě?“ omlouvala se mu nejistě. Zavrtěl hlavou. Nezlobil se na ni. Dopadlo to dobře. Vlastně byl docela rád, že s kněžkou promluvila. Chvíli s ní žertoval, ale jejich debatu brzy ukončila Jemnoručka. S omluvou na záplavu práce odvedla dívku, aby jí s něčím pomohla. Další den nepořídil o nic lépe, Hebká Kadeř se sotva držela na nohou a smutně si mu postěžovala: „Čtyři naše ženský leží. Asi chytily bahenní horečku. Ta potvora nás trápí vždycky na podzim. Šíří se k nám kanalizací z nepoužívaných částí podzemí. Letos zase rádí a škvřnata jakbysmet. V noci jsem spala sotva dvě hodiny.“

Neměla volno ani v následujících dnech a Pápěří se mu stále vyhýbala. Tarmin se ocitl osamělý uprostřed četného národa Azmayů. Bydlel v prázdné komnatě mužů. Spával tam mezi opuštěnými lůžky díky zákazu *požádat žen Azmayů* a svéráznému způsobu, kterým se zde řešil nedostatek mužů.

Na Zlaté državě probíhal milostný život pod závojem noci a s pocity výjimečných okamžiků. Halil se tajemstvím a spletností mezilidských vztahů se hodily jako báječné téma na rozhovory *kdo s kým a jak*. Azmayové holdovali erotice nepřetržitě a bez zábran, ale mluvili o ní sporadicky. Na našich bedrech leží hlavní tíha boje se smrtí, říkála občas jejich děvčata a někdy se smíchem dodávala, že i když válčí se zubatou vleže holýma rukama, jsou mnohem úspěšnější než mládenci, kteří tak činí v sedle ponía rozličnými zbraněmi.

Muži přidělení ke kmenu v něm žili pouze přes den. Starali se o údržbu jeho prostor a prováděli těžší práce. V noci se volně potulovali podle toho, kam je jejich srdce a ohnivé oči žen právě zavály. Mnozí nespali ani dvě noci za sebou v téže posteli a málokdy ve dvojici. Tarmin jim to nemohl zazlívat. Většina Azmayek byly černovlásky s žádostivým pohledem tmavých očí a jemnou bronzově zbarvenou pletí. Jejich půvab trochu kazily příliš vystouplé lícní kosti a také to, že s léty rychle stárly. Na druhou stranu mladé ženy očarovávaly štíhlou postavou a nádherně pružnou chůzí. Pokaždé, když se na ně díval, vzpomínal na svou sestru Ailu.

Azmayky milovaly pestře zdobený oděv a cudné střihy, které jim zahalovaly většinu postavy. Umírněné šaty si braly, protože si v nich připadaly přitažlivější, jinak nahotu nepovažovaly za nic, co se musí skrývat. Tarmin to zjistil to hned druhý den v koupelně. Dovnitř vešly dvě dívky, menší černovláška a s ní vysoká krásná rusovláška, jedna z mála bělošek mezi snědými Azmay. Její dlouhé temně rudé vlasy ho fascinovaly. Kradmo se po ní pokukoval, nahý a nejistý. Nevěděl, co má dělat. Vzápětí ztuhnul. Obě ženy ho klidně pozdravily a beze všeho se svlékly. Vklouzly k němu do sprchy a samy se nabídlly, že mu vydrbou záda. Celý se rozklepal. Pohled na jejich nádherně urostlá těla, blízka na dosah ruky, mu vzbouřil krev. Jeho organismus ho hanebně zradil.

„Hele, malej chlapeček, neovládá ještě svůj zvoneček!“ prohodila rusovláška ironicky ke své kamarádce.

„Zaskočili jste mě,“ vyhrkl na svou omluvu, „u nás se ženy nikdy nekoupaly spolu s muži!“

„Chudáčku! Budeš tady trpět!“ vyprskla rusovláška, „řekni si u vás o plínky!“

Vztekle popadl šaty. Rychle si je natáhl na mokré tělo, popadl lampu a běžel pryč. Ru-sovláska za ní posměšně volala: „Utíkej, náš malinkej, dole máme velkou nádrž studené vody! Prej to pomáhá!“

Zkazila mu náladu aspoň na dva dny. Po té příhodě raději navštěvoval umývárnu až v hluboké noci, když všichni ostatní trávili čas v komnatách radosti, ze kterých jeho vy-loučili. Odsoudili ho tím k samotě. Už od smrti Aily byl sám. Nezměnilo se to ani tady. A Pápěří se mu stále vyhýbala. Povídal si jenom občas s Hebkou Kadeří. Po telefonu. Vo-lala mu každý den. S ostatními mluvil pouze u snídaně.

Ranní jídlo představovalo malý společenský rituál na uctění mládenců, kteří v noci navštívili ženy kmene. Během pár dnů Tarmin stoloval téměř se všemi bojovníky Az-mayů, přestože se nehnul z prostor DantheToqui. Většinou se k nim připojilo i pár rozja-řených žen, které se na chvíli vytrhly od péče o kojence. Přicházelo také několik starších chlapců a děvčat, kteří měli výsadu snídat společně s dospělými. Ti sedávali u vzdáleněj-šího konce dlouhého stolu, u kterého se jedlo, a pozorně poslouchali. Tarmin s oblibou obsazoval roh a odpovídal na občasné otázky. Jinak mlčel také. Neměl o čem mluvit.

U snídaně se hovořilo především o lásce. Muži si vyměňovali se ženami drobné žertí-ky plné vtipných příměrů, odrazů milostných nocí. Pojmenovat věci přímo, se pokládalo za neohrabané. V jinotajích vynikal nejvíc Ostrý Šíp. Celou hodinu dokázal vtipnými a neotřelými obraty opěvovat půvaby Třpytivé Kapky, Duhového Oblaku, Večerní Písňe a mnoha dalších dívek, neboť vždy miloval nejméně pět krásek najednou, jak se slušelo na řádného Azmaye. Tarmin se přitom šťoural lžící v obilné kaši, každodenním zdejšími jídle. Potravu se Azmayům nedostávalo. Záplava malých hubených dětí by ji snědla mnohem víc, než dokázali vypěstovat. Maso se nechávalo výhradně pro nemocné a raně-né.

„Tarmine, opravdu tě nechcem zabít,“ řekl po týdnu nečekaně Rychlý Vítr při jedné snídani. Tarmin sebou trhnul a překvapeně se zadíval na malého rozložitého mládence, svého vrstevníka v DantheToqui. Jeho oči se mu už mnohokrát zdály povědomé. Nejistě prohodil: „U toho vodopádu...“

„Nezačali jsme naše vztahy zrovna nejlépe,“ pokýval hlavou Rychlý Vítr, „seděl jsem na poniu, s kuklou na hlavě, a mířil ti kuší do oka.“

„Vypadals pěkně vražedně,“ zachmuřil se Tarmin.

„Silně jsem se přemáhal, abych tak jenom vypadal,“ konstatoval chladně Rychlý Vítr, „myslel jsem si, žeš rozčtvrtil Silný Hrom, mého přítele.“

„A potom, cos zjistil, že jsem to neudělal,“ usmál se hořce Tarmin, „ses těšil, že zmrznu společně s Pápěří. Kvůli Girisangově pušce! Pěkně jsme vás našťvali, že jsem zůstali naživu!“

„Plácáš blbosti! Všichni jsme rádi, že se Pápěří zachránila. Ale víc by nás potěšilo, kdyby přežili i ostatní,“ ozvala se rozzlobeně Perlička, asi čtyřicetiletá žena z jeho kme-ne, která s nimi jedla.

„Rádi!“ vyhrkl Tarmin, „vždyť ji nechali bez pomoci!“

„Bez pomoci?“ zazubil se Rychlý Vítr, „dostala doprovod. Tebe.“

„Dojeli jsme živí pouze zázrakem!“ namítl Tarmin.

„Právě o ten zázrak šlo,“ ušklíbl se Rychlý Vítr, „noc a den jsme se plahočili za Lokusty ve sněhu a mrazu. A naši bohové se bavili. Ze zajatců ponechali naživu pouze Pápěří. Atorezonér, nenadálou odměnu za naše úsilí, darovali cizinci. Na nás zůstalo, být ti vděční za spásu životů! Vznešení z nás udělali pitomce! Pěkně nás tím nasrali. Na oplátku jsme jim hodili na krk jejich chráněnce. Řek bych, že si přitom docela mákli.“

Tarmin vytřeštil oči nad takovým úděsným rouháním a nechápavě řekl: „Vy se vůbec nebojíte hněvu bohů!“

„Jsme svobodnej lid,“ zašklebil se Rychlý Vítr, „projevujem bohům úctu, ale neotročíme jim a oni nám taky ne. My máme svoje starosti, Oni rovněž. Když najdeme shodný zájem, spolupracujem. To je vše.“

Tarmin nevěřicně zalapal po dechu. Kdyby něco podobného řekl před Svatými Panami, potřeboval by buď azbestový kožich, nebo zatraceně rychlého ponie pod zadkem.

„Kdybysme tě chtěli zamordovat,“ dodal po chvíli Rychlý Vítr, „krouhli bysme ti krček hned, nebo počkali s útokem, až si kousneš do člověčího, a pak tě upekli společně s Lokusty.“

„Každýho, kdo si kousne, upálíte?“ zhrzil se Tarmin, „i když ho k tomu lidojedi donutí?“

„Každýho!“ pokýval hlavou Rychlý Vítr. „Je to maximálně spravedlivý. Kdo se cpe cizíma pečínkami, necht' je upečen sám. Proto si nikdo z Azmayů nekousne a radši se nechá zaživa rozporcovat.“

„Nezapírám,“ prohodil Tarmin smutně, „kdybyste včas nezaútočili, kousl bych si. Za to mnou opovrhujete.“

Ozvala se opět Perlička: „Pořád plácáš blbosti.“

„Plácám to, co vidím,“ usmál se Tarmin hořce, „Pápěří, kterou jsem pronesl čelem vichrů, se mnou skoro nemluví. Od vašich žen mě úplně izolujete. Nevyčítám vám to. Máte na to právo. Jsem rád, že jsem získal teplou střechu nad hlavou. V létě vám zaplatím práci za jídlo a na podzim se mě zbavíte. Odletím na Jiarland.“

„Tvůj zákaz nesouvisí s Lokusty!“ odvětila mu Perlička ostře. „A Pápěří se ti vyhýbá, protože je to holt Pápěří! Časem to pochopíš. A snad i dřív, než budeš jako otrok dřít na polích jiarlandských mocipánů!“

„Špatně si naše chování vysvětluješ,“ vložil se do hovoru Ostrý Šíp. „Před třinácti lety, po velké tragédii našeho lidu v Údolí Lidských Kostí, jsme se stáhli do odloučení. Tehdy jsme přísahali, že mezi sebe nepustíme nikoho cizího. V tvé osobě byl náš slib porušen.“

„Vy se vůbec s nikým nestýkáte?“ podivil se Tarmin.

„Udržujem obchodní stanici,“ odvětil Ostrý Šíp, „občas se sem zkusí dostat někdo cizí. Lupiče zabijem a ostatní vyženem.“

„A proč jste udělali výjimku u mě?“ pronesl Tarmin nejistě. Netušil, čím si takovou věc zasloužil.

„Hlasovali jsme,“ řekl Ostrý Šíp suše, „ale ani i ti, co byli proti tomu, abys žil s námi, nežádali tvou smrt. Chtěli jen, abys zůstal ve stájích. Pod kontrolou. Naše děti žijí od narození pouze zde. Pro ně jsi třináctou komnatou, první osobou z vnějšího světa, který je před nimi uzavřen.“

„Musel jsem vaše děti zklamat,“ prohodil Tarmin váhavě a zadíval se na houf dorostu na protilehlé straně stolu.

„A vyděsil líp než kazání kněžích!“ vyprsknul jeden starší chlapec. Tarmin zavrtěl nechápavě hlavou.

„Pořád se točíš zády ke stěně, i když tě opravdu nechcem zabít,“ doplnil Rychlý Vítr.

„Vážně to provádím?“ podivil se Tarmin. Netušil to. Asi starý zvyk. Na državě se vyplácelo mít krytá záda. Ditr často ztrácel náladu.

„Říkal jsem vám to. Dělá to automaticky a vůbec o tom neví!“ rozesmál se Rychlý Vítr a vesele mrknul na děti.

„Venku to musí bejt asi hrozný,“ ozval se opět chlapec, který promluvil už předtím.

„Nesud' svět podle mě. Na mě se lepí smutek. Už od Gilgameše,“ odpověděl mu Tarmin. Azmayové sebou trhli. Pár osob překvapením poposedlo na židlích. Celý vesmír znal jméno „Lodi Mrtvých“.

„Tys letěl na Gilgamešovi?“ zeptal se zachmuřeně stařec Bystrý Zrak, vůdce kmene DantheToqui.

„Ano, ale moc se na to nepamatuju,“ pokýval Tarmin hlavou, „byl jsem ještě malý. Zemřeli mi tam rodiče. Přežila pouze moje starší sestra Aila, a to jenom o tři roky. Ditr, vůdce državy, kde jsme žili, ji otrávil, protože si ho nechtěla vzít.“

„Ten Ditr musel bejt ale hajzl!“ prohodil Býčí Šíje, robustní silák ze sousedního kmene. Tarmin teskně rozhodil rukama. Hlava se mu opět začal plnit ošklivými vzpomínkami, o které nestál. Rychle je zahnal: „V tom Údolí Lidských Kostí, o kterém se zmínil Ostrý Šíp, vás přepadli kanibalové?“

„O tom se u nás nesmí mluvit,“ pronesl Bystrý Zrak, „výjimku tvoří jediný den v roce, výročí našeho příchodu na Narku. Nastane za dva měsíce. Musíš si počkat. Naše historie není zrovna veselá. Rádi bychom na ní zapomněli.“

„A daří se nám to asi tak, jako tobě,“ poznamenal k tomu Ostrý Šíp. Tarmin si táhle povzdechl. Jeho protivné vzpomínky zvítězily a vybavila se mu klášterní krypta. Zástupy mrtvých, které ho strašily po nocích. Otrásl se a dlouze se zadíval na stěnu místnosti, bílou jako neznámý osud Narky, ke kterému on svíral klíč, ale nedokázal ho použít. Styděl se sám za sebe. Nitro mu sevřela bolest silnější než jeho vůle a zrychlil se mu dech jako vždy, když ho zasáhla myšlenka na jeho hrůzu ze smrti. Křečovitě sevřel lžici a zaryl ji do kaše. Náhle zpozoroval, že se na něho Azmayové pozorně dívají.

„O tom, co se ti stalo,“ prohodil do ticha Bystrý Zrak, „nám můžeš někdy vyprávět, nebo zajít za kněžími. Časem, až nám budeš víc věřit.“

„Na tohle bych zase strašně rád zapomněl já,“ pokrčil Tarmin nešťastně rameny. Zarázil se. Je neopatrný. Perlička má pravdu, plácá blbosti! Rychle prohodil: „Nejsou-li v tom lidojedi, pak už vůbec nechápu, proč mě izolujete od vašich žen.“

„Hochu, ty máš ale sakra blbý nápady,“ pronesla opět Perlička. „Chcem jen, abys s těsnějšími vztahy počkal, až si trochu zvykneš. Ty na nás a my na tebe. Bude to tak lepší. Pro obě strany.“

„Z těch vašich těsnějších vztahů jsem dost zmaten,“ odvětil Tarmin.

„Nejsou tak složité. Po snídani ti je vysvětlím za pár minut,“ zašklebila se Perlička. Neměla pravdu. Její výklad trval přes hodinu, hlavně zásluhou Tarminových zvědavých otázek.

Nejdůležitější úsek milostného života Azmayů byl obřad početí. Konal se na podzim po skončení polních prací. V tu dobu Azmayové, kteří se rozhodli přinést oběť bohyni mateřství Teteoinnan, přicházeli do chrámu a kněžky bohyně, Životodárná Síla a Nebeská Záře, z nich sestavovaly vhodné skupinky, jeden muž a dvě až tři ženy. Při výběru dbaly na vyloučení příbuzenských vlivů a přihlížely k záznamům o zdraví potomků, které dotyční již před tím zplodili.

Úspěšné kombinace z předchozích let se dávaly samozřejmě dohromady i nadále a nazývaly se tradičním označením manželé. Ohnivá Střela a Ranní Rosa, zabitá při přepadu Lokustů, žili spolu už po sedm podzimů. Podobné případy bohužel tvořily menšinu. Hodně osob se každý rok setkávalo s jinými protějšky.

Po dvou měsících, když většina žen přišla do jiného stavu, se dočasné rodiny rušily. Nastával čas vzdání díky bohyni, která se zosobňovala v každé matce. Muži se volně potulovali mezi ženami a láskou k jedné uctívali všechny ostatní a také samotnou Teteoinnan.

Období díkyvzdání končilo zahájením jarní setby. Budoucí matky se věnovaly lehkým pracím uvnitř sídla Azmayů a muži, starší děti a část netěhotných žen soustředili veškeré svoje síly na obdělávání polí, aby zajistili potravu pro mračna hladových krků. V létě, kdy se zde rodila většina dětí, kněžky Teteoinnan pečlivě evidovaly jejich genetické otce a matky, aby jim dokázaly v dospělosti stanovit vhodný okruh partnerů pro jejich budoucí rodičovství.

Ženy pečovaly o nové přírůstky společně. Každý kmen představoval vlastně jakousi velkorodinu. Takové uspořádání bránilo méně šťastným Azmaykám v tom, aby se cítily ukřivděné, že právě jim se nevydařil porod. Mnoho pomocných rukou ulehčilo osud i zdravým matkám, které by ve tradičních dvoučlenných rodinách zůstaly zavaleny starostmi. Děti patřily celému kmeni bez ohledu na to, kdo jim dal život. Pečovali o ně všichni. Pojmy otce, matky a sourozenců u Azmayů nevymizely. Perlička vyprávěla, že dospělí se snažili zrušit i tradiční rodinná jména, ale uspěli jen částečně. Tradici udržovaly především děti. Přály si mít v davu kolem nich pár tváří bližších než ty ostatní.

Vysoká porodnost napravovala následky Tarminovi neznámé pohromy zvolna. Perlička mu tvrdila, že jen třetina novorozenců se dožívá dospělosti. Většina dětí se rodila s deformacemi nebo se u nich časem vyskytly podivné nemoci, následky genetických poruch způsobené ozářením při cestě na Narku. Nedostatek potravin nedovoloval žít postižené. V tomto směru se Azmayové nelišili od ostatních osadníků Narky a stejně tak jako oni přijímali tuto nevyhnutelnost se smutkem na duši.

Tarmin poděkoval Perličce za výklad. Dověděl se z něho hodně věcí, ale přesto to nejdůležitější mu zůstalo utajeno. Stále nevěděl, proč je vyloučen z místního kolotoče lásky. Perlička se dovedně vyhnula všem jeho otázkám, které směřovaly na toto téma. Opakovala mu pouze, že je to lepší pro obě strany, aniž uvedla bližší důvody. Část z nich se Tarmin dozvěděl za pár dní. Náhodou. Díky svým poniům.

V noci spal, a proto vstával mnohem dříve než většina dospělých obyvatel podzemního města. Čas kolem rozbřesku využíval k návštěvám své bývalé stáje. Stále ho do ní táhlo. Rád si povídal se svými ponii a těšila ho radost zvířat z jeho příchodu. Tři kluci, kteří po něm dostali stáj na starost, zpočátku nesli jeho časně návštěvy nevrle. Dokonce si na něho stěžovali. Tarmin v dlouhém a nepřijemném hovoru se starším mrzutým Azmayem, dozorcem stájí, nakonec prosadil svou. Navíc od něho získal povolení používat brzy ráno výběh. Střídavě v něm trénoval Bělorožka a Siváka. Obě zvířata dostávala zvýšené porce denního pohybu a jejich srst se báječně leskla. Výměnou za tyto výhody chodíval každý večer zaučovat opatrovatele poníů do tajů duše jejich svěřenců a předváděl jim různé metody léčení neduhů, které se naučil od starého Calvadéra.

Jednou brzy ráno, když se vracel ze stájí do prostor DantheToqui, zaslechl zvýšený hlas staré Létavice, která plísnila jejich muže. Téma hovoru ho natolik zaujalo, že se zcela nevychovaně schoval za rohem chodby a poslouchal výměnu názorů, která se týkala i jeho postavení.

„Nikdo z vás nemiluje Pápěří!“ spílala mužům Létavice.

„Všichni ji máme rádi,“ promluvil za ostatní Ostrý Šíp.

„Necháváte ji spát se ženami a plakat po nocích,“ zlobila se ochránkyně Pápěří. „Proč ji nepozvete do pokojů radosti? Od té doby, kdy se vrátila, ještě nikdo tak neučinil. Bohyně Teteoinnan se moc hněvá.“

„Vede nás k tomu opatrnost,“ odpověděl Rychlý Vítr váhavě.

„Zbytečná! Bohové neshledali žádný kaz na té ubohé dívce trápené krutým osudem,“ trvala na svém Létavice.

„Vznešení pouze potvrdili, že její čest je bez poskvrny,“ vložil se do hovoru Ostrý Šíp, „o těle nic neříkali. Sama dobře víš, že mnoho neduhů se projevuje až za delší čas. I Tarmin musí spát v osamění.“

Létavice na to odpověděla žbrbláním, ale nic víc už neříkala. Tarmin pochopil, že se Azmayové obávají pohlavních nemocí. Jejich způsob života je před nimi nechránil a nakažená osoba by mohla vyvolat rozsáhlou epidemii. Léčení vážně nemocných by si žádalo velmi drastické postupy. Chyběly peníze na doktory a drahé léky. Azmayové se proto vyhýbali těm, kteří měli styk s někým cizím. O svém strachu neradi mluvili. Tarmin z toho usoudil, že něco podobného je už jednou postihlo. Vyřadili ho z víru citů z pouhé opatrnosti. Chápal to, ale izolace mu působila problémy a mnohem horší než jeho příhoda s rusovláskou.

Večer světlovody pohasly a chodby se vyprázdnily. Přenosné akumulární lampy, které se tady používaly, ozářily sotva pár metrů prostoru. Na cestu to stačilo, na práci už ne. Umělé osvětlení se šetřilo na doby nouze. Azmayové ho ani nepotřebovali, většina z nich vzdychala po nocích v komnatách radosti. Tmou trpěl pouze Tarmin. Probouzela v něm protivné nálady a často nedokázal celé hodiny usnout. Trápily ho vzpomínky, po kterých netoužil. Proklínal den, kdy mu Oddaný Džokai vyprávěl o záhadách Narky, spílal Oddané Esun a skřípal zuby, kdykoliv si vzpomněl na klášterní kryptu. Věděl příliš mnoho na to, aby bezstarostně spal.

Nakonec musel dát na radu rusovlásky, i když z jiného důvodu, než ona myslela. Svůj neklid chladil v ledové vodě. Stavitelé skalního města dovedně využili odvodňovací sys-

tém. Veškerá potrubí svedli do velké nádrže vyhloubené v nejnižším patře a vytvořili tam rozlehlé podzemní jezero, velmi studené, ale díky neustálému přítoku vody i úžasně čisté. Přebytečná voda z něho odtékala přepadem, vlévala se do kanalizace a odplavovala odpad dlouhou stokou do nedaleké řeky. Jezero původně sloužilo vojákům jako vodní park, ale Azmayové neměli dost sil, aby podobnou věc udržovali a používali ho pouze ke koupání. Žádalo si skutečné otužilce. Odměňovalo je báječným pocitem ze zaplavání.

Když Tarmin poprvé skočil do temné vody osvětlené pouze malou lampou, kterou zanechal na břehu, zděšeně vylétl za pár vteřin ven. Za týden se už zlepšil. Uplaval deset temp směrem od břehu a pak stejný počet rychle zpět. Každý večer k tomu přidával jedno tempo.

Po plavání vybíhal až na vršek skalního města. Nacházela se tam malá pozorovatelná. Sedával v ní udýchaný, zahalený do silné deky a pozoroval noční krajinu skrz skla. Smrště už polevily. Venku vál slabý vítr. Někdy z mraků vykoukly i oba měsíce a ozářily pláně kolem sídliště Azmayů. Bílé jako neznámá budoucnost Narky. Tehdy ho přepadl největší smutek.

Zde, obklopený nocí, Tarmin dovolil svým slzám téct a ústům naříkat. Drtil si v hlavu v dlaních a cítil se bídně. Získal draze zaplacenou tajnou zbraň, podobnou pohádkové střele myšího rytíře Taramicuse. Selhal. Nedokázal ji použít. Bránil mu v tom strach, že bude rozšlapán. Neskutečná hrůza ze smrti. Mniši ho naučili, jak může opustit svět živých, jenže právě toho se šíleně bál. Pro záchranu svého krku by udělal úplně vše. A nejen kousnutí do uzeneho předloktí.

Zůstával v zajetí své hanby tak půl hodiny, někdy i déle. Potom sešel dolů do prázdné ložnice mužů kmene DantheToqui, padl na lůžko a usnul únavou. Vděčným lékem proti neklidu na duši.

- Kapitola 18 V pasti

Za největší událost roku Azmayové považovali Den Příchodu. Slavili ho zhruba měsíc před jarním táním sněhu. Odpovídal době, kdy jejich předkové vstoupili na Narku. Podle Tarminových zkušeností byli asi jediní, kteří něco takového uctívali. Pro ostatní okamžik, kdy je vystrčili z kosmické lodi na otrávenou planetu, představoval nejčernější den jejich života. Když si na něj náhodou vzpomněli, pro blaho svých rodin ho rychle vymazali z hlavy. Delší úvahy na podobné téma vedly obvykle k pádu do bezvědomí. Lehčím případům k tomu stačila pálenka, zoufalci spolykali alespoň dvojitou dávku Božského Nářezu a ztracenci zaháněli splín Kosmošlehem nebo Magorákem.

Azmayové si prozíravě vyhradili na vzpomínky pouze Den Příchodu. Možná, že právě proto nebrali drogy a alkohol pili sporadicky. Jejich bujarý erotický život jim zcela pokrýval potřebu neřestí. Tarmin, který trávil noci sám, se nacházel v horší situaci. Párkrát vyrazil do chrámové jeskyně navštívit Životodárnou Sílu. Chtěl jí světit svoje tajemství. Nikdy tam nedošel. Konečně se jednou na svou zbabělost pořádně naštvál a rozžhavený do běla dorazil až ke vratům chrámového sálu. Našel je zavřené. Uvnitř se nacvičoval obřadní tanec na oslavu Dne Příchodu.

Kněží zvolili pro letošní vystoupení samé mládence, z každého kmene jednoho. Připravovali se už od léta a teď pouze zvýšili svoje úsilí. Být mezi nimi se pokládalo za mimořádnou poctu, letos dvojnásobnou. Slavilo se údajně zvláštní výročí. S blížícím se datem oslav rostla úcta Azmayů k vybraným tanečnickům. Z DantheToqui tato pocta náležela Rychlému Větru. Ženy pro něho vyrobily zdobený oděv. Prostíraly mu v čele stolu a dostával zvláštní jídlo, které každý den zahrnovalo i vydatnou porci pečeného masa. Ostatní se museli tradičně spokojit s pouhou obilnou kaší a vařenou zeleninou. Rychlý Vítr se svými privilegii příliš nezměnil. Povídal si s Tarminem jako dříve, pouze mu tajil obsah svého vystoupení. Na veškeré dotazy odpovídal vesele: „Zvědavče, přišel bys o překvapení!“

Rychlý Vítr trávil stále více času na nácviku. Tarmin tím přišel o jediného vrstevníka ve svém kmeni. Pápěří nepočítal. Omrzely ho marné pokusy navázat s ní hovor a začal ji ignorovat. Kladl občas zvědavé otázky Perličce, ale byla o dvacet let starší než on. Znamenala spíše hodnou chápavou mámu než jeho kamarádku. Denně telefonoval s Hebkou Kadeří. Stále se potácela nevyspalá a unavená spoustou práce. V jejím kmeni Tlalticpac ležela v horečkách už polovina žen a patnáct dětí. Kněží uzavřeli jejich chodby do karantény.

Tarmin dostával spoustu úkolů při údržbě města. Převzal teď úkoly i za Rychlého Větra. Přes den řezal dřevo pro kotelnu, čistil odpady, udržoval pohony ventilace a tepelných čerpadel, opravoval nábytek, náčiní a náradí. Vykonával desítky různých činností pro zajištění chodu podzemí. Nudil se jenom v noci. Projektoři zde neměli a knihy také ne. Kněží mu řekli, že před třinácti léty o vše přišli a dnes vlastní pouze jednu čtečku, kterou si úzkostlivě šetří, a Pedky s programy pro malé děti, dar od vlády Narky.

Nesžíval se s Azmayi. Díky svému zákazu si připadal od nich stále vzdálenější. Nedařilo se mu zapomenout, úporně se k němu vracely myšlenky na Skrymory, zážitky z jeho

výcviku v klášteře a úvahy o tajemství Narky. Jeho nářky na pozorovatelně se prodlužovaly a jeho zoufalství rostlo. Dlouhé hodiny sedával po tmě a díval se do noční krajiny. Opozření, ze kterého podezíral Azmaye, vyvěralo z něho. Nenáviděl sám sebe.

„Mohu dál?“ vyrušil ho jedné noci slabý hlas. Překvapeně se otočil. Pootevřenými dveřmi padal do temné místnosti pozorovatelný pruh světla od lampy. Udiveně se zeptal: „Kdo je?“

„Já! Klepala jsem na vrata, ale neodpovídals. Neruším?“ nakoukla dovnitř Hebká Kadeř. Zaskočila ho. V prvním chvíli na ní chtěl zakřičet, ať zmizí, ale včas se kousnul do jazyka. Nechtěl jí ublížit. Byla malou holku, která si ho oblíbila. Jediná a z neznámého důvodu. Potlačil svou rozmrzelost nad narušením svého soukromí, rychle si rukávem setřel slzy z tváře a s předstíranou radostí v hlase ji vybídl: „Pojď dál, netušil jsem, že vám už skončila karanténa.“

„Ještě trvá. Je to otrava. Hlavně ten puch dezinfekce. Ale bahenní viróza už ustupuje,“ odvětila a vklouzla dovnitř. Světlo její lampy dopadlo na Tarminovu ztrápenou tvář. Vyděšeně vykřikla: „Co se ti stalo!“

Ukázal rukou na sněhové pláně ozářené větším z měsíců a smutně prohodil: „Vidíš, jsou bílé jako osud Narky. Právě tak jako rubáš, ve kterém pohřbili moji sestru. Vše tady umírá.“

Vytřeštila na něho oči. Sedla si těsně před něj na bobek a zvedla lampu tak, aby viděla na jeho tvář a nejspíše řekla: „Ty sem opravdu chodíš lkát nad Narkou, nebo žertuješ?“

„Běduji hlavně nad sebou,“ svěsil hlavu, „že nedokážu nic změnit.“

„Jak bys mohl zastavit běh vesmíru!“ zvolala ustrašeně. Zmateně si ho prohlížela. V jejím pohledu se zračily pochyby nad jeho rozumem. Chápal to. Sám o něm pochyboval. Zopakoval jí to, co mu řekli v klášteře: „Běh času se nedá zastavit, ale směr, kudy se ubírá jeho vývoj, lze změnit. Někdy. Když najdeš klíčové místo a víš, jak v něm správně zasáhnout.“

„A ty to víš?“ pronesla váhavě. Neustále si ho bázně prohlížela. Děsily ji znaky šílenství v jeho tváři a slovech.

„Ne. Ale možná bych to uměl zjistit,“ prohodil bolestně. „Vidělas film o myším rytíři Taramicusovi?“

„Ten, co je na Pedce? Nemám ho ráda, je moc smutný,“ pohodila odmítavě hlavou. Kolem ramen zavířily její dlouhé kudrnaté vlasy. Pousmála se, když postřehla, že Tarminovy oči je okouzleně sledují.

„Mně se ta pohádka taky nelíbí,“ pokračoval. „Získal jsem totiž zázračnou zbraň. Málem jsem za ni zaplatil životem. Ale chybí mi myšákova odvaha. Nedokážu ji namířit na obry.“

„Na obry? Ty fakt chceš bojovat s obry?“ zhržila se. Lampa v její ruce se zachvěla obavami o jeho zdraví.

„Jo,“ potvrdil jí, „ale neboj se. Nesvedu to. Moc se bojím rozšlapání.“

„Tarmine, takové věci přenech věci bohům,“ prohodila prosebně a pohladila ho konečky prstů po tváři. Její dotek vyzněl konejšivě. Určitě podobně hladila nemluvnata, aby zarazila jejich bezmocné slzy, stejné jako ty Tarminovy.

„Rád bych,“ zadíval se na ni bolestně, „marně se o to snažím už pár týdnů. Cítím, že nad Narkou visí cosi špatného. Říkám tomu Skrymorové, skryté mory. Jsou neviditelní. Jako dítě jsem jim vyhlásil válku. Z klukoviny.“

Odmlčel se. Pozoroval její rozpuštěné temné vlasy, které se kovově lekly ve světle lampy, stejně jako její oči plné nedůvěry. Teskně dodal: „Na existenci bohů bych nespolehal. Jsou moc velcí a mají příliš hrubé tlapy. Po jejich zásazích zůstávají z našeho světa leda potopy a rozvaliny.“

„Nás taky zbylo pár set z pětadvaceti tisíc,“ řekla zamysleně, „víš o tom, že tady kdysi sídlily elitní jednotky?“

Pokýval hlavou. Nechápal souvislost. Pokračovala vážným hlasem: „Při opravách zdí občas odkryjem nějaké sgrafiti, které tam vyryli vojáci, jména děvčat, oplzlé obrázky. Párkrát se ale našly nadávky na přízraky, neviditelné mrchy, nebo jakési Neznámé.“

„Viděl jsem přízraky při svých prvních Děsech. Nikdo mi to nevěřil,“ řekl udiveně.

„Dlouhá Paměť je při Děsech taky viděla,“ prohodila Hebká Kadeř a zasmušeně dodala: „Letěla na Gilgamešovi, jako ty.“

„Vy jste sem přiletěli na Gilgamešovi?“ vytřeštil na ní oči.

„Kdepak, mnohem dřív,“ zavrtěla hlavou, „ale pár lidí za námi přiletělo později. Ti, kteří se chtěli vystěhovat na Narku, dostávali velkou slevu a let mimo pořadí. Pár lidí toho z hlouposti využilo.“

„A v kterém kmeni žije Dlouhá Paměť,“ zeptal se jí dychtivě.

„V Posvátném Pohřebišti,“ pronesla smutně, „zbláznila se a loni spáchala sebevraždu. Tarmine, prosím tě, zajdi za kněžími. Přízraky patří bohům. Žádný člověk s nimi nemůže válčit. Zemřeš!“

„Neboj se, nezabiju se,“ prohodil žalostně, „skoro zvracím strachy, kdykoliv vidím smrt.“

„Ty sem chodíš brečet kvůli strachu z Přízraků?“ zadívala se na něj pozorně. Nachytila ho. Všechno z něho vytáhla.

„Jó!“ vybuchl vztekle. „Máš moje tajemství, po kterém tady všichni pasete!“

„Seš hroznej!“ zasténala. „Proč mi říkáš takový ošklivý věci! Nepřišla jsem tě vyslyšet. Jestli chceš, budu mlčet. Nikomu nepovím, cos mi řekl.“

Ublížil jí. V koutcích očí se jí objevily slzy, krůpěje bezbranného důvěřivého dítěte. Zvedl ruku, aby ji pohládl, ale zarazil se. Sám nevěděl proč. Všimla si toho.

„Mohls!“ špitla zmateně. „Kdyby ses mě dotknul, fakt by mě to nevadilo. Líbí se ti moje vlasy, vid’? Pořád na ně koukáš.“

„Jsi ještě malá holka,“ odpověděl jí. Přestal se na ni dívat a zamířil zrak na stěnu. Nechtěně ji opět ranil. Krátce vzlykla.

„Možná, že jsem malá hloupá holka!“ vyčetla mu ostře, „ale furt se chovám rozumnějc než ty! Neutíkám před ženskéjma a neběduju po nocích jako malej harant!“

„Sami jste mi zakázali požádat vaše ženský!“ vyprsknul.

„Ty seš ale trdlo!“ vykřikla. „Máš zákaz s nimi spát! Milovat je můžeš.“

„Smím se na ně koukat, skvělé!“ odsekl ironicky, „a když náhodou po nějaké krásce zatoužím, dostanu vynadáno. Díky, radši budu sám!“

„Vynadáno? Od koho?“ podivila se.

„Hned první den. Dvě ženský. Jedna z nich byla rusovláska. Právě ta mě sjela u nádrže.“

„Ta rusovláska, to byla Diblice Křišťálka,“ usmála se, „povídala, žes byl moc roztomilej a podal jsi jí přesvědčivej důkaz, že tě opravdu odsoudili nevinně.“

„Ty o tom víš?“ otázal se udiveně.

„Samo sebou. U nás se nic neutají.“

„Ani to, žes při karanténě opustila kmen?“

„Tohle snad zatluču, ale tvoje plavání po nocích ve spodní nádrži a sténání na pozorovatelně se už provalilo,“ zašklebila se na něho rozpustile a šibalsky doplnila: „Diblice tvrdí, žes udělal čest svému jménu a zdrhnuls jak vyplašenej taramík.“

„Vyhnala mě z koupelny!“ vyhrknul.

„Vyhnala?“ potřásla nedůvěřivě hlavou, „Diblice říkala, žes utek sám. Chlubila se, že párem vět sfoukla velkého přemožitele čela vichrů.“

„Ty její řeči za to nemohly,“ prohodil otráveně, „znervózněla mě, u nás se ženský nikdy nekoupaly společně s chlapy.“

„Aha, proto taky lidi říkaj,“ mrkla na něho, „že ti samota leze na kebuli, a tak si ji chladíš v ledové vodě, a chodíš na pozorovatelnu snít o životě.“

„To si fakt myslíš? Ty taky?“ zhrzil se a zlostně se na ni podíval. Malá holka ho přišla poučovat o životě. To tedy dopadl!

„Víš, nám malejm hloupejm holkám to ještě moc nemyslí,“ odsekla ironicky, jako by uhodla směr jeho myšlenek. Sepnula ruce a s úšklebkem doplnila: „A tak místo dohadů jsem se radši došla mrknout, co tady doopravdy provádíš. Že budeš hořekovat nad Narkou, jsem nečekala. Faktys, dostals mě!“

„Nevěříš mi!“ zamrzl se a otočil hlavu k bílým pláním.

„Seš nesnesitelněj!“ vyčetla mu prudce, „náhodou ti věřím víc, než ty mě. Mrzí mě, že se trápíš! A štve mě, že provádíš hlouposti!“

Měla pravdu. Zvedl opět ruku, aby ji pohladil po vlasech. Znovu se zarazil. Podívala se na něho sklíčeně a zašeptala: „Bojíš se mít mě rád, vid’?“

„Jaks na tohle přišla?“ udivila ho. Nečekal by takovou úvahu od dítěte.

„Ženský to říkaly,“ pokrčila rameny.

„Co všechno ještě říkaly?“ zamračil se.

„Spoustu věcí. Ženský toho nakecaj. Taky vykládaly, že umíš milovat holky akorát pod dekou,“ vmetla mu do tváře. Znělo to uraženě. Rozzlobila ho. Zlostně vyskočil. Přešel k oknu a opřel si čelo o studené venkovní sklo.

„Nezlob se, nemyslela jsem to tak,“ ozvalo se za ním plačtivě. Tarmin přitiskl čelo pevněji k oknu a sevřel si hlavu rukama. Nemyslela to tak. Věřil jí to. Neměla vlastní zkušenosti a pouze opakovala cizí slova. Byla malou holkou, a přesto už napůl dospělou. Opakovala cizí slova ve vhodnou chvíli. Trefila se. Nechtěl ji k sobě připoutávat, nechtěl mít někoho, koho by mohl opět ztratit.

„Proč se o mě vlastně staráš?“ zeptal se jí mdle.

„UŽ NEBUDU!“ vykřikla uraženě. „JDU PRYČ!“

„Počkej!“ zarazil zvuk otevíraných dveří.

„Tak se otoč ke mně! Nechci ti koukat na záda!“ vyhrkla. Obrátil se. Jejich tváře teď vypadaly stejně. Obě nesly stopy bolesti.

„Ublížil jsem ti?“ zeptal se na to, co viděl na první pohled. Zbytečná otázka. Slova pronesená pouze pro zaplnění ticha. Sám cítil prázdnotu svojí věty, a proto vzápětí dodal: „Láska mi nosí akorát bolest. Moje děvče si vzalo jiného a Ailu, kterou jsem miloval ze všech nejvíc, mi otrávil...“

„Právě kvůli Aile jsem za tebou přišla,“ řekla mu smířlivě. „Tvrdils mi dole ve stájích, že jsem jí podobná. Zkusila jsem vyzpovídat pár ženskejch, které znaly moji mámu. Zdá se, že jsem fakt měla sestru, která zůstala na Zemi.“

„Sestru?“ podivil se.

„Jo, sestru. Kolik by měla Aila dnes let, kdyby žila?“

„Třicet osm,“ odpověděl ji udiveně. Hebká Kadeř chvíli něco tiše počítala a pak se usmála: „Věk souhlasí. Máma se na Zemi rozvedla. Nežila tam příliš vzorně, a tak soud svěřil její dceru otci. Před třiceti pěti lety, když máma opouštěla Zemi, měla její holka tři roky a jmenovala se Tapaila, podle té balady o Xiogenovi.“

„Může být Aila domácí jméno od Tapaily?“ zamyslel se Tarmin.

„Z Tapaily nic lepšího nevytvoříš. Ostatní zkratky jako Tapa, Apai a Paila se buď špatně vyslovují, nebo zní hloupě,“ mrkla na něho.

„Ale kolik let bylo tvójí mámě, když ses narodila?“ zeptal se jí nevěřicně.

„Padesát tři,“ pronesla teskně, „po tragédii v Údolí Lidských Kostí se pokoušely rodit i starší Azmayky. Snažily se nahradit svoje děti, které tam padly. Máma tam přišla o všechny a já ji stála život. Můj táta zemřel na infekci půl roku po ní. Pokud je i Tapaila mrtvá, jsem jediné dítě mámy, které dnes žije. Mám krev rodičů, které jsem nikdy neviděla.“

Tarmin se na ni dlouze zadíval. Nemohl uvěřit tomu, že právě oni dva se setkali. Váhavě připustil: „Máš tvář mojí sestry. Tehdy v jeskyni jsem si myslel, že jsem zemřel a setkal se s ní. Ale já se ti nepodobám.“

„To je prosté. Otec Tapaily si vzal jinou a tys po ní.“

„Jsi-li sestra mojí Aily,“ povzdechl si zklamaně, „stejně nejsem tvůj bratr. Nemáme společného rodiče. A bratranec taky nejsem. Naši rodiče nejsou příbuzní.“

„Můžeš být bratr mojí sestry a já sestra tvójí sestry. Nestačí to?“

„Není to jisté a všichni, kdo to věděli, jsou dnes mrtví,“ zavrtěl hlavou a dodal: „Ostatně řekni mi, znáš vůbec název pro vztah mezi sestrou sestry a bratrem sestry, kteří nejsou spolu příbuzní? Obávám se, že takové slovo ve spenglish vůbec není. Jména příbuzných nějak nepočítají s rozvody.“

„Bratře mojí sestry, jsem sice jen MALÁ HLOUPÁ HOLKA!“ vyprskla jedovatě, „ale řekla bych, že tohle záleží jedině NA TOBĚ!“

„Co pořád máš s tou malou hloupou holkou?“ podíval se na ni udiveně.

„Řeks mi tak! Zhruba před čtvrthodinou!“ odsekla mu nakvašeně.

„A ty se pořád ještě vztekáš?“ užasl.

„Jo! Ráda se vztekám a trucuju! Jsou to hlavní nectnosti z první stovky mejch škarodejch vlastností!“ vyplázla na něho rozhněvaně jazyk. Prudce se k němu otočila vsedě zády. Přitáhla si kolena až k bradě a opřela se o ně čelo. Její dlouhé vlasy ji celou

zahalily a chvěly se tichým pláčem, kterým se otřásalo její tělo. Tušil zdroj jejího nářku. Znal ho. Mnohokrát prožíval totéž ve svém dětství. Trápil ji smutek po ztracené rodině, po lidech, kteří k člověku pevně patří. Všichni kolem ní je měli a ona o ně přišla. Matku navíc zabila při porodu.

Tarmin odmítal její náklonnost. Ublížoval jí tím. Strachoval se připoutat ji k sobě. Děsila ho svým střídáním nálad, od úžasné vřelosti, přes zlost do naprosté deprese a lítosti. Znak labilního dítěte. Tušil, že mu její náladovost připraví horké chvíle. Nejvíce ze všeho se ale bál mít opět někoho, o koho může přijít. Ve své samotě se cítil bezpečný proti zklamání, ale zoufale mu v ní chyběla spřízněná duše. Měla opět pravdu. Rozhodnutí záleželo pouze na něm. Zhluboka se nadechl a klekl si vedle ní. Zlehka ji pohladil po vlasech a silou vůle se přinutil pronést větu: „Adoptuji tě. Prohlašuji tě za svoji sestřičku.“

Vzápětí se staly hned dvě zcela protichůdné věci. Vlepila mu facku. Pořádnou, tvář mu jen zahořela. Pak mu na postižené místo vlepila pusou a taky pořádnou.

„Bráško,“ zašeptala, „ta facka byla za to, že ti to trvalo moc dlouho, než ses vymáčk. A pusou jsi dostal za odměnu, žes to udělal.“

„Ty seš mi teda číslo,“ vydechl zaraženě nad jejími proměnami nálad.

„Kdyby jen číslo,“ souhlasila, „občas mívám děsně střelený nápady. Zrovna teď. Až mi skončí karanténa, půjdeš si se mnou zaplavat. Ber to jako trest za tu malou hloupou holku.“

„Ty si teda troufáš,“ šťouchnul do ní, „dole je pěkně ledová voda.“

„Nepůjdeme do spodní nádrže,“ zavrtěla hlavou, „ale do bazénku vedle kotelny. Je menší, ale s teplou vodou. A bývá tam spousta lidí.“

„I v noci?“ zeptal se zaraženě.

„My tam zajdem navečer. V tu dobu jsou tam davy. Svléknem se, zaplavem si, pak si sednem nazí na břeh a budem si povídat o hloupostech,“ vysvětlila mu nesmlouvavě.

„Já na tohle nejsem zvyklý!“ vyhrkl na ni, „na državách se muži se ženami nikdy nekoupali! A pokud se muž obnažil před...“

Včas se zarazil. Zamračila se na něho: „Nechtěls náhodu říct před malou holkou?“

„Ne, jen mi něco zaskočilo v krku,“ odvětil, „nemravné svlečení se u nás trestalo mácháním provinilce v nečisté studni.“

„Bratříčku, tak tohle ti u nás nehrozí,“ zašklebila se provokativně, „Azmayové se nestydí za svou kůži. Uvidíš, že koupání přežiješ. Než mi skončí karanténa, můžeš trénovat.“

„Sestřičko, vymysli si něco jiného,“ poprosil ji.

„NE!“ odsekla mu ostře. „Kvůli tobě poruším karanténu. Riskuji metlou na zadek a mám z toho leda tvý řeči, ošklivý aspoň na půl deci slz. Teď je řada na tobě!“

„Ty seš mi ale paličatá!“ zavrtěl hlavou.

„Nacházíš na mně i nějaké dobré vlastnosti?“ prohodila nakvašeně.

„Jó, tu paličatost,“ zašklebil se na ni šibalsky, „díky ní jsem se dozvěděl o sestře mojí sestry.“

„To je dobře!“ prohodila vesele, „počítej s tím, že si za svou snahu vyberu pořádnou odměnu. Všem vyžvaním, jak jsme se stali sourozenci.“

Zbledl. Chytla ho za ruku a rychle dodala: „O tvém tajemství pomlčím. Počkám, až o něm povíš kněžím sám. Zbytek ale rozkecám. Fakt musím, nevydržela bych mlčet o všem.“

Obrátil pohled na zasněžené pláně a posmutněl. Opět se mu draly slzy do očí. Jeho adoptivní sestřička znejistěla. Nečekaná změna jeho nálady jí podrazila pevnou půdu pod nohama a rozmetala její vratké sebevědomí. Prozradila se. Opakovala cizí slova. Žila podle zkušeností jiných a chyběly jí vlastní zážitky. Neuměla čelit nečekaným situacím. Byla pořád napůl dítětem, malou labilní holkou, snadno zranitelnou, která si občas zahrála na dospělou.

„Řekla jsem něco špatně?“ špitla plačtivě. Její hlas zněl teď příšerně dětsky. Přitisknul ji k sobě a teskně prohodil: „Ty ne. To já. Bude mi na tobě záležet. Budu se klepat, abych tě neztratil.“

„To je přece krásný, ne?“ pronesla s úlevou. Přitiskla ho sobě a zabořila tvář do jeho prsou. Kdysi se on sám takhle tulil k Aile, když potřeboval pocítit na chvíli trochu bezpečí. Pohládl Hebkou Kadeř lehce po vlasech. Zabořil prsty do jejich jemných pramenů. Potěšil ji tím. Spokojeně se zavrtěla v jeho náručí a dodala: „Já ti taky řeknu moje tajemství. Hrozně toužím, aby naše velkorodiny byly o něco menší. Fakt, chtěla bych se bát jenom o pár osob, a ne o celé stovky.“

Pobavila ho svým tajemstvím. Naivně si přála bát se, protože zatím žádný opravdový strach nepoznala. Možná, že právě takoví byli on a jeho Aila. Kdysi dávno. Předtím než vstoupili na palubu hyperlodi Gilgameš.

Karanténa Hebké Kadeře trvala ještě celý týden. Tarmin poctivě trénoval. Vybíral si doby, kdy v koupelnách bylo jen pár lidí. Usmívali se na něho a tvářili se, že si ho nevšímají, i když určitě o všem věděli. Jeho sestřička si vybrala svou odměnu důkladně. A zaslouženě. Dostala výprask. Přišlo se na to, že porušila karanténu. U Azmayů se opravdu nic neutajilo.

Během pár dnů Tarmin ze sebe sklepal hloupý návyk z držav, který Svaté Panny považovaly za pilíř všech mravů. Po týdnu vrtěl hlavou, proč dříve skrýval takovou samozřejmou věc, jako je nahota, a vesele se koupal se svou sestřičkou uprostřed davu Azmayů. Měla teď víc volného času. Večery s ním zůstávala na pozorovatelně. Povídali si. Vyprávěl jí o světě venku a cítil se s ní báječně. Nemyslel už na bílé pláně za oknem.

Jednou ráno překvapil v koupelně rusovlásku Křišťálku, přezdívanou Diblice. Právě se sušila a žertovala se svými třemi kamarádkami. Zubila se na něho provokativně: „Nějaks pookřál, chlapče. Tak si hlídej krev, abys zas nemusel fňukat sestřičce na rameni!“

„Nekasej se. Porazil jsem demony mrazu, lehce sfouknu i diblíky,“ udělal na ní dlouhý nos. Schválně se svlékl, i když se sem vůbec nepřišel koupat, a vrhnul se do vody. Když se vyhoupl zpět na břeh, zjistil překvapeně, že zůstal v koupelně sám s Diblicí. Ostatní ženy zmizely. Dříve než mohl cokoliv udělat, Diblice se k němu přitiskla nahým tělem, obtočila mu paže kolem krku a vášnivě ho políbila. Tarminem projel úder prudké vášně a jeho tělo to na něj prozradilo.

„Vejtaho, prohráls!“ zašklebila se Diblice. Odtrhla se. Hodila si šaty přes hlavu a utíkala pryč. Zapínala si je v běhu. V šumu své rozbouřené krve slyšel pleskot jejích sandálů

a slábnoucí volání: „Až budeš mít přísahu Teteoinnan, stav se! Dáme si spolu další kolo...“

Nečekal tak dlouho. Za tři dny ji náhodu polapil samotnou v chodbě. Chytil ji do náruče a přitisknul na stěnu. Vyděšeně vytřeštila oči. Určitě myslela na to nejhorší, ale Tarmin ji pouze vrátil její dlouhý vášnivý polibek.

„Dluh vyrovnán,“ usmál se.

„Ty hazardéře! Za tyhle hrátky bysme mohli pěkně vopuchnout!“ vrtěla hlavou a marně se pokoušela vysvobodit se z jeho náruče. Nechtělo se mu ji pustit. Vnímal její zmítající tělo a cítil, jak se v něm zmáhá oheň. Poprvé od noci s Oddanou Esun zatoužil po ženě. I Diblice poznala, že se blíží k bodu, ve kterém příroda vítězí nad rozumem, a přestala se zmítat v jeho náručí. Stala se kořistí, kterou polapil.

„Jak dlouho seš už bez ženský?“ vyhrkla ze sebe splašeně.

„Dost dlouho,“ přitiskl ji pevněji k sobě, „celý rok jsem byl věrný své dívce. Čekala se vším na svatbu. Vdala se, ale ne za mě, já musel utíkat.“

„Neprovokovala bych tě, kdybych věděla, že seš na tom tak zle,“ pronesla omluvně. Přejela mu rukou po rtech a dodala: „Pusť mě! Vydrž do léta. Budu rodit hned na začátku a po šestinedělí ti to vynahradím.“

„A kdyby teď, nabacali by nám metličkou?“ popíchnul ji.

„Ty horkokrevný mládenče! Metličku bych pro tebe ještě riskla,“ prohodila rychle. „Radši mě pusť. Nestálo by to za to. Nabízím ti příměří. Nesdílíš geny s nikým z nás. Přihlas se na podzim k obřadu početí. Kněžky ti určitě dovolí vybrat si, s kým chceš žít. Můžeš si říct o mě. Máš můj souhlas.“

Zase čekání na kalendář. Sevřel ji ještě těsněji. Teplo jejího těla ho úžasně opájelo. Vnímal bušení jejího srdce. Chtěl ji. Strašně moc ji chtěl a hned teď. Postřehla jeho sílicí vášeň. Pohládila ho po ruce a znovu poprosila: „Nech mě běžet, v létě ti to pořádně vynahradím a na podzim mě budeš dva měsíce jenom pro sebe.“

Přijal příměří. Vysvobodil ji a díval se, jak běží chodbou. Vlnila se v bocích, její vlasy za ní poletovaly a připomínaly rudý poskakující plamínek. Když se ztrácela za rohem, zamávala mu a poslala mu nádherný vzdušný polibek. Tarmin ho viděl před očima ještě mnoho hodin a nesmyla ho ani důkladná koupel v dolní nádrži. Když se máchal v ledové vodě, napadlo ho, že možná přeháněla a se zákazem velekněze to nebude tak vážné. Mýlil se.

Den, kdy se jeho život opět otrásl, začal nechutně. Čištěním ucpaného odpadního potrubí. Rychlý Vítr výjimečně neměl nácvik tance a pomáhal mu tahat strmou přístupovou šachtou fekálie a odnášet je do jiného odpadu. Bylo jich přes dva metráky. Večer oba sotva stáli na nohou a svorně přísahali, že dnešní noc prospí. Vyčerpaný Tarmin zavolal své sestřičce a omluvil se, že je mimo provoz.

Rychlý Vítr nakonec nevydržel. Když se oba koupali v horké lázni přichystané za odměnu ženami z jejich kmene, nechal se zlákat dvojicí dívek, které jim přišly pomáhat při mytí, a s omluvným pohledem zmizel s nimi kdesi v chodbách. Na Tarminovi zůstalo, aby společný slib dodržel za oba dva. Zhostil se úkolu s rozvahou a usnul, jakmile si lehnul.

Probudil ho podivný náraz a jeho ruka v polospánku narazila na vysvlečenou postavu. Napadlo ho, že si to Rychlý Vítr přece jenom se ženami rozmyslel a ve tmě si spletl lůžko. Chtěl mu říci, že spí o dvě postele vlevo. Když otevřel ústa, cosi se na ně přisálo. Zděšeně sebou škubl.

„Tarmine!“ zašeptal mu do ucha krákoravý hlas. Tady něco nehrálo. To tělo, co mu lezlo pod pokrývkou, určitě nepatřilo svalnatému Rychlému Větru. Kostí z něho koukaly na všechny strany, jak bylo hubené. Unikl rtům, které se po něm sáply, a vyjekl: „Co to děláš?“

„Přišla jsem za tebou,“ vzdychlo to vedle něho a jakási vychrtlá ruka mu zašmátrala po tváři. Odhodil ji stranou, vyskočil z lůžka a škrtl podpalovacím dřívkem.

„Zhasni, někdo nás uvidí!“ zašveholil hlásek. Plamínek se konečně rozhořel. Odkryl vyzáblou nahatou ženštinu s propadlým hrudníkem, která seděla na jeho lůžku a vrhala na něho záplavy touhy hodné průtrže mračen doprovázené tuhým krupobitím a klikatěním blesků.

„K ČERTU!“ vydechl, když ji poznal. Pápěří! Týdny s ním mluví na půl pusu a nejednou tohle. Zběsile přemýšlel, co teď. Nedala mu čas na úvahy. Zlostně vyskočila a mrštila po něm džbán s vodou ze stolku vedle lůžka. Kdyby mířila lépe, určitě by ho zasáhla, ale minula a srazila sušák na boty. Hliněné střepy se rozlétly po kamenné podlaze s rachotem důstojným pádu zhrzeného srdce. Ozvěna rány se nesla nočním tichem po chodbách a vykládala na potkání, že zvědavci si dnes přijdou na své.

Pápěří se rozječela. Silou hlasu oznámila nejméně trojnásobný mord a pár zneužití navrch. Léetala po místnosti a vrhala po Tarminovi vše, co se jí připletlo do cesty. Těžké věci srážela aspoň k zemi. Uhýbal před létajícími předměty celý zaražený, probral se, tehdy když mu dohořívající dřívko popálilo prsty. To už dovnitř vpadl houf polooblečených žen s lampami vedený dvěma nahými mladíky ze sousedních kmenů. Svlečená a zuřící Pápěří jim vlétla přímo do náručí. Než ji spojenými silami uklidnili a odvedli pryč, pěkně je podrápala.

Poslední od Tarmina odcházela Perlička. Nic neříkala, jenom na něho vrhla vyčítavý pohled, který ho zamrazil v zádech. Tarmin dlouho potom seděl po tmě na lůžku. Do jeho života opět vstoupila nečekaná událost. Náhoda? Držel si hlavu v dlaních a měl nedobrý pocit, že mu osud nedovolí zůstat u Azmayů dlouho.

Kapitola 19 Svědící udírna

Noční příhoda s Pápěří Tarmina zarmoutila. Tušil, že ho čeká spousta protivného vysvětlování. Nedivil se, když ho časně ráno vzbudil jeden chlapec a odvedl do jídelny. Místo snídaně tam našel zamračené shromáždění většiny členů kmene DantheToqui. V prostředku seděl Bystrý Zrak s Létavicí. Na straně u zdi dřepěla Pápěří a zkoumala kameny na podlaze.

„Než začneme, poprosíme Tarmina, aby nám zopakoval nařízení, které mu uložil velekněz,“ řekl mu stařec zamyšleně.

„Moudrý Had mi zakázal, abych požádal vašich žen. Toto nařízení dodržuji,“ odpověděl mu Tarmin a pozoroval překvapené reakce přítomných. Zřejmě jim nic neřekla. Jak jinak?

„Co tedy dělala nahá dívka v ložnici mužů, kam je zakázáno vodit si ženy?“ podivil se Bystrý Zrak. Tarmin chtěl odpovědět, že neví, ale Pápěří ho předešla a řekla s pohledem stále upřeným na podlahu: „Mluví pravdu. Nic se nestalo.“

Bystrý zrak se rozhněval: „Uctívání Teteoinnan v pokojích radosti bylo přerušeno! Čest DantheToqui utrpěla. Ostatní kmeny se budou bát navštěvovat naše ženy. Tomu říkáš, že se nic nestalo!“

Pápěří mlčela a prohryzávala se skrz svůj dolní ret.

„Proč jsi tam šla?“ otázala se tentokrát Létavice. Pápěří zvedla hlavu. Z obličeje jí čísel hněv a rozhořčení.

„Proč? Jak se můžeš takhle ptát! Žádný muž si mne nevšímne. Všichni se mnou jednají jako s prašivou!“ vykřikla rozzlobeně.

„Budíž, ale to ti nedovoluje ignorovat nařízení velekněze!“ přerušil ji Bystrý Zrak a hluboce se zamračil.

„Nic jsem tím neporušila. Zakázal Tarminovi pouze požádat našich žen. Mě o nic neprosil. Sama jsem se mu nabídla,“ procedila mezi zuby. Stařec se na chvíli zarazil a nedůvěřivě na ni koukal. Pak rozzlobeně udeřil rukou do stolu a zařval na ni: „Hraješ si ze slovíčky! Víš dobře, proč to velekněz nařídil!“

„Já ano, ale co on?“ prohodila Pápěří podrážděně. Otočila svůj hněvem zarudlý obličej k Tarminovi a pokračovala: „Hádej, proč se tu ženský perou o všechny mužský kromě tebe? Jsou totiž celý podělaný strachy z toho, že bys mohl v sobě živit nějakou chorobu.“

„Myslel jsem si to,“ pokrčil Tarmin rameny. Neřekla mu nic nového. Bystrý Zrak si je oba chvíli zkoumavě měřil a pak prohlásil: „To, že jste znali kořeny zákazu, zjednodušuje situaci. Vzájemná karanténa může omluvit váš vztah, ale nikoliv porušení slova velekněze. Budete muset před chrámový soud.“

„Mezi námi se nic nestalo,“ zavrtěl Tarmin hlavou, „Dnes v noci za mnou přišla poprvé a hned začala ječet.“

Kolem dokola to zašumělo udivením. Pápěří vrhla na Tarmina pohled plný nenávisti. Snad opravdu čekala, že bude mlčet. Naštvaně zasyčela: „Ty proradnej zmetku! Pronesls mě čelem vichrů! Vykřikls, když mě vázali u hranice! Doufala jsem, že ti na mně aspoň trochu záleží! Oba jsme spali samotní, a tak jsem si myslela, že tě moje návštěva potěší!“

Obrátila se k ostatním a zabědovala: „Víte vůbec, co ten hajzl řekl, když jsem se mu nabídlá? Poslal mě k čertu!“ Rozhodila rukama. Vzápětí padla na zem a rozbřečela se.

„To není pravda!“ vybuchl Tarmin. „Pouze jsem zaklel *k čertu!*“

„Hebku taky vítáš klením!“ zavřeštěla Pápěří. Vyskočila z podlahy a se zařatými pěstmi se postavila krok před Tarmina. Obličej jí plál vztekem.

„Ne! Protože si spolu povídáme!“ vychrlil na ní. „Ty se mnou celý tejdny mluvíš sotva na půl pusy!“

„Třikrát jsi začal hovor o lidojedech!“ vyprskla. „Pětkrát o poniech, dvakrát o mrtvých Aile, čtyřikrát o svý ztracený holce. Nikdys mi neřek nic milýho!“

„A kde mám ty milý myšlenky brát!“ vybuchl, „vždyť mě tady držíte v izolaci. Neleze mi to na mozek jedině díky Hebce, která si se mnou chodí povídat!“

„Kecáš!“ vyprskla, „vrh se celej nadrženej na Diblici a málems ji znásilnil! Říkals jí, že ses už celej rok bez ženský!“

„DO PRDELE!“ vykřikl vztekle, „tady nikdo neumí držet hubu a musí všechno vyžvanit!“

„Diblice mlčela,“ vyplázla na něho Pápěří jazyk, „viděla jsem vás náhodou sama!“

„ALE BLBĚ!“ zařval na ní zlostně, „s Diblicí jsme pouze žertovali! Byla to hra! Proč ses nezeptala, než jsi mi vlezla nahatá do postele!“

„TY ŠMEJDE!“ zaječela nepřičetně, „kdyžs mě nechtěl, mohls mě aspoň odmítnout slušně a ne mě poslat k čertu!“

„Já tě nikam neposlal!“ zasténal Tarmin zoufale, „pouze jsem zaklel. Zaskočilas mě. Chtělas z ničeho nic, abych porušil zákaz velebněže! Uklouzlo mi to. Omlouvám se ti! Vysvětlil bych ti to, kdybys nezačala hned vztekle lítat po pokoji, vřískat a rozbíjet nábytek.“

„Ó, velebme naši patronku zbrklosti,“ přerušil jejich hádku výkřik Rychlého Větru. Jeho slova vyvolala veselí. Bystrý Zrak na něho vrhl výhružný pohled, ale mladík se nedal odradit. Patřil mezi vyvolené tanečníky a měl svá privilegia.

„Pápěří se kdysi zdálo,“ vykládal se širokým úsměvem, „že se jednou stane slavnou. Její sen se splnil. Věz Tarmine, že věhlas Pápěřiných průšvihů se už teď hvězd dotýká, brzy dolétne k okrajům galaxie a nakonec pohltí i celý hyperprostor!“

Rychlý Vítr se při řeči šklebil a vesele odrážel štulce ostatních žen, které ho chtěly přerušit. Pápěří ho probodla očima, ale potom se opět zlostně zadívala na Tarmina.

„Jsem ráda, že se vše vysvětlilo,“ vložila se do hovoru stará Létavice, „pobřečeli jsme si, pohádali se a nakonec zasmáli. Perličko s Poupátkem houkněte na děti, ať nám přinesou snídani.“

„Stop! Ještě jsme neskončili,“ zarazil obě ženy Bystrý Zrak a rezolutně prohlásil: „Příkaz velebněže zůstal sice zachován, ale nikoliv naše kmenové právo. Úcta ke DantheToqui utrpěla, neboť Pápěří svým křikem narušila akty díkůvzdání Teteoinnan v komnatách radosti. Rozhněvanou bohyni musíme usmířit vhodným trestem.“

„Cože, ty chceš trápit to nešťastné dítě? Ty rány osudu, které už vytrpěla, vystačí na sto rozsudků,“ rozzlobila se Létavice.

„Právě naopak. Řada ponaučení, které jí Bohové laskavě nadělili, se minula účinkem a nevedla k jejímu zmoudření. Proto bude přemýšlet o svých hloupostech v zábalu žahavě-

ho kořene vegugy. Po dobu dvou hodin,“ vynesl Bystrý Zrak rozsudek. Podle reakce diváků i zděšeného pohledu samotné Pápěří se nejednalo o lehký test.

„To snad nemyslíš vážně,“ vybuchla Létavice, „za měsíc je Den Příchodu. Po dvou hodinách bude Pápěrka tak napuchlá, že jí to nezmizí ani do léta, natož do oslav. Když jí chceš ubližovat, dej jí na zadek. Tam to není aspoň vidět.“

„Výprask je trest stanovený za drobné prohřešky,“ odporoval jí Bystrý zrak, „znáš naše zákony stejně tak dobře jako já. Za urážku Teteoinnan jsem Pápěří uložil ten nejmírnější trest. Pokud najdeš něco jiného, co je adekvátní zneuctění bohyně, rád změním svůj rozsudek.“

Létavice zamračeně přemýšlela a po chvíli rozhodně prohlásila: „Cítí-li se Teteoinnan poškozena, ať rozhodne ona.“

„Snad si nemyslíš, že Vznesení nemají nic jiného na práci než se starat o jednu ztřeštěnou holku. Před pár týdny se už dovolávala jejich soudu a to jí musí stačit,“ zavrtěl hlavou Bystrý Zrak.

„A já si zase myslím, že laskavá bohyně to pro ni udělá a děvčata určitě také. Můžeš dát hlasovat,“ usmála se Létavice. Bystrý Zrak si prohlížel ženy kmene, které souhlasně kývaly hlavami, a povzdechl si: „Využíváte toho, že je vás většina.“

„Nějakou výhodu z nadbytku musíme mít,“ ozvala se z houfu Perlička. Jasněnka ji hned doplnila: „Namažeš-li Pápěří vegugou, potěší to zákon. Nám ostatním uděláš leda škodu. Nejméně dva týdny bude ležet a budit nás svým sténáním. A letos máme na starosti jedenáct nemluvnat. Nájezd Lokustů nám sebral patery ruce, ale nikoliv práci. Vyřadíš-li svým rozsudkem další paže, půjdeme za veleknězem se žádostí o přeřazení ženy od jiného kmene k nám. To bude teprve pořádná ostuda pro DantheToqui!“

Ozvaly se další ženy. Do rozruchu opět vykřikla Perlička: „Nemůžeš potrestat nás všechny kvůli jedné trhlé holce. Celé dny brečí a vykládá nám o Tarminovi, ale ani nepípne, jakou hloupost má v úmyslu.“

Pápěří se na ni vyčítavě podívala, ale Perlička jen pokrčila rameny: „Co se durdíš! Po včerejšku by musel mít zatmění kebuly, aby mu nedošlo, žes do něj udělaná. Kdybys nebyla takhle splašená a něco žblebtla, poradily bysme ti, že se chlapovi nenadbíhá jak splašená buvolí kráva, a pomohly ti!“

Létavice se podívala vítězoslavně na Bystrý Zrak. Stařec jen zabručel, že jde pro kosti, a zmizel. Než se vrátil, ženy pečlivě zametly podlahu a narýsovaly na ni křídou velký kruh. Pápěří se posadila na jeho kraj a ostatní ustoupili až ke stěně. Bystrý Zrak chvíli zpíval neznámým jazykem, obcházel přitom kruh a prováděl obřadná gesta. Když skončil, vyhodil kosti do vzduchu a začal bedlivě zkoumat obrazec, který vznikl jejich dopadem na zem.

„Je mi líto,“ vrtěl Bystrý zrak hlavou, „ale šest hrotů míří na Pápěří. Tolik úderů by vydržely plíce Rychlého Větru nebo Tarmina, ale ne její.“

Létavice vstala a dlouho chodila zachmuřeně kolem dokola. Pečlivě si prohlížela jednotlivé kosti. Nakonec ukázala na skupinku kostiček na levé straně a vykřikla: „A co je tohle! Zdvojený šíp a za ním symbol spolupráce.“

„Dvojitá střela budiž,“ usklíbl se Bystrý Zrak, „ale tu součinnost tam nevidím, spíš to vypadá jako váhy, nebo ještě lépe na šibenici.“

Létavice se sehnula a zkoumala místo zblízka. Nakonec něco rychle sebrala z podlahy a přitom pohnula jednou kostí.

„Kámen! Jak jste to zametaly!“ obořila se na děvčata. Bystrý Zrak chtěl protestovat, ale Létavice ho nepustila ke slovu.

„Sám jsi říkal, že Vznešení vše nezvládnou. Přece nechceš, aby smetí kazilo jejich vý-roky!“ razantně zarazila jeho protesty a ihned vyjevila opravenou Boží vůli: „Dle přání Teteoinnan smí soud nad Pápěří sdílet ještě jedna osoba. Šest děleno dvěma jsou tři ob-rátky na každého a to se dá už vydržet. Tak honem roztopte pec a ty, Tarmine, pojď se mnou! Máš dech jak hrom a na situaci podíl.“

Dříve než Tarmin stihl protestovat, vystrčila ho dveřmi ven a za ním Pápěří. Vedla je oba po schodech nahoru a stavěla se hluchá k jeho otázkám i protestům Pápěří, že o po-moc takového bídačka nestojí.

Došli společně před malé začouzené dveře od udírny. Teprve tam se Létavice obrátila k Tarminovi: „Já vím, že máš mraky dotazů, ale času je málo. Doufám, že nechceš od-mítnout službu ubohé dívce?“

Podívala se na něho tak přísně, že mohl jen zavrtět hlavou a poslouchat podstatu obřa-du. Jejich úkolem bude po zaznění gongu vlézt do komína a vydržet tam bez dechu po dobu tří minut ve štiplavém dýmu listů svědivce. Kdo neuspěje, bude kromě dusivého kašle potrestán i zábalem z žahavého kořene vegugy. Pěkná perspektiva!

„O tebe se nebojím, ty to zvládneš bez potíží, ale ona? To záleží jen na bozích,“ uklidnila Létavice jeho rozpaky. Nařídila jim svléci si šaty a pak rychle a zhluboka dý-chat, aby se jim překysličil organismus. Za nějakou dobu, když se mu samými vdechy a výdechy již točila hlava, přišel Bystrý Zrak s přesýpacími hodinami a velkým gongem. Udeřil na něj palicí a Létavice strčila nahého Tarmina a Pápěří do horké černé udírny. Než zabouchla dveře, nařídila jim zavřít oči, držet si nosy, klidně stát a nedýchat.

Tarmin se lehce opřel o stěnu, pevně si stiskl palcem a ukazováčkem nos a čekal. Po chvíli ucítil nepříjemný pocit, jako by ho kousaly desítky velkých rezavých mravenců. Svědění brzy dosáhlo hranic nesnesitelnosti. Chtělo se mu drbat se na všech možných částech pokožky. Opanoval se, každý pohyb spotřebovával vzduch a s ním musel šetřit. Bohužel, tentokrát si nemohl pomoci stažením svého vědomí, protože by tím ztratil kont-rolu nad svým tělem a to by se samovolně nadechlo. Snášel trpělivě nepříjemné vjemy. Brzy zazněl zvenčí úder gongu, ohlašující konec první minuty. Věděl, že zkoušku přečká bez potíží. Jeho tělo prosycené přebytkem kyslíku zatím nepocítilo, že nedýchá.

Naproti němu zakašlala Pápěří. Ztrácí zbytečně vzduch, pomyslel si. Za chvíli zasle-chl, jak drápe prsty po zdi a později ho udeřila do nohy. Nepatrně otevřel oči. Udírnu osvětlovalo šeré světlo padající komínem ze shora a prodíralo se závoji žlutého štiplavé-ho dýmu, který se valil průduchy v podlaze. V rohu zahlédl Pápěří celou černou od sazí. Klečela, oči měla široce otevřené a na tvářích se jí klikatily pruhy stékajících slz. Levou rukou si zakrývala pusu a nosní dírky. Prsty pravé paže zoufale ryla do podlahy. Její zkroucené tělo vypovídalo o mučivém utrpení.

„To znám! Ten pohled jsem už zažil!“ vybuchovalo v Tarminově hlavě. Cítil, že kdesi hluboko uvnitř jeho mozku se trhal vak s pečlivě ukrytými vzpomínkami, o které nestál. Bezohledně a proti jeho vůli se mu draly do vědomí.

GILGAMESĚ! Starověký hrdina, který vyzval smrt na souboj a prohrál. Nyní nesla jeho jméno kilometr dlouhá obluda z prvotřídních slitin, která se řítí rychlostí deset tisíc kilometrů za vteřinu. Právě se nacházela v blízkosti bezvýznamné hvězdy, zhruba v prostředku trasy Země-Ravenang. Od cíle ji dělil měsíc cesty prázdnotou a pět skoků hyperprostorem. Vezla náklad dvaceti tisíc tun špičkové elektroniky a strojů vyrobených na Zemi. Na vnějších světech je vymění za vzácné kovy a další polotovary. Na sedmdesáti palubách trpělo čtyřicet tisíc lidí a deset tisíc zvířecích mláďat.

Gilgameš byla dopravní šalupa, jedna z mnoha podobných, které pravidelně pendlovaly po vesmírných trasách. KosmoFlotila jimi v té době dopravila každý rok k novým domovům přes padesát milionů pozemšťanů a dovážela zpět sto milionů tun jakostních materiálů. Opatrná Země si vytvářela zásoby surovin ve formě malých satelitů obíhajících kolem Slunce na paralelní dráze. Bála se snah svých kolonií o samostatnost a možná i něčeho jiného. Vnější světům se to příliš nelíbilo, ale musely mlčet.

Gilgameš zářil novotou. Právě opustil loděnice na Katovně a byl na svém prvním a posledním letu. Drobná technická závada na biologických filtrech způsobila přemnožení neznámého viru. Superinfekce během týdne zdolala třetinu pasažérů a připravila lodní doktory o veškeré zásoby léků. V této katastrofální situaci nařídil razantní kapitán vyházet nakažené osoby do kosmu. Těch deset procent cestujících, kteří epidemii přežili, ho později postavilo před soud. Gilgameš i jeho velitel skončili v hutích na Katovně. Pro jejich pověst by s nimi stejně už nikdo neletěl, aspoň tak si to Tarmin později přečetl v Kiffově encyklopedii osídlování vesmíru.

„Gilgameš!“ zaútočila na Tarmina exploze zážitků s turistické paluby číslo 43.

„Jaqueli!“ zazněl zoufalý výkřik světlovlase štíhlé ženy, která se prala s dvojicí vojáků v uzavřených skafandrech. Uspěla, vyškubla se jim a běžela směrem k Tarminovi. Červený paprsek jí spálil bok. Žena bezvládně padla na tvář a vzápětí se pokusila vstát. Měla ochromené nohy, zvedla se pouze do kleku a levou rukou si držela nos a ústa rozbité při pádu. Upírala na Tarmina vytřeštěné oči a křečovitě se kroutila. Prsty pravé ruky ryla do podlahy. Zasáhl ji nový výstřel, tentokrát do hlavy. Vzápětí její bezvládnou postavu naložila mechanická ruka na transportér zaplněný až po okraj lidskými těly.

Tarminovi se sevřelo srdce. Znal ji. Obraz jeho vzpomínek se prudce změnil a uviděl sám sebe sedět u ní na klíně.

„Měli bychom tu cestu odložit. Budou mu sotva tři roky,“ uslyšel mluvit jakéhosi muže za závojem mlhy.

„Tak dlouho jsme čekali na pořadí,“ odporovala mu žena. Její slova Tarmina bodaly. Jeho rodiče? Možná. Zlomky minulosti byly příliš zamlžené. Každá chvíle v jejich přítomnosti ho mučila na duši.

O jeho pozornost se opět hlásil pohled na korbu plnou lidských těl. Na jejím vršku leželo nehybné tělo světlovlase paní. Široká balónová kola přetíženého vozidla čvachtala na ocelové podlaze. Na nich se líně otáčely kolem dokola krvavé fleky. Utíkal za vozem. Příliš pomalu. Zmizel mu ve výťahu. Kdosi ho chytil za rameno.

„Jaqueli! Pojd' se mnou, počkáme na maminku spolu,“ povídala mu černo­ vlasá dívka a pohladila ho po vlasech. Proplétal se s ní davem zmatených lidí. Všude se ozývaly srd­ ceryvné výkřiky.

„Jmenuji se Aila. Taky mi odvezli rodiče,“ slyšel Tarmin ve svém nitru hlas černo­ vlásky.

„Jak to, tys nebyla moje sestra?“ zděsil se toho, co mu právě řekla. Obraz postavy Aily se k němu otočil: „Hlupáčku, co to povídáš, všichni jsme přece bratři a sestry, někteří o tom jenom neví.“

Usmála se na něho a lehce pohodila hlavou. Její dlouhé černé kučeravé vlasy se zavlnily. Díval se do jejích hlubokých tmavých očí. Pod nimi rozpoznal mírně vystouplé líc­ ní kosti. Tvář tak podobná Hebké Kadeři.

„Ailo, kdo jsi vlastně byla? Tapaila?“

„Tos už zapomněl? Přece tvoje milovaná sestřička, která ti četla pohádky na dobrou noc...“

„A prodala mě Ditrovi!“ vyčetl jí. Aila k němu zvedla výraz plný smutku a bolesti: „Potřebovala jsem peníze na léky. Vždyť přece víš sám, že život je krásný. Nechtělo se mi umírat. Netušila jsem, že mě Ditrich otrávil. Tarmine, bratříčku, můžeš mi to odpus­ tit?“

Ailinko, jak jsi mi to jen mohla udělat. Vždy tam v hlubinách vesmíru jsi měla tolik síly. Viděl, jak ho držela za ruku v dlouhých frontách na povinné lékařské prohlídky, které pro nakažené končily ve vesmíru. Tiskla ho něžně v náručí během děsivých skoků hyperprostorem, při kterých nosníky trupu žalostně kvílely a on zvracel do jejího klína.

„Sestřičko moje. Přísahám ti, že toho zmetka stáhnou z kůže za to, co ti provedl!“ pro­ mluvil v duchu k obrazu Aily.

„Bratříčku, nedělej to, zahyneš při tom. Proč tak spěcháš za mnou? Já jsem už jen tvá vzpomínka. Existuji pouze ve tvých snech. Moje tělo se proměnilo v kvítí na mém hrobě. Nenech se zabít pro pouhý přelud!“ upřela na něho prosebný pohled.

„Ailo, já tě miluji!“ vykřikl.

„Aila už není!“ zazněl její smutný hlas a zoufalý hlas, „a nikdy se ti nevrátí! Ponořila se do toku času a z něho vystoupila jiná sestřička. Propusť ze své mysli ty, kteří už ne­ jsou. Jsou zde jiní. Zatím! Zapomeň na Ailu a vrať se do přítomnosti.“

Po tváři stékaly Aile slzy, které ho bolely u srdce. Miloval ji nejvíce ze všech. Proti jeho přání její obraz zvolna slábl a tok vzpomínek se přerušil.

Tarmin opět zíral na zkroucenou Pápěři, která klečela a škrábala prsty pravé ruky po špinavé podlaze. Zoufale zápasila s nedostatkem kyslíku. Ignoroval pálení očí a uprostřed kouře ji fascinovaně pozoroval. Neměla šanci. Do konce zkoušky zbývaly dva údery gon­ gu. Proč to nevzdá, napadlo ho.

S lítostí si uvědomil, že osud není spravedlivý. Obdařil Pápěři extrémní vůli bojovat a nesmyslným snem o slávě. Oba danajské dary přesahovaly možnosti jejího chatrného těla. V hlubinách vesmíru dal Aile sílu pro dva, kterou jí vzal, když umírala. Naopak Di­ tr, její travič, překypoval stále energií a jeho nohsledi také. Lidstvo žilo svou nejslavnější

epochu a na Narce panoval středověk. Dobytek měl větší cenu než člověk. Plnil talíř potravou, zatímco člověk z něho ujídal.

Pápěří už lezly oči z důlků a tvář se jí zkroutila do příšerné grimasy. Chvěla se zmáčená slzami a šedivým potem. Z jejího heroického souboje čišela podivná nostalgie. Zasloužila by si vítězství, ale ironický osud pro ni chystal další porážku. Kolikátou už? Za chvíli ztratí nad sebou kontrolu a pud sebezáchovy ji donutí se nadechnout. Zaduněl druhý úder gongu. Levá ruka na půl omdlelé Pápěří se svezla ze rtů. Začaly se samy otevírat, navzdory její vůli, jako by čekaly jenom na tento signál.

Tarmin rychle poklekl a přisál se svými ústy na její. Do jejího hrdla začal pouštět vzduch z vlastních plic. Pevně mu obtočila kolem hlavy volnou ruku a dychtivě ho hltala. Chtěl ji zarazit, ale nedokázal se od ní odtrhnout. Stále pokračovala, dokud z něho nevyšla poslední molekulu.

Udeřilo ho svíravé utrpení, pocit žhnoucího hrudníku napjatého k prasknutí. Poprvé od začátku zkoušky pocítil mučivý nedostatek kyslíku. Zoufale svíral volnou paži vychrtlou dívku, která mu vzala více, než jí mohl věnovat. Zběsile žadonil o pár doušek. Bránila se, ale držel ji pevně, aby mu neunikla. Hlava mu hučela. Báł se, že omdlí. Zuřivě si držel nosní dírky a křečovitě mačkal své rty na její.

„Vrať mi aspoň ždíbec,“ prosil ji v duchu. Najednou, jako kdyby pochopila, co od ní chce, začal z jejího hrdla tryskat horký proud. V podivné směsici plynů se téměř nevykytoval kyslík, ale jeho utrápené plíce ho přesto vděčně přijímaly. Když se naplnily, vydechl jejich obsah zpět do úst Pápěří a ona mu ho opět vrátila. Zrak mu pokrýval rudý závoj a rachot pulsů jeho krve otrávené kysličíkem uhličítým ho doháněl k šílenství. Jejich špinavá a upocená těla klečela naproti sobě a zběsile se objímala. Mezi nimi proudilo něco, co kdysi nedávno bývalo vzduchem.

Někdo je oba vytáhl ven a odtrhl od sebe. Tarmin padl vyčerpaně na podlahu. Stékaly po něm proudy horké vody. Jakési ženské ruce z něho smývaly špínu. Kolem sebe slyšel hlasy plné překvapení. Radostně nasával svěží vzduch a s každým vdechem se mu rozplývala mlha před očima.

Cítil se báječně a plný energie, jen uvnitř něho se cosi změnilo. Uvědomoval si svět kolem sebe jinak. Dříve považoval Narku za zlou příšeru, ale ona sama trpěla stejně tak jako její osadníci. Nikoliv nenávisť k lidem, ale její smutná historie jí naplnila vražednými jedy a drogami. Kusadláci neútočili mimo okruh svých hnízd, hadi obvykle varovali oběti syčením a nebezpečné rostliny výraznými barvami. V té válce, kterou jako malý kluk vyhlásil Skrymorům, měl s Narkou shodný zájem - odstranit nebezpečí.

Náhle se zarazil. Ještě něco se přihodilo. Vnímá celý vesmír jako gigantický koloběh energií, které nelze zničit, ale pouze proměnit v jiné formy a jakási zvláštní myšlenka plnila jeho nitro. „*Budeš-li zabít, odejdeš do prvotního proudu mezi ty, kteří nejsou, z něho se po čase vrátíš zpět v jiné podobě mezi ty, jenž jsou.*“ Podivná úvaha! Připomínala omamnou psychodrogu. Tarmin znejistěl. Co se stane, až zemře? „*Smrt je otevření dveří a vstup do jiné místnosti domu.*“ Zaváhal. Je to pravda, nebo pouhý výmysl? „*To teď není důležité!*“ Divné. Odkud se to bere? Nerozuměl tomu. Pouhá vzpomínka na sestřičku Ailu. Jak je možné, že tohle vše provádí? „*Zbytečné úvahy! Zapomeň na ně! Pa-*

matuj si jenom, že ve vesmíru je vše tokem prvotní energie, ve kterém není konce, pouze věčné proměny.“

Tarmin se zachvěl. Così se mu dělo v paměti. Před očima mu zběsile letěly jeho zážitky. Nic, vůbec nic! Už ho neděsily. Jeho hrůza z umírání se zcela ztratila. Myšlenka na Skrymory v něm nevyvolávala zděšení, přestože znal ukrutnou sílu svého protivníka. Zamyslel se. Možná, že právě dosáhl stavu bojovníka Měsíčního Paprsku, o kterém mu vyprávěl věrozvěst Džokai. Možná, nebo určitě? Ano, stalo tak. Opět zaváhal. Je to pravda? Proč si vlastně dělá takové starosti! Nač se trápí tím, co je a není skutečnost? Rozhodující je, co chce on sám. Samozřejmě, že se stal bojovníkem Měsíčního Paprsku. Nadevší pochybnost! Neznal strach se smrti a jeho záměry se shodovaly se zájmy přírody Nar-ky.

Byl připraven vést válku proti Skrymorům. Do jeho nitra se znovu vracela síla k boji, o kterou přišel v klášterní kryptě. Šíleně zatoužil podělit se o svou radost s dalšími. Hebkou Kadeří, Rychlým Větrem, Frankí, Oddanou Esun, mnichy. Zatoužil vyzdobit velký sál a zaplnit ho jásajícími davy, které by sledovaly, jak v nádherně zdobeném obleku z rukou usměvavé krasavice přebírá úchvatnou zbraň, symbol svého nového titulu „Bojovník Měsíčního Paprsku“. Velkou událost by náležitě oslavil hostinou a tancovačkou.

Paradoxně vše proběhlo jinak. Slavobránu mu vystavěla špinavá udírna plná horkého smradlavého dýmu. Titul mu předávala ztřeštěná, nehezká a kostnatá holka. Držel si přitom nos, aby se nezalknul, a stál nahatý a ukoptěný od sazí jako vepřounek.

Nejlepší přišlo na závěr. Pokud nepočítal polibek od Pápěří, při kterém málem dodýchal, neobdržel zhola nic. Naopak. Vylezl z komína slávy chudší, než tam vešel. Ztratil svůj děs ze smrti. Přišel o svou hrůzu a jeho nitro řádilo obrovskou radostí. Jásalo úlevou, že se toho krámu konečně zbavilo. Přítomní na něj místo gratulací chrstli džber s vodou, aby je nezasvinil. Dál ho čekala leda obilná kejda k snídani a uštěpačné poznámky o jeho miliskování s Pápěří v udírně.

Když si to vše uvědomil, divoce se rozchechtal. Zrak se mu konečně vyjasnil a odkryl vykulené obličej Azmayů. Nechápatě si ho prohlíželi. Chtěl jim to říci, ale nemohl. Tělo se mu otráasalo novými a novými explozemi veselí.

- - - II. intermezzo

Velvyslanec Harpeg Ageru trpěl. Tiše a s milým úsměvem, jak si žádalo jeho povolání. Držel v ruce hnusný plecháč a pil z něho vychladlou břečku. Jenom šílenec by ji nazval kávou. Na takového cvoka se právě díval a činil tak s příjemným výrazem ve tváři. Ani v nejmenším na sobě nedal znát, že mu žaludek skáče v krku. S výrazem nejvyššího blaha cedil odpornou bryndu přes zuby a opatrně nadechoval místní povětrí.

V jednacím sále to páchlo. Těžko říci, co libý smrad vytvářelo. Spolupracovalo na něm více dodavatelů. Určitě k nim patřil malý čůrek vody, který kličkoval po zdi mezi nánosy mechu. Vyvěral z široké praskliny těsně pod stropem. Od Agerovy poslední návštěvy se zvětšila nejméně o půl centimetru. Nikoho to zde nezajímalo stejně tak jako zelenomodrá plíseň v koutě. Mrška rostla zdatně a zajisté už brzy pokvete. Při výčtu místních pozoruhodností nešel opomenout ani roh. Vypadal, jako kdyby si tam někdo nedávno důkladně ulevil.

Velvyslanec s předstíranou rozkoší vyprázdnil plecháč. Přišourala se k němu hnědovlasá ženština neurčitěho věku. Vlasy měla sestřížené na kulato. Nejspíš jí je brali podle hrnce. Její šedé hrubé šaty poseté fleky neviděly pračku už staletí a pruh zaschlého bláta, který se jí táhl přes sukni, dospěl do pozeňnaného věku stejně jako papuče na jejích špinavých chodidlech. Mělo by zas zapršet, povzdechl si v duchu Harpeg Ageru, když mu doplňovala podezřelou kapalinu do plecháče, a nahlas jí zdvořile poděkoval.

Otočil se zpět ke svému kolegovi, který zastupoval protistranu. Jednal s ním už dvacet dva let, a přesto neznal jeho jméno. Muž oblečený do pestrého oděvu připomínajícího šaty středověkých pobudů se mu představil jako jednatel. Zůstal stejně tak neznámý jako ti, které zastupoval.

Jednatel se labužnický zašťoural párátkem mezi zuby. Mírně zavrtěl hlavou a prohodil směrem k velvyslanci: „Pane velvyslanče, my opravdu nejsme připraveni jednat o technologii hyperprostorových motorů dříve, než vy dáte do pořádku své závazky vůči nám.“

„Pane jednateli,“ odvětil Harpeg Ageru, „chápeme, že jste poněkud roztrpčeni, ale nedokážeme vám během půl roku sehnat šedesát milionů dobrovolníků. Jsme však ochotni kompenzovat jejich chybějící počty jiným způsobem.“

„Pane velvyslanče, proč hovoříte o půl roce? Na splnění závazků jste měli šedesát pozemských let. Dohoda zněla sto milionů obyvatel.“

Harpeg Ageru rozhodil rukama: „Nikterak jsme čas nepromarnili. Podle našich záznamů jsme sem dovezli dokonce sto pět milionů osadníků. Jejich objem snížila hlavně samotná planeta a přes vysokou porodnost se stavy lidí na Novém Edenu zvyšují nepatrně. Potíže činí zejména následky letu hyperprostorem. Nelze v něm dobře odstínit více-rozměrnou radiaci. A co se týká její intenzity, kanál mezi Ravenangem a Novým Edenem vykazuje nejhorší ukazatele ze všech.“

Jednatel se zadíval na velvyslance s ironickým úsměvem: „Naše lodě létají stejným hyperprostorem jako vaše. Užíváme na nich virovou ochranu a máme s ní ty nejlepší výsledky. Nabídli jsme vám ji.“

„Pane jednateli, sám dobře víte, že jsme ji nasadili, ale při letu pokusné lodi Gilgameš zemřelo devadesát procent osob. Událost vyvolala obrovský rozruch. Z opatrnosti jsme zastavili další experimenty s viry v civilní dopravě. Aplikujeme je výhradně u útvarů zvláštního nasazení,“ povzdechl si velvyslanec a nasadil pokorný výraz na tváři. Přesně věděl, co mu jednatel řekne. Jeho protivník si k tomu ještě nikdy nenechal ujít příležitost. Patřilo to k běžnému rituálu jejich schůzek.

Jednatel se spokojeně zazubil a spustil svou oblíbenou poznámku: „Ach ano, pane velvyslanče, vzpomínám si. Za normálního stavu umírá při hypervirové ochraně pouze patnáct procent převážených kusů. Ve vašem případě jich zahynulo poněkud více. Naše hyperviry tenkrát nekontrolovaně přebujely. Podle zprávy vyšetřovací komise jim to dovolilo selhání biologických filtrů. VAŠEHO VÝROBKU! Dovoluji si podotknout, že naše technika, na rozdíl od té vaší, pracuje bez poruch i přes výhrady, které máte vůči jejímu vzhledu.“

Harpeg Ageru musel souhlasit. Hromady šrotu a vykopávek, kterými se *Neznámí* obklopovali, opravdu neznaly závady. I rozvrzaná židle, na které seděl, určitě vydrží ještě celá desetiletí bez toho, aby jí upadly nohy. Jak je to možné, ho přestalo zajímat už během prvních pěti let služby. Měl důležitější úkoly. Bádání nad takovými problémy nechával jiným, a proto si pouze tiše posteskl: „Byla to tenkrát velmi smutná událost.“

Jednatel si založil ruce a pokračoval v rozhovoru: „A dokonce větší než si myslíte. Kdybyste tenkrát byli vytrvali a dopravovali sem lidi chráněné našimi hyperviry, vaše mizerné filtry by možná ze sto milionů nechaly žít pouhých deset milionů, ale zdravých. Sami by se namnožili na žádaný stav!“

Harpeg Ageru taktně mlčel. Nikdy nedokázal *Neznámým* vysvětlit politické otázky. Necháпали, že devadesát procent úmrtí při přepravě by bylo nepřijatelných. Ani oněch patnáct by neprošlo. Při takových vyhlídkách na smrt by se vesmír dal kolonizovat pouze pod nátlakem. KosmoFlotila ho dokázala osídlit za pouhých šedesát let jedině díky zdánlivě malému riziku dopravy hyperprostorem. Let přežívali téměř všichni. Umíral při něm jeden člověk z deseti tisíc. Nečekané následky se objevovaly až za mnoho let. Vliv hyperzáření se pouze tušil. Jeho podstatu znali výhradně zasvěcení.

„Vaše noční střelba nad oceánem východně od Norwicku poděsila spoustu osadníků. Zakrýt stopy, nebylo lehké,“ přešel Harpeg Ageru do protiútoků.

„Naši vojáci vyrazili na lov,“ odušil jednatel chladně. V jeho hlase nezazněl nejmenší náznak omluvy za porušení dohody.

„Přálo jim štěstí?“ zajímal se Harpeg Ageru.

„Mimořádné!“ usmál se jednatel.

„Smím vědět či ponorku polapili?“ využil Harpeg Ageru situace.

„Nešlo o ponorku ve smyslu vaší techniky, ale zvláštní strukturu energie, produkt étegiurů.“

„Étegiurů? Co jsou zač?“ užasl Harpeg Ageru.

„Bestie. Až vaše KosmoFlotila odejde z Nového Edenu, vypořádáme se s nimi. Šlo by to udělat okamžitě, ale skrývají se v jeskyních hluboko pod zemí. K jejich zničení budou třeba silné zbraně a jejich nasazení by způsobilo velký rozruch, který si podle dohody nepřejete, a proto s operací počkáme.“

„To vítáme,“ souhlasil Harpeg Ageru, „řekněte mi, jsou ti étegiurové rozumné bytosti?“

„Pro ně se hodí spíš označení vražedné kreatury. Skrývají se kdesi na severovýchodním výběžku Norwicku. Přesně tam, kde je hledali vaši elitní vojáci. Étegiurové jsou mimořádně nebezpeční. Nedoporučuji vám, abyste tam posílal další průzkumníky.“

Harpeg Ageru suše polkl. *Neznámí* měli skvělé informace. Začátkem zimy rozkázal deseti elitákům, aby prohledali severovýchodní výběžek Norwicku, osm tisíc čtverečních kilometrů divoké sopečné krajiny, bezesporu nejhorší místo na Novém Edenu, hotové peklo přetékané vražednou havětí, jaká se nikde jinde nevyskytovala. Zabila čtyři elitáky během tří týdnů a pak náhle zmizel signál od poslední šestice živých. Ihned se za nimi vydala další desítka elitáků. Dostali rozkaz najít svoje druhy a okamžitě se vrátit. Nevrátili se. Proč, to zůstalo záhadou. Harpeg Ageru už neměl koho tam poslat, aby zjistil, co se s nimi stalo. Jeho pátrací akce zredukovala elitní síly na Novém Edenu na minimální stav a hlídání kosmoportu a orbitální stanice mělo přednost před jinými úkoly. Vedení KosmoFlotily mu odmítlo poslat posily. Planeta se vyklízela.

Náklady na úpravu organismu, výzbroj a výcvik jednoho elitáka činily téměř padesát milionů džířů. Při pátrací akci na severovýchodě Norwicku zahynulo dvacet elitních vojáků, což představovalo miliardu džířů. A nic se nezjistilo. Harpeg Ageru s obavami očekával nepříjemné výtky nadřízených. V této situaci mu sami *Neznámí* poskytl argumenty na obhajobu. Pokud to učinili jako projev své lítosti nad incidentem s noční střelbou, musel uznat, že omluva se jim povedla. Potvrdili jeho domněnku o existenci cizích bytostí. Neposlal elitní vojáky na zbytečnou smrt. Získal cenné vědomosti, i když špatné. Jednatel neprohlásil étegiury za zvířata, ale za neurčité bestie a kreatury, což se hodilo i na rozumné tvory. Nic radostného. Už takhle KosmoFlotila trpěla noční můrou. Před šedesáti lety uzavřela dohodu s někým, o kom v podstatě nic nevěděla. Učinila lidstvo závislé na podivných cizincích s tajemnými záměry. Jak se teď ukazovalo, možná se tím stala i jejich spojenci ve válce s jinými civilizacemi.

„Jak vypadají ti étegiurové?“ zkusil Harpeg Ageru získat další poznatky.

„Nepřejte si seznámit se s nimi, lítoval byste toho,“ prohodil jednatel s ironickým podtónem v hlase, „jsou ještě horší, než byla vaše poslední zásilka dárců pro transpersonace. Obsahovala kusy vhodné leda pro *planoucí věčnost*, které měly značné kazy genů a nevydržely horečku při zavírování. Použitelných zůstalo jen pět osob. Ty se zuřivě vzpíraly přenosu a zemřely při něm. Škoda. Velmi nutně potřebujeme jednoho dárce. Myslíte si, že by vaše slavná KosmoFlotila byla schopná najít nám, řekněme do dvou měsíců, zdravého dobrovolníka?“

Harpeg Ageru si povzdechl. Pramen nenadálých informací vyschnul. Jednatel použil svůj oblíbený obrat o planoucí věčnosti. Znak rozhořčení. Sdílnost nahradil palčivou otázkou. Veškerá aktivita na Novém Edenu se už tlumila. Těla se nakupovala pouze v drobném. Na jaro se chystala ještě jedna menší dodávka, zhruba tří set kusů. Tím vše skončí. Poslední větší zásilku těl sestavil Transplan před zimou. Obsahovala dva a půl tisíce odsouzců k smrti. Mezi nimi vybrali sotva čtyřicet jedinců vhodných pro transpersonace a ti neprošli přes ochrany *Neznámých*. Tvořily je sady podivných virů

proti všemu možnému. *Neznámí* svěřili KosmoFlotile pouze hyperviry na ochranu proti vícerozměrnému hyperzáření.

Harpeg Ageru sám absolvoval ošetření viry u *Neznámých*. Nerad vzpomínal na silné horečky a halucinace, které při nich prodělal. Děs a hrůza. Po jejich skončení mu *Neznámí* řekli, že dostal pouze malou část ochran. Nedokázal si představit, jaké zážitky mají dárce, kterým se provádí úplný zásah. Nicméně i dílčí dávka fungovala skvěle. Harpeg Ageru cestoval hyperprostorem bez problémů, nechytaly se ho nemoci, rány se mu hojily úžasnou rychlostí. Měl štěstí. Přežil ochrany jako jediný z mnoha uchazečů o post velvyslance KosmoFlotily a získal tím možnost pozorovat dvacet dva roků úšklebky *Neznámých*. Už se těšil, až si od nich odpočine. A nejenom on. Bohužel, KosmoFlotila si zatím nemohla dovolit poslat *Neznámé* tam, kam už celá léta toužila.

„Nízká kvalita dodaného zboží nás opravdu mrzí,“ pokýval hlavou Harpeg Ageru hlavou, „věřte nám, že jsem vybírali z toho nejlepšího. Připravovali jsme se již utlumit aktivitu v tomto směru, ale žádaný objekt vám pochopitelně rádi vyhledáme. Stačí vám jeden dobrovolník, nebo jich máme pro jistotu najít více?“

Jednatel se na něho zadíval jako na pitomce: „Zcela by nám vyhovoval ten mladík z Gilgameše. Slyšel jsem, že ho vaši doktoři našli zde na Novém Edenu. Prý náhodou, při prohlídce. Přežil extrémně silnou dávku hypervirů. Bude mít mimořádně vhodné geny. Další ochrany přečká hravě.“

Harpeg Ageru se v duchu zachmuřil. Navenek stále držel klidnou tvář. *Neznámí* se dozvěděli o tom klukovi z Gilgameše. Měli dobrou informační síť, mnohem lepší než KosmoFlotila, která o nich za šedesát let zjistila pouhé zlomky. Harpeg Ageru si smutně povzdechl: „Je mi líto, ale uprchl a na útěku zemřel. V jedné přímořské osadě vylovili prázdný nafukovací člun. Byly v něm jeho věci. Zřejmě prochladl, usnul a spadnul do vody.“

Jednatel se opět pobaveně ušklíbl: „Vaši lidé se opravdu snaží. Je přímo div, že při jejich zázračných výkonech vaše KosmoFlotila stále ještě existuje.“

Nastala opět chvíle pro pokoru. Velvyslanec se jí taktně ujal. Musel s výtkou souhlasit. Na Nový Eden chodil odpad, nejen osadníků, ale i úředníků. Přeřazení sem se nabízelo místo výpovědi. Před touto dírou dávali manažeři přednost i Katovně. Tam se vydělávaly alespoň slušné peníze. Na Novém Edenu ani to ne, snad s výjimkou toho mála na úplatcích od místních pašeráků drog a zbraní.

„Dovezte nám jiné z Gilgameše,“ navrhl po chvíli jednatel.

„Rádi bychom tak učinili, ale onen mladík na něm musel cestovat jako tříleté dítě. Ostatní byli mnohem starší. Nejmladším, kteří let přežili, je dnes přes třicet. Nelze je už použít,“ pronesl omluvně velvyslanec. Trpělivě se díval na opovržlivý výraz, kterým si ho měřil jeho protivník. Teprve za značnou dobu jednatel řekl s výrazným výsměchem v hlase: „Ten klučina vám to zavařil. Docela by mě zajímalo, kde chcete získat dobrovolné dárce, které jste tak velkoryse nabízel.“

Harpeg Ageru to věděl. Jeho malé oddělení pro zvláštní akce hledalo před každou schůzkou odpovědi na problémy, které by při jednání mohly nastat. Našli řešení i na tento požadavek. Nehezké, ale vyhlídka, že se lidstvo ocitne bez hypermotorů, byla ještě méně přitažlivá. Vnější kolonie závisely na dovozu špičkové techniky ze Země. Bez ní by je

čekal nemilosrdný úpadek. Za pár desítek let by se z nich staly odporné díry plné hnusného lidského odpadu podobného tomu, který žil tady na Novém Edenu. Harpeg Ageru si povzdechl, byl osudem zahrán do kouta a postaven do neřešitelné situace. Kdyby na podzim podpořil žádost policejního kapitána o pluk z Jiarlandu, rozzlobil by tím vedení KosmoFlotily, a proto zcela správně odmítl velkou vojenskou pátrací akci, ale výtce nadřízených stejně neutekl. Cena náhradního dárce bude zatraceně vysoká. Mnohonásobně vyšší než ta, kterou uvedla regena. Aspoň tak. Rozdělí se s regenou o malér. Nejméně napůl a možná i příznivěji.

Pokorně v duchu pomodlil za milost Boží a věčné zatracení pro toho zmetka z Gilgameše, který svým útekem vše spískal, a zeptal se jednatele: „Shodou okolností, právě za dva měsíce startuje z Ravenangu loď milenců. Slyšel jste o ní?“

Když jednatel zavrtěl hlavou, pokračoval: „Místní hnutí poetiků tam každoročně pořádá okružní let lásky soustavou Ravenangu. Na jejich zvláštní loď smí pouze milenci. Během cesty probíhají společné svatební obřady, velké plesy, hry. Někteří čekají s oddavky i několik let, než na ně přijde na řada. Na loď se vejde tisíc párů. Zájem je mnohonásobně větší.“

Jednatel sice zpozorněl, ale stále pochybovačně vrtěl hlavou. Velvyslanec vysvětloval dále: „Nasimulujeme katastrofu. Zakryje stopy a umožní nám zajmout celou loď. Cestou sem ji zavírujeme vašimi hyperviry. I kdyby opět selhaly filtry jako tenkrát na Gilgamešovi, operaci přečká nejméně čtyři sta osob. Drtivá většina z nich bude mladých, v nejlepším věku pro přenos. Naši matematici odhadují, že se mezi nimi vyskytne minimálně čtyřicet úplných párů, ve kterých přežije současně dívka i chlapec. Ty nás budou zajímat především. Nejméně jeden rytíř, pevně věřím, že jich bude i více, bude velmi lpět na své vyvolené. Určitě se dobrovolně podrobí transpersonaci, aby ji zachránil. Bude-li váhat, názorně mu ukážeme, co vše se jeho lásce stane, pokud tak neučiní.“

Harpeg Ageru dořekl návrh a bedlivě sledoval reakce jednatele. Pro případ, že by tahle nebetýčná odpornost musela být při jednání použita, uzavřel s experty sázku o soudeček pozemského vína. Nechutnost akce dráždila žaludky i otrlých chlapů z jeho oddělení zvláštních akcí. Určitě celou obludnost vymysleli jako černý vtíp při nějakém svém mejdanu a nečekali, že by se někdy realizovala. Nevěřili mu, když jim tvrdil, že zástupce *Neznámých* vše odsouhlasí bez mrknutí oka. Harpeg Ageru nečekal dlouho. Za necelé dvě vteřiny se dozvěděl, že vyhrál.

- - Kapitola 20 Padlí a odpadlí

Tarmin získal ztracenou chuť k boji, ale jeho těžce nabytá schopnost ležela ladem. Necítil závazek vůči Oddaným Nejsvětějšího Proroka. Sám toužil rozluštit záhadu Narky. Svou válku s neviditelnými Skrymory prohrával každým dnem čekání. Za půl roku se uzavře hyperkanál a může být pozdě. Potřeboval být věrohodně zatčen. Bohužel, Ilka se mu vdala. Přišel tím o jediný rozumný důvod pro návrat na državy. Vampové určitě zjistili, že se ukrýval u Frankí. Nepochybně věděli i o jejím pobytu v klášterní nemocnici a pokusech mnichů uloupit tajemství KosmoFlotily. Kdyby sám od sebe vlezl Ditrovi do rány, mohlo by je napadnout, že něco není v pořádku, a pro jistotu by ho poslali k elitním vyšetřovatelům. Ne, tudy vedla cesta leda do hrobu.

Zkusil poslat zprávu na državy. Využil k tomu místní přípojku na družicovou síť, kterou Azmayům věnovaly vládní úřady. Kněz, který ji spravoval, ho bez problémů pustil k terminálu. Po dlouhých úvahách Tarmin odeslal vzkaz svému kamarádovi Gabrielovi z Přímořské državy. Formuloval ho jako pracovní nabídku od Tara, obchodníka s kožešinami. Do textu vsunul odkazy na jejich společné příhody na lovech zvěře. Gabriel podle nich určitě pozná, kdo je skutečný odesílatel, a sdělí ostatním, že je Tarmin naživu. Doufal, že policie sleduje síť držav. Nic se však nestalo. Nikdo si pro něho nepřiletěl. Vypadalo to, jako kdyby o něj už ztratili zájem.

Čekání ho ničilo. Překypoval energií, ale neměl pro ni žádný rozumný cíl. Pár dnů se opět pokoušel promluvit s Pápěří, ale ta se mu provokativně vyhýbala. Nezmiňovaly se o ní ani druhé ženy, když s nimi hovořil. Možná, že se urazila a vyléčila ze své lásky, nebo čekala, až se o ni začne zajímat sám. Snad by to měl udělat. Buď by ji tím potěšil, nebo by mu aspoň mohla oplatit odmítnutí. Nelíbila se mu však. Po pravdě řečeno ho její zjev spíš rozčiloval. Působil cize mezi přitažlivými azmayskými dívkami. Tarmin by ji bral jako kamarádku, ale o to očividně nestála.

Vzrůstající touhu po boji vybíjel v tréninku. Začínal dvě hodiny před rozbřeskem. Vystoupal temnými chodbami nahoru do malé pozorovatelný na vršku skalního města a až do úsvitu si zde opakoval dechová cvičení, která se naučil v klášteře. Na závěr se svlékl a vyšel ven. Posadil se nahý na malou lávku a vzdoroval třeskutému mrazu pomocí sugesce kostry. Potom seběhl do stájí a divoce jezdil ve výběhu na Bělorožkovi a Sivákovi. V plné rychlosti napínal pákou kuš a střílel do terče zapíchnutého v kupce hnoje ze všech možných poloh. Nacvičoval seskok ze sedla za plné jízdy, vrhání oštěpů a hvězdic, útok železnou koulí na laně a další válečné dovednosti. Když dostatečně pohonil obě zvířata, pořádně je vyhřebelcoval. Nakonec sestoupil k velké nádrži v dolním patře a chvíli plaval v ledové vodě. Teprve potom šel na snídani.

Azmayové se divili jeho úsilí. Smál se a odpovídal jim, že osamělé noci v něm probouzí příliš mnoho elánu, a tak dovádí se zbraněmi. Ženy ho žertem káraly za plýtvání silou na pouhé kusy dřeva a železa. Muži mu zas radili, aby si zaskočil občas do udírny. Odpovídal jim stejně vesele, že klidně vymete komíny u všech kmenů, stačí jen, když se za něho přimluví u velekněze. Na to krčili rameny nebo si krátce povzdychli. S rozkazy velekněze se zde žertovalo opatrně.

Večer, když skončily jeho pracovní povinnosti, chodil se koupat se svou novou sestřičkou a potom si dlouho do noci povídali. Svěřovala mu svoje dívčí sny a drobné starosti a dychtivě poslouchala jeho nebezpečné příhody, které nepochybně vykládala dalším. Tak se to u Azmayů dělalo a Tarmin si na to zvykal zatraceně pomalu. Teprve po týdnu podlehl jejím zvědavým a neodbytným otázkám, co vyvolalo takovou úžasnou proměnu jeho chování, a vylíčil jí svoje vzpomínky na Gilgameše, které si vybavil v udírně.

„Nejsme bratr sestry a sestra sestry,“ zakončil svoje vyprávění teskným povzdechem, „škoda. Líbilo se mi mít opět sestřičku.“

„Ale tys mě adoptoval stejně jako Aila tebe,“ zamračila se, „a proto jsem pořád tvoje sestřička!“

„Opravdu ti nevadí, že Aila nebyla moje sestra?“ řekl nejistě. Její navztekany obličej ho znervózňoval.

„NE! Řekla jsem ti přece, že tohle záleží jenom na tobě!“ odsekla mu nakvašeně. Váhavě se jí zeptal: „Vypadáš ale rozzlobeně.“

„JSEM! A DĚSIVĚ!“ vykřikla a bolestně ho šťouchla do žeber.

„Au! Proč?“ sykl.

„Zmínil ses mi o tom až po tejdnu!“ zavrčela výhružně. „Bráško, tohle ti párkrát ošklivě připomenu!“

Připomněla. V nejbližších týdnech aspoň stokrát. Předvedla mu přitom celou škálu svých proměnlivých nálad, napřed zarputile trucovala, za chvíli se mile tulila, pak se zle čertila, poté kouzelně usmívala a vzápětí žalostně naříkala. Všemi prostředky z něho loupila slib, že hned po oslavách Dne Příchodu zajde za kněžími a poví jim i to, co před ní tají. Snadno by její nátlak smetl, kdyby vyhnal konflikt na ostří nože, ale neudělal to. Sám si přál svěřit se kněžím s tím, co ona neví.

Přijal její hru na zlobivého bratříčka. Vzpouzel se, kličkoval, bědoval, vylouval se, sliboval ji vše možné kromě toho, co chtěla, aby jí nakonec zcela ustoupil a odpřísáhl všechno, co od něho chtěla. Udělal jí tím radost. Tušila, že ji nechal úmyslně vyhrát. I to ji potěšilo. Nechtěla ho porazit, ale přinést mu klid. A kromě toho si strašně ráda hrála na rozhněvanou sestřičku a nechala se usmiřovat. Vybírala si tím svou odměnu za dlouhou dobu, kdy mu dávala náklonnost a on jí vracel nedůvěru. Potřebovala se přesvědčit, že mu na ní opravdu záleží.

Očekávané oslavy Dne příchodu začaly společnou ranní koupelí, která zahajovala celodenní půst. První jídlo se plánovalo až na večer. Po rituálním umývání pospíchala většina členů kmene DantheToqui na slavnost. Pouze část starších dětí zůstávala nuceně doma a přebírala veškerou péči o drobotinu. Vylosovaní kluci a děvčata nevypadali příliš smutně. Na jediný den se stali dospělými osobami. Ostatní se odebrali do obrovské kope, ve které se Tarmin ocitl při svém příchodu, a zaujali svá místa.

Pro každý ze dvanácti kmenů byl vyhrazen úsek velkého půlkruhu. Vzadu u stěny hořela zapálená vatra a kouřovod nad ní lehce hučel. Uprostřed mezi ohništěm a diváky se nacházelo ozdobené pódium osvětlené reflektory. Vlevo od něho sedělo devět dívek s bubínky a naproti nim, po druhé straně jeviště, čtyři kněžky z Posvátného okrsku. Poslední kmeny obsazovaly svá místa.

Po chvíli vešel dovnitř velekněz následovaný dvanácti chlapci, téměř nahými až na bederní roušky a vysoké čelenky z dlouhých per na hlavách. Diváci je uvítali jásotem. Tanečníci utvořili na jevišti kolo. Velekněz se posadil a dal pokyn k zahájení slavnosti. Hudebnice udeřily do bubínků. Dovnitř vběhli čtyři kněží a usedli na zem před pódiem. Nejstarší z nich pronesl silným hlasem: „Slyšte příběh Azmayů, vyprávění o slávě a zániku jejich předků.“

Štafetu převzal jeho druh vedle něho: „O slavné smrti Malakiho.“

„O stavbě a úpadku našich osad,“ pokračoval další.

„A o Údolí Lidských Kostí,“ dokončil poslední řečník. Po jeho slovech se rytmus bubínků uklidnil a připomínal vody volně tekoucí řeky. Tanečníci se proplétali a vytvářeli rozličné statické scény, které připomínaly činy starověkých hrdinů. Vypravěči se vzájemně střídali v řeči a dotvářeli obrazy líčením dávné historie Indiánů zvaných Toltékové, kteří žili na Zemi.

Zpočátku Tarmin napjatě poslouchal, ale brzy se přestal orientovat v záplavě podivných jmen, která neznal. Mátly ho popisy dlouhého putování, zaniklých měst a bojů s divokými kmeny, kterým Toltékové nakonec podlehli. Nevyznal se v dějinách Země. Nezajímaly ho. Když představení dospělo k nájezdu bílých cizinců zpoza moře, namáhavě se bránil zívání. Naštěstí začala přestávka. Hudba zmlkla a vyčerpaní tanečníci padli na zem. Kněžky začaly zpívat táhlou píseň v neznámém jazyce a lidé se k nim během refrénů přidávali. Účinkující tiše opustili jeviště. Jejich těla se leskla potem. Odešli i hudebnice a vypravěči. Vzadu několik postav přikládalo na oheň a pár žen zametalo jeviště.

Pauza trvala asi půl hodiny. Když se tanečníci vrátili, měli na sobě šedé potrhané oděvy a místo čelenek slaměné klobouky. Z původních dvanácti mládenců jich přicházelo jenom jedenáct. Vstupovali na jeviště pomalým nepravidelným krokem, který hudebnice podmalovávaly hlubokými táhlými tóny. Vytvořili nepravidelný kruh, ve kterém se vzájemně proplétali, utíkali ke středu a zase se vraceli na kraje. Motiv se pomalu měnil. Rytmus tance se stával zmatenějším. Postavy do sebe narážely, mnohé padaly. Bubnování přecházelo do rychlých nepravidelných úderů.

„Po staletích poroby jsme opět vybojovali zpět naši zem,“ popisovali vypravěči děj na scéně, „svoboda se k nám nevrátila. Cizinci odešli, ale zůstali po nich ti, kteří jim sloužili, a s nimi cizí zvyky. Naše duše se ztratila. Rozumíme řeči rostlin a zvířat, slyšíme mluvit zem, matku nás všech, ale obtížně chápeme chladná čísla, která vládou v novém světě. Naše hlavy nebyly vznešenými stvořeny pro vědomosti cizinců. Zbývají na nás podřadné práce. Trosky našeho národa žebrají o podpory. Laciným alkoholem a drogami zahánějí smutek a ničí své životy, kterými opovrhují.“

Náhle všichni vypravěči vstávají. Zvedají ruce a společně vykřiknou: „Malaki, tvůj lid hyne!“

V hudbě se objeví nový rytmus, lehké dunění bubínků, k nim se přidává drnění podivného strunného nástroje. Na scénu vchází poslední mladík. Vlaje na něm potrhaný oděv. Blíží se drobnou hopsavou chůzí, občas se otáčí a krčí k zemi. Opatrně se vmísí mezi ostatní.

„Když startují první lodě ke hvězdám, Malaki má deset let. Živí se drobnými krádežemi tak jako jeho rodina,“ pokračuje vyprávění. Některé postavy se snaží chlapce pola-

pit, ale on jim stále uniká. Jeho protivníci obklopují jeviště, v kruhu sevřou chlapce a ty, kteří jsou mu nakloněni. Propuká zabíjení, které vypravěči komentují: „Jedné noci jsou doupata, kde žije rodina Malakiho, přepadena Eskadrou Čistoty, která vyhlazuje žebrotu. Útočníci střelí. Chlapec prchá. Past je však příliš pevná. V zoufalství zaleze do trhliny v kamenech staré zdi. Náhle mu pod nohama mu povolí písek a Malaki se propadne se do malé temné jeskyně.“

Tanečníci vytvářejí za zvuku kastanět spirálu. Vypravěči mluví dál: „V ní chlapec nalezne svítící oči a pronikavý sykot rozžlobeného hada, obyvatele tohoto místa. Je ztracen. Vyleze-li ven, zabije ho Eskadra Čistoty, zůstane-li, zahyne jedem.“

„Pane smrti, přijmi mou duši a nalož s ní, jak uznáš za vhodné,“ pronáší Malaki a padá na zem. Plaz vystrčí rozeklaný jazyček, dotkne se jím chlapce, a pak se opět svine.

„Vládce mrtvých ho nepřijal a odehnal hadím sykotem lidi i psy od pukliny ve zdi. Po mnoha hodinách zvedl Malaki hlavu a opustil úkryt. Za pár týdnů se však vrátil, v rozedraných šatech, vyčerpaný a hladový,“ nese se dál příběh. Znovu zazní chřestění kastanět.

„Pane smrti, všichni mí příbuzní již dlí u tebe a já umírám hladem. Ostatní klany se bojí hněvu Eskadry Čistoty. Žádný mě nechce přijmout za vlastního. Ujmi se mě aspoň ty,“ prosí znovu chlapec hada, ale uštknutí nepřichází, a tak usíná únavou. Zdá se mu sen o lovcí jménem Xiogen a o jeho dlouhém hledání dívky Tapaily unesené demony mrazu. Ve spaní slyší, jak Xiogen teskní po své milé, zpívá o své bolesti v neznámém jazyce a hraje prostou melodii na jednostrunný nástroj podobný luku s prázdnou tykví na jednom konci.

Když se Malaki probudí, vyjde ven a chodí po ulicích. Žebrá, ale v hlavě mu stále zní podivná píseň. Večer opět nabídne svůj život hadovi a ve spánku znovu uvidí příběh Xiogena a Tapaily. Druhý den je zcela pohlcen divnou melodií, opakuje cizí slova a místo prošení o jídlo vyrábí z odpadků napodobeninu nástroje, na který hrál Xiogen. Třetí ráno je tak zesláblý, že si již nedokáže vybojovat své místo mezi ostatními žebráky a musí se posadit do postranní uličky, nedaleko tržiště, kam téměř nikdo nechodí. Krátí si čekání na milodar Xiogenovým zpěvem.

Chlapec na jevišti usedá a v hudbě zazní drnčivé tóny. Část tanečníků přes sebe přehazuje pestré látky, utvoří skupinu a chaoticky krouží po scéně. Jeden z nich se náhle zarazí, otočí se směrem k Malakimu, další se k němu přidávají a naslouchají. Zbytek účinkujících hochovi vyhrožuje a hned po odchodu pestrých postav se na něho vrhne.

Nájemce stánků rozzlobilo, že náhodná skupina turistů nezašla k nim do bazaru, ale poslouchala Malakiho píseň. Přivlekli ho ochránce trhu. Stěžují si: „Důstojný Pedro, ten spratek nám odloudil zákazníky plné prachů. Zlámej mu pro výstrahu prsty. Půjde-li to takhle dál, nebudem mít ani na výpalné pro tebe.“

Pedro je však prozíravý muž. Poručí Malakimu, aby zazpíval, a nechá si od něj vyprávět jeho příběh o Xiogenově hledání Tapaily.

„Jste hlupáci! Chcete, abych zničil to, co vám přinese bohatství,“ vyžene Pedro trhovec a dá Malakimu jídlo a čisté šaty. Druhý den mu přidělí místo pro jeho hru na samém konci tržiště. Zpěv v cizím jazyce láká, každý, kdo ho chce slyšet, musí projít kolem

všech prodavačů a stejnou cestou se vrátit zpět. Malaki je šťastný, dostává třikrát denně jídlo a čtvrtinu peněz, které mu darují lidé. Přichází jich stále více.

Malaki smí nocovat vzadu v jednom krámku, ale zůstává tam málokdy. Každý večer chodí ke staré zdi s miskou mléka pro hada a spí v jeskyni. Ve snech se toulá po neznámých krajinách a městech, pozoruje osudy lidí a poslouchá jejich písně. Zná stovky příběhů a zpěvů, tklivých, bojovných i veselých, sám si vyrábí roztodivné hudební nástroje. Podle svých vizí kreslí vzory pro místní šperkaře a vyšíváčky. Jeho věhlas roste a láká na tržiště stále bohatší zákazníky.

Jednou, když se Malaki ve snu prochází rozsáhlou zahradou, zahlédne bílou vznešenou budovu a zaslechne hlas: „Hleď, dům velekněze. Tak kdysi vyhlížel kus zdi, kde nyní nocuješ.“

Zděšeně se probudí, ale nevidí nic, než svítící oči hada.

„Ty mluvíš?“ zeptá se ho zděšeně, ale had jen krátce zasyčí. Chlapec po chvíli opět usne. Tentokrát se mu ukáže dlouhý plaz s duhově zbarvenou kůží. Slyší hlas: „Toužíš-li po hovoru se mnou, neprobouzej se. Moje tělo neumí vydávat lidské zvuky. Tvou mysl jsem schopen rozeznít, pouze když spíš.“

„Kdo jsi?“ táže se ho Malaki zmateně.

„Denně mi nosíš mléko. Patřil jsem rodu velekněze. Střežil jsem jeho dům. Tisíce kolegů jsem míval. Žili jsme v každé lepší rodině. Dnes jsem sám. Před kryсами uhájím sotva tuhle škvíru ve zdi.“

„Netušil jsem, že váš druh žije takhle dlouho,“ podivil se Malaki.

„Je toho víc, co neznáš. Nicméně můj konec se blíží. Každého roku si musím svléknout kůži a sem tam vyměnit i celé tělo. To první zvládnu sám, ale k tomu druhému potřebuji vejce od samice. Poslední moji družku roztrhaly krysy před mnoha lety. Nevím o jiné.“

„Mohu tě v tašce nosit po kraji. Najdeme další,“ nabídne se Malaki.

„Jsi hodný, ale nepocházím ze Země. Moje domovská planeta leží ještě dál, než dnes létají vaše hyperlodě.“

„Příteli, co bych pro tebe mohl udělat?“ posmutní Malaki.

„Toužíš mě zachránit a sám potřebuješ více pomoci než já. Příběhy a písně, které jsem ti posílal, se staly v dobách slávy Toltéků, Indiánů, ze kterých pochází tvoje krev,“ prohlásí hadí obraz v jeho hlavě.

„Ale vždyť Indiáni před příchodem bělochů byli pouze nevzdělaní divoši a jedli lidské maso!“ vykřikne překvapeně Malaki.

„Samé hlouposti, které o vás roznášejí cizáci. Pravda, když vás přepadli, vládl zde zbabělý podivín, který si pletl zbožnost s potoky krve. Taky jste ho nakonec s radostí ukamenovali. Jeho předchůdci bývali trochu mírnější. Pokud jde o oběti, cizáci vám nemají co vyčítat. Jejich král, aby získal požehnaní pro svou milostnici Barboru, dal zaživa pohřbít tisíc žen u města Řezno. Jeho soused, když vdával svou sestru Margot, zase kázal obětovat polovinu svatebních hostů. Podřezali jich tehdy na pět tisíc. Oba výtečníky nedávno překonal jiný vůdce cizáků, který sloužil mocnostem ohně. Kvůli nim nařídil otrávit miliony lidí a z jejich mrtvol vařit mýdlo. Věř mi hochu, že tvoji předkové se nikdy nedopustili takového zvěrstva. A to ani za vlády těch největších fanatiků. Naše oběti

znamenal dar bohům a umíraly obklopené poctami a slávou, zatímco u cizáků hynuly v opovržení.“

Po malé odmlce had vybídne chlapce: „Měl by sis najít nový domov.“

„Ale kam mám jít?“ podiví se Malaki jeho návrhu.

„Opět putují kosmické lodě mezi hvězdami. Velekněz, můj pán, mi jednou vyprávěl, že krev Toltéků, tvých předků, kdysi dávno přiletěla ze vzdálených světů, stejně tak jako já. Vrať se tam i s ostatními. Na této planetě tě nic dobrého nečeká. Zde se jenom pomalu rozkládáš zaživa.“

„Letenky stojí mraky peněz. Jak to mám udělat?“ zeptá se Malaki.

„Nevím,“ zakymácí se had, „jsem pouhý strážce domu, poslední svého druhu. Celý svůj život jsem prožil kolem této zdi. Vzdělání mám nepatrné. Zním jen to, co jsem si přečetl v myslích jiných. Přinesu ti ale prastarou obětní dýku. Skrývá se hluboko pod zemí v rozvalinách. Její paměť nepodléhá času tak jako moje. Když jsem s ní naposledy mluvil, vyprávěla mi o lodi, která ji přinesla před tisíciletími na Zem. Touží opět plout prostorem. Je chytrá. Pokud se od ní necháš vést, najde pro tebe nějakou cestičku. Nejsm si však jist, čeho si za to bude žádat. Mívá občas divné nápady.“

„A ta obětní dýka je živá?“ vydechne překvapeně Malaki.

„Celý vesmír žije a místy až moc,“ pronese had, „krysy nedávno zabraly přístupovou trhlínu. Nevím, proniknu-li až k dýce, ale zkusím to. Je mi třeba sil. Mléko, co mi dáváš, je dobré, avšak na ten úkol nestačí. Potřebuji čerstvou krev, nejraději myší. Nos mi ji, dokud nezesílím.“

Malaki poslechne. Denně kupuje tašku bílých myšek a jejich krví plní misku. Had ji lačně chlemtá a za týden se jeho kůže duhově leskne tak, jak to viděl na jeho obraze ve snu. Tehdy k němu had ve spánku naposledy promluví: „Mluvení s člověkem mě vyčerpává. Až se vrátím, těžko toho budu schopen. Raději ti vše povím nyní. Nabídlš mi svůj život. Já ho nepřijal. Proto mám u tebe dluh. Splatíš mi ho. Usekneš mi hlavu tou obětní dýkou, co ti přinesu. My hadi umíráme dlouho. Nechci být roztrhán krysami, až mě opustí síly.“

Had po malé odmlce pokračuje: „Ona dýka kdysi plnila významný úkol. Sdělila mi i svoje jméno. Moc dlouhé. V hlavě mi zůstal sotva jeho začátek. Zněl zhruba Kiutlanux-siwaj. Říkej jí tak. Potěší ji to. Není hezká. Vypadá spíš odpudivě. Staletí se ukryvala v podzemí před ničením vetřelců. Na kráse jí to nepřidalo. Přesto s ní jedne velmi uctivě. Denně ji čistí a koupej v oleji, ale nikdy ji nebrus. Ostrá je až moc a sama si umí udržet svůj břit. V noci ji ukládej na lůžko vedle sebe. Bude střežit tvůj spánek. Občas se řízni do prstu a potřij její čepel trochou své krve. Taky miluje bílé orchideje. Přinášej jí je a buď trpělivý. Potrvá to léta, než vy dva najdete k sobě cestu. Zabere to mnohem více času než mezi námi dvěma.“

Obraz hada v mysli Malakiho se zvolna rozplyne. Ráno Malaki svého přítele již nenajde. Celý den sedí netrpělivě v jeskyňce a marně čeká. V noci nespí, ale nedočká se ho. Teprve v podvečer druhého dne had vyleze z pukliny v podlaze s černou neforemnou dýkou ve své tlamě. Za ním se táhne dlouhá krvavá stopa. Tělo má rozedrané a kus ocasu mu chybí. Chlapec dlouho pláče nad svým druhem, ale splatí mu svůj dluh. Had ho pohladí jazykem, sám natáhne svou hlavu a Malaki pozvedne starý obětní nástroj zvaný

Kiutlanuxsiwaj. Poté naposledy přespí ve staré zdi, ale žádný sen k němu již nepřijde. Když se probudí, zasype mrtvé hadí tělo pískem a kameny, aby ho nesnědly krysy.

Malaki již nezpívá pro pobavení. Vykládá o slavné minulosti Toltéků a líčí jejich činy. Učí potulné zpěváky své písně a pouliční vypravěče dávno zapomenuté zkazky. Shromažďuje kolem sebe davy posluchačů, kteří v sobě cítí krev dávného lidu Toltéků. Pečlivě se stará o Kiutlanuxsiwaj. Její čepel se leskne. Když na ni položí ruku, cítí, jak se slabě chvěje. V jeho mysli opět ožívají sny. Liší se však od příběhů hada. Vidí války a umírající za životy jiných. Putuje na neznámých lodích plných vojáků a ničivých zbraní. Pozoruje gigantické kosmické bitvy, při kterých hoří celé planety. Chodí po cizích krajinách plných divných rostlin, nezvyklých zvířat a neznámých bytostí.

Jednoho dne porozumí vizím. Pochopí, co mu Kiutlanuxsiwaj navrhuje. Svolá svoje posluchače a vyloží jim plán, jak získat peníze na cestu. Mnozí jsou zděšeni, ale tisíce nejvěrnějších ho následuje. Jejich zástup kráčí mlčky ulicemi města. Na úřadech vládne horečná činnost. Stoupenci Malakiho nikdy netajili své úmysly. Vymstilo se jim to. Jejich průvod je obklíčen četníky, davy reportérů a jiných milovníků senzací. Plukovník policie mává zatykačem na Malakiho.

„Nic neudělal, z čeho je tedy obviněn?“ brání ho jeho přítel.

„Z pobuřování a šíření fanatismu. Vydejte ho. Jinak začneme střílet,“ odpovídá plukovník. Malaki sám vystupuje z davu: „Hrozíte nám smrtí, kterou jsme si sami vybrali. Jdeme se prodat doktorům, aby lid Toltéků měl na cestu ke hvězdám. Hledáme ztracený domov!“

„Chytře sis to vymyslel. Chceš sehnat peníze pro sebe a své kunčafy tím, že oblbuješ jiné,“ zahulákal na něj plukovník.

„Mé srdce bije pouze pro můj lid. Já sám se obětuji mezi prvními,“ zvolal Malaki, ale odpověděl mu pouze smích policistů: „Takové, jako jsi ty, dobře známe. Však on se soudce podívá na tvé srdíčko!“

Malaki pocítí podivnou vibraci ve staré obětní díyce. Pochopí, že nadešla osudná chvíle a zvolá: „Ukáži vám své srdce hned teď.“

Svlékne si košili. Rychlým pohybem vytahuje Kiutlanuxsiwaj a prudkým řezem, který viděl ve svých snech, si rozřízne svaly pod posledním žebrem. Zajede oběma rukama do hrudního koše a mocným sekem si odřízne srdce. Vyrve ho ven a zvedne nad hlavu. Stále bije v jeho rukách. Trvá to pár vteřin, pak Malaki padne mrtev na dlažbu.

Tanečníci na jevišti se zastaví a pietně obstoupí ležící postavu Malakiho. Vypravěči povstanou a společně pronesou slavnostním tónem: „Malaki zvítězil. Jeho čin se šíří celým světem jako lavina. Jedni chlapce zatracují a druzí litují. Odpůrci prohlašují, že Toltékové již dávno zanikli, a nazývají nás posměšně Azmayové, podle tehdy populárního komixu, který líčil osudy potomka Aztékyňe a Maye. Malakiho přátelé si však berou nové jméno za vlastní a jejich řady rostou. Horliví mladíci plánují další pochody obětí.“

„Konto *Nový domov pro Azmaye*, založené jednou dobročinnou organizací, se plní příspěvky. Vláda se obává, aby se hnutí příliš nerozšířilo, a rychle doplácí zbytek nákladů. Za necelé dva měsíce po smrti Malakiho odlétá mimořádná loď. Na její palubě odchází dvacet pět tisíc Azmayů hledat novou vlast,“ končí čtveřice kněží druhou část.

Na jeviště vystoupí velekněz. Za ním kráčejí dvě kněžky s dlouhým předmětem zahaleným v purpurové látce. Opatrně odhalí krátký, asi metr dlouhý oštěp se zlomenou násadou z hrubého dřeva. Na jeho konci se temně leskne dlouhý neforemný hrot, kterým Azmayové vyšetřovali Tarmina ve stájích. Tanečníci přistupují po jednom, každý se píchne do prstu o hrot a potře čepel Kiutlanuxsiwaj svou krví. Nakonec kněžky rozloží vedle jeviště šikmý stojánek ozdobený bílými květy. Velekněz na něj opatrně pokládá oštěp. Jeho špice se mezi nimi rozzáří rubínovým nádechem.

Obecenstvo, které dosud mlčelo, propuká v jásot a skanduje jméno Malakiho. Během jejich volání odcházejí unavení tanečníci. Zpocení chlapi ztěžka dýchají a sotva stojí na nohou. Tarmin mezi nimi pohledem vyhledá Rychlý Vítr, který se skoro se potácí, div neupadne. Za chůze se opírá o rameno svého kolegy. Když scénu opustí i kněží, vypravěči a hudebnice, diváci se ztiší. Spolu s kněžkami zpívají v neznámém jazyce. V jednom smutném zpěvu Tarmin zaslechne jména Xiogena a Tapaily. Pochopí, že slyší Malakiho písně.

Po přestávce začíná závěrečná část historie Azmayů. Tanečníci nastupují v bílých oděvech. Děj není však tak přehledný jako ve druhé části. Vystupuje v něm řada nových postav. Dialogy se hemží narážkami a odkazy na věci Tarminovi neznámé. Jen s námahou se orientuje v hlavních událostech.

Příběh začíná vyloděním na Narce, tehdy se jí ještě říkalo Nový Eden. Mimořádná loď, kterou Azmayům narychlo zajistila vláda na Zemi, připomínala vrak. Vlekla se vesmírem hlemýždí rychlostí pouhé tři tisíce kilometrů za vteřinu celých pět měsíců. Dovězli je sem zcela vyčerpané a pět set z nich se konce cesty nedožilo. Ostatní se radují. Od kolonizační komise dostávají obrovský poloostrov na východním pobřeží Norwicku, skoro šest tisíc čtverečních kilometrů jejich vlastní země. Vůbec netuší, že problémy jsou teprve před nimi.

Nemají zkušenosti s obděláváním půdy a jen málo lidí je zvyklých tvrdě pracovat. Většina z nich doposud žila ze sociálních podpor, žebrale na ulicích a občas vykonávala příležitostné práce. Ti pilnější sedávali celé dny u hromádky zboží na prodej. Na Narce kolem nich není nikdo, kdo by nakupoval nebo dával. Opatrná vláda jim přidělila místo za velkou stepí, na okraji kontinentu, daleko od ostatních.

Zemědělství bez mechanizace je pořádná dřina, na Narce dvojnásobná. Místní jedovatá vegetace roste jako splašená, ale požitelné mutace rostlin, které pěstují na polích, vystrkují ubohé zakrslé výhonky. Osadníci na ně nevěřičně zírají a nedbají varování, že musí úrodu včas odvézt z polí. Čekají, jestli jim plodiny ještě trochu nepovyrostou tak dlouho, až jim vše sežere podzimní záplava škůdců. Naštěstí s tím místní úřady počítají. Většina nově příchozích dopadne první rok podobně. Azmayům přivezou zásoby potravin. Začátkem druhé půlky zimy přiletí vojáci a pomohou jim vyspravit nedbale postavené domy smetené čelem vichrů.

Vládní výpomoc má zcela opačný účinek. Druhý rok nebezpečně stoupá počet těch, kteří se vyhýbají práci. Objem podzimní sklizně stačí uživit sotva třetinu obyvatel a opět musí prosit o jídlo. Dostanou ho, ale současně s ním i upozornění, že je to naposledy. Situace se ale nelepší a pracovní morálka se stále zhoršuje.

Třetí rok spásná letadla se zásobami opravdu nepřiletí a na jaře Azmayové připomínají chodící stíny. Hlad a mrazy zmenšily jejich počet o třetinu. Úřady se nad nimi ještě jednou slitují. Azmayové opět dostávají semena na osev a potravu, která jim vystačí až do žní. Tvrdá lekce pomohla. Lidé jsou teď ochotni naslouchat vládním expertům z ministerstva pro osídlování planet. Obrovské společenství se podle jejich pokynů dělí na dvě stě skupin, které se rozptylují po celém poloostrově, a vznikají tak soběstačné vesnice, později zvané kmeny.

V následujících letech prožívá kolonie Azmayů období relativního klidu. Roste plocha obdělávané půdy, lidé si vylepšují domy a staví první veřejné budovy. Je otevřen chrám bohů jejich předků a v něm vztyčena socha Malakiho. Jeho kněží vedou první školu pro děti. Ustanoví i společnou radu, vždy pět kmenů do ní vysílá jednoho zástupce. Nemá faktickou moc a slouží hlavně jako koordinační orgán.

Nejvíce se činí kmeny na západním okraji poloostrova. V nich se soustředili blízcí přátelé Malakiho. Brzy využívají, že jejich osady leží na pobřeží otočeném na kontinent Norwicku a jsou chráněné před velkými vlnami. Postaví si plachetnice a vybudují malý přístav. V létě se plaví podél pobřeží a s dalšími usedlostmi směňují své výrobky, zejména látky, které tkají jejich ženy.

Postupně se objevuje skryté nebezpečí. V řadě kmenů se nikdo nestará o výchovu dětí a znamenají pouze nové pomocné síly. Nevědí nic o své minulosti. Země se pro ně stává symbolem blahobytu a místem, kde se nachází spousta báječných věcí, které zde chybí. Obviňují starší, že se nechali pobláznit Malakim a uvrhli je na nehostinnou Narku.

Nejhorší situace panuje na východním pobřeží, v tradičním centru reptalů. Mládež si tam libuje v divokých zábavách, miluje krvavé souboje a užívá drogy vyráběné z místních plodin. Jen do práce se nehrne. Mnozí výrostkové propagují heslo: „Nezničím si dlaň puchýři pro kus žvance na talíři.“ Chatrné hospodářství východních kmenů postupně upadá.

Osmnáctého roku trvání kolonie přistane na východním pobřeží malá loď. Přiveze pět vyhladovělých cizinců, kteří se vydávají za uprchlé otroky z Jiarlandu. Všem ukazují svoje přední zuby zbroušené do špiček a tvrdí o nich, že jsou poznávacími značkami jejich pána. Prosí Azmaye o kus vlastní země. Dostanou malou zátoku na východním pobřeží a pomoc při stavbě domů.

Příchozí se obklopují tajemstvím. Konají podivné obřady k uctění přírody, které jsou prý běžným zvykem na Jiarlandu. Hraje v nich roli malá kobylka zvaná ve spenglish lokusta. Její kousnutí vyvolává báječné davové halucinace, při kterých lidé vzájemně sdílejí svoje pocity. Mnozí zvědavci projeví o obřady zájem a brzy vzniká početná obec jejich příznivců. Říká se jim Lokustové. Jejich symbolem se stává obrys malé kobylky. Nejvýstřednější Lokustové si zbrušují svoje přední zuby do špiček po vzoru cizinců. Okolí se to příliš nelíbí. Uklidňuje je pouze to, že Lokustové se neprojevují agresivně a propagují pracovitost.

Na poloostrově rostou počty nezvěstných osob. Rada Azmayů zorganizuje velkou pátrací akci. Naleznou je. V ukryté jeskyni objeví kusy těl pohřešovaných, opečené nad ohněm, a oltář z lidských kostí uspořádaných do tvaru lokusty. Skupina, která se vydá zažít záhady cizince, se nikdy nevrátí. Nečekaně propuká povstání, které uctívači lo-

kusty připravovali již delší dobu. Členové rady Azmayů jsou zavražděni a vrchní šaman kanibalů, zvaný Velký Lokust, se prohlásí za krále poloostrova. Ozbrojené tlupy Lokustů nosí po poloostrově klece s kobyčkami. Každý se od nich musí nechat pokousat na důkaz svého poddanství novému vládci.

Během několika dnů se Velkému Lokustovi podrobí většina obyvatel. Pouze dvanáct kmenů na západním pobřeží odmítne. Pobjíjí emisaře nového vládce a klece s lokustami naházejí do moře. Přidají se k nim také kněží z chrámu a vezmou s sebou Kiutlanuxsiwaj, obětní dýku Malakiho.

Vlastní jenom tři lodě. Postupně se na nich přepraví přes záliv na kontinent Norwicku a spálí je. Utíkají na západ podél pobřeží. Jsou jich dva tisíce. Doufají, že Lokustové budou mořský záliv obcházet, a tak mají týden náskoku. Ti ale zbourají jejich opuštěné domy. Z vyschlých trámů postaví vory a již druhý den se přeplaví přes záliv a vydají se za nimi.

Stíhání vede sám Velký Lokust se sedmi sty blízkými, kteří se těší na bohatou hostinu. Pátého dne dostihnou prchající a obklíčí je na malém návrší. Uprchlíci se tam urychleně opevňují. Jejich muži se počtem vyrovnají útočnickům, ale nemají žádné pořádné zbraně, zatímco Lokustové, kteří se připravovali na povstání, jsou dobře vyzbrojeni.

Obránci přísahají na posvátnou Kiutlanuxsiwaj, že budou bojovat až do posledního dechu. Po skončení obřadu velekněz upevní dýku na konec silného klacku a staví se s provizorním oštěpem do první řady.

Beznadějná bitva vrcholí. Řady obránců řídnou, padlé muže nahrazují ženy a děti. Návrší je dobyté. Bojují poslední osamocené skupiny. Útočníci vraždí vše, co se hýbe. Velekněz je dávno mrtev a oštěpem s Kiutlanuxsiwaj na konci bodá do nepřátel jeho nástupce jménem Moudrý Had. Násada se mu zlomí, kněz svírá v ruce jenom zbytek kopí. Krvácí z mnoha ran a ubývají mu síly. Připravuje se vrhnout do nejhustší vřavy a po vzoru Malakiho, volá mocným hlasem: „Smrti, vezmi si mě!“

Náhle se knězi zdá, jako kdyby jeden z mraků na obloze nabyl podoby Malakiho. Z očí přeludu kanou velké krvavé slzy. Slyší hlas ve své mysli: „Spasím-li vás, zahynou vaši bratři. Jak se mám rozhodnout?“

„Zachrániš-li nás, lůna našich žen vrátí život padlým a opět nás bude pětadvacet tisíc,“ slibuje mu Moudrý Had. Z mraků vyklouznou bezpilotní bojová letadla. Vyslal je sem počítač orbitální stanice, který na družicových snímcích povrchu Narky detekoval válku vedenou bez povolení úřadů. Kamery strojů vysílají otřesné záběry, na kterých útočníci trhají mrtvoly padlých a chlemtají jejich krev.

Vrchní vojenský velitel planety vydává rozkaz k zásahu a palubní kanóny letadel začnou chrlit dlouhé záblesky. Většina kanibalů zmizí v plamenech a zbytek dobije výsadek obrněných mužů z elitních jednotek. Vojáci nemilosrdně popravují všechny, u kterých detektory prokážou požívání lidského masa. Zvláštní oddíl armády odlétá vykonat stejnou čistku i na poloostrově. Krátká vláda Velkého Lokusta skončila.

Ze dvou tisíc Azmayů, kteří se vydali na útěk, přežilo boj pouze tři sta lidí. Mnoho jich ještě podlehne zraněním. Pozůstalí se odmítnou vrátit na poloostrov a usídlit se vedle kmenů, ve kterých se narodilo sedm set mrtvých Lokustů, vrahů jejich blízkých. Kolonizační úřady chápou jejich důvody a také nebezpečí nových konfliktů, které by takové

spolužití vyvolávalo. Blíží se zima, a proto zbytek dvanácti kmenů přestěhují na opačný konec Norwicku. Věnují jim tam opuštěnou pevnost a území kolem ní.

Vyprávění příběhu Azmayů končí. Tanečníci nehybně ustrnou. Všichni povstanou. Vzduchem se nese táhlá smutná píseň, modlitba za jejich padlé i odpadlé druhy.

- - - Kapitola 21 Podivný los

Obětní dýka Kiutlanuxsiwaj odpočívala na podušce z bílých květů, upoutaná zčernalými řemínky do rozštěpu na konci sukovitého klacku, podivného pomníku dávného boje. V jeho dlouhých rýhách žil obraz zuřivého odporu obránců. V každém zářezu sídlila paměť na jeden zachycený úder, další nepatrný zlomek času pro ruce svírající oštěp a pro ty, kteří se choulili v pozadí. Jejich osud se vtisknul do temných skvrn na dřevě, odkud vanul tísnivý pocit zániku. Zježený chumáč třísek na zlomeném konci násady podtrhával ozvěnu neúprosného konce, který nelze odvrátit, jenom oddálit o pár prchavých chvil.

Smutné vyprávění skončilo. Nad ohněm se hřály velké kotle se slabým, kořeněným vínem. Azmayové popíjeli a bavili se ve skupinkách, vzpomínali na hrdinské činy svých blízkých během boje s Lokusty. Tarmin se vmísil do kroužku, ve kterém stála jeho adoptivní sestřička, a chvíli poslouchal, ale připadal si tam příliš cize. Neznal nikoho z těch, o kterých se vedla řeč. Šel poblahopřát Rychlému Větru k jeho vystoupení, ale obklopoval ho, stejně jako ostatní účinkující, houf nadšených ctitelů. Závěrečné divoké válečné scény tanečnický vyčerpaly. Rychlý Vítr, který hrál postavu Moudrého Hada, seděl zmoženě u stěny a ruka s vínem se mu třásla. Oči mu ale svítily a za svůj výkon přijímal díky ze všech stran, zejména obdivné pohledy děvčat.

Tarmin se rozhodl nevyrušovat ho v jeho triumfu a svou gratulaci odložit. Zaměřil svou pozornost na Kiutlanuxsiwaj, která stále spočívala na šikmém podstavci v záplavě květů. Její černá čepel, zvláštního nepravidelného tvaru, vyhlížela povzneseně, jako by stála nad událostmi plynoucími kolem ní. Leskla se, ale nikoliv kovově, činila spíš dojem temného krystalu se stále se měnícím barevným tónem.

„Zpívá si,“ pronesl ženský hlas za jeho zády. Otočil se. Za ním stály kněžky bohyně Teteoinnan. Starší se jmenovala Nebeská Záře. Na jejím obličejí se již proplétaly vrásky. Určitě už překročila šedesát let. Za ní stála Životodárná Síla, mladší kněžka s dlouhou jizvou na tváři, která Tarmina vyšetřovala ve stájích.

„Vypadá spokojeně,“ pokračovala Nebeská Záře, která ho oslovila.

„Je to stroj, nebo živá bytost?“ dotázal se zvědavě.

„Zadrž! Neved' takové řeči v přítomnosti Kiutlanuxsiwaj. Vždy se hrozně rozčílí. Tvrdí, že vše kolem nás žije.“

„I kameny?“ zeptal se pochybovačně.

„Prý také, ale jejich čas běží mnohem pomaleji než náš. Tisíc lidských let pro ně znamená pár vteřin. Celý náš život vnímají ve svém vědomí jako nepatrný záblesk.“

„A mluvíte někdy se skalami?“

„Ne, takové věci opravdu neděláme,“ pokrčila Nebeská Záře rameny, „ostatně, o čem si s nimi chceš povídat? Naše problémy jsou odlišné. A lidé existují příliš krátce na to, aby se o ně zajímal svět kamenů. Avšak Kiutlanuxsiwaj to umí. Jednou nám ukázala ve snu, že dokáže upravit svůj čas a hovořit s hvězdami, galaxiemi a jinými objekty vesmíru. Podobné hovory jsou prý smyslem její existence. Obětní dýku z ní udělali až lidé.“

„Kiutlanuxsiwaj vám pomáhá?“ vyzvídala dále.

„Někdy, když se jí chce. Přizpůsobila se společnosti člověka,“ odpověděla mu Nebeská Záře. Když viděla jeho udivený obličej, pokračovala: „Umí se například báječně přetvářovat. Po smrti Malakiho ji zabavila policie. Jako předmět doličný. Báli jsme se, že ji seberou archeologové, ale bez problémů nám dýku vrátili v plastickém pytlíku. Vypadala tehdy jako kus pokrouceného kovu, atrapa, kterou nám podstrčili, aby se nás zbavili. Co jsme měli dělat? Vzali jsme si, co nám dali, a zklamaně odešli. Když jsme zašli za roh, začala se měnit její barva a za pár hodin vypadala tak báječně jako teď. Je to šibalka, ví, kdy a jak prosadit svoje zájmy.“

Tarmin zavrtěl nedůvěřivě hlavou, nechtěl se však s ní hádat. Nechápal ale úctu Azmayů k předmětu, který jim přinesl tolik utrpení. Nebeská Záře si však všimla jeho zmateného pohledu a pobídla ho pohybem hlavy. Osmělil se a opatrně se zeptal: „Obětní dýka přináší smrt a zabijí své věrné.“

Mladší kněžka Životodárná Síla se hlasitě zasmála: „Vše závisí na tom, co si žádáš od života. Pokud si přeješ dožít se vysokého věku a zemřít obklopen bohatstvím, potom Kiutlanuxsiwaj opravdu není dobrá společnice. Ti, kdo se s ní přátelí, umírají brzy, ale o jejich skonu se vyprávějí balady po mnoho generací. Svým blízkým dává krátký, ale slavný čas.“

„Válka s Lokusty se mi zdá jako krutá oběť,“ namítl.

„Není jejím dílem,“ zavrtěla Nebeská Záře hlavou, „zaskočila ji, stejně tak jako nás. Na Narce panují divné vztahy. Na poloostrově jsme čekali konflikty s východními kmeny, ale pět tajemných cizinců a kanibalové? To nikoho z nás nenapadlo.“

„Ti, co vás nedávno přepadli, pocházeli z poloostrova?“

„Částečně. Kousnutí lokusty vyvolává v lidech nejen halucinace, ale po čase i touhu jíst maso vlastních druhů. Lokustové v posledních letech opět ožívají, ale jsou opatrnější. Nesoustřeďují se na jedno místo. Zakládají tajné osady. Občas sem pošlou nějakou pomstychtivou skupinu. Vojáci tehdy čistili poloostrov dost drsně a zahynulo při tom mnoho nevinných. Úbytek lidí poškodil hospodářství. V následujících letech hodně osob padlo za oběť epidemiím a zimě. Dnes na poloostrově žije pár set obyvatel. Nenávidějí nás a dávají nám to za vinu. Navíc Lokustové by pro své rituály rádi získali i Kiutlanuxsiwaj.“

Tarmin se opět zadíval na obětní dýku a podivil se: „Kiutlanuxsiwaj o Lokustech nevěděla? Myslel jsem, že zná vše.“

Opět zazněl veselý hlas Životodárné Síly: „Kdepak. Souvisí to s jejím zaměřením. Na Zem se údajně dostala za nějaké dávné vesmírné války před mnoha tisíci lety. Pořád vzpomíná na staré zlaté časy. Zajímá se o osud kosmu a nevšímá si kanibalů za humny. Lidem se věnuje jenom z donucení. Stále žbrblá, že takové malicherné starosti ji ničí a plýtvají jejími schopnostmi.“

Nebeská Záře kývla souhlasně hlavou a mírně ironickým hlasem doplnila: „Ale občas se nad námi ustrne. Laskavě pečuje o potomky Toltéků. A její předpovědi někdy i vycházejí.“

„A jste opravdu potomci dávných Toltéků?“ zeptal se Tarmin.

„Naše krev se propadla do země,“ řekla sklíčeně Životodárná Síla, „nikdo z nás neví, koho by našel v linii svých předků, kdyby ji znal. Nicméně Kiutlanuxsiwaj tvrdí, že pár Azmayům zůstalo ještě hodně toltécké krve.“

„A komu?“ zeptal se zvědavě.

„Všem kněžím,“ pokrčila Životodárná Síla skromně rameny, „kromě nich ji má v sobě ještě asi třicet osob. Jednu znáš. Pápěří.“

„Pápěří?“ užasl.

„Svým způsobem vděčíš Pápěří za život. Kiutlanuxsiwaj potomky Toltéků radí mezi svoje oblíbence a udržuje s nimi kontakt i na dálku. Získává jejich prostřednictvím informace. Ohnivá Střela a jeho mládenci nám tvrdili, že byli vyzváni k pronásledování Lokustů. Prohlašovali, že jim tuto myšlenku něco vložilo do hlavy. Myslíme si, že to způsobilo zajetí Pápěří. Tenkrát se na Kiutlanuxsiwaj pěkně navztekali, že svou riskantní akcí zachránili před lidojedy jenom Pápěří a jednoho cizince. Zvláště Ohnivá Střela. Velice miloval Ranní Rosu.“

„A Kiutlanuxsiwaj posílá Pápěrce iluze o slávě?“ zajímal se. Životodárná Síla na něho rozpustile mrkla: „Kdo ví, je-li to ona, či něco jiného. Kiutlanuxsiwaj nepodepisuje své sny a neřádá slepé víry v ně.“

Tarmin si vzpomněl na udírnu a svou zvláštní vzpomínku na Ailu. Zamyšleně prohodil: „Připadá mi divné, že dýka dokáže myslet.“

Životodárná Síla zatřepotala rameny: „Proč ne! Četla jsem, že existují předměty, které mají víc rozměrů než tři. My z nich vidíme nepatrný zlomek, pouhou špičku ledovce. Kdo ví, co provádí ta část Kiutlanuxsiwaj, která se před našimi zraky skrývá kdesi v mimoprostorech.“

Tarmin se na ni nedůvěřivě zadíval. Nedokázal poznat, jestli žertuje, nebo to myslí vážně. Kněžka se rozpustile smála a dlouhá jizva na její tváři svítila jasnou červení. Nechovala se jako zachmuřený Oddaní Nejsvětějšího Proroka nebo upjaté Svaté Panny. Bohové Azmayů a jejich kněží se odlišovaly od Tarminových představ. Všimla si, že si Tarmin prohlíží její jizvu a prohodila teskně: „Je to památka na boj. Připomíná mi, že si mám vážit života.“

Nebeská Záře bedlivě pozorovala obětní dýku ležící na podstavci a zamyšleně řekla: „Mám dojem, že se s tebou chce seznámit. Máš-li odvahu, dovolím ti, aby ses jí směl dotknout.“

„Co se mi může stát?“ zeptal se nedůvěřivě.

Opět se ozval žertovný hlas Životodárné Síly: „Pouze to, že tě zařadí mezi svoje oblíbence. Jejich osudy jsi slyšel před chvílí.“

Nebeská Záře doplnila: „Ale neboj se. Nikoho k ničemu nenutí. Každému dává možnost svobodně si vybrat svou další cestu.“

Tarmin popošel váhavě k Kiutlanuxsiwaj a zblízka si ji prohlížel. Po chvíli na ni opatrně položil ruku. Napjatě čekal, jaké to v něm vyvolá pocity, ale nic zvláštního nepozoroval. Vnímal pouze studenou hmotu. Přejel po čepeli prsty. Bez odezvy. Už chtěl dát ruku pryč, když mu skrz ni projela silná bolest. Zatmělo se mu před očima. Uviděl zářící těleso nezvyklého tvaru. Připomínalo srpek měsíce. Vlnilo se a hrálo všemi barvami.

„Co to znamená?“ ptal se, ale nedostal odpověď. Pohled se mu pomalu vyjasňoval. Znovu uviděl sál plný Azmayů. Z prstů, kterými se dotýkal Kiutlanuxsiwaj, mu kapala krev. Obě kněžky ho podpíraly pod rameny. Když Nebeská Záře viděla, že se probral, vydechla užasle: „Kousla tě! Rychle, rozetři krev po její čepeli!“

Udělal to. Ruka mu přestala krváčet. Zmateně se na ni zadíval. Vrtěla hlavou a mluvila rychle. Skoro drmolila: „Někdy si sama vezme něčí krev. Pár osobám to už udělala. Není jich mnoho. Jednu znáš. Pápěří. Také ji kousla. Projevila ti přízeň. Zvláštní. Musíš být mimořádně důležitý pro cíle Kiutlanuxsiwaj.“

„Musím ti něco říct,“ vydechl zmateně Tarmin k Životodárné Síle, „šel jsem už jednou za tebou, ale našel jsem chrám zavřený.“

Úder na velký buben ohlásil konec přestávky.

„Po slavnosti bude víc času. Přijď, ráda tě uvidím!“ mrkla na něho Životodárná Síla. Obě kněžky vytáhly rychle pruh zlatavé látky. Vzaly do ní z podstavce Kiutlanuxsiwaj a zmizely v houfu lidí. Něco se dělo. Tanečníci nastupovali ve zdobených oděvech. Posadili se do řady na jeviště. Několik metrů před nimi usedli tři kněží a mezi nimi dvě kněžky. Před sebou měli džbány s protáhlým úzkým hrdlem. O kus dál stál Moudrý had, vedle něho Nebeská Záře a Životodárná Síla. Společně držely látku a na ní zlomený oštěp s Kiutlanuxsiwaj. Diváci zaujímali svá místa.

Moudrý Had zvedl hadí hůl a prohlásil: „Dnes završíme rozhodnutí učiněné při Slavnosti Léta. Naše statečné ženy plní slib učiněný Malakimu během boje s Lokusty. Každý rok zvyšují náš počet. Dnes máme tři sta padesát sedm dětí. Další se narodí začátkem léta. Těšíme se, že nejstarší dívky se již na podzim stanou matkami. Snad nás jednou bude opět pětadvacet tisíc.“

Začal zpívat píseň v neznámém jazyce. Trvala snad deset nebo dvacet minut. Všichni během ní zachovávali hluboké mlčení. Když Moudrý Had skončil, zvolal: „Nedostává se nám ale potravin. Již teď se sotva uživíme. Do budoucna nutně potřebujeme výnosnější odrůdy rostlin a dobytka. Dopravní kanál se brzy uzavře. Nové mutace musíme koupit okamžitě, i když nám k úhradě objednávky chybí dvě stě padesát tisíc. Můžeme je získat cestou pro nás bolestivou, ale jedinou možnou.“

K Moudrému Hadovi přišel poslední člen posvátného okrsku. V rukách držel pět skleněných trubiček s různobarevnými kuličkami. Velekněz je pečlivě zkontroloval a každou trubičku vysypal do jednoho z pětice džbánů, které stály na zemi. Když skončil, opět zvedl hadí hůl a promluvil: „Jednatelé Transplanu jsou ochotni odkoupit od nás pouze to, čeho se nám samotným nedostává. Požadují mladé muže ve věku od osmnácti do dvaceti pěti let. Nabízejí padesát tisíc za jednoho. V každé z pěti losovacích nádob leží třináct kuliček. Dvanáct nese barvy našich kmenů a poslední je čistá. Bude-li zvoleno méně chlapců než pět, zredukujeme objednávku. Nepadne-li žádné jméno, pak si Vznešení naši oběť nepřejí a nákup zrušíme.“

Tarminovi se zatočila hlava. Už věděl, proč se u pohřební hranice Azmayové tak bouřili, když jim oznámil, že prchá před Vampy. Mezi nimi seděl tucet chlapců, po jednom z každého kmene, připravených zemřít. Tančili představení, jehož scénář následující rok bude nepochybně doplněn jmény pětice vylosovaných. Přejel pohledem obličejům členů

DantheToqui. Ke svému překvapení v nich viděl toužebné přání, aby kněží vylosovali právě jejich kandidáta.

„Ptám se udatných mládenců, jsou-li připraveni k oběti,“ vykřikl Moudrý Had. Když zaslechl jednohlasé ano, vydal se podél řady připravených chlapců. Začal od levého konce. Každý z hochů povstal, velekněz zakroužil hadí holí nad jeho hlavou. Na čele a tváři mu udělal několik posvátných symbolů. Když došel až k Rychlému Větru, který seděl poblíž pravého kraje, zarazil se. Chytil ho za zápěstí a dlouze se mu díval do očí. Diváci napjali pozornost.

„Máš bahenní virózu,“ zaslechl Tarmin veleknězův hlas.

„To nic není! Za pár dnů jsem v pořádku,“ zavrtěl hlavou Rychlý Vítr.

„Vrtulník přiletí zítra. Nemocného nám nepřijmou.“

„Ale já jsem připraven se obětovat!“ vykřikl zoufale Rychlý Vítr.

„Tvoji odvahu nikdo nepopírá. Bohové si však nepřejí, abys zemřel. Jejich vůli je dobré respektovat,“ pronesl rezolutně Moudrý Had. Rychlý Vítr svěsil hlavu a i z dálky bylo vidět, jak mu z očí tečou slzy. Dvě ženy od DantheToqui vběhly na jeviště a odváděly ho pryč z jeskyně. Mladík šel zdrceně. Viditelně se chvěl horečkou a sotva stál na nohou. Únava, kterou dával najevo při tanci, znamenala předzvěst nemoci. Nyní propukla plnou silou.

Bystrý Zrak, vůdce DantheToqui, povstal, obličej měl celý bledý stejně jako ostatní členové jeho kmene. Zabědoval: „Lokustové nám zabili Silný Hrom. Hocha vybraného v létě z našich řad. Bohové odmítli i Rychlý Vítr, který zaujal jeho místo. Čím jsme se provinili, že na nás seslali takovou pohanu? Nemáme dalšího muže v požadovaného věku.“

Rozhodil rukama a jeho pohled přitom padl na Tarmina, který suše polknul. Týdny přemýšlel, jak se nechat polapit Vampy. Nyní dostal nečekanou příležitost. Zaraženě zíral na obětní dýku, která se leskla na konci zlomeného oštěpu. Zachytil nevěřící pohledy Nebeské Záře a Životodárné Sily. Měly vyřeštěné oči a otevřená ústa. Tarmin nechápal, jak Kiutlanuxsiwaj dokázala vše zařídit, pokud to spískala ona. Ocenil eleganci návrhu, který dostal. Mohl ho klidně odmítnout bez ztráty cti. Nikdo zdejší neznal jeho věk. Když prohlásí, že je mu dvacet šest let, ocitne se mimo věkový limit. Rozhodnutí záleželo pouze na jeho vůli.

„V létě jsem oslavil pětadvacáté narozeniny. Mohu zastoupit Rychlý Vítr,“ prohlásil s očima upřenýma na Kiutlanuxsiwaj.

„Proč by se cizinec měl obětovat za naši věc?“ vykřikl na něho Moudrý Had. Tarmin se v duchu usmál. Opět šance jak vyklouznout.

„Tapaila, sestra Hebké Kadeře, se mě ujala po smrti mých rodičů,“ odpověděl zvolna. Nebeská Záře se mezitím vzpamatovala. Ukazovala na Kiutlanuxsiwaj a něco tiše šeptala veleknězi, který pochybovačně vrtěl hlavou, ale nakonec pokynul Tarminovi, aby se zařadil mezi oběti.

Rituál pokračoval. Vzduch praštel vzrušenou atmosférou. Všichni tušili, že probíhá něco mimořádného. Když Moudrý Had dělal nad Tarminem posvátná znamení, probodával ho očima, jako by si chtěl přečíst jeho myšlenky. Tarmin se výborně bavil a opájel se záplavou udivených pohledů, které na něho dopadaly. Na rozdíl od všech vůbec nepo-

chyboval o tom, že mezi vylosovanými bude modrá kulička DantheToqui. Dlouhý zpěv velekněze, během kterého pětice před jevištěm míchala kuličky ve džbánech, pro něho neznamenal žádné napětí. Celou dobu seděl, jako kdyby se nic nedělo.

Každý člen pětice losujících vyklepal z úzkých hrdel džbánů jednu kuličku. Moudrý Had na ně pohlédl a zůstal zaraženě stát. Beze slova popoběhl pár metrů vpřed. Položil svou hadí hůl na zem. Narýsoval na podlaze kruh, chvíli nad ním zpíval a pak vyhodil do vzduchu kosti. Klidně zkoumal obrazec, který vznikl jejich dopadem, a ignoroval masu nervózních diváků. Lidé vstávali a nespokojeně hučeli. Teprve po pěti minutách Moudrý Had popadl opět svou hadí hůl a suše oznámil: „Ze dvou džbánů vypadla světle modrá kulička DantheToqui a z ostatních neobarvená. Vznesení nevyslovili proti tomu námitky.“

V sále vypukla vřava. Tarmin opět sklouzl pohledem na čepel dýky. Měla právě purpurový odstín, který se lehce vlnil. Určitě se skvěle baví, napadlo ho. Přemýšlel jen, kolik věcí o něm zjistila z pár kapek krve. Azmayové se uklidnili. Moudrý Had se díval na Tarmina a pomalu s důrazem na každé slovo pronesl: „Chybí nám dvě stě padesát tisíc na doplatek za plnou dodávku mutantů. Za jednoho mládence nám Transplan nabízí padesát tisíc. Objednávku můžeme snížit - odmítnout zvířata, zaplatit za to penále a vzít si jenom plodiny. Ale i tak budeme potřebovat k úhradě nejméně sto tisíc. Vylosování Tarmina se rovná zrušení celého nákupu.“

V sále se rozhostilo mrazivé ticho. Do něho klidně promluvil Tarmin: „Vampové vám dají za mě tři sta tisíc. Mám geny téměř bez poruch.“

Mnoho Azmayů dalo najevo úžas, ale obličej velekněze se naopak zachmuřil ještě více: „Kosti hovoří o neznámém nebezpečí, které stojí v cestě tvému prodeji. Dokážeš vysvětlit i toto?“

Tarmin chvíli bádá, co by to mohlo znamenat. Napadla ho spousta možností, ale nic smysluplného. Nakonec pokrčil rameny. Velekněz chvíli přemítal, pak zvedl opět ruce a slavnostně oznámil: „Pán smrti přijímá Tarmina. Avšak orákulum upozornilo na neznámé nepřátele, kteří chtějí zmařit jeho oběť. Bude proto vybráno ještě pět náhradníků, kteří nastoupí, pokud Tarmin neuspěje.“

Když to dořekl, dal pokyn k novému losování. Tentokrát proběhlo normálně a kuličky označily pět mláďenců, mezi nimi i Ohnivou Štřelu, vůdce výpravy proti lidojedům. Všichni vybraní se radostně smáli na Tarmina. Ostatní se zklamaně vrátili ke svým kmenům.

Moudrý Had zahájil dlouhý zpěv. Během něho přistupoval ke zvoleným obětem. Za ním důstojně kráčely Nebeská Záře a Životodárná Síla. Každému nechaly na chvíli podržet Kiutlanuxsiwaj, zatímco velekněz nad ním dělal složitá gesta. Nakonec došli k Tarminovi, u kterého posvátná Kiutlanuxsiwaj zůstala. Jako hlavní oběť ji bude opatrovat až do okamžiku, kdy ho předají Vampům.

- Kapitola 22 Žlutá záplava

Během slavnostní večeře spočíval zlomený oštěp s Kiutlanuxsiwaj na stojánku vedle jeho sedadla. Stal se hrdinou, význačný mužem Azmayů. O slávu se dělil s dalšími pěti chlapci, ale ti už sklízeli svůj díl úcty od léta a měli naději vrátit se. Tarminovi patřilo pár hodin. Zítra jeho život končí. Každý snaživě prokazoval pocty především jemu. Obsluhovali ho jako prvního, koupal se v obdivných pohledech a poslouchal děkovná slova.

Měl by svého krátkého času využít, bavit a radovat se z posledních hodin života. Nejde to. Mučí ho svíravý pocit u žaludku. Když pomine, začne se mu obtížně dýchat. Po chvíli se jeho problémy přesunou do hlavy. Urputnou bolest na čele vzápětí vystřídá mrazení v zádech a podél páteře mu vyrazí studený pot. Tarmin se zděsí, nechápe, co se to s ním děje. Cosi cizího mučí jeho organismus. Přišlo to k němu náhle, jakoby mu kdosi dal drogu do nápoje. Ale proč by to Azmayové dělali?

Lidé kolem se mění. Letní Vánek, vyhlášená místní krasavice, mu dává na talíř pečené jazyčky mladých vepřounů a tváří se přesladce. Rty má lehce oddálené od sebe, roztažené v širokém úsměvu. Její bílé vystrčené zuby, mu připadají nezvykle cizí, jako by vůbec nepatřily ženě, ale nějaké divoké šelmě. Vane z nich strach. Tarmin sebere sílu a blekoká něco o poděkování. Když od něho Letní Vánek odejde, oddechne si.

Náčelník kteréhosi kmene mu připíjí. V dlouhé řeči se zmíní, že Azmayové kdysi zažili, jak se zčistajasna jejich kvetoucí společenství během pár dnů obrátilo v hromady mrtvol. Slovo *mrtvol* vysloví téměř výhružně. Dívá se na Tarmina hladově. V jeho očích plane cosi vražedného, podivná touha.

„Chtějí mě vůbec prodat Vampům,“ napadá Tarmina bezděky. Celý se zpotí děsem. Dostává podivné myšlenky. Azmayové ho vyloučili z nočního života. Co se u nich děje pod rouškou tmy? Láska? Ale k čemu? Co když se mezi ně vetřeli Lokustové, vnikli do podzemního města a vyžrali ho. Poslední slova zní v Tarminově hlavě jako ozvěna osudu. *Vyžrali ho! Vyžrali ho!* Je na tajné základně Lokustů! NE! To je přece nesmysl. Nemůže to být pravda! Nebo je? Úvahy se vrací. Jejich šílený vír je stále dotěrnější.

Tarmin trpí. Jeho neobvyklé pocity se stupňují k hranici šílenství. Zoufale hledá v davu Hebkou Kadeř, ale nikde ji nevidí. Sestřička kamsi zmizela. Zrovna teď, když ji potřebuje vedle sebe. Rozklepou se mu ruce. Vyklouzne mu z nich pohár s vínem. Hliněné střepey letí po podlaze do všech stran a kapky bylinného vína se usazují na šatech nejbližších lidí. Všichni se smějí. Kolem něho je plno vyceněných zubů. Jsou na krajích zbroušené! Ne, to se mu jen zdá. Je to pouhá iluze vyvolaná stíny. Nebo se mu to nezdá? Tarmin se musí držet, aby nezačal ječet panikou. S omluvným šklebem si jde uříznout kus pečeného masa. Ostří nože se elegantně vyhne pečince a končí na jeho prstě.

„Nepoškoď se nám!“ zubí se na něho drobné děvče s hnědozelenýma očima, které mu zavazuje ránu. V jejím hlase zní studený záhrobní motiv. Chybí pouze hluboká jáma na kosti a oheň na maso. Dívka se rozkošnický mazlí s pruhy krve na jeho kůži. Mezi pootvřenými rty se jí ukáže špička jazyka. Tarmin zahlédne její hladové tesáky a je mu na omdlení. Když se zakousne do plátku pečinky, kterou mu mezitím kdosi ukrojil, vystoupá

mu žaludek až do krku. Musí pryč, nedokáže již déle setrávat ve velké jeskyni, uprostřed davu Azmayů.

Všimne si, že dva z pěti vybraných chlapců zmizeli pryč s několika dívkami. Vnukne mu to nápad. Vysloví přání zůstat chvíli sám na pozorovatelně, aby se mohl pomodlit ke svým bohům. Azmaye tím překvapí, ale jeho prosby jsou dnes svaté. Naštěstí se neptají na jména těch, kterým chce projevit úctu. Žádná nezná. O nebesa se nikdy nestaral. Ony o něj taky ne. Rychle vezme ze stojánku Kiutlanuxsiwaj. Vyběhne po schodech nahoru a nechá svůj doprovod přede dveřmi. Svalí se na kobereček, který mu tam přinesli. Nepříjemné pocity zmizely. Nerozumí tomu, možná nervozita. Leží uvolněně na zádech, v rukách drží Kiutlanuxsiwaj a pokouší se s ní mluvit. Neodpovídá mu. Odpočívá, netuší jak dlouho. Opět se cítí báječně. Je čas vrátit se do velkého sálu.

Před odchodem se rozhodne procvičit si přesun vědomí, který ho naučili v klášteře. Poslední trénink před zápasem. Zklidňuje dech a uvolňuje tělo. Jeho vědomí pomalu utlumuje podněty z okolí a vznáší se v beztvarem prostoru. Nad ním vede průduch z těla ven, on putuje opačným směrem. Pomalu nutí klesat svou životní energii dolů a rozptýlit ji v organismu. Zaplavuje ho vjem neznámého vlivu. Dnes ho tvoří malé ohnisko, téměř na dosah ruky.

„Kiutlanuxsiwaj! Ty jsi Skrymor?“ zděšeně si uvědomí jeho zdroj. Odpoví mu záplava obrazů vyjadřujících odmítnutí.

„Kdo jsi tedy?“ vysílá k ní. Kiutlanuxsiwaj uhýbá jeho myšlenkovým dotykům. Na znamení přátelství mu ukazuje vlídně se usmívající ženu.

„Co se děje na Narce?“ klade palčivou otázku. Kiutlanuxsiwaj se před ním stahuje. Buď sama neví, nebo nechce říct. V Tarminově vědomí se místo odpovědi ukáže opět prostorový útvar, který vypadá jako srpek měsíce. Zmizí, objeví se a zase ztrácí. Cosi nutí Tarmina, aby sám vyvolal představu předváděného obrazu. Odmítne. Žádá vysvětlení. Nedostává ho. Symbol neustále usiluje o jeho pozornost a v Tarminově hlavě zní pocit, že je velmi důležitý, který roste až za hranice snesitelnosti. Podvolí se mu. Zkusí ho zopakovat. Příliš se mu to nedaří. Měsíček se znovu vrátí, ukáže se mu a opět rozplyne. Teprve na pátý pokus Tarmin vytvoří v mysli obraz, kterým zhruba napodobí vzhled měsíčku.

„Co to znamená?“ ptá se dýky, ale nedostává odpověď. Místo ní před něho skočí další útvar připomínající hvězdičku a znovu se po něm důrazně žádá, aby si ho zapamatoval. Totéž proběhne s obrazem prstence, z jehož středu stoupá vzhůru trychtýř duhových pa-prsků.

Barevné symboly se před ním střídají v jednom proudu. Musí neustále opakovat jejich představy. Dovídá se i pořadí. Srpek měsíce a hvězdička patří na první nebo druhé místo. Zářící prstenec následuje až jako třetí. Když Tarmin spolehlivě reprodukuje všechny tři tvary, ztrácejí se.

„K čemu mi to bude?“ vysílá zlostnou myšlenku ke Kiutlanuxsiwaj. V mysli mu probleskne obraz záchranného kruhu, nic víc. Tarmin se dožaduje vysvětlení. Marně. Porovnává vjemy přicházející od Kiutlanuxsiwaj se Skrymory. Nalézá odlišnosti, ale i mnoho společného. Celou dobu má dojem, že se mu Kiutlanuxsiwaj drže hrabe v mozku. Bom-

barduje ji dotazy. Bez odpovědi. Vzdává to a začíná se pomalu vracet zpět. Znova si uvědomuje své tělo, jeho váhu, rytmus dechu a tlukot srdce. Zlehka otevírá oči.

Do místnosti skočí postava. Tarminovi se ještě nevrátila kontrola nad končetinami. Bezmocně leží a přihlíží, jak mu vetřelec bere z rukou oštěp s Kiutlanuxsiwaj a přikládá mu její ostří na hrdlo. Ze dveří vedoucích na ochoz pozorovatelně vyklouznou další dva stíny. Spoutají ho, do úst mu dají hrušku roubíku a vedle jeho hlavy postaví zapálené svíce. Když se rozhoří, pozná útočníky. Je to kněží Životodárná Síla, Všemocný Hrom a Moudrý Had.

„Prohrál jsi svá tajemství cizince, je čas umírat,“ pronesl Moudrý Had. Všemocný Hrom, který držel Kiutlanuxsiwaj na Tarminově hrdle, na ni zatlačil. Tarmin se skoro dusil. Čepel se mu zarývala hluboko do kůže, ale neprotínala ji. Kiutlanuxsiwaj najednou divně otupěla, neurážla by ani shnilý brambor. Moudrý Had pokýval hlavou, nevypadal překvapeně. Gestem zastavil nápor na Tarminovo hrdlo a suše pronesl: „Kiutlanuxsiwaj si nepřeje, aby cizinec zemřel. Pokládá ho za tak důležitého, že se veřejně staví proti nám.“

Obětní dýka se vzdálila od Tarmina a nahradil ji zcela jiný nůž. Moudrý Had se otočil přímo k Tarminovi: „Sledovali jsme tvoje cvičení. Určitě je zdrojem nezvyklých schopností. Nebudeme tě proto urážet mučením. Umíš zajisté potlačit vjem bolesti jako onen zvěd, kterého jsme před lety zajali. Přišel z kláštera Nejsvětějšího Proroka a jeho tělo mělo divné zlomy energie, podobné tvým. Zvláštní, vid’?“

Moudrý Had se pobaveně podíval na Tarmina a dodal: „Připouštíme, žes nás zmátl. Když tě k nám přivedli, klepal ses děsem ze smrti. Velmi věrohodně. Dnes v tobě nevidím ani stín bázně. Získals náš hluboký obdiv. Jsi pravý mistr převleků.“

Velekněz se nepatrně uklonil na znamení úcty a pokračoval: „Nabízíme ti obchod. Tvůj život za to, co víš. Věříme, že to přijmeš. Nikoliv ze strachu. Ovládnout síly těla si zajisté žádalo velkého úsilí. Určitě netoužíš, aby tvoje píle shnila v zemi.“

Život, co s ním, když neměl kam jít. O toulky po lesích nestál. Tarmin zavrtěl hlavou. Zavřel oči a připravil se na vražedný řez. Z čekání na smrt ho vytrhla mladší kněžka Životodárná Síla. Vesele pronesla: „Nestojíš o krček, vid’? Co takhle prodej Vampům?“

Otevřel oči. Podíval se do její šklebící se tváře, na které červenala dlouhá jizva, a pokýval hlavou. Kněžka pokračovala: „Tvůj úkol bude důležitý. Podporuje tě samotná Kiutlanuxsiwaj. Možná, že to s námi myslí dobře. Má však své vlastní zájmy a my také. Kdo ví, jestli se ty její shodují s našimi. Nedávno nechala bez varování zmasakrovat náš lid. Děláme si starosti. Zřejmě chceš proniknout mezi elitáky maskovaný za tělo na prodej. Nejsme přátelé vojáků, ale viděli jsme už jednou následky jejich zásahu. Jejich hrozné zbraně při něm často nerozlišovaly mezi Lokusty a nevinnými. Nestojíme o to, aby sem kvůli tobě vyslali trestnou výpravu.“

Tarmin se váhavě díval na kněžku. Zašklebila se na něho: „Při oslavě jsi říkal, že se mi chceš s něčím svěřit. Jsem zde.“

„Cizince, poctili jsme tě důvěrou,“ obrátil k němu Moudrý Had: „Víš o nás téměř vše. Vyndáme ti roubík a poslechneme si, jak ty věříš nám.“

„Věřil jsem vám. Netušil jsem, že jste kanibalové! Při oslavě se každý těšil, až mě sní,“ vyhrkl se Tarmin, když mohl hovořit. Kněží se rozchechtali.

„I my ovládáme rozličné schopnosti,“ ušklíbl se Všemocný Hrom, „všechny tvoje ne-příjemné pocity jsem vytvořil já, abych tě donutil odejít od lidí. Použil jsem k tomu temnou sílu boha války Huitzilopochtla. Pomocí ní jsem v tobě vyvolal depresivní nálady. Těší mě, žeš na to nepřišel.“

„Ale kde je Hebká Kadeř,“ vyhrkl Tarmin, „zmizela. Nikde jsem ji neviděl!“

„Leží v chrámu,“ odpověděl zachmuřeně Moudrý Had, „namířil jsem na ni hadí hůl. Odmítla prozradit, co o tobě ví. Kvůli tobě se dopustila hrdelního zločinu!“

„Proboha, proč jste ji zabili!“ vykřikl zoufale Tarmin, „vždyť vůbec nic nevěděla!“

„Cizince, přišels z divného světa,“ zavrtěla hlavou Životodárná Síla, „u nás se potrhle holky nevráždí. A Hebka nakonec mluvila. Když ji jedové zuby iwedaga polechtaly na tváři, řekla nám vše. Pak se nervově zhroutila. Naříkala, že tě zradila, a museli jsme jí dát sedativa. Usnula po nich. Je příliš vznětlivá a labilní. Její matka měla velmi těžký porod. Rodila čtyřicet hodin a zemřela přitom. Hebku jsme zachránili nožem, ale zůstalo to v ní. Vyčítá si smrt, kterou přinesla, a touží mít někoho, kdo je s ní pevně spojen. A tys to citlivé dítě klidně zneužil pro svoje plány!“

„Nezneužil jsem ji! Tak to není!“ zavrtěl Tarmin hlavou, „nahradila mi mou sestru. Pomohla mi, když mi bylo nejhůř!“

„Hebka nám řekla, žeš jí dal slib,“ prohodil Moudrý Had vážným hlasem, „přisahals, že po oslavách Dne Příchodu nám prozradíš i to, co ona neví. Cizince, plníš přísahy dané důvěřivým dětem?“

Tarmin pokýval hlavou. Stále trochu váhal, a proto začal opatrně: „Transplan ročně nakupuje kolem tří tisíc odsouzenců k smrti. V dokladech uvádí, že většinu z nich odesílá do plynových komorách jako nevyhovující odpad, ale není to pravda. Všechny dárce vozí na přísně tajné místo někde v lesích na Norwicku. Neví se, co se tam s nimi děje. Možná ale, že část z nich slouží pro transpersonace. Chtěl bych zjistit pro koho.“

Kněží se tvářili nevěřicně, ale Moudrý Had zamyšleně prohodil: „Pamatuji si, že mi Malaki jednou vyprávěl o transpersonaci. Nejen jeho domácí had, ale prý i naši předkové ji občas činili. Naše znalosti o ní jsou však kusé. Kiutlanuxsiwaj nám odmítá cokoli bližšího sdělit. Možná, že podivné obchody s lidmi opravdu znamenají důležitou věc. Stále však nevíme, proč tě Oddaní poslali k nám.“

Tarmin pokýval hlavou a pokračoval: „Nepatřím ke klášteru Nejsvětějšího Proroka. Když jsem vám vyprávěl svůj příběh, nelhal jsem. Jenom jsem vynechal pár věcí. Z opatrnosti.“

Zhluboka se nadechl a splnil svou přísahu sestřičce. Nevynechal nic. Pověděl jim o útěku od Frankí a jak ho mniši přinutili k výcviku. Popsal jim své zážitky v podzemní kryptě a strach, který se ho zmocnil. Vyličil svůj pokus uniknout osudu, zmařený povoleným uzlem na úvazku člunu. Historii zakončil tím, jak se v udírně zbavil se strachu ze smrti. Nakonec jim řekl i o symbolech Kiutlanuxsiwaj.

Když skončil, rozhostilo se ticho. Trojice kněží se zaraženě dívala po sobě. Mlčení prolomil Moudrý Had: „Křivdili jsme ti. Tvůj úkol je větší, než jsme si dokázali představit. Riskneme hněv vojáků a prodáme tě. Proti nim máš ale pramalé šance na úspěch.“

Tarmin pokýval hlavou. Věděl, že jde na sebevražednou misi. Velekněz mu nechal sejmut pouta a zamyslel se: „Tu trojici symbolů známe. Kiutlanuxsiwaj považuje za

nutné, abychom je uměli. Nikdy nám neřekla proč. Souvisí s nějakým nebezpečím na Narce. Máme dojem, že se ho bojí i Kiutlanuxsiwaj.“

„Ptal jsem se jí, ale nechtěla mi nic prozradit,“ odušil Tarmin.

„Ani nám nic nesděluje,“ zachmuřil se Moudrý Had, „předstírá, že nezná naši řeč. Nevěříme jí. Ve snech, co nám posílá, ovládá spenglish až moc dobře. Dává nám pokyny, různá záhadná znamení, vize, vnuknutí, ale neposkytuje nám jediný prostředek, kterým bychom s ní mohli hovořit jako rovnocenní partneři. Bojí se, že potom by nám musela spoustu věcí vysvětlovat.“

„Ta dávná válka?“ zamyslel se Tarmin.

„Jsi bystrý!“ pronesl uznale Moudrý Had, „Kiutlanuxsiwaj s námi jedná jako generál s vojáky. Dává nám příkazy, ale žádné vědomosti. Netušíme, co zamýšlí, a proto její plány nemůžeme prozradit nepřítelům, ale také proti nim nedokážeme protestovat. Kdo ví, co její cíle přinesou nám. Škodu, nebo prospěch? Chlapče, strkáš nos mezi iwedagovy kly. Budeme na tebe myslet při obětování bohům.“

„Stal jsem se Bojovníkem Měsíčního Paprsku. Nebojím se ani umírání, ani bolesti,“ prohodil směle Tarmin. Moudrý Had se širokým úsměvem zavrtěl hlavou: „Smrt a utrpení je to nejmenší, co tě může potkat. Lezeš mezi bestie. Budeš muset žít jako oni, aby sis získal jejich důvěru. Odtud je malý krůček ke tvé proměně v démona, stejně hrůzného jako jsou ti, proti kterým právě bojuješ.“

Tarmin se na něho nechápavě podíval. Velekněz ho však pouze poklepal po rameni: „Vrať se do sálu. Lidé tam žijí ve sladké nevědomosti. Nic netuší. Pro ně jsi velký zachránce a brzy tě pasují na poloboha. Řekl bych, že právě diskutují, jak tě nejvíce potěšit. Přemýšlí, jestli tě nějak neurazili, žes tak náhle utekl.“

Kněží zmizeli ve dveřích vedoucích na ohoz. Kdyby Tarmin neměl zápěstí pomačkaná pouty, mohl by si myslet, že se mu to všechno jen zdálo. Vzal oštěp s Kiutlanuxsiwaj a vyšel ven. Jeho průvodci na něho netrpělivě čekali přede dveřmi vedoucími do pozorovatelné. Když s nimi vešel do velké jeskyně, zjistil, že trojice kněží, která ho vyslychala, tam již dorazila. Podle všeho existovala celá spleť chodeb, o kterých neměl ani tušení.

Ostatní vylosovaní mládenci se už vytratili. Určitě neodešli sami, ale i tak zde stále setrvalo plno lidí. Radostně ho vítali, měli pro něj překvapení. Vymohli zrušení jeho zákazu. Směl si na svou poslední noc zvolit libovolnou ženu. Může jich být víc, smáli se. Zaskočili ho, vcelku si zvykl na osamělé noci. Ze všeho nejvíce toužil po vydatném spánku, aby měl dost sil na zítřek. Zmateně se zadívá na záplavu vyzývavých úsměvů a namítne: „Zákaz je přece kvůli karanténě.“

„Dáváš nám svůj život,“ vysvětluje mu Bystrý Zrak, „každá Azmayka ti proto ráda věnuje pár osamělých měsíců karantény, která na ni dolehne po noci s tebou. Bude jediná žena velké oběti. Chceš-li, můžeš si dnes klidně zvolit i víc děvčat. Všechny tím potěšíš.“

„Kterou ale?“ ptá se Tarmin sám sebe v duchu. Na kraji vidí stát Letní Vánek, místní krásku. Dnes potřebuje víc přítelkyni než nádheru. Škoda, že Hebká Kadeř je ještě dítě a spí v chrámu po uklidňujících lécích. Běhá očima po davu a hledá Diblici Křišťálku, ale nikde ji nevidí. Vzpomene si, že Ohnivá Střela po ní pokukoval během večera. Možná, že spolu už odešli. Diblice se mu smutně omlouvala, že nesplní svůj slib. Zamrzí ji, že před-

časným odchodem promeškala příležitost. Tarmin by o ní sice mohl požádat, určitě by mu vyhověli, ale nechce kazit jiným zábavu.

Bloudí očima dál. Na boku zahlédne Perličku. Vždy si s ní rád povídal, ale je nejméně o dvacet let starší než on. Zmateně dál bloudí po desítkách hezkých tváří. Mladší dívky se baví jeho rozpaky a dělají na něho vyzývavé posušky. Starší ho povzbuzují. Ozve se výkřik, že ženské koušou jenom občas a prý se to dá přežít. Polovina davu vyzyvatelek se smíchem svorně vycení zuby.

„Ach jo,“ povzdychne si Tarmin a rozhodne se provést výběr naslepo. Odloží Kiutlanuxsiwaj na stojánek, aby s ní někoho nezranil. Vlevo mimo chumel nápadnic zahlédne osamocenou ženskou postavu. Sedí na stoličce a se sklopenou hlavou zkoumá desku stolu. Vida, alespoň jedna, která o mne nestojí. V tom ji pozná a zarazí se. Pápěří. Čekal by ji v předních řadách davu, křičící, skákající metr do vzduchu, aby připoutala jeho pozornost. Asi se už vyléčila, řekne si v duchu. Chystá se zavřít oči a směle vykročit vpřed.

Náhle Pápěří zvedne hlavu. Když vidí, že se na ni Tarmin dívá, rozzáří se jí oči úžasem. Prudce vyskočí a smete talíř s jídlem. Vyrazí zběsile vpřed. Uklouzne po čerstvě rozlité omáčce a padá dopředu. Zkouší se zachytit stoličky. Zvrtne se jí pod rukama, odletne do strany a s rachotem narazí na sousední stůl. Na něm se z vršku mísy uvolní ozdobný plod granátovce. Kutálí se po tabuli a povalí vysoký svícen, který pádem urazí pípu u soudku s pivem.

Tarmin třesí oči. Pápěří už zjistila svůj omyl. Leží na podlaze celá zkoprnělá, ve velké louži piva, která prší ze stolu vedle ní. Žlutá záplava protéká všemi spárami ve vrchní desce. Crčí na podlahu v desítkách praménků. Vypadá to, jako by si dřevěná prkna důkladně ulevovala. Od stropu jeskyně se odráží šílený chechtot stovek Azmayů. Mnozí sedí zcela bezmocně na zemi, popadají se za břicho, rudí ve tváři a z očí jim tečou slzy. Vyhlášené průšvihy Pápěrky dostaly další přírůstek.

Pápěří se vzpamatuje. Po čtyřech vyleze z lepkavého piva. Utíká pryč. Směřuje k bočnímu východu ze sálu. Do cesty jí vběhne Tarmin a zadrží ji. Sám neví, proč to udělal. Prostě se tak stalo, aniž o tom uvažoval. Možná se o to přičinila Kiutlanuxsiwaj, nebo něco úplně jiného. Bojovník Měsíčního Paprsku nejedná vždy zcela z vlastní vůle.

Tarmin hlasitě oznamuje svoje přání strávit dnešní noc s Pápěří a zdvořile se ptá zmáčené dívky na souhlas. Kouká na něho nevěřičně stejně tak jako ostatní. Všeobecné udivení přehlušuje vískot Létavice. Věčná ochránkyně Pápěří poskakuje, točí se dokola, vykopává nohy a radostně povykuje bezzubými ústy. Brzy nakazí i ostatní. Azmayové se smějí. Padají halasné poznámky o Tarminově řádění v čele vichrů, křičení u hranice, nahatém dovádění v ložnici a hlavně o miliskování v udiřně. Všichni se báječně baví. V jejich šprýmech není škodolibost, spíš radost nad krásným zakončením Tarminova souboje s čelem vichrů.

- - - Kapitola 23 Pomoc, která nezapřela sama sebe

Opět vrtulník, tentokrát mnohem větší. Jeho trup překrývá na přídě a zádi průsvitný deštník dvojice vrtulí. Od rotujících listů proniká do kabiny pouze slabý tepot. Tarmin sedí u velkého okna a pozoruje zasněženou krajinu plynoucí pod nimi. Tělo mu halí slavnostní oděv válečníka, ozdobený na rukávech vyšíváním a vpředu sítkou z pozlacených kroužků. Hlavu mu zakrývá přilba ve tvaru iwedagovy trojoké hlavy, v ruce svírá oštěp s Kiutlanuxsiwaj a za širokým opaskem z černých kovových plíšků mu visí několik vrhacích hvězdic, dlouhý nůž a nezbytný váček s jedovatými Suertarmy.

Tarminova oběť je posvátná. Zvyk vyžaduje, aby takový čin byl dobrovolný. Kdyby se rozhodl utéci, nikdo by ho nestíhal. Žádná ruka by ho nezadržela, kdyby si přál zemřít dříve, než ho předají Vampům. Ostatní vybraní mládenci vypadají podobně, pouze místo Kiutlanuxsiwaj drží krátká kopí zdobená ptačími pery.

Pěkně vyděsili osádku vrtulníku, která obvykle převážela lidi určené na transplantace pevně svázané, s roubíky v ústech. Jejich pasažéři divoce kouleli očima a během cesty se často hrůzou znečistili. Kapitán stroje nevěřičně kroutil hlavou, když mu velekněz vysvětloval, že šest po zuby ozbrojených mláďenců opravdu zná svůj osud a letí zcela dobrovolně. Teprve po dlouhém přesvědčování, ke kterému se připojili i sami obětovaní, svolil, aby nastoupili dovnitř helikoptéry se všemi svými zbraněmi. Pečlivě však zamknul dveře mezi prostorem pro cestující a pilotní kabinou.

Letí jich celkem deset. Tarmin a pět náhradníků, dále Moudrý Had a dva obchodní specialisti Azmayů, Dlouhý Prst a Přívětivé Oko. Desáté místo, poslední volné, zaujala Pápěří, žena hlavní oběti, která nechala stát na zemi zklamané dívky ostatních pěti mláďenců. Něžně se tiskne k Tarminovi. Opírá si hlavu o jeho rameno, jednou rukou mu jemně svírá dlaň a druhou se dotýká oštěpu s Kiutlanuxsiwaj. Září štěstím.

Tarmin musí přiznat, že to s Pápěří vcelku šlo. Svým způsobem ho jejich společná noc i potěšila. Vlastně by skoro mohl říci, že se mu dovádění s ní líbilo. Pravda, ze začátku ho málem přivedla k zoufalství. Trvalo mu nejméně půl hodiny, než zastavil její proud slz a přesvědčil ji, že mu opravdu svou zbrklostí nepokazila večer. Podobnou scénu mu později ještě párkrát zopakovala, ale se slábnoucí intenzitou. Její poslední brek rozehnal jediným pohlazením.

V intervalech mezi Pápěřinými nářky se koupal v úžasných přívalech její lásky. Ještě teď se mu z toho točila hlava. Škoda, kdyby nám život dopřál více času, asi bych se do tebe zamiloval, povzdechl si smutně. Nestihneme to. Pohladil ji po ruce. Lehce zavrtěla na jeho rameni.

Vzpomněl si na Ilku. Vztah s ní probíhal přesně obráceně. Zahrnoval Ilku svou náklonností a ona jeho úvahami o kalendáři. Kdyby se takhle spojila hezká Ilka s Pápěří v jednu osobu, vznikla by z nich kouzelná bytost. A pokud by se k nim přidala i vzrušující Oddaná Esun, zasníl se na moment, povstala by snad bohyně lásky. Kdo ví, jestli by se mu potom vůbec chtělo do války se Skrymory.

V noci příliš nespál, ale necítil se unavený. Ráno bez problémů vystoupal k Posvátnému Pohřebišti, které se nacházelo mimo podzemní město, ve velké jeskyni na vrcholku

kopce vzdáleného několik kilometrů. Kněží otevřeli dřevěná vrata a Tarmin vešel s ostatními do tmavé prostory. Ve světle pochodní minuli urny. Došli do rohu plného sošek, kde se ukládaly vzpomínky na mrtvé, jejichž těla se ztratila. Největší náhrobek, vytesaný v životní velikosti z monolitu bílého asperoncalu, náležel Malakimu. Zachycoval ho ve chvíli jeho triumfu, jak drží své srdce nad hlavou. Přes hrud' se mu táhla dlouhá krvavá rána, na podstavci pod ním ležela Kiutlanuxsiwaj a kolem ní se ovíjel domácí had.

Padli před sochou Malakiho čely na studenou zem a kněží krátce zpívali. Totéž se zopakovalo i před dalším monumentem, velkým kusem špičatého neopracovaného kamene posázeného lidskými kostmi, smutným symbolem nedávné války, potom před malými soškami, památkami na nezvěstné, a nakonec směrem do velké jeskyně, kde v urnách odpočíval popel zemřelých Azmayů. Nyní přišli na řadu oběti, Tarmin a ostatní mládenčí. Kněží jim proměřili postavy a obtiskli jejich tváře do měkké hlíny. Nevrátí-li se, budou podle nich vyrobeny náhrobky a zaujmou čestná místa vedle hrdinů Azmayů.

Na závěr rituálu vystoupil z řad jejich průvodců starší muž jménem Býčí Šíje. Oznamoval, že trpí rakovinou a zbývá mu málo dní. Poprosil o svolení, aby směl převzít Tarmínův závazek krevní msty. Chtěl se odebrat na Zlatou državu převlečený za obchodního zástupce a zabodnout do Ditra dutý hrot naplněný výtrusy močálových plísni. Zajímalo ho, považuje-li Tarmin takový trest pro vraha své sestry za přiměřený.

Tarmin na něj šokovaně zíral. Něco takového nečekal. Býčí Šíje si jeho úžas vyložil špatně. Horlivě mu objasňoval, že stažení z kůže vyžaduje víc času, než útočnickovi obvykle dopřejí přátelé oběti, a dušoval se, že ani nejzručnější stahovač nezpůsobí odsouzení horší muka než pomalá a nevyléčitelná otrava psychojedem bahenních rostlin.

„Děkuji ti za tvou nabídku,“ řekl Tarmin po kratším váhání, „ale nemohu ji přijmout. Přivedl mě sem útek před Ditrem. Jeho čin vám přinesl prospěch, a proto se nehodí, abyste ho za to zabili. A ani moje mrtvá sestra si nepřeje, abych ji pomstil.“

Kněží pokývali hlavami. Souhlasili s Tarminovým rozhodnutím. Býčí Šíje se však zatvářil nechápavě a vypadal skoro uraženě. Přemýšlení nebylo silnou stránkou jeho nízké svalnaté postavy. Tarmin ještě jednou zkusil vysvětlit mu svoje důvody, ale neuspěl.

V poledne přiletěl vrtulník a proběhlo poslední loučení. Těsně před nástupem Tarmin objemul Hebkou Kadeř.

„Zradila jsem tě,“ špitla mu se slzami v očích, „velekněz mě strašně vyděsil iwedagovými zuby na hadí holi. Nezlob se na mě.“

„Nic se nestalo,“ ujišťoval ji, „stejně jsem to chtěl kněžím říct.“

„Moudrý Had mi zakázal o tom mluvit,“ zašeptala, „nosím teď tvoje tajemství. Budu ho v sobě opatrovat jako památku na svého brášku.“

„Jdu na smrt,“ usmál se na ní povzbudivě, „splň mi poslední přání odsouzence. Dej mi slib, že na mě zapomeneš.“

„Proč chceš ode mne takovou ošklivou věc?“ zhrozila se poděšeně.

„Nebudu už existovat. Nenos v sobě mrtvé. Roznášejí mor,“ pohládl ji něžně po vlasech. Zavrtěla hlavou a vyhrkla: „Ne! Budeš žít navždy! Ve mně!“

Neenaléhal na ni. Věděl, že časem si vzpomene na jeho poslední přání a pochopí, proč to chtěl. Políbil ji a nasedl do vrtulníku. Odletěl i s ostatními ve vrtulníku za velkého jásotu společenství Azmayů. Stal se pro ně hrdinou. Jenom kněží, kteří ho v noci vysly-

chali, věděli, k čemu se chystá, a nervózně při loučení přešlapovali. Nevypadali na to, že by mu dávali velkou naději na úspěch. Nyní bylo pozdě na podobné úvahy. Blížil se k cíli svojí cesty.

Všichni v kabině se mačkali u oken a zírali na rozlehlou vládní základnu měřící mnoho kilometrů. Vzadu za ní stál na obrovské ploše kosmodromu štíhlý raketoplán, který zajišťoval kyvadlovou dopravu mezi orbitem a planetou. Skrz mlžný opar probleskovaly obrysy Kosmocity. Úchvatný pohled netrval dlouho. Stroj dosedl na plochou střechu jednoho domu. Když se zastavily vrtule, podlaha pod nimi se pohnula a gigantický výtah je odvezl i s helikoptérou dovnitř budovy.

Dopravní unašeč je vyklopil na kraji obrovského hangáru. Kromě nich se tam nevykytoval jediný člověk, i jejich piloti se vytratili. Stálo tu jen několik helikoptér různých velikostí, pár menších letadel a mnoho dalších mechanismů, o jejichž účelu Tarmin nic nevěděl. Připadal si mezi nimi zvláště a nervózně svíral svůj zlomený oštěp s Kiutlanuxsiwaj. Když se před nimi objevila průsvitná postava spoře oblečené dívky, zděšeně sebou škubl.

„Vítejte v Galanetu, společné Hanzovní stanici KosmoFlotily a dalších významných firem,“ mluvila melodickým hlasem, „prosím, vyčkejte zde na příchod regeny Cgue-Jariny, obchodní zástupkyně Transplanu, mon.sp.ea. Dorazí k vám za sedm a čtvrt minuty.“

Ohnivá Střela odvážně přistoupil k dívce. Jeho ruka, kterou ji chtěl podat, volně projela skrz ni. Užasle vykřikl.

„Jsem pouhou projekcí, avšak v Rubínové lodi čeká můj vzor a další půvabné ženy. Úspěšný obchod si žádá oslavu v zábavném sektoru Extáze,“ zašveholil její hlásek a objevil se červeně osvětlený dům ve tvaru plachetnice a plastická mapka, kde se nachází on i další podobné atrakce. Poté vše zmizelo. Příhoda všechny pobavila. Ohnivá Střela tiše klel, ostatní se smáli. Pápěří se přitiskla k Tarminovi. Oči měla vlhké. Loučila se s ním.

Na boku haly se otevřely dveře výtahu. Vystoupila z nich skupinka pěti mužů a rychlou chůzí směřovala přímo k nim.

„A safra!“ zaklel Tarmin, když je poznal. Na čele rázoval Ditr s nějakým uniformovaným mužem, za ním šli jeho nohsledi Brut, Alfonso a Jonáš.

„To čumiš, ty spratku, jak jsme tě vyhmátli,“ hulákal Ditr zdáli s potměšilým úsměvem, „není nad to poslat zprávu kámošům, kde seš. Hned, jak jsem se doslechl, že ti tvý nový kunčafci prodávaj dušičky, říkal sem klukům, že se na ně musíme mrknout.“

Tarmin sevřel oštěp s Kiutlanuxsiwaj a zoufale přemýšlel co teď. Azmayové se na něho překvapeně dívali. Vetřelci se zastavili několik metrů před nimi a Ditr vytáhl z kapsy velkou kuličku. Držel ji před sebou mezi dvěma prsty a zubil se: „Máme pro tebe dáreček, votlemenče. Majitelka to už nechtěla. Moc nás prosila, abysme si to od ní už konečně vzali.“

Tarmin se na předmět pozorně zadíval a škubl sebou hrůzou. Bylo to umělé oko jeho kamarádky Taviny Skleněnky, která ho zradila a svědčila proti němu. Potom ale podlehla nátlaku Svatých Panen, řekla jim Ditrův plán, a tím umožnila Tarminův útek. Co s ní jenom udělali?

„Poznal to! Je to tutově on! Jmenuje se Tarmin. Vrahoun a prznitel. Jeho maso patří podle rozsudku naší državě,“ sdělil Ditr muži ve stejnokroji policisty. Ukázal na trojokou iwedagovu přilbu na Tarminově hlavě a vyštěkl: „Sundej si tu maškarádu z palice, hajzlíku, ať si tě můžeme pořádně prohlídnout.“

Tarmin namířil před sebe čepel Kiutlanuxsiwaj, která se maskovala za dětský nůž ze špatného kosmixu. Ditr se výsměšně podíval na zlomený klacek s přivázaným kusem plechu, který na něho mířil, a rozchechtal se: „Ten zsranej zadek chce kousat, Brute, promluv si s ním.“

Brut si natáhl rukavice, opancéřované až k loktům, a pohnul se vpřed. Skočil před něj policista, který je doprovázel, a vykřikl s výhružně vztyčenou rukou: „Stop! Nacházíte se na výsostném území Galanetu. Ve všech jeho prostorách jsou souboje zakázány.“

Brut se s viditelnou nechutí stáhl. Opět se objevila projekce dívky a zašveholila: „Vyčkejte laskavě příjezdu regeny Cgue-Jariny, obchodní zástupkyně Transplanu, mon.sp.ea. Její plošina k vám dorazí za jeden a půl minuty.“

Ženština se ztratila. Brut probodával Tarmina výhružnými pohledy a vrčel: „Máš kliku, že na tvý kosti vypsali slušnou cenu. Jinak bych ti je, ty votlemená držko, rozmlátil na maděru.“

„Zachovej klid! Mysli na svůj úkol,“ zašeptal nervóznímu Tarminovi zezadu Moudrý Had. Připomněl mu, že hájí mnohem větší zájmy než pouhý osobní spor.

„Ne!“ zasyčel tiše Tarmin a ve své mysli dodal: „Peníze za mě ti Zlatí zmetci nedostanou.“

„Kiutlanuxsiwaj,“ pronesl v duchu k podivné dýce, „vím, že máš v plánu samé velké věci, ale zrovna teď mám chuť na menší úklid!“

V levé stěně hangáru se otevřely dveře. Vyjel z nich otevřený vůz bez postranic s pěti řadami dlouhých sedaček. Vepředu seděla zcela sama žena v zelených šatech s dlouhými světlými vlasy, za ní tři elitní vojáci v šedomodrých uniformách s emblémy vybuchující novy. Vozidlo zastavilo. Eliťáci beze slova vyskákali a ve zlomku vteřiny zaujali místa ve vrcholcích velkého trojúhelníku kolem shromážděných. Světlovlasá žena vystoupila pomalu, ale zůstala stát u plošiny. Promluvila k nim z dálky dobrých dvaceti metrů.

„Jsem regena Cgue-Jarina. Mám pověření Transplanu, mon.sp.ea., ke všem jednáním o prodeji těl,“ představila se s lehkou úklonou hlavy, „v čem vám mohu pomoci?“

„Vážená paní regeno, hovoří k vám nepatrná osoba, zastupující hlas farmářů ze Zlaté državy. Před třemi měsíci nám utekl jeden odsouzenec k smrti při transportu do vaší společnosti,“ začal mluvit zdvořile Ditr. Ukázal prstem na Tarmina a pokračoval: „Nyní jsme zjistili, že ho zajaly tyhle maškary a chtěj ho neoprávněně prodat,“ Ditr se zazubil na Azmaye, „ze zákona, jménem poctivejch usedlíků, za který mluvím, si dovoluji požádat o vrácení našeho majetku. Je řádně registrován na Galapolu pod označením Tarmin.“

Regena po Ditrových slovech viditelně zpozorněla a něco pronesla do malého mikrofonu vysílačky, který měla uchycený na šatech. Eliťáci, kteří až dosud stáli kolem nich, ve vzdálenostech zhruba třiceti kroků, se založenýma rukama a ležérně rozkročení, jako by se jich to vůbec netýkalo, najednou ožili a sáhli po zbraních. Dostanou mě dřívě, než udělám krok, uvědomil si Tarmin. Náhle si vzpomněl na Suertarm. Ano, to je ono! Ať se Vampové hezky snaží, když o něho tak stojí.

Popotáhl nosem. Předstíral, že hledá v kalhotách kapesník, místo toho však vytáhl z vácku u pasu jedovatou kuličku Suertarmu. Sevřel ji opatrně v pěsti. Udělal to tak, aby ji vojáci na moment zahlédli. Doufal, že poznají, co drží, vždyť před třinácti lety bojovali s Azmay. Nezklamali ho, viděl, jak něco šeptají do komunikátorů. Regena se zatvářila poplašeně.

„Nesmíš!“ sykl na něho zezadu Moudrý Had, avšak Tarmin zrovna teď neměl náladu poslouchat rady starších.

„Kdo jsi, mládenče?“ zeptala se ho nejistě regena. Tarmin zaváhal, slušnost vyžadovala, aby se s úředníky velkých firem mluvílo podobným stylem, jak to udělal Ditr. Nechtěl však, aby herec, který bude příští rok hrát jeho činy, poníženě kňoural. Raději si honem vymyslel jméno, vypjal prsa a proti všem zvyklostem spustil: „Bohové mě nazývají Přítelem Dýky, udatným bojovníkem národa Azmayů, který holou rukou srazil k zemi Girisanga, velkého šamana kanibalů, a prošel čelem vichrů. Nyní dobrovolně přicházím jako posvátná oběť. Paní smrti, rozřež mě třeba na kousky! Nářku neuslyšíš z mých úst!“

Tarmin hřímal a ve zvednuté pravé ruce třímal oštěp Kiutlanuxsiwaj. Farmáři ze Zlaté državy vyvalili oči, Ditr zrudl ve tváři a sama regena široce otevřela ústa.

„Ty zkurvený maškarády mu vymyly mozek. Odeberte mu tkáň a hned budem vědět, na čem jsme. Kód DNA ho prozradí,“ začal povykovat Ditr. Tarmin znejistěl. Slovo DNA mu vůbec nic neříkalo.

Regena se vzpamatovala a zarazila Ditra pohybem ruky: „Jsme transplantační společnost, nikoliv četníci. Tvrdí-li tento statečný mladík, že sem přišel dobrovolně, věříme mu to. Je to jeho život. Máte-li s Azmayi spor, zažalujte je na Galapolu, nebo si u planetárního kurátora vyžádejte povolení k vedení války.“

„Už se těšíme, naděláme z vás hnojivo na pole,“ ušklíbl se jeden azmayský mládenec na Ditru, který zakvílel: „Paní regeno, prosím, dovoluňte nám jenom, abysme mu směli sundat tu šaškárnu, co má na hlavě, a udělat si jeho fotografii pro soud, pak hned pùjdem pryč.“

Tarmin polknul. Lehce zažmoulal drsný Suertarm v levé pěsti. Opřel si špičky prstů o dlaň tak, aby kuličku předčasně nerozdrtil, a připravil se k boji. Regena znejistěla, nepochybně si všimla jeho příprav.

„Nedovolím! Svůj názor na věc jsem vám už řekla!“ vykřikla zlostně na Ditru. Vzápětí se otočila k policistovi, který sem lidi ze Zlaté državy přivedl, a zasyčela: „Seržante, pokud si přejete změnit profesi a v budoucnu vodit exkurze venkovanů po Galanetu, ukazujte jim raději zábavné sektory. Místní domy vám určitě dobře zaplatí!“

„Hluboce se omlouvám, hned napravím svoji chybu,“ vydechtl policejní seržant staženým hlasem. Otočil se k lidem ze Zlaté državy. Rozpřáhl ruce a vyzval je: „Prosím, ihned se vraťte do výtahu!“

„Příteli Dýky, přijímám tvou oběť pro národ Azmayů,“ řekla regena Tarminovi a křehovitě se na něj usmála. Její pohled stále směřoval na jeho levou ruku sevřenou v pěst. Ditr se vztekle kousal do rtů a ignoroval výzvy policisty k odchodu. Náhle zlostně zajechel: „Soud chce důkazy. Bez fota jsme v PRDELI! Brute, sraž mu tu přilbu z kebuly!“

Hromotluk se pohne směrem k Tarminovi. Vzadu varovně vykřikne regena. Proč se ty pitomý Brute do toho pleteš, posmutní Tarmin a švihne po něm oštěpem s Kiutlanuxsiwaj. Brut nastaví dýce kovovou rukavici. Netuší však, jakého má proti sobě protivníka. Čepel Kiutlanuxsiwaj, která by včera nezdolala ani hrudku másla, se teď činí. Brut nevěřícně zírá na zbytek své paže. Končí mu hned za zápěstím čistým řezem a na krajích pahýlu probleskuje hladce ukrojený ocelový plech. Vzápětí vyráží z tenké čáry na Brutově hrdle krev. Rudý gejzír z prořáté krční tepny vyletí do výše snad čtyř metrů a pokropí celé okolí.

„Nemusíš to brát tak důkladně,“ napomene Tarmin v duchu Kiutlanuxsiwaj. „Brut měl sice postavu statného buvola, ale jinak rozum tasemnice. Chudák, moc se zabydlel v Ditrově zadku.“

Koutkem oka zahlédne, jak se k němu z druhé strany blíží Alfonso, zvedá obušek a tváří se jakoby zbavený smyslů. Tarmin k němu otáčí hrot oštěpu, ale nemá šanci to stihnout, nemůže si v boji pomoci levou rukou, blokuje mu ji Suertarm. Zachraňují ho elitáři. Alfonso se zkroutí v zeleném výboji. Padá na čelo a cestou k zemi mimoděk narazí na Kiutlanuxsiwaj. Dříve než Tarmin dokáže uhnout hrotem oštěpu, obětní dýka se hladově zakousne do Alfonsova boku a rozetne mu ho až k páteři. Z rány se vyvalí proud stře v a Alfonso žuchne do Brutovy krve.

Ditra dnes nečekaně opustil jeho pověstný bystrozrak. Vytahuje pistoli s výrazem vzteklého a nemyslíciho šilence. Zdá se, že vůbec nevnímá, co se tu děje. Drží jenom obyčejnou vzduchovku na omračující střely, s ničím jiným by ho do prostor Galanetu nepustili, ale ve své ješitnosti si ji kdysi pomaloval tak, že z dálky vypadá jako laser. Bu- de mít čas toho litovat.

Tarmin se snaží vrhnout po Ditrovi svůj oštěp, aby mu zabránil ve výstřelu. Když napřahuje paži, už na něj míří temné ústí hlavně. Opět zasahují elitáři. Před Tarminem vyrůstají fialové stěny protisvětelných clon a současně s nimi mizí Ditrova pistole v červeném mračnu. Ztrácí se i s polovinou jeho ruky. Hod oštěpu se však už nedá zastavit. Kiutlanuxsiwaj s pronikavým třeskem proniká světelnými štíty, zabodává se do Ditra, který se kácí s tlumeným zaduněním.

Souboj skončil. Ze Zlaté državy zůstal bojeschopný pouze mladý Jonáš. Dřepí na bobku, drží si dlaně na očích a piští strachy. Pod ním je velká louže. Ohrožuje jen nos a uši přítomných, ale jeden z vojáků ho přesto pro jistotu omračuje zeleným bleskem. Jonáš mocně kvikne, svalí se do vlastní kaluže a utichne.

Kiutlanuxsiwaj nesmí zůstat v rukách nepřátel, pomyslí si Tarmin a vyráží přímo proti světelným bariérám, které poslušně mizejí a pouštějí ho dál. Doběhne ke sténajícímu Ditrovi. Místo pravého předloktí mu trčí roztržštěný pahýl. Z levého ramene mu kouká násada oštěpu. Průletem skrz silová pole celá zčernala. Dřevo ještě slabě dýmá. Tarmin si přehrne rukáv bundy přes pravou dlaň a vytrhne horkou rukojeť. S uspokojením si oddechne, když na jejím konci uvidí nepoškozenou Kiutlanuxsiwaj. Čepel při vytahování z rány silně zaskřípěla. Zřejmě své oběti rozdrtila ramenní kloub.

„Ty jediný z nich sis to skutečně zasloužil,“ zašeptá Tarmin. Ditr prosazoval na Zlaté državě zabíjení málo produktivních jedinců a nedovoloval vyhazovat peníze na doktory. Může se těšit na potupnou smrt podle svého vlastního zákona. Spolčil se s Vampy a Tar-

min si našel pomoc, jež nezapřela sama sebe. Zvedá obětní dýku do výše a obhlíží bojiště bitvy, kterou za něj vybojovali jiní. Neodolá pokušení a zvolá: „Tak končí kreatury otravující jedem své okolí, když potkají udatné bojovníky Azmayů!“

Jeho druhové stojí strnule na kraji bojiště a kulí oči na zakrvácenou postavu Tarmina, který mává dýmajícím oštěpem s Kiutlanuxsiwaj uprostřed temně červené kaluže plné bezvládných těl. Pohled na ně je okouzlující. Snad svůj úžas věrně zahrají za rok ve svém představení.

Regena Cgue-Jarina přeskakuje padlé postavy. V ruce nese žlutý kufřík. Kleká si před Tarmina na potřísněnou zem a otevírá ho. Vytahuje jakýsi aparát a drmolí: „Ukaž mi ruku! Honem! Prosím! Opravdu se ti nic nestane. Jen tě ošetřím.“

Dívá se na Tarmina prosebně. Její hlava se ocitá pod koncem oštěpu, který drží Tarmin v ruce. Z Kiutlanuxsiwaj padají kapky krve na její tvář a na síťku účesu. Rudé krůpěje za sebou zanechávají dlouhé šmouhy. Tarmin regeně vyhoví. Uvolňuje svou levou pěst a nechá z ní vypadnout Suertarm na podlahu. Regena dychtivě zkoumá otevřenou dlaň malou kruhovou destičkou. Po chvíli si hlasitě oddechne. Vstane a rukávem si otře červeně pocákaný obličej. Pokouší se o úsměv, ale z obličeje jí však vyzařuje spíš úleva.

„Nemáš tam zranění. Píchl bych ti jinak protijed. Když se brzy zasáhne, dají se vyléčit všechny ...“ povídá. V půli věty se zarazí. Tarminova kulička Suertarmu leží na podlaze, v louži krve, syčí a vydává oranžovou záři.

„Tys tam měl iwedagův psychojed!“ vykoktá ze sebe regena zděšeně, zbledne, zavrávorá a na moment se chytí za Tarminovu paži, aby neupadla.

„Suertarm, zbraň volby osudu, by ztratila smysl, kdyby proti ní existovala obrana,“ odpovídá jí velekněz Moudrý Had a uctivě se uklání.

Do haly vjíždí několik vozů plných uniformovaných mužů. Policejní seržant, průvodce lidí ze Zlaté državy, jim běží vstříc. Stoupne si do pozoru a podává hlášení. Regena vyzve Tarmina a další Azmaye, aby bez obav odešli k její plošině, že vše zařídí. Nařídí svým elitákům, aby se postavili před ně, a pak sama čeká na velitele policistů.

„Omlouvám se, paní Cgue-Jarino. Musíme zadržet toho horkokrevného mladíka a zabavit jeho zbraň,“ oznámí jí důstojník.

„Kapitáne, nazýváte horkokrevností, když někdo chrání majetek Transplanu před výtržníky, které sem dovede jeden z vašich lidí?“ usmála se na něj líbezně regena.

„Majetek? Nazval bych to vyřizováním účtů,“ podivil se kapitán.

„Tento chlapec byl zakoupen naší společností. Svou sebeobranou bránil současně i naše zájmy,“ vysvětlila policistovi.

„Vskutku neobvyklé. Jedno z vašich těl se výjimečně stará samo o sebe. Pokud si vzpomínám, doposud nám vaši klienti působili přesně opačné problémy. Kromě toho mi seržant Marack nahlásil, že byl vámi obviněn ze zanedbání svých povinností. Považuji za nutné prošetřit celý incident,“ povzdechl si kapitán.

„Kapitáne, kdo zde hovoří o obvinění vašeho seržanta?“, rozhodila regena rukama, „máme sice jisté výhrady proti jeho postupu, nicméně události zde vyvolala spíš nešťastná shoda okolností než jeho chyba. Navíc díky pohotovému zásahu zmíněného mladíka Transplan neutrpěl žádnou škodu. Nemáme nejmenší důvod stěžovat si na váš sbor.“

„Je-li tomu tak, pak by se to snad dalo pokládat jen za bezvýznamnou výtržnost. Ale ta vážná zranění útočníků mi dělají starosti. Vyžádají si delší pobyt ve vězeňském špitále. Bude třeba také jedna kremace, možná i dvě. V poslední době hrozně podražily. Teď před uzavěrou kanálu máme omezený rozpočet. Rozumějte, peníze potřebuji především pro vlastní lidi. Nevím, budu-li jich mít dost i pro tyto vagabundy,“ pokrčil kapitán rameny a ukázal na ležící těla.

„Kapitáne, naše společnost vám ráda pomůže. Poskytněte jim nezbytně nutné služby a pošlete nám účet,“ odpověděla mu regena s milým úsměvem.

„Skládám vám dík jménem policejního sboru. Máte nějaké speciální přání, jak výtržníkům zpříjemnit život?“ otázal se úslužně kapitán. Regena se ohlédla a tázavě se podívala na Tarmina. Ten zavrtěl hlavou. Svůj dluh s Ditrem a Zlatou državou považoval již za více než vyrovnaný.

„Ti hlupáci již dostatečně zaplatili za svůj neuvážený čin. Až živé propustí z nemocnice, nechte je na naše náklady odvézt domů. Pro výstrahu s nimi pošlete i popel mrtvých,“ odpověděla mu. Kapitán policistů zasalutoval. Srazil těžké boty a rozkázal svým lidem začít s úklidem.

- - - Kapitola 24 Útok nejistoty

Pozdě večer vstoupil Tarmin do kasáren elitních jednotek, kde měla sídlo správa Transplanu, monopolní společnosti Euroamu. Na území nepřítele vcházel s holýma rukama. Na sobě měl pouze tenkou bílou kombinézu. Vše ostatní vrátil Moudrému Hadovi hned po podpisu smlouvy o jeho prodeji. Obchodní zástupce Azmayů, Dlouhý Prst, opatroval v kapse šek na tři sta tisíc, splatný ihned.

Všichni se s Tarminem obdivně loučili. Moudrý Had držel průhledný pytel, v něm začouzený oštěp s Kiutlanuxsiwaj a Tarminův zakrvácený slavnostní oděv válečníka. Ostatní si prohlíželi obsah vaku s posvátnou úctou. Loučení proběhlo v tichu. Jako poslední stiskl Tarminovu ruku Ohnivá Sřela a po něm ho obejmula slzící Pápěří. Poté všichni odešli. Pro Azmaye zemřel. Zítra začnou tesat jeho náhrobek pro roh nezvěstných v Posvátném Pohřebišti. Tarminův popel pod ním zastoupí jeho šaty.

Nyní stál polonahý v ordinaci regeny Cgue-Jariny, ověšený jemu neznámými přístroji. Dělal různé cviky a kolem něho hučely desítky aparátů. Regena k němu otočila hlavu s rozzářenou tváří: „Výborné, mnohem lepší, než jsem čekala. Tak nízký koeficient poruch jsem už dlouho neviděla. Mají ho všichni, kteří přežili let Gilgameše.“

„Jak je to možné?“ vydechl užasle.

„To se už nikdo nedozví,“ pokrčila regena rameny, „po příletu Lodi Mrtvých, jak tenkrát Gilgameše nazvali, ho roztavili. Celého. Pro jistotu. Pozoruhodné efekty nákazy se zjistily až za mnoho let.“

Tarmin se zatoužil zeptat, jestli se nedochoval záznam o jeho rodičích, ale uvědomil si, že je zde pod cizím jménem. Regena si však všimla jeho pohnutí myslí a usmála se: „Klidně se ptej, na co chceš. Smlouva je uzavřená a peníze za tebe vyplacené. Nemáš důvod tajit svoje pravé jméno. Ostatně vím ho už pár hodin. Pokud mi nevěříš, ukáži ti vzorky tkáně odebrané jistému Tarminovi ze Zlaté državy shodné s tvými.“

Podíval se na ni nedůvěřivě. Regena zavrtěla hlavou: „Zbytečně se bojíš. S tou jedovatou kuličkou jsi nesmyslně riskoval. Ani netušíš, jakou strašnou tragédií jsi mohl způsobit, kdybys zemřel. Před tím tlust'ochem bychom tě uchránili i bez jedu. Co ti vlastně provedl?“

Tarmin při té vzpomínce sevřel pěsti zlostí: „Otrávil mou sestru a falešně mě odsoudil!“

„Kdyby za tebe dostal zaplaceno on, vztekal by ses?“

„To si pište! Kazil bych vše, co by šlo!“

„Takže by ses choval jako většina ostatních. Proto jsme tě prohlásili za Azmaye. Tvoje dobrovolná oběť má pro nás tisíckrát větší cenu,“ uculila se na něho.

„Když víte, kdo jsem, můžete zjistit něco o mých rodičích?“ položil jí otázku, která ho páčila.

„Už jsme to hledali, kvůli genetické analýze. V seznamu cestujících na Gilgamešovi se nevyskytuje žádné dítě mladší deseti let.“

„Já jsem tam opravdu letěl! Jak je to možné?“

„Jedno vysvětlení tu je. Při vyšetřování tragédie se náhodou zjistilo, že loď vezla o několik desítek pasažérů navíc. Podle všeho kdosi na Zemi prodával místa mimo oficiální pořadí. Tví rodiče toho využili. Dříve než policie zjistila, kdo za tím stojí, všichni černí pasažéři záhadně zmizeli.“

„Odvezli je sem na Narku?“ podivil se Tarmin.

„Spíš ne. Ty a tvá sestra budete jediní. Podle údajů z celnice vás sem přivezla automatická nákladní loď z Ravenangu. Měli jste vlastně štěstí. I námezdní vrazi mají svoji morálku. Jejich kodex odsuzuje zabíjení malých dětí, a proto vás nechali utéct. Tvoje sestra by možná věděla víc. Při příletu vaše jména pečlivě zatajila. Té se ale zeptat nemůžeme. Pokud ty sám neznáš nějaké další údaje o své rodině, zůstane pro nás navždy tajemstvím.“

„O sobě nevím nic, kromě křestního jména Jaquel. Ale starala se o mě jedna dívka jménem Tapaila, nebo Aila. Její matka byla rozvedená a odletěla s Azmayi. Soud jí zakázal stýkat se s dcerou. Nešlo by aspoň zjistit něco o ní?“

„Aila nebyla tvoje sestra?“ zarazila se regena.

„Ujala se mě na palubě Gilgameše po smrti mé matky,“ pronesl teskně, „ale u Azmayů jsem potkal její sestru, malou holku jménem Hebká Kadeř. Kanibalové jí zabili sourozence. A tak jsme se vzájemně adoptovali. Já mám novou sestřičku a ona zase brášku.“

„Tak kvůli ní ses obětoval!“ pronesla zamyšleně a dlouze se zadívala na bílou stěnu.

„Azmayové nemají jídlo pro děti. Nutně potřebují mutanty. Kdybych nešel já, museli by prodat pět jiných,“ potvrdili jí to.

„Tvá smrt zachrání mnoho lidí,“ odvětila tiše a otočila tvář k počítači. Chvilí mu zadávala příkazy, pak zavrtěla hlavou: „V seznamech cestujících na Gilgamešovi nic není. I na Zemi jsou všechny nálezy negativní. V době odletu Azmayů tam žilo sto čtyřicet tři děvčat se jmény Tapaila a dvacet jedna se jmény Aila. Ale žádná z nich neměla matku, které by soud zakázal styk s dítětem. Rovněž neexistuje údaj o ženě, která by odletěla s Azmayi a zanechala na Zemi dceru. Jaquelů tvého věku tam existovalo přes tisíc, ale u všech známe, kde dnes žijí, či zemřeli.“

„JAK TO!“ vybuchl, „já podle té pitomé mašiny nejsem a Aila, kterou jsem znal, taky ne!“

„Počítače mohou najít jenom to, co do nich vložili lidé,“ pokrčila rameny, „a pouze ze správných výchozích údajů. Aila nebo Tapaila může být pouhá přezdívka nebo falešné jméno. Jaquel taky. Je mi líto. S Gilgamešem tě spojují pouze tvoje zvláštní geny.“

Tarmin posmutněl. Naděje dovědět se něco o sobě se rozplynula. Teskně prohodil: „Škoda, že jsem nevěděl dříve, jakou mám vlastně cenu. Azmayové by za mne mohli utržit mnohem víc.“

„A kdo říká, že ne? Dáme jim ještě dalších sedm set tisíc, pokud s námi budeš spolupracovat,“ řekla mu. Tarmin si regenu překvapeně prohlédl. Znamenalo by to prodat se celkem za rovný milion.

„Co ode mne za to chcete?“ pronesl opatrně.

„Součinnost při předání tvého těla jiné osobě, říká se tomu transpersonace,“ oznámila mu a pečlivě pozorovala jeho tvář. Tarmin se zamračil jako každý, kdo zaslechl slovo znamenající ostudu moderní doby. Staženým hlasem se zeptal: „Komu?“

Otázku položil jen tak. Neočekával na ni odpověď. K jeho úžasu regena klidně požádala počítač o jakýsi záznam. Na obrazovku vyběhly dvě holčičky v pestrých šatečkách a s culíky, zhruba čtyřleté, jedna z nich držela v náručí kočičku a druhá obrázek domečku. K nim se připojil asi osmiletý chlapec v plastové letecké bundě a na krátko sestřižená paní kolem třiceti let v lehkém průsvitném trikotu.

„Drahý zachránče našeho tatínka,“ pronesly všechny děti společně.

„To je Betinka a kočička Pudlinka, co se ráda mazlí,“ uklonila se krajní dívka. Její sestřička se přidala: „Mě říkají Kalima. Jako té špiónce v seriálu o zákeřné Bujixuji. Prý jsem jí podobná. Namalovala jsem pro tebe náš domeček na planetě Ravenang. Máme navíc ještě zahradu a bazén. Už se mi nevešly na fólii.“

„Sem Robin. Budu kosmák,“ prohlásil chlapec stručně.

„Jmenuji se Andrea,“ sdělila žena se smutným výrazem ve tváři, „můj muž tvořil dětské hry. Onemocněl paranexií a dílčí transplantace mu nepomohou. Ráda bych ho s dětmi zachránila. Víím, že to pro tebe znamená smrt. Mohu ti pouze slíbit, že v tvé osobě budu milovat nejen svého manžela, ale i tebe za to, žes ho zachránil.“

V záznamu se objevil hubený muž na kolečkovém křesle, se svráštělým obličejem. Vrhhl před sebe teskný pohled a zasípal: „Jsem Kryštof. Vždycky jsem protestoval proti transpersonacím. Nadával jsem na ně, kam jsem přišel. A pěkně šťavnatě! Ale před smrtí vidím svou ženu, děti a nedokončenou práci. Nějak se mi nechce tohle vše opustit. Nezl ob se na mě. A díky. Budeme na tebe se ženou vzpomínat.“

Na závěr filmu proběhly ukázky z tvorby neznámého. Proháněly se v nich rozkošné potvůrky, udatní hrdinové a krásná děvčátka.

„Jsi zklamán?“ zeptala se Tarmina regena, když záznam skončil.

„Už jsem o transpersonaci slyšel, ale myslel jsem si, že si ji mohou dovolit jenom miliardáři,“ zeptal se nejistě.

„Na Zemi nebo na Ravenangu ano. Platí tam přísné zákony, který si vymohlo silné hnutí za zákaz podobných věcí.“

„A proč nejsou podobné zákony tady?“ zamračil se Tarmin.

„Kdyby byly, Azmayové by nikdy neměli peníze,“ pokrčila regena rameny, „zákony tvoří zájem lidí.“

„A jaké zájmy mají na Ravenangu!“ odsekl znechuceně.

„Chtějí vybudovat společnost kosmického věku,“ usmála se, „hovoří o demokracii. Brojí proti prodeji dárců, dokud se to netýká jejich vlastní osoby. Sám jsi viděl, že v nouzi přijímají i opovrhované transpersonace.“

„Nikdo nemá rád transpersonace,“ povzdechl si.

„Nemocní na Ravenangu je potřebují, ale zdraví nemilují, a tak tam ke každému dárci vyžadují mračna povolení od různých komisí. Lidé na ní čekají mnoho let a většina z nich se nikdy nedočká. Další problémy znamená psychická nesnášenlivost. Průměr je kolem sedmnácti pokusů na jeden úspěšný přenos. To vše operaci prodražuje, a proto si ji mohou dovolit jenom miliardáři.“

„A jak končí nezdařené přenosy?“

„Přenášený subjekt lze vrátit zpět do jeho původního těla. Bohužel, organismus dárce bývá psychoimunitní reakcí zničen. Zemře a nelze ho použít pro někoho jiného.“

„Muž ze záznamu bude potřebovat sedmnáct dárců?“ vyzvídal.

„Ano i ne. Sedmnáct je průměrná hodnota. Někdy uspějeme hned na poprvé, jindy se přenos nezdaří ani po padesáté. Sem tam přenášený subjekt sám zemře. Transpersonace je nový vědní obor. Jsme s nimi teprve na začátku. Víme však, že rizika výrazně klesají, pokud dárce odevzdá svoje tělo dobrovolně. Jeho organismus reaguje na nového pána méně nepřátelsky. Šance na úspěch dosahují téměř sta procent.“

„Stejně je mi divné, že si mě nekoupí nějaký miliardář,“ divil se.

„Protože by musel letět na Nový Eden. Miliardář raději zaplatí tisícinásobek ceny, jenom aby se vyhnul hyperlodi. Takové věci udělají pouze zoufalci. Jako ten grafik postižený neléčitelnou nemocí, který má peníze pouze na jeden pokus. Když ho tvoje tělo nepřijme, zemře.“

„Můžete na Ravenang odvézt mne,“ navrhl Tarmin zvědavě.

„Rád by ses tam podíval, vid'?' Někdy to tak děláme, ale radši se tomu vyhýbáme. Jejich zákony na ochranu lidských práv jsou opravdu velmi přísné. Sehnat od tamních úřadů potřebná vyšetření a povolení pro transpersonaci by trvalo nejméně pět let. Pokud by je vůbec vydaly. Kdybys takhle byl masový sadistický vrah, pak snad, ale slovo dobrovolník tam slyší neradi. Hned zkoumají, jestli jsi nebyl vystaven ekonomickému nátlaku nebo ovlivněn fanatismem. Hádej, co by se stalo, kdybys prohlásil, paní smrti, vezmi si mne, aby si můj lid mohl koupit obilí a dobytek,“ pokrčila regena rameny.

„Co je na tom tak rozčiluje?“

„Žijete jinak než oni. Morálka lidí stojí od nepaměti na dvou hlavních zásadách. Považuješ za správné své názory a způsob života, za špatné naopak ty, co se od tebe liší.“

Tarmin vypadal sklesle. Jeho báječný plán na válku se Skrymory dostával trhliny. Pokud regena mluvila pravdu, bude místo zákeřného miliardáře hostit otce rodiny. Kdyby se rozhodl vytěsnit ho během transpersonace, prožije zbytek života kdesi na Ravenangu. Bude žít s cizími lidmi, kterým zabil jejich blízkého.

Najednou měl pocit, že se celá jeho existence rozletěla na malé kousičky a jeho dlouholetá válka s vysněnými přízraky, které jako dítě nazval Skrymorové, skončila fiaskem. Vlastně ne tak docela. Pomstil aspoň svou sestru. Navzdory jejímu přání. Zůstával mu kmen Azmayů, jejich radost z nových mutantů, náhrobek mezi nezvěstnými v Posvátném Pohřebišti a každý rok slíbená připomínka jeho jména ve hře. A pak jeho sestřička a láska Pápěří.

Zarazil se. Co když žádný herní grafik neexistuje a regena mu lže? Jenže stejně tak ho mohli oklamat i Oddaní Nejsvětějšího Proroka, Frankí, Kiutlanuxsiwaj a další. Věděl, že pravdu nezjistí dříve než při přenosu. Jeho válka vstoupila do nové fáze. O jeho životě bude často rozhodovat pouhé pokrčení ramen. Bude čelit přesile nepřátel se zavazanýma očima, zatímco oni budou mít informace o každém jeho hnutí. Ochrání ho jedině dojem, že je neškodným farmářem. Pouhým buranem.

V podstatě byl bez šance. Nicméně, kdyby nelhala jeho vzpomínka na sestřičku Ailu, kterou určitě vytvořila podivná Kiutlanuxsiwaj, měl by spojení. Samotnou přírodu a možná ještě další. Začínal se na ten zajímavý souboj docela těšit. Mocné firmy Kosmo-Flotily obklopené supertechnikou proti zemědělci čerstvě pasovanému na hrdinu, kterého podporuje leda hromada jedovaté země a za poradce má zprohýbanou dýku lačnou krve.

Tarmin se zaradoval. Potkalo ho báječné štěstí, že u té skvělé legrace nebude chybět. Zvedl hlavu a podíval se na regenu, která si ho tázavě prohlížela, a s předstíraným vážným pronesl: „Budu při transpersonaci spolupracovat.“

- - - Kapitola 25 Paní katyně

Elitní jednotky sídlily na Narce ve tříposchodové budově, plné dlouhých chodeb a velkých sálů. Uzávěra dopravního hyperkanálu se blížila. Většina prostor zela prázdnotou a nesla známky postupného odchodu armády z planety. Osádku rozlehlých kasáren tvořila jediná četa s velitelem, celkem třináct mužů. O jejich neurovýbavu se staralo malé oddělení společnosti Transplan, lidově zvané Vampové, složené z regeny Cgue-Jariny a pěti neurosester.

Vampové současně prováděli, z bezpečí půdy kasáren, nepatrnou, ale nejvíce kritizovanou aktivitu Transplanu. Sháněli a připravovali dárce pro transpersonace. Ostatní aktivity dělal Transplan ve dvou velkých nemocnicích, v Kosmocity na Norwicku a v Omanu na Jiarlandu.

Chod objektu kasáren zajišťoval útvar služeb, který jako jediný nedoznal větší újmy svého personálu. Opuštěnými chodbami se denně proháněl houf rozesmátých děvčat na údržbářských robotech. V kuchyni probíraly kuchařky problémy s mládenci, podle všeho docela blízkými. Vařilo se zde exkluzivně. Jedlo se společně, obávané elitní vojsko promíšené s ostatními obyvateli domu. Nikdo s jídlem nespěchal, každý měl více času než práce.

Na Tarmina se koukalo s podezřením. Každého dráždilo jeho neobvyklé privilegium. Nebyl uvázaný v cele jako ostatní, méně dobrovolní dárce, ale směl se volně pohybovat po budově. Regena mu to vymohla na majoru Jackit Ysonovi, veliteli elitních sil, který s tím souhlasil dost nerad. Když Tarmin vešel do jídelny, cítil, že zábava slábne. Jeden z elitáků si pokaždé přisedl poblíž něho a bedlivě ho sledoval. Zlobilo ho to. Hned třetí den si dodal odvalu a ozval se. Pozoroval ho zrovna jeden z vojáků, kteří se zúčastnili jeho souboje s Ditem.

„Zbytečně mě hlídáš,“ houkl na mladého elitáka, který jedl asi pět metrů od něho. Mladík pokrčil rameny a střežil ho dál. Tarmin se naštvál a dloubnul do nože ležícího na stole a provokoval ho dál: „Nechci se zabít, ale pokud bych chtěl, stejně bys to nestihl. Než se zvedneš, zarazím si ho do oka až po rukojeť.“

K jeho překvapení propuklo osazenstvo jídelny v hurónský chechtot.

„Majore, smím mu to předvést?“ vykřikl voják. Velitel ho zarazil a chvíli s někým mluvil komunikátorem, pak svolil: „Cegi souhlasí, ale, Gerarde, neubliž mu!“

Všichni přerušili jídlo a upřeli pozornost na Tarminův stůl.

„Když dáš ruku na ten nůž dříve než já, dám ti za pravdu,“ vybídl Gerard udiveného Tarmina a pokračoval v jzení své polévky. Tarmin si ho chvíli měřil a pak nečekaně hmátl pro nůž. Gerardova postava se na zlomek okamžiku rozmazala. Dříve než Tarmin dokončil pohyb, Gerard dlaní přikrýval rukojeť nože a pásl se na Tarminově úžasu.

„Jaks to udělal?“ vydechl překvapeně Tarmin. Zaslechl hlas regeny, která právě vstoupila do jídelny. Bavila se.

„Gerard má svaly končetin posílené hypermyomy, kostru vyztuženou grafitovými vlákny, nervy urychlené optovodiči, smysly doplněné ultrasensory. Vše řídí pětice para-

lelních neuroputerů a koordinuje strategor. Dohromady zaplatila armáda za jeho výbavu Transplanu přes dvacet milionů džířů. Radši se s ním neper.“

Tarmin k potěšení celého okolí vyvaloval oči a užasle se zeptal Gerarda: „Opravdu tě nikdo neporazí?“

„Stovka po zuby ozbrojených maníků má už slušnou šanci dostat mě dříve, než z nich nadělám sekanou,“ ušklíbl se Gerard.

„Nebo na tebe musí poslat jiného elitáka,“ navrhl Tarmin. Jeho poznámka však vyvolala nesouhlasný šum. Do něho promluvil striktně major: „Bojujeme mezi sebou výhradně na cvičišti.“

„Proč myslíš, že jsou všichni tak mladí?“ ozvala se opět regena. Udivený Tarmin se rozhlédl kolem, elitní vojáci slabě přes dvacet let, jen major dosáhl již třiceti. Když pokrčil rameny, regena mu vysvětlila: „Po operaci žijí zhruba patnáct až dvacet let, potom je zabíjí reakce organismu na vestavené prvky. Zbývá jim příliš málo dní na to, aby si vzájemně lámali krky. Mají důležitější úkoly.“

„Elitáci nepotřebují důchod. Proto místo něho dostávají jenom to nejlepší, co je k dispozici, extra baštu a super kočky,“ smál se Gerard, několik děvčat kolem něho se uculilo.

„Po uzavěře kanálu půjdete na Ravenang?“ zeptal se Tarmin majora, který zavrtěl hlavou: „Doufám, že ne. Naši tam chodí za trest. Kluci mají zažádáno o Katovnu. Na Ravenangu je nuda. Jen občas tam zlobí nějací amatéři.“

Tarmin se zarazil, právě Frankí byla kdysi podobný amatér. Major se náhle zatvářil přísně: „Ha! Počítač mi u tebe hlásí silnou emotivní reakci na slovo amatér. Právě našel záznam, že jsi přítel Viridiany Valamos, zvané Frankí, deportované před patnácti lety z Ravenangu na Nový Eden za podvratnou činnost a terorismus.“

„Jacku! Je můj, neplaš mi ho!“ napomenula regena majora.

„Promiň, Cegi. Jenom jsem žertoval,“ zazubil se major.

„Jak jste Frankí vlastně tenkrát chytili?“ vzpamatoval se Tarmin. Major se krátce zarazil, díval se před sebe a pak mávl rukou. Vrátil se opět k jídlu a na půl pusy prohodil: „Jako malou zábu. Žádná sláva. Některé věci takoví mladíci jako ty, nemusí vědět.“

Tarmin využil příhody. Přemohl svůj strach z elitáků, nasadil tvář zvědavého venkovana a pokusil se sblížit s Gerardem. Hned druhý den si sedl sám naproti němu se slovy: „Aspoň mě máš po ruce a nekazím ti jídlo.“

„Já se najím všude, ale co ty? Neotráví ti baštu hrůza ze mě?“ zašklebil se Gerard provokativně. Společnost u stolu opět ustala v hovoru a zvědavě pozorovala Tarmina, který zcela popravdě odpověděl: „Bojím se tě, ale říkám si, že mě zabít nemůžeš. Regena by tě vytahala za uši.“

„Kdyby jen za uši!“ zhoupnul se Gerard na židli, „regena nám slíbila, že nám zpotvoří celou neuromontáž, pokud spácháš sebevraždu tou kuličkou, co jí říkáte Suertarm.“

„Vedli jste si docela dobře,“ pokýval Tarmin uctivě hlavou.

„Dobře!“ rozchechtal se Gerard, „to ti věřím. Donutils tři elitáky, aby ti pomohli vyřídit tvůj osobní spor. Pěkně jsi nás tím zaskočil.“

„Vy mě taky,“ pokrčil Tarmin skromně rameny, „čekal jsem nebezpečné bestie. Nebezpeční jste, ale jinak vypadáte docela obyčejně.“

„A víš o tom,“ usmál se Gerard pobaveně, „že já *nebezpečná bestie* pocházím z farmy jako ty. Rodiče mají malý statek na Ravenangu, necelých tisíc hektarů.“

„A opravdu tam máte ty růžové myši, co tančí, zpívající a létají?“ zeptal se ho Tarmin zvědavě.

„Myslíš poletuchy?“ ušklíbl se Gerard, „létají, jsou růžový, zpívají a vlní se. Někdo tomu říká tanec.“

„Chtěl bych je někdy vidět,“ vydechl Tarmin zasněně.

„To si radši nepřej,“ ušklíbl se Gerard, „uchránit před nimi úrodu je fuška. Na Ravenangu vám všichni závidějí myši, které lezou jenom po zemi.“

„Slyšel jsem, že tam taky pěstujete průsvitný brambory?“ ptal se Tarmin dál.

„Jó, rosolky, jsou chutný, ale málokomu rostou. Chtěj dost péče...“

„Hele, kluci!“ vyprskl eliťák Cradofal od vedlejšího stolu, „náš velkej farmář Gerard si konečně našel posluchače!“

„Kuš, ty pozemšťane, o půdě, která tě živí, víš rozteklý hovno! Na Zemi ji umíte leda polejvat chemickéjma sajrajtama, nebo betonem!“ odsekl Gerard a vrátil se k popisu péče o rosolky. Tarmin mu na oplátku vylíčil svou oblíbenou historku, jak s Chlupáčem honili mazaného ušouna. V dalších dnech obědvávali opět spolu, probírali farmaření a ignorovali jízlivé poznámky ostatních.

Za pár dnů Tarmin běžně sedával vedle ostatních. Bavil se s nimi. Nejvíce si povídal s Gerardem, který byl dobrodružné povahy a z nudy se dal k vojsku, ale zemědělství mu zůstalo blízké. Ostatní eliťáci nevěnovali Tarminovi příliš pozornosti. Děvčata byla zadaná, a tak s nimi jen občas žertoval. S překvapením zjišťoval, že obávané Vampky jsou docela normální ženské, a divil se, proč dělají takovou opovrhovanou práci. Po několika dnech se osmělil a zeptal se na to neurosestry Sofie, dívky Gerarda.

„Uvítal bys mě raději v Domě Snů?“ ušklíbla se.

„Nikdy jsem tam nebyl,“ odvětil nechápavě.

„Já taky ne, ale zrovna teď připravuji jednu erotku, co si říká hadlinka Kia Meigy. Poslouchám její horory a jsem děsně ráda, že dělám u Transplanu. Džífů mám jako ona, ale pracuji ve dne a v noci se miluji klukem, který se mi líbí.“

„A odkud jsi?“ zeptal se jí udiveně.

„Narodila jsem se na Narce jako ty,“ pokrčila rameny, „naši se nechali zblbnout reklamou pro vystěhovalce. A teď trojčí dál. Nechtějí se ke mně znát. Jejich mínus. Oni tady zůstanou. Já jsem si na letenku vydělala a budu-li mít štěstí, tak své džífy ani neutratím. Připravuje se velký proces proti Transplanu a mám od šéfů slíbeno, že mě předvolají na Ravenang k soudu jako svědka. Když to vyjde, zmizím odtud na státní útraty.“

Tarmin překvapením jen zamrkal. Musel uznat, že věčný problém Narčanů vyřešila. Po svém. Stala se dobře placenou pracovnící, která se nestarala o tajemství svých zaměstnavatelů. A netroufal si říct, kolik o pozadí KosmoFlotily znali eliťáci. Gerard mu vyprávěl pouze o Ravenangu, jiné otázky odmítal žerty o zvědavcích. Poslouchal rozkazy. Byl vojákem a neměl mezi lidmi soupeře. Tarmin se ho zprvu trochu bál, ale jeho strach postupně slábl a po dvou týdnech se změnil na pouhý respekt. Stali se dočasnými kamarády.

Největší starosti mu dělala regena Cgue-Jarina. V celách se nacházelo ještě devět dalších dárců. Všechny svěřila svým neurosestrám a celé dny se věnovala výhradně jemu. Učila ho relaxovat, dýchací cviky a přemáhat hrůzu ze smrti. Nemohl prozradit, že skoro totéž prodělal v klášteře. Musel simulovat chyby a zpomalovat postup. Regena mu detailně popisovala transpersonaci. Místy vykládala nesmysly, ale neprozradil, že zná něco více, a napjatě vše sledoval.

Často mu povídala o úspěších KosmoFlotily. Pozorně poslouchal o nejlepší společnosti všech dob, jak ji regena ráda nazývala. Užasl nad obrovskými sumami, které KosmoFlotila věnovala zamořené Zemi na projekty ke zlepšení ekologie. Obdivoval její boj za demokracii. Copak by ubohý farmář mohl něco vědět o podivných okolnostech v jejím zákulisí? Stěžoval si výhradně na Narku. Regena krčila rameny a líčila mu investice do pomoci osadníkům. Jejich celková výše údajně přesáhla deset bilionů džífů, skoro sto tisíc na jednu přivezenou osobu, a přesto se většinou minuly účinkem. Uváděla mnoho případů, kdy lenost Narčanů zmařila úsilí vlády. Tarmin musel mlčet. Právě jeden z nich tvořili Azmayové a kanibalismus u nich.

Chování regeny ho naplňovalo nejistotou. Podle toho, co slyšel od mnichů, řídila nákupy těl. Nesla odpovědnost za tři tisíce dárců, kteří každý rok zmizeli na neznámém místě. Těžko říci, jak dlouho dělala svoji práci. I kdyby pouze posledních deset let, poslala by na smrt nejméně třicet tisíc lidí. Slušelo se, aby osoba, která vyslala tolik duší do

záhrobí, vyhlížela jako vrásčitá čarodějnice posetá bradavicemi, ale regena měla do ohyzdné babizny daleko. Vypadala jako kultivovaná a citlivá žena ve věku kolem třiceti pěti let. Její něžné rysy obličej, krásně vykrojené rty a hluboké modré oči mu připomínaly dámu ze starých příběhů o rytířích. Pouze postavu měla příliš štíhlou. Na državách se dávala přednost plnějším děvčatům. Učarovala mu však půvabnými pohyby. Když mu v ordinaci servírovala čaj a zákusky, jemně se vlnila jako tanečnice, kouzelně se smála a melodickým hlasem mu povídala žertovné historky.

Ráda nosila jednobarevné kombinézy, hluboce rozepnuté u krku. Jednou si vzala krátké šaty. Připadal si tehdy jako u vytržení. Fascinovaně obdivoval její ladné nohy oblečené v punčochách, které zářily holo-květinovými motivy. Nikdy dříve neviděl něco tak rozkošného a dráždivého současně. Předčila všechny reklamní plakáty. Přísně ho ten den napomínala, aby se soustředil na cviky, které pod jejím vedením prováděl. Nicméně druhý den přišla v sukni opět a v následující dnech také. Postupně mu předvedla snad celý svůj šatník a její punčochy svítily každý den jinými obrázky a neustále přitahovaly Tarminův zrak i myšlenky. Brzy také objevila, že se mu líbí ženy s dlouhými rozpuštěnými vlasy, a změnila svůj účes tak, aby kolem ní neustále vlály dlouhé kadeře.

Nevěděl, co si o ní má myslet. Slyšel, že pacienti se zamilovávají do svých lékařek. Určitě v něm chtěla podobnou náklonnost probudit. Dlouho váhal a bránil se. Zasloužila by si spíš dýku do zad nebo ještě lépe hlavu do žumpy. Na druhou stranu jeho poslání vyžadovalo získat si její důvěru a odbornice na lidské duše se nedají oklamat předstíráním. Stále vzpomínal na slova Moudrého Hada, který ho varoval, že se snadno může změnit v démona.

Nakonec nechal svoje city, aby si dělaly, co chtějí. Výsledek na sebe nedal dlouho čekat. Těšil se na regenu. Vyprávěl jí o državách, o Aile a Tavině Skleněnce, o své lásce k Ilce a samozřejmě i o útěku. Úplně si ho získala, když jí pověděl o Chlupáčovi, jak se bál jít do drenážnice. Lítostí se rozplakala nad smutným koncem ponía. Tarmin pomalu přestával věřit, že taková citlivá bytost opravdu ví, co se v Transplanu děje. Zdála se mu spíš jako zanícená vědatorka, ubohá oběť KosmoFlotily jako on sám. Občas si vedle ní připadal jako bestie. Chystal se ji zradit. Takové chvíle tvořily nejnebezpečnější situace. Během nich mu kladla nejzrádnější otázky.

„Byla letos Osamělá řeka splavná?“ zeptala se ho, jen tak mezi řečí.

„No, nevypadala dobře. Ale v místě, kde jsem se přes ni brodil, bylo vody až moc. Pěkně jsem se tam vymáchal,“ odpověděl. Na Osamělé řece ležel klášter, po ní nemohl plout. Šel přece Kaskádovým údolím ke Studené řece. Regena pokývala hlavou a dále s ním cvičila dechy.

„Jak se ti líbila krápníková jeskyně pod Kostlivcem na konci Kaskády?“ zeptala se asi po hodině. Mniši ho naštěstí dost pečlivě připravili. Svou údajnou trasu si několikrát prošel na obrazovce počítače. Zarazil se. Neviděl žádného kostlivce. Pamatoval si však neustále opakovanou radu: „Když nebudeš vědět, nic se neděje. Zapomínat je lidské. Necháš-li si však vnutit neexistující věc, prozradíš se. Paměť zdravého člověka si krajinu nikdy nevymýšlí. Věř pouze tomu, co znáš. Trvej na tom!“

„Na žádného Kostlivce si nevzpomínám,“ pokrčil rameny.

„Určitě sis ho musel všimnout, každý ho tam zná. Počkej, mám tu foto,“ řekla regena a vyvolala na obrazovce foto špičaté skály, která připomínala kostru. Za ní padal vodopád. Prohlížel si ji a vzpomínal na obrázky, které mu mniši ukazovali.

„Jednu špičatou skálu jsem viděl, ale až u Studené řeky a vypadala úplně jinak. Spíš jako zub,“ vrtěl hlavou. Regena se podivila, tvrdila mu, že na ni zapomněl, ale nedal se. Najednou omluvně vykřikla: „Promiň, vyvolala jsem špatnou databázi. Tohle údolí se jmenuje taky Kaskádové, ale leží na planetě Rtuťka.“

Podobných chytáků na něj líčila více. Jindy se zajímala, co po cestě jedl. I zde si věděl rady, suše jí oznámil, že kradl.

„I ty zločinče! Copak jsi sebral?“ pokárala ho žertem. Vylíčil jí poctivě své hříchy, tu malého vepřounka, zde se vkradl do sýpky. Všechny uvedené činy se opravdu staly. Den po jeho příjezdu do kláštera, mnohem dříve, než s misí souhlasil, vyrazili dva mniši a putovali předpokládanou trasou Tarminova pochodu. Dokumentovali cestu a zanechávali stopy. Postavili i krásné tábořiště, kde Tarmin opravoval svůj poškozený člun. Z nakradených věcí pak sestavili výbavu, kterou mu dali na cestu. Jejich důkladnosti nyní blahorečil, bez ní by neměl šanci na úspěch.

Jediný neobjasněný prvek znamenaly jeho tablety s výživou pro trosečníky. Pro jistotu, kdyby se jeho plavidlo našlo, si vymyslel, že je objevil v kovové krabici vedle mrtvého, když šel přes hnízda kusadláků. Dodal ale, že se je neodvážil jíst a ponechal si je pouze pro případ krajní nouze.

Po měsíci usilovných příprav se regena konečně tvářila spokojena s jeho pokrokem. Začala opatrně mluvit o tom, že ho brzy odešle na přenos. Bral to klidně. Okamžik jeho úkolu se blížil. Do vývoje však nečekaně zasáhla neobvyklá událost.

Jedno dopoledne, právě když nacvičoval s regenou vzdorování strachu ze smrti, se okna rozdrncela obrovským rachotem. Přistávala mohutná kosmická loď. Vzápětí se otrásla celá budova.

„To musí být gigant, že ho vůbec pustili dolů?“ zavrtěla regena hlavou a pokračovala s tréninkem. Do místnosti vpadl bez zaklepání major Jackit Yson: „Cegi, řítí se na nás průser jménem Hilebrant!“

„Už zas? Kterýho poskoka poslal?“ povzdychla si otráveně.

„Tentokrát dorazil sám velký senátor Hilebrant osobně. Právě si kecl na zem. Bude tu za pár minut,“ vyrazil ze sebe major.

„Proč nás nevarovali z orbitu!“ rozzlobila se.

„Bud' nám to udělali schválně,“ odvětil major kysele, „nebo v tom mají zatracenej bordel a nemine je pojeb. Tvrdili mi, že jim senátora hlásili až za dva týdny. Věděli, že hyperloď z Ravenangu veze nějaký zvíře. Čekali prej staničního inspektora, a tak uklízeli svůj chlív. Tupě zírali, když viděli, jak zamířila do atmosféry. To víš, mezihvězdejných kocábek, který jsou schopný přistát na povrchu planety, není moc. Tipuju to tak na šedesát. Všechny patříj velkejmu šéfu KosmoFlotily.“

„Kdo ji Hilebrantovi půjčil?“ zamračila se regena.

„Samotnej vše-guvernér,“ ušklíbl se major, „a k ní mu přidal i plnou náruč výjimek. Hilebrant s nimi mával na pozemní správu kosmodromu, jak zběsilej. Přijeli ho totiž se-

brat. Bohužel neuspěli. Jiný by za tohle přistání dostal doživotní teplíčko u peci na Katovně.“

„To je zlý,“ odpověděla regena smutně, „šéfstvo nás v tom sprostě vykoupalo. Řekni všem, ať se shromáždí v jídelně. Stejně se nedá už nic zachránit.“

Senátor Hilebrant představoval, bez ohledu na svůj věk sedmdesátí pět let, extrémně energického muže, který zasvětil větší část svého života boji za lidská práva. Především brojil proti transpersonacím. Považoval je za nejhorší zločin všech dob a hluboce opovrhoval všemi, kteří je provádějí. Dal to najevo okamžitě po svém příchodu. Do jídelny vpadly napřed tři čtyři elitních vojáků s těžkými zbraněmi a zaujaly palebná postavení. Za nimi se vřítel senátor. Nad ním pluly vzduchem dva fotosety, které zaznamenávaly každý jeho projev. Následoval jeho doprovod, asi deset dalších osob.

„Áá, paní katyně Cegi, překvápko, co!“ zubil se senátor na regenu, rázoval po sále a hřímal: „I mne zaskočili, když mi našli nádor. Boží vůle je však pro mě svatá a nebudu si prodlužovat život vražděním jiných. Místo toho jsem se vydal osobně splnit slib daný voličům naší strany, že zatrhne ty vaše obchody s lidmi!“

Senátor Hilebrant se zastavil před majorem Jackit Ysonem a jeho vojáky a vítězoslavně pronesl: „Máte štěstí, že jste se vzdali dobrovolně. Víím, povídá se, že nebojujete proti sobě, ale ti mládenci, které jsem si přivezl s sebou, jsou mi na smrt oddáni. Co byste udělali, hoši, kdyby vám tito pohůnci katů kladli odpor?“

„Rozsekali bysme je na dřevu, pane senátore!“ odpověděli sborově senátorovi elitáci.

„Slyšíte to! Dám vám dárek, majore,“ zvolal senátor a vytáhl rudou krabičku. Major Jackit Yson zbledl: „To přece nemůžete!“

„Majore!“ zařval senátor, „zaspal jste dobu. Vaše vojsko už deset let spadá pod vládní správu. A já zde zastupuji mínění poctivých občanů, kteří ze svých daní platí nejen údržbu vaší montáže a každou nit' na vaší uniformě, ale taky celý tenhle barák! Nebýt jejich peněz, dřepíte nahý na mrazu. Chcete snad daňovým poplatníkům tvrdit, že NEMAJÍ PRÁVO rozhodovat o svých penězích! Okamžitě proved'te deaktivaci své jednotky a sebe taky!“

Major převzal s viditelnou nechutí krabičku a postupně ji přiložil každému svému vojákovi na čelo, jako poslední vykonal totéž u sebe a vrátil krabičku senátorovi.

Senátorovi lidé přivedli do sálu několik osob, zhruba v Tarminově věku. Skupinu tvořilo sedm mužů a hubená dívka s plastikou hada na čele, symbolem gangu hadlinek. Za nimi, za vydatné podpory dvou žen, se vbelhala do jídelny hnědovlasá obtloustlá paní. Hned, jak viděla senátora, vytrhla se svým průvodkyním a padla před ním na kolena. Líbala mu ruce a vzlykala: „Samo nebe vás posílá, svatej zachránče!“

Senátor na ni chvíli nevěřícně zíral, potom ji jemně zvedl na nohy. Nechápatě rozhodil rukama: „Viděli jste to? Ve věku kosmické éry existují lidé, kteří jsou tak ztýráni, že vám líbají ruce, když je vysvobodíte. Ženo, neklekej již před nikým, zákony kolonií Země zaručují všem lidem rovné postavení! Není v nich ani prvních ani posledních, všichni jsou si před nimi navzájem rovni. Já nejsem tvůj zachránče! Tím se stali ti občané, kteří mě vyslali na tuto cestu, a také KosmoFlotila, která jejich snahy podpořila a půjčila mi hyperlod'! Jim všem děkuj!“

Senátor došel k regeně Cgue-Jarině a ukázal jí fólii. Jízlivě ji vyzval: „Mám soudní příkaz odvézt oběti z vašich žalářů. Sáhňte laskavě do svých tajných archivů a vystavte mi soupis všech takzvaných dárců vězňených v této budově.“

„Pane senátore, musím vás zklamat. Naše společnost nevlastní žádný tajný archiv dárců. Všechny údaje jsou uloženy na místní policejní stanici, jak ostatně nařizují platné zákony,“ odpověděla mu.

„V tom případě, prosím, mi je vytiskněte včetně rozsudků a cen. Dvě kopie mi budou stačit,“ požádal senátor. Regena zadala pár příkazů do terminálu a po chvíli podala senátorovi dvě fólie.

„Piolton Betera, loupežná vražda, cechu archeokopů zaplaceno 45 tisíc. Ali Daladin, zvrhlý nelidský čin, usedlost Jitřenka obdržela 23 tisíc. Slečna Kia Meigy, hadlinka, podřezala zákazníka, Kosmocity dáno 33 tisíc. Hega Drov-Aiuka, vražedkyně dětí, koupena od obce za 35 tisíc a tak dál. Jedna věc lepší než druhá,“ četl senátor nahlas.

„Paní, vy prý mordujete děti,“ obrátil se k obtloustlé ženě.

„To je hrozná pomluva! Vezla jsem susedovic kluky. Přes řeku. Prali se. Řvala sem na ně, ať toho nechají. Vůbec neposlouchali. Pak jsme se zvrhli. Hošíčky strhl silný proud. Nechytila sem je. Sama sem si pořádně lokla,“ rozvzlykala se Hega Drov-Aiuka.

„Smutná tragédie. Za to vás odsoudili k smrti?“

„Souseda, mrcha, lehávala s mým starým. Poštvala ho proti mně. Opil kořalou naše stařešiny. Donutil je prodat mě, aby se mě zbavil. Nedovolil mi ani, abych dala sbohem dcerušká...“ naříkala.

„Váš advokát se neodvolal proti takovému pochybnému rozhodnutí poroty?“ divil se senátor a kroutil hlavou.

„Promiňte, pan senátor. To bude asi óáká mejlka. U nás nežije nikdo, kdo by se jmeno-
val Advokát nebo Porota,“ podivila se žena.

„Ano, souhlasím. Je to mýlka. Přímo velký a děsivý omyl, že vůbec k něčemu takovému mohlo dojít! Nikdo z lidí zde uvedených nestál totiž před ŘÁDNĚ VEDENÝM SOUDEM!“ hřímal senátor a mával fólií. Pak se otočil k regeně a zařval na ni: „Zatímco lidstvo kolonizuje hvězdy, zde opilci prodávají nevinné ženy, aby si pár snobů déle užívalo a Transplan se napakoval! Jak se může nelidská bestie jako vy, která žije z utrpení jiných, dívat slušným lidem do očí!“

Regena jen pokrčila rameny: „Jsme transplantační společnost, nikoliv Armáda spásy. Přijímáme dárcy na základě rozhodnutí jiných. Tato planeta se brzy oddělí od ostatních kolonií a její osadníci si budou muset poradit zcela sami. Místní zákony proto dávají samozvaným soudům pravomoc rovnou vládním tribunálům. V našich silách není přezkoumat každý jejich výrok.“

„Naštěstí si tu sílu našli jiní. Parlament Ravenangu konečně vyslechl hlas demokraticky smýšlejících občanů a nařídil svému Humanitárnímu soudu okamžitě prošetřit okolnosti nákupu těl prováděného Transplanem. Jelikož tato planeta nemá vlastní Humanitární soud a spadá v otázkách lidských práv pod jurisdikci Ravenangu, vydal parlament soudní příkaz přivést všechny takzvané dárcy k přelíčení na Ravenang!“ prohlásil vítězně senátor a vrazil regeně do ruky holofólii. Ta ji nejistě studovala. Senátor se chvíli

pásl na překvapení regeny a potom obtiskl na jednu fólii se seznamem dárců těl svůj ident a vrátil ho regeně.

„Tyto lidi si беру s sebou. Seznam uvádí deset jmen, ale v celách jsme jich našli pouze devět. Kde je ten poslední?“ otázal se.

„Zde. Azmay, jménem Přítel Dýky. Byl u mne zrovna na vyšetření. Je tu dobrovolně. Nespadá pod váš soudní příkaz,“ odpověděla regena a ukázala na Tarmina. Senátor zavrtěl hlavou a otočil se k Tarminovi: „Zeptáme se na to raději přímo toho mládence. Příteli Dýky, proč tě vlastně Azmayové prodali?“

„Nabídl jsem se opravdu sám, pane senátore, aby naše společenství mělo peníze na mutanty,“ odvětil klidně Tarmin. Senátor ho jemně poklepal po rameni: „Tak, tak. Možná, že na této nebohé planetě se tomu říká SÁM, ale v civilizovaném světě se to nazývá ekonomický nátlak. Pojď proto s námi. Poletíš na Ravenang společně s dalšími oběťmi zřůdnosti Transplanu.“

Tarmin vyvalil oči. Bude cestovat na planetu snů, touhu každého Narčana. Senátor se spokojeně usmál nad jeho úžasem a slavnostně vykřikl: „Ano, my všichni tam společně připravíme proces s touto hydrou, která otravuje ovzduší demokracie ve vesmíru. Naším prvotním cílem bude postavit jakékoli transpersonace mimo zákon!“

Těsně před odchodem podal senátor regeně malou barevnou destičku o velikosti karty a přelíbezně pronesl: „K velké lítosti mých voličů nemám ZATÍM na vás zatykač, ač jsem se o něj dost snažil. Věnuji vám aspoň malinkatou pozornost, rozhodnutí soudu, které vám nedovoluje až do ukončení vyšetřování opustit prostory Galanetu.“

„Už mnoho let jsem je neopustila,“ pokrčila regena rameny.

„A hned tak neučiníte,“ zašklebil se senátor, „mezitím pro vás vyjednáme speciální práci při těžbě uranu na Katovně. Tam je pravé místo pro krvežíznivé bestie vašeho typu!“

„A nyní! Moji vojáci! Pozor! Jdeme do města! Vyčistíme tam ještě jeden Eugiášův chlív! Otevřeme žaláře v nemocnici Transplanu! Za mnou!“ zahulákal senátor a vyřítit se ze sálu. Ostatní ho následovali. Odváděli užaslé dárcé těl.

Když Tarmin vycházel ze sálu, otočil se. Zachytil pohled regeny. Její tvář překrýval mrtvolný výraz. Jednou rukou se křečovitě držela desky stolu a dívala se za Tarminem s hlubokým smutkem v očích. Pod víčky se jí cosi třpytilo. Katyně Cegi, krvežíznivá a nelidská bestie, plakala. Když viděla, že se na ni Tarmin dívá, otevřela ústa, jako by mu chtěla něco naléhavého říct. V ten moment do Tarmina strčila obtloustlá postava Hegy Drov-Aiuky, která se nedočkavě valila za ním, a regena mu zmizela za rohem.

- - - Kapitola 26 Noc snů

Tarmina a další dárce odvedli na palubu senátorovy hyperlodi. Nesla jméno Demokrat Solón a zapůjčil mu ji samotný vše-guvernér KosmoFlotily. Podcenil však energičnost senátora, který připravil svůj štáb k odletu místo dvou týdnů za jediný den.

Demokrat Solón z dálky vyhlížel jako obrovská homole vysoká snad půl kilometru a o průměru nejméně sto padesáti metrů. Už samotná cesta kolem obrovských teleskopických podpěr rozbušila Tarminovo srdce. Beton pod jejich vahou popraskal, k pramalé radosti pozemní správy kosmodromu. Když jel visutým výtahem ke vstupnímu otvoru v dolní třetině trupu, chvěl se nedočkavostí. Oprávněně. Místo strohých palub, které si letmo pamatoval z Gilgameše, vše svítilo nádherou, samý koberec, stěny obložené dřevem, kolem nich luxusní nábytek a umělecká díla.

Tarmin absolvoval přijímací řízení společně s ostatními osvobozenými dárce. Umývárna, dezinfekce, vyšetření lékařů, výslech vedený policejními důstojníky. Procházek skrz komise rychle. Byl dobrovolník. Nemuseli u něho přezkoumávat rozsudek samozvaného soudu. Vampové ho nevěznili v cele. Nikdo s ním nesepisoval prožitá utrpení. Vlastně se o něj zajímal pouze psycholog, ale ani ten nedospěl k ničemu výjimečnému. Všichni se přednostně věnovali záplavě důležitějších případů. Přivezli ještě osmnáct nedobrovolných dárců z nemocnice Transplanu v Kosmocity a dalších pětadvacet přiletělo pozdě odpoledne z Omanu na Jiarlandu, kde prováděl podobnou čistku senátorův informační tajemník.

Tarmin za pouhou hodinu obdržel lehký vzdušný oděv a na něm čistě bílý štítek se svým identem. Uváděl o něm údaje zanesené v policejním seznamu, jeho vymyšlené jméno Přítel Dýky, příslušnost k Azmayům a údaj dobrovolný dárce. Barva Tarminova identu signalizovala, že je zcela neviný, bez podezření z trestného činu, a dovolovala mu volný pohyb po všech veřejných prostorách lodi. Hladil bílý ident prsty. Měl cenu sto padesáti tisíc džíffů. Přesně tolik stála letenka pro jednu osobu na Ravenang. Tarmin tomu nedokázal uvěřit. Připadal si jako ve snu, zdálo se mu, že jakési záhadné kouzlo splnilo jeho dávnou touhu opustit Narku.

Využil volné odpoledne na důkladnou prohlídku hyperlodi. Postupoval systematicky. Procházel paluby od shora dolů, jednu po druhé. Zvědavě zkoumal všechny přístupné místnosti, knihovny, projekční sály, velké haly, kde se rozkládaly parky. Objevil také iluzi zoologické zahrady. Kinetory tam vytvářely přírodu jednotlivých planet. Vyhledal tam úsek, který emuloval Ravenang, a nechal si ukázat poletuchy, růžové létající myši, o kterých mu vyprávěl Gerard. Skoro půl hodiny poslouchal jejich legrační zpěv a těšil se, že za pár týdnů ho uslyší ve skutečnosti.

Většina osvobozených dárců obdržela šedivé identity. Dokonce i paní Hega Drov-Aiuka ho měla. Znamenaly, že osoba musí zůstat pod dohledem. Ukazovala na sporný, nicméně stále platný rozsudek samozvaného soudu. Tarmin minul paní Hegu na třinácté palubě. Prohlížela si právě hudební sál ve společnosti podobně označených. Celou skupinu doprovázeli dva policisté. O dvě paluby níže zahlédl i tři zamračené muže v řetězech. Na

jejich identech svítily rudé lebky. Eskortovala je ozbrojená stráž. Senátorovi lidé, přes svou nedůvěru k samozvaným soudům, postupovali velmi opatrně.

Z jejich transpersonační skupiny získal bílý štítek pouze Ali Daladin, odsouzený za zvrhlý nelidský čin. Tarmin ho potkal na břehu malého jezírka, ve kterém se míhaly drobné svítící rybičky. Chtěl si s hubeným snědým mládencem popovídat, ale ten si na před provokativně přečetl Tarminův ident a potom se k němu otočil zády. Tarmin neměl chuť se s ním hádat, a tak radši pokračoval v prohlídce korábu sám.

K večeru sestoupil až do spodní třetiny lodi, kde začínala sekce hypermotorů. Ne-zklamala ho. Přístup uzavíraly ocelové dveře. Eliťáci, kteří je strážili, mu zdvořile sdělili, že přístup k pohonným jednotkám je povolen pouze hypertechikům. S úsměvem dodali, že tam nesmí pustit ani samotného senátora Hilebranta, který má jinak povolení na všechno ve vesmíru. Poslali Tarmina do infory na dvanácté palubě, aby si prošel nepřístupné části lodi v počítačové simulaci. Uctivě jim poděkoval a odešel. Neudivil ho. Právě za snahu dostat se do hyperkomory, zatkli na Ravenangu Frankí a vypověděli ji na Narku.

Toužil promluvit si se senátorem Hilebrantem. Líbilo se mu, jak elegantně vyřešil všechny problémy. Uspěl až pozdě v noci na malém večírku, který probíhal v hlavním sále na oslavu vítězství. Musel se doslova probíjet houfem lidí, kteří ho obklopovali. Dvě hodiny obratně manévroval v davu, než pronikl do senátorovy blízkosti.

„Pane senátore, odvezete Narčany pryč?“ zeptal se ho rychle, jakmile se mu naskytlá příležitost. Senátor se na něho udiveně podíval a zavrtěl hlavou: „Odvézt? Proč bych to měl dělat?“

„Uzavře se hyperkanál, který sem vede! Na sedm tisíc let!“ vyhrkl Tarmin. Senátor se zhluboka rozesmál: „Ach ano! Zajímavý případ davové psychózy!“

Zvedl prst a pokračoval: „Mladíku, před odletem jsem položil odborníkům na lety hyperprostorem otázku, na jak dlouho se uzavře dopravní hyperkanál vedoucí z Ravenangu na Nový Eden. Víš, co mi řekli? Že vůbec netuší, jakým postupem takový údaj vypočítat. A to jsem se spojil s osmi předními vůdci naší vědy!“

„On se tedy kanál vůbec neuzavře?“ podivil se Tarmin.

„Uzavře, chlapče, ale těžko říci na jak dlouho. Možná jenom na pouhý týden, nebo pár let či jedno, dvě století. Kdo ví? Naše poznatky o vesmíru rostou každým dnem. Lidstvo na vás určitě nezapomene. Parlament Ravenangu uvolnil značnou sumu na hledání nové cesty sem. Třeba už zítra se objeví jiný kanál, který nahradí uzavřený.“

Senátor si všiml Tarminova zklamaného obličejce a dodal: „Ostatně, řekni mi, jak jsi dospěl k číslu sedm tisíc let, když si s takovým výpočtem neví rady současná vědecká špička?“

„Slyšel jsem to povídat,“ vyhrkl Tarmin nejistě.

„Proč ne. Čtyřicet milionů obyvatel Nového Edenu má právo myslet si, že se kanál uzavře na sedm tisíc let. Každý člověk smí svobodně vyjadřovat své názory. Proč by mu ale kvůli tomu měli daňoví poplatníci zaplatit přestěhování na lepší místo? Zde není vězení. Létají tu pravidelné linky. Zrovna před chvílí moji policisté kontrolovali přípojný raketoplán, který za chvíli bude startovat a poveze cestující a náklad určený na Ravenang k hyperlodi na orbitu. Hlásili mi, že jeho paluby zejí prázdnotou.“

„Promiňte, pane senátore. Všichni chtějí pryč, ale pole dávají malé výnosy. Lidé se sotva užíví. Letenka na Ravenang stojí víc, než si člověk vydělá za celý život,“ vykotal ze sebe zmatený Tarmin. Senátor se rozesmál a poklepal mu po rameni: „Potřebný obnos přece nemusíš získat z půdy. Pokud ti zemědělství nedává zisk, investuj svou práci do něčeho jiného. Kdo poradí tomuto mládenci, jak se zde dají vydělat peníze!“

„Staň se archeokopem. Našel se holerián i za deset milionů!“ zvolal ramenatý dárc z davu.

„Na obchodním člunu vyděláš hravě deset tisíc,“ vypískl drobný pán.

„Jed' na Jiarland, dobrý žoldněř dostává až padesát denně,“ zvolala vysoká dárkyně z jihu.

„Já ale umím dělat jenom s dobyt看kem a na poli,“ bránil se Tarmin.

„Chlapče, bez vzdělání nic nejde! Odkud vlastně jsi, Azmayové, nemohu si vzpomenout?“ zadíval se senátor na Tarminův ident. Ozval se štíhlý muž vedle senátora, Hubart Il'Gvanov, informační tajemník: „Středoamerická skupina chudiny. Deportovali je na Nový Eden před třiceti pěti lety. Jejich vůdce si tehdy veřejně vytrhl srdce, aby vládu donutil odvézt jeho lidi sem. Právě mezi nimi se před třinácti roky vyskytly pověstné případy kanibalismu.“

„Ach, už si vzpomínám. Z našeho dobrovolníka se klube pěkný divoch. Nevím, jestli mu nenamalujeme na ident lidoopa,“ zažertoval senátor.

„Musí mít ale dlouhý ocas! Oni se totiž Azmayové věnují hlavně neřestem,“ zvolal kdosi z davu. Tarmin v něm rozpoznal Ali Daladina.

„Vážně?“ nepatrně se začervenala drobná starší žena ze senátorova doprovodu. Její ident udával Tamara Poldwin, historička.

„Bůh nařídil jejich mužům, že každou noc musí spát s jinou ženou. Někteří jsou tam tak zbožní, že za noc zvládnou i tři,“ pokračoval Ali. Lidé kolem se jeho žertu zasmáli. Paní Tamara se zděsila.

„Vidíte. Už delší dobu se vás chci zeptat, co se skrývá za označením zvrhlý čin, který máte na identu. Podle barvy vašeho štítku soudím, že jste byl odsouzen nevinně,“ obrátil se senátor k Alimu.

„Rád vám to řeknu, ale obávám se, aby mě zde přítomný divoch nesnědl, až to uslyší,“ vykotal Ali a celý se rozechvěl.

„Chrání vás moji vojáci, chlapče,“ udivilo senátora jeho chování.

„Za homosexualitu, místní název je stejnozvrhlík,“ řekl stydlivě Ali. Zadíval se bázně na Tarmina a na chvíli odhalil své přední zuby. Na krajích je měl nepatrně zbrousené. Tarmin hlasitě vyjekl a zděšeně na něho zíral.

„Vidíte to!“ vypískl Ali a udělal několik kroků vzad.

„Hrozné! Musel jste tak strašně trpět pro takovou přirozenou věc,“ politoval Aliho senátorův informační tajemník a vzal ho za ruku.

„Příteli Dýky, jak trestají Azmayové muže, kteří projeví lásku k jinému muži?“ obrátil se senátor rozzlobeně k Tarminovi.

„Nevím. Nevzpomínám si na jediný případ u Azmayů,“ drmolil zmateně Tarmin. Netoužil zrovna uvést, že jeho falešně odsoudili ke stětí.

„U nás za to narazili dva nebožáky na kůly. Měli sotva dvacet. Tři dny hrozně naříkali než...“ vyjekla Hega Drov-Aiuka a zakryla si oči. Senátor hněvem zbrunátněl a vykřikl na Tarmina: „Při posledním průzkumu zvyků třicet procent populace odpovědělo kladně na otázku, jestli se někdy v životě milovali s příslušníkem stejného pohlaví. A u vás je to neznámý čin! Jak je to možné? Já ti na to odpovím! Vaše surové soudy terorizují lidi, aby zatajovali své přirozené cítění! Příteli Dýky, ZKLAMALS MĚ!“

Tarmin zděšeně ustoupil, na jeho místo vklouzla Hega Drov-Aiuka a začala naříkat: „Krutost samozvaných soudů nezná mezí. Vzali mi moje dcerušky. Prosím vás, pane senátore, pomozte mi je najít!“

Senátor ji začal chlácholit, paní Tamara se k tomu přidala. Tarmina dav vytlačil až k velkému projektoru, který snímal okolí lodi. Vlastně se ani moc nebránil. Zahlédl na druhém konci sálu Aliho, jak odchází se senátorovým tajemníkem, oba se na krátký moment zastavili a letmo se políbili.

Tarmin se obrátil k obrazu okolí lodě a přemýšlel, kde udělal chybu. Senátor byl nepochybně výjimečný muž. Obdivoval ho. Škoda, že takových není více. Snažil se o podobnou věc jako Tarmin, ale měli jen málo společného. Senátor bojoval s nepřítelem jako legendární rytíř. Z křesla ve své lodi, obrněn privilegii, vyzbrojen soudními příkazy, útočil přímo na pozice nepřítele a vedl za sebou zástup oddaných mužů a žen. Tarmin připomínal drobného myšáčka, který rozežírá obydlí protivníka a hledá v něm slabá místa. Udělá-li jedinou chybu, giganti ho v mžiku rozdupají na kaši.

Senátor ničil odporný Transplan půl roku před ukončením jeho činnosti na Narce, aby chránil demokratické zásady. Tarmina zajímalo, co zde Transplan s lidskými těly celou dobu dělal, a tuto vědomost chtěl využít především pro ty, které osud uvězní na věky věků na Narce. Nesplnil svůj úkol. Ravenang ho ale lákal. Už od dětství o něm snil a teď ho měl na dosah ruky. Váhal. Smí zmizet v hyperkanálu a opustit svoje přátele? Nechat zde adoptivní sestřičku Hebkou Kadeř, zamilovanou Pápěří, Rychlý Vítr, Diblici Křišťálku? Mohl by, peníze za jeho tělo už mají. Přesto cítil, že nemá právo odletět do bezpečí, utéct z bitvy. Bojovník Měsíčního Paprsku by něco takového nikdy neučinil, odmítl by sen o Ravenangu a vrátil by se do osamělé války. Jak se ale dostat z hyperlodi? Tarmin se zahleděl na projektor, který ukazoval kosmodrom. Jeho pozornost přitáhl malý světlý bod.

„Nesmíte si tak brát senátorovo peskování, mladíku. Bývá velmi náročný nejen na jiné, ale i na sebe,“ oslovila ho starší paní, Ryhasa Finland, kurátorka.

„Senátor bojuje za velkou věc a hodně nám pomohl. Jeho výtky byly oprávněné. Díval jsem se na kosmodrom. Myslím, že právě startuje loď,“ odpověděl zdvořile.

„Vážně?“ zaradovala se paní kurátorka a ihned řekla pár povelů terminálu a vzápětí vesele zvolala: „Opravdu! Za deset minut se odlepí. Ještě to stihneme. Kdo se chce podívat na start raketoplánu za mnou!“

Kurátorka se běžela k východu ze sálu. Tarmin ji následoval. K nim se přidalo ještě několik dalších osob. Jakýmsi výtahem vyjeli až úplně nahoru. Kurátorka požádala hlídajícího policistu, aby jim otevřel vyhlídkovou palubu. Strážce opatrně překontroloval údaje o rychlosti venkovního větru a teprve potom jim vyhověl.

Venku slabě mrholilo. Vyšli na plošinu na horní části trupu ve výšce skoro čtyři sta metrů nad zemí. Z trysek asi půl kilometru vzdáleného raketoplánu už šlehalo plameny. Odtud vypadal jako nevinná hračka. Vzápětí jeho motory zabraly na plný tah, jeho řev rozdrnčel jejich ušní bubínky. Tarmin leknutím poskočil. Loď se prvních pár metrů skoro plazila, rudá záře pod ní se ve velkém kole rozbíhala po betonu, najednou se její pohyb zrychlil a prudce vyrazila vzhůru. Brzy zmizela na kuželu ohně v oblacích.

„Konečně se mi podařilo vidět start!“ radoval se jeden starší pán.

„Přece u vás je víc lodí než tady?“ podivil se Tarmin.

„Hyperprostorových ano,“ rozesmál se pán, „ale ty nesmějí přistávat na povrchu planety. Mezi orbitem a zemí jezdí gravitační zdviže. Kdepak, pravá nostalgie letů se dá vidět už jenom na Novém Edenu.“

„Nebo na vojenské základně, když vás tam pustí,“ doplnil někdo.

„I jim by to měli zakázat, raketové motory strašně kazí vzduch. No už je to tady. Pojďme honem pryč, než se tu udusíme,“ rozkašlala se kurátorka, když k nim dorazila temná oblaka spálených plynů. Otočila se zpět k lodi. Tarmin si táhle povzdechl. Smutně se zadíval na světla Kosmocity.

„Vypadáš, jako bys s námi šel nerad,“ zeptala se ho kurátorka.

„Máte pravdu, paní Finland. Musím s vámi letět na Ravenang. Moji přátelé zůstávají zde. Už je nikdy nevidím,“ odvětil teskně.

„Chlapče, tato loď nese jméno Demokrat Solón! Je baštou lidských práv, nikoliv vězení. Nikdo tě zde nedrží!“ zvolala paní. Ostatní kolem horlivě přikyvovali.

„Opravdu mohu odtud odejít?“ vyhrkl překvapeně Tarmin.

„Máš bílý štítek! Jsi zcela svobodný,“ usmála se kurátorka, „stiskni modré tlačítko a řekni výtahu, že chceš ven z lodi. Když se stihneš vrátit do našeho odletu, vezmeme tě s sebou. Čekat na tebe ale nebudeme!“

Kurátorka odjela spolu s ostatními. Tarmin si zaraženě přivolal výtah. Kabina ho vezla napřed svisele, pak dlouho vodorovně a nakonec zastavila ve výstupní hale. Několik policistů cosi hrálo u stolku. Z jejich středu vyšel elitní voják a snímačem biodat pečlivě překontroloval Tarminovu identifikaci. Nakonec mu věnoval nepromokavý plášť a krytky na boty.

„Venku běž za fialovým majákem. Dovede tě až na základnu elitních jednotek. Pozdravuj tam od Geda,“ povzdechl si eliták smutně, když mu otevíral klec visuté venkovní zdviže.

„Vy mi snad čtete myšlenky! Jak víte, že tam jdu?“ podivil se Tarmin.

„To se pozná. Všiml jsem si tě, už když jsme vás odváděli. Tutově se přáteliš s nějakým elitákem. Seš zvyklej bejt v naší společnosti. Cejtíš před námi respekt, ale nikoliv strach,“ pokrčil voják rameny a zavřel za ním dveře kabiny. Za chvíli již stál Tarmin na betonu kosmodromu. Užasle pozoroval temný trup nad sebou. Dnešek prostě patřil snům.

Kapitola 27 Kopulo

Skoro půl hodiny šel v dešti po ploše kosmodromu. Jeho povrch nesl stopy blížícího se odchodu civilizace stejně tak jako vše ostatní zde. Tarmin překračoval pukliny a vyhýbal se hlubokým loužím kalné vody se skvrnami oleje. Konečně se dostal ke vchodu do elitních kasáren. Chvilí mával rukou na sensory, než ho pustily dovnitř a poslaly do klubovny vedle jídelny. V kruhovém sále na něho čekala celá elitní četa a spousta děvčat z personálu. U dveří stál velký soudek a po místnosti se povalovaly kusy různého oblečení.

„Vy pořádáte mejdan! Vždyť dnes máte spíš funus!“ vydechl překvapeně, když to viděl. Osazenstvo se rozchechtalo. Vrávorající neurosestra, oblečená jen do krátké sukénky, vesele vyjekla: „Senátor jim vypnul ty jejich zatracený počítače. Dnes jim s holkami můžeme kliděčko nabančit, když nás budou zlobit. To se přece musí oslavit!“

„Hej, Tarmine, život elitáka je krátkej! Nebudem si ho kazit brekem. Zvláště teď, když nás ty mrchy mašiny nehlídají a můžeme řídit jako čerti,“ hulákal Gerard a vrazil Tarminovi do ruky pohár s vínem.

„Čím ho kořeníte!“ vydechl Tarmin, když se napil. Fantastická chuť. Gerard se jen řehl: „V tom je ten fór. Vůbec ničím.“

„Nekořeněný víno je přece kyselý!“ divil se Tarmin. Major Yson vyprskl smíchy: „Jo, ale jen ty splašky, co si tady Narčané vyrábějí z bylinek a říkají jim víno. Tohle je extra sorta dovezená ze Země. Lisovaná z pravých hroznů. Litřík za pouhých pět tisíc džífů. Štípili ho pro nás senátorovi kluci starému, abysme si užili, když máme teď volno.“

Tarmin se podíval na dřevěný soudek u dveří, obsahoval nejméně padesát litrů. Žuchnul sebou do křesla a zahulákal: „Ó, ne! Už chápu, proč se eliták Ged tvářil tak smutně, když mě pouštěl z lodi ven. Mám vás od něho pozdravovat. Těžce vzdychal, když viděl, kam jdu!“

Před Tarmina vplula regena, bosá, punčochy na chodidlech jí zářily žlutě. Vlasy měla rozpuštěné a fialová kombinéza se jí rozevírala až do pasu. Posadila se na opěradlo jeho křesla. Zahleděla se Tarminovi do očí a zamyšleně se zeptala: „Proč ses vrátil?“

„Mám k tomu děsně přízemní důvody,“ rozhodil rukama, „je jich přesně sedm set tisíc. Je to ta odměna, cos mi slíbila, když budu spolupracovat.“

„Budeš mrtvý. Neužiješ si jich,“ upřela na něho regena zkoumavý pohled.

„Já opravdu ne,“ řekl smutně, „ale je tu třeba jedno děvče. Ošklivé a vychrtlé tak, že připomíná smrt, ale šíleně poblázněné. Do mě. Pak moje sestřička, naivní holka, která je děsně prima. A taky kamarádi z tažení proti kanibalům. Vždyť je přece všechny znáš, povídal jsem ti o nich.“

„A tomu říkáš děsně přízemní důvody?“ zavrtěla hlavou.

„Jsem dobrovolná oběť,“ odpověděl jí teskně, „mým úkolem je zemřít. Získají tím ostatní. Mně patří pouze smrt.“

„Jsi krásná oběť. Víš, žes svým návratem zachránil tisíc zamilovaných párů na Lodi Lásky?“ usmála se na něho a prsty ho jemně pohladila po tváři.

„Jakých zamilovaných párů na Lodi Lásky?“ vykulil Tarmin oči.

„No přece z té básně,“ skočil do jejich hovoru major, „svým návratem ji potěšil, jako by zachránil tisíc zamilovaných plujících v proudu lásky.“

„Tuhle báseň neznám,“ zavrtěl hlavou Tarmin.

„Nevadí,“ pronesla regena, „je neskutečně nádherná. Stejně jako tvůj návrat. Jsi nejlepší ze všech dárců, které jsem kdy připravovala.“

„Ale pořád nechápu, jak můžete dnes slavit?“ zavrtěl Tarmin hlavou.

„Naše životy jsou příliš krátké, abysme je věnovali smutku,“ ušklíbl se major, „a pak jsme jen pěšáci v téhle zasrané válce. Problémy mají šéfové Transplanu. My ne.“

Tarmin pokýval hlavou. Napadl ho ještě jiný důvod. Celý proces proti Transplanu byl předem připravený. Měl odvézt pozornost veřejnosti od Narky v době, kdy se blížila uzávěra hyperkanálu. Samotný vše-guvernér KosmoFlotily zapůjčil na tažení proti Transplanu svou honosnou hyperloď i s posádkou. Elitáci, kteří v jídelně projevovali senátorovi oddanost, mu vzápětí ukradli bečku vína, aby ji dali jeho nepřátelům. O jediné překvapení se postaral sám senátor svým předčasným přiletem, ale ani ten nevěděl, aspoň vše vypadalo věrohodně. Zaměstnanci Transplanu skutečně neměli důvod k slzám. Veškeré dárce jim odvezl senátor a s nimi i starosti o ně.

„Co náš kámo senátor? Taky slaví?“ přerušil Tarminovy úvahy major.

„Spíš poslouchá nářky. Když jsem odcházel, brečela u něj zrovna paní Hega Drov-Aiuka, že chce vidět své dcerušky,“ prohodil Tarmin.

„Chudinky malinkatý!“ zaječela malá neurosestra v průsvitném kimonu a s rukama na očích pištěla: „Nedávno mi kvílela při psychoanalýze jak komín, že je už nestihla podřezat. Zvládla jen utopit děti milenky svého nevěrného manžílka!“

„No né!“ zhrozil se Tarmin, „a jaký zvrhlý čin spáchal ten snědý kluk, který má zbroušené hrany předních zubů?“

„Ty syčáky přece každý Azmay zná. O podobných věcech se mluví špatně. Když lidi mezi sebou podobného hajzla chytanou, všichni to radši opisují,“ zašklebil se major.

„Ali je opravdu Lokust?“ zhrozil se Tarmin.

„Návyk první třídy. Na lokustí kousance i na lidské maso. Jeho tělo je pro transpersonaci nepoužitelné. Zkoumali jsme na něm...“ mluvila regena Cegi. Zarazila se, když viděla, jak Tarmin třesce očima. Se zavrtěním hlavy se ho zeptala: „Copak? Neběhají náhodou ty zoubky po palubě Demokrata Solóna?“

„Huř,“ vydechl Tarmin, „Ali mě napřed úplně znemožnil před senátorem a pak se prohlásil za stejnozvrhlíka. V současné době se těší naprosté volnosti a všichni ho tam litují a hladí po pacičce.“

„Ten a na chlapy? Když jsem mu nedávno cpala do jeho výbavičky sondu, měl úplně jiný kecý. To mu neprojde. Bez séra je nemožný a píchanec, který dostal ráno, mu dojde za pár hodin. Záchvat ho prozradí,“ uchechtla se hubená neurosestra v kraťasech zdobených věrnou plastikou toho, co měly za úkol zakrývat. Všichni ztichli a pozorovali Tarmina, který v křesle nevěřičně lapal po dechu.

„Když jsem odcházel, Ali se zrovna líbal s informačním tajemníkem senátora,“ řekl tiše Tarmin. V místnosti to explodovalo smíchem.

„Jéé! Nebohý senátor! Kdo mu bude smolit jeho demokratické plky!“ ryčel major Yson. Bušil rukou do pohovky, tělo se mu otřásalo a z pusy mu vylétaly neartikulované

skřeky. Ostatní vypadali podobně. Tarmin seděl užasle. Zde se veselili úhlavní nepřátelé osadníků na Narce. Elit'áci. Neběželi k prvnímu komunikátoru varovat před nebezpečím, ale bavili se tím, že senátorovo tažení proti nim utrpí ostudnou škodu. A jejich kolegové na Demokratovi Solónovi neupozornili na zuby Aliho. Určitě o nich museli vědět.

Možná, že bych měl odeslat zprávu, přemýšlel Tarmin. Nevěděl. Senátor vyrazil do boje a udělal chybu. Díky ní může ztratit jednoho ze svých mužů, ale dopustí-li se omylu Tarmin, prohraje svou osamocenou válku. Promiňte, pane senátore, omluvil se v duchu velkému politikovi, kterého obdivoval. Nemohu se bít i za vaše lidi, mám vlastní úkol. Musím proniknout do středu těchto bestíí, abych jim ukradl jejich vzácná tajemství. Jiní kráčí cestou hrdinů, na mne zůstala stezka malého taramíka, povzdechl si. A chci-li mezi nimi přežít, musím být jako oni.

Rozchechtal se. Je to vskutku báječná legrace. Na super lodi senátora, uprostřed po zuby ozbrojených vojáků, vedle beček s alkoholem za čtvrt milionu džífů, bude dnes možná hodovat i lidojed. Tarmin vypil jedním douškem obsah svého poháru, pak si ho ze soudku u dveří znovu naplnil božským nápojem. Když se vracel, zachytil pár pátravých pohledů, které probleskovaly z rozesmátých tváří. Poznal, že se rozhodl správně. Dál než pro víno by stejně nedošel.

„S Tarminem je nás akorát. Můžeme spustit super psycháče Kopulo od slavných Černých Děř Kosmu!“ zařval najednou elit'ák Xedor. Tarmin zalovil ve své paměti. Psycháče patřily mezi zábavy horních vrstev. Slyšel, že se při nich lidé spojují v jednu bytost.

„Ne! Holky, rychle pryč!“ zaječela malá kuchařka a vyrazila k východu z klubovny. Do cesty jí vskočil elit'ák Cradofal, zabouchl dveře. Zablokoval je a zazubil se na ni: „To tak! To vám ženský neprojde. Napřed to prý nejde, že jedna navíc a třináct zbylých párů je nešťastné číslo a podobný plky. Sotva se to vše spraví, už utíkají!“

„A opravdu tu zvrhlost na Ravenangu zakázali?“ zajímala se dychtivě neurosestra v kraťasech.

„Stal se parlamentní zázrak!“ zvolal major, „senátoři to zadrželi jednomyslně a na prvním jednání. Moji kluci jsou ale čímani. Hned vyrazili na št'áru k prodejcům a přinesli si pár posledních kousků. A máme je zde. Takže, četo, žvanění končit! Jde se makat!“

Podle pokynů majora se začal stěhovat nábytek ke kraji a vytvářelo se velké volné místo. Pár kluků pracovalo u terminálů a vysouvali za stropu a stěn emitory projektorů. Major dal děvčatům velkou krabici. Ta s ní zmizela vedle do umývárny a odtud přilétaly do sálu užaslé výkřiky. Gerard strčil Tarminovi do ruky malý balíček: „Ber. Oficiální vohoz na Kopula! A žádněj podřadnej žlutej brak. Extra zboží schválené samotným božským Xe, maxipsycháčem Černých Děř.“

„Psycháč propojuje vědomí?“ zeptal se ho nejistě Tarmin.

„Staneš se ženskou. A to všema, co tady vidíš. Ale klukama taky. Je to žrádlo,“ zašklebil se Gerard.

„Vážně?“ podivil se Tarmin.

„Jó, super výplod techniky. Stejný zázrak jako hypermotory. Budeš čumět. Ale chce to správněj vohoz a neurokroužek na kebuli. Šaty dolů a tohle hoď na sebe!“ ukázal Gerard na balíček. Tarmin se svlékl. Podle Gerardových pokynů si natáhl na holé tělo přiléhavé tričko a šortky ke kolenům, oboje vyrobené ze zvláštní blyštivé látky, ve které se odrá-

žely duhově tónované odlesky okolí. Tkanina byla na dotek hladká a velmi jemná. Když po ní přejížděl rukou, zdálo se mu, že nemá vůbec nic na sobě. Zůstal bos, tak jako všichni ostatní. V balíčku navíc ponechal skoro všechny kolorky na výzdobu kůže. Použil jen jednu, s plastikou dýky, a nechal si ji vytónovat na levé předloktí. Úplně mu to stačilo, i tak si připadal nesvůj. Když se zadíval do zrcadla, vypadal jak hořící kupka sena.

„S tímhle opatrně. Stojí to skoro milion,“ prohodil Gerard a nasadil na Tarminovu hlavu neurokroužek. Pečlivě mu ho tam upevnil pomocí uzávěrů k vlasům a ušním boltcům. Tarmin jenom vytřeštil oči nad závratnou částkou. Dnešek prostě patřil snům a zázrakům. Už od rána se kolem něho míhaly. Netroufal si vůbec odhadnout, co mu tenhle úžasný den ještě přinese.

Zvědavě si prohlížel milion džířů na své hlavě. Temně fialový neurokroužek měl šířku centimetr a tloušťku pět milimetrů. Obepínal mu celé temeno. Vepředu na něm visela rudá maska z lehkého vzdušného materiálu, která zakrývala horní polovinu jeho tváře. Pro oči měla výřezy. Ústa a nos mu nechávala volné. Samotný neurokroužek na omak připomínal kámen, ale byl velmi lehký. Vážil sotva několik gramů. Když ho Tarmin hladil prsty, měl podobné pocity, jako když se dotknul Kiutlanuxsiwaj.

„Hej, breberky! Máte to nakřivo!“ zaburácel hlas z reproduktorů a uprostřed místnosti vylétl mlžný a zdeformovaný obraz muže.

„Zdar Černejm Īourám, kam jste schovali božského Xe?“ vykřikl jeden eliták. Postava se k němu natočila a cvrnkla se do nosu: „Tůdle, vy šmudlalové. Xe si dává moc záležet na své vizáži. Napřed spolu pořádně seštelujeme emitory. Vzbudte toho krasavce u terminálu, ať tam kopne konfiguraci a jedeme na to.“

Projekce muže začala dirigovat kluky u ovladačů. Asi po čtvrt hodině všelijakého přestavování, se začal instalační program tvářit jakž takž spokojeně. Z umývárny vykoukla první převlečená děvčata, jejich kostým vypadal stejně jako kluků, jen jejich kolorky měly jemnější motivy.

„Nazdar, komety! Už jsem si myslel, že tu bude dnes přetopeno!“ zvolala na ně projekce instalátoru a udělala poklonu.

„Čao, Černý Īoury! Blázníme touhou po božském Xe!“ vřískla menší dívka se žlutou maskou.

„Jéé, to je vono! Kluci, honem blokněte dveře a zahodte heslo, ať vám ty poklady neutečou. Velké šílenství bezedného vesmíru a jeho vládce Xe se blíží!“ volala projekce instalátoru. V rukách zvedla spletené rychle rotující mnohoúhelníky a zaječela: „Jen při imaginacích od firmy MultiDelúz se přichází vo mozek. Nerad to říkám, ale vše ostatní jsou pouhý sračky!“

Projekci instalátoru vystřídal temné dunění, těžké údery na bubny. Ze doprovodu kolísavých kvílivých tónů se vyhoupla postava. Od hlavy k patám ji halila rudá volně splývající tkanina, zakrývala jí i celou tvář.

„Přišel jsem! Kápnu božskou! Zmagořím vás a zase zmizím v černý Īouře!“ zařval mohutný hluboký hlas.

„Ukaž se nám, božský Xe!“ odpovědělo mu publikum.

„Vše má svůj čas!“ zaburácel zahalený Xe. Vedle něho se objevila černá urostlá dívka oblečená jen do nepatrných bílých bikinek.

„Moje poslední a jubilejní láska,“ uvedl ji Xe, „říkám jí Ys, jako těm devadesáti devíti předchozím, abych to nepopletl! Jak se vlastně jmenuješ, holka, doopravdy?“

„Božský Xe, už nevím,“ vyjekla Ys, „v můj makovici seš jen ty.“

„Tak to má být! Pouze černá ioura v kebuli je pravá slast! A nyní sám božský Xe a jeho nová extra barva kůže ladící s jeho láskou Ys!“ zaburácel Xe a shodil rudou látku a ukázal svoje tělo zbarvené do temného ebenu. Vykřikl a zatočil se s Ys. Objevily se na nich stejné obleky, jako měli lidé v klubovně. Výkřiky z davu se dožadovaly zahájení skladby.

„Slyším, jak se celý třesete! Šetřte síly. Řítí se na vás extra vymejvárna! Náhodou, nezakázali to už?“ vykřikl Xe do davu.

„Samotný senát Ravenangu!“ odpověděl kdosi z davu.

„Super! Už čtvrtý psycháč od nás v černý databázi. Jsme nejlepší v celém kosmu! Ještě se mrknu na vaše vohozy a pojedeme! Ukaž se mi zblízka, rozkošná hvězdičko!“ zamával Xe na jednu dívku. Ta přiběhla pod projektor, Xe si ji tam s hvízdnutím prohlédl: „No, to jste se tedy vytáhli! Přimo originální cetky od Refanse. Nejsme sice tak háklivý, v programu máme korekci i na obyčejný trika a trenče, ale proč se tak šidit! Teprve se super maskami a extra mikrotkaninou od démona Refanse je to ono!“

Světla kolem zavířila, jejich barva rytmicky pulzovala, k nim se přidávaly výhružné šumivé tóny. Připomínaly vodu klestící si cestu v nitru země. Vysoko nahoře se neslo nepravidelné chřestění. Všemuvodilo dunění ohromného bubnu ve tvaru kotle, který se zjevil na scéně. Na jeho bláně skákala žhnoucí koule. Tarmin cítil, jak se mu chvějí kosti uvnitř těla při každém jejím úderu. Ys a Xe se vznášeli asi metr nad bubnem. Černá dívka se přimáčkla čelně ke Xe. Jejich těla se lehce dotýkala a společně se chvěla v rytmu. Paže jim však volně visely a kymácely se do taktu. Nedrželi se jimi. Chodidla páru přešlapovala malými krůčky.

„Soulaďák! Náš velký hit před pár lety! Dnes ho oživíme, ale s novou duší! Ukažte se, jak umíte naši legendu! Napřed každý sám!“ zahřímal Xe. Dav v klubovně udělal kruh kolem centra projekce. Z pódia vyrazil paprsek, který přejížděl postupně tančící postavy. Zarazil se na Tarminovi, který zmateně hopsal.

„Co to provádíš, hochu? Ve které vzdálené galaxii žiješ, že neznáš náš velký hit?“ chytil se Xe zoufale za hlavu.

„Má vycházku z hrobky!“ vykřikl někdo z davu, aby potrápil vstupní modul programu pro analýzu řeči. Projekce Xe si však věděla rady: „Tak to potřebuje řádně rozhybat! Lásky, udělejte to pro mě a ujměte se ho některá.“

Před Tarmina vskočila vysoká dívka s černou maskou a postavila se na krok od něho.

„Fajn, ta umí! Poslouchej buben a soustřeď se na létající kouli, Výletníku. Slyšíš, jak ti ty pecky při jejím dopadu na blánu hejbaj břichem. Uvolni se a nech je cvičit s tvým tělem,“ zavolal Xe na Tarmina a znovu začal prohlížet další tanečnický.

„Nekoukej mi na vnady a drž rytmus! Buben ti musí znít tady...,“ dodala dívka a bouchla Tarmin pěstí lehce pod pupek. Stejnou radu ještě párkrát zopakovala, než se mu podařilo kroutit se alespoň trochu tak jako ona.

„Bezva, lepšíte se. Teď dvojice a hezky k sobě,“ zavelel po chvíli Xe. Dívka přiskočila k Tarminovi, který sebou trhnul. Cítil skrz mikrolátku každý její pohyb. Opět ho

přísně napomenula, aby se soustředil na rytmus. Ten sílil. Ohnivá kulička zářila stále víc, její skoky na bláně se zrychlovaly. Kotlový buben na jevišti se začal pomalu otáčet. Po jeho stranách se objevili čtyři skoro nazí černí muži, měli jen bederní roušky. Klečeli a kroužili kolem bubnu proti směru jeho rotace, rudými zářícími palicemi rytmicky bili do blány. Šum vody mohutněl, po každém úderu vylétaly jásavě zbarvené fontány z mezer mezi bubeníky. To vše doprovázela změť kvílivých tónů a vysoké chřestění. V pozadí se neslo nesrozumitelné mumlání desítek hlasů. Také obrazy Ys a Xe se znásobily a ve velkém kole se vzájemně proplétaly. Všechny projekce Xe najednou zvedly ruce a zvolaly: „K něčemu se vám přiznám! Miluji všech svých sto Ys! Stále šílím touhou po každé z nich! A cítím, že existují miliardy dalších, které nikdy neobejmu!“

„Svět je plný rozkoše a je ji víc než stačí uchopit naše jediné ruce!“ hřímal Xe, „jsme šizeni, neboť Bůh použil ke stvoření kosmosu nevyzkoušený a špatně odladěný program. A co víc, na servis si najal andělské břídily. Dnes to společně napravíme!“

Tarmin zmateně poslouchal pokyny Xe a pohyboval se jako v mrákotách. Oslepovaly ho záplavy světél z projektorů, která se odrážely od lesklých oděvů tančících. Kolem něho plynul zástup dívek. Chvilí tančil soulaďák s jednou a vzápětí ji vystřídala druhá. Všichni se motali ve velkém kruhu. Tarmina provokoval neustálý proud žen, skrz jemnou mikrotkaninu cítil každý detail jejich pokožky. Dříve však než si dokázal uvědomit půvaby jedné krásky, už se před ním kroutila jiná. Vnitřnosti mu čechrlo dunění velkého bubnu a hlavu ohlušovalo pronikavé chřestění. Z nezvyklého pohybu ho brzy začal bolet každý sval v těle. Po zádech mu tekla pot a před očima mu běhaly mžítiky ze samých světelných efektů.

„Tos to tedy Xe vylepšil!“ nadával v duchu na toho načerněného opičáka a toužebně se rozhlížel po křesle. Nakonec se spíš potácel než souladil a jeho měnicí se tanečnice mu stále šeptaly: „Drž rytmus! Nech znít buben v břiše pod pupkem! Nekaž to! Snaž se!“

Rotující buben se rozplynul a hudba přešla do lehkých zvonivých tónů. Projekce Xe spočinula na křesle. Ys mu usedla na klín. Oba drželi v ruce dlouhé nápojky z průhledné hmoty. Uvnitř nich se převalovala žlutá a červená směs tekutin.

„Pauza! Chtělo by to ExtraTónos od Gigsoly! Máte?“ zvolal Xe.

„Jasně! Přímo s tvým holofotem!“ zvolal kdosi a vytáhl krabici.

„S vámi makat je radost!“ řekl uznale Xe a láskyplně se podíval na Ys. Oba se dlouze napili z nápojek a zatvářili se blaženě.

„Díky, tónosy nepiji,“ snažil se Tarmin odmítnout povzbuzující drogu, kterou mu podal jeden eliták s krabicí pod paží.

„Ber! Jinak nedožiješ konce! Xe nás musí napřed důkladně utahat a vygumovat nám kebulu, aby propojení fungovalo,“ zašklebila se na něj tvář zakrytá nahoře modrou maskou. Vrazila mu nápojku do ruky a šla rozdávat dále.

„Nalej to do sebe, do rána daleko!“ usmála se na Tarmina blízká dívka a pomohla mu otevřít uzávěr. Útrpně se na ni podíval. Doufal, že za chvíli bude křepčení konec.

Konec přestávky, znovu velké kolo, neutuchající rej žen. Únava po droze zmizela a Tarminovi se tančilo lehčeji. Neradoval se z toho. Dobře věděl, že zítra bude sotva stát na nohou. Cloumalo s ním bubnování, teď mnohem silnější. Tónos ho trochu uklidnil. Už ho nerozčiloval nezvyklý pohyb a rej těl. Trápilo ho jen horko v místnosti. Připadala mu

nezvykle přetopená. Stejný problém měli i ostatní. Na jejich mikrotkaninách vyrážely velké krůpěje. Dokonce i po zádech obrazů kroužících bubeníků stékaly dlouhé čůrky.

Vlhkost z Tarminova těla ulpívala na děvčatech při jejich vzájemných dotycích a ty na něm zanechávaly svou. Pot všech tanečníků se mísil a rotoval kolem dokola. Tarminovi se zdálo, jako by částičky jeho těla vířily po obvodu kruhu. Zděsil se: „Co to s námi Xe provádí?“

Rotace se opět zastavila, ale tentokrát buben nezmizel. Projekce ukázala Xe a Ys, jak stojí na jeho bláně, oblečení jen do krátkých šortek. Obnažená místa těla jim zdobily pouze obtisky kolorek.

„Cítíme s Ys, že bez triček to bude mnohem lepší. Připojíte se?“ zvolal Xe. Vzápětí, aniž vyčkal odpovědi publika, z jeho špiček prstů vylétly fialové vibrující paprsky. Úzké pruhy světla dopadaly na trička tanečníků a aktivovaly je. Každé se po zásahu rozprsklo na malé kousíčky. Vzduch se naplnil jekotem děvčat, zběsilým vířením bubnů a oblaky drobných jiskřících útržků mikrotkaniny. Emitory projektorů teď chrlily právě exploze světél. Tarmin musel v té záplavě vjemů přimhouřit oči. Efekty trvaly necelou minutu, potom zaduněla klimatizace puštěná na plný chod a blyštící se oblak zmizel ve ventilaci.

„Zpět do kola! Držíme rytmus, mládeži! Jsme teprve na začátku!“ vyzývali Xe s Ys. Zase vzájemné proplétání. Na Tarmina se tiskl kroužící zástup polonahých žen. Na dotek vnímal jejich těla stejně jako předtím. Tenká mikrotkanina je chránila pouze před pohledem a dráždila oči jednotvárnými oslnivými záblesky. S překvapením zjistil, že byl snad jediný, kdo netušil, co se chystá. Odhalené dívčí hrudníky nevypadaly vůbec nahé, nopak byly přepečlivě vyzdobeny kolorkami, každý z nich představoval malé umělecké dílo. Zvědavě prohlížel fantastické ornamenty, které ubíhaly kolem něho a tiskly se při soulaďáku k němu. Obepínaly ho jako dlouhá kůže pestrého hada. Znovu ho udeřil do očí paprsek světla.

„To koukáš, Výletníku!“ zařvala na něho projekce Xe, „vesmír je tak narvaný nádherou, že chudák praská v dimenzích a celý se roztahuje. Vidiš naše kouzelné bohyně! Každá z nich stojí za to, abys pro ni umíral láskou. Řekni mi ale, kdo ti dá veškerou rozkoš v kosmu najednou!“

„Jedině ty, božský Xe!“ poskytl Tarmin žádanou odpověď.

„Správně! Nečum tedy na krásná poprsí a žij naším psycháčem. Vypni mozek a tělo svěř do péče rytmu!“ burácel Xe. Paprsek světla se rozlétl po stropě v duhovém gejzíru. V jeho proudu Xe vystoupal až pod emitor projektoru, Ys ho následovala. Xe hřímal: „Vy všichni! Věřte nám! Svěřte nám své duše a my vám je nacpeme věčným blahem!“

Nová pauza na ExtraTónosy od Gigsoly. Po ní pokračovalo kroužení. Další přestávka a znovu pohyb. Tarmin se již vžil do tance. Ztratil pojem o čase. Přestal počítat vypité ExtraTónosy. Slyšel, že i jeho srdce se přizpůsobilo a tlouklo v rytmu úderů na buben.

Rotace obrazu se opět zastavila a černí bubeníci bili do blány zářícími palicemi ve zběsilém tempu. Nad rachotem bubnů se nesl hlas Xe: „Zahřáli jsme se! Konec kroužení! Mládenci, teď je čas na lásku. Každý honem polapte tu svou!“

Černovláska, která právě tančí s Tarminem, rychle uskočí z jeho dosahu a zmizí v davu hledat svého přítele. Tarmin uvidí volné děvče. Vyrazí k němu, ale předběhne ho jiný mládenec. Rozhlédne se. Ze strany vyskočí štíhlá plavovláska se zlatavou maskou, na

prsou je ozdobená malbou dráčka, který se vznáší nad krajinou iluzí. Rychle ji chytí kolem pasu. Pamatuje si ji už z tance. Její dokonalá postava ho fascinuje.

Bubeníci zmlknou, ruce vztyčené ve vzduchu. Xe s Ys se vznášejí ve vzduchu nad nimi. Xe jásavě volá: „Zklame-li nás dodavatel, koupíme u konkurence!“

K nohám Xe přileze čert. Má zahnuté rohy, za sebou táhne ocas, vyplazuje jazyk a dělá ble-ble. Xe ho nakopne společně s Ys a satanáš se rozprskne na déšť žab.

„Stejní žabaři jako ti nahoře a ještě krvežízniví! Nepotřebujeme ani jedny ani druhé! Máme navíc! Upleteme si svou vlastní Korunu Hříchu,“ ječí Xe a líčí svou novou kreaci.

Projektor vytváří na zemi velký kruh. Na něm pulzují světlejší body rozmístěné v pravidelných odstupech. Xe vyzývá mládence, aby na ně usedli, všichni jedním směrem, čelem po obvodu kruhu. Jejich záda směřují kolmo k zemi a nohy jim leží celou délkou na podlaze, rozevřené do tvaru V. Ženy si sedají obkročmo na klíny svých mužů, čelně k nim, jejich natažené nohy směřují za záda muže a oběma chodidly se dotýkají chodidel předchozího mládence. Vzniká tak velké kolo, kde muži drží v náručí své vyvolené a chodidly jsou spojeni s chodidly ženy na klíně kolegy před ním. Celek vypadá jako velká královská koruna, hroty v ní tvoří hlavy sedících párů. Tarmin objímá svou krásnou ženu a dělají se mu mžitky před očima.

Buben pod projektorem se mění na kulatý kámen. Vypadá jako válec a má zhruba metr výšky i v průměru. Jeho povrch je temný a nerovný. Černí muži kolem něho začnou křepčít. Vyskakují do vzduchu a otáčejí se kolem dokola. Jejich tváře se neustále mění. Chvilí se šklebí zuřivou krutostí démonů, z ní přechází v urostlé muže, jejich rysy se zjemňují, až jsou to ženy, ty pak rostou do krásy andělské. Skrz božskou ušlechtilost proniká na povrch opět nemilosrdnost a tvrdost, za okamžik je již monolit obklopen čtveřicí bestíí.

Bubeníci svírají v rukách místo palic hrubé kyje a bijí s nimi o boky kamene. Ten se po každém úderu krátce zasvítí rudou září a vydá temný sten. Čtveřice zběsilců vyrazí děsivé výkřiky HU-HU. K nim se přidávají i sedící páry. Ve vzduchu nad středem balvanu rotuje v protisměru Xe s Ys. Drží se stejně tak jako lidé kolem. Jejich nohy trčí vodorovně na opačné strany a připomínají lopatky ventilátoru.

„Mysli na rytmus! Já ti neuteču, ale Xe ano! Nekaž to!“ napomíná Tarmina žena na jeho klíně. Její přání je stejně tak šílené jako její půvaby, které jsou hodné bohyně lásky. Té se neodporuje.

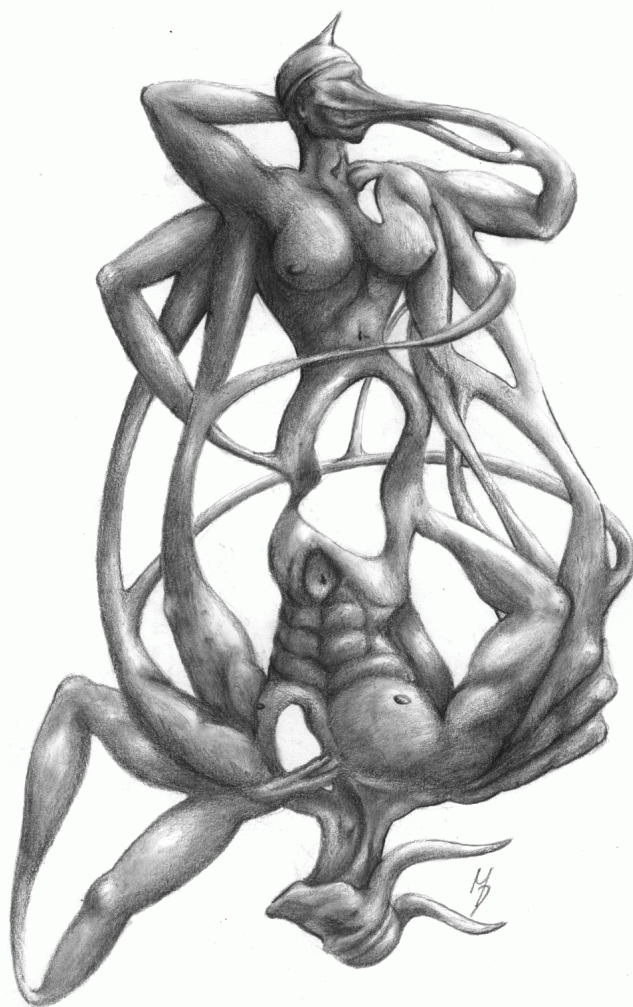
„Rytmus! Uvolni se a drž rytmus,“ opakuje mu neustále. Jejich pohyby jsou omezené jen na horní část trupu, přesto se oba po chvíli vlní v rytmu blízkém soulaďáku, ve vzájemném obětí. Tarmin se snaží nevnímat její úžasné tělo a dokonalou sametovou pokožku. Soustřeďuje se na záplavu barev a rachotu. Nebýt dlouhého předchozího tančení soulaďáku v mísícím se kole, nikdy by to nedokázal, i tak je to těžké. Stojí ho to neuvěřitelné vypětí.

Černý monolit začíná růst do výšky a pod údery kyjů se na něm rozbíhají rudé žhnoucí praskliny. Xe s Ys se nad tím otáčejí stále rychleji. Také z obrazu země pod chodidly poskakující čtveřice vylétají zářící deště jisker a se sykotem se rozprskávají a hrozivé mlaty v jejich rukách začínají zářit a pokřik HÚÚ-HU dostává zlověstný tón. V pozadí hřmotu lze slyšet mručení stovek hlasů. Připomíná to stodolu plnou rozdrážděných much.

Z této nesourodé směsi pronikají na povrch drobné útržky slabik, které spojují v opakující se a stále sílící volání KO-PU-LÓO-O.

Válcovitý balvan nyní narostl už na dvojnásobnou výšku člověka a jeho povrch brázdí síť puklin, ze kterých vytékají proudy horké lávy. Uvnitř něho se cosi probouzí k životu. Tarmin fascinovaně hledí, jak z rudých štěrbin vyrážejí ven rudé končetiny lidských tvarů. Jejich počet neustále roste, až se najednou celý kámen s ohlušujícím hřmotem roztříští na kousky, gejzír plamenů pohltní nejen čtyři černé postavy kolem něj, ale vtáhne do sebe i Xe s Ys rotující nad ním.

Na jevišti teď povstávají dvě bytosti ve tvaru oživlých stromů. Místo kořenů mají desítky lidských nohou rozličných tvarů. Ty dupou do rytmu a celá monstra se na nich zvolna otáčí. Větve jim nahradila změř rukou, které se vzájemně proplétají. Z jejich středů vyčnívají nestvůrné hlavy se záplavou očí a s množstvím sténajících úst. Každé volné místo na kmenech příšer je poseto částmi člověka životně důležitými pro udržení jeho rodu a to obého pohlaví.

„Spojte se, neboť VY jste MY!“ řvou ústa nestvůr a jejich ruce se dají do pohybu. Vyráží z nich fialové blesky, zasahují lidi sedící kolem v kruhu a aktivují na nich jejich poslední kus oblečení. Krátké šortky a masky na jejich tvářích se tříští na změř jiskřících útržků mikrotkaniny a ty naplní třpytivým mrakem celou místnost.

Tarmin je oslněn explozí světla kolem nich. V tom fantastickém ohňostroji dychtivě líbá svou bohyni lásky. Její odhalená tvář ho omračuje nezemskou září. Nepatří do tohoto světa. Oba mají na sobě už jen neurokroužky kolem hlav. Jejich těla toho samy dychtivě využívají a sblížují se ještě těsněji. Dříve než Tarmin stačí vychutnat tento úchvatný moment, projede jím palčivý pocit. Vychází z neurokroužku, který mu obepíná hlavu. Má dojem, že z něho vystřelují ohnivé jehly a prolétají mu lebkou až do mozku. Žádné lehké utrpení, ale ukrutná palčivá křeč mu zkroutí organismus. Slyší, jak ostatní křičí, dokonce i jeho fantastická žena řve bolestí v jeho objetí a on sám se k ní přidává. Naštěstí muka pominou tak rychle, jak se objevila. Trýzeň vystřídá uvolnění. Připadá mu, že se vznáší.

„VY jste stvořili NÁS!“ řvou bytosti pod projektorem a krouží dokola. Tarmin zahlédne, že paže jedné příšery nese na předloktí plastiku dýky, kterou si on sám vykolovoval na zápěstí. O kus dál z kmene úděsného zjevu vyčnívají prsa pomalovaná letícím dráčkem, kresba totožná s tou na hrudi jeho bohyně na klíně. Nachází další vzory. Celá projekce démona je sestavena ze snímků nahých lidí, kteří tvoří kruh kolem něho. Není v ní nic navíc, ale stejně tak tam žádná část nechybí.

„Darovali jste NÁM duše!“ burácí hlasy nestvůr. Jejich desítky rukou vylétnou vzhůru a zaplaví prostor ostře červeným světlem. Ze všech neurokroužků vyrazí do stran fialová záře a vytvoří široký prstenec, který propojí hlavy všech lidí sedících v kruhu.

„Dáme VÁM za ně ty SVÉ!“ hřímají kolosy. Tarmina se zmocní příval vjemů z dvaceti osmi párů rukou a současně cítí výsledky jejich obětí na dvaceti osmi tělech zde přítomných lidí. Uvědomuje si čtrnáct symbolů mužné síly a stejný počet jejich protějšků a tryská do něho gejzír pocitů z jejich vzájemného spojení. To vše přichází současně v neustálém nikde se nezastavujícím proudu.

„Věnujeme VÁM nekonečno!“ duní chechtot démonů.

„A povedeme VÁS až za jeho hranice,“ zní Tarminovi v jeho padesáti šesti uších. Opět začíná hřmít hudba se změtí kvílivých tónů. Projekce d'ábelských bytostí se dávají do pohybu. Jejich padesát šest chodidel pleská v tlumených staccatech o zem. Stejný počet rudě zářících rukou se vzájemně rozbíhá po kmenech monstrech a krouží tam po důvěrných částech člověka. Z dvaceti osmi úst příšer vylétají temné slabiky HÚÚ-HU. Všichni kolem jejich pokřik opakují a pohupují se v taktu. Každý vnímá pocity všech a ty se vzájemně násobí až k prahu šílenství. Nelze se tomu bránit. Nikomu není dovoleno vystoupit z kola ven a uniknout tomu zběsilému reji.

Tarmina strhla valící se záplava. Plyne v ní bezmocně. Topí se v úděsném a nepopsatelném oceánu pocitů. Sténá celou stupnicí emocí od ukrutné bolesti až k vrcholnému blahu. Drtí svou nádhernou bohyni lásky v náručí svými dvaceti osmi páry rukou a ona mu na oplátku zarývá dvě stě osmdesát prstů do jeho mnoha zad. Jeho dvacet osm úst ji zběsile líbá a současně se rozplývá pod jejími žhavými polibky. Útočí na kouzelnou ženu na svém klíně svými čtrnácti symboly muže a současně ji i přijímá ve čtrnácti lůnech. Jejich těla pohlcují postupně jazyky plamenů. Zdá se mu, že hladový oheň hltá všechny lidi, kteří sedí v kole.

„Ne, už dost,“ prosí Tarmin v duchu, „přece už nelze jít dál.“

V každém okamžiku však zjišťuje, že se hluboce mýlí. Vlády nad dnešním dnem se zmocnily sny. Jsou jako vesmír, neznají konec.

Kapitola 28 Odpočinek válečníka

Obklopuje ho hluboká tma. Krásná měkoučká černota, ve které se báječně dříme. A taky divné zvuky. Kdesi pracují zvláštní stroje. V dálce hučí čerpadlo a jeho mohutný píst šumí při pohybu vpřed a vzad. Ozve se krátký třesk, pronikavý náraz kovu na kov a zavrní desítky malých motorků. Zazní drobný sten lidského hrdla. Je tu teplo, možná spíš až horko.

Tarmin pomalu přichází k vědomí. Leží nehybně, cosi pevně drží jeho tělo. Pouta mu nedovolují pohnout se. Zvedne víčka a zamrká jimi. Stále temno. Oči mu zaplavuje jemu neznámá kapalina. Leží v ní úplně celý, zaplňuje i jeho ústa. Tarmin cítí, jak mu proudí hltanem do plic při každém jeho dechu. Nedusí se však. Naopak, jeho tělo vysílá do mozku projevy nejvyšší blaženosti. Připadá si plný energie, má chuť okamžitě vyskočit a vrhnout se do díla. Napne končentiny. Úvazy jsou však příliš pevné.

„Zůstaňte v klidu! Vyčkejte ukončení regenerace! Otevřete ústa, ať vás můžeme zavzdušnit!“ napomene ho přísný hlas. Uvolní se. Celá komora rotuje. Leží teď břichem dolů. Na kraj hrtanu mu zajíždí plastická trubice. Škrábe ho tam a chce se mu kašlat. Náhle zmizí veškerá tekutina kolem něho. Roura v jeho krku mu ji prudce odsává i z plic a pak se ztrácí. Vdechuje nyní vzduch, kašle ze sebe zbytky vody. Nepříjemné pocity trvají jen krátce. Jeho vězení se opět otáčí. Cítí, že se od něho odpojují i další mechanismy. Příjemný horký vzduch mu suší pokožku. Rozednívá se, před očima vidí slunce vycházející nad pohádkovou krajinou. Slyší zpěv ptáků.

Zaduní kov, obraz nad ním se zvedá a jeho pouta mizí. Tarmin leží ve velké vaně. Vyskakuje z ní čiperně ven a staví se na pružnou podlahu. Je zcela nahý, cítí se fajn, báječně, přímo božsky. Kolem sebe vidí nevelkou místnost. Její stěny vyplňuje obrovský stroj. Na jeho bocích visí dva dlouhé válce zavěšené na několika teleskopických tyčích. Jejich povrch je pokryt svazky pestrých trubic, které mizí v panelu stroje. Jeden z nich je zavřen a v plné činnosti a v jeho přívodech se míhají tekutiny. Druhý se podélně rozevírá. Jeho horní polovina je šikmo zvednutá a tváří se jak hladová škeble. Právě odtud Tarmin vystoupil. Dívá se pod otevřené víko a zkoumá nezvyklou dutinu ve tvaru lidského těla, plnou otvorů.

„Vaše regenerace je úspěšně završena. Prosíme odeberte se do šatny a uvolněte své místo dalšímu klientovi,“ vyzve Tarmina projekce příjemné dámy středního věku. Tváří se přezdvorně, nepochybně proto je bez šatů stejně tak jako on. Halí ji jenom mlžný opar. S úsměvem, který doprovází elegantním gestem ruky, ho nabádá k odchodu. Tarmin jde naznačeným směrem skrz otevřené dveře, které se za ním hned uzavírají.

V malé pestré místnosti, celé potažené kobercem, plné svěžích jásavých barev a lesní vůně, hraje příjemná tichá hudba. Tarmin se obléká do věcí složených na křesle. Usedá přitom na jeho plyšový hřejivý potah. Spodní prádlo příjemně voní po koření a má přesně jeho velikost. Látka ho hřeje do rukou. Určitě vše těsně před chvílí vyndali z ohříváku. Nakonec vklouzne do lehké vzdušné kombinézy, která visí vedle na věšáku. Ve výklenku zdi zahlédne nápojový automat. Napije se šumivé vody a zahodí kelímek do drtiče. Chystá se vyjít na chodbu.

Zaslechne sten, žalostný výkřik dívky. Vychází z lítacích dveří vlevo, s označením umývárny pro obě pohlaví. Udělá k nim několik kroků. Do cesty se mu postaví obraz ženy, tentokrát má na sobě již plášť neurosestry.

„Sociální zařízení je dočasně mimo provoz. Prosím, použijte jiné. Nejbližší naleznete venku na protilehlém konci chodby,“ pronáší líbezně. Tarmin se zarazí a chce jít pryč. Znovu žalostný ženský nářek z koupelny. Poznává hlas, patří Sofii, dívce Gerarda. Proběhne projekcí. Hlas ampliónu panovačně řve a nařizuje mu okamžitě stát. Nedbá na to. Dveře těsně před ním hlasitě cvaknou. Počítač je zablokoval, ale pevnost zámku je přímo úměrná společenskému postavení místnosti za ním. Jediné Tarminovo kopnutí vyštípne celý uzávěr a obě veřeje se s třeskem rozletí.

Vyvalí se odtud horký vzduch a protivná směs zápachů. Přímo proti němu sedí černo-vlasá řidička robotů Gelada, zcela nahá, pouze kůži jí zdobí kolorky ze včerejšího večera. Několik průhledných pasů ji poutá k pojízdnému křeslu s opěradlem sklopeným dozadu, téměř do vodorovné polohy. Na její bledé povislé kůži, zbrázděné modrými pruhy žil, jsou nalepená barevná kolečka, od kterých vedou drátky za opěradlo sedačky. Tarmin zděšeně zírá na široce otevřené oči Gelady. Směřují na světla na stropě a jejich pohled je prázdný a otupělý. Přiskočí k ní. Zatřese jejím ramenem a vykřikne: „Gelado!“

Dívka se neprobere, jen mírně pootevře ústa a z ochablého koutku rtů jí vyteče čůrek slin kamsi dolů ke krku. Tarminovi se z toho dělá mdlo. Opět zaslechne sténání. Šokovane stáčí hlavu. Běží skrz oblaka podivného modravého plynu. Mine další dvě křesla s podobně zuboženými děvčaty a v zadní části umývárny najde nahou Sofii, která visí hlavou dolů. Dlaněmi se téměř dotýká země. Za kotníky ji drží podivná mašina. Vypadá jako válec na podstavci s kolečky, ze kterého vyčnívají tři páry mechanických rukou v různých výškách. Ta nejhornější klepeta drží Sofii za kotníky u nohou, prostřední pár mačká její břicho. Ten dolní jí zaklání hlavu a cpe jí do úst průsvitnou plastikovou trubicí.

„Pust ji!“ řve Tarmin na robota a kope do jeho kovového krytu. Mašina na jeho povel odpoví oranžovým světlem, které se rozblíká na jejím vrcholu. Rozezní se klakson. Dříve než Tarmin dokáže cokoliv udělat, uchopí ho zezadu ocelová klepeta za ruce a nohy. Ohlédne se. Drží ho stroj podobný tomu, co nese Sofii.

„REG-Centrum! Registruj příkazy autorizované osoby!“ zaslechne striktní hlas regeny Cgue-Jariny. Klakson zmlkne a z ampliónů se ozve komisním hlasem: „Připraven k poslechu!“

„Pust' zadrženého,“ rozkazuje regena, „zruš poplach a smaž záznamy o něm. Zavolej opravářský stroj a naříd' mu vyměnit rozbité dveře. Dále pokračuj ve svém normálním programu. Konec příkazů.“

„Povely přijaty. Činnosti porozuměno. Vykonám,“ potvrdil počítač a současně Tarmin ucítil, že mu klepeta uvolnila končetiny. Otočil se. Robot, který ho držel, odjížděl do zadní části umývárny. U vstupních dveří stála regena v zelené kombinéze. Vlasy měla stočené pod čepici lékařské uniformy, ruce držela zaťaté v pěst a opřené o boky. Tvář jí planula vztekem.

„Pět minut! Jen jsem odešla k terminálu! Pitomej zvědavče, víš, co by se stalo, kdybych nedorazila včas?“ zařvala na něho. Hlas jí přitom přeskakoval. Tarmin jen lupal po

dechu. Ničemu nerozuměl. Znovu hystericky zaječela: „Za neoprávněný vstup do rege-přípravny je dvacet let vězení!“

„Přípravna na co? Vždyť ubohá Sofie křičí o pomoc!“ soukal ze sebe zmateně. Šokovala ho. Musel kulit oči opravdu věrohodně, protože přestala vypadat jako bednička trhavin. Obrátila pohled ke stropu a sepnula ruce: „Můj ty statečný rytíři! Tvůj život stojí teď za zmačkané brnění, neboť zachráněná dáma si na tebe najme smečku advokátů, doví-li se, žes jí chvátal na pomoc. Myslím, že ji neobměkčíš ani tím, žes před několika hodinami vypadal na chlup stejně, když ti robot proplachoval střeva.“

Po chvíli, když už udělal slušné množství udivených kukučů, se rozhodla dodat vysvětlení: „Tvoje tělo je velkou chemickou továrnou. Emoce se v něm vytvářejí pomocí stovek sloučenin. Jakmile intenzita vjemů překročí určitou hranici, tělo se přesytí zplodinami chemických reakcí. Nestačí je samo odbourávat. Tvůj organismus je přetížený a mučí tě bolesti. Něco jako kocovina. Aby ses tomu vyhnul, musíš pozůstatky svých intenzivních zážitků odstranit regeneračními stroji. Bez nich by všichni, kteří včera tančili Kopula, leželi pár dnů zcela vyřízení.“

„Ta plavovláska, jak jsem s ní...“ zhroutil se o svou bohyni lásky. Regena na něho vrhla chápavý pohled: „Všichni budou v pořádku. Čekají jenom, až na ně dojde řada v Dělohách. Po včerejšku je tu poněkud přeplněno. Počítač musel využít i umývárnu. Normálně připravuje lidi ve zvláštní místnosti hned vedle komor. Má trochu pevnější zámek. Tam by ses tak snadno nedostal.“

„Eliťáci jsou zde také?“ zajímal se.

„Ne. Jejich montáž vyžaduje jiné postupy ošetření. Leží u svých strojů,“ zavrtěla hlavou a zamířila ven z umývárny.

„Půjdeme? Doufám, že nechceš tu svou tanečnici teď vidět?“ zeptala se ho ironicky. Tarmin přešel pohledem po nahých zhroucených tělech. Ze sedačky jednoho křesla právě stékal čůrek tekutiny. Zavrtěl hlavou a pomalu vyšel z místnosti. Když procházel kolem regeny, letmo ho pohladila po vlasech. Ten dotek mu něco připomínal.

„Cegi..., začal nejistě. Zarazil se v půli věty.

„Klidně mi tak říkej. Chtěl ses zeptat na Dělohy, vid’?“ spustila, „patent Transplanu. Třicet procent našeho zisku plyne z jejich prodeje. V Děloze plaveš ve speciální regenerační kapalině jako u maminky v bříšku. Je plná kyslíku a dá se dýchat. Mašinky ti zatím čistí krev, odčerpávají sražené kyseliny ze svalů. Hrozně zajímavá je hypnotická nivela-ce. Slyšels o tom někdy?“

Tarmin zavrtěl hlavou. Během chůze chodbou mu začala hned vykládat: „V mozku je něco jako stavidlo rozkoše. Pokud síla příjemného vjemu vystoupá až k jeho vrcholu, pociťuješ vzrušení. Je-li tvůj prožitek příliš intenzivní, stavidlo se zvedne o kousek nahoru. Organismus se tím brání přetěžování. Příště u tebe stejné dráždění vyvolá jen menší opojení. Zvýšení hráže navíc způsobí, že tě přestane těšit mnoho jiných věcí, které vyvolávají v nervech slabší podněty. Po pár extázích ti zbytek světa připadá nezáživný a šílenství Kopula ti přinese pouze obyčejnou radost. Stavidlo rozkoše se vrací do původní polohy příliš pomalu, může mu to trvat pár dnů, ale i mnoho let. Hypnoprogram Dělohy to zvládne za dvě hodiny a hned večer můžeš jít řídit na novo.“

Drobně pokrčila rameny, jako by se omlouvala za svůj výklad a dodala: „Je to moje oblíbené téma. Mám v něm pár patentů.“

„Cegi, ti, co nemají doma Dělohy, po Kopulovi onemocní?“

„Nikoliv, takoví lidé provozují omezenou verzi Kopula. Pobaví, ale nevyčerpá.“

„Ale když si někdo omylem spustí Kopula naplno?“

„Nestrachuj se,“ zavržela hlavou, „program Kopula si pečlivě zjišťuje tvoje vybavení od domovního počítače a hned tak ho nepodvedeš. Nezapomeň také na náklady. Předpokládejme, že sis už koupil projekční emitory, za nejjednodušší zaplatíš přes deset milionů džífů, a máš neurokroužky pro všechny osoby. Každý stojí skoro milion. Dále uvažujme, že vlastníš maximální verzi Kopula. Před zákazem se prodávala za sto tisíc, teď bude nejméně za dvojnásobek. K ní musíš mít ještě masky, aerodrogy, tónosy a mikrotrika. Za balíček pro jednu osobu utratíš padesát tisíc a nic z toho nelze opět použít. Kdo investuje do svých zábav tolik peněz, má dvacet milionů na nějaký levnější typ Dělohy, jinak ho po každé legraci mučí kalná rána opilce. Kdepak, regenerační stroje mají budoucnost. Jedině pomocí nich lze dosáhnout pravé rozkoše. Bez nich jsou ti hromady peněz na nic.“

„Kdo zaplatil moji výbavu?“ zhrzil se Tarmin zadlužení.

„Eliťáci, máš to od nich darem. Mají peněz dost. Na nich se nešetří. Kromě toho tři- náct párů je příliš nešťastné číslo na takový podnik. Kluci byli rádi, žes vytvořil čtrnáctý. Jinak by museli losovat, kdo z nich půjde z kola ven. To víš, ten by potom se svým děvčetem už nevydržel,“ mrkla na něho rozpustile.

„Stejně, při představě blinkání hlavou dolů raději ležím celý večer v posteli,“ otrásl se Tarmin. Regena se zvonivě rozesmála: „Proč? Lidé v rege-přípravkách jsou udržováni v bezvědomí a vzpomínky jim vymaže hypnospánek Dělohy. Nebýt tvé zvědavosti, ani netušíš, co se tam děje. Řekni mi, pamatuješ si, jak tě roboti proplachovali?“

„Ne,“ zamyslel se, „straší mě jenom obrazy Gelady a Sofie.“

„Proto je taky za vniknutí do rege-přípravny dvacet let. Nikdo nestojí o to, aby si ho tam zvědavci prohlíželi.“

Došli před výtah. Vyjel z něho malý hranatý robot na kolečkách, který v zadních rukách držel nové dveře pro umývárnu. S bzukotem uháněl chodbou k REG-Centru. Tarmin nastoupil s regenou do volné kabiny. Jejich ruce přitom o sebe mimovolně zavadily. Zadíval se na ni.

„Cegi, tys také tančila? Jaké jsi měla na sobě kolorky?“

„To se neříká. Zvědavče! Kdybys neměl oči jen pro tu blondýnku, věděl bys to sám. Ostatně, jak se ti líbila?“ zajímala se. Tarmin zasněně zavřel oči: „Nejkrásnější žena mého života. Báł jsem se, že z její sametové pokožky zešílím.“

„Dermavel,“ zašklebila se na něho, „byla jím napuštěna mikrotkanina trik a šortek. Pot drogu uvolňuje a ta dodává iluzi jemné kůže. Deopar rozprašovaný ve vzduchu přináší vjemy vznešenosti a ještě pár věcí. Černý Īoury jsou jedničky. Jejich dávkování nemá chybu.“

„Ta moje žena...“ vykoktal.

„Pouhá iluze,“ pokrčila drobně rameny, „výsledek účinku farmak a psycháče božského Xe. Proto se zpočátku tváře zakrývaly maskami. Rušily by. Kdybys teď tu svou plavo-

vlásku potkal, ani si ji nevšimneš. Klidně to může být stará bába s pokožkou jako šmirgl.“

Výtah skončil svou jízdou. Po složitém kličkování ve svislých a vodorovných šachtách dojel do cíle. Dveře se otevřely. Ocitli se v Tarminovi neznámé části budovy. Zůstal zlostně stát v kabině.

„Proč mi to říkáš!“ rozkřičel se, „kašlu na to, jak moje plavovláska vypadá. Nikdy jsem nezažil takový zázrak jako s ní!“

Podívala se na něho soucitně: „Proč myslíš, že to zakázali?“

„Asi kvůli tomu společnému aktu,“ odsekl, „co mi na tom záleží!“

„Naopak, je to velmi důležité,“ ušklíbala se, „Xe to stvořil příliš dokonalé. Páry se během vyzývání Kopula do sebe šíleně zakoukávají.“

„Zamilují se. No a co?“ zavrčel Tarmin.

„Nezamilují se! Zakoukají se do sebe. Touží vidět se a objímat. Je to sugesce vytvořená psycháčem, která nemá s láskou nic společného a do dvou týdnů sama zmizí.“

„Dobře! Tak se lidé rádi vidí a objímají. To je přece fajn, ne! Aspoň tady na Narce. Na Ravenangu se za to stydí?“

„Představ si,“ ušklíbala se, „že jsi multimiliardář a Kopula ti pustí v Domě Snů. Než se vzpamatuješ, jsi bezhlavě poblázněný do prostitutky, která to s tebou prováděla.“

„To se opravdu stalo?“ podivil se Tarmin.

„Párkrát. Největší senzaci vzbudil případ R'Dutwora. Utekl od rodiny a převedl svůj pěti miliardový podíl v GalaSpeditu na šlapku, která s ním tančila. Když jeho opojení pominulo, zbořil raketometem inkriminovaný dům hříchu a pak si vzal psychojed. Zcela zbytečně. Jeho kráska, šéfová povedeného podniku, se právě nacházela na nákupech v extra drahých obchodech. Bordelmamá dnes ukazuje svoje poprsí na radě koncernu a děti nešťastníka shánějí peníze na advokáty. Nemají velkou šanci.“

„A na city nevyzrají ani vaše regenerátory!“ ušklíbl se ironicky.

„Kdepak, snadno by je zvládly,“ pokrčila rameny, „ale zákon o regeneraci nedovoluje korigovat emoce lidí. Toho se každý bojí. Nikdo se nechce probudit plný cizích idejí. Senát raději zakázal Kopula.“

„To nic neřeší. Kopulo se přece prodává i teď,“ odporoval.

„Ale nikdo už nemůže ožebračit své dědice. Převody majetku ovlivněné nezákonnou činností, tancem Kopula, nemají žádnou právní platnost,“ rozhodila ruce. Tarmin vyšel z výtahu. Jeho zlost však nepominula.

„Iluze nebo ne, hormony a podobné pitomosti,“ prohlásil zarputile, „říkej si, co chceš! I kdyby moje plavovláska měla na zádech hrb jak stodolu a na nose hejno bradavic, chci ji znovu vidět. Je mi fuk, co mě to bude stát. Dám za ni klidně život!“

Regena ho pohladila lehce po tváři a řekla: „Tarmine, ani nevíš, jak snadno mohu splnit tvé přání. Počítač přijal vzkaz z ústředí. Mám rozkaz za každou cenu uskutečnit tvoji transpersonaci. To je ten důvod, proč nás oba roboti umístili do Děloh přednostně. Běžel nám extra dlouhý program totální regenerace. Ostatní museli počkat.“

Tarmin se lehce zachvěl. Cítil, jak se mu třesou ruce. Dýchal zhluboka. Držel veškerou svou bolest dole v břiše a nechal své pocity znít tělem, jak ho to učila. Nebránil se jim. Po chvíli to přešlo.

„Jsem připraven,“ pronesl. Hlas mu zněl nepřirozeně. Pokývala hlavou a beze slova se vydala chodbou. Šel za ní.

„Cegi, tančila jsi Kopula. Zakoukala ses také?“ zeptal se jí. Mlčela, odpověděla mu za chůze až po pár metrech.

„Jsem profesionálka. Zůstala jsem tam z odborného zájmu. Triky Xe na mne neplatí,“ pronesla odměřeně. Zastavila se u jedněch dveří.

„Mám pro tebe překvapení,“ usmála se na něj strnule a pozvala ho pokynem ruky dál. Uvnitř malé místnosti uviděl Tarmin několik velkých křesel. Ze stropu visely emitory projektorů a po straně běžel terminál počítače. Když zaujali místa, emitory zaplály a vlevo se objevil obraz kanceláře. Za stolem seděl starší muž.

„Přítel Dýky z kmene Azmayů, doktor Alex Jeremenko, nezávislý právník,“ představila je regena navzájem.

„Omlouváme se, Alexi, za malé zdržení. Třetí účastník schůzky má problémy s nastavením zařízení. Náš počítač jim to dává dohromady. Připojí se za pár minut,“ pronesla regena.

„Počkáme tedy. Rád bych využil volného času a zeptal bych se, jestli nemáte nějaké bližší informace o tom pozdvižení venku. Klienti už od rána bombardují moji domácí databanku zběsilými dotazy,“ řekl doktor a s povzdechem ukázal na panel ovladače.

„Bohužel, právě jsme vstali z Děloh a naše elitní četa je vypojena, jak se vám určitě už doneslo. Obávám se, že víte víc než my. Spíš můžeme vyzpovídat my vás,“ odpověděla Cegi.

„Ach, velmi nepříjemné,“ bědoval doktor, „senátor Hilebrant vyhlásil v Kosmocity výjimečný stav. Tomu chlapovi koukají z kapes samá povolení. Prý má jedno i na své zbožštění. V noci stáhl prapor vojska z orbity a z Jiarlandu povolal celý pluk. Armáda zkoumá každou škvíru ve městě, lezou i do kanálů. Moji klienti jsou z toho zoufalí. Vůbec netuší, co hledají. Dali by jim to, aby zmizeli, ale oni mlčí jako zařezaní. Víme jen, že se všem pečlivě koukají na zuby.“

Tarmin s Cegi se na sebe podívali a pak vypukli v hurónský chechtot. Doktor je pozoroval vyčítavě. Když mu vysvětlili situaci, rozesmál se taky.

„Snědl-li opravdu ten lidojed senátorovi jeho informačního tajemníka a potom utekl na bílý štítek, co mu tam neprozřetelně dali, vůbec se nedivím, že starý Hilebrant tak řádí. Omluvíte mě na chvíli, pošlu tuto zprávu svým klientům,“ rozhodil rukama Jeremenko. Nechal si ještě od Tarmina důkladně popsat Aliho a pak se ztratil.

„Moc šancí lapit Aliho nemají. Bude už za horami, někde u svých,“ pokrčila Cegi rameny, když zůstali sami. Tarmin se ušklíbl: „Lesy se prohledávají špatně. Dělají tedy humbuk aspoň ve městě.“

„Nadělají prohlídkami potíže spoustě lidí. Nám taky,“ odušila Cegi. Dříve než se mohl zeptat, zablesklo se na pravé straně a k Tarminovu úžasu se tam objevila skupinka Azmayů. Vepředu seděl velekněz Moudrý Had s Nebeskou Září, vedle nich obchodní specialista Přívětivé Oko a Pápěří. Za nimi se tísnilo ještě pár lidí, které nedokázal v neostré projekci rozeznat. Na rozdíl od věrného zobrazení doktora budili Azmayové dojem staré pomačkané fotografie.

„Omluvte prosím redukci obrazu na dvě dimenze,“ ozval se počítač, „přípojný uzel AzmayCity není vybaven prostorovými snímači.“

„Jsi to ty, miláčku? Ty ještě žiješ?“ promluvila jako první Pápěří. Vysloužila si za to vyčítavý pohled Moudrého Hada.

„Zatím ano, brzy to však napravím,“ usmál se na ni vesele.

„Za jak dlouho?“ vyjekla Pápěří zoufale. Tarmin se tázavě podíval na Cegi. Mlčela. Držela sevřené rty a zvedla tři prsty.

„Za tři hodiny,“ odpověděl Tarmin a sledoval Cegi, jestli uhádl čas správně. Přikývla. Obličej Pápěří se zavlhl bolestí a od Azmayů kolem ní se ozval povzdech.

Na levé straně se opět objevila kancelář doktora Jeremenka. Po vzájemném představení všech zúčastněných, přešla Cegi k věci: „Pane doktore, prosím, seznamte přítomné s právním pojmem *contract par voix*.“

Právník obšírně vysvětlil, že po pronesení příslušné zákonem stanovené formule, mají dohody učiněné prostřednictvím spojovací sítě platnost psaných dokumentů. Když skončil, Cegi odříkala dlouhou větu plnou úředních obrátů a nakonec sdělila, že převádí z prostředků Transplan, mon.sp.ea., částku sedmi set tisíc dřífů na společenství Azmayů jako doplatek za prodej Přítele Dýky. Vzhledem k tomu, že Azmayové nevlastní bankovní přípojku, požádala doktora Jeremenka, aby peníze pro ně převzal on. Poté zadala příkazy svému počítači. Právník sledoval pečlivě obrazovku po své levici. Za chvíli pronesl stejnou formulaci jako regena a sdělil Azmayům, že si obnos mohou vyzvednout v jeho kanceláři.

Tarmin se na Cegi užasle díval. Neočekával, že dostane peníze předem. Azmayové se tvářili zmateně. Přívětivé Oko jim vysvětloval, že částka je opravdu jejich, i když ji nedrží v ruce. Šum přerušil doktor Jeremenko: „Budete-li chtít zboží, mohu vám obchody zprostředkovat. Vzal bych od vás jenom deset procent provize.“

„Děkujeme vám, pane doktore, ale raději nakupujeme sami,“ odpověděl mu zamračený Modrý Had.

„Nabídl jsem vám velmi slušné podmínky,“ odvětil doktor uraženě, „pouze kvůli známosti s paní regenou. Normálně si účtuji dvojnásobek!“

Přívětivé Oko rychle něco šeptal Moudrému Hadovi, pak se zdvořilým tónem ozval: „Omlouvám se za kolegy nezkušené v obchodním světě, pane doktore. Trvá-li stále vaše víc než laskavá nabídka, rádi bychom ji využili. Máme zájem hlavně o mutanty.“

„Ach tak, jsem k vašim službám. Děláte moudře. Při přímém jednání bez vlastní bankovní přípojky byste ztratili na certifikátech vaší solventnosti mnohem více než činí má provize. Pošlu vám obratem poslední ceníky zboží,“ odpověděl a rozloučil se. Jeho obraz zmizel. Velekněz se díval na Tarmina s nevyslovenou otázkou v očích.

„Budu předávat své tělo dobrovolně, dostal jsem prémii navíc,“ odpověděl mu Tarmin dle možností.

„Přítel Dýky je nejlepší z našich dárců,“ dodala regena. Do popředí teď vystoupil jeden Azmay se dvěma fotografiemi v ruce.

„Nevím, je-li to vhodný dar, ale tvůj náhrobek je hotov,“ řekl a zvedl obrázky před snímače. Na jednom z nich Tarmin viděl bílou čtvercovou plastiku vytesanou z asperoncalu. Držel na ní oštěp s Kiutlanuxsiwaj a u nohu mu ležela bezvládná těla s d'ábelsky

rozšklebenými tvářemi. Druhé foto ukazovalo jeho náhrobek z dálky, měl rozměr desky, o straně zhruba metr. Visel na stěně jeskyně Posvátného Pohřebiště nedaleko sochy Malakiho. Pod ním ležela skleněná urna z jeho šaty. Celek budil hezký dojem.

„Díky, líbí se mi. To se hned tak někomu nepoštěstí, aby mohl obdivovat svůj vlastní hrob,“ dodal vesele. Regena mu špitla, že spěchají.

„Sbohem,“ zamával Azmayům. Všichni se s ním rychle loučili. Obraz se začal zvolna ztrácet.

„Bratříčku!...“ zazněl jako poslední zoufalý výkřik Hebké Kadeře, která se prodrala zástupem Azmayů a skočila do středu záběru. Přenos skončil. Regena prudce vstala a odkopla židli. Stiskla několik knoflíků. Zatemněná okna místnosti se odkryla a ukázala kosmodrom. V dálce necelého kilometru se tyčila senátorova hyperloď. Tarmin se na ni zadíval s táhlým povzdechem. Koutkem oka zachytil regenu. Stála metr od něho a držela v prstech malý bílý štítek. Poznal ho, byl to ident, který včera dostal.

„Peníze už máte. Jejich převod je právně nezrušitelný. Ven z budovy je to po schodech dolů a pak doleva chodbou,“ prohodila regena a vsunula Tarminův ident zpět do kapsy svého pláště.

„Ty mě necháš utéct?“ vytřeštil na ni oči.

„Jakmile uděláš krok ke dveřím, vyhlásím poplach,“ odsekla.

„Ale proč tedy tohle?“ ukázal očima na její kapsu, do které strčila jeho ident. Pak mu to došlo. Všimla si toho a pobídla ho: „Musíš mě omráčit a svázat, abych nemohla křičet. A dělej, než si to rozmyslím!“

Tarmin stál užasle a nechápavě si ji prohlížel.

„S čím váháš?“ zašklebila se, „praštit mě? Vůbec nic o mně nevíš. Klidně se rozpřáhní. Nikdo ti to nebude vyčítat.“

Zadíval se jí do očí a poznal s jistotou, co předtím jen tušil. Lhala mu. Jeho tělo nebylo určeno pro herního grafika z Ravenangu, ale zcela jiného pacholka. Zoufale bojoval sám se sebou. Šance, které se před ním znovu otevřely, ho trýznily k zoufalství. Včera je již jednou odmítl, dnes se mu vrátily s tvrdostí odražené stěly. Kdyby srazil regenu k zemi a vzal jí ident, polapil by tím touhu všech, kteří žili v téhle jedovaté díře vesmíru. Pouhá rána pěstí ho dělila od letu na Ravenang, vysněnou planetu všech Narčanů.

Rovněž by mohl běžet k Azmayům. Určitě by se na něho nezlobili pro zbytečnou práci na jeho náhrobku. Nenadálá návštěva senátora Hilebranta by mu poskytla dostatečnou výmluvu, proč nezemřel. Miloval by se tam s Pápěří a dalšími dvěma sty azmayských žen. Bylo to bezpochyby šílenství, že on, malý taramík, se vydal válčit s obry, aby zničil Skrymory, Děsy Narky. Měl by to vzdát, ale nemohl. Kdyby utekl z boje, možná by mu to prominuli jiní, ale nikdy by si to neodpustil on sám.

„Tušila jsem, že to neuděláš,“ prohodila Cegi, která ho celou dobu upřeně pozorovala. Pokýval hlavou.

„Jsi příšernej idealista,“ pokračovala, „rytíš s dětskou kudličkou uvázanou na zlomeném klacku. Neumíš zradit důvěru.“

Prohlédl si její vyzývavý úsměv. Měla pravdu, a přesto se šeredně mýlila. Bude umírat pro ideály, ale zcela jiné, než si myslela. A ta *kudlička na zlomeném klacku* prolila možná víc lidské krve, než kdokoliv jiný.

„Proč tohle všechno děláš?“ rozhodil rukama. „Dáváš mi šanci, o které předem víš, že ji odmítnu.“

„Pouhá hra. Občas mě baví pokoušet osud,“ usmála se, „život nám někdy nabízí různé radosti. Proč je nevyužít? Půjdem?“

Ano, radosti života. Zнала jeho osudy. Při analýze jí vyprávěl také o noci s Ilkou na břehu jezera a o své lítosti nad tím, že tehdy odmítl nabízenou radost. Měla na mysli tohle? Pomalým pohybem ruky jí posunul lékařský čepec dozadu. Spadl na zem a odkryl její světlé vlasy stočené pod jemnou zlatou síťkou.

„Co to děláš? Víš kolik mi je let? Mohla bych být tvoji babičkou!“ napomenula ho, ale neučinila jediný pohyb rukou. Nebránila mu, když vypínal uzávěry jejího účesu.

„Včera jsi to byla ty, vid’?“ projel prsty skrz její prameny vlasů.

„Včerejšek je pryč. Ta tvoje plavovláska dnes už neexistuje. Byla pouhou iluzí stvořenou psycháčem. I ten srdnatý rytíř, který ji držel na klíně, zmizel.“

„Ale nějaká žena musela její iluzi stvořit.“

„Možná, že jsem to byla já, nebo taky ne. Záleží na tom?“

„Ne! Klidně mi řekni i svůj věk. Odpovím ti, že ani ten mi nevádí,“ zašeptal jí a chytil rukama kolem ramen.

„Objímáš svou smrt, ty blázne!“ přitiskla se k němu a vzdychla: „A radši se nikdy neptej pracovník Transplanu, kolik jim je let. Mohly by ti to říct.“

Ano, byl blázen a taky její nepřítel. Jejich cíle stály proti sobě.

„Jsem posvátná oběť,“ odpověděl jí, „smrt je mým osudem a zahazování šancí také. Až budu umírat, budu myslet na svou včerejší iluzi.“

„Odhadla jsem tě dobře,“ rozesmála se, „udělals přesně to, co jsem čekala. Půjdem?“

Pohodila hlavou. Její dlouhé světlé vlasy se rozvlnily. Věděla, co se mu líbí na ženách. Pocítil, že jeho tělo, stále zmámené iluzemi a drogami Černých Ďour, ji chce objímat. Bránily mu v tom ideály. Právě ty ideály, kvůli kterým bylo hnáno do války proti obrům, na cestu plnou průchodů do záhrobí.

„Včerejší den snů už skončil. Nikdy na něj nezapomenu,“ řekl Tarmin hořce. Prsty jí mimoděk stisknul ramena. Pochopila jeho obrat o dni snů. Obtočila mu paže kolem krku, smyslně se k němu přimáčkla celým tělem a zašeptala mu do ucha: „Senátor přiletěl včera v půl desáté a teď je teprve tři čtvrtě na devět. Vláška tvých snů ještě neskončila.“

Zadíval se do jejích modrých očí a na dlouhé řasy, které se slabě chvěly. Toužila po něm stejně tak, jako on žíznil po ní. Přála si vzpomínku nezkreslenou iluzí psycháče. Chtěla památku na člověka, kterého poslala na smrt. Kolik takových pomníku už v sobě nosila? Dovolil svým rukám, aby kroužily po jejím těle, nádherném a dokonalém. Komu asi kdysi patřila ta jemná pokožka, štíhlé ruce s dlouhými prsty, ladné nohy a pevná prsa mladé dívky?

Pocítil v sobě hořkou výčitku. Před půlrokem by regenu odhodil do kouta a hrůzou od ní utekl. Moudrý Had měl pravdu, žil mezi Vampy a elitáky pouhý měsíc a na mnoho věcí se už díval jinak. Změnil se. Strašně moc se změnil. Nakazil se životním postojem elitáků. Bojoval v osamělé válce. Kráčel neznámou cestou, na které se otevíraly dveře do krajiny smrti za každým rohem. Pro pouhé iluze hnal svoje tělo do nebezpečí a to se teď

urputně dožadovalo svého žoldu - chtělo radost, která se mu sama nabízela. Proč by mu ji měl brát?

Nechal v sobě explodovat touhy a ponořil se do úchvatného okamžiku zapomnění, krátkého odpočinku válečníka. V jeho hlavě zaduněl pleskot padesáti šesti bosých chodidel dvojice démonů, na jejichž stvoření se podílel.

- - - Kapitola 29 Vivam

Senátor Hilebrant utrpěl za padesát let své politické kariéry mnoho porážek. Na rozdíl od svých méně úspěšných protivníků, všechny vzápětí proměnil v oslnivá vítězství. Ostudná ztráta informačního tajemníka, ke kterému měl podle mnohých až příliš důvěrný vztah, poskvřnila jeho tažení proti Transplanu. Na druhou stranu mu hledání nebezpečného zločince poskytlo báječnou příležitost k hloubkové razii v Kosmocity. Nemohl si vybrat lepší dobu.

Dopravní kanál se uzavíral. Lidé prodávali, co mohli, a zběsile nakupovali zásoby na sedm tisíc let. Archeokopové z Norwicku vrhli na trh holeriány vytěžené během zimy. Zmrzlá půda jim umožnila kutat hluboko pod hladinu podzemních vod. Pěstitelé z Jiarlandu naopak zpeněžovali plody letní práce, lovci prodávali kůže a sběrači léčivé bylinky. Nakupovali se mutanti, léky a technika. Poptávka letěla do závratných výšin.

Mezi tou záplavou zboží se vyskytovaly i hnědé dózy se sušeným psychojedem iwedagů, který fungoval neodvratně a nedal se zjistit ani nejmodernějšími analyzátory. Velmi žádané zboží, zejména ve vyspělých společnostech. Vývoz pochopitelně nedovolen. Totéž platilo i pro žoky s psychodrogami jako Božský Nářez, Kosmošleh, Magorák, Smaragdová Rozkoš. Takové obchody se uzavíraly za dobrou protihodnotu, především zbraně. Nikoliv dýky, meče, neprůstřelné krunýře, kuše, prachové pušky a další šrot, který sem povolovalo dovážet meziplanetární embargo. Za psychojedy a psychodrogy se žádaly energetické pušky a děla všech typů, trhaviny a rakety k boření pevností. Směřovaly zejména na Jiarland, kde se očekávala hned po uzávěře kanálu válka mezi místními otrokářskými klany o moc.

Vojáci neprodyšně obklíčili kosmické město a z jeho jižní strany postupovali v rojnici směrem ke kosmoportu. Energický stařík, který se konečně rozhodl udělat pořádek, se jim zamlouval. Obdivovali též nové důstojníky, kterými nahradil jejich podplacené velitele. Práce pod nimi se jim líbila a představovala zajímavé povyražení v nudné službě. Nikdo z nich nemiloval obchody s drogami a zbraněmi, a proto pečlivě počesávali každý kout. Všude čichaly detektory a malí průzkumní robotci o velikosti taramíků prolézali kdejakou nepatrnou díru. Prováděli se i důkladné osobní prohlídky, zejména v pochybných domech. Před nimi, uvnitř města, propukaly požáry. Zoufalí pašeráci zapalovali své sklady. Valil se z nich podezřelý dým a přinášel s sebou neobvyklé vůně. Občas duněly exploze munice a k obloze vylétlo i několik raket.

Senátor vše pozoroval z vyhlídkové paluby své lodi. Jeho dvě bezpilotní letadla pečlivě filmovala barevné kouře nad městem. Dobře věděl, že za pohled na hořící zásoby narkotik a jedů určených pro export na Ravenang, mu voliči odpustí vše. Neměl však zájem proměnit svou loď ve vězení. Dal rozkaz nespěchat a zatýkat jen ty, kteří se pokusí něco ukrýt.

Tarmin uháněl s Cegi ulicemi plnými zmatených lidí a robot za volantem jejich vozu zběsile kličkoval v davu.

„Tvá transpersonace je moc důležitá. Musíme tě dostat ven z města,“ vysvětlovala mu, „včera ti dělali ident. To je moc špatné. Mají tvá čerstvá biodata v detektorech a vojáci

dostali příkaz vrátit tě na loď. Neschováš se. Číchači tě okamžitě najdou. K proražení rojnice nemůžeme použít naše bojové stroje. Okamžitě by je poznali. Sehnali jsme ti proto speciální dopravu.“

Pneumatiky zaskřípěly. Těsně před nimi explodovala nevinná hromada odpadků a zaplavila ulici palčivým dýmem. Automat bleskurychle otočil vozidlo skoro na místě a vyrazil jinou cestou. Cegi se naklonila k Tarminovi a zašeptala mu: „Už tam budeme. Máš poslední šanci utéct.“

„Dobře víš, že to neudělám,“ sevřel jí ruku. Musel konstatovat, že s ní prožil krásný den snů. Parádně se do ní zakoukal. V duchu si slíbil, že zkusí ji zachránit, pokud v téhle válce vyhraje. Bláhový závazek. Měl minimální šance na vítězství a ona tisíce nepřátel.

Vůz zastavil v malé hale, plné olejových skvrn a odpadků. Uprostřed stála podivná konstrukce. Vypadala jako obrovský neforemný krajíc chleba, dlouhý skoro deset metrů, na který někdo z obou stran naplácal bochánky zavařeniny, nandal kostky másla a zapíchal párátka. Kolem monstra pracovalo několik lidí. Poznal majora Jackit Ysona a pár jeho elitáků. Coś tam horečně montovali a zkoušeli. Mezi nimi se motalo několik postav oblečených do šedých stejnokrojů se špičatými čepicemi, které Tarminovi nic neříkaly.

Jakmile zastavili, jeden ze šedivců jim vyběhl vstříc. Měl obličej asiata s ostře řezanými rysy a rozvětvený pramen vousů na bradě. Pár metrů za ním klusaly dvě šikmooké ženy oblečené stejně jako on, jen na zádech měly velkorážní ohňomety a za kovovými opasky zahnuté dýky a vrhací hvězdice. V rukách držely žluté kusy oděvu.

„Pani Jarina! Kde vy být! Rojnice toho parchant už půl kilometr od nás!“ vykřikl na ně muž a spínal ruce k nebesům.

„Čengu, ulice jsou ucpané. Dopravila jsem náš náklad tak rychle, jak to šlo! Jste už hotoví?“ odsekla Cegi a ukázala prstem na Tarmina.

„Dávno! Dávno!“ vydechl Čeng a pokynul svým průvodkyním. Ty přiskočily k Tarminovi a začaly mu rychle přes jeho kombinézu natahovat kusy podivného oděvu. Skládal se z mnoha kusů ze zvláštní silné látky. Na první pohled budily dojem skafandru ze silné celtoviny pocákané žlutou barvou. Čněla z něho spousta nepravidelných výstupků, které vypadaly jako rozličné přístroje. Při bližším pohledu však Tarmin zjistil, že jsou to nabarvené plastické špalíky. Obě děvčata na jeho dotazy neodpovídala a posuňky mu naznačovala, že je třeba spěchat.

„Prašivá kanibal nepochybně už pryč!“ vykládal rozčileně Čeng, „senátor sám prznit se svůj tajemník a teď se mstít za snědená milenec. Všechny nás chtějí zničit! Armáda už odvést Madao-bi, moje konkurent. To podle něho udělán pašerák Šavlonos v seriálu Vesmírná Patrola. Teď vojáci objevit jeho tajná sklad zbraní. Já nikdy nemít rád ten stará podvodník, ale taková truchlivá konec mu nikdy nepřát. Radši sám zamordovat. To dobrá rakev. Moc fajn řeči se pak dají povídat nad hrob u taková slavná osoba jako on. Ale soud, vězení, Katovna. Ó né, taková potupa pro jeho nebohá rodina! Komu oni přísahat krevní msta. Senátor moc daleko a samá vojáci kolem.“

Ženy dokončily převlékání Tarmina. Jedna vytáhla z kapsy pouta.

„Ne, je dobrovolník,“ zarazila ji Cegi a prudce trhla rukou. Čengovi se rozšířily oči děsem a splašeně drmolil: „Ó Lao'Ce a Aminda Budsu zažeň vše zlé pryč! Ochraňuj nás,

Panenko Marjá, i dejž nám Aláh! On vážně vědět, kam jít? A vy nám říkat, že my žlutá fanatik! Já žádná má člověk nedostat tam kam on! Ani za holá prdel na kusadlák!“

Dovedli Tarmina k monstru uprostřed haly a pomohli mu zalézt do malé průhledné kabiny ve středu oválu, který tvořil jeho základnu. Uvnitř se nacházela pouze dvě hluboká křesla, druhé již obsazené postavou s černou helmou na hlavě. Byl to eliták Gerard, pilot stroje. Tarmin úplně zapadl do své sedačky a vůbec neviděl ven. Automatika mu zapnula pásy a sevřela hlavu neprůhlednou helmou a do úst vsunula náhubek dýchacího přístroje. Jeho podivný oděv pevně obemknul jeho končetiny. Rukávy a nohavice se nafoukly a šíleně škrtily, že se nemohl ani pohnout. Skoro vyjekl bolestí. Před očima mu zaplál obraz skladiště. Zamrkal překvapením a vše začalo rotovat jako na kolotoči.

„Brzdí, splašenče! Snímek se řídí pohledem očí!“ zaburácel na něj hlas. Záběr se uklidnil. Uviděl tvář elitáka Gerarda, který seděl vedle něho. Ten na něho mrknul: „Vítej na palubě Vivamu, bažante! Upravil jsem ti vizualizaci okolí na rychlost tvých reakcí. Cvič se s ní, bude se ti to hodit. Já se teď zase musím vrátit k předletové přípravě.“

Gerard zmizel a opět se objevila projekce skladu. Tentokrát se již poslušně natáčela podle toho, kam se díval. Upřený pohled na jedno místo přiblížil zvolenou scénu a vybral i příslušné zvuky. Tarmina zaujala dvojice hned za strojem, major debatující s Čengem.

„Ty starej bandito,“ zubil se major Jackit Yson na asiata, „řekni mi, jakým trikem jsi propašoval na tuhle díru celý Vivam? A kterejpak mocipán z Jiarlandu si jím zlepšil své šance na trůn?“

„Majore! Vy zapomínat na dohoda!“ durdil se Čeng, „žádná otázka! My dát stroj, vy ho dozbrojit a poskytnout pilot, co odvézt vaše a naše zboží! Já se taky neptat, jak možná, že váš muž fungovat, když senátor Hile-Hergot-Brand celá elitní četa vypojit.“

„Máš pravdu, ptaní škodí zdraví,“ zašklebil se na Čenga major, „ale nečekáš, že ti z nové výbavy Vivamu zůstane něco za prsty? Přeberu si to od tebe zpět podle inventárních čísel!“

„Major! Proč taková podezření!“ spínal ruce Čeng, „copak já vás někdy podvádět! Vždyť znám úkol.“

„Nepovídej, šibale,“ zvednul major výhružně prst, „a co těch sedm dóz s psychojedy, které jsi nedávno propašoval na Ravenang.“

„Obchod. To přece něco úplně jiného!“ sténal Čeng, „teď vážná věc! My přece jít proti našemu společná nepřítel! Celá moje majetek ve Vivam a v náklad na jeho palubě! Když o to přijít, já žebrák!“

Tarmin opět stočil pohled, pokračoval ve hledání Cegi. Nikde ji neviděl, pečlivě zkoumal každou postavu kolem.

„Zelená kombinéza! Kde ta ženská je!“ zamumlal vztekle jen pro sebe. K jeho překvapení projekce okamžitě sama zareagovala a stočila se do zadní části skladiště. Cegi tam seděla v koutě na bedně, tvář otočenou do rohu. Rukama si svírala hlavu, její tělo se viditelně otřásalo. Obraz se postupně zvětšil na celou plochu a Tarmin si paradoxně uvědomil, že si vůbec není jist, chvěje-li s Cegi pláč, nebo něco zcela jiného.

Vivam najednou začal také vibrovat a obraz Cegi mu zahalil dým. Stroj obalilo modravé silové pole a zrychlení zamáčklo Tarmina do sedačky. Vyrázili jako splašení přímo proti vratům, která se rozlétla na drobné úlomky. Zbyla po nich jen černá díra. V ní za-

hlédl žlutočervené jazyky ohňometů. Obě Číňanky zapalovaly celou budovu skladiště. Vzdalovali se od něho děsivou rychlostí.

„Čum dopředu, bažante!“ zahulákal na něj Gerard. Projekce se mu sama otočila a ukázala širokou ulicí, nad kterou se řítily ve výšce pár metrů nad vozovkou. Lidé před nimi zběsile utíkali.

„Máme teď zlomek času, než nás zaměří. Aby ses při té srandě nenudil, připojím ti jeden kanál strategoru,“ zasmál se Gerard a Tarminovi se před očima objevil malý žlutý čtvereček. Hýbal se přesně podle směru, kterým se právě díval.

„Sesypou se na nás jako štěnice,“ poučoval ho Gerard, „vzduchem poletí spousta krámmů, ale většina z nich budou jen nafukovací makety, klamné cíle. Zkus uvažovat jako ti, co po nás půjdou, a snaž se odhadnout, kam asi tak schovali opravdové vrtulníky, tanky, rakety a další mršky. Tím směrem se prostě podívej.“

„To je všechno? Nic jiného strategor neumí?“ podivil se Tarmin.

„Nejmíň další dvě stovky věcí, bažante. Pro začátek budeš ale rád, když zvládneš aspoň selekci cílů,“ odsekl Gerard.

„A spoušť kanónů je kde?“ zeptal se zaražený Tarmin.

„NENÍ!“ zašklebil se Gerard, „první pravidlo, které se vtluoká do hlavy bažantům, jako seš ty, zní - NIKDY NEDŘI ZA MAŠINY! Nech ty mrchy, ať se zbuzerují sami! Řekni prostě počítači, na co má zaútočit. On to dokáže zaměřit stokrát rychleji a přesněji než ty.“

Před sebou v dálce uviděli dva vojáky. Vylétly od nich červené blesky. Tarmin okamžitě stočil žlutý čtvereček na nejbližší postavu.

„Nech ty blbce žít a šetři energii!“ okřikl ho Gerard, „s těma svejma prskavkama náš štít stejně neprorazí. Dnes nás chráněj extra speciální clony!“

Minuli oba opovážlivce. Tarmin viděl, jak tlak z trysek Vivamu je vyzvedl a odhodil na stěny okolních domů. Náhle Gerard prudce zabočil do vedlejší ulice. Tarminovo tělo se odstředivou silou zabořilo do sedačky a zatmělo se mu v hlavě. Málem při manévru ztratil vědomí. Za nimi to zadunělo. Ulice, kterou před chvílí letěli, se naplnila plameny, vzduchem létaly úlomky skel. Neměl ani čas se zeptat, co to bylo, už opět uhýbali. Vozovka vzadu se roztrhla a kusy betonu se odrážely od stěn budov. K obloze vylétl kužel prachu.

„Amatéri! Měsíc cvičáku na ně!“ ušklíbl se Gerard. Postavil Vivam na bok a protáhl ho neuvěřitelně úzkou škvírou mezi domy. Znovu se ocitli v širší ulici. Stroj děsivě akceleroval a budovy kolem nich se rozmazaly. Ve vzduchu nad nimi se něco mihlo. Dříve než Tarmin dokázal poznat, co to je, Gerard to změnil zásahem laseru na hromadu poletujících trosek. Ani to nekomentoval.

„Před námi, bažante! V tom stínu, teď se ukaž!“ křikl na něj Gerard. Tarmin natočil projekci na kus ulice zacloněné velkou budovou. Místo neustále rostlo, stále tam nic neviděl. Vivam najednou prudce zvolnil. Z boční uličky vyrazilo pět tanků, z hlavní jim šlehaly plameny a ze střechy budovy se snášela trojice vrtulníků, jejich lasery rudě svítily.

Tarmin na ně stočil zaměřovač, paprsek šlehl jeden z útočících strojů. Zmizel, vzduchem letěly kusy plastiku. Makety! Kam se člověk podíval, všude letěly hrůzně vypadající atrapy. Gerard však neomylně vedl kanóny mezi klamnými cíli a drtil pravé stroje za

nimi. Celý Vivam teď vibroval, z přídě i zádi vyletovaly rudé pruhy. K zemi padaly kusy rozžhaveného železa a obloha dostala žtutočervený nádech.

V záplavě útočících maket obrněnců zpozoroval Tarmin podivnou skvrnku. Plazila se v dálce před nimi, zakrýval ji stín jednoho domu. Natočil tam ihned žlutý čtvereček. Rudě blikl a mírně pípнул. Z přídě Vivamu vylétlo hejno syčících raket. Temný útvar ožil a zasypal letící střely záplavou paprsků. Ty se neškodně rozprskávaly. Všechny to byly pouhé napodobeniny. Pravá raketa kličkovala za nimi, těsně podél vozovky. Vyhodila celé monstrum vysoko do vzduchu. Vivam prolétl pod ním. Tarmin se ohlédl. Kolos dopadl na vozovku, explodoval a tlaková vlna smetla průčelí domu vlevo. Budova se sesula a zavalila vozovku. Útok náhle skončil. Gerard vesele křičí: „Bravo, bažante!“

„No, nazdar, celej barák spad!“ zasténal Tarmin.

„Klídek,“ křenil se Gerard, „všude kolem poloprázdný skladiště a fabriky. Kvůli tomu si to místo taky vybrali. To víš, na zdemolování obytné čtvrti senátorovi výjimku určitě nedali.“

Město kolem nich řídlo, Tarmin v dálce zahlédl volnou pláň. Nezamířili tam, místo toho opět zabočili a kličkovali mezi nízkými domky. Za některými z nich se krčili lidé a tiskli si ruce na uši.

„Na volný pláni by nás prohnali těžkými lasery z orbitální stanice,“ houkl na něj Gerard a proplétal se nad úzkou cestou lemovanou domy.

„Armáda to už vzdala. Poslechni si!“ křikl Gerard.

„PRDÍM na vaše papíry, senátore! Rozkaz k ústupu neodvolám. Nenechám svy kluky zmasakrovat. Vivam kormidlují žlutí draci! Pošlete si na ně elitáky. To je kšeft pro ně!“ řval v Tarminových sluchátkách vzteklý hlas, podle intenzity nejméně generál. Odpověď senátora nebyla slyšet, ale vzápětí znovu zaduněl rozzuřený hlas: „NĚ VY MĚ, ale JÁ VÁS poženu před soud! Vypožil jste místní elitní četu! Jejich bitevní stroje jsou teď na hovno! Nelze je rychle přeladit na nové piloty! Máme jen vobyčejný letadla proti těžce vyzbrojenému Vivamu! Pan senátor, tohle si teda zatraceně VODSERETE!“

„Hile-Hergot-Branda čeká průser!“ ryčel Gerard.

„Kdo jsou žlutí draci?“ zeptal se ho nechápavě Tarmin.

„Obdoba elitáků v provedení konkurence KosmoFlotily. Jejich uniformy vypadají na chlup jako ty maškary, co máme my dva na sobě.“

„Jsme z toho venku!“ zaradoval se Tarmin, „elitáci proti sobě nebojují.“

„Tak, tak, bažante,“ ušklíbl se Gerard, „ale zapomněls, že my dva jsme žlutý draci!“

Jsou u řeky. Vklouznou nad její hladinu. Protáhnou se kolem kolesového parníku. Na jeho palubě leží plno zděšených lidí, komíny chrlí dým, lopatky se prudce míhají a odhazují pruhy vody. Loď míří plnou parou do úkrytu v blízké zátocy. Gerard náhle mění směr. Vivam se naklání na bok a vyskakuje do výše několik desítek metrů. Těsně vedle nich vzplane rudý paprsek. Zasáhne hladinu řeky a rozčísne ji ve dvě. Voda se jeho žárem rozkládá na kyslík a vodík. Plyny ihned explodují. Z řeky vylétne bílá stěna. Vivam se otáčí a prolétá jejím středem. Z obou věží vychrlí záplavu střel a přechází do obrovského přemetu. Tarminovi se zatmí před očima. Tvář se mu vlní přetížením. V momentě, kdy visí hlavami dolů, uvidí černé letadlo ve tvaru protáhlého trojúhelníku. Z jeho krajů proudí ohnivé čáry a ve vzduchu se sráží s těmi od Vivamu.

Nad řekou se šíří zkáza. Parníku chybí půlka zádi a jeho kotle vybuchují v oblacích páry. Desítky postav skáčí z jeho paluby do rozbourané řeky. O kus dál hoří sklad dřeva a naproti ní čerpací stanice. Cisterny s alkoholem a bionaftou se trhají a plní oblohu kotouči temného dýmu. Mezi tím vším se proplétají oba bojové stroje a urputně do sebe buší.

Ozve se děsivá rána. Ze zadní věže Vivamu vylétnou rudé jazyky a žlutý dým. Vivam padá dolů ve zběsilé vývrtce. Jeho motory zběsile řvou. Náhle se přímo pod ním ukáže jejich protivník.

„Naser to do nich, bažante!“ zařve Gerard. Tarminovi se před očima opět objeví žlutý čtvereček. Celý zmatený se zadívá na nepřátele. Z přední věže Vivamu vylétnou rakety. Jedna se protáhne deštěm cizích střel a exploduje na kraji křídla. Černé letadlo bezmocně sletí do řeky. K obloze stoupá gejzír vody.

Vivam se pořád řítí dolů a na jeho zádi září plameny. Dopadne na hladinu a odrazí se od ní. Letí kus dál a znovu udeří do vody. Neovladatelně hopsá po povrchu vody a rotuje kolem osy. Vzduch je plný dýmu od hořící čerpací stanice. Skrz tmavý kouř zahlédnou před sebou most. Hrozí srážka. Kanóny přední věže drtí celý mostní oblouk. Prolétnou vzniklou mezerou a deštěm hořících trámů. Řeka zahýbá. Gerardovi se podaří Vivam na moment ustabilizovat, ale za zákrutem narazí na břeh a vylétnou na louku. Motory zmlknou.

Najednou je kolem nich plno postav. Vytáhnou omámeného Tarmina ze stroje. Točí se mu hlava a sotva stojí na nohou. Jakési ženské ruce ho podpírají a svlékají mu žlutý oděv. Zmateně se rozhlíží. Louka víří horečnou činností. Zástup mužů pomáhá mechanické ruce, která nakládá Vivam na velké vznášedlo. Jeho zadní věž už nehoří. Nevypadá ani poškozeně.

Tarmin to nechápe. Nemá však čas na otázky. Je trojicí Číňanek už převlečen do loveckého šatu. Ženy ho rychle strčí do pancéřovaného obojživelného vozidla a připoutají na sedačku. Na druhé už sedí Gerard. Menší mužik s navigační helmou na hlavě skáče za volant a nahodí turbíny, které zběsile zasténají. Obojživelník vyráží na řeku. Tarmin se zmateně ohlédne. Za nimi uhání i velké vznášedlo. Vivam na jeho palubě je zakryt maskovací sítí.

Na louce zůstává jenom neforemná protáhlá konstrukce. Když zahýbají za zákrut řeky, rozerve ji děsivá exploze. K nebi vylétne ohnivý kužel a kovové kusy. Tarmin se chce zeptat Gerarda, co se děje, ale v řevu motorů, není nic slyšet. Oba stroje kličkují po vodě. Po pár stech metrech se jejich cesty rozdělí. Velké vznášedlo pokračuje dál, ale obojživelník prudce zahne do lesa a řítí se klikatou cestou vzhůru. Z vrcholu kopce sjede na mělkou říčku v úzkém údolí.

Hukot turbín poklesne. Tarmin hodí na Gerarda tázavý pohled. Ten se rozesměje a zažertuje: „Proč jsi nespokojen, Příteli Dýky, udatný bojovníku Azmayů. Vždyť jsi srazil velkého šmejda Lokustů, prošels čelem vichrů, rozsekals zlatý lotry a na závěr jsi vyžrál i na elít'áky.“

„Já to nebyl. Můj zaměřovač nepřijal cíl. Vůbec necvakl rudě.“

„Ale můj taky ne!“ zašklebí se Gerard pobaveně.

„Fakt je sundal sám počítač?“ podiví se Tarmin.

„Máš recht, bažante, na mou duši, byl to von!“ zazubí se vesele Gerard, „akorát, že ten jejich. Řídil nás celou tu dobu.“

Tarmin se na něho udiveně podívá. Oči mu málem vylezou z důlků. Gerard se divoce rozchechtá. Když se uklidní, dodá: „Přece víš, že elitáci mezi sebou nebojují. Poslal jsem klukům svůj kód. Věděli, kdo jsme, a že plníme úkol. Ale i daňoví poplatníci si museli přijít na své, a tak jsme pro ně spustili na počítačích demonstrační program vzdušného souboje. Naše kámoše od řeky čeká tučná medaile. Rozdrtili záludné žluté draky v těžkém boji a jen s malým poškozením letadla.“

„A vojáci o nás také věděli?“

„Proč? Armádní srágorky neměly šanci,“ ušklíbne se Gerard, „dodáváme jim bojový programy. To by tak hrálo, aby ty naše na ně neuměly vyžrát. A taky nás kryly extra silové štíty. Na jejich proražení by ti pidižvíci potřebovali menší atomovku.“

Tarminovi se protočily panenky. Sklizeň tajemství KosmoFlotily právě začínala. Zadíval se do dálky. Otázkou zůstávalo, jestli se mu podaří tu žeň včas odvézt z pole a uklidit do té správné stodoly.

- - - Kapitola 30 Až tě někdy budu potřebovat

Obojživelník vysadil Tarmina s Gerardem na malém letišti a zmizel. Vyběhl jim vstříc žoviální mužik v koženém přiléhavém oděvu, posázeném rubínově lesklými hranoly. Na hlavě měl kovovou černou přilbu. Se širokým úsměvem již z dálky halasně volal: „Vítejte, stateční lovci! Vše připraveno!“

Sám se chápal jejich rukou. Když s nimi mohutně třásl, vyrážel ze sebe nepřetržitý proud slov: „Můj nejlepší stroj na vás čeká. Extra třída. Naprosto věrná kopie Smrtichvosta, kterým pašerák Šavlonos sejmul Hvězdičku z Vesmírné Patroly. Hergot, ten díl přímo baštím!“

Radostí poskočil a široce rozpřáhl ruce. Nasadil úsměv, který sliboval všemožné, a hlasem prodavače zakázaných iluzí dodal: „Můžete mít i bojové rakety. Nad savanou jsme vybudovali střelnici. Když se osolí spouště, rozpoutá se pravé peklo. No, řekněte, kde se dá řídit tak jako tady. Máte-li radši delikátnější výlety, vezměte si Omnitopéru. Vzrušující program s havárií na pobřeží a orgiemi v kanibalské vesnici. To musíte vidět. Sám tam občas vyrazím. Místní kočky vám postaví i knoflíky. Navečer hon na uprchlé otroky. Žádný podvod, vše pravé...“

Chlapík drmolil dál a vedl je po letišti. Gerard nakonec vybral štíhlé černé letadlo pro dva, s měnitelnou geometrií a kolmým startem. Jmenovalo se Blýskavice. Zřejmě zvolil dobře, protože si ho správce uznale prohlédl. Méně se mu však líbilo, když Gerard zažádal o odblokování ručního řízení. Ustoupil teprve poté, co zhlédl celou sadu pilotních průkazů a bankovních certifikátů. S poníženými poklonami se Gerardovi omlouval: „Helmu dolů, pane velko-bankéři. Netušil jsem, že jste takový znalec. Upřímně řečeno, třiatřicet let vedu tenhle podnik. Za tu dobu jen pár zákazníků umělo létat. Věčná škoda toho zatraceného hyperkanálu. Takový pilotní ráj jako na Novém Edenu není už nikde ve vesmíru.“

Za pár momentů se Tarmin a Gerard odlepili od země. Blýskavice se krásně vzepjala a udělala několik bezva lopingů. Padala střemhlav k zemi a vzápětí stoupala nosem vzhůru.

„Jsme prdlí turisté, tak ať o tom ví i družice,“ komentoval vesele Gerard své vyvádění. Tarmin seděl na přední sedačce a fascinovaně pozoroval svět, který se kolem nich otáčel. Vzpomněl si na svůj úkol a zkusil využít situace. Nadšeně prohodil: „Paráda, Gerarde!“

Po chvíli ledabyle dodal: „Hele, vrtá mi hlavou, co je zač ten úkol, o kterém ses zmínil v obojživelníku.“

„I ty zvědavý špióne, to je super tajný!“

„Že by tak tajný?“ podivil se Tarmin a popíchl ho: „Vždyť to ví i ukecaný Čeng. To se teda divím, že vám ten poklad vydržel.“

„Čeng zná leda velký hovno. Nevím sice, co mu major nakecal, ale úkol určitě ne,“ rozchechtal se divoce Gerard a potměšile, jakoby z dobré nálady, prohodil: „Krouží si kolem tebe.“

Neurčitá věta, kterou Gerard naformuloval tak, aby pro odposlech nic neznamenal, ukazovala na Narku. Divná situace na planetě jako výsledek úsilí KosmoFlotily. Tarmin se tiše zeptal: „Pro koho?“

„Jó, bažante, na to u nás vypsalí extra prémii. Pár kamarádů se o ni už pokusilo, ale marně. Brzy budeš znát víc než my,“ povzdychl si Gerard a po chvíli ironicky doplnil: „Kdyby tě tam náhodou pustili k terminálu, pošli zprávu. Adresu přece znáš.“

No, nazdar, zazvonil umíráček v Tarminově hlavě. Šel po zatraceně horké informaci. Podle mnichů věděl Transplan o obelhání transpersonace pomocí přesunu jádra vědomí. Jeho experti určitě vycvičili i pár agentů a vyslali je na stejné místo, kam směřuje on. Ani jeden z nich se nevrátil.

„Co se stane s Narčany po uzávěře hyperkanálu?“ zeptal se poděšeně.

„Hej, bažante! Nevěš hlavu a žádný strachy. Slíbili všem slušný zacházení,“ zvolal Gerard a vesele prohodil: „Vůbec, řídils někdy letadlo? Snaž se! Přepnul jsem na tebe ovládání.“

„Neblbni!“ vyprskl Tarmin zděšeně, „vždyť z toho nadělám šrot!“

„Zkus si to, ty hroudě masa, a bude z tebe protlak!“ zazněl řízný hlas ve sluchátkách. Motory zavly a Blýskavice provedla několik divokých přemetů. Gerard se třískal smíchy: „Palubní počítač je třída! Festovní kopie Kybeferu, co ho slepil lotras Wef Ciyewak v padesátém dílu Vesmírné Patroly.“

„Jenomže mně se zvedá žaludek, co s tím?“ zaúpěl Tarmin.

„Jupíí, měkkouši budou blinkat! Dnes se mi daří!“ ječel Kybefer.

„Už dost!“ zasténal Tarmin. Blýskavice se mírně uklidnila a Kybefer odměřeně prohodil: „A jakpak říkají hodní člobrdíci, když si něco přejí od takové super inteligence, jako jsem já?“

„Prosím, pane Kybefer, leťte už rovně,“ zkusil to Tarmin. Letadlo se uklidnilo a počítač zavrčel: „Mírně se lepšíš, kostřičko. Pro začátek to беру. Příště ale bez toho pána. Jsem geniální Kybefer a nikoliv sbírka aminokyselin ve slaném nálevu jako ty.“

Blýskavice se uklidnila a Tarminův žaludek se vrátil na své místo. Svištěli vysoko nad mraky. Tarmin se zdvořile zeptal: „Geniální Kybefere, jak daleko je Studená řeka?“

„Pro tebe, kůžičko, zatraceně. Ale pro mě, když tam vrznu tři Macháče, jenom pět minut. Mrkej na ten foťr,“ odpověděl Kybefer. Letadlo udělalo mírný oblouk a potom zaburácely jeho turbíny. Tarmin uviděl, jak se křídla Blýskavice zmenšují, až se z nich staly jenom nepatrné lištičky podél trupu. Stroj děsivě zrychloval a mraky pod nimi se jenom míhaly. Netrvalo to dlouho, opět zpomalil a křídla se vrátila do původní velikosti. Blýskavice zatočila a klesla pod oblaka. Uháněla těsně nad povrchem moře k nedalekému pobřeží. Minula malou osadu a vlétla do klikatého údolí Studené řeky. Ladně se proplétala skrz ni ve výšce pár metrů nad vodní hladinou. Tarmin požádal: „Prosím, geniální Kybefere, u Lagolské bystřiny nahoru.“

„Samo sebou,“ vyprskl Kybefer, „mrknem se na azmayský kanibaly.“

Letadlo po pár minutách přibrzdilo. Odvážně se vnořilo do úzké soutěsky Lagolské bystřiny plné hřmící vody. Prolétlo ji jako šipka. Tarmin si ani nestačil všimnout, jestli se na obchodní stanici Azmayů už kouří z komína. Pod nimi se rozprostřelo velké jezero. Rozmrzalo a po jeho povrchu pluly kry. Tarmin si vzpomněl na svou užorybku. Vodní plocha se rychle ztratila a míjeli lesy. Brzy se v dálce objevil masiv asperoncalu, ve kterém leželo sídliště Azmayů. Kolem něho postávaly postavičky na polích. Kybefer radostně vykřikl: „Mám sebou pár dělobuchů. Proženeme ty divochy!“

„Prosím ne, geniální Kybefere. Mohl bys místo toho hezky zakroužit a zamávat jim křídly,“ požádal Tarmin palubní počítač.

„Dvounožko, vždyť přijdeme o veškerou srandu!“ pronesl smutně Kybefer, ale vyhověl. Blýskavice přešla do nízkého klidného letu. Opsala velký okruh kolem sídliště a přitom se mírně houpala zleva doprava. Při náklonech Tarmin uviděl, že jim lidé dole odpovídají.

„Geniální Kybefere, přejdi na azimut dvě stě sedmdesát tři a předej mi řízení,“ ozval se Gerard.

„Šum tě pohltí, zpocenče, jestli mi Blýskavici pomačkáš,“ zaklel palubní počítač a odpojil se. Gerard převzal Blýskavici a stlačil ji dolů. Letěli velice nízko nad korunami stromů. Asi po pěti minutách letu zabrzdili úplně a zůstali stát ve vzduchu blízko nízkého návrší. Klesali pomalu přímo na koruny stromů. Lehce jimi pronikli. Byly to pouhé projekce. Přistáli na betonové terase podivného bunkru zakrytého zeminou. Motory umlkly. Gerard prohodil: „Jsme na místě, bažante. Zapnul jsem chlazení. Za chvíli, až se nám sníží venkovní teplota trupu, se rozloučíme. Dál už musíš sám.“

Tarmin si sundal helmu a otočil se na Gerarda za ním. Pokýval hlavou a usmál se na něho: „Sbohem a dej za mě pusu Cegi.“

Gerard se jen zakřenil: „Pozdrav vyřídím, ale líbání těžko. Cegi k sobě hned tak někoho nepustí. I náš major u ní ostrouhal. Jenom jeden bažant nám ji všem vyfouknul.“

Tarmin se ušklíbl: „Klidně si to s tebou prohodím.“

„A docela bych to bral,“ posteskl si Gerard, „víš, když na elitáka přijde jeho čas a začne ho pomalu zabíjet jeho neuromontáž, zažádá si obvykle o vražednou misi. Za pět, za deset let budu na řadě i já. Chci to taky tak udělat. Přál bych si zhebnout zamilovaný do holky. Až by ze mě přchal život, myslel bych na ni.“

„Asi máš pravdu,“ pronesl Tarmin teskně, „s představou Cegi v náručí se mi bude umírat lépe.“

„Vyřídím jí to. Bude ráda,“ odpověděl Gerard, „večer si na tebe vzpomeneme, až budeme dopíjet bečku senátorova vína.“

Kryt Blýskavice cvaknul a otevřel se. Vystoupili z letadla na malou betonovou plochu ohrazenou kamenným zábradlím. Vypadala jako gigantický balkón zasazený do úpatí svahu porostlého mechem a trávou. Vrchol kopce se ztrácel pod šedivým oparem maskovací projekce, která přikrývala podivnou stavbu i její nejbližší okolí. Z terasy vedly jediné dveře z masivní oceli. Právě se otevíraly jako hladová tlama, která se ho chystá spolknout. Z černého otvoru vyšel muž v šedém plášti s kapucí. Za ním kráčela žena v pomačkaných šatech pod kolena, u krku upnutých, s dlouhými rukávy. Když je Tarmin zahlédl, mimoděk zalovil v kapse pro džíf na almužnu.

„To je ten dobrovolník?“ pronesl příchozí.

„Ano, pane jednateli,“ odpověděl Gerard s mírnou úklonou. Jednatel došel až těsně k Tarminovi a dlouze si prohlížel své zboží. Jaké mají asi pocity otroci, když je prodávají na tržišti v Omanu, vtírala se otázka do Tarminovi mysli. Nebyl však požádán, aby si odložil šaty, ani mu neprohmatali svaly. Jednatel se ho pouze zeptal: „Tys letěl na Gilgamešovi?“

Mluvil úsečně a budil dojem, že se stydí za každé slovo prohozené se svým novým majetkem.

„Jako tříleté dítě. Zahynuli mi tam rodiče,“ řekl Tarmin. Neubráníl se zkoumavému tónu, který halil němou otázkou, proč je to tak důležité. Jednatel neměl v úmyslu na ni odpovědět. Se stejnou nechutí k hovoru z něho vypadl řetězec slov: „Ach, to je mi opravdu líto, chlapče. Velká tragédie.“

Ukázal na svou společnici a dodal: „Jdi za ní.“

Ihned, jak to dořekl, se otočil ke Gerardovi a mlčel. Vyvěralo z něho, že čeká, až zakoupené zboží samo odejde do skladu. Tarmin kývl hlavou. Zbytečné gesto. Nikoho jeho souhlas nezajímal. Žena beze slova vyrazila do pevnosti. Vydal se za ní. Šla zvláštní šouravou chůzí a podivně vlekla nohy za sebou. Když došli k širokým dveřím bunkru, Gerard právě startoval. Tarmin se zastavil a zamával mu. Díval se, jak Blýskavice mizí v zeleném oparu, který tvořil rovinu projekce korun stromů maskujících celý objekt.

„Ty po-kračovat,“ pronesla žena zvláštním nepřirozeným hlasem, jako by měla potíže s artikulací. Překvapeně se na ni podíval. Uhnula jeho pohledu a vešla do chodby. Následoval ji. Minuli silné ocelové dveře u vstupu o tloušťce dobrý metr a kráčeli dlouhou chodbou, která tonula v příšeří. Osvětlovaly ji mdlé lampy. Nerovné zdi pokrývaly praskliny a ze stropu kapala voda.

Jeho průvodkyně se zastavila před zábranou ze silového pole, modravou a téměř neviditelnou. Dotkla se kusu zkrouceného plechu, který vyčníval ze stěny. Bariéra zmizela a žena prošla na druhou stranu. Tarmin se opozdil a těsně před ním se pole obnovilo. Zarázil se. Žena si toho všimla až po pár metrech. Otočila se a znechuceně mávla rukou: „Ty příště rychleji. Teď jít dál. Neu-blížít.“

Tarmin se opatrně dotknul překážky. Ruka ho mírně zabrněla, ale dalo se to snést. Proskočil na druhou stranu. Rozbolela ho hlava a tělem mu projela silná nevolnost, ale rychle pominula. Tázavě se podíval na svou průvodkyni. Zahlédl pouze její záda, beze slova pokračovala dále. Po chvíli došli k další bariéře, skrz kterou už proběhl včas.

Procházeli širokým tunelem. Vypadal stejně zanedbaně jako vstupní chodba. Náhle se před nimi ozvaly těžké kroky. Žena ho zarazila. Oba se postavili těsně ke stěně. Míjelo je asi dvacet mužů oblečených do šedých pracovních oděvů. Pochodovali rytmicky a v přesném zástupu. Vykračovali stejnou nohou a drželi mezi sebou pravidelné rozestupy. Každý se upřeně koukal na záda osoby před sebou. Připomínali trestance, ale nehlídal je žádný dozorce. Neměli ani pouta, pouze tenké zlaté kroužky kolem krků. Na Tarmina z toho pohledu padla hrůza. Když přešli, žena ho vybídla: „Ty jít!“

„Vězňové?“ zeptal se jí Tarmin. Neodpověděla, šourala se dál a po několika metrech zahrnula do úzké boční chodby. Opět otevřela silové pole a proklouzla jím. Tarmin se tentokrát úmyslně zdržel a počkal, až se bariéra uzavřela, a prošel skrz ni. Opět stejné pocity v těle. Připomínaly mu prožitky při Děsech. Zastavil se za uzavřenou silovou clonou a pečlivě si ji prohlížel. Žena za jeho zády vyštěkla: „Ty jít!“

Neuposlechl ji. Stále otočený k modravé silové stěně se zeptal: „Pro vás znamená překážku, ale pro mě ne. Proč?“

„Ty po-řád hloupá otá-zka. Ty jít, nebo já vo-lat síla!“ okřikla ho. Pokrčil rameny a následoval ji. Za rohem sestoupili po točitých schodech o pár pater níže a masivními

ocelovými dveřmi prošli do malé cely. Tarmin ztuhnul. Temná komora bez oken měla sotva tři krát čtyři metry. U zdi, naproti vchodu, uviděl dřevěný rošt ve tvaru postele, upevněný na osmi sloupkách asi půl metru nad podlahou. Před ním stáli čtyři muži se zlatými kroužky a v rukách drželi úvazy. Žena mu rozkázala: „Ty svlék-nout šaty a na bři-cho.“

Tarmin zavrtěl hlavou: „Ne, jsem dobrovolník. Žádná pouta.“

„Když ne ty sám, my síla,“ odvětila mu žena chladně. Tarmin se ušklíbl. Klidně shodil šaty a lehl si na rošt, čelem k němu. Když ho vážali, ironicky prohodil: „Vy chcete mě. Nikoliv já vás. Protest proti vašemu zacházení vznesu až během přenosu. Budu se vzpírat. Zemřu při něm. Má pouta vám nepřinesou užitek.“

Když to dořekl, upínali mu hlavu do svěráku. Vzápětí mu vrazili do úst i gumový roubík. Žena něco dlouze vykládala, ale mluvila tiše a velmi zmateně. Její řeč připomínala spleť slov. Nerozuměl a zeptat se nemohl. Zdálo se mu, jako kdyby tvrdila, že má za trest umřít.

Zůstal zcela sám v naprosté tmě. Nemohl se vůbec pohnout. Zatuchlý vzduch se dýchal velmi špatně a škrábal ho v krku. Kůže ho svědila, ale podrábat se nemohl. Rošt ho dřel. Ztratil pojem o čase. Netušil, jak dlouho tam tak ležel, dvě nebo tři hodiny, možná i den. Chvilí spal, ale moc to nešlo. Jeho potíže se stále zvětšovaly. Třásl se zimou a hučelo mu hlavě. Jakýsi podivný hmyz mu běhal po zádech. Napřed jeden, potom více, nakonec se po něm prohánělo celé hejno. Jejich nožky ho šimraly po pokožce.

Cosi mu vlezlo do pusy otvorem v roubíku. Zlostně to odfoukl. Vzápětí se objevil další. Rozkašlal se a pár tvorů vdechl. Jejich hořké čočkovité krunýře ho pálily v krku. Dával, ale kuckáním do sebe nasával další. Šmejdili mu po jazyku. Snažil se je plivat, ale místo jednoho, který odlétl ven, mu do úst vnikly desítky dalších. Hryzali ho všude. Zběsile cloumal úvazy a řval. Chrlil ze sebe lepkavé zvratky a výkaly. Pokrýval ho hustý koberec malých pavouků, kteří ho žrali za živa.

Poprava, uvědomil si, uprostřed zuřivého utrpení. Sbohem, živote, rozloučil se. Naměřoval své vědomí ven z těla, ke smrti. Cestu mu zastoupila vize jeho sestřičky Aily.

„Bratříčku, proč za mnou tak spěcháš?“ oslovil ho její obraz v duchu. Tentokrát se nenechal ošálit a odsekl: „Nejsi Aila, ale Kiutlanuxsiwaj. Mise selhala. Nech mě zemřít.“

Obraz jeho sestřičky posmutněl: „Jsem vzpomínka vytvořená podle střípků tvé paměti, umělá, ale přesto blízká originálu. Byla jsem vložena do tvého mozku, abych ti zabránila udělat hloupost.“

„Nedělám žádné hlouposti. Jsem bojovník Měsíčního Paprsku. Řídí mě příroda. Mám od ní úkol, který nevyšel,“ odpověděl nakvašeně. Ve tváři iluze Aily se zračila hluboká bolest: „Nejsi bojovníkem Měsíčního Paprsku. Brání ti v tom spousta věcí. Třeba to, že se za něj považuješ.“

Tarmin ztuhl: „To mi říkáš až těsně před smrtí!“

„Nechtěla jsem ti kazit radost, avšak teď nemohu mlčet. Tvé tělo trpí, ale neumírá. Zablockovala jsem tvou schopnost přesunu vědomí, aby tě neprozradila,“ pronesla Aila teskně. Zděsil se a zoufale zasténal: „Vždyť mě sežerou zaživa. Klid' se mi z cesty a nech mě zdechnout!“

Aila zavrtěla hlavou. Zakvílel utrpením a zaškemral: „Prosím tě, pusť mě pryč. To se nedá vydržet. Co to se mnou vlastně provádějí?“

Obraz Aily na něho upřel tvář plnou slz: „Nevím, co se s tebou děje. Já tu nejsem. Jsem pouhá vzpomínka, nepatrný záznam vložený do tvé paměti. Neznám víc, než do mne bylo nahráno. Tarmine, bratříčku, promiň, ale nedovolím ti uniknout bolesti. Mysli na něco hezkého a zapomeň na to, že umíš rozhodovat o svém životě.“

Tarmin děsivě zařval. Přitom vychrlil ze svých úst hořký proud pavouků. Dlouhé nekonečné utrpení. Nevěděl, jak dlouho řval na roštu. Možná, že muka trvala jenom pár hodin či dnů. Plynuly pomalu jako celá staletí. Ztrácel vědomí. Proti jeho vůli nikoliv navždy. Vracelo se k němu s novými hrůzami. Utíkal před nimi ke své adoptivní sestřičce, k Pápěři a hlavně ke svému přeludu plavovlásky, který mu věnoval den vlády snů. V představách ji objímal a vzápětí proklínal za to, kam ho poslala, aby se k ní opět vrátil. Potřeboval ji. V představách znovu prožíval božské doteky snu d'ábla Xe, které mu poskytovaly momenty zapomenutí, krátké okamžiky úlevy.

Na jeho těle si daly schůzku snad všechny kreatury z celého vesmíru. Cítil na sobě i uvnitř klepeta, kusadla, sosáky, chapadla, chlupy, hladké i drsné červí kůže. Křičel hrůzou a svíjel se v poutech, i když už bylo po všem a nesli ho přivázaného na nosítkách dlouhými chodbami. Vzpamatoval se teprve, když ho omývali dva chlapi se zlatými kroužky kolem krků, odění do fialových stejnokrojů. Před jejich hrdly zářily ve vzduchu podivně měnící se symboly. Tarmin stál rozkročen, se zvednutýma a rozpaženýma rukama, upoután k mramorované podlaze a k břevnu nad jeho hlavou. Seshora na něho padala třpytivá tekutina. Muži mu pečlivě drhli každou část kůže. Plival po nich vzteky, ale nevšímal si toho. Připadal si zrazen celým vesmírem. Letmo vnímal stěny zdobené obrazy jemu neznámých krajin. Když pracovníci skončili jeho očistu, natřeli ho chladivým krémem a odešli. Svěsil hlavu. Díval se na své tělo. Nevypadalo zraněně, spíš svěže, pouze pokožka mu hodně zesvětlala.

Kdosi vešel dovnitř. Jeho průvodkyně. Poznal ji, přestože si vzala pestré slušivé šaty s ornamentální vzorem místo šedivých hadrů, ve kterých ji viděl poprvé. Také své papuče vyměnila za střevice. Vypadala v nich, jako když se mírně vznáší nad podlahou. Dokonce si upravila i vlasy, nakadeřila si je a pokryla zelenou tenkou síťkou, kolem které se převáloval malý fialový obláček. Došla až k Tarminovi svou šmajdavou chůzí a upřeně si ho prohlížela. Její panenky měly nyní jasně zelenou barvu a žlutý střed. Tvář jí svítila lehkým modravým nádechem s nepatrným mřížováním. Vyhrkla na Tarmina svou podivně artikulovanou řečí: „Ty už vě-děť, proč pou-ta?“

Vrhnul na ni pohled plný nenávisti a zuřivě zasyčel: „Jó, vědět, že jste banda sadistických vepřounů. Kolik lidí jste už umučili?“

„Nikoho netýráme, nejsme kati,“ ozval se hlas. Tarmin otočil hlavu. Ve dveřích stál jednatel. I on se převlékl. Měl kolem sebe ovinutý našasený pruh duhové látky a jeho obličej mu pokrýval fialový nádech, ale s jiným vzorem než u ženy.

„Provedli jsme u tebe jenom menší operaci,“ dodal jednatel se stejnou nechutí k hovoru jako venku před pevností. Vešel do místnosti. Krok za ním pluly dva bělavé amébovitě obláčky.

„Vidím, že se zásah zdařil,“ usmál se jednatel nad Tarminovým udiveným obličejem, „tvé oči vidí přesněji. Nikoliv ideálně, ale pro naše účely to stačí. Bioti ti zlepšili ještě další věci.“

Tarmin se na něho zlostně podíval a vyprskl: „Zlepšili! Leda do hrobu. Mý tělo nedostanete! Vy šmejdi!“

Jednatel došel pomalu až k Tarminovi a dlouze ho zkoumal, pak upřel zrak na ženu. Jeho fialový nádech ve tváři se mírně zachvěl. Vzduchem se mihly jakési barevné obrazy. Jednatel zkoumavým tónem prohodil: „Prý ti o tom řekla a se vším jsi souhlasil.“

„Něco drmolila,“ odsekl nakvašeně Tarmin, „strašně tiše. Prý mě chcete za trest popraviti.“

„Tys neznal vzory sugescí?“ zatvářil se jednatel nejistě. Jeho oči se vpíjely do Tarmina, kterému před očima vybuchovaly zážitky z jeho utrpení na roštu. Po pár vteřinách jednatel vztekle ukázal na ženu. Obklopily ji mlžné obláčky. Zhroutila se na zemi. Trhaně se roztrásla a kvílela bolestí.

„Pokusila se o sabotáž,“ pronesl jednatel zamyšleně do nářků ženy, „přežil zázrakem. Tvé vzpomínky na páření se samicemi ti zachránily rozum. Ji za to potrestáme, ale co s tebou? Tvá spolupráce je nezbytná.“

„Budete mě také mučit?“ ušklíbl se ironicky Tarmin.

„Už jsem ti řekl, že nejsme kati,“ zavrtěl hlavou jednatel.

„Kdo tedy jste?“ zeptal se znovu Tarmin.

„Vaši majitelé.“

„Naši majitelé? Co s námi zamýšlíte?“ vhrkl Tarmin.

„Nechceme vás zabít nebo týrat,“ přimhouřil jednatel oči, „potřebovali jsme pouze pár dárců. Sháněli je lidé, nikoliv my. Neneseme odpovědnost za jejich metody.“

Jednatel chvíli chodil po místnosti, pak pronesl: „Jsi poslední. Zemřeš-li při přenosu, požádáme KosmoFlotilu o další. Kvůli tobě bude unesena loď s tisícem mileneckých párů. Toužíš po tom?“

Tarmin nevěřícně poslouchal plán s lodí lásky, která bude za pár dnů startovat z Rave-nangu, a s děsem na duši pochopil, proč se regena tak radovala, když se vrátil ze senátovy lodi.

„Dobře važ své kroky,“ pronesl jednatel na závěr, „sám se přece rád páříš se samicemi. Odmítneš-li, zahubiš jich tisíc. Netrestej nevinné, ale tu, která to způsobila. Nechám tě s ní samotného. Bude tvou otrokyní. Pomsti se jí dle své libosti. Třeba ji i umlať k smrti.“

Jednatel pohybem ruky zastavil trápení provinilé a upřeně se na ni zadíval. Vzduchem se opět mihly podivné symboly. Žena vstala a svlékla si šaty. Jednatel je sebral a dalším gestem způsobil, že se Tarminovi uvolnila pouta. Bez jediného slova vyšel z místnosti i se svými mlžnými průvodci.

Tarmin zůstal s ženou sám. Prohlížel si její nahé tělo. Svaly na něm vypadaly ochable, zdálo se, že už dlouhá léta strádají nedostatkem pohybu. Mohla mít třiceti, možná i čtyřicet let. Těžko říct. Slabý modravý vzor jí pokrýval celou hlavu a horní půlku trupu. Působil mrtvolně, jako by ji právě vytáhly z řeky. I fialový oblak, který obklopoval síťku jejího účesu, ji vzdaloval ze světa lidí.

„Budeš vra-žda. Moci. Mně ne-vadit,“ pronesla po chvíli mlčení lhostejným hlasem.

„Ale mě ano! Pročs mě chtěla zabít?“ zeptal se jí zlostně.

„Ty vidět sám. Já otrok. Někdy bouřit a kazit dílo šéf. Těžko vy-světlit. Čas málo. Radši mord. Ty mít radost. Já taky radost.“

Pozorně se na ni zadíval. Napadlo ho, že by mohl něco zkusit.

„Přístup těsně ke mně a obejmi mě,“ vyzval ji. Když to udělala, sevřel ji do náruče. Otřásl se. Jasně vnímal její obrovskou cizotu. Zdálo se mu, že drží v náruči koženou vy-cpanou figurínu. Zavřel oči. Soustředil se a vyvolal v duchu symbol půlměsíce, který mu ukázala Kiutlanuxsiwaj. Žena sebou škubla a v Tarminově mysli se vedle půlměsíce zje-vila rotující hvězdička. Ukázal jí kruh s paprsky. V hlavě mu zavířila pravá záplava ob-razců. Pokrčil zmateně rameny: „Nestačím je sledovat.“

Zarazila proud a prohodila: „Ty lépe zvuk?“ Když pokýval hlavou, omluvně řekla: „Líto trápit tě. Válka. Ale nelze tebe při-jmout. Málo čas. Ne-naučit tě, co ty dělat.“

Zkusil jako odpověď přesunout své vědomí. Pohnulo se lehce. Překážka, kterou mu dala Kiutlanuxsiwaj, zmizela. Žena ho užasle zarazila: „Hned vrať! Riziko. Ty umět a ne-použít při oše-tření? Ty moc velká síla!“

Chvíli váhala a potom mu ukázala obraz zvláštního zářícího krystalu pokrytého mnoha vzory. Tarminovi trvalo nejméně pět minut, než si alespoň zhruba zapamatoval jeho tvar.

„Ty ukázat novému, co oni budou vkládat do tvé tělo,“ vysvětlila mu, „možná, že on udělat. Já ne-vědět. Moc riziko a hrozná trest, když pán ob-jevit.“

Její vzor se delší dobu chvěl. Nakonec se zamyšleně zeptala: „Ty umět to, co dělat samec se samice tohoto druh?“

Pokýval hlavou. Napadlo ho přitom, jestli si ho s někým neplete. Dala mu však najevo uspokojení nad jeho odpovědí: „My muset udělat. Šéf čekat, že ty být člověk zvíře. On číst tvoje vzpomínka, co my pro-vádět. Aby utajit náš hovor, my muset pro-vádět tak, jak on od tebe čekat. Ro-zum?“

Tarmin ji mírně přitiskl k sobě. Cítil obrovskou nechuť objímat ji. Ostrým hlasem ho pobídla: „Já taky moc ne-příjemné. Ale to boj. Tady válka. Ty muset víc snaha!“

Ještě několikrát ho napomenula, než dokázal v sobě rozpoutat aspoň trochu vášně. Trochu příšerně vlažné vášně. Snad uspěli. Když se jednatel vrátil, zhnuseně se koukal střídavě na Tarmina a na ženu, která vzlykala skrčená v koutě místnosti. Nakonec se ob-rátil ke dveřím. Otočený zády pronesl se silným odporem v hlase: „Páčil ses. Ukojils svoje choutky. Při přenosu se proto snaž. Budeš držet životy tisíce zamilovaných samic.“

Odvedli ho nahého do sousední místnosti. Uviděl tam dva velké kvádry ze zelenkavé-ho materiálu, které visely nad sebou a připomínaly velký lis. Znal je, absolvoval v nich mnoho výcviků. Dobrovolně ulehl do prohlubně tvaru lidského těla ve spodním kvádru. Horní deska se pomalu spustila a uzavřela ho. Cítil, jak se na jeho tělo automaticky při-pojují desítky přístrojů. Na pusu se mu přisál dýchací aparát.

„Vítejte na palubě stroje budoucnosti,“ pronesla projekce regeny před jeho očima. Lí-bezně se na něho usmála a pronesla: „Vyrážíme si spolu na krásný výlet do říše snů. Ležte klidně a uvolněte se.“

Nahrávka automaticky běžela před jeho očima, slova doprovázela příjemná hudba a obrazy. Brzy dospěla do okamžiku, ve které záznam šveholil: „Došli jste k úpatí věže.

Její vrchol se ztrácí v oblacích. Dýcháte zhluboka. Vaše chladná hlava pluje nad horkým tělem pohlceném tíží. Otevíráte dvířka na boku věže. Vidíte točité schodiště. Přejete si stoupat vzhůru, ale bez unaveného těla. Necht' si odpočine dole. Vaše vědomí popluje vzhůru mnohem lehčeji. Těšíte se na překrásný dlouhý výstup k nebesům.“

Jakmile se regena zmínila o nebesích, v Tarminovi zaplálo podezření. Při nácvicích, které prodělal, běžel záznam ještě dalších pět minut. Raději ale nečekal a provedl přesun do oblasti pupku již teď. Málem to nestihl. Těsně za ním zaburácel v jeho mozku puls, který sloužil k likvidaci jádra vědomí. Vzápětí se dovnitř začalo šinout něco nestvůrně velkého. Tarmin by se snad dokázal vypořádat s člověkem, ale tohle mělo do člověka daleko. Projela jím hrůza.

Vetřelec si uvědomil jeho přítomnost. Nevšímal si ji. Bral Tarminovo vědomí jako náhodně zachráněný zbytek původní osobnosti. Nezastavil svůj pohyb, ale pouze vyslal cosi vražedného, ve stylu plácačky na mouchy. Tarmin v poslední chvíli vyvolal symbol půlměsíce. Drtící síla zpomalila. Hvězda se ukázala neochotně. Honem na ni odpověděl kruhem s paprsky. Před očima mu blesklo pár útvarů, snad otázka. Ničící věc vyčkávala. Neprodleně vygeneroval představu krystalu, který ho naučila žena.

Neznámý vyrazil vpřed. Letmo promítl symbol kruhu s paprsky, které tentokrát neběžely do prostoru, ale padaly do velké nálevky. Obklopil Tarmina a kamsi ho nesl. Vysával z něho energii, ale neprojevoval se k němu nepřátelsky. V té chvíli Tarminovi došlo, že obrazové symboly představovaly znaky jemu neznámé řeči. Hvězda a půlměsíc znamenaly zdvořilé pozdravy při zahájení hovoru. Symbolem kruhu s volně tryskajícími paprsky nabídl sám sebe do služby a znakem krystalu, který ho naučila žena, správně odpověděl na dotaz cizince. Ten mu ukázal obraz polapených paprsků na znamení souhlasu s jeho přijetím.

Tarmin nevěděl k čemu se zavázal a vůbec netušil, kdo je jeho neznámý majitel, a jaké postavení zaujímá ona podivná žena. Ztrácela se z něho síla. Jeho myšlenky se zpomalovaly. Napadlo ho, jestli Kiutlanuxsiwaj také někdy žádala o přijetí do služby, ale vzápětí si uvědomil, že vůbec neví, kdo je to Kiutlanuxsiwaj. Vlastně neznal ani svoje vlastní jméno. Jeho paměť zvolna mizela. Čas kolem něho se podivně zpomaloval. Jeho neznámý pán ho odložil kamsi do zadní části zásuvky, aby ho odtud vytáhl, až ho někdy v budoucnu bude potřebovat.

- - - Kapitola 31 Beztvarý oblak

Nacházel se uvnitř nezměrné pustiny. Rozprostírala se na všechny strany. Nevnímal ji. Neměl čím. Věděl jen, že existuje stejně tak, jako on sám. Kolem něho plynul čas. Pokusil se vrátit proti jeho proudu, aby našel příčinu, která ho sem přivedla. Objevil dva obrovské zelené kvádry, které visely nad sebou, a něco jemu známého, co leželo mezi nimi. V té chvíli ho posedl stesk a hluboká touha po změně. Snad ji kdysi dávno uměl vyvolat. V té době nevisel osamocený ve středu prázdnoty a blízko něho se vyskytovali jemu podobní. Objímal je. Míval jakousi věc, kterou to šlo udělat. Cosi ztratil. Něco zvláštního se stalo. Než k tomu došlo, jeho okamžiky se od sebe lišily. Vlastnily tvar. Nyní vše pohlcovala nicota. Přišel o proměnu. Zaplavil ho žal po nádheře, o kterou ho připravili. Jak ji jenom dostat zpět?

Paprsky. Ano, tehdy viděl. Vnímal světlo. Rozlišoval barvy. Opět se to k němu vrací. Zběsile stoupal podél zářících čar. Leželo tam jeho místo a jméno. Jaké jenom? TARMIN! Obklopila ho exploze vjemů. Už věděl. Celou dobu hledal pocity. Teď se samy objevovaly. Dychtivě je hltal. Nádherně studená chodidla. Úžasné bolesti v zádech. Všude samé krásné vjemy. Vzpomínky. Přichází jeho půvabná Ilka. Počkat! Vdala se. Už se nikdy nevrátí. Smutek.

Ilčinu tvář vystřídala světlovlasá žena v jeho náručí. Její tělo bylo složené z mnoha mrtvých děvčat. Zatřásl se hrůzou. Chtělo se mu křičet. Pápěří ho milovala a on ji ne. Daroval sám sebe zrůdě. Proč? Pro krásnou kůži. Pro kůži ukradenou jiným. Jak vůbec mohl učinit něco tak strašného? Zamrazilo ho u srdce. Uvědomil si, co vše je nenávratně pryč. Oči, které viděly okolí, a paměť plná zážitků mu už nepatřily. Představoval jenom nepatrný chuchvalec energie.

Tarmin se díval zrakem, který už neovládal. Nový pán jeho těla mu ukazoval obraz okolí. Procházel se po prostorném pokoji. Zlehka našlapoval na fialovou podlahu pokrytou měkkým pružným materiálem. Minul malou fontánu ve středu místnosti. Přistoupil k bočním dveřím. Dřevem vykládané veřeje se samy odsunuly do stran a odhalily luxusní koupelnu, která vypadala jako vystřižená z drahé reklamy. Celou její levou stranu zabírala obrovská masážní vana a zbytek přepychový toaletní salón.

Neznámý pokračoval v prohlídce. Zahleděl se na barevné stěny pokryté stereo obrazy cizích krajin, na drahý nábytek a emitory 3D-projektorů. Nahlédl do ložnice vybavené iluzory snů. Nakonec se zastavil u širokých polstrovaných dveří. Otevřely se. Vedly do temné chodby. Ozařovalo ji pouze modravé silové pole, které ji přehražovalo metr za dveřmi. Neznámý se dlouze zadíval na překážku. Zvedl ruku a projel dlaní těsně kolem jejího povrchu, ale nedotkl se ho. Tarmin pochopil. Nacházel se v přepychové cele. Její výbava stála mnoho milionů dřívů, ale přesto zůstala pouhou klecí.

Neznámý se otočil zpět do místnosti, došel k pohovce a položil se na ní. Pohled teď mírně zčernal, k Tarminovi začalo proudit více síly a slábla pouta, která omezovala jeho jednání. Už nebyl pouhým pasivním divákem. Před ním se objevila projekce pŕlmsíce. Ukázal hvězdu. Neznámý mu vrátil představu modrého kužele, který se nahoře pomalu rozštěpil, změnil přitom postupně barvu na temnou červeň a nakonec přešel v pulzující

amébovité tvar. Tarmin na to zobrazil zářící kruh. Protistrana mu zaraženě zopakovala celou předchozí sérii. Zkusil na to odpovědět krystalem, který se naučil od podivné ženy. Vzápětí ho oslnila záplava tvarů a barev. Symboly tvořily jakousi řeč, ale uměl z ní jen pár znaků. Zvuk! Musí promluvit zvukem! Napjal vůli a zkusil otevřít ústa. Cosi povolilo a rty se pohnuly. Přidal se k nim i jazyk a plíce. Řídil je tentokrát Tarmin, nikoliv neznámý.

„NNe-roozu-míímm,“ vylétlo mu z pusy. Cizinec na to prudce zareagoval a pokusil se ho odstavit od kontroly řeči, ale Tarmin se nedal. Bylo to jeho tělo, vzplanula v něm zlost na zloděje, který si ho uzurpoval. Ten se zachvěl pod přívalem jeho nenávisti. Tarmin toho ihned využil a odmrštil jeho vědomí. Vzápětí prudkým výpadem získal kontrolu i nad pohybem končetin. Vracely se k němu nádherné pocity tíhy a tvaru. Jeho prázdnota se zaplňovala. Vnímá opět bušení srdce a pohyby hrudníku. Hýbal očima. Přestal se toho druhého bát. Bojoval na domácí půdě. Vetřelec ho převyšoval velikostí, možná i zkušenostmi, ale každý orgán těla byl stále ještě vyladěn na vibrace Tarminova vědomí.

Před ním náhle zazářil obraz kruhu s paprsky a kalichem, který se vzápětí roztrhl na dvě poloviny. Ty se rychle proměnily v černé chuchvalce a zmizely. Totéž se opakovalo od začátku, neustále dokola. Tarmin zarazil svůj útok. Pochopil zprávu. Zahyneme oba. Seděl v cele, i když přepychové. Snad by dokázal proniknout silovou bariérou. Při cestě s podivnou ženou si vyzkoušel, že pro jeho vědomí nepředstavuje překážku. Ale co potom? Nacházel se na nepřátelském území, o kterém nic nevěděl.

Zaplnil ho obrovský smutek. Cítil, jak mu z očí tečou slzy. Spoludržitel jeho těla mu zobrazil klidnou hladinu jezera. V projekci ležela prosba zastavit šílený příval lidských emocí, které mu přinášely nezměrné utrpení. Tarmin mu vyhověl. Přemohl svůj žal. Po chvíli mu cizinec v jeho těle ukázal jiný obraz. Představoval zářící kuličku, která se pomalu potápěla do temné kapaliny a postupně ztrácela jas, až zcela zmizela. Po nějaké době se opět vynořila. Tarmin se otrásl. Neznámý po něm žádal, aby mu vrátil kontrolu nad tělem. Tarminovi se nechtělo vrátit se zpět do nicoty. Toužil zeptat se na tisíc otázek, ale nemohl. Neznal obrazovou řeč a cizinec neovládal spenglish.

V projekci se objevil obraz mlžného oblaku, který letěl těsně nad temnou hladinou a polapil kuličku ve chvíli, kdy se vznášela ve vzduchu. Scéna se ukázala ještě jednou, ale tentokrát se kulička před oblakem ukryla do černé tekutiny a zachránila se. Tarmin porozuměl. Je-li jeho vědomí aktivní, najdou ho. Musel zpět do temnot. S bolestí na duši poslechl, postupně se odpojoval od orgánů svého bývalého těla a dobrovolně je vracel tomu druhému. Jeho pán na něho nespěchal. Čekal trpělivě. Naposledy přerušil Tarmin spoje s pamětí a nechal se uvrhnout do beztvaré nicoty. Padal. Uvnitř sebe cítil tíživý žal.

Nic, jenom šílené nic. Opět přišel o možnost ovlivnit svůj osud. Beztvaré čekání. Jeho já ubíhalo v prázdném proudu času. Nevěděl, jak dlouho. Existoval, to bylo vše. Kdesi se stala chyba. Cítil nad ní nekonečnou lítost a touhu po návratu. Když se znovu objevilo světlo, šplhal po něm stejně tak hladově jako prve. Znovu ho příval zavalil jeho vzpomínek.

Tentokrát se neznámý lépe připravil. Tarminovo vědomí obklopovaly bariéry. Viděl, ale oči nekontroloval. Jeho bývalé tělo se opíralo o kámen, který vyčníval z vysoké trávy spolu z mnoha podobnými. Šedé hroty skal byly roztroušené po malé pasece sevřené vy-

sokými stromy a připomínaly trosky po dávné stavbě. V dálce šuměla voda. Před ním seděla na malém batohu žena, která ho naučila symbol krystalu. Měla sobě zelený mas-kovací oděv, který jí v pase obepínala temná na prst silná spirála. Vlasy jí kryla kápě složená ze světle hnědých tenkých kroužků, která jí padala až dozadu na krk a připomínala středověké drátěné kabátce. Opodál ležely dvě krátké pušky ledabyle pohozené do vysoké trávy. Jejich ploché široké hlavně žhnuly temnou modří.

Žena dala Tarminovi několik minut na rozkoukání a potom ze sebe vyrazila slova oddělená dlouhými pauzami: „Ty už slyšet?“

Chtěl pokývat hlavou, ale narazil na překážky. Zkusil pohnout ústy, šlo to. Namáhavě pronesl: „Aa-nn-oo.“

„Tělo a vzpomínky v něm patřily tobě?“ ptala se ho dál. Její hlas zněl nepřírozně, jako by jí mluvení činilo potíže. Dělal dlouhé pauzy, občas i uprostřed slov. Četli si mé zážitky, uvědomil si Tarmin. Neochotně odpověděl: „Aa-nn-oo.“

„Před tebou sem KosmoFlotila už poslala tucet špiónů,“ pronesla nedůvěřivě, „oni všichni uměli přesunout jádro svého vědomí. Tak dobře jako ty. Navíc oni slyšeli vzory sugescí. Přesto se oni prozradili. Nevydrželi snášet halucinace při ošetření a použili přesun vědomí, aby utlumili hrůzu a bolest. Já provedla na tobě sabotáž. Já utajila tobě vzory sugescí. Tys měl mnohem horší zážitky než oni. A přesto jsi vydržel a nepoužil jsi přesun jádra svého vědomí, abys potlačil svou bolest. Moc divné. Jak ty dokázat?“

„Mm-ěč-ll jjs-eem bblo-kk,“ pokusil se vysvětlit. Mluvílo se mu špatně.

„Blokování přesunu jádra vědomí je moc těžké. Náš šéf neumět. Kdyby on uměl, udělat by nám a nestavěl všude silová bariéra,“ zavrtěla žena hlavou. Odmlčela se. Vlnila se jí modravá mozaika na obličeji. Vzduchem poletovaly průsvitné barevné symboly. Zřejmě si povídala s cizincem v Tarminově těle.

„On povolit tvoji řeč,“ pokračovala po chvíli, „doufat, že ty rozum. Ty nám říct, jak jsi získal blokádu přesunu vědomí, která je pro nás samotné velmi obtížná.“

Tarmin pocítil, jak kolem něho spadly další zábrany. Dýchal. Plíce se řídily jeho vůlí. Mohl hýbat očima, svaly na obličeji a rameny. Pouze jeho ruce a nohy pořád ovládal neznámý. Tarmin se několikrát zhluboka nadechl, aby si vychutnal rozkoš mít zase tělo, a teprve potom odpověděl rozhodným hlasem: „Řekněte mi napřed, kdo jste vy.“

„Ty odpověděl otázkou na moji otázku. To ne správné,“ zavrtěla hlavou.

„Vy znáte moje vzpomínky, ale já o vás nevím nic,“ bránil se.

„Tvé vzpomínky moc špatné,“ zavrtěla odmítavě hlavou, „v tvá mysl, že ty vztah s šéfová Transplan. Ty kámo s elitní voják.“

Zamyslel se. Dostali se asi jen k jeho nejsilnějším zážitkům z posledních dnů. Považovali je za špatné. To bylo dobré znamení. Váhavě se zeptal: „Vy nepracujete pro KosmoFlotilu?“

„Ne. Tys viděl sám. My vězni.“

„Vězni? Vždyť máte pušky!“ vyhrkl zaraženě.

„Ach tak, tyhle pulsery,“ prohodila. Rukou uchopila jednu pušku a vystřelila z ní. Ze široké hlavně vylétl modravý plochý paprsek a rozpoltil velký kámen, který vyčníval opodál z trávy. Potom zbraň opět zahodila a znechuceně prohlásila: „Neužitečný krám,

ale musíme nosit. Šéfové nám tak rozkázali. Na obranu. Pokaždé když nás pouštějí ven na procházku.“

„Energetická puška a krám?“ vydechl nechápavě Tarmin.

„Tak. Šéfové jich pár koupili od vaší elitní armády. Zbytečná věc. Nám úplně stačit tohle,“ potvrdila a prstem ukázala na síťku na své hlavě a spirálu, kterou měla omotanou kolem pasu. Tarmin se zarazil. Měli mnohem lepší zbraně než elitáci a chodili na procházky. S úsměvem řekl: „Aha, rozumím. Zmátla mě tvoje řeč. Používáš špatné označení. Slovo vězeň znamená ve spenglish člověka zavřeného v cele, který nesmí nikam chodit.“

„Ne, já použila dobré slovo,“ zavrtěla hlavou, „to tys nepochopil. My máme zbraně. Smíme chodit po planetě. Můj domov ale zcela jiná planeta. A moje vlastní tělo pod zámkem. Já zajatcem v cizím těle.“

Jiná planeta. Tušil to. Zeptal se: „Jste mimozemšťané?“

„Tys použil velmi ošklivou vazbu,“ probodla ho žena pohledem, „ty děláš bytosti na tvory ze Země a ostatní. To velmi nezdvořilé. Já ze soustavy Tyasvaran a taky neříkat tyasvarané a mimotyasvarané.“

„A jak vás mám správně oslovovat?“ znejistěl. Nezdála se mu jako jiná bytost. Mluvila jako člověk.

„Já mám velmi dlouhé jméno. Jeho začátek je Txatyas,“ odpověděla mu, „a první dvě slabiky jména toho ve tvém těle zní Gyrlaq. On pochází s Iralaqsuinu.“

„V mém těle?“ posteskl si, „není už moje. Jsem v něm pouze host.“

„Ne!“ zavrtěla hlavou, „ono stále tvoje. Vrátime ti ho zpět.“

„Opravdu?“

„Pokud nám pomůžeš získat naše vlastní těla.“

„Kde jsou?“

„Ve spodních patrech majlekenu. Tak se nazývá ta stavba, kam tě přivezli letadlem. Jsou tam ve zvlášť střežených prostorách.“

„Proč vám nestačí tyhle těla, co máte?“ zeptal se zaraženě.

„Tvůj strach zbytečný,“ pronesla ostře, „ty zapomeň na hloupé příběhy, ve kterých všichni tvorové touží být lidmi. My jsme v tělech lidí za trest. Rozumíš? Pro nás to velmi těžký trest!“

„V čem jsou ty vaše těla lepší?“ podivil se. Žena jménem Txatyas si opět delší dobu povídala s Gyrlaqem, který ovládal Tarminovo tělo, než mu odpověděla: „Naše těla ani lepší, ani horší. Oni jiná. Slyšels někdy o éterionech?“

„Éterionech? Co to je?“

„Špatné,“ posteskla si Txatyas, „moc zdlouhavé na vysvětlení, když ty nic nevědeš. Vy lidi znáte jen jedna podstata bytostí. Ve vesmíru víc podstat bytostí.“

„Nerozumím, jaké podstaty?“

„Je jich víc. Pro tuto chvíli jsou důležití atomarioni a éterioni. Vy lidé patříte mezi atomariony. I stromy, keře, hmyz, zvířata tam náleží. Všechny živé bytosti, které mají těla složená ze stabilních atomových vazeb se řadí mezi atomariony. Rozumným atomarionům se říká atomáři. Vy lidé jste atomáři.“

„A vy?“ zhrozil se podivných informací.

„My patříme mezi éteriony. Naše těla mají jiné vazby prvotní energie než těla atomarionů. Éterionů mnoho druhů. Podobně jako atomarionů. Jsou éterioni rostliny, éterioni zvířata. Rozumným éterionům se říká éterové. Ty obláčky, které jsi viděl, to byly éterové. Naši šéfové. Říkají si Dajukékové. Chytili mě a Gyrlaqa. My taky éterové, ale nemáme svá éterská těla. Za trest nám je sebrali. Naše vědomí uvěznili v tělech lidí. Musíme pro ně pracovat.“

„Nerozumím tomu,“ prohodil nejistě.

„Co na tom divného?“ vysvětlovala, „u vás přece taky nucené práce a vězení. Pro nás je lidské tělo jako žalář. My v něm uvěznění. My něco jako otroci. Já musím pomáhat strojům při překladu vaší zvukové řeči. Šéfové lidem nevěřit a dělat odposlech. Moc nudná práce. Proto já tak špatně mluvím. Já dobře rozumět, ale málo praxe hovor. Já časem rozmluvit. Gyrlaq zase ukazuje dělníkům, co mají dělat. Gyrlaq je expert na vrhače energie. Jeho teď čeká velmi důležitý úkol, a proto já ta sabotáž. Já chci zpozdít práce.“

„Nechápu, proč vás dva dali do lidských těl?“

„Těla éterů nemohou manipulovat s hmotnými předměty, a také nemají uši, a proto neslyší vaše zvuky. A lidské oči zase naopak nevidí étery.“

„Ale já jsem ty obláčky zahlédl,“ namítl.

„Ty ano. Tys výjimka. Ošetření v komoře změnilo tvůj zrak pomocí víceměrných virů. Je to moc nebezpečná operace. Přežije ji sotva pět lidských těl ze sta. Proto není možné upravit zrak každému člověku, který pro šéfy pracuje. Třeba prostředníků. To jsme my. Já a Gyrlaq. Jsme éterové v upravených lidských tělech. Říká se nám atosedové. Známe svět éterů a atomáři nás vidí. Můžeme atomářům ukazovat, co mají dělat. Rozumíš tomu už?“

„Trestanci s těmi zlatými kroužky, které jsem potkal, jsou také atosedové?“ vyhrkl Tarmin.

„Ne, to byli čuegájové, jiný druh otroků. Dajukékové, ti éterové, kteří nás vězní, mají tři druhy otroků. Asi padesát zajatých éterů. Pomáhají na stavbě. Jsou to lepší otroci. Mnoho z nich spolupracuje se šéfy. Jsou poslušní, a proto mají svoje éterská těla. Tvoje oči je vidí ve formě obláčků, podobně jako Dajukévy.“

Txatyas se dlouze nadechla a pak s námahou mluvila dál: „Potom Dajukékové drží v majlekenu třicet vzpurných éterů, jako jsem já a Gyrlaq. My jsme těžcí vězňové. Sebrali nám naše éterská těla a udělali z nás atosedy, horší druh otroků. Jsme vědomí éterů uvězněné v upravených lidských tělech. Nenosíme zlaté kroužky. Nepotřebujeme je. Umíme obrazovou řeč.“

Txatyas se opět odmlčela, napila se z láhve a povzdechla si: „Hovor mě zmáhá. Já mluvit málo. Jen s čuegáji. Ti jsou posledním druhem otroků v majlekenu. Je jich asi tisíc. Oni něco jako roboti. Lidé změnění ve stroje. Nemají upravená těla, a proto jejich oči nevidí étery. Čuegájové musí nosit zlatý kroužek na hrdlech. Je to překladač. Říká se mu povelový kroužek. Tlumočí mezi obrazovou a zvukovou řečí. Není to moc dobrý překladač. Umí jen pár povelů, ale to stačí. Složitější úkony čuegájům ukazují atosedové. To je hlavní úkol Gyrlaqa. On předvede operaci, kterou mají čuegájové provádět, a oni ji po něm opakují. Čuegájové mají v mozku vložený příkaz slepé poslušnosti. Kdybys jim poručil, aby si uřezali ruce, oni by to udělali.“

„KosmoFlotila sem prodala sto padesát tisíc lidí. Z většiny z nich jsou BEZDUŠÍ OTROCI!“ vybuchl Tarmin. Ihned pocítil, jak se Gyrlaq v jeho těle zachvěl. Ve vzduchu se objevilo několik obrazových znaků.

„Zastav emoce!“ vyhrkla rychle Txatyas, „jsou pro nás velmi nepříjemné. Gyrlaq strašně trpí! Zlobíš se na špatném místě. On vaše lidi nekupoval a já taky ne!“

Když se Tarmin trochu uklidnil, Txatyas doplnila: „Víme, že si svých pocitů moc ceníte, ale pro nás étery jsou děsivé. A ta příšerná údržba vašeho organismu. Samé nechutné věci. Být atosedem, je pro étera moc těžký trest. Snad jen krystalizace je horší.“

„Jaká krystalizace?“ nechápal.

„Vědomí provinilce se přesadí do krystalu,“ pokrčila rameny, „a ten se potopí na dno moře. Kdyby šéfové objevili, že jsme tě zatajili, potká nás to. Než krystalizace, radši se rychle rozmetat. To znamená jako vaše zemřít. U éterů se tomu říká rozmetání.“

„A já se také mohu stát krystalem?“ zhroutil se.

„Ty taky. Je to strašlivé. Stovky tisíc let trčet bezmocný mezi havěti, která žije na dně moře. Hrůza!“

„A mohu i žít v těle étera?“ napadlo ho.

„I to se dělá. Atomár v těle étera se nazývá étesedem. Velcí zločinci se občas přesadí do nižší éterionské formy, třeba do kalega. Nepřej si to. Zešílel bys z toho. Pro tebe by byly vjemy éterionského těla stejně nesnesitelné, jako vaše emoce pro nás.“

„Ten kaleg? Co to je zač?“

„Éterionský tvor. Příbuzný vaší chobotnici. Počkej tamhle něco je,“ prohodila a zkoumavě se zadívala mezi stromy. Rukou se dotkla spirály, kterou měla kolem pasu. Její obličej se napjal soustředěním. Z keřů vyrazil dlouhý světlemodrý průsvitný pruh. Divoce se zavlnil a vzápětí se rozprsknul na drobná vlákna, která se rozplynula ve vzduchu.

„Viděls. To byla maogiera, éterionský protějšek hada iwedaga,“ řekla Txatyas, „zdejší lesy se hemží samými potvorami.“

„Zabila jsi ji?“

„Nezabila, ale rozmetala,“ vysvětlovala, „nezbyla po ní žádná mrtvola. Její tělo přestalo existovat. Jeho vazby se vrátily do prvotního proudu energie.“

„Jaks to udělala?“ divil se.

„Ovlivnila jsem její vědomí. Vyvolala v něm hrůzu.“

„Vy používáte magii?“ vydechl užasle.

„Ne, my vrháme bojové vzory prvotní energie. Něco jako vícerozměrné vibrace. Éterové nemají ruce, nohy, ústa jako lidé. Na své okolí mohou působit jedině vrháním energie.“

„Ale k čemu jsou šéfům otroci? Mohou si vše vyrobit svými vzory.“

„Naše schopnosti ne takové, jak ty myslíš. S energií zacházíme lépe než vy, ale obtížně měníme hmotu. Ta poutá energii stabilními atomovými vazbami a s nimi umíte zacházet jedině vy, atomáři. Pohnout malým kamenem, étera zcela vyčerpá. Štěpit atomy vůbec nedokážeme. Rozumíš?“

„A ovládáte lidi?“ znejistěl.

„Jen málo. Snadno v tobě vyvoláme sny, drobné halucinace, strach, touhu. Ale řídit tě to hodně složitě a má to velkou spotřebu energie.“

„Ale čuegájové jsou poslušní!“ vyhrknul.

„Šéfové jim poškozují mozek. Zničí v něm pocit osobnosti. Čuegájům vládnou jen základní pudy. Jíst, spát, pářit se, utéct nebezpečí. A taky touha plnit rozkazy. Ta v nich ze všeho nejsilnější.“

„Sto padesát tisíc bezduchých otroků dře na étery!“ vyštěkl rozhněvaně.

„V majlekenu žije pouze tisíc čuegájů. Zbytek je mrtvý.“

„Co se s nimi stalo?“

„Řada prací je nebezpečná. Vaše těla nic nevydrží. Já mám už třetí a Gyrlaq dokonce sedmé. Hodně čuegájů padlo na vývoj virů na úpravu zraku.“

„Cože! Éterové dělají z lidí pokusné myši!“ vybuchl.

„Zastav emoce!“ okřikla ho ihned Txatyas.

„Vy nás zabíjíte! A já se na to mám klidně dívat!“ soptil dál. Cítil, jak se Gyrlaq v jeho těle zmítá.

„Ihned zastav emoce!“ vykřikla, „éterové nepoužívají čuegáje! Je to zakázáno! Dajukékové, naši šéfové, se zde dopouštějí těžkého zločinu!“

Tarmin se trochu uklidnil. Stálo ho to velkou námahu.

„Kdyby se sem dostal náš bitevní svaz,“ vysvětlovala Txatyas, „všechny Dajukévy bez milosti krystalizuje a nahází do oceánu na Defarii. Žijí tam mimořádně odporné kreatury!“

„Svaz koho?“ zalapal nevěřicně po dechu.

„Vojsk Vznešeného Kruhu Bytostí. Patří do něho moje i Gyrlaqova domovská soustava. Vznesený Kruh spojuje devět set padesát jedna obydlených planet. Chápeš? My sem chceme přivést naši armádu. Ona zničí Dajukévy. To je náš plán.“

„A vaše armáda pomůže i lidem?“ zeptal se nejspíše.

„Ano, ale napřed se sem musí dostat. Neví o téhle planetě. Hyperkanál vedoucí sem se otevřel teprve před několika sty lety. Dajukékové ho náhodou našli. Rabují tady pro vlastní prospěch. Překračují naše zákony a stihne je za to velký trest!“

„A ve vašem Vznešeném Kruhu jsou éterové, nebo atomáři?“

„Oboje. Na Tyasvaranu, mém domově, žije jedenáct miliard atomárů. Oni tři odlišné rozumné formy. Pak tam jeden a čtvrt miliardy éterů. Oni ze dvanácti uskupení. Chápeš? Mezi étery a atomáry spolupráce.“

Tarmin se zamyslel. Představa hodného strýčka, který jim sem přiletí vyřešit palčivé problémy byla lákavá, ale nelíbila se mu. Nevěřil na hodné strýčky. Nejistě se otázal: „Proč by váš Vznesený Kruh měl pomáhat lidem? Jaký z toho bude mít zisk?“

„Zisk? Potrestá zločince, kteří unášejí jeho bytosti,“ odpověděla. Tarmin znejistěl. Něco mu zde pořád nehrálo.

„Nad čím váháš?“ zeptala se ho Txatyas.

„Tvrdíš, že jsi odlišná bytost,“ odpověděl, „ale mluvíš úplně jako člověk.“

„Vody se dotýkají éteru. Neoddělily se úplně,“ pronesla.

„Nerozumím?“ zeptal se zaraženě.

„Litovals, že nejsem záhadná,“ usmála se, „řekla jsem ti proč.“

„Není mi to jasné!“

„Spolupráce, to je hlavní cíl,“ odpověděla, „snadno mohu formulovat záhadné úvahy a vypadat před tebou tajemně. Rozumíš mi? To být pro mě velmi lehké. Stačí, když já hovořit o věcech, které ty neznáš. O stínových dimenzích, nebo o vztazích mezi víceměrnými energiemi. Ale to neprospěje naší spolupráci. Proto se éteři snaží při hovorech s atomáry vyjadřovat tak, aby jim atomáři rozuměli. Naopak, atomáři musí přizpůsobit své jednání éterům. Je to nutná zdvořilost. Chápeš? Porozumění je zcela nezbytná věc pro spolupráci.“

„Trochu,“ pronesl zdráhavě, „nezdá se mi to. Spíš mi připadáte jako agenti KosmoFlotily.“

Obličej Txatyas se lehce zachvěl a chvíli opět mluvila s Gyrlaqem. Teprve potom pronesla: „Tys řekl moc ošklivou věc. Ty mluvíš zle, protože o éterech nic nevíš. Pamatuj si, že éter vždy říká pravdu.“

„Vy nikdy nelžete?“ prohodil nevěřičně, „vy nemáte žádná tajemství?“

„Naopak. My máme spoustu záhad. Milujeme hry na tajemství. Ale my sdělovat buď pravdu, nebo mlčet. Chápeš? Dajukékové, naši šéfové, moc opovrhují KosmoFlotilou. Ona samá lež a podvod. Vaše lidstvo miluje lži. Víme, že ne všichni jsou takoví. Doufáme, že tys výjimka a ty říkáš pravdu.“

„Aha,“ řekl nejistě. V posledním půlroce tvořila lež jeho pevné brnění proti lžím ostatních.

„Ty nám nevěříš,“ pronesla, „to je špatné. My potřebujeme, abys nám věřil. My být zdvořilí k tobě. My se snažíme mluvit tak, abys nás dobře chápal. Buď ty zdvořilý k nám. Pro začátek ty říkat pravdu. Pokud ty budeš chtít před námi něco zatajit, pomlč o tom, ale nikdy nelži. V našem světě lžou jenom křivoměrné zrudné bytosti, jako étegiurové. Oni být ve velkém opovržení. Rozumíš?“

„Trochu,“ připustil zdráhavě.

„Trochu, to pro začátek stačí,“ odvětila, „časem se o nás dovíš víc a naučíš se i víc zásad zdvořilosti. Zatím bude stačit ta pravda. Já od tebe budu chtít jeden slib.“

„Jaký slib?“

„Ten, cos mi už dal,“ odpověděla, „tys mi ukázal symbol nabídky spolupráce.“

„Jaký symbol?“

„Aha, já tušila správně,“ pronesla, „tys nám ukázal symbol kruhu s paprsky a vůbec neznal jeho význam.“

„Neřekla mi ho,“ odpověděl podle pravdy.

„Kdo neřekla?“

„Neznám celé její jméno. Je velmi dlouhé. Jeho začátek zní Kiutlanuxsiwaj. Ta mi taky udělala tu blokádu přesunu vědomí,“ vysvětlil.

„Neznat. Kdo ona? Člověk?“ zeptala se udiveně.

„Nevím. Nic mi o sobě neřekla. Vypadá jako obětní dýka, ale nevyrobili ji lidé. Na Zemi se prý dostala za války před mnoha tisíci lety.“

Txatyas překvapeně zamrkala a velmi dlouho se dohadovala se svým společníkem. Potom pronesla: „Proč tě ale KosmoFlotila poslala k nám až teď?“

„Nepracuji pro KosmoFlotilu. Je to můj nepřítel,“ odušil. Jeho odpověď vyvolala nové rozsáhlé projekce obrazů mezi Txatyas a Gyrlaqem. Teprve po značné době Txatyas opět promluvila: „Mohli bysme sice vyvolat tvou paměť, ale dostat se ke starším zážitkům je moc složité. Bude lépe, když nám povíš o sobě sám.“

Tarmin kývl. Nemohl tím nic ztratit. Vyprávěl jí o svých zážitcích skoro dvě hodiny. Txatyas ho občas přerušovala dotazy na některé podrobnosti, ale většinou tiše poslouchala a tlumočila jeho slova do obrazové řeči, aby jim rozuměl i Gyrlaq.

„Moc zajímavé,“ řekla zadumaně, když Tarmin skončil. Upřela na něho zrak a dodala: „Já opravdu začínat myslet, že nám tenhle útěk vyjde. My zkusili už dva. Proto z nás udělali atosedy. My je tentokrát pěkně překvapíme. S tvou pomocí. Škoda jen, že tvá Kiutlanuxsiwaj tak daleko. Skoro tři dny pochodu lesem. My dostávat vycházky jenom na jeden den.“

„Ona stejně o sobě nic neprozrazuje,“ namítl Tarmin.

„Opatrná,“ usmála se Txatyas, „ani já ti neřeknu vše. Čím méně vojáci vědí, tím lépe. A já od tebe budu chtít, abys mi dal slib, že budeš spolupracovat. Staneš se mým vojákem. Rozumíš?“

„Tvým vojákem?“

„Ano, já budu řídit krádež našich těl,“ pokývala hlavou, „budeme společně bojovat proti Dajukévům. Zničíme je.“

„A KosmoFlotilu?“

„Padne s nimi. Ona je na nich závislá,“ potvrdila a krátce se zamyslela. Potom dodala: „Než mi dáš slib, měl bys něco vědět. Já pracuji u odposlechu. Chápeš? Vím o Gilgamešovi, na kterém ty letěl. Zkoušely se tam viry na ochranu proti záření v hyperkanálech. Dajukévové je vyrobili pro KosmoFlotilu. Ale jejich viry moc špatně provedené, ostatně jako vše, co oni dělají. Navíc na Gilgamešovi selhaly filtry, které měly regulovat počet virů. Proto tam zemřelo tolik lidí.“

Tarminem projel hněv: „Oni my zabili moje rodiče!“

„Emoce!“ napomenula ho. Silou vůle se uklidnil a se zaťatými zuby odvětil: „Slibuji, že udělám vše, co bude v mých silách, abych Dajukévy zničil. A KosmoFlotilu taky.“

„Budeš se řídit mými pokyny?“ zeptala se.

„Ano,“ slíbil jí.

„Dobře. Já mám pro tebe hned první příkaz. My máme málo času na přípravu. Pouhé tři měsíce. Proto chci, abys nám už nekladl žádné vedlejší otázky. Ty se musíš teď učit Gwang, naši obrazovou řeč. Taky třeba, abys uměl zacházet s našimi přístroji. Ty půjdeš ukrást naše éterská těla do bezpečnostního centra majlekenu. Budeš převlečený za čuegáje. Bude to moc těžký úkol. A mě mluvení zvukem vyčerpává. My teď musíme soustředit naše síly na Gwang. Ptej se jenom na ní. S ostatními dotazy počkat. Až budeme mít naše éterská těla, slibuji ti, že ti povíme vše, co budeš chtít.“

„Mohu aspoň ještě vědět,“ prohodil zklamaně, „kdo jsou ti Dajukévové a co zamýšlejí s lidmi na Narce?“

„Dobře, já ti to povím, ale tohle už musí být tvůj poslední dotaz na vedlejší věci. Sama o Dajukévech moc nevím. Oni tají svůj původ i úmysly. Vím jen, že tady chystají nebez-

pečné experimenty s formováním energií. Velmi moc nebezpečné pokusy. Velká naděje, že celá planeta i okolní vesmír půjde do píči.“

„Kam?“ překvapeně vydechl.

„Já užila špatnou vazbu - půjde do píči?“ podivila se, „hodně lidí to tak říká, když něco zkurví na sračku.“

„Ženy slovo píča nepoužívají. A sračka a zkurvit taky ne,“ odtušil Tarmin. Zavrtěla hlavou a dala najevo roztrpčení: „Zvukové řeči samý problém. Moc těžké. Každý typ živočich vyluzovat jinak. U vás ještě jiná slova pro samce a samice. Třicet let učit se vaši spenglish a furt prd umět. A to mít praxe. Už dříve jsem studovala zvuky kvákání z Ridawty a taky trochu Hagweng-Irbus štěkání. Před zajetím jsem byla něco jako váš politik nebo diplomat.“

Rozhodila rukama a dodala: „Ty na tom lépe. My tebe učit Gwang. Tak se říká naší obrazové řeči. Ona je velmi snadná. A v celém vesmíru se s ní lehce dorozumíš.“

„Ona se promítá do vzduchu?“ zajímal se.

„Ano. Znaky se tvoří z éterionských forem prvotní energie. Éterové je umí promítat. Gwang je původem jejich řeč. Když éter mluví s atomárem, dokáže číst i promítat obrazy Gwang do atomárový mysli. Problém je, když Gwang chtějí použít samotní atomáři. Musí mít upravené organismy. To je tvůj případ. Při ošetření ti udělali spoustu úprav. Taky ti uzpůsobili tělo, aby mohlo promítat formy Gwang.“

„Aha. A co když atomáři nemají upravená těla?“

„Používají pomůcky. To by museli učinit v každém případě. Každý druh atomárů vyluzuje jiné zvuky. Ty nikdy nenapodobíš syčení hada. Atomáři často využívají neurokroužky.“

„Neurokroužky? Znáám je z psycháče,“ podivil se.

„Tak,“ ušklíbala se, „Dajukékové naučili KosmoFlotilu vyrábět je. KosmoFlotila je však nepoužila pro zlepšení dorozumění. Škoda. Mohla by se naučit méně lhát.“

„A to propojení mysli slouží k hovoru?“

„Ano,“ potvrdila, „zjednodušuje ho. Nemusíš popisovat předměty. Ukážeš je. Rozumíš? Na každé planetě prostě zobrazíš tvar toho, co chceš. Přiletíš tam. Jsi cizinec a rychle umíš popsat všechny místní věci. Velká výhoda. Proto se teď propojíme. Tvá výuka půjde rychleji.“

„Naše mysli se stanou jednou?“

„Ano. To je důvod, proč se atosedům dávají vycházky,“ pokývala hlavou, „musí. My éterové jsme příliš hrdí a svobodní tvorové. Pobyt v tělech lidí je pro nás velmi těžký trest. Proto atosedové potřebují občas odejít do volné přírody a propojit si s ní svou mysl, aby aspoň na chvíli zažili iluzi svobody. Jinak by po čase zešíleli, degenerovali v étegiury a byli pro šéfy k nepotřebě. Rozumíš?“

„Moc ne,“ odvětil. Tenhle bod mu vrtal v hlavě. Usmála se a dodala: „Dajukékové, naši šéfové, střeží nás atosedy pouze uvnitř majlekeny. Zavírají nás tam do cel. V majlekeny existuje spousta příležitostí, kde bysme jim mohli udělat škodu, jako kosmické lodě, infocentra, víceměrné vrhače. Mimo majleken nemůžeme šéfům ublížit. Chybějí nám naše éterská těla. Ta jsou pod zámkem v majlekeny a moc dobře střežená. Bez nich jsme nic. Šéfové hlídají majleken a ne nás. Už chápeš?“

„Částečně.“

„Částečně, to zatím stačí,“ pokývala hlavou, „já si teď svléknu šaty. Ony ruší propojení. Gyrlaq se taky svlékne. Opřeme se o sebe zády. Nazí. Doufám, že ty žádná emoce a nebudeš se na mě dívat jako na samici.“

Zavrtěl hlavou. Tohle opravdu neměl v úmyslu. Její zvláště neživé tělo ho nelákalo. Držel v sobě ledový klid až do okamžiku, kdy se dotkly jejich nahá záda. Svět se náhle začal měnit. Mizely rozdíly ve vzdálenostech, přestávalo v něm existovat blízké a daleké, nahoře a dole, předměty měnily svoje tvary, ze všech stran přicházely desítky zvláštních vjemů.

„Klid!“ napomenula ho Txatyas, „to je moje vědomí. Je v něm více měř a dimenzí, než ve vašem. Hned to vyrovnám. Zredukuji to.“

Záplava pocitů se postupně uklidnila. Tarmin měl dojem, že se vznáší v bílém oblaku.

„Už by to mělo být pro tebe snesitelnější,“ pronesla, „začneme. Každý pojem ve vaší řeči má zvuk a ve Gwang obraz. Pro začátek si Gwang můžeš představit jako obrázkové písmo. Rozumíš?“

První lekce Gwang trvala necelou hodinu, potom se Tarmin odpojil. Vrátil se do neaktivního stavu, aby si Gyrlaq s Txatyas mohli propojit svá vědomí naplno. Totéž se opakovalo i příště. Atosedové dostávali vycházky jednou za šest dnů. Tarmin během nich studoval Gwang pod vedením Txatyas, vždy až na krátký úsek na konci. Jiné dny ji trénoval večer celé hodiny s Gyrlaqem. Po pár týdnech jakž takž dokázal sledovat tanec tvarů, ale když se však měl sám vyjádřit, vypadalo to žalostně. S bídou vytvářel představy symbolů v mozku. Do vzduchu promítal místo elegantních barevných symbolů jenom šedivé rozplizlé patvary.

O snadnosti Gwang měl čím dál tím větší pochybnosti. Připomínala obrázkové písmo pouze na první pohled. Každý symbol sice znamenal pojem, ale důležitá byla i jeho barva, povrch a pohyb v prostoru a čase. Mnoho výrazů se popisovalo kombinacemi symbolů. Gwang měla oproti spenglish jedinou výhodu. Znaký pro konkrétní předměty většinou vycházely z jejich tvaru a neznámé věci se lehce vyjádřily jejich obrázkem. Toto ulehčení bohatě vyvážila složitost znaků pro abstraktní pojmy a stavba věty odlišná od mezinárodní spenglish.

Význam měly i úseky mezi jednotlivými symboly Gwang. Při běžné mluvě znaký plynule přecházely z jednoho na druhý. Způsob jejich proměny do jisté míry závisel na hovořícím, který pomocí nich vyjadřoval drobné nuance a vedlejší významy. Éterové s oblibou vytvářeli i celé dlouhé věty jako jeden velký obraz, kterému se říkala struktura. Často vyhlížela jako nádherné umělecké dílo. Tímto způsobem dokázali éterové ve vteřině sdělit velké objemy informací. Rychlost hovoru závisela pouze na schopnosti účastníků generovat a přijímat struktury. Žádná zvuková řeč něco podobného nesvedla.

Pro účely přenosu a záznamu informace méně vyspělou technikou existoval ke každému znaku Gwang akustický ekvivalent a značky pro jeho vyjádření. Tuto stránku Gwang vzali zběžně. Txatyas vysvětlila Tarminovi způsob používaný atomáry na Tyasvaranu, na jejím domovském světě. Zvukové přepisy Gwang závisely na druhu atomárů, na hláskách, které dokázali vyslovit. Při zvukovém přepisu se symboly Gwang rozkládaly na základní tvary. Každý z nich měl přiřazenou jednu slabiku. Přepsat složitější symboly, si

mnohdy žádalo velmi dlouhá slova. Například znak pro jméno Txatyas, ten krystal, který ho naučila, by k přesnému přepisu potřeboval téměř tři a půl tisíce slabik. Proto se používaly pouze zkrácené zvukové přepisy, první dvě až čtyři slabiky, které vystihovaly hrubý tvar Gwang znaku.

Tarmin se kromě Gwang také učil ovládat cizí stroje, aniž je vůbec viděl. Jeho výcvik probíhal výhradně v cele, nebo venku. Jinde musel setrvávat ve stavu bez energie, aby se neprozradil. Opakované návraty do mozku a odchody zpět do nevědomí ho neuvěřitelně ničily. Protrpěl je všechny. Časem se je naučil provádět velmi rychle, ale nikdy si na ně nezvykl. S nechutí poslouchal pokyny Txatyas. Stal se jejím vojákem. Neměl nárok na dotazy a sám po nich pomalu přestával toužit. Začínal se bát okamžiku, kdy se o podivných éterech dozví něco víc.

- Kapitola 32 Tam život, zde smrt!

Celé tři měsíce se Tarmin učil o cizím světě, který panoval uvnitř betonové pevnosti označované jako majleken. Plán Txatyas byl velmi jednoduchý. Spočíval na Tarminově schopnosti procházet energetické bariéry. Éterové dokázali proniknout tenkou hmotou. Dveře by musely mít tloušťku aspoň půl metru, aby je zastavily. Důležitá místa majlekenu proto chránily silové zábrany. Dajukékové, pánové majlekenu, úmyslně používali typ bariér, který bránil pouze průniku vědomí éterů, ale lidská mysl jimi prošla bez nebezpečí. Čuegájové pracující v majlekenu byli lidmi změněnými ve stroje. Měli v mozku vypálenou slepou poslušnost. U nich vzpoura nehrozila. Naopak, jejich volný pohyb po majlekenu dovozoval, aby chodili bez doprovodu a Dajukékové je řídili pouze rozkazy, které čuegájům udíleli prostřednictvím zlatých kroužků.

Celá akce vyžadovala, aby Tarmin uvolnil cestu ven také pro atosedy. Nešlo čekat na vycházku. Krádež se dala provést pouze v noci, kdy v podzemí majlekenu neprobíhaly stavební práce, a utajit jedině do rána. Silová pole blokující pohyb zajatých éterů po majlekenu bylo možné dálkově ovládat z terminálů v řídicím centru. Všechny samozřejmě komunikovaly pouze ve Gwang a pomocí cizích příkazů. Tarmin si je v rychlosti zanašel do paměti. Potřeboval by mnoho let, aby vše pochopil. Chyběl čas. Blížila se doba odchodu KosmoFlotily z Narky. Museli využít dobu, kdy Dajukékové ještě neměli kontrolu nad celou planetou.

Po třech měsících nešlo operaci déle odkládat. V noci Gyrlaq opustil tělo a přenechal ho celé Tarminovi. Tarmin se asi hodinu pomalu rozvíčoval. Když opět nabyl kontroly nad svým organismem a získal jistotu pohybů, rozloučil se s malým obláčkem Gyrlaqova vědomí, který se schovával za postelí. Pouze pět hodin mohl Gyrlaq existovat bez těla, aniž by se začal rozpadávat.

S mrazením na duši otevřel Tarmin dveře a prošel silovým polem, které blokovalo východ z cely. Když se v něm utišily nepříjemné pocity, vyvolané průchodem bariéry, rozhlédl se po temné chodbě, která spojovala luxusní cely atosedů. Různé výhody poskytované atosedům jako kompenzace za jejich těžkou službu v lidském těle a také strach před krystalizací způsobily, že Txatyas získala pro svůj plán kromě Gyrlaqa jenom dva další atosedy, kteří měli začátky přepisů jmen „Ecdy“ a „Fwerekhg“. Ostatním atosedům buď nevěřila, nebo se k ní odmítli připojit.

Tarmin teď zamířil k Ecdymu. Dal se temnou chodbou vlevo. Minul dvoje dveře. Třetí našel pootevřené. Čekal tam na něho černochoch, který hostil atoseda Ecdyho. Tarmin vklouzl do jeho cely, která vypadala stejně jako Gyrlaqova. Ecdy mu dal pracovní uniformu, kterou pro něho ukradl, a pomohl mu přestrojit se za čuegáje. Na krk mu nasadil zlatý povelový kroužek a pečlivě překontroloval jeho činnost. Spokojen s výsledkem se rozloučil s Tarminem větou, kterou ze zdvořilosti vykoptal namáhavě ve spenglish: „Já teď... budu mluvit... k velikému... megalovi... a říkat mu... že tvoje akce.. být taky... v jeho zájem...“

„Kdo je to megal?“ promítl mu na oplátku Tarmin ve Gwang. Ecdy mu povzbudivě poklepal po rameni a zobrazil znaky: „Obrovská bytost. Její přízeň budeš teď hodně potřebovat. Raději už neztrácej čas a běž.“

Tarmin mu odpověděl úsměvem, o přízni bohů si myslel své, a vyšel z jeho cely. Šel tmou dále doleva až k silové bariéře, která uzavírala celou sekci atosedů. Skrz ní pronikl na širokou slabě osvětlenou chodbu. Po její podlaze se táhla dlouhá žlutá čára. Rychle na ni vběhl a začal po ní pochodovat s pohledem upřeným dva metry před sebe. V duchu dokolečka opakoval: „Příkaz od GR-vel přinést MAB ze ZAS v modrém sektoru.“

Kroužek vytvořil ve vzduchu před ním projekci měnícího se symbolu Gwang, který informoval étery o úkolu v mysli čuegáje. Za neustálého drmolení příkazu rázoval Tarmin dlouhou chodbou až k průsečíku žluté čáry s červenou. Zde odbočil a po spirálovitě nakloněné rovině sešel úplně dolů do modrého sektoru. Jeho kroky nyní duněly po modrém pruhu, který vedl po kraji široké chodby, kolem níž ležely vstupy do ubikací Dajukévů, většinou prázdných. Žila v nich zatím stovka formovatelů, jakési éterské obdoby pozemských stavařů, a dvacet vojáků strážní služby. Občas míjel obláčky, ale neotočil se za nimi. Oči čuegájů neviděly étery. Neustále se soustředil na svůj úkol a upíral zrak na podlahu. Nikdo si ho nevšímal. Tarmin plnil běžný rozkaz vedení majlekeny. Šel pro MAB, malé pouzdro, které obsahovalo jakousi pro étery opojnou věc.

„Příkaz přerušit. Nový povel stát!“ promluvil náhle jeho kroužek strojovým hlasem.

„Do prdele!“ zaklel v duchu Tarmin. Od Gyrlaqa věděl, že občas vojáci pozastaví činnost čuegáje a použijí ho k vykonání krátké práce. Rychle zareagoval. Postavil se do pozoru a v mysli opakoval: „Stát!“

„Jít do osvětleného otvoru!“ zaznělo opět z jeho kroužku. Tarmin větu memoroval. Udělal vpravo bok a po čtyřech vlezl do kruhové díry, ze které vycházela modravá záře. U jejího vstupu zahlédl bělavý obláček s rudým nádechem nahoře. Označoval vyššího komandanta. Tarmin zbledl. Éter přerušil příkaz GR-velu, nejvyššího velení. Pokud o tom pošle na GR-vel zprávu, ihned zjistí, že nikdo ze šéfů neposlal čuegáje pro MAB.

Vnitřek podivné prostory připomínal polokouli dole useknutou. V jejích stěnách na boku i nahoře zahlédl Tarmin oválné otvory plné obláčků. Visely na stropě podobné hladovým mouchám. Na podlaze spočívalo tělo malé čuegájký. Nebylo jí více než dvanáct. O kus dál zahlédl stejně starého čuegáje. Oba leželi bezvládně, nazí, pokrytí modřinami a krvavými drápanci. Čuegájce vytékal pramínek krve z úst. U stěny stál udýchaný čuegáj rozložitě postavy ve věku asi čtyřiceti let.

„Gyrlaqu, budu mít na tebe hodně otázek!“ zakvílel v duchu Tarmin. Náhle uviděl, že jeho kroužek začíná opakovat jeho myšlenku ve Gwang.

„Jít do osvětleného otvoru!“ počal zděšeně drmolit. Vzor před ním zarazil pohyb a počal novou frází. Naštěstí si éterové jeho zakolísání nevšimli.

„Vzít jedno mládě do hnědého sektoru,“ uslyšel Tarmin rozkaz z kroužku.

„Vzít jedno mládě do hnědého sektoru,“ opakoval v duchu mechanicky a sehnul se pro lehčí čuegájký. Neměla víc než třicet kilo. Druhého zraněného vzal dospělý čuegáj, zřejmě přivolaný k odnešení obou těl. Neunesl je sám, a proto mu zavolali na pomoc otroka, který právě šel kolem.

Tarmin s čuegájkou v náruči udělal nepatrné kolečko a pustil druhého napřed. Prolezl za ním kruhovým otvorem. Na chodbě si oba hodili těla kolem ramen. Čuegáj se vracel chodbou proti směru, kterým šel prve Tarmin. Následoval ho dva metry za ním. Po několika metrech zabočili na zelenou čáru a rázovali dlouhou úzkou chodbou. Přemýšlel, jestli má položit čuegájku na zem a pokusit se projít. Uvidí-li ho ale komandant Dajukévů, podiví se, že se vrací tak brzy. Navíc je zraněné tělo na chodbě nápadné. Hnědý sektor znamenal cely čuegájů. Mohou tam poznat, že je cizí. Obě řešení znamenala riziko. Malá čuegájka kolem jeho ramen zasténala. Její povelový kroužek zobrazil myšlenku, kterou měla v hlavě, ve Gwang: „Bojovat proti samec.“

No nazdar, oni snad pořádají zápasy, zaklel Tarmin. Jeho myšlenka se opět zavlnila ve Gwang před povelovým kroužkem. Rychle ji smetl zesíleným soustředěním na rozkaz „vzít jedno mládě do hnědého sektoru“ a šel dál. Ještě dvakrát zahýbali, než vystoupali po rovině o patro výše a dostali se na hnědou čáru. V prostoru panovalo teplo a silně to tam páchlo. Míjeli cely se širokými vstupy bez dveří. Vedle nich visely na stěnách oděvy. Uvnitř leželi na pryčnách nazí čuegájové oběho pohlaví. Viděl tam i pářící se dvojice, které se kroutily mezi spáči. U mnohých čekali samci na vystřídání. Z jedné kobky zaslechl tlumený dětský křik. Proběhl mu z toho mráz po zádech. Šel kolem stájí čuegájů, biologických robotů šéfů majlekeny vyrobených z lidí, které jim prodala KosmoFlotila.

Čuegáj dopochodoval k širokému stolu a položil zraněné tělo, které nesl. Tarmin vedle něho dal čuegájku. Oba se potom postavili ke stěně vedle stolu do pozoru a v mysli opakovali: „Vzít jedno mládě do hnědého sektoru.“

Z otvoru ve stěně vyklouzl rozespálý atosed, který hlídal celou sekci. Tarmin ho znal z vyprávění Gyrlaqa. Jmenoval se Jvaselian. Nevšímal si Tarmina a čuegáje, kteří stáli v pozoru u stěny. Pouze se letmo podíval na chlapce a dívku položené na stole, pak znuděně došel ke kroužku komunikátoru a opřel se o něj čelem. Po chvíli přinesly čtyři čuegájky dvoje nosítka. Před krky jim zářily symboly: „Ošetřit rány mlád'at.“

Naložily zraněné a odpochoďovaly chodbou. Nyní promluvil kroužek Tarmina i čuegáje vedle něho: „Volno, jít cela!“

Čuegáj odpochoďoval. Tarmin se však nepohnul a v mysli vyvolal slova: „Přerušen příkaz od GR-vel přinést MAB ze ZAS v modrém sektoru.“

Nic se nedělo. Tarmin stál u zdi, opakoval v duchu slova o přerušeném příkazu a napínal veškerou svoji vůli, aby se nerozklepal nervozitou. Jvaselian přešlapoval opodál a zamýšleně si ho prohlížel. Vypadalo to, jako když nad něčím váhá.

„Dokončit přerušený příkaz,“ promluvil po nekonečně dlouhé minutě povelový kroužek. Tarmin se s úlevou otočil. Rázoval zpět chodbou a v duchu opakoval: „Příkaz od GR-vel přinést MAB ze ZAS v modrém sektoru.“

Trvalo mu nejméně deset minut než se vrátil na modrou čáru. Otvor, kde ho chytili, již potemněl. Podle Gyrlaqa éterové používali světlo jenom kvůli lidským čuegájům, sami ho nepotřebovali. Tarmin pochodoval ještě padesát metrů. Modrá čára na podlaze nyní prudce zahýbala ke skladům. Zastavil se a otočil. Nikoho za sebou neviděl. Rychlým během těsně podél stěny překonal dalších dvacet metrů a vklouzl do boční chodby. Po cestě si sejmul z krku zlatý kroužek a zahodil ho do temného kouta. Obsahoval výstražný maják, který by prozradil jeho přítomnost v nedovolených částech majlekeny. Zastavil se

před ocelovými dveřmi na konci tunelu a dotkl se jich. Ve vzduchu se mihla věta ve Gwang: „Co chceš?“

Znamenala běžnou otázku zdejších zámků. Tarmin se skrčil, dal své čelo těsně před snímač a vyvolal před sebou symbol: „Služba.“

„A znáš heslo?“ zajímal se uzávěr. Tarmin mu ukázal: „Dobrý MAB a vítězství nás vždy potěší.“

Dveře cvakly a odsunuly se do boku. Měly tloušťku nejméně metr. Proběhl jimi. Uzávěry se za ním. Obklopila ho tma. Poslepu, jenom s rukou na zdi, utíkal po točité spirále dolů. Znamenala nebezpečný úsek cesty. Pokud na ní někoho potká, bude ztracen. Čuegájové bez doprovodu éterů zde neměli co dělat.

S úlevou dorazil dolů. Dal se vlevo. Přimáčknul se k nepravděpodobné stěně. Hmatem našel druhé dveře. Nebyly zamčené. Odsunuly se na pouhou odpověď vstoupit. Vklouzl dovnitř. Panoval tam mráz. Ve středu místnosti uviděl oválnou průhlednou nádrž, ze které vycházelo slabé růžové světlo. Chránila ji silná kruhová silová bariéra. Měla plnou tloušťku a představovala největší riziko celé operace. Její vypnutí, ať k němu došlo z jakéhokoliv důvodu, automaticky spouštělo poplach, aby každý v majlekenu věděl, že někdo manipuluje s těly atosedů. Pokus o její překonání rozmetal spolehlivě vědomí každého étera. I lidskému vědomí hrozila smrt, ale podle Gyrlaqa by člověk mohl přežít, kdyby se zaštitil ochranným vzorem energie. Možná. Byla to pouze Gyrlaqa domněnka. Zatím nevyzkoušená.

Tarmin došel až těsně k zábraně a v duchu vyvolal představu tvaru jednoduchého ochranného vzoru a drmolil jeho zvukový přepis. Soustředil se skoro deset minut, než získal jistotu, že jeho ochrana dosáhla tvaru, který ho naučil Gyrlaq. Potom proskočil dovnitř. Ihned ho zkroutily deprese a halucinace. Nekonečně dlouhé minuty po něm lezly iluze chlupatých červů a pavouků, které si pamatoval ze svého ošetření. Trásl se, kroutil křečemi a dávil. Vší silou ale udržoval v mysli tvar a zvukový přepis ochrany. Když se vše uklidnilo, oddechl si. Snad přečká i cestu ven.

Zvedl víko nádrže. Vyvalil se z ní závan ledového vzduchu. Uvnitř stálo třicet kapslí, o průměru pět a délce dvacet centimetrů. Obsahovaly éterská těla atosedů. Tarmin mezi nimi našel čtyři se symboly věžeň AS-17, AS-05, AS-12 a AS-27, které patřily Gyrlaqovi, Txatyas, Ecdymu a Fwerekhgovu. Svlékl si triko, které měl pod oděvem. Obalil si jím ruce a pouzdra postupně vytahal ven. Nakonec je do trika svázal. Když skončil, klepal se zimou. Opět vytvořil ochranu, tentokrát pod ni schoval pro jistotu i pouzdra. Znovu proskočil polem. Na druhé straně se svalil k zemi. Deprese a halucinace byly mnohem horší než prve. Trápily ho skoro půl hodiny. Když dozněly, s úlevou vyšel na teplou chodbu.

Akce vstoupila do druhé fáze. Tarmin šel asi šedesát metrů vpravo. Dorazil k širokému průchodu do řídicího centra. Za ním světélkovaly podivné tvary cizí techniky. Nad dveřmi uviděl otvor strážní kukaně. Naštěstí prázdný. Šéfové zde stavěli stráž, ale podle Gyrlaqa éterské hlídky plnily v noci službu nedbale. Gyrlaq tvrdil, že vojáci Dajukévů mají kázeň stejnou mizernou jako viry, které vyrábějí ve svých laboratořích. Strážní považovali za zbytečné hlídat prázdnou chodbu. Místo toho se zdržovali většinu času na „obchůzce“ ve středu komory a zaháněli nudu společně s obsluhou centra.

Tarmin nechal uzlík s kapslemi ležet před vchodem a opatrně proklouzl vstupní silovou bariérou. Za ní vyhledal vlnité ježky druhého terminálu od dveří. Jeho světlo bylo seřizeno na oči atosedů, kteří u něho občas pracovali. Vyslal příkaz k zapnutí. Vyklouzl před ním prostorový symbol vstupu do operačního systému. Natočil ho, aby trojbarevnou spirálou směřoval vzhůru a dvěma stisky na bocích vydal žádost o vyvolání ovládní bezpečnostního systému majlekenu.

Tvar se zavlnil a potemněl. Tarmina obklopilo pole, které ho chránilo před pohledy jiných. Systém žádal o klíč. Tarmin s hlubokým soustředěním promítal do vzduchu řetězec složený ze dvaceti devíti symbolů. Představovaly velký úspěch Fwerekhga. Jeden neopatrný důstojník kdysi zapomněl vedle terminálu paměťový memor, na kterém měl heslo poznamenané. Dříve, než si uvědomil svou chybu, Fwerekhg se stačil heslo naučit, aniž vzbudil sebemenší podezření.

Tmavé pole zmizelo. Ježky opět zaplály a ukázaly mapu majlekenu. Z Tarminova pohledu představovala zběsilý chuchvalec čar. Dostal však přesnou instrukci, na které body má sáhnout. Po malé chvíli už uviděl jedinou čáru se třiceti výklenky, celami v sekci atosedů. Našel značky svých známých a vypnul silová pole, které uzavírala jejich vchody. V duchu počítal do dvou set, aby měli dost času opustit cely a vzít s sebou Gyrlaqovo vědomí. Při čekání nervózně prohlížel temnou prostorou před sebou. Vepředu zářila nepatrná světla. Mihnul se tam i bělavý obláček.

Tarmin opět zapnul bariéry u cel a na padesát vteřin vypořil překážku u výstupu ze sekce atosedů. Potom vyvolal obraz výstupní chodby a na sto vteřin zrušil energetickou zábranu před ocelovými vraty, která uzavírala boční výstup. Nakonec na deset vteřin uvolnil východ ven. Pokud vše vyšlo, čekají na něho venku před majlekenem. V opačném případě budou muset všichni spáchat sebevraždu, aby unikli krystalizaci.

Rychle zhasnul terminál. Vyběhl ven přes silové pole. Sebral uzlík s kapslemi a s ulehčením klusal tmou podél zdi až do malého záhybu. Vstoupil do velkého sálu. Šel jím velmi opatrně kolem stěny na druhou stranu. Podlaha nesla stopy stavebních aktivit, zakopával o pohozené předměty a narážel do strojů.

Konečně proskočil silovou bariérou před rozměrnými vraty pomocné štol, která sloužila k vyvážení vytěžené zeminy z podzemí. Dotkl se jejich zámku. Reagoval na stejné heslo jako vstup do podzemí a pustil ho dále. Stoupal poslepu strmou chodbou s kamennou nerovnou podlahou. Konečně vylezl k výstupu ven. Uzavíraly ho dveře. Nařídil jim, aby se otevřely. Ani se nepohnuly a zeptaly se ho: „Co chceš?“

Zbledl. Z vnitřní strany neměl být nastaven klíč.

„Služba,“ odpověděl. Zámek to odmítl: „Použij hlavní východ.“

Tarminovi se udělaly mžitky před očima. Věděl, že dveře při pokusu o neoprávněné otevření posílají hlášení do centrály. Váhal, má-li se vrátit dolů a odblokovat je z terminálu. Cesta zpět by vyžadovala nejméně půlhodiny. Za tu dobu si někdo z lelkujících operátorů může všimnout výstražného symbolu použití špatného klíče a Tarmin vběhne rovnou do pastí. Zkusil otevřít zámek slovy: „Práce.“

„V tento čas neaktivní,“ odsekl uzávěr. Druhý omyl. Rozklepaly se mu ruce. Splete-li se potřetí, vyvolá poplach. Se staženým hrdlem se opět dotknul dveří. Pronesly: „Co chceš?“

„Nutná kontrola,“ odpověděl.

„Znáš heslo?“ zajímaly se. Řekl klíč ke vstupu do podzemí.

„Dobré heslo, ale na mě nestačí, znáš lepší heslo?“ odsekly vrata. Tarmin se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Potom ze sebe vysoukal řetězec dvaceti devíti symbolů pro přístup k bezpečnostnímu systému. Dveře chvíli mlčely a nakonec prohodily: „Udáno jiné heslo, avšak s nadřazenou prioritou. Pustím tě, ale podám o tom zprávu.“

Cesta se uvolnila. Bledý Tarmin vylétl ven. Kolem panovala tma. Ozařoval ji pouze srpek menšího měsíce, který probleskoval skrz maskovací pole nad majlekenem. Jeho druhové na něho čekali, všichni zcela nazí. Popadli válce a vypustili z nich bílé obláčky. Tarmin mezitím vylíčil Txatyas své potíže u východu.

„Brzy poplach. Ty vzít všechna prázdná válec a utíkat. V rohu provaz svázaný z naše oblečení. Rychle běž, my tě dohnat,“ řekla mu a ukázala do tmy. Tarmin vyrazil. Klusal po jakémsi ochozu. Na jeho konci našel lano z oděvů uvázané kolem chrliče vody. Hodil uzlík s kapslemi dolů a spustil se za ním. Pruh ze šatů končil několik metrů nad zemí. Seskočil z něho a skutálel se po mírném svahu. Našel válce. Zkontroloval, jsou-li čtyři, a vyrazil vpřed. Sprintoval po louce k vysokým sloupům ve tvaru rohů, které tvořily emitory vnitřních ochranných polí majlekenu. Dvakrát ve tmě zakopnul o kořeny a slušně si natloukl, ale vždy se zvednul a uháněl dál.

Když překonal obranný val, oddechl si. Zpomalil. Zem pod jeho chodidly se hemžila dírami, naštěstí doposud neobsazenými. V budoucnu tady budou výpustě válečných biotů. Opatrně kličkoval mezi otvory. Konečně se dostal k nízké rozestavěné bariéře, která se připravovala pro trysky vnějšího štítu. Se značnou úlevou na ni vylezl. Pod sebou uviděl široký oranžový pás sensorů. Dovnitř majlekenu nešlo proniknout nepozorovaně. S útekem se moc nepočítalo. Nikdo se o něj ještě nepokusil. Budou první.

Ohlédl se. Svě étery neviděl. Všiml si však, že emitory vnitřních polí slabě žhnou. Poplach! Už si jich všimli. Rychle seskočil ze zídky a vyrazil přes pruh čidel. Vydrápal se na malé návrší a prchal k lesu. Po několika krocích za ním zaduněl aktivovaný štít. Porazila ho tlaková vlna a zježily se mu chlupy po celém těle od energie ve vzduchu. Majleken teď zakrývala jasně červená zářící polokoule, po které tančily modravé blesky. Připomínala rozhněvané mraveniště. Z jejího vrcholu vylétla zelená koule. Za letu chraplavě řvala. Dopadla v gejzíru světla pár desítek metrů od Tarmina. Věděl, co to je. Otřásl se při pomýšlení na hrůzu, kterou za ním poslali.

Zběsile vyrazil k prvním stromům. Když je dostihl, těsně za jeho zády dopadla další kapsle. Vyrazil z ní kužel ohně, z něho se vymrštil dlouhý had a sekl Tarmina do levé ruky. Projela mu skrz ní pronikavá bolest a povrch těla mu zapláal oranžově. Dotek smrti psychojedu. Zavrával. Ušními bubínky mu zacloumal ryk. Přicházel zprava. Otočil se tam paralyzován hrůzou. Z křovin na něho koukala hlava ještěra posetá ostny. V rozevěřené tlamě mu zářily rudé tesáky a nad nimi pás zelených očí. Válečný biot. Biologický robot sestavený na zabíjení, kterého za ním vystřelili.

Netvor natáhl tlapu k Tarminovi. Nedosáhl. Bílý mrak mu zakryl jeho pruh očí. Ještěr zařval a zřítíl se do křovin. Druhý obláček obklopil Tarmina a smetl z něho oranžovou záři. V jeho hlavě se objevily symboly Gwang: „Vezmi válce a běž za mnou do úkrytu.“

Namáhavě se postavil. Zraněná paže ho pálila. Hučelo mu v hlavě. Uši mu dráždil řev bestie, která v křečích dodělávala vedle něho. Do kůži ho sekaly úlomky větviček. Opět zaplály znaky Gwang: „RYCHLE!“

Sebral uzlík a potácel se za bělavým přeludem. Po několika stech metrech začala jeho kůže dostávat opět oranžový nádech. Obláček to z ní zase srazil. Po chvíli se totéž opakovalo. Tarmin se zastavil a plival krev. Pronesl ve Gwang: „Umírám.“

„Zachráníme tě. Úkryt nedaleko. Dones tam válce,“ nabádaly ho znaky. Trmácel se mezi křovinami. Slyšel, jak do lesa dopadají další kontejnery s bioty, ale už daleko od něho. Jeho průvodce to komentoval: „Ecdy a Fwerekhg dělají falešnou stopu.“

Asi po hodině zcela vyčerpaný dorazil na malou mýtinu. Znaveně klesl na kolena, na zem bez trávy. Zvedl oči a uviděl tři narudlé homole hnízd zahalené bělavým oparem. Kolem něho chřestila kusadla. Vykřikl a nasměroval své vědomí ke smrti.

„Stop! Jsou to přátelé, schovají tě,“ zaburácely symboly v jeho hlavě.

„Sní mě zaživa!“

„Pomohou ti. Jdi k hnízdům!“ ukazoval mu obláček.

„NE!“ zobrazil zděšeně Tarmin. Najednou pocítil, jak se mu točí hlava. V mrákotách pozoroval své tělo. Kráčelo zcela samo přímo ke vchodu do jedné homole a kusadláci před ním uhýbali. Když jeho hlava lezla úzkým otvorem dovnitř, pohltila ho tma.

Kapitola 33 Sliby

Přicházel zvolna k sobě. Zpropadená bolest se mu rozlezla po celém těle. Nos mu dráždil protivně nasládlý pach rozkladu. Zdálo se mu, že ho zajala zem a rve z něho kusy masa. Levou rukou mu projížděly ostré záškuby. Právě do ní ho uštkl hadí biot psychojedem. Při této vzpomínce ucítil v sobě volání záhrobí. Měl by být mrtev. Nechápal však, proč stále přemýšlí. Přišel snad i o poslední milost a čeká ho konec bez konce?

Zaslechl slabé chřestění, jako kdyby o sebe narážely kosti. Možná, že sama zubatá mu prokázala čest a přišla si ho odvést do svého domu. Slušelo by se na ni zavolat, aby ho neminula a on nezůstal ležet v mrákotách až do skonání světa. Otevřel ústa. Na rtech ucítil kyselý sliz. Chtělo se mu dávit, ale jeho žaludek neměl čím. Bručel prázdnotou. Zmohl se pouze na ubohé křečovitě záškuby. Tarmin se pohnul. Ležel na zádech. Pod sebou cítil podivný rosol. Kolem sebe vnímal desítky jemných zvuků, které zněly jako broušení nožů.

Kde se vlastně nacházím, vibrovala otázka v jeho hlavě. Zkusil pohnout víčky. Nepatrně se otevřela. Ukázala mu šero zaplněné divnými bochánky, které visely nad jeho hlavou. Dříve než stačil rozeznat, co jsou zač, cosi ho přinutilo oči opět zavřít.

„Nedívej se a lez pomalu vpřed,“ ukázal se v něm povel v Gwang.

„Kde to jsem?“ promluvil hlasem. Ve chvíli, kdy svou otázku dořekl, již na ni znal odpověď. Vzpomněl si. Ležel uvnitř hnízda kusadláků. Udeřila do něho hrůza. Po zádech mu stekl studený pot. Ústa se sama otevírala, aby z nich vylétl jeho strach.

„NEMYSLET!“ zaplála v Tarminově mysli dvojice ostrých symbolů. Zcela zbytečný povel. Jeho mozek ztratil schopnost uvažovat. Roztéká se uvnitř lebečních kostí děsem podoben shnilému kusu masa.

„LEZ VPŘED! NEUBLÍŽÍ TI!“ explodovaly jasné znaky v Tarminově hlavě. Rozkaz měl stejný efekt, jako kdyby nad ním na gumičce skákal šášulka. Jeho svaly odmítly poslechnout.

„Není zde nebezpečí. Bojíš se pouze svých představ,“ ukázal se před Tarminem řetěz znaků jemných forem, jaké tvořila Txatyas. Po chvíli se k nim připojilo: „Zkus to udělat. Jsme po včerejšku hodně vyčerpaní, nemůžeme tě vést.“

Bojím se pouze svých představ, opakoval si v duchu Tarmin a pokoušel se tomu uvěřit. V časech, kdy sám žil v iluzi a považoval se za bojovníka Měsíčního Paprsku, by mu taková věc nečinila problémy. Klam však odešel a jeho strach se vrátil. Nicméně stále žil, ač na všech stranách obklopen smrtí. Zatím ještě nezabýjela. Pomalu se posouval po zádech. Snažil se soustředit pouze na pokyny, které se mu objevovaly v hlavě a korigovaly směr jeho lezení. Po dvou metrech dorazil k úzkému otvoru a protáhl se jím na holou zem.

Nyní se již směl podívat. Ležel mezi třemi homolemi z rudé hlíny. Měřily na výšku skoro deset metrů. V jejich základně se černaly čočkovité otvory. Z jednoho z nich právě vylezl. Kusadláky nikde neviděl. Asi se schovali, aby neprovokovali jeho strach. Nad vrcholy hnízd vibroval bělavý opar. Před očima se mu ukázala dvojice symbolů a s ná-

znakem zvukového přepisu na euregwof. Opodál se objevily znaky: „Euregwof je druh éterů. Žije společně s atomariony.“

Nechápavě zíral vzhůru. Prohlížel si svou kombinézu čuegáje potřísněnou kyselým zeleným rosolem. Svědil ho po celém těle. Celou levou ruku mu pokrýval bledý závoj, podobný obvazu.

„Děkuji,“ zobrazil ve Gwang, zaražený situací. Připadal si jako odsouzenec, kterému odložili popravu o pár dní. Ve vzduchu se ukázaly ostře krájené symboly, které zobrazoval euregwof: „Rád jsem poznal prvního zdvořilého člověka. Mám druha. Za lesem. Lidé chodí do jeho hnízda. Vstupují na jeho území bez svolení. Ukazuje jim, aby šli pryč, ale oni leží dál. Neodpovídají a čekají, až je zabije. To od vás lidí není moc hezké. Když si přejete vrátit se do prvotního proudu, neměli byste tím obtěžovat druhé. Můj druh nařiká, že mu vaše mrtvá těla kazí dobrý vzhled jeho hnízda.“

„Zdejší atomáři mu nerozumí. Obvykle neumějí Gwang.“

„To je špatné. Měli by se víc učit a méně chodit. Ty teď radši jít. Máš těžké poškození a dlouhou cestu před sebou. Dám ti průvodce,“ promítl euregwof. Z hnízda vylezl kusadlák. Tarmin namáhavě vstal. V hlavě se mu objevily znaky: „Vezmi s sebou válece.“

Našel ranec. Ležel poblíž vchodu zakrytý zeminou. Kusadlák se pomalu rozběhl do lesa. Tarmin se rozloučil a šel namáhavě za ním. Protrpěl každý krok. Uviděl vedle sebe obláček. Chtěl s ním mluvit, ale ten mu jen sdělil, aby se nevyčerpával hovorem. Tarmin se trmácel dál, padal a zase vstával, obracel se mu žaludek. Pod obvazem se mu ukazovaly neustále větší oranžové skvrny a na kůži mu vyrážely boláky. Těžko popadal dech a kašlal krev. Nakonec se svalil do pichláčů a prohodil ve Gwang: „Už nemohu dál, potřebuji si odpočinout.“

„Tady nesmíš zůstat. Musíš donést válece do úkrytu. Jsou velmi důležité. Tam tě vyléčíme.“

„Mám otravu. Kdybyste věděli, co s ní, už byste ji vyléčili.“

„Věř nám. Dones válece a my tě zachráníme.“

Opět se postavil a vydal se za kusadlákem, který na něho čekal. Potíže se neustále stupňovaly. Šel mnoho hodin a ke konci připomínal chodící mrtvolu. Z vředů na jeho těle vytékal páchnoucí hnis. Skoro nepřetržitě kašlal krev. Třásl se horečkou a téměř neviděl. Závěrečné úseky cesty se plazil a za sebou táhl rozedraný uzlík s válcí. Pálily ho do rukou, kdykoliv se jich dotknul. V hlavě občas zahlédl symboly: „Ještě kousek. Musíš donést válece.“

Nevěděl, kdy dospěl k cíli. Jeho svět se už dávno před tím proměnil v jeden velký přízrak. Snad se dovlekl do jakési jeskyně. Nehrálo to žádnou roli. Uvnitř prostory se přestalo pohybovat pouze jeho tělo nebo spíš trosky, které z něho zbyly. Tarminovo vědomí letělo splašeně dál. Kroutilo se mezi slizkými chapadly uvnitř rosolu, protékalo milionem chlupatých červů, sedělo uprostřed klubka hadích těl, viselo v nicotě. Vše se řítilo v závratném tempu. Zoufalá křeč a bezmezný vztek bolesti. Zdálo se mu, že rve hrdla zvířat a tělo mu pokrývá horká krev. Když se jeho zničující šílenství zastavilo a propadl se do hluboké tmy, ucítil v sobě obrovskou úlevu.

Milosrdná černota se trhala. Nahradila ji temná těsná prostora. Ležel nahý na písku, otočený hlavou k jasnému otvoru, vzdálenému necelý metr od něho. Vstupoval jím svěží

vánek a čeřil zatuchlý vzduch uvnitř. Zkusil se pohnout. Rozlámané tělo ho neochotně poslechlo a plazilo se pomalu ven za světlem podobeno červu, který vylézá z hlubin země. Upíral pohled na jasný ovál před ním a nemyslel na nic jiného, než se skrz něj rychle protáhnout ven, aby se náhodou nezměnil na přelud a nerozplynul se sám od sebe.

Vyškrábal se na mírný svah. Válel po něm sudy dolů. Oslepila ho záře horkého letního dne. Zakrýval si zavřené oči rukama. Dokutálel se na malý plácek porostlý trávou, na dně skalní průrvy hluboké skoro padesát metrů, ale široké sotva dvacet metrů. Svíraly ji strmé skalní stěny pokryté popínavými porosty jedovatých erjitů. Uvnitř ní vyrůstala mezi balvany zmeť různých stromů a keřů.

Prohlížel si svoje nahé tělo. Kryly ho nánosy špíny, zaschlých výkalů a skvrn od krve. Připadal si však v pořádku. Kromě několika oděrek, které si udělal při svém panickém lezení za světlem, neměl žádná zranění. Otočil se k otvoru jeskyně, ze které vylezl. Táhl se z ní štiplavý smrad. I on sám páchnul. Strašlivě. Zaslechl šumění vody. Namáhavě se postavil a potácel za zvukem. Dovedl ho k vysokému porostu ovedruin. Protáhl se skrz jejich dužnaté výhonky a padl do potoka, který tekł za nimi. Obklopil ho chladivý proud. Plnil jím vysušená ústa. Zuřivě se drhnul pískem a s radostí pozoroval pruhy špíny, které z něho stékaly. Mizel v nich přízrak majlekeny.

Skoro hodinu splachoval vodou své vzpomínky na hrůzný útěk. Když skončil, klepal se zimou. Charo stál právě nad průrvou. Vyhledal velký placatý kámen, zalitý paprsky a ulehl na něj. Vyhříval se. Přejížděl prsty po svém vyhublém a vychrtlém těle, ohmatával si vylezlé kosti. Nenacházel poškození. Pouze levé předloktí mu zdobila velká narudlá skvrna, následek kousnutí válečného biota. I na jiných místech našel drobné jizvy nebo krevní podlitiny. Nic z toho nevypadalo nebezpečně. Rány se hojily.

Éterové ho zachránili. Měl by oslavovat své vítězství. Vrátil se z cesty bez návratu, sklídlil úrodu pečlivě střežených tajemství a dokázal ji odvézt z pole. Čekala jenom na zpracování. Co s ní ale udělat? Určitě by na své informace našel hodně kupců. Koho z nich vybrat? Nejráději by se vrátil ke své sestřičce, ale nemohl. Proč by měl Azmayům brát radost ze života? Jejich obětavé ženy rodily děti, které se za pár let promění v bezduché čuegáje, ovládané zlatými kroužky na krku. Myšlenka vhodná leda na tučnou dávku Božského Nářezu. Kromě toho se Dajukékové nepochybně spojí s KosmoFlotilou a ta vyhlásí po Tarminovi pátrání. K Azmayům ho půjdou hledat ze všeho nejdříve.

Tarminovy vědomosti by zajisté uvítali v klášteře Nejsvětějšího Proroka, jenomže mnichům příliš nevěřil a pět set oddaných mečů stejně nepředstavovalo žádnou hrozbu pro pány majlekeny. Paradoxně jediný protivník, který by se snad Dajukévům snad dokázal postavit, byla KosmoFlotila. Elitní vojsko stále poslouchalo její příkazy, přestože ho předala pod veřejnou správu. Mluvil-li Gerard pravdu, o tom, co se děje v majlekeny, nevěděla. Možná. Gerard byl voják a těm se neříká vše. KosmoFlotila mohla znát podstatu svých partnerů až moc dobře. Určitě od nich koupila cesty vesmírem ve formě podivných rovnic, kterým nikdo nerozuměl, a k nim dostala i desítky dalších technických objevů. To vše jí zajistilo vedoucí postavení. Tarmin tušil i platbu za dodávku. Čtyřicet milionů Narčanů. KosmoFlotila neměla zájem zasáhnout v jejich prospěch.

Nicméně KosmoFlotila nepředstavovala spolek démonů. Tarmin zavzpomínal na dějiny Země. Kdysi stála před smrtí. Hrozila jí ekologická krize, přelidnění a rozpory mezi

vyspělými a rozvojovými krajinami. Zachránila ji zázračná exploze technických objevů. Firmy KosmoFlotily kolonizovaly vesmír během šedesáti let a daly přemnoženému lidstvu nové domovy. Na třech z nich, Ravenangu, Jitřence a Prométeovi, žili spokojení osadníci v celkovém počtu jedné a čtvrt miliardy. Reptali výhradně trestanci na Katovně a budoucí otroci na Narce.

Katovnu vytvořila KosmoFlotila. Dajukévvové za ni nemohli. Kolik viny nesli na situaci na Narce? Sídli v majlekenu. Planetu spravovali jiní. Tarmin se zachvěl. Vzpomněl si na stromek na louce před klášteřem ničený proudem potoka, a přesto voda neměla vinu. Chovala se podle své přirozenosti, tekla dolů s kopce. Nešlo ji zničit, jen usměrnit do jiného koryta. A KosmoFlotila se vodě podobala. Měla miliardu zaměstnanců, dlouhý zástup obyčejných lidí, malých i větších šéfů, kteří na ní byli závislí stejně tak jako na vodě. KosmoFlotila škodila Narce, ale zabít ji, nešlo.

„Zachrání Narku zničení Dajukévů?“ ptal se Tarmin sám sebe. Odpověď nevěděl. Netroufal si ani odhadnout, kolik je ve vesmíru planet příhodných pro život, ale tušil, že jich nebude na rozdávání. Lidstvo je získalo výměnou za miliony Narčanů, které bohužel neobětovalo, ale prodalo jako dobytek na trhu. Oběť znamenala ve starodávných civilizacích posvátný úkon. Dávala se dobrovolně. Dotyčný ztrácel svůj život pro blaho jiných obklopený počtami a slávou. V obchodě náležel obdiv chytrákovi, který na něm vydělal, a na Narku zbyla skvrna hlupáků. Celý vesmír se těšil na okamžik, kdy se jí zbaví. Netoužil děkovat za lety hyperprostorem odporným žebrákům z jedovaté planety.

Tarmin zlostně udeřil pěstí do kamene, až ho z toho zabořila ruka. Mnul si poraněné klouby a hryzal se do rtů. Stále nevěděl, jak usměrnit zájmy, které se tady střetly, aby neškodily Narčanům. Snad by to svedl hodný éterský strýček, bitevní svaz Vznešeného Kruhu, o kterém mluvila Txatyas. Tarmin zahloubal ve své paměti. Ať se snažil sebevíc, nenašel v ní jediného hodného strýčka.

Kapitola 34 Aitvár čuesyk

Probudil se na plochem kameni urputným svědění. Charo zapadal a vzduchem se míhaly lesklé tečky típáků a modřic, kteří se slétali k večeri s hladově vystrčenými sosáky.

„Nahý divoch nemá snadný spánek,“ posteskl si. Kromě šatů by uvítal i jídlo pro hladový žaludek. S nechutí se zvedl. Hejno hmyzu se prudce vzneslo z jeho kůže a obklopilo ho rozzlobeným bzúčením.

„Vy nás ano, my vás ne,“ zaúpěl nad nespravedlností. Tvorové Narky mohli jíst lidské maso a krev, ale opačně to neplatilo. Mezi kameny zasyčel bílý had. Vyhríval se opodál, pohazoval hlavou do stran a hřeben na zádech se mu naléval do ruda.

„Přítel, přítel,“ promítl na něj Tarmin ve Gwang. Plaz nedal najevo, umí-li její symboly. Stále se zlostně kymácel, pouze mírně stáhl trojklaný jazyk dovnitř otevřené tlamy. Tarmin pomalu slezl z kamene a málem šlápnul na zelenou ještěrku. Blížil se soumrak. Les ožíval. Tarmin se nacházel kdesi v jeho hloubce a doslova s holým zadkem. Sondoval každý metr cesty. Opatrně kladl bosá chodidla do trávy a sunul se k jeskyni, kde se probral. Páchla již zdálky, ale musel se podívat, jestli mu v ní éterové nenechali nějaké věci či vzkaz. Zadržel dech a vstrčil hlavu do temného otvoru. Skoro minutu se rozkoukával. U vchodu zahlédl pás písku, ze kterého vstal. Za ním se rozkládaly napuchlé zdechliny několika zvířat. Vedle nich se rýsovaly dvě hromady hadů. Přemohl se a vlezl pár kroků dovnitř. Popadl uzlík s válci a šaty a rychle vylétl ven z království mrtvých. Teprve teď se opět nadechl.

Z jeho kombinézy čuegáje zůstal chuchvalec potrhaných a špinavých tkanin rozežraný plísněmi. Štítivě vše odhodil. Tričko, ve kterém nesl zabalené válce, nevypadalo o nic lépe. S odporem z něho vyklepal čtyři kovová pouzdra. Při dopadu slabě pšoukla a ve vzduchu se utvořily tři bělavé obláčky s mlhavými obrysy uvnitř. V jednom z nich rozpoznal ženu, která hostila Txatyas, v dalším černé tělo Ecdyho a v posledním robustního muže Fwerekhga.

„Zmátořil ses čiperně, atome!“ promítl Ecdy do vzduchu řetězec znaků, které zářily pestrými barvami. K nim doplnil kruh symbolů s významem: „Jak se ti kouká?“

„Vidím vás s tvary uvnitř,“ zobrazil mu Tarmin překvapeně.

„Tak to nás doháníš,“ vyhodil Ecdy další řetězec symbolů a dotkl se Tarmina. Tomu se zatmělo před očima a obraz okolí vystřídala záplava bizarních tvarů a barev. Nic z toho neznal. Díval se kolem sebe smysly éterů. Pozoroval předměty ze všech stran i směrů. Vzdálenosti se divně zdeformovaly. Zmizelo nahoře a dole, blízko a daleko. Cítil vědomí stovek živočichů. Ve zmatené záplavě se vznášela Txatyas v podobě krásné vznešené ženy a honosně oděný Fwerekhga.

„Mám málo energie, atome, podívaná končí,“ promítl Ecdy. Tarmin opět uviděl údolí a obláčky s rozmazanými postavami uvnitř.

„Slíbili jsme ti odpovědi na otázky. Ptej se,“ vyzvala ho Txatyas. Vygenerovala řetězec Gwang symbolů malebných tvarů. Tarmin si povzdechl. Jeho zvědavost brzdila obava ze spousty protivných znalostí, které někdy bývá lepší nevědět.

„Jak jste mě vyléčili?“ zeptal se nejistě, takřka neochotně.

„Tvoje tělo se vyléčilo samo,“ vysvětlila mu Txatyas, „ukázali jsme mu pouze, co má dělat, a poskytli jsme mu ochranu. Vaše organismy nejsou příliš dokonalé. V mnoha situacích reagují špatně. Zcela obráceně, než by měly.“

„Jak to provádíte?“ užasl.

„Poručili jsme tvým orgánům, buňkám tvého těla a taky ochranným virům, které máš v sobě. Získals je během ošetření. Dokážeme působit na živé tvory a ovlivnit jejich jednání. Máme o tom víc znalostí než vy. Naše schopnosti jsou pro vás obtížně vysvětlitelné. Jsme éterové a naše těla se skládají z éterionských struktur prvotní energie, které jsou zcela odlišné od atomových vazeb tvého těla. Žijeme ve stejném světě jako vy, ale zcela jinak. Naše existence trvá tisíce vašich let. Můžeme obývat kapaliny, plyny i vzduchoprázdno. Dokážeme proniknout tenkou hmotou a měnit svoje tvary. Při léčení jsme toho využili a zasahovali jsme v nitru tvého organismu.“

„Vidím vás jako lidi!“ podivil se první nepříjemné novince. Txatyas zavrtěla hlavou a promítla: „Naše těla dokážou měnit tvar. Vzali jsme si na sebe lidské podoby, aby sis na nás snáze zvyknul.“

Tarmin si vzpomněl na chapadla, červy a hady, které viděl ve svých přeludech. S hrůzou na duši se zeptal: „Txatyas, jaký je tvůj oblíbený tvar?“

Mírně se zavlnila. Změnila se na kouli, ze které vyčnívalo osm hmyzích nohou a čtyři mnohoprsté ruce. Nahoře trčelo jedno vysoké kuželovité oko. Vzápětí se vrátila zpět do podoby ženy. Dotkl se jejího obláčku. Jeho ruka jím volně projela. Neucítil vůbec nic. Snad s výjimkou drobného pocitu chladu, ale ten docela dobře mohl zavinit pouhý závan větru.

„Vidím vás pouze díky úpravě oči. Pro ostatní jste neviditelní. Nedá se na vás sáhnout. Jste snad...“ zarazil se, neznal znak Gwang pro duchy, a tak místo něho promítl: „Znak pro stín po mrtvém člověku.“

Txatyas zmodrala a zvolna vypouštěla řetězec ostře tvarovaných symbolů: „NE! Jsme ÉTEROVÉ, nikoliv étegiurové nebo kalekové či podobná havěť. Nerodíme se z těl atomárů. Povstáváme výhradně z jiných ÉTERŮ.“

Nechala chvíli vibrovat poslední znak a pak doplnila: „Tělo člověka putá prvotní energii atomovými vazbami. Kromě nich obsahuje i pár jednoduchých éterionských struktur, které by snad mohly přečkat zánik organismu. Těžko soudit. O tomhle nic nevíme. V majlekenu se podobné otázky nestudovaly.“

Vrátila svou barvu na normální a dodala: „Naznačit éterovi, že má něco společného s atomárem, se pokládá za těžkou urážku.“

„Nevěděl jsem, prosím za...“ chtěl se omluvit, ale zjistil, že nezná žádný symbol Gwang pro vyjádření lítosti.

„Marně hledáš znak pro vyjádření svého omylu,“ zobrazila ve výrazných barvách, „v našem světě se náprava dělá činy, nikoliv obrazy. Éter raději zahyne, než by škemral. Zkus se tomu přizpůsobit i při hovoru s námi. Patří to mezi vhodnou zdvořilost. Vaše běžné prošení se hodí leda pro máloměrné bytosti.“

„Nechápu, co znamená máloměrný? Mám tři rozměry. Vy jich snad vlastníte více?“ zarazil se nezvyklou myšlenkou. Txatyas se pokryla směsí pestrých barev a vesele pro-

mítla: „Rozměr je pouze jednou z měr. Ukážu ti to. Nyní mám tvar s deseti mírami, ale s póly nastavenými do tří rozměrů. Dávej pozor. Zachovám počet měr a své póly přestavím do čtyř rozměrů.“

Její obraz vybuchl v děsivé duhové záplavě. Tarminovy oči se zběsile míhaly po vodopádu barev a tvarů ve snaze najít záchytný bod. Teprve po chvíli se její obláček vrátil do původního stavu.

„Atomárské smysly rozlišují pouze pár měr,“ dodala, „časem se jich naučíš zachytit více, ale v rozměrech nikdy nepostoupíš.“

„Můžete-li mít čtyři rozměry, proč jste si sami neukradli svoje éterská těla z trojrozměrného majlekenu,“ podivil se. Txatyas se nechápavě zachvěla. Ve vzduchu se objevily znaky Ecdyho: „Ach, atome. Viděl jsem jednou váš naučný film o vícerozměrných prostorech. Docela zábava. Jedna blbost za druhou. Ignorujete spoustu věcí, třeba vazební podmínky.“

„Jaké podmínky?“

„Zvaž, atome, že většina kosmu má tři rozměry.“

„Hyperprostor jich má víc, prý až sedm,“ namítl Tarmin.

„Někde i čtyři tucty. Jenže struktury s více než třemi rozměry ztrácí trvalost a pevné roviny neopustíš lehce. Napřed musíš vyrovnat jejich únikové energie, podobně jako když startuješ z planety nebo vnikáš do hyperprostoru. Taky to lze jenom někde a s námahou. Takový skok do hyperprostoru si žádá řádnou dávku energie. Musíš zvolit místo v prostoru, které má oslabené vazby, aby se ti vůbec povedl. Proto taky většina hyperkanálů začíná poblíž hvězdných soustav. Kolem nich jsou zlomy prostoru.“

„Tomu vůbec nerozumím,“ zavrtěl Tarmin hlavou. Ecdy zavibroval a ukázal strakaté znaky: „A nikdy neporozumíš. Zapomeň na to. Nepotkal jsem ještě atoma, který by chápal nejjednodušší závislosti vícerozměrných prostorů. Vaše třírozměrná hlava to nikdy nezvládne.“

Ecdy si všiml, že se Tarmin zamračil, lehce se zavlnil a dodal: „Netrap se tím. Nám éterům zase unikají principy stavby strojů a štěpení hmoty.“

Tarmin si zaraženě prohlížel obláčky éterů. Stále mu tady něco nehrálo. Po chvíli se nejistě zeptal: „K čemu máte majlekeny? Jste nehmotní, nemusíte jíst...“

„Kdepak přísun potřebujeme,“ odpověděl mu Fwerekhg.

„Ztuhni, ty bezměre!“ hodila po něm Txatyas řezavý obraz.

„Stejně se to jednou dozví,“ bránil se Fwerekhg.

„Čím se vlastně živíte?“ vygeneroval Tarmin se šíleným podezřením.

„Co pojídají lidé, aby se udrželi naživu?“ zeptala se ho Txatyas.

„Obilí, vepřouny,...“ začal Tarmin.

„Rostliny mění energii hvězd a skal na jemnější podoby. Zvířata zase tvarují energii rostlin na vyšší formy,“ přerušily ho znaky Txatyas. Tarmin náhle pocítil horko po těle: „Vy se živíte lidským masem?“

„Nejíme maso,“ zavrtěla Txatyas hlavou, „bereme si od atomárů výhradně éterionské formy prvotní energie.“

Otřásl se odporem a kostrbatě promítl: „Pijete naši krev?“

„Nemůžeme. Nemáme ani zuby ani žaludek,“ promítla mu v ostrých konturách, „sajeme z vás pouze jemnou energii, která se transformuje ve vašem těle. Naše organismy neumějí samy přeměnit hrubé prvotní energie hmoty a hvězd.“

Tarminovi se rozběhl mráz po zádech jako stádo hladových svatebčanů. Zachvěl se při vzpomínce na zbitou čuegájku, kterou nesl v majlekenu, a jeho Gwang ostře vzplála v gejzíru ohně: „PARAZITI!“

Txatyas se zahalila černým oparem a před Tarminem explodovaly oslepující symboly: „Koho nazýváš parazitem! Bereme si od vás jenom energii! Nic víc! Lidé konzumují rostliny, zvířata i sami sebe. Jiní zase využívají vás. Čemu se divíš! To sis myslel, že vesmír existuje jen kvůli tomu, abyste měli dostatek masa na hamburgery a prostor, kde se pářit!“

Když Txatyas vychrlila poslední znak Gwang, změnila se v trojhlavého hada. Vyfoukla jazyk ohně a odlétla na dvou párech černých křídel. Tarmin bušil do země. Zlostí zaháněl plíživý strach. Cítil se asi jako vepřoun při spatření dlouhého nože. Jeho depresi prolomila projekce Ecdyho: „Ty pitomej atome! Škoda, že já parazit už nemám nohu. Dal bych ti kopanec do vyměšovacího otvoru.“

„Ty bezměre, komu nadáváš do pitomců!“ vymetl Tarmin řezavé znaky. Použil v nich nadávku, kterou před chvílí zahlédl u Txatyas, a zřejmě dost peprnou, protože Ecdymu začaly růst růžky, pomalu se změnil v ukázkového čerta z pohádek a zobrazil roztržepeně: „Seš pitomej atom, protože se chováš jako pitomej atom, a budu tě tak zobrazovat, dokud se nesmíříš s tím, že holt nejseš vrcholem vývoje vesmíru!“

„Beze mne byste z majlekenu nikdy neutekli!“ vyhodil Tarmin pichlavě a zaskřípal zuby.

„A bez nás zase ty, takže jsme vyrovnáni,“ zobrazil Ecdy ostře a dodal již veselejšími barvami: „Ale naši světlesu jsi pěkně rozvířil. Nedávno viděla ve vašem zpravodajství reklamu, která tvrdila, že vývoj vesmíru se završil výrobou Hvězdného hamburgeru.“

„Světlesu?“ podivil se Tarmin. Od Gyrlaqa věděl, že ten symbol značí velmi vysoký titul v jejich společnosti. Odpovídal zhruba vévodkyni. Ecdy mával ocasem a ukazoval pestře tónované znaky: „Chudinka. Ona a Gyrlaq letěli na tajné diplomatické setkání a byli chyceni našimi šéfy. Hrdostí a vzpourami se propracovali až na atosedy. Jinak se taková práce dává pouze lotrům, jako jsem já a Fwerekhg.“

Tarmin si uvědomil, že ještě neviděl Gyrlaqa. Zeptal se na něho. Ecdy zahýbal růžky na hlavě: „Chyběla energie na tvé vyléčení.“

„Viděl jsem mrtvá zvířata v jeskyni a matně si pamatuje, že jsem je zabíjel,“ ukázal Tarmin mdle.

„Nestačilo to, atome,“ zobrazil mu Ecdy šedě, „i kdybysme ti do jeskyně nahnali celý les, bylo by to stejně málo. Zdejší zvěř nemá moc kvalitní energii.“

„Gyrlaq zahynul? Proto jste použili jeho energii?“

„Atomárovi lze sebrat energii násilím, ale éterovi nikdy. Musí ti ji vydat sám,“ zavrtěl Ecdy svým čertovským ocasem, „Gyrlaq se kvůli tobě obětoval. Jeho tělo mělo bezva éterionské struktury. Taky bych je bral. Naprostá škoda pro pitomýho atoma.“

„Proč to Gyrlaq udělal?“ nechápal Tarmin. Ecdy vykouznil úsměv a malebně tónovanými symboly pronesl: „Pravý éter z jemné sféry. Sám rozložil vazby svého éterského

těla. Nedovolil ani svojí drahé světlese, aby přijala do sebe jeho vědomí. Nechtěl ji vyčerpávat. Předhodil celou nádheru tobě. Získals tím moc báječný éterionské struktury. Až se uklidníš, naučíme tě používat je.“

„Proč jste mě zachránili? Kvůli čemu?“ ukázal nedůvěřivě Tarmin. Ecdy pestře dodal: „Pro tvé projekce pitomého atoma určitě ne. Náš boj pokračuje. Musíme doletět pro pomoc. Potřebujeme ukrást nějakou lidskou hyperlod.“

„Nemožné. Hlídnají je vojáci,“ odporoval Tarmin. Ecdy zavrtěl hlavou: „Ti nás nevidí, zvládneme je. Já a Fwerekhg máme v tom oboru dlouhou praxi. Chytli nás jen díky směle. Vloupali jsme se na moc špatný koráb. Letěl na moc špatnou planetu. Na tuhle.“

„U vás o *NARCE* neví?“ zeptal se Tarmin. Pro Narku neznal Gwang znak, a proto k vyjádření jejího jména použil symboly pro zápis zvuků. V tomto směru měl Ravenang výhodu. Jeho název odpovídal zvukovému přepisu jeho znaku. KosmoFlotila ho pojmenovala podle éterů. I jména Země a Katovna se dobře přepisovaly. Narka by šla vyjádřit názvem „Nový Eden“, ale Tarmin ho neměl rád.

„Její izolace skončila teprve nedávno.“ zakýval Ecdy růžky.

„Jaká izolace?“ vrtěl Tarmin hlavou. Tentokrát se objevil řetězec znaků promítaný Fwerekhgem: „Hyperprostor se stále mění. Představuje divoké vření gigantických energií schopných tvarovat hvězdy, obrovských vírů času vázajících hmotu po miliardy let, prostorových zlomů, které do sebe nasávají celé galaxie. Hyperlodě v něm mohou cestovat pouze pásy klidných zón - hyperkanály, mimo ně jim hrozí rozmetání od sil dostatečně mocných na tvorbu a ničení celých vesmírů. Občas se stává, že se hyperprostor rozvíří a poruchy izolují některou oblast od ostatních.“

„Odříznou ji od ostatního vesmíru?“ nechápal Tarmin.

„Ano i ne,“ promítl Fwerekhg pestře, „hyperkanály umožňují rychlé cesty mezi hvězdami. Jejich sítě tvoří shluky, zhruba podobné vašim silnicím mezi osadami uprostřed divočiny. Pokud hyperkanál existuje, lze se rychle dostat z jedné hvězdy na druhou, čili jet pohodlnou stezkou do další osady. Stává se, že hyperkanály spojují několik planet jenom mezi sebou a tvoří izolovaný shluk. Ten je jako nepřístupné horské údolí, v němž vedou silnice pouze mezi osadami, ale žádná z nich nemíří za bariéru skal. Ocitnout se tam, znamená uvíznout v pasti.“

„Ale hory mohou přelézt,“ namítl Tarmin.

„I izolovaný shluk můžeš opustit, ale musíš z něho odletět přes mezihvězdný prostor a taková cesta ti bude trvat celá staletí. Místo rychlé jízdy po silnici se budeš pomalu prodírat vražednou divočinou a přes kameny. A nachází-li se cíl v jiném třírozměrném prostoru, bez hyperkanálu se k němu vůbec nedostaneš. Jedině hyperprostor umí rychle překlenout propast mezi dimenzemi.“

„A ta cesta z planet, kde žijí lidé?“

„Vytvořila se nedávno a je pouze jediná. Všechny vám přístupné světy - Země, Ravenang, *NARKA* - se nacházejí ve výduti. Tak se označuje shluk hyperkanálů, do něhož vede jediný přístup, osamělý tunel do uzavřeného údolí,“ objasnil Fwerekhg, i on ze zdvořilosti použil lidské jméno planety vyjádřené zvukovými značkami.

„Aha, ten východ je u *NARKY!*“ napadlo Tarmina.

„Ano. Začíná těsně vedle ústí hyperkanálu, kterým vaše hyperlodě skáčou na Rave-
nang. To nám dává šanci na útěk.“

„A hyperkanál na Ravenang se uzavírá?“ zeptal se Tarmin na největší problém Narča-
nů.

„Pro lidi se hyperprostor kolem *NARKY* uzavírá. Naše hyperlodě jím proletí.“

„Kdyby náhodou vaše armáda nedorazila, ubrání se lidstvo Dajukévům?“ položil další
palčivou otázku.

„Jediný astren, to je znak pro menší bojovou hyperlodě, lehce rozmetá tisíc korábů vaší
KosmoFlotily. Nemáte jediný vrhač ochranných vzorů. A Dajukévodé v současné době
létají s dvaceti astreny. Vlastní jich prý víc, ale chybějí jim na ně posádky. Proto také
chyťají otroky. Mají smělé plány, avšak příliš málo éterů na jejich realizaci.“

„Chtějí obsadit Zemi?“

„A k čemu by jim byla? Jen ke starostem,“ zakroužil Fwerekhg nosem a zobrazil ve-
sele vybarvený řetězec znaků: „Ustrašení atomáři jsou na nic. Produkuje energii mizerné
kvality. Pokud chceš ovládnout planetu, je lepší soustředit moc. Různými zásahy tam
vyvoláš stav, že na ní vládne jenom malá skupinka atomárů, a potom diriguješ její členy.
Dá to méně námahy a atomáři nic nevědí. Tváří se spokojeně a produkuje slušné formy
víceměrné energie, které stačí jen odsávat. Já a Ecdy jsme se kdysi nechali najmout na
podobnou lumpárnu. Bylo to v malé odlehle soustavě. Docela se nám vedlo, jenže pak na
to přišli Ochránci ze Vznešeného Kruhu. Tenkrát jsme naštěstí včas ukradli rychlou hy-
perlodě.“

„Co vše dokážete s atomáři?“ znejistěl Tarmin.

„To závisí na tom, kolik energie máš k dispozici,“ vygeneroval Fwerekhg, „je to jako
se skálou. Vy atomáři ji umíte udělat hranatou, ale je to pro vás pracné a neúčinné. Co
získáte hranatou skálou? Eroze vám ji opět zničí. S vaší myslí je to podobné. Můžeme ji
zcela změnit, ale takový zásah je pouze dočasný. Dajukévodé museli čuegájům poškodit
mozek, aby úpravy jejich myšlení byly trvalé. Pro nás je nejjednodušší působit na emoce ato-
márů. Ti pak vykonají vše potřebné sami.“

„Ale vy jste mě ovládali! Tam u hnízda kusadláků!“ vymetl Tarmin poplašeně.

„Zbytečně se bojíš! Neovládali jsme tě. Pouze jsme tvému podvědomí vysvětlili, že
zemřeš, pokud se neschováš do hnízda. Zbytek zařídil tvůj pud sebezáchovy.“

„Můžete mi taky nařídit, abych se zabil?“ zhrozil se.

„Teoreticky, ano, ale vyžadovalo by to spoustu energie. Kdybychom tě chtěli zavraž-
dit, vyvoláme v tobě hrůzné halucinace. Zabiješ se sám, abys jim unikl. Ještě energeticky
jednodušší by bylo ochromit tvoje pohybové centrum a zavraždit tě pomocí jiného atomá-
ra. Tak jsme například poráželi zvířata, která jsi viděl v jeskyni. Nahnali jsme je dovnitř
halucinacemi, paralyzovali je a tys jim roztrhal hrdla hnán strachem z nich.“

„A já vás mohu zabít?“ vychrlil ze sebe zděšeně.

„Snadno, máš-li víceměrný vrhač,“ zobrazil pestře Fwerekhg, „bez něho nevím. Zkus
někdy vyzpovídat naši světlesu. Vyzná se ve vyšších měřácích lépe než my. Ale počkej
s tím, až bude mít lepší náladu, dnes se jí radši neptej.“

Zatímco Tarmin bledl pochmurnými vyhlídkami, Fwerekhg doplnil: „Nechceme tě zabít a o vaše planety se nestrachuj. Manipulovat s miliardami atomárů je obtížné. Chce to kupy energie. Proto s vámi Dajukékové uzavřeli obchod.“

„Oni z nás chtějí udělat otroky?“ zděsil se Tarmin. Tentokrát mu odpověděl Ecdy roztrápeným řetězcem znaků: „Ach, ty pitomej atome, kolikrát ti mám opakovat, že otroci jsou nám na nic! Potřebujeme od vás jenom energii a občas nějakou práci s hmotou. Jinak docela vítáme, když nás neotravujete a užíváte si svobodné vůle.“

„Nejsem žádnéj pitomej atom!“ vybuhl Tarmin.

„Ecdy tak zobrazuje všechny atomáry,“ sdělil Fwerekhg pestře.

„Vy atomáry opovrhujete?“ změřil si ho Tarmin zlým pohledem. Ecdy zavibroval a rozplizle ukázal: „Nic ve zlým, ale hovořit s atomy v řetězcích máloměrných znaků je nuda.“

„A jak to vypadá, když se bavíte mezi sebou?“ zarazil se Tarmin. Ecdy mu ukázal velký obraz sestavený z mnoha znaků. Plál tisícem barev a tvarů. Tarminovy oči se po něm míhaly. Chyběla mu zkušenost. Nedokázal z něho nic vyčíst. Zmateně ukázal: „Co to znamená?“

„Je to citát z hovorů před bitvou o Asuscionu. Velmi slavné dílo. Promítl jsem ti jednu lehčí strukturu. Pouhých dvacet měř. Jiné jich obsahují stovky i více. Snížím ti počet měř, aby ses v tom vyznal.“

Obraz se změnil na pár tvarů nezvyklých podob propojených dohromady. Ecdy pomalu vypustil znaky pro jeho zkrácený zvukový přepis: „*Aitvár čuesyk l'geyvár čuesyk. Khilan vidan e'hailan ridan.*“

Nyní promítl totéž, ale jednotlivé symboly ukazoval odděleně, jeden za druhým. Teprve nyní pochopil Tarmin zhruba význam: „*Zmršenej boj pro zmršenej sen, ztratil jsem se v něm a už nevím, kdo jsem.*“

„Nechápu smysl výroku,“ namítl Tarmin zaraženě.

„Tak, atome. A přitom tohle vytvořil atomár se znakem Keulnaičalang. Pravda, pocházel z poněkud méně zaostalé civilizace, než je ta vaše. Struktury generované étery jsou mnohonásobně spleťtější.“

„Považujete nás za primitivy, protože neumíme tvořit hezké obrázky!“ zobrazil Tarmin křiklavými barvami. Tvar Ecdyho se roztekl z čerta na pavouka s kusadly. Vzápětí vyhodil šedivé špičaté symboly nejvyššího naštvání: „Mám chuť otočit tě bojovým vzorem, ty pitomej atome. Dajukékové nás nutili studovat vaše filmy. Viděli jsme desítky příběhů lidí, ve kterých oddělovalo vaši elitu od člověčího odpadu hlavně vlastnictví předmětů, umění hýbat tělem, vyluzování zvuků a další blbosti. U nás to radši bereme podle schopnosti tvarovat energii. A Gwang patří mezi její formy.“

Tarmin promítl ostře: „Při útěku jeden důstojník přerušil můj příkaz a nařídil mi odnést zraněné malé čuegáje. Měli sotva dvanáct let. Prali se spolu pro obveselení éterů. Také tvarovali energii?“

„Běžné zápasy,“ zavířil tělem Ecdy, „lidé je přece také pořádají. U nás navíc sledujeme mysl bojujících. Tvoříme v ní zajímavé víceměrné emotivní struktury.“

„Za podobné boje se dostává deset cyklů nucených forem,“ promítl kontrastně Txa-tyas, která přistála opodál. Podobu nezměnila. Zůstala ve hmyzím tvaru.

„Na Urertu třeba ne,“ namítl Ecdy.

„Na Urertu se dělá mnohé, co hýbe energií slušného étera,“ vypálila planoucí symboly, „většina civilizací našťestí přijala zákony na ochranu atomárů!“

„Co je pro vás vlastně člověk, zvíře na práci!“ zazářila Tarminova projekce. Kuželové oko Txatyas mírně poskočilo a vylétl z něho řetězec pastelově zbarvených znaků: „Jak kde? Někde sedí rozumné atomárské bytosti ve vládě jako pomocníci éterů, jinde ne. Na Urertu je jejich situace snad nejhorší, ale ani tam je nepovažují za zvěř, jenom za vývojově nižší druh. Mezi člověkem a zvířetem je skok v inteligenci, ale éterové nejsou chytřejší než atomáři. Mají jen lepší smysly a vyšší odolnost proti poškození.“

„Txatyas, jsou atomáři vůbec někde braní jako rovnocenní s étery?“ vypustil Tarmin výrazně tvarované znaky. Txatyas škulba osmi nohama. Ecdy k ní vyhodil pestrý obraz, který Tarmin nechápal, pouze v jeho rohu postřehl dvojici symbolů značících „*pitomej atom*“. Potom Ecdy promítl řetězec: „Kdysi nám atomáři prý i šéfovali. Pak se začalo létat hyperprostorem a atomáři zjistili, že se v hyperprostoru nevyhnou ani malému víru času, a proto se neobejdou bez éterských navigátorů. Od té doby se věnují více páření a vesmírnou politiku nechávají nám.“

Tarmin ukázal Ecdymu v těch nejodpornějších barvách, jaké byl schopen vytvořit: „Naše lodě se obejdou bez vás. KosmoFlotila nemá o existenci éterů ani tušení. Tím jsem si jistý.“

„O těch vašich hyperlodích toho vím dost,“ zakmital Fwerekhg vesele, „létají hyperprostorem po stabilních trasách a řídí je tam navigačními majáky, které nepřetržitě kalibrují astreny Dajukévů. Podobným způsobem se u nás běžně provozuje automatická doprava.“

„Co by se stalo, kdyby se navigační majáky přestaly seřizovat?“ zděsil se Tarmin.

„Hyperprostor se stále nepatrně mění. Za několik let by se hyperskoky staly sázkami na sebevraždu,“ vymetl Fwerekhg jasné znaky.

„Slíbili jste mi odpovědět na všechny otázky,“ vrátil se Tarmin k ožehavému tématu, „chci vědět, kde vám jsou atomáři rovnocenní!“

„Nikde!“ promítala mu tentokrát Txatyas, „nechápete složitější vztahy. Neumíte tvarovat energii do více měř, nedokážete navigovat lodě v hyperprostorem. Nemá cenu hovořit o rovnocennosti atomárů a éterů. Jsme dvě zcela odlišné podstaty bytostí. Spolupracujeme. To je vše.“

Tarmin se zle zachmuřil. Txatyas se lehce zachvěla a v mdlých barvách dodala: „Nícméně na Amiarasenu, kde žije velmi vyspělá atomárská civilizace, se v současné době jedná o politické rovnoprávnosti. Pokud se amiarasenští atomáři umoudří a vrchní velení armády nadále nechají éterům, mají naději. Zatím trvají na požadavku úplného vyrovnání. Je zcela nesmyslný. Nemá význam jmenovat generály z bytostí, které nevidí hyperprostor, a proto v něm nemohou řídit bitvy.“

„A jinde jsme co? Pracovní síly?“ zobrazil ostře Tarmin.

„Planetám a armádě velí éterové,“ odpověděla Txatyas, „atomáři si sami spravují svoje obce a zastávají nižší planetární úřady, vyspělejší druhy občas i vyšší.“

Tarmin sklesle seděl na zemi a promítal neostré symboly s vybledlými barvami: „Tak, zlaté kroužky na krk a bezduší otroci!“

Symbyly Txatyas ho přímo oslepily žářem zlosti, který z nich vyvěral. Vyhazovala před něj: „Ty pitomej atome, zapomeň na vše, cos viděl v majlekenu. Dajukékové jsou zločinci! Civilizovaný svět zakazuje povelové kroužky a vymývání vědomí. A engosy se také nesmí. Energie se saje bez jejich pomoci. Je zbožím, platbou.“

„Engosy?“ nerozuměl Tarmin znaku. Odpověděl mu Fwerekhg: „Majleken koncentruje energii. Ta přichází z planety pomocí sítě sběračů, které ji odebírají z engosů namontovaných na páteři zdejších obyvatel.“

Tarmin si téměř vyvrátil hlavu, jak se díval na svá záda. Fwerekhg mu ale ukázal: „Žádný engos nemáš. V majlekenu se neužívá. Ale budeme ti muset nějaký opatřit. Dospělý atomár je bez něho nápadný.“

„Jak to, že jsem ho nikdy nepozoroval?“

„Engosy jsou nižší éterionské formy, bioti,“ vysvětloval Fwerekhg, „lidé bez úpravy očí je nevidí a ani necítí. Ale prý na ně dostávají reakce. Záchvaty hrůzy.“

Děsy Narky pocházely od éterů! Tarmin s nejvyšším sebeovládáním ukázal: „Oni je dávají každému atomárovi?“

„Více méně, snad s výjimkou atomárů KosmoFlotily,“ potvrdil Fwerekhg, „sází vám je, když dospějete do pářícího věku. Tvarují jimi taky vaše úvahy. Vy potřebuje pro život vodu a potravu, my zas energii atomárů.“

„Oni nás pomocí engosů upravují. Jak?“ zhroutil se Tarmin.

„Nevím přesně. Myslím, že stimulují touhy rodit mláďata. Engosy jsou jednoduché aparáty, nedávají rozkazy, kdo chce, může se jim vzepřít.“

Tarmina poléval pot. Jeho mdloby zarazily výrazně zbarvené znaky Txatyas: „Engosy nejsou dovoleny. Ve vyspělém světě se lepí jen na atomárské zločince. Místo vašeho vězení.“

Neuklidnila ho. Promítl roztřeseně: „Co se stane, když vám pomohu utéci z planety?“

„Ptej se radši,“ ukázal mu Ecdy, „co se přihodí, když nám nepomůžeš.“

„Časem vás chytí,“ odsekl Tarmin.

„A pokud včas nespácháme sebevraždy, tak nás krystalizují. Tebe taky,“ promítl Ecdy.

„Neukázali jste mi,“ opakoval Tarmin tvrdošijně, „co se stane, když uspějete s útekem z planety!“

„Nebudu ti lhát,“ promítla mu Txatyas, „víceměrný éter nikdy neklame. Pokud sem přiletí náš bitevní svaz, přijdou s ním éterové a cizí atomáři, protože lidé nic neumí. Bude vám trvat stovky let, než se naučíte používat primitivní víceměrné výrobky. Ale zmizí odtud engosy a obchod s dárci těl. Vaše obce budou mít úplnou samosprávu omezenou obecnými zákony. Planetu a armádu budou řídit éterové.“

„Moment!“ zobrazil ostře Tarmin, „Dajukékové věnovali lidstvu nové planety. Necháte je svobodné, nebo je taky obsadíte?“

Txatyas dlouho mlčela, než bezvýrazně odpověděla: „Planetu nelze vlastnit, pouze na ní žít a v tom vám nikdo nebude bránit. Je to vaše právo. Ale usídli se tam i jiní atomáři.“

„Mnohem vyspělejší druhy atomárů!“ promítl Tarmin teskně, „staneme se máloměrnými párii.“

„V mnoha směrech se opravdu chováte máloměrně,“ promítla Txatyas, „dostanete možnost vše se naučit. Zpočátku budete dělat pomocné práce, za dva až tři tisíce let kvalifikovanější a časem se vyrovnáte ostatním.“

„Za tisíce let!“ vybuchl Tarmin.

„Žijete strašně krátce, věk jiných atomárů je delší. Tisíc let u nás nic neznamena. Taky si uvědom, že nezávislost vašich planet je iluze. Nevlastníte víceměrné zbraně. To, že Dajukékové utajili existenci hyperkanálu do vaší výdutě, je malým zázrakem. Pomohlo jim, že začíná v pusté oblasti. Tajemství jim ale nevydrží věčně.“

Cesta jako nevídaná událost. Život běžel klidně. Potom kdosi udělal cestu a spokojenost odplynula s davy, které se přihnaly po jejím povrchu. Tarmin drtil v prstech stébla trávy a zobrazil šedě: „Až do příchodu éterů jsme si žili svobodně!“

„Po dlouhé izolaci jste se připojili k ostatnímu vesmíru,“ odsekla Txatyas, „a tím na vás dolehly i jeho problémy. Zájmy vaší civilizace se kříží se zájmy jiných kultur. I ony hledají místo pro své obyvatele a vhodných planet pro atomáry je málo. Navíc potřebujete ochranu proti pirátům a lupičům. Astreny a étery, kteří vám je budou řídit. Kde je seberete? Nebo čím je zaplatíte, pokud si je najmete?“

„Nabízíš mi porobu místo otroctví!“ odsekl Tarmin.

„Ne, nabízím ti ochranu armády Tyasvaranu, přední civilizace vesmíru!“ vyhodila ohnivé znaky, „a to místo pomstychtivých šilenců, se kterými vaše KosmoFlotila uzavřela hloupou dohodu! Nechala se bezměrně nachytat a zatahnout do starých sporů!“

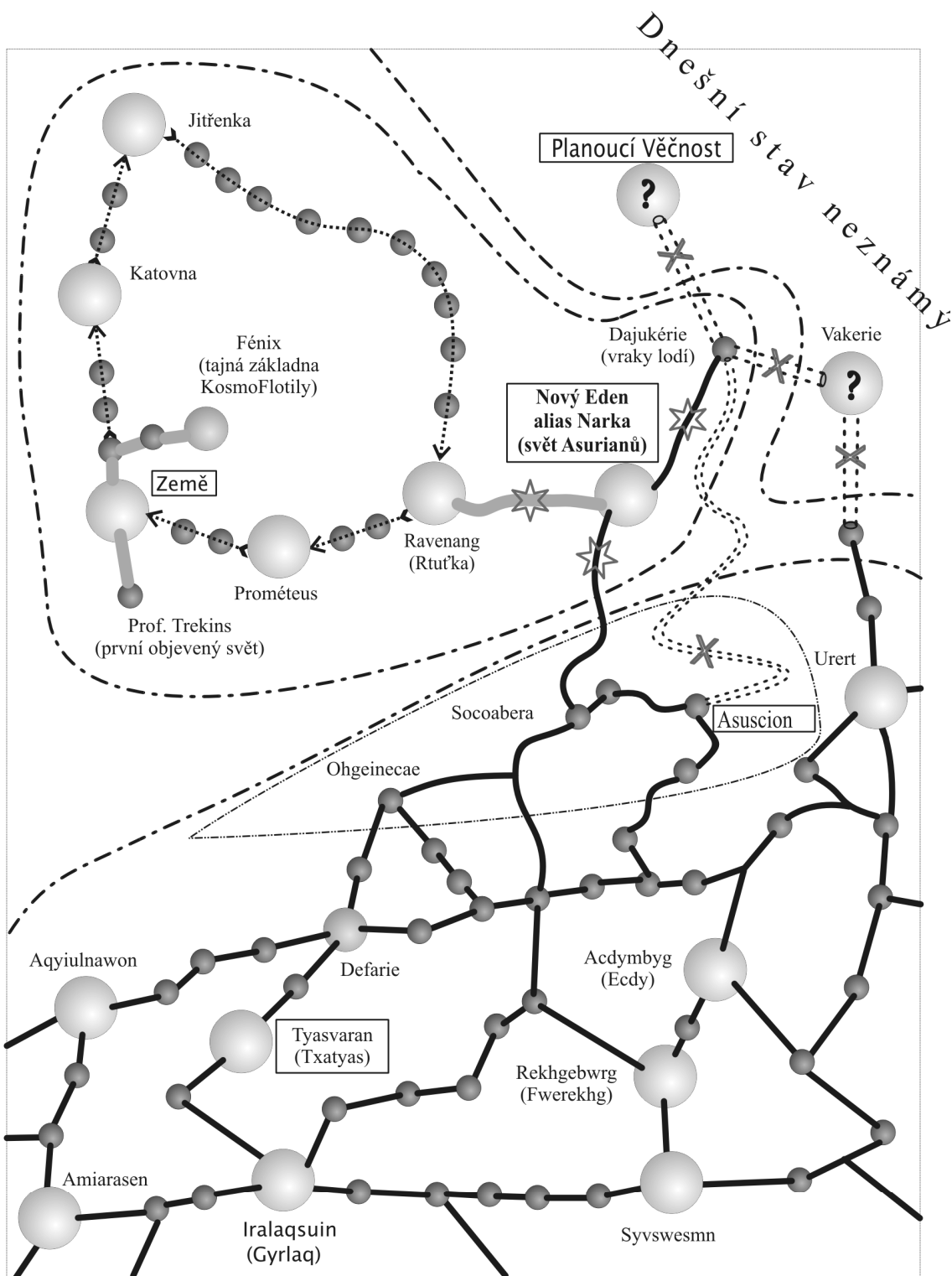
„Txatyas!“ udeřil Tarmin rukou zlostně do země, „nemůžeš mi konečně jasně ukázat, o co tady běží!“

„Ptej se, odpovím na všechny tvé otázky.“

„Otázky, odpovědi, hra na hádanky!“ vyprskl Tarmin.

„Tak se u nás jedná,“ namítla Txatyas, „svět je energie a jeho záležitosti se sluší vázat do jemných forem, aby se náležitě kultivovaly. Víceměrná bytost odpovídá na dotazy pravdivými, ale mlhavými obrazy, aby sdělila, co nejméně. Vytváří zajímavé příměry ukrývající podivuhodné hádanky, jež protistrana s potěšením luští a oplácí za ně vymyšlením nových záhad.“

„Před chvílí jste mi objasnili, že jsem pouze pitomej atom! Promítám si s vámi už hodinu. Nezmoudřel jsem z toho. Brzy se setmí a moje oči vás neuvidí. Zkus jednou udělat výjimku z vašich pravidel a *vysypat jedy na stůl*, jak se u nás říká. V noci budu mít aspoň o čem přemýšlet.“

Orientační pláněk hyperkosmu zobrazený Txatyas

- osídlená hvězdná soustava
- pustá hvězdná soustava
- hvězdná soustava s podmínkami nevhodnými pro vyšší formy života
- hyperkanál
- hranice shluků hyperkanálů
- oblast Asuscionu (na plánu silně zjednodušená, ve skutečnosti zahrnuje 152 hvězdných soustav)
- hyperkanál zničený zkázou u Asuscionu
- nově vytvořený

Hlavní hyperkanály s automatickou navigací, které jsou známe KosmoFlotile:

- obousměrný
- jednosměrný

„Pokud na tom trváš a chceš mermomocí zkazit pletivo záhad,“ souhlasila šedými znaky vrcholné nechuti, „z *NARKY* vedou tři hyperkanály - na Ravenang, Socoaberu a Dajukérii, ale KosmoFlotila zná jenom jeden, ten na Ravenang.“

„STOP! Už jsem zmaten,“ vymetl Tarmin pokřivené znaky, „vy znáte jména hvězdných soustav, ale já se v nich ztrácím.“

„Promítnu ti zjednodušenou mapu okolí *NARKY*,“ odvětila mdle. Když se Tarmin v mapě trochu zorientoval, vysvětlila: „Mapa popisuje pohled z hyperprostoru, ve kterém cestujeme. Z něho vystupujeme do více trojrozměrných vesmírů. Vzdálenost proto měříme dobou letu hyperprostorem, a nikoliv trojrozměrnou délkou, jako to děláte vy. Hvězdné soustavy, mezi kterými vaše lidstvo létá, se nacházejí celkem v sedmi vesmírech a leží od sebe nekonečně daleko ve třírozměrném prostoru, ale velmi blízko ve víceměrném hyperkosmu.“

Tarmin jen vytřeštil oči. Fwerekhg si všiml jeho úžasu a dodal: „Planety spojené hyperkanály nemusí nutně ležet ve stejných prostorech. Zrovna u *NARKY* je hezká hyperprostorová vidlička. Jeden hyperkanál vede z ní na Ravenang, který leží ve zcela jiném vesmíru. Druhý ji spojuje s Dajukérií, základnou našich Dajukévů, zase jiný vesmír. Poslední míří ke hvězdě Socoabera, souseda slavného Asuscionu. Opět další vesmír. Ten náš. Nachází se v něm většina planet Vznešeného Kruhu.“

„Z *NARKY* lze letět třemi směry?“ podivil se Tarmin.

„Když máš hyperlod', tak ano,“ potvrdila Txatyas, „ale začnu raději od začátku. Před stovkami tisíc let žila na *Narce* velmi krutá civilizace Asurianů, o které víme málo a samé dohady. Asuriané pokládali boj za zábavu a čest. Většina jedovatého života na *NARCE* vznikla z jejich válečných biotů. Asi před tři sta tisíci lety vynalezli hypermotory. Tlupy asuriánských nomádů začaly drancovat blízké světy. Bojovaly mezi sebou i s ostatními a válkami zničily celé okolí *NARKY*, zejména sousední oblast Asuscionu, která po nich nese název. Možná, že jejich války izolovaly i shluk hyperkanálů, ve kterém leží vaše Země. Ale není to jisté.“

Txatyas ukázala do prvního horního rohu mapy: „Přibližně ve stejné době jako Asuriané začala létat hyperprostorem i Planoucí Věčnost, ale místo válek prohlubovala spolupráci éterů a atomárů různých druhů, prováděla výzkum sítí hyperkanálů, hledala obyvatelné planety a dopravovala na ně bytosti z přeplněných planet. Nikoliv zadarmo. Planoucí Věčnost poutala osadníky na nových světech předivem vazalských závazků a plateb pachtovného, sice nevelkých, ale za to věčných. Získané prostředky půjčovala dalším, opět za různé závazky, a brzy se stala výběřčí poplatků ve většině blízkého hyperkosmu.“

Txatyas zdůraznila na mapě Narku a vykládala dál: „Vojska Planoucí Věčnosti se v boji odvahou a dovedností nevyrovnala Asurianům, ale oproti nim měla početní převahu danou četnými vazaly a postupně ovládla okolní hyperkosmos. Asuriané se před nimi stáhli na *NARKU* a zničili za sebou přístupový hyperkanál. Unikli Planoucím, ale nikoliv sami sobě. Na *NARCE* vymřeli asi před padesáti tisíci lety. Předtím se někteří z nich pokusili prolomit svou izolaci a odletěli z *NARKY* přes mezihvězdný prostor. Dostali se do vašeho shluku hyperkanálů, doskákali jimi na Zem, na níž našli podmínky podobné svému domovu.“

„Lidé jsou jejich potomci?“ užasl Tarmin.

„Pochybuji, asurianští atomáři byli vysocí mnoho vašich metrů a váhu svého těla vyrovnávali levitací,“ zobrazila pestře, „možná, že vás nějak ovlivnili, ale dětmi těžko, spíš válkami. Dajukévové zkoumali pustou planetu v hvězdné soustavě Země. Našli na ní stopy po bojích Asurianů. Je samotné už ne.“

„A Tyasvaran je vazalem Planoucí Věčnosti?“ zajímal se zvědavě. Txatyas se prudce zavlnila a výrazně ukázala: „Býval. Naštěstí už dlouho není. Dnes znak *Planoucí Věčnost* znamená nadávku, odkaz na věčné výběrčí pachtovného. Mnoho světů se časem naučilo formovat vlastní hypermotory a snažilo se vymanit ze závazků. Tyasvaran v tom uspěl před čtyřiceti třemi tisíci vašich let. Spolu s několika civilizacemi. Přidávali se k nám další, až vznikl Vznešený Kruh Bytostí, který v současné době spojuje devět set padesát jedna hvězdných soustav obývaných rozumnými bytostmi a bezpočet pustých planet.“

„A oblast Asuscionu patří také k vám?“

„Teď ano, ale není osídlená. Zahrnuje sto padesát dva hvězdných soustav. V dobách, když Asuscion býval ještě vazalem Planoucí Věčnosti, třináct soustav obývaly rozumné bytosti. Žily na světech poničených válkami Asurianů, plných písku a kamení, na nichž nebylo nic významného, jenom hyperkanál vedoucí na Dajukérii. Ten začínal v centrální soustavě Asuscionu a byl úzký, klikatý a příšerně dlouhý, prostě mizerný jako celá oblast. Nehodil se pro běžnou dopravu. Skrz něj proletěly jen lodě vybavené vysoce měrnými hypermotory. Asuscionu přinesl leda prokletí. Právě kvůli němu odmítala Planoucí Věčnost přijmout od oblasti Asuscionu výkupné a uvolnit jeho soustavy z vazalství. Nechtěla pustit hyperkanál z dohledu. Představoval jeden ze dvou přístupů od nás do jejích centrálních shluků. Ten lepší a více používaný vedl z Urertu.“

„Ustoupila?“ zeptal se Tarmin zvědavě.

„Ne,“ zobrazila teskně Txatyas, „Tyasvaran tehdy učinil politické máloměrstvo - nabídl Asuscionu vojenskou podporu. Jenže Planoucí Věčnost trvala na svých nárocích a u Asuscionu se začaly hromadit armády, jedna sousedů Asuscionu, kteří podpořili úsilí Tyasvaranu, a druhá složená z věrných vazalů Planoucí Věčnosti. Do války se nikomu nechtělo, a tak se usilovně jednalo. Sto třicet pět let si diplomaté obou stran vyměňovali úžasné struktury. Záznamy hovorů o Asuscionu jsou moc slavné dílo, které se dodnes studuje, ale má smutný konec. Postaral se o to ten křivoměrný hyperkanál z Asuscionu a povýšenost Planoucí.“

„Povýšenost?“ podivil se Tarmin.

„Byli jí pověstní,“ zobrazila Txatyas, „prohlašovali se za první civilizaci hyperkosmu a neradi ustupovali, i když v případě Asuscionu neměli velkou šanci prosadit svoje nároky. Proto si vytyčili nesmyslný požadavek - zničit hyperkanál vedoucí z Asuscionu na Dajukérii, aby měli záruku, že nebude zneužit proti nim. Naši odborníci je od toho zrazovali. Hyperprostor kolem Asuscionu nesl následky válek Asurianů a byl značně labilní. Ale Planoucí urputně trvali na svém a nakonec se veškerá jednání točila pouze kolem otázky zničení hyperkanálu. Pak nastala zkáza.“

„Došlo k boji?“ zeptal se Tarmin zvědavě.

„K boji? Nevím, jestli se to tak dá nazvat,“ vstoupil do diskuse Ecdy hranatými znaky, „před dvě stě šedesáti cykly se obě armády vzájemně sešrotovaly a rozmlátily přitom kus vesmíru.“

Ecdy tentokrát nepoužil lidský rok, ale cyklus, běžnou éterskou časovou míru. Trvala přes dvacet sedm pozemských let. Tarmin si dvě stě šedesát vynásobil dvaceti sedmi a dostal sedm tisíc dvacet let. Váhavě se otázel: „Jak často jsou u vás podobné srážky?“

„Asuscion byl poslední velkou srážkou,“ promítla Txatyas, „netoužíme po jeho opakování.“

„A kdo zvítězil?“ otázel se Tarmin kostrbatými znaky.

„Nikdo,“ odpověděla mu opět Txatyas, „dokonce se ani přesně neví, proč boje tenkrát začaly. Má se za to, že Planoucí Věčnost zničila hyperkanál vedoucí z Asuscionu na Dajukérii, bez varování a navzdory výstrahám odborníků. Nestabilní hyperprostor se zásahem rozvířil, poruchy narušily celou oblast Asuscionu a nastalý zmatek dal popud k vojenským operacím, během kterých se hyperprostor zhroutil úplně. Obě armády v něm zmizely a obývané soustavy Asuscionu se změnily v pustiny. Navíc se zablokoval i druhý hyperkanál, který začínal na Urertu. Odhaduje se, že při zkáze zahynulo pět set miliard bytostí. Dodnes se neobnovil přístup do centrálních shluků Planoucí Věčnosti. Naštěstí! Odveta za Asuscion se nekonala.“

„A váš Vznešený Kruh je dnes jedinou říší ve vesmíru?“ zeptal se Tarmin nejistě.

„Zdaleka ne,“ ukázal pestře Fwerekhg, „ale ostatní jsou moc daleko. Pokud někdo nevymyslí lepší způsob cestování vesmírem, než tu zdoluhavou a primitivní dopravu hyperkanály, kterou dnes používáme, tak v dohledné době žádné větší střety nehrozí.“

„Aspoň tak. Žijete v míru,“ oddechl si Tarmin.

„Rádi si o něm promítáme,“ ukázal mu Ecdy ironicky zabarvený řetězec znaků, „ale války vedeme pořád. Je nás devět set padesát jedna civilizací. Mezi nimi se vždy najdou nějaké neřešitelné střety zájmů a kvůli nim se občas roztříská kus nějaké planety. Naši vojevůdci se přece musí cvičit, aby byli stále připraveni. Co kdyby se náhodou opět obnovily cesty do Planoucí Věčnosti?“

„Ztuhni!“ napomenula ho Txatyas, „armády většinou stíhají zločince. Ty a Fwerekhg o tom dobře víte!“

Tarmin pozoroval obláčky éterů. Lidstvo si vysnilo nebe plné dobrých a laskavých bytostí. Našlo hyperkosmos nacpaný problémy a historiemi končícími pustými planetami s hromadami koster, mezi nimiž se nehonily krysy. Nepřežily.

„A kdo jsou ti Dajukérové?“ zeptal se váhavě.

„Nevíme, pouze to tušíme,“ ukázala Txatyas pomalu, „zkáza u Asuscionu stvořila řadu nepřátel. Nejvíce proklínaná je Planoucí Věčnost. Její izolace uvolnila z vazalství stovky planet, ale tisíce světů zmizely z našeho dosahu. Hyperkosmos se rozštěpil. Další nenáviděnou skupinou jsou Asuscionané, jak se dnes nazývají všechny bytosti z oblasti Asuscionu, které přežily zkázu, bez ohledu na jejich původní domovy. Musely se přesídlit na jiné planety. Vyčítá se jim, že kvůli nim zahynuly miliardy a oni jsou za to málo vděční. Asuscionané naopak lkají za svými ztracenými světy a opěvují zmizelé hory písku a kamení, na které si dříve stěžovali. A občas se mezi nimi najdou fanatici toužící po od-

vetě. Planoucí Věčnost je pryč, a tak svou zlobu směřují na Tyasvaran. Vyčítají mu, že jeho zásah se stal příčinou celé zkázy.“

„A Dajukéovové jsou skupinou Asuscionanů!“ dovtípil se Tarmin.

„Je to pravděpodobné,“ potvrdila, „rozbouřený hyperprostor se uklidňoval pomalu. Staré hyperkanály se neobnovily, ale vznikly nové kolem *NARKY*, dávné planety Asurianů. Před několika sty lety ji dva hyperkanály spojily se Socoaberou a Ravenangem a tím ukončily izolaci vaší Země. Třetí hyperkanál se udělal do soustavy Dajukérie, podle níž si Dajukéovové dali jméno. Nachází se tam totiž poklad - pouštní planeta s vraky bitevních lodí, zahrabaných v písku, pozůstatků armád zmizelých u Asuscionu.“

„Avšak stále nevím, o co jde Dajukévům,“ připomněl Tarmin nejdůležitější problém. Už se téměř setmělo a znaky Txatyas zachytával s obtížemi.

„Chtějí se pomstít Tyasvaranu,“ ukázala mu, „formují v majlekenu víceměrné energetické nálože. Pracovala jsem na nich, než mě za pokus o útěk přeložili mezi atosedy. Nevím však, co přesně mají v úmyslu, tajili to, ale obávám se toho.“

„Ach tak!“ usmál se Tarmin, „váš útěk zachrání Tyasvaran, ale z lidí učiní méněcenné atomáry s příslibem, že se jejich postavení zlepší za tisíce let.“

„Mýlíš,“ promítla ostře, „náš útěk zachraňuje nás i vás. Nebezpečí visící nad *NARKOU*, které od dětství vnímáš, je skutečné. Narce hrozí hrůzná zkáza. Smrt v tom lepším případě.“

„Nechápu, co nás může protkat horšího než smrt? Otroctví, to už máme.“

„Šílenství,“ promítla výraznými barvami, „Dajukéovové vás sem dovezli, protože chtějí na *NARCE* oživit víceměrný formovač, energetické zařízení, které tu zůstalo po Asurianech.“

„Moment,“ zarazil ji Tarmin, „to nedává smysl. Proč by vozili lidi sem, když mohou přepravovat jejich energii ze Země!“

„Energii lze vozit, ale ne pro formovač. Není strojem, ale vířením živoucí energie tvořícím víceměrné výrobky výměnou za podíl na životě. Vstupuje do myslí bytostí a vnímá jejich prožitky. Je symbiontem celé planety. Spolupráce s ním přináší velké výhody, ale i značné nebezpečí. Formovač je citlivý na chování obyvatel. Například, na planetě musí převažovat spokojené bytosti nad nešťastnými, aby měl klidné vibrace, také na ní nesmí být velká trestanecká kolonie, jinak by přejímal touhy vězňů utéct.“

„Všichni místní nenávidějí *NARKU* a chtějí z ní pryč!“

„Vím,“ potvrdila Txatyas, „celá planeta se řítí do záhuby. Zejména evokace formovače, to je chvíle jeho oživení, je extrémně kritická. Když se živá energie vymkne z pod kontroly, nadělá z planety doupě šílených kreatur. Sama bych si na evokaci formovače netroufla a přitom se ve vyšších měřácích vyznám lépe než Dajukéovové, kteří nesvedou vytvarovat ani pořádný ochranný vir!“

„Proč tedy evokaci chystají!“ vybuchl Tarmin.

„Potřebují formovač na dokončení víceměrných náložů a taky na odblokování zbraní, které našli na vracích bitevních lodí. Jsou chráněné kódy, které lze zrušit jedině přeladěním ve formovači. To jim nikdo neudělá. Jedině bezměrové by někomu odjišťovali víceměrné vrhače schopné spálit celou planetu. Dajukéovové jsou v podobné situaci, jako právě ty. Ocitli se nazí uprostřed divočiny a chrání je pouze to, že nikdo nezná hyperkanál ze

Socoabery na *NARKU*. Zatím! První válečná loď, která *NARKU* objeví, je rozmetá. Bez mnohoměrných zbraní se neubrání. Proto vše vsadili na spuštění vlastního formovače. Buď se jim to podaří a uskuteční svůj sen o pomstě, nebo zahynou. Pokusem nemají co ztratit.“

„S živou energií nejsou lehkoměry,“ vložil se do hovoru Fwerekhg, „Defarii kdysi obývaly rozumné bytosti. Sídlily na temné hvězdě s mocným proudem síly. Až příliš mocným. Před veletucty cyklů tam evokaci zkusili, navzdory varování předních formovatelů. Víceměrný formovač se jim tenkrát vymknul zpod kontroly. Dodnes se vyprávějí děsivé historky o tom, co následovalo. Celá planeta zešilela a její bytosti se zdeformovaly. Změnily se v tu nejodpornější havěť ve vesmíru, mezi kterou se házejí krystaly s velezločinci. Jednou jsem Defarii navštívil. Ze zvědavosti. Potom jsem skoro čtrnáct cyklů sál energii poctivě.“

„Zajímavé,“ vyhodila pestře Txatyas, „asi navrhnou Rerezentantům Tyasvaranu, aby tam vozili lotry na pravidelné výlety.“

„Kde leží ten formovač Asurianů? Kosmoarheologové po nich nic našli, jen kameny,“ promítl Tarmin nejistě.

„Víceměrný formovač vířil tam, kde stojí majleken. A na *NARCE* zůstalo po Asurianech dost křivoměrstva, avšak většinou éterionské formy, které oči lidí nevidí. Možná, že tu dokonce žijí i potomci asurianských éterů. Dajukékové je náhodou zachytili.“

„Opravdu? Jací jsou?“ zobrazil udiveně Tarmin.

„Naštěstí to zatím nevím,“ zobrazila vesele Txatyas, „zdegenerovali se v étegiury, v prolhané a šílené divochy, kteří jsou veletuctokrát horší než vaši kanibalové. Libují si v ničení a taky týrání, zejména atomárů. Zalezli do jeskyní kdesi na severovýchodním cípu Norwicku a zamořili okolní krajinu svými válečnými bioty, abyste se jí vyhýbali. Bojí se Dajukévů. Ti na ně plánují uspořádat velký hon, až odtud odejde KosmoFlotila. Udělají tím mnoho pro dobro planety.“

„A jsou další kreatury?“ zhrozil se Tarmin.

„Něco se ještě schovává v oceánech a v podzemí,“ promítl Ecdy, „ale pláň Norwicku a Jiarlandu jsou většinou bezpečné a lesy tak napůl. Dajukékové to tady čistili důkladně, skoro čtyři cykly. V té době jsme jim s Fwerekhg už *radostně* pomáhali. Dnes je tu *Nový Eden* oproti dřívějšíku.“

Už se zcela setmělo. Tarmin si prohlížel temné obrysy éterů. Jejich tvary už neviděl. Nakonec se zeptal: „Co mám udělat?“

„Dopravit naše válce do lidského hyperpřístavu,“ promítna Txatyas tentokrát už přímo do Tarminovi hlavy, „všude budou éterské patroly a sběrače. Hlavně kolem vašich osad. Před jejich detektory máme šanci pouze uvnitř pouzder a to ještě jen tehdy, budou-li uzavřena v krabici pokryté složitými ochrannými vzory. Doufám, že svedeš měnit tvar dřeva?“

„Řezbářství? Tak trochu,“ promítl šedě a zvukovou řečí dodal sám pro sebe: „Lidstvo mě za to prokleje.“ Do Gwang to nepřeložil. Nemýlil se. Hodní strýčkové na Narku opravdu nepřiletí. Místo nich dorazil šílený sen Dajukévů o pomstě za dávný Asuscion a spolu s ním naděje pro Narčany stát se buď stádem šilenců, nebo v opačném případě méněcennými atomáry. *Nadějně vyhlídky na zmršenej boj pro zmršenej sen!*

„Musí přece existovat lepší řešení!“ syčel Tarmin zlostně, ale zbytečně probděl celou noc. Nic kloudného ho nenapadlo, pouze smutná myšlenka na písky Dajukérie, pod nimi ležel poklad v podobě starých vraků plných víceměrných zbraní.

- - - III. intermezzo

Velvyslanec KosmoFlotily Harpeg Ageru svíral dlaněmi tupou bolest ve své hlavě. Hrbil se v křesle a očima těkal po trojici krychlí projektorů, které zářily v prostoru před ním. Koutky úst mu ochable visely dolů a vytékal z nich čůrek slin. Třásl se. Cítil v sobě sípavý dech blízké smrti. Šedesát pět let by mu k ní snad dávalo důvod, avšak jeho zoufalý stav věk nezavinil, pouze podpořil.

Dlouhá léta stál Harpeg Ageru na Novém Edenu v pozadí událostí. Nikdy se neoháněl silou. Teď musel. Nastala výjimečná situace, která ho donutila rozlepit obálky ukryté v trezoru a vytáhnout z nich mimořádná pověření. Vláda Nového Edenu se před nimi pokorně sklonila. Nikdo se neodvážil ignorovat pokyny muže, který mohl jediným slovem zastavit dopravu hyperprostorem. Harpeg Ageru teď velel elitnímu i pravidelnému vojsku, mohl prohledat jakýkoliv dům, kohokoliv uvěznit a popravit bez soudu, vyžádat si posily z Ravenangu. Směl prostě cokoliv, co on sám považoval za nutné k překonání krize. KosmoFlotila ho vybrala, poctila ho svou důvěrou a svěřila mu obrovskou pravomoc diktovanou nutností. Nešlo čekat týdny na pokyny ze Země. Harpeg Ageru hořce zklamal. Znal, čím krizi řešit, ale nikoliv jak.

„...měl tajný úkol...“ zasténal hlas z pravého projektoru. Analyzátor řeči zachytil důležitou informaci a automaticky zesílil zvuk z výslechové cely. Velvyslanec s nadějí přilepil oči ke stěně obrazu, který ukazoval nahé tělo v průhledné samosvorné kazajce. Stálo upoutané za ruce k tyčím nad hlavou. Svěrky mu kotvily rozkročené nohy k podlaze. Z kůže mu trčely desítky vývodů tenkých jehliček spojené kablíky s velkým panelem na stěně. Vzaly postavě lidství a změnily ji na štetinaté X. Hlavu jí držela rudá helmice, která zahrnovala projektor, mozková tykadla a pachový generátor.

Zobrazená osoba prodělávala výslech pomocí neurosond. Každou reakci jejího organismu snímaly desítky čidel. Počítač vyhodnocoval odezvy těla a vytvářel pro něj iluze pomocí obrazů, zvuků, doteků i vůní. Klidně vám nasimuloval debatu s Bohem na Onom světě nebo zážitky z milostné noci s obživlou haldou šterku. Neurosondy nešlo oklamat. Každý řekl vše, co věděl. Pokud něco věděl. Dokonce i pouhá zmínka o nich často změnila otrlé vrahouny v usazené kajícníky.

Technika dokázala zabíjet hrůzněji než zvířata. Lidé se proto báli neurosond více než pádu do hnízda kusadláků. Mýlili se. Málokdo znal pravdu. Vyšetřování netrpěli. Jejich jazyk nepoháněla hrůza z bolesti, ale neuvěřitelná rozkoš. Tajemství výsledku pomocí neurosond leželo v narkotikách a psychodrogy z Narky neměly v tomto směru konkurenci. Stačilo podat jejich vhodně namíchanou kombinaci a mysl lotrů se upoutala k jediné myšlence, se vším se svěřit. Mluvili a mluvili. Každé slovo, které sdělili, je přivádělo k extázi blaha.

Složitá elektronika neurosond nemučila. Hlídala pravdu. Pod vlivem drogy se odsouzení snažili zavděčit. Snadno sklouzávali do světa fantazie a museli se vracet do reality. Pokud počítač detekoval, že utekli od skutečnosti, promítl jim obraz kárající postavy, kterou vybral podle nálady a nátury sledované osoby. Když sdělili důležitý fakt, obdařil

je gesty vděčnosti. Dále pečlivě analyzoval jejich výroky a kladl otázky. Sporné nebo zajímavé body předkládal k posouzení elitním operátorům.

„...vyhlásil válku Skrymorům. Halucinacím. Viděl je při Děsech. Jako kluk, když mu bylo třináct...“ drmolil hlas z cely závratnou rychlostí. Zase nic. Analyzátor opět utlumil zvuk z cely a pečlivě porovnával obsah výroku s předchozími projevy. Všechny odchylky v normě. Velvyslanec zlostně mávnul rukou na vedlejší projektor, který ukazoval soudní výslechovou celu a pokynem zesílil zvuk.

„...poslal mě k čertu, když jsem na něj šáhla. Bolelo to...“ řinulo se nesmyslné blábolení. Vypojil to. Nic. Nic. POŘÁD NIC! Harpeg Ageru objal svým zoufalým pohledem oba projektory. Ukazovaly výslech dvou zatčených osob ženského pohlaví. Než to začalo, jedna svým zjevem rozechvívala srdce, druhá žaludek. Nyní obě vypadaly stejně. Pouhé rozbředlé trosky strhané z přemíry rozkoše, které se jim dostávalo. Harpeg Ageru se zamyslel nad touto zvláštností světa. Krása se nesnášela s extrémem. Patřil k nim i věk. Půvaby plně rozkvétaly až rozpuku mládí a časem padaly do ohyzdnosti. Vzhled uměly zachovat pouze peníze a mládí dovedly vrátit jedině transpersonace. Proč nekonečně moudrý Bůh ve své prozřetelnosti ustanovil takový zákon? Harpeg Ageru miloval podobné otázky a bavil se hledáním vlastních odpovědí. Tuhle měl zvlášť rád. S rozkoší se nad ní zasní. Nejspravedlivější nepochybně prodlužuje bytí úspěšným. Odděluje tak zrno od plev, množitele svěřeného talentu od bezcenných lenochů. Ano, povzdech si v duchu Harpeg Ageru, kdo se neosvědčí v získávání majetku, nemá právo na dlouhý život. Spravedlivý zákon přirozeného výběru.

Velvyslanec opustil svoje oblíbené úvahy nad smyslem života a s bolestným výrazem ve tváři se vrátil ke skutečnosti. Sklouzl pohledem na poslední projektor, který znázorňoval výslech čtyřadvacetiletého mladíka. Jeho tělo se zřetelně chvělo bezmezným blahem a do daleka vysílalo závratné opojení, které mládenec právě prožíval. Velvyslanec na pár vteřin zesílil zvuk.

„...klečel a škemral o přístřeší...“ zněl zběsilý tok řeči. Podle indikace vyšetřovaný vykládal toto už po páté. Žádný rozdíl. Vše v normě. Pusto a prázdno. PUSTO A PRÁZDNO! Poslední trojice z devíti zadržených. Šest jich už pohltily kremační pece. I tito se k nim brzy připojí. Jsou na neurosondách skoro tři hodiny a jejich organismy brzy zkolabují. Zemřou uprostřed závratného opojení. Musí se tak stát, aby neprozradili tajemství neurosond. Jejich smrt bude chránit legendu o hrůznosti výslechu, která vznikla v dobách, kdy ještě neexistovaly psychodrogy z Narky. Tehdy odsouzení opravdu trpěli. Nyní by jim mnozí záviděli. Devět životů obětovaných pro zachování přízraku strachu. A asi zcela zbytečně.

„Teroristickéj šmejde! Maříš životy nevinných!“ zasyčel velvyslanec na němé projektory a sepjal zoufalstvím ruce: „Bože, proč jsi jenom dopustil takovou zkázu!“

Před očima velvyslance se znovu rozeběhly hrůzné momenty jeho posledního rozhovoru s jednatelem *Neznámých*. Před pouhými třemi týdny. Děsivé setkání se konalo venku, přímo u letadla na betonové terase. Nezavedli ho ani dovnitř. Jednatel ho zaskočil

nepřipraveného. Promluvil na něho bez pozdravu, hned jak vyšel z pancéřovaných dveří pevnosti: „Blahopřeji. Váš agent tentokrát uspěl.“

„Zřejmě půjde o omyl. Prosím, o bližší upřesnění!“ odpověděl mu velvyslanec zaraženě, nicméně profesionálně. Ještě se ovládal.

„On se s vámi nespojil?“ usmál se jednatel záhadně.

„Opravdu netuším, o čem je řeč.“

„Vyslali jste k nám třináct špehů, kteří uměli přesunout vědomí a oklamat transpersonaci. Poslední uspěl. Přiznám, že z velké části naší chybou. Přeji vám proto hodně zdaru.“

„Ale my jsme k vám nikoho neposlali!“ vykřikl velvyslanec s předstíraným překvapením.

„Lžete, stále jenom lžete. Unavujete nás tím,“ odsekl otráveně jednatel a otočil se k odchodu. Rychlými kroky mířil zpět do černého otvoru.

„Prosím stůjte, vše se určitě nějak vysvětlí!“ běžel za ním velvyslanec. Dostihl ho až těsně u pancéřovaných vrat. Jednatel se pomalu obrátil. Z jeho výrazu vyvěrala zloba. Ostře odměřoval slova: „Za šedesát let jsme vám nikdy nelhali. Netvrdím, že se vám svěřujeme se vším, ale pokud něco řekneme, je to pravda!“

Harpeg Ageru suše polknul. Pro tuhle situaci mu chyběly pokyny. Bleskurychle zvážil všechny možnosti a potom pokorně připustil: „Dobře, připouštím, že jsme k vám pár zvěďů poslali, ale posledního před pěti lety. Pokud se objevil další, není od nás.“

„Opět lžete. Toho mladička z Gilgameše jste připravovali vy!“ vybuchl jednatel. Velvyslanec si pamatoval, že v okamžiku, kdy uslyšel slovo Gilgameš, se mu podlomila kolena. Zahalila ho černá mlha a málem upadl. Přízrak oné prokleté lodi strašil jeho životem. Podobal se legendárnímu Bludnému Holanďanu. Právě kvůli němu padl jeho předchůdce. Bohužel, jméno Gilgameš nevzal s sebou do hrobu a zůstalo zde plné rozkladu. Lod' Mrtvých. Ze všeho kolem ní vanul odporný puch a přinášel problémy. Teď slovo Gilgameš vzalo velvyslanci profesionální tvář. Zmateně koktal: „Prosím... o ničem... nevím... co se stalo?“

Jednatel ho svou reakcí přivedl téměř k infarktu. Nepásl se na jeho zděšení, jako to s oblibou dělal dříve. Lehce zbledl a zádumčivě pronesl jakoby z dálky: „Včera utekl. Odnal s sebou čtyři pouzdra s velmi nebezpečným obsahem.“

Šok. Obrovský a nesmírný. Za padesát let kolonizace Nového Edenu vyškolila KosmoFlotila dvanáct agentů. Vybrala je z těch nejlepších možných. Jejich výcvik vedli špičkoví odborníci. Svě super zvědy poslala k *Neznámým*. Všichni zmizeli beze stopy. Najednou někdo cizí uspěl.

„Jaká pouzdra?“ soukal ze sebe roztřeseně velvyslanec. Jednatel vylovil z kapsy dlouhý válec a řekl suše: „Vezměte si ho. Tenhle vám věnujeme darem. Budete jich mít pět podobných. Místo hypermotorů.“

„Nerozumím... Prosím... co obsahuje?“

„Uvnitř tohoto obalu jsou viry pro úpravu očí. Po nich uvidíte éterionské bytosti. Už delší dobu o to přece usilujete.“

Velvyslanec zesinal: „Vy... o tom... víte?“

„Ach tak, stále vaše přesvědčení, že jste geniální lidstvo obklopené vesmírem plným blbců,“ odsekl ledově jednatel.

Možná, že to zavinil hrubý nediplomatický výraz *blbec* nebo přece jenom zbytky sebekontroly, ale velvyslanec se po výroku jednatele vzpamatoval. Opět se k němu vrátila jeho profesionální tvář. Rychle přemýšlel. Budiž, *Neznámí* objevili jejich tým senzibilů. Skládal se z duchařů a vizionářů, kteří měli od přírody dar vidět přízraky. Za padesát let své činnosti na Novém Edenu zdokumentovali veškeré aktivity zvláštních cizinců a předložili stovky hypotéz, které nešlo ani potvrdit, a ani vyvrátit. Bohužel, hlavní cíl výzkumu nesplnili. Konstrukce technického zařízení na zobrazení pohybů neviditelných bytostí se jim nezdařila. Nyní *Neznámí* sami nabízeli vhodný prostředek.

Velvyslanec pouzdro se zrakovými viry nepřijal. Země potřebovala hypermotory. Na-dechl se a s klidnou tváří odpověděl: „Pane jednatele, opravdu zde máme skupinu pozorovatelů vašich aktivit. Dívají se, nikterak vám neškodí. Z velké části zkoumají Děsy, které trápí zdejší dospělé osadníky. Jsou vyvolané vašimi aparáty, které montujete na jejich záda. Zajisté chápete, že máme o své lidi starost. Neznáme účinky vašich přístrojů.“

„Jmenují se engosy. Pouhá nutnost. Kdybyste dodrželi smlouvu a žilo zde sto milionů lidí, nemuseli by se vůbec používat.“

„Smím znát, k čemu engosy slouží?“ zeptal se ho velvyslanec překvapený nečekanou sdílností obvykle mlčenlivé protistrany.

„Stimulují myšlenky na sexualitu, aby se zvýšila porodnost. Jako důsledek vámi chybně provedeného transportu zde umírá přes polovinu mláďat. Průměrná samice musí za život porodit aspoň šest potomků, aby se zdejší počet obyvatel zvyšoval,“ odsekl jednatel nezúčastněně.

„To je jejich jediný účel?“ těžil velvyslanec z náhlé hovornosti.

„Nikolivěk. Rádi vám vše prozradíme, pokud dodržíte smlouvu a místo technologie výroby hypermotorů si za odměnu vyberete informace o engosech,“ roztáhl jednatel rty do úsměvu, ale jeho tvář nenesla stopy veselí.

Na zmínku o dodržení smlouvy velvyslanec ihned zareagoval. Naštěstí měl čím, neboť výkonná rada KosmoFlotily dospěla k řešení. Po dlouhém a nepříjemném jednání nakonec zvítězil rozum, i když pouhou převahou tří hlasů. Rychle předložil jednatele výsledek: „Jsem oprávněn nabídnout vám jako doplatek další planetu, dle vašeho výběru Prométea nebo Jitřenku. Na každé z nich žije přes tři sta milionů kolonistů. Lehce nahradí chybějících šedesát milionů.“

Jednatel zavrtěl hlavou: „Nezajímají nás. Potřebujeme pouze sto milionů kusů, ale tedy na Novém Edenu.“

Velvyslanec si povzdechl. Nechápal, co je na téhle jedovaté díře tak mimořádně důležité, ale neptal se na to. Věděl, že by mu nic neřekli. Nerad kladl zbytečné otázky. Raději navrhl: „Máme tisíc hyperlodí. Za pár měsíců na Nový Eden dopravíme žádaný počet násilím. Stačí pouze vaše svolení.“

„Stále si nerozumíme. Netoužíme po koncentračních táborech.“

„Pane jednatele, nesmírně nám komplikujete úkol. Trváte na dobrovolnících. Odmítáte trestance.“

„Nechceme zde vězení, ale spokojenou a samostatnou společnost. Už jste sem přivezli násilím několik skupin. Dělalí jedině problémy.“

„Vy jste ale i proti moderní medicíně. Snížila by úmrtnost. Počet dětí by se rychle zvýšil,“ nevzdával se velvyslanec.

„Vaši slavná medicína znamená závislost na dovozu léků. Kromě toho stejně nedokáže opravit chyby v genech. V masovém měřítku to umí pouze zákon přirozeného výběru. Jedině ten dokáže napravit škody způsobené vaším hloupým transportem bez virových ochran.“

„Virové ochrany jsou pro nás politicky neúnosné. Mají příliš vysoký počet mrtvých. Jejich zkouška na Gilgamešovi dopadla katastrofálně. A štít proti vícerozměrnému hyperzáření jste nám nedali!“ rozhodl velvyslanec nešťastně rukama.

„Výroba hyperštítu, o kterém mluvíte, je mnohem obtížnější a nákladnější než stavba celého tisíce hyperlodí. Ani my si nemůžeme dovolit taková drahá zařízení a musíme používat viry. Připouštíme, že nejsou příliš zdařilé a po jejich aplikaci umírají desítky procent ošetřených. V současné situaci ale nemáme lepší, a proto je nutné smířit se s úbytkem osob při jejich použití. U nás se s tím prostě počítá.“

„Pro naši kulturu je podobný postoj nepřijatelný,“ vzdychl velvyslanec a s pokorným pohledem, pečlivě nacvičeným před zrcadlem, pronesl: „Berete nám všechny možnosti, jak zde rychle zvýšit počet lidí za čtyřiceti milionů na sto.“

„Časem se sami namnoží. Do té doby budeme považovat smlouvu za nedodržanou z vaší strany,“ pronesl temně jednatel. Velvyslanec pocítil pot na svých zádech. Obyvatelstvo na Novém Edenu přibývalo o pouhé dvě procenta ročně. Na sto milionů by se tímto tempem dostalo nejdříve za čtyřicet šest let. Se stísněným pocitem se zeptal: „A hypermotory?“

Odpověď, kterou slyšel, zněla v jeho uších jako rachot zborcené klenby. Skoro omdlel, když mu jednatel chladně sdělil: „Podle uzavřené smlouvy máte komory rezonátorů ve vašich hypermotorech pouze zapůjčeny. Vaším majetkem se stanou spolu s technologií jejich výroby až po splnění závazků, které máte vůči nám. Proto za čtyři měsíce dočasně zastavíme jejich provoz. Obnovíme ho, až se na Novém Edenu zvýší počet obyvatel na sto milionů.“

Velvyslanec v polovičních mrákotách bojoval o svůj život. Vyschlým hrdlem ze sebe vysoukal: „Prosím, to ne... Dejte nám ještě šanci... Přece... kvůli jedné chybě...“

„Nikoliv chybě. Toho mladíčka z Gilgameše pokládáme za vaši úmyslnou sabotáž. Jsme přesvědčeni, že je vaším agentem.“

„My s tím nemáme nic společného! Hned celou věc prošetříme!“

„Nezajímá nás to.“

„A ty válce, co vám ukradl?“

„Kdybych otevřel ten, co mám v ruce, vypustím viry na úpravu očí. Bez regulace počtu se za pár dnů přemnoží. Jak jste zjistili na Gilgamešovi, přemnožené viry proti hyperzáření nechávají naživu pouze deset procent zasažených. Zrakové viry pouhé procento.“

Harpeg Ageru se propadal do depresí. Jenom s námahou a zcela přiškrceným hlasem pronesl: „Vymaže Nový Eden!“

„Máme tu čidla. Zde jsme schopni rychle zasáhnout. Pokud by se ale ukradené válce dostaly na palubu některé vaší hyperlodi na Ravenang, mohly by napáchat nedozírné škody.“

„Prosím vás, máte na ně nějaké detektory?“ zakvílel zoufalý velvyslanec. V duchu již viděl hory mrtvol na Ravenangu a mezi nimi rodinu své dcery. Jednatel lhostejně pokrčil rameny a prohodil: „Něco vám zapůjčíme. Poskytneme vám pět menších. Zachytí ukradená pouzdra s účinností devadesát osm procent. Velký snímač dostanete jenom jeden. Víc jich nemáme. Pracuje s jistotou a svým polem současně neutralizuje obsah válců.“

„Moc vám děkujeme.“

„Snímače fungují pouze na povrchu planety. Potřebují ke své činnosti přirozené gravitační pole. Umělá gravitace, kterou používáte na orbitální stanici, by jejich činnost rušila. Nainstalujte je především na kosmodromu. Půjčíme vám na to našeho technika. Dáme vám také záznam očního pozadí toho mladíčka. Prodělal úpravu zraku a jeho sítnice má teď velmi specifické rysy. Sejměte oči každému, kdo bude chtít z planety pryč.“

„Uděláme to tak. A pokud bychom pouzdra našli, brali byste to jako ukázkou našich dobrých úmyslů?“

„Uvažovali bychom o tom.“

„A v opačném případě?“

„Snažte se opustit Nový Eden ve stanovené lhůtě a bez dalších problémů. Zaparkujte vaše hyperlodě kolem Země a čekejte. Až se zde zvýší počet obyvatel, zastavíme se u vás,“ pronesl ledově jednatel a bez rozloučení odešel do nitra tmavé pevnosti.

Slíbený technik přivezl snímače hned druhý den. Nacházel se v těle muže, kterého *Neznámým* prodali před dvěma roky. Při instruktáži hlavně ukazoval. Mluvil málo a pouze lámanou spenglish. Na otázky neodpovídal. Harpeg Ageru se usilovně snažil sjednat další schůzku s jednatelem. Bez úspěchu. *Neznámí* odmítali o čemkoliv jednat, dokud se ne-naleznou ukradené válce. Harpeg Ageru je hledal. Vojáci povzbuzení příslibem milionové odměny zběsile prolézali celý Norwick. Všude stály přísné kontroly. Nic. Harpeg Ageru prohrál svůj život.

Před hodinou u orbitální stanici zakotvila mimořádná hyperloď jménem Mávající Hvězda. Přivezla z Ravenangu nového velvyslance KosmoFlotily na Novém Edenu. Harpeg Ageru byl odvolán z funkce. Muž, který přiletěl převzít jeho úřad, právě seděl na palubě přípojného raketoplánu a klesal k povrchu Nového Edenu. S jeho příchodem definitivně mizel sen Harpeg Agerův sen o satelitu Fénix, kde zasloužili pracovníci KosmoFlotily dostávali nová těla jako odměnu za dlouhá léta, po která strážili tajemství letů hyperprostorem. Harpeg Ageru už nepatřil mezi vyvolené. Zklamal.

„Isabel!“ zasténal Harpeg Ageru a pohládl snímek rodiny své dcery, svého nejmilejšího dítěte. Pod jeho dotekem zobrazené postavy ožily a všechny se na něj mile usmály. Dvě holčičky udělaly drobné pukrle a dva patnáctiletí chlapci, dvojčata, mu zamávali. Úspěšný ravenangský průmyslník mu pokynul pravou rukou a levou paží k sobě přitiskl jeho kouzelnou dceru Isabel. Měla na sobě bílou řasenku a na štíhlých bosých nohách

průhledné vznášedky. Moc jí to slušelo. I malebný zámeček v pozadí vypadal nádherně. Hodila se k němu.

„Isabel! Proč jsi mě neposlechla,“ zahořekoval. Nabádal ji, aby zůstala na Zemi. Byla tvrdohlavá a energická stejně jako on. Přes jeho četná varování odletěla na Ravenang a teď ji tam čekala víc než samota. Harpeg Ageru pečlivě studoval situaci a s bolestí na duši vypracoval návrh řešení. Dojde-li k přerušení provozu v hyperkanálech, odloučené planety prodělají divoký vývoj. Nešlo na nich zanechat správce nebo vojáky, kteří by na ně dohlíželi. Léta samoty a napjatá politická situace by z nich snadno učinily nebezpečné diktátory. Blaho lidstva mohlo zachránit jedině bolestné řešení podobné skalpelu chirurga, který odstraňuje tkáň ohroženou nevyлéčitelnou nákazou. Pouze firmy KosmoFlotily umístěné na Zemi mohly zůstat dostatečně vyspělé, aby se staly vhodnými partnery pro *Neznámé*. K předání štafety nesmělo dojít.

Katovna nečinila problém. Neobešla se bez dovozu potravin. Sto milionů muklů na ní lehce umoří hlad. Harpeg Ageru se při té myšlence spokojeně usmál. Lidská verbež, která tam žila, si nic jiného stejně nezasluhovala. Další dvě planety, Prométeus a Jitřenka, závisely na dodávkách pozemské špičkové techniky a výrobky, které potřebovaly, tvořily dovedně volenou kombinaci. Ano, vedení KosmoFlotily se vyznalo. Všechna čest. Bez přísunu náhradních dílů se hospodářství obou kolonií brzy položí.

Jedině nezávislý Ravenang činil větší problémy. Naštěstí udělal taktickou chybu. Těžký průmysl budoval na planetě Rtuřce. Ta obíhala na protilehlé pozici k vlastnímu Ravenangu, na kterém směly stavět pouze čisté provozy a produkce potravin. Mezi oběma světy létala kyvadlová doprava. Stačilo rozbít jejich transportní lodě a z kolonie zbude ubohý zemědělský svět a nehostinná planeta, které neohrozí převahu Země ani za sto let. Pokud během přerušení spojení hyperprostorem dojde k tragédii a na Ravenangu se k moci dostane nějaký fanatik nebo mafie, půjdou lehce odstranit a bude snadné znovu tam obnovit demokracii. Harpeg Ageru pokýval smutně hlavou. Pokládal nepřijemný zásah ve své podstatě za pro dobrou věc pro osadníky Ravenangu.

„Isabel, má ubohá holčičko,“ zaplakal Harpeg Ageru a znovu sepal ruce: „Bože, čím jsme se provinili, že jsi tomu úchylnému teroristovi dovolil spáchat takové hrozné škody!“

Se slzami v očích vyndal další obrázek. Jeho syn Frederick z prvního manželství. Opatrné budižkničemu jako jeho máma. Vzal si přitroublou holku, nabouchal jí jednoho haranta povoleného pozemskými úřady a za další dva zaplatil tučné pokuty. Po nich mu zbylo leda na chatrč na okraji pouště. A přesto se bude mít lépe než snaživá Isabel. Velvyslanec vzdychl. Pokorně se sklonil a opět v duchu krátce zafilozofoval o vůli Nejspravedlivějšího, o Zemi zahrnuté jeho nekonečnou milostí.

Firmy KosmoFlotily kontrolovaly sedmdesát procent hospodářství Země. Vlastnily zásoby prvotřídních materiálů na dvě stě let. Při trošce šetření možná i na víc. Na Marsu už deset let pracovala jejich první továrna na vzduch a druhou tam dokončovali horečným tempem. Ve sklenících na Měsíci se pěstovaly záplavy jídla. Sahara a Amazonská poušť se opět zalesňovaly. Likvidovaly se skládky odpadků a vyhazovaly do kosmu. Čistily se oceány. Země se měnila v ráj mezi hvězdami. Vyvolený svět, který Harpeg Ageru pokládal za spravedlivě odměněný za jeho úsilí o lepší zítřky lidstva.

„Generál John Lawar, mimořádný zmocněnec vše-governéra KosmoFlotily,“ ozval se strohý hlas elitáka Gerarda.

„Bože, milostivě přijmi duši svého věrného služebníka, který se celý život staral o blaho svých bližních,“ pronesl tiše Harpeg Ageru a polknul malou kapsli s psychojedem. Těžce vstal a obrátil se. U dveří viděl statného energického čtyřicátníka v uniformě generála hyperlodstva, nového velvyslance KosmoFlotily. Vedle něho stál v křečovitém pozoru elitní voják Gerard a držel generálovu příruční databanku.

„Vítám vás. Vše nutné k předání mé funkce jsem připravil zde,“ ukázal Harpeg Ageru na hromady fasciklů a memorů složených na velkém stole u stěny.

„Děkuji, jste velmi pečlivý. Vše si projdu. Kdybych potřeboval nějaké informace, zavolám vás,“ pronesl zdvořile generál. Pouhé pokrytectví. Z postavení, které Harpeg Ageru zastával, se povoloval odchod výhradně dvěma směry. Na ten lepší z nich už ztratil nárok. S jistými věcmi nemá člověk obtěžovat svoje okolí.

„Nevím... jestli vás uslyším.. podal jsem si přihlášku... do iwedagova penzijního fondu,“ pronesl Harpeg Ageru pomalu a pokusil se o žertovný úsměv. Nepovedl se mu. Na jeho tváři pokryté čůrky potu se místo něho zjevil bolestný škleb. Velvyslanec se rukama chytil za břicho a zařal zuby, aby nekřičel. Těžce padl na kolena a vzápětí udeřil čelem o podlahu. Zaryl prsty do koberce a sám pro sebe tiše zakvílel ztýraný křečemi: „Odcházím za Všemohoucím! Dělej, ty zatracenej psychojede!“

„Zastřel ho!“ nařídil generál Gerardovi. Nečekal na výsledek a přešel přímo ke stolu plnému věcí. Nevzrušeně si je prohlédl. Nezajímaly ho, od většiny údajů už studoval kopie. Když se ozvalo tiché prasknutí a sténání Harpega Ageru ustalo, ani se neotočil. Letmo prozkoumal návrh na řešení vzniklé situace, zanechaný na čelném místě. Ušklíbl se nad jeho obsahem a přešel k projektorům. Jedna z dvou vyšetřovaných byla již mrtvá, druhá a mládenec ještě žili. Z posledních sil zuřivě žvanili. Prodělávali své závěrečné extáze.

„Ať to zastaví!“ rozkázal generál suše. Gerard ihned něco řekl do mikrofonu na své uniformě. K vyšetřovaným přiskočilo pár postav. Generál se otočil zpět ke Gerardovi: „Co si o tom myslíš?“

Zaskočil ho tím. Gerard se zatvářil nechápavě a opatrně řekl: „Jsem voják, pane. Poslouchám rozkazy. Neuvažuji o nich.“

„Ale toho teroristu jsi znal? Proto jsem si tě taky vyžádal. Četl jsem, žes byl jeho kamarád!“

„Bavili jsme se spolu hodně, pane. Byl z farmy. Jako já.“

„Tvůj názor na něho? Máš přece nějaký?“

„To ano, pane.“

„Poslouchám.“

„Byl jako my, pane. Pěšec. Tutově znal o celé věci stejné hovno, jako ho vím já. Ani z něho bychom nic nedostali. A z jeho blízkých teprve ne. Moje holka by vám taky prd řekla.“

„Dvanáct našich agentů selhalo. On uspěl. Co o tom soudíš?“

„Na beton dostal lepší výcvik, pane. Jenomže od koho? Naše kluky trénují ti nejlepší instruktoři, co jsou k mání. Jeho pouze pár fanatických mnichů. To je málo. Musel ho doškolit někdo od přízraků. Utekl až za tři měsíce pobytu u nich.“

Generál se na Gerarda uznale usmál: „Dospěls ke stejnému závěru jako štáb. Občas není špatné přemýšlet. Časem, až tě povýší na velitele, se ti to hodí.“

„Děkuji, pane.“

„Naši průhlední *Neznámi* se perou mezi sebou a neúspěchy svádí na nás. Musíme vyčkat, kdo u nich vyhraje.“

„Pane, smím ještě poznámku?“ ozval se Gerard.

„Samozřejmě, Gerarde.“

„Jde o ten atorezonér, kterej jsme při prohlídce zabavili Azmayům. Patřil elitákovi Danymu, mému kámošovi. Padl při té akci na severovýchodě Norwicku. Jednou jsem si nechal od Tarmina popsat jeho setkání s lidojedy. Vylíčil mi ho dost podrobně a shodně s výpověďmi vyslychaných, pouze zaměnil atorezonér za ohňomet. To je pochopitelné.“

„Ano, četl jsem o tom v hlášení,“ zachmuřil se generál, „a co z toho vyvozuješ?“

„Ti kanibalové se nechali Azmayi nacytat jak telata. Lemplové jako voni by nepřemohli elitáka.“

„Mohli ten atorezonér najít,“ namítl generál.

„Pane, nejste z Narky,“ zavrtěl Gerard hlavou, „a proto neznáte místní potvory. Napadaj psychiku. Proti nim jsou energetický štíty na hovno. Deset elitáků se zrychlenými reflexy vydrželo na severovýchodě Norwicku tři neděle. Kanibalové by tam zdechli do půl hodiny. Pokud se tam potulovali, musel je někdo chránit.“

Generál se dlouze zamyslel a zamračeně pronesl: „Domníváš se, že kanibalové jsou agenti étegiurů, oněch nepřátel *Neznámých*?“

„Ano, pane. Nechápu jen, proč si étegiurové vybrali za špehy právě lidožrouty a ne sáhli po méně nápadné profesi.“

„Ve hře osudu je mnoho neznámých,“ pronesl generál pomalu a důrazně, „nezapomínejme ani na Všemohoucího. Snad bude i nadále nakloněn našim snahám. Jsem přesvědčen, že v ukradených válkách bude kromě virů, které jsou ostatně všude, i něco mimořádně důležitého, a proto je musíme najít za každou cenu. Zesílíme kontroly na kosmoportu. Přivezl jsem nejnovější testery očního pozadí a biodat. Toho teroristu vyženeme z díry, ať je, kde chce, i kdyby zalezl k samotným lidožroutům! Uspořádáme na něj takovou štvanici, jakou tahle planeta ještě nezažila! Musel by v tom být čert, abysme ho nedostali!“

Gerard kývl drobně hlavou. Intuicí vojáka tušil v pozadí celou armádu čertů. Očima sjel k projektorům. Mládenec a děvče, jediní kteří přežili výslech, se zmítali v křečích a stále zuřivě žvanili. Byli mladí. Napůl děti. Když se hlásil do armády, takhle si svou službu nepředstavoval. Teskně se díval, jak je čtveřice plynařů poutá na černé vozíky se značkami krematoria. Generál si všimnul Gerardova nešťastného pohledu a zeptal se ho: „A co si myslíš o tomhle?“

„Pane, pokud mohu bejt upřímněj, je mi z toho na blití. A klukům taky. Vod začátku bylo jasné, že ti zatčení věděj o těch válkách roztekly hovno. Váš předchůdce je přesto dal mordovat neurosondami, aby měl pocit, že něco dělá.“

Generál opatrně překročil mrtvolu bývalého velvyslance a zasmušile pronesl: „Nejsme politici. Neválčíme s civilisty. Ať vyšetřované vrazí do regeneračních děloh. Těch nejlepších, co seženou. Snad se vzpamatují. Pokud ano, odvezeme je domů. Tajemství neurosond nemohou ohrozit. Domorodcům z téhle jedovaté díry stejně nikdo nevěří. A pak, brzy tu nebude už nikdo, kdo by je poslouchal.“

„Provedu, pane!“ vyštěkl nadšeně Gerard a ihned sdělil příkaz do komunikátoru. Když mluvil do mikrofonu, přelétl po generálově tváři spokojený úsměv. Drobným ústupkem si naklonil celou elitní četu.

Kapitola 35 Letenka na orbit

Vzduchem se mihne bílý pendrek. Zaduní na hřbetě provinilce a modře zazáří. Vylétá z něho blesk a obkrouží svetr oběti. Chlap se láme v pase a s bolestným sténáním se kácí na záda jako padlá kráaska, zcela bezvládně a neschopen obrany. Dlouhá řada lidí, čekajících na kosmodromu na odbavení, se zmateně zavlní. Ti vpředu zděšeně ustupují. Zezadu se na ně tlačí hlavy lačné podívané. Dychtivě hltají další úder. Dopadá na břicho. Zasažený zavyje, chytí se za žaludek a v křečích vytírá podlahu.

Policista se napřahuje k další ráně. Ječící tlustá paní mu zadrží ruku. Muž zákona se zlostně otáčí a podráždí jí nohy. Žena padá čelem na podlahu a kolem ní se rozprchnou věci z kabelky, kterou držela přes rameno. Malé červené pouzdro doletí až k nohám zástupu. Menší pán ho tam obratně polapí a schová do kapsy právě ve chvíli, kdy tělo ženy nadzvedává silný kopanec. Doprovází ho pronikavé zapraštění žeber a vřeštění oběti, která se marně pokouší vstát.

„Nech ji, ty sadistickéj špinavče!“ vykřiknou z davu ústa mladé slečny, které ihned zacpe silná mužská ruka. Přední řady diváků stále zběsileji bojují se zadními. Četník opět zvedá obušek, aby dokončil započaté dílo. Skáče na něho desetiletý chlapec.

„Maminku ne!“ kvílí a věší se mu na paži. Policista ho shodí ze sebe a kolenem narazí na stěnu chodby. Kluk se k ní připlácne jako reklamní etiketa, jeho končetiny se rozletí podél omítky.

„Spratku!“ zařve strážce pořádku zlostně. Zkrotí dítěti ruce za zády a sáhne k opasku pro mukadlo, jak se říká náramkům, které působí zadrženému ukrutnou bolest. Chodbou zazní hlasité výkřiky diváků, kteří protestují proti surovému zásahu. Zápěstí policisty sevře černá rukavice.

„Mírněte se, seržante!“ zakřičí ostře eliták, který se zde nenadále objevil. Policista omluvně koktá: „Napadali mě! Neměli lístek!“

Eliták si ho nevšímá. Prohlédne chlapce a nabídne mu kapesník k utření krve, která mu teče z rozbitých úst. Pomůže vstát ženě, která těžce dýchá a sípavě kašle.

„Pane! Máme letenky,“ drmolí muž, který se zvedl z podlahy. Celý se klepe, když podává elitákovi barevnou fólii. Ten si ji krátce prohlédne a zeptá se: „Kolik jste za ně zaplatili?“

„Sto tisíc džifů, pane. Vyhráli jsme v loterii slevu,“ šeptá muž s bolestí ve tváři. Čiší z něho strach z toho, co uslyší.

„Nejlevnější rodinná letenka na Ravenang stojí tři sta tisíc. Podvedli vás. Měli jste trvat na ověření,“ odvětlí eliták.

Zdrcená rodina si s pláčem sbírá své věci. Eliták jim pomáhá. Když jsou hotoví, sdělí jim: „Stavte se na zdravotce. Vyrozuměl jsem je. Ošetří vás bezplatně.“

Tlustá paní se ani neohlédne a pouze táhle zasténá. Vede chlapce za ruku a druhou paží si tiskne na pohmožděný hrudník. Vleče se podél čekajících lidí. Skoro ani nevnímá menšího pána, který jí s provinilým výrazem ve tváři vrací její červené pouzdro s rodinnými hologramy. Za ní supí zbitý muž shrbený pod váhou zavazadel. Chodbou se nese

jeho zlostný hlas: „Zasraní podvodníci... Nemáme ani džíf... Vše jsme dali za lístky... Náš statek jsme prodali... Vepřouni mizerný... Já si je najdu... Upeču je zaživa... “

„Tak je to pořád, majore,“ povzdychne si seržant, „skoro každá pátá letenka je falešná. A když jim to řeknu, hádají se. Někteří i perou. A viděl jste. Za ošetření zdarma ani nepoděkovali.“

„Seržante!“ zařve na něho eliťák, „to vám nedává důvod, abyste třískal malé děti a lámal jejich matkám žebra. Nahlásím vás k raportu!“

„Jó, poslužte si! Už tři hodiny žádáme o vystřídání. A prdlajs. Jsme tu dva a blbinec kolem nás. A vod rána bez žrádla v hubě!“

„Všechny úseky jsou přetížené, nejenom váš,“ odpoví suše eliťák a odchází pryč. Policista za ním tiše zasyčí: „Ale největší rachota je v baru. Seděj tam stroječky jako seš ty a válej si koule.“

Eliťák ho určitě slyšel. Jeho upravené uši měly vysokou citlivost. Nedal to najevo. Ubíral se dál podél dlouhé fronty lidí čekajících na raketoplán.

„Další!“ zařval zlostně policista. Vyškubl ident a letenku z ruky pohublého muže a zavřel: „Irg Fogvar, člunař, třicet let.“

S nechutí si prohlédl ztrhanou tvář v barvě popela a oční bulvy pokryté slabými černými nitkami, kterým se říkalo Červí Radost. Znamení blízkého konce. Seržant otráveně zamířil na muže snímač tváře a očí, výmysl vedení kosmodromu, neúčinná věc, která akorát prodlužovala odbavení a tvořila fronty. Stroj hučel dobré tři minuty a potom vyhodil otazník. Snímanou osobu nenašel v databázi. To se dalo čekat.

„Zkurvenej šmejde, co fetuješ!“ zahulákal zlostně seržant. Řada zdejších psychodrog měnila charakteristiky očního pozadí a tváře. Snímače biodat u nich selhávaly. Na Narce u každé sedmé osoby.

„Smaragdovou Rozkoš, pane, abych měl něco ze života. Ale vezu dávku jenom pro sebe,“ vysoukal ze sebe Tarmin. Vytáhl z kapsy váček s dýmkou a sušenou drogou. Třesoucí rukou ho podával seržantovi, který mu vše opovržlivě vyrazil úderem pendreku z dlaně: „Tvý sajrajty mě nezajímaj, ty vyhulenče! Zdržuješ! Přiděláváš mi práci!“

Policista zlostně ťukal příkazy do počítače. Stroj po chvíli sdělil: „Návyk na Smaragdovou Rozkoš potvrzen. Registrován na identu před sedmi lety.“

„Máš kliku, ty páchnoucí hnilobo! Dej sem pazouru!“ zaburácel vztekle četník a ukázal na malou destičku na stroji. Tarmin poslušně položil dlaň na snímač. Chvěla se mu, přestože se snažil vypadat klidně. Mašina ji musela několikrát přejíždět paprsky, než z ní získala potřebná data. Teprve po čtyřech dlouhých minutách k Tarminově nezměrné úlevě odsouhlasila shodu otisků.

„Aspoň tak. Dobrý. Mrskni křusku do snímače! A hejbní sebou, ty zasranej vraku, nebo tě proženu pendrekem!“ trhl hlavou seržant. Tarmin vsunul svůj batoh do široké roury. Vedla skrz průhlednou přepážku, která uzavírala chodbu. Seděl u ní policejní desátník s interaktivní helmou na hlavě.

Na kraji roury trčel pokroucený orezlý plech. Instalovali ho tam určitě nedávno. Narýchlo ho chytili osmi přísavkami k plastiku. Nevedl od něho žádný drát. Vypadal jako kus pohozeného šrotu. Klamal svým vzhledem. Znamenal drahý víceměrný aparát, který dokázal detekovat přítomnost éterů. Znak pro jeho jméno se přepisoval jako Vyuwag a

Tarmin byl pravděpodobně jediný člověk, který to věděl. Pochyboval, že Dajukéovové sdělili KosmoFlotile jeho pravý účel. V duchu poprosil všechny bohy vesmíru o trochu štěstí. Vezl v křusce zatraceně horké zboží, které chránila pouze malá dřevěná krabička ozdobená neuměle vyřezanými motivy. Nikdy nevyňikal v řezbářství. Jestli je udělal za vedení éterů aspoň trochu přesně, měly by mírně zdeformovat prostor a oklamat Vyuwag i snímač obsahu zavazadel.

„Křuska v pořádku! Teď ty špíno, mazej dovnitř!“ nařídil desátník za počítačem. Upíral unavený pohled na stěnu. Seděl už deset hodin u snímače obklopený davem nervózních lidí. K zešílení.

Tarmin vstoupil posuvnými dvířky do svislého skleněného válce, který stál vedle roury. Na jeho stropě uviděl další Vyuwag. Dveře ve stěně válce se uzavřely. Vězel bezmocně uvnitř. Cítil, jak detektor pomalu snímá jeho tělo. Vnímал chvění engosu na své páteři, neviditelného éterionského biota, který mu kradl energii. Reagoval na pole Vyuwagu. Tarmin ho musel mít. Dospělý Narčan bez neviditelného zloděje na zádech představoval neobvyklý jev.

„Výstraha!“ ozval se strohý hlas stroje. Snímání se zastavilo a v kabině se rozsvítila rudá kontrolka. Tarmin sebou zděšeně trhnul. Vzápětí počítač dodal: „V levé horní kapse detekován nůž!“

„Pardon, pane!“ omlouval se Tarmin s úlevou. Vyndal zavírací kudlu a vhodil jí do odpadní šachty. Škoda jí. Většinu své výbavy nechal v úkrytu za městem. Na nožík zapomněl. Roura se otevřela. Oddychl si a vyklouzl ven před zamračeného seržanta, který stále nedůvěřivě zkoumal jeho letenku. Nakonec na něho namířil na něho konec pendreku a zasyčel: „Jenom na orbit a zpět! Odporná třesavko, nedoufáš snad, že vnikneš na černo na hyperlod!“

„Kdepak, pane!“ vrtěl Tarmin horlivě hlavou, „co bych dělal na Ravenangu? Jsem snad blázen? Fajfku Smaragdový tam účtují za rovnej tisíc. Tady si ji naškubu zdarma v každým lese.“

„A bude za víc, ty smrdutej vykouřenče!“ zašklebil se seržant jízlivě, „a časem zmizí z vesmíru úplně. Jen co si zasraná Narka odprdí do hajzlu! Tam už dávno patří a vyblití palice, jako seš ty, s ní!“

„Máte pravdu, pane. Zmršenej svět,“ příkyvoval horlivě Tarmin. Seržant ho ignoroval. Pořád koukal na jeho lístek a pak zasyčel: „Feťáku, proč vlastně letíš na orbitální stanici a nečekáš na svý zboží dole?“

„Špeditéři mě posledně obrali, pane. Mý věci prý nepřiletěly. Hovno, prodali je! Tentokrát utřou hubu, vepřouni! Sám si dohlédnu na vykládku mejch objednávek z hyperlodi...“

„Nech si ty svý kšeftařský žvásty a zmiz, ty hnusnej chcípáku, dřív než se z tebe pobleju!“ zařval seržant a svá slova doplnil zdviženým pendrekem. Druhou rukou udeřil do sensoru. Průchod ve stěně se otevřel. Tarmin rychle sebral svůj váček s drogou, který stále ležel na podlaze, a proběhl na druhou stranu. Propust se za ním opět uzavřela. Vzal z druhého konce roury svoji křusku. Hodil si ji na záda a odcházel do nástupní haly. Tlumeně skrz přepážku slyšel, jak policista volá další. Z dlouhé fronty lidí vyklouzla hubená paní. Vedla holčičku a chlapce. Vyšší muž podával policistovi jejich identity a leten-

ku. Sotva se Tarmin odbelhal pár kroků, zaslechl za sebou: „To není možný! Letenky jsme kupovali přímo zde na kosmodromu! Dali jsme za ně plnou cenu, tři sta tisíc! Proboha, zavolejte pokladní. Byla to taková drobná sympatická paní, určitě to potvrdí!“

Tarmin se neotočil, jen pro sebe vztekle zaklel „*zmršenej svět*“ a kráčel dál. Cítil se mizerně. Padesát sedm hodin čekal na odbavení. Celou dobu nespál, aby ho dav nervózních lidí nevyhodil z pořadí. Předtím si dvakrát zkusil zaplatit čekače, ale s místy ve frontě se tady podvádělo stejně tak, jako s letenkami. Nezbylo mu než vystát nekonečný zástup zcela sám. Na jaře trvalo odbavení u jediné přepážky zdejšího kosmodromu pár minut. Tehdy raketoplán létal pouze v neděli. Nyní startoval dvakrát denně a v každém z jeho tří set křesel se tísnili dva cestující. Poslední měsíc provozu linky Nový Eden - Ravenang připomínal šílenství.

„Zmršenej boj,“ zaklel Tarmin. Viděl sám sebe na zdi čekárny. Visel tam velký hologram, který nabízel deset milionů džífů odměny za dopadení Tarmina, alias Jaquela, úchylného teroristy a perverzního šílence. Pod plakátem stál hlouček lidí. Dotýkali se kontaktních plošek a zvědavě si vyvolávali otřesné snímky odporných zločinů, kterých se hledaný terorista dopustil. Kanibalismus, sadistické vyvraždění několika farem, zneužívání dětí, týrání žen. Z každého záběru čísel děs a šílenství. A taky lež. Ten jediný zločin, který Tarmin skutečně spáchal, tam chyběl. O ukradených tělech éterů se mlčelo.

Nemluvalo se ani o horečném běsnění, které odměna vyvolala. Norwick se hemžil vojáky a nadšenci. Před všemi osadami visely velké cedule ve stylu „U NÁS TA BESTIE NENÍ!“ a před nimi stály ozbrojené strážce na ochranu proti nájezdům lovců lidí. Tarmin unikl všem honcům a za sebou zanechal pouze třináct vytřeštěných očí. Potrestal je za svou neopatrnost. Ostatní oklamal. Měl mocné spojence, étery a Červí Radost.

Zatočila se mu hlava. Musel se pravou rukou přidržet stěny. Jeho tělo toužilo po nové dávce Smaragdové Rozkoše, ale na kosmodromu se kouřit nesmělo. Chvěl se mu dolní ret a cítil se na omdlení. Vnitřnosti se mu svíraly. Už nesmím, rozkazoval si v duchu. Změnil se v trosku. Ve tváři se podobal Irg Fogvarovi, své první oběti. Irg se provinil pouze tím, že měl to, co Tarmin nutně potřeboval k proniknutí na orbit. Ident, engos a peníze. Ve válce se dělá mnohé a ve zmršené ještě víc.

Irgovo tělo pohltila bažina a Tarmin si přivlastnil jeho totožnost. Bohužel, až moc věrohodně. Držel Irgův ident a znal část jeho vzpomínek. Éterové je přečetli. Měl i Irgovy otisky prstů. Vzory víceměrných energií nařídily jeho kůži, aby je vytvořila. Fetoval i Smaragdovou Rozkoš jako Irg. Právě kvůli tomu návyku si Irga vybral, jenomže psychodroga ho zamaskovala lépe, než si přál, a změnila ho ve stejnou trosku, jako byl zavražděný Irg. Ten ale k cestě na vrakoviště potřeboval dvanáct let. Tarmin pouhý měsíc. Jeho tělo, nedávno vyléčené z psychojedu, zareagovalo na Smaragdovou Rozkoš nečekaně prudce. Až podivně prudce. Podezíral z toho étery a jejich zásahy. Účel to ale splnilo. Tvář lidského vraku ho chránila před lovci lidí dokonale.

Tarmin se trásl vyčerpáním, ale neodvážil se v čekárně usednout, aby neusnul a nezmeškal přílet lodi. Pajdal po čekárně, aby se udržel bdělý. Překračoval spící lidi, vyčerpané po dlouhém stání ve frontě. Éterové mu pomoc nemohli, museli zůstat v úkrytu. Kosmodrom byl pro ně příliš nebezpečným místem. Polohlasně nadával na *zmršenej boj*. Jeho závazek vůči Txatyas naštěstí už brzy skončí, éterové zmizí v hyperprostoru a on

bude mít dovolenou. Zaleze si někam na kraj lesa, na místo, kde stromy ovíjejí popínavé výhonky Smaragdové Rozkoše, a bude si tam v klidu kouřit svou dýmku, snít a spát. Pošle celou Narku k čertu. A étery taky. A ostatní za nimi. On bude mít dovolenou.

Chodil po čekárně asi dvě hodiny. Těsně před soumrakem konečně zahřměly brzdné motory raketoplánu. Lidé vstávali a řadili se do fronty na nástup. Vycházeli ven. Snímače u vchodu je pečlivě počítaly, když dospěly k číslu šest set, opět uzavřely vstup. V hale zůstalo asi dvě stě lidí. Nezlobili se. Budovali si lůžka na výhodných místech u výstupu. Hyperloď na Ravenang odlétala stejně až za tři dny. Mají čekat nahoře nebo dole.

Díky svému chození se Tarmin ocitl u výstupu včas a prošel s pořadovým číslem čtyři sta dvacet jedna. Zcela vyčerpaný nedostatkem spánku i drogy, se belhal po betonové ploše plné puklin k malé štíhlé lodi ve tvaru velkého letadla. Stála kolmo na osmi teleskopických tlumičích, v pohotovostní poloze, se špicí namířenou k obloze. Kolem jejího rozpáleného povrchu se tetelil vzduch a uvnitř šuměla čerpadla chlazení. Jmenovala se Edenka a měla ubohých dvě stě metrů výšky. Nedosahovala ani poloviční velikosti Demokrata Solóna.

Edenka právě vysouvala rampu pro cestující. V temném otvoru dveří stála hrstka osob. Jakmile vystoupí, vejdou dovnitř noví pasažéři a loď odstartuje zpět. Zdejší kosmodrom poskytoval minimum pozemních služeb. Na Narce se nevyskytovaly zdroje paliva. Vše se vozilo z Ravenangu, a proto se na povrchu pouze doplňoval tekutý kyslík a vodík pro forsáž motorů během startu a provoz orbitální stanice.

Schůdky se právě dotkly země a pasažéři sjíždí dolů. Za nimi vybíhají dva elitáři a připevňují nad vstup několik velkých divoce tvarovaných plechů. Vypadají jako prostřílená křídla a mají plochu několika čtverečních metrů. Určitě je to detektor na étery, jenomže tenhle typ Tarmin neznal.

Váhá, co teď. Projde? Aparát je větší než Vyuwag. Bude citlivější? Ano, nebo ne? Netroufá si to odhadnout. Polohlasně nadává na zmršené étery, že mu o tomhle zmršeném snínači nic neřekli. Šťěstí, potřebuje tučnou dávku štěstí. Nezmršeného. Kde ho ale sebrat?

Zběsile se rozhlíží kolem. Jeho citlivé oči zaregistrují trojici mlhavých obláček vedle schůdků spuštěných z Edenky, dalších pět jich poletuje nad plochou a střechu odbavovací haly přikrývá velký mrak éterionského člunu, sběrače energie. Dajukévové lidem příliš nevěří a pro jistotu sami hlídají na kosmodromu. Nehmotná těla éterů nepoutá gravitace, ale hrubé éterionské pole planety. Výsledek je však stejný, bez pomoci rakety z ní neuniknou a jediný kosmodrom je zde.

„Zmršenej boj,“ kleje Tarmin zuřivě. Nutně potřebuje mluvit se svými étery, kteří jsou schovaní v jeho křusce, ale nemohou teď ven, musí zůstat v ochranném obalu a válkách. Jedině tam je nezachytí hlídka Dajukévů.

Z Edenky teď vystupuje sedm mužů. Míří k hale kosmodromu. Jdou kolem zástupu cestujících připravených k odletu. Odděluje je od nich řada pěti policistů, kteří stojí v desetimetrových rozestupech. Šest příchozích kráčí na lehko a mají na sobě uniformy orbitálů, poslední nese na zádech křusku s barevnou reklamou Ryc Gesaid, čtečky dat.

„Támhle je! Seberte ho!“ vykřikne Tarmin. Vyběhne z houfu a ukazuje prstem na Gesaida. Nejbližší policista ihned varovně zvedne pendrek.

„Podved mě. Dluží mi padesát kilo!“ řve dál Tarmin. Gesaid se otočí a zbrunátní: „Kretene, co to žvaníš. Jsem poctivej obchodník a ne vymrdlej vrak jako ty!“

„Hovnajz, mám tvůj úpis, omlátím ti ho vo hubu,“ zaječí Tarmin a hne se vpřed. Okamžitě uslyší rozkaz policisty: „STÁT!“

„HEJ! SBAL HO!“ vyprskne Tarmin na strážníka a udělá další dva kroky. Gesaid vybuchne. Vztekle zvedne pěst a zaječí: „Četnickej, fofrem šoujni to prolhaný hovado do lapáku, než mu zmydlím rypák na placku!“

Nad plochou kosmodromu zaduní zlostný hlas majora, který stojí o kus dál a dohlíží na nástup. Drží v ruce megafon a huláká: „Tady velím JÁÁ a na vaše kšefty SERU! S oběma NA VEJLET!“

Do Tarminova ramene udeří pendrek. Než se stačí vzpamatovat z rány jeden policista mu zkroutí ruce za zády. Vzápětí jeho tělem projede palčivá bolest od nasazených mukadel. Padá na zem, ústa mu plní roubík. O kus dál vidí Gesaida, který skončil podobně.

Policisté je oba hází na podlahu terénního vozidla. Leží vedle sebe, čely na tvrdé podložce a s křuskami na zádech. Auto šíleně drncá, jede divokou spleť ulic a odváží je daleko od podezřelých snímačů. V řevu motorů se ztrácí Tarminova naděje na odpočinek od téhle mizerné války. Neví ani, jestli udělal dobře, nebo definitivně prohrál. V poslední době se slovo *nevím* stává univerzální odpovědí na všechny problémy, které ho potkávají, a nejistota je jeho hlavním nepřítelem ve zmršeném boji za větší klece pro otroky.

Kapitola 36 Megahostina megalů

Zavalitý policista vyklopil Tarmina a Gesaida před polorozpadlým skladištěm. Beze slova vytáhnul z kapsy šoker a oba je s ním přešel po hlavách. Tarminovi se zatmělo před očima. Když opět přišel k sobě, měl sundaná pouta i roubík a ležel na břiše na prašné zemi. Policejní auto už neviděl. Od mukadel a podlahy vozu ho brnělo celé tělo. Na zádech měl stále svoji křusku. Sundal ji a otevřel. Nic v ní nechybělo.

Odplazil se ke zdi a posadil. Dva metry od něho zakašlal Gesaid, který vypadal podobně zbědovaně. Tarmin si nedůvěřivě prohlížel jeho robustní postavu. Nechtělo se mu předhodit ho éterům. Rozhodl se raději urovnat celou věc sám. Nadechl se a s maximálně omluvným tónem řekl: „Promiň, asi jsem si tě s někým spletl.“

„HOVNO! Potřeboval ses vypařit,“ odsekl Gesaid.

„Dám ti letenku na orbit. Je nepoužitá. Platí ještě týden,“ navrhl mu pokorně Tarmin a vylovil barevnou fólii lístku.

„Je ti k ničemu! Co? Neprojdeš přes detektory u vstupu Edenky. Vezeš psychojedy, že jo?“ procedil skrz zuby Gesaid, když si od něho bral zpáteční lístek na orbit.

„Nic nevezu. Stál tam eliťák, kterého jsem napálil,“ zalhal Tarmin.

„Nesračkuj. Otevři křusku. Mrknu se,“ zavřel našťvaně Gesaid.

„Hele, moji bagáž nech na pokoji. Dám ti navíc svoji šrajtofli. Jsou v ní všechny prachy, co mám u sebe,“ nabídl mu Tarmin. Mluvil pravdu. Zbytek svých financí nechal v úkrytu za městem. Hodil Gesaidovi peněženku. Ten si pomalu přepočítal její obsah a pak výhruzně prohodil: „Skoro pět. Tvoji letenku střelím za šest. Dohromady jedenáct tisíc za ránu pendrekem, půl hodiny mukadel a šokerem po kebuli. Nic moc, ale беру. Každý příspěvek na cestu pryč z týhle prašivý planety je dobřej. Jsem ale zvědavej. Ukaž mi svou křusku. Uvědom si, že jsem silnější než ty.“

„Hele, já zase umím spoustu záludnejch triků,“ bránil se Tarmin, „radši zapomeň na mou bagáž. Nechci ti ublížit. Fakt, pomohls mi.“

„Dobře, nebudu pokoušet osud,“ povzdychl si po kratším váhání Gesaid a těžce se zvedl k odchodu. Po pár krocích se otočil a ušklíbl se na Tarmina: „Nech si svoje psychojedy! Nestojím o ně. Ale bejt sebou, nenocuji s nimi tady. Vypadá to, že nás odvezli do opuštěné Kasární čtvrti. Po setmění v ní není zdrávo. V poslední době ji obsadila nějaká přiblblá odnož Svatejch Panen.“

Gesaid mávl rukou a vydal se po široké ulici plné prázdných domů. Směřoval přímo proti rudému kotouči zapadajícího Chara. Jeho dlouhý stín se přeléval přes kusy odpadků roztroušených po vozovce. Vlekl se za ním jako černý závoj. Když zmizel za rohem, Tarmin se odploužil dovnitř vykradeného skladiště, vhodného leda jako zásobárna dřeva na topení. Válely se v něm trosky prázdných beden roztroušené po hliněné podlaze. Jediné okno nezůstalo celé. Všechny dveře chyběly. V dřevěných stěnách zely vyštípané otvory.

Tarmin se vmáčkl do rohu budovy, jediné trochu zachovalé části. Sedl si na kus prkna a opřel se o silný trám. Vylovil krabičku z křusky, nedočkavě se dotkl válců uvnitř a vyhodil do vzduchu šedé znaky Gwang: „Kouř. Musím.“

Za pár vteřin ucítil, jak se mu cosi dere do hlavy. Zavřel oči a v mysli se mu objevila záplava bizarních tvarů a barev.

„Kde jsi? Nevypadá to na orbit,“ objevilo se mu hlavě.

„Potom... drogu... nutně... hlídej mě,“ promítal rozplizlé tvary. Ani nečekal na odpověď a nacpal do dýmky plnou hrst Smaragdové Rozkoše. Zapálil ji a vdechnul první oblaček. Jeho organismus zajásal. Ihned si dal další doušek. Bolesti ustupovaly. Mizelo odporové svědění v nohách, křeče v břiše. Zuřivě bafal z fajfky.

V dobách kdy se Smaragdovou Rozkoší začínal, se troubel jeho dýmky při halucinacích měnila v iluzi hebkého dívčího lýtka. Tehdy ho hladíval rukama a stoupal po něm stále výš, až nakonec sevřel do náruče půvabnou bytost, tak úchvatně podobnou zázraku na jeho klíně při tanci Kopula. Celé hodiny objímal svůj přelud a plul s ním nádherným světem plným zelených odlesků, po kterých droga získala svoje jméno.

Dnes jeho kráska nedorazila. Už dávno za ním nechodila. Zavrhla ho. Kdo by taky stál o lidskou trosku. Smaragdová Rozkoš mu přestala dávat iluze. Poskytovala mu pouze chvilkovou úlevu od únavy a příšerných depresí, které ho soustavně mučily. Když ji kouřil, na pár prchavých okamžiků si připadal jako normální člověk. Na pár okamžiků, čím dál tím kratších okamžiků.

Opojení končilo. Trvalo sotva pět minut. Opět se k němu vracely křečovitě bolesti žaludku, pronikavé pálení očí, třes rukou, příšerná únava a nevyspání. Chápal trápení, které éterům přinášelo zařazení mezi atosedy. Denně ztráceli spoustu času údržbou přiděleného lidského těla. Museli ho krmit potravou a zase ji vyměšovat, odpočívat, léčit nemoci a rány. To vše prováděli pro pár aktivních hodin. Jejich vlastní éterská těla nic z toho neznala, ale neuměla získávat energii ze světa atomů, a proto si brala výsledky činnosti atomárů. Paraziti. Možná. Lidé také nedokázali jíst skály, a proto se krmili těly rostlin a jiných živočichů. Na Narce tím živili sebe samotné a étery.

„Co se přihodilo?“ promítl nejspíše Ecdy, když ustoupilo Tarminovo opojení. Tarmin mu místo odpovědi ukázal obraz snímače nad vstupem do Edenky.

„Vypadá to na Tyutewag,“ zamihotal Fwerekhg a dodal řetězec pošmourně zbarvených znaků: „Nečekali jsme, že Dajukékové poskytnou KosmoFlotile zrovna tento typ. Musí z nás mít pěknou hrůzu. Štěstí, žes utekl. Tyutewag je mimořádně citlivý. Před ním by nás uchránily pouze přesně provedené víceměrné vzory rezonátorů, ale výroba takových by trvala celá staletí.“

„Víš o jiné cestě na orbit?“ zeptal se Tarmina váhavě Ecdy.

„Neznám jinou cestu,“ zobrazil Tarmin a chvíli se díval, jak si éterové mezi sebou promítají divoce zbarvené struktury znaků, a teprve pak dodal: „Ale zajdem za někým, kdo by o ní možná věděl.“

Projekce ustaly. Ve vzduchu se objevily jemné znaky Txatyas: „K *AZMAYŮM* nemůžeš. Budou tam na tebe čekat. A jinam taky ne. Vypsali na tebe vysokou odměnu.“

„Nepůjdeme k *AZMAYŮM*. Až se vyspím, navštívíme jednu ženu, která bojuje proti KosmoFlotile a nevydá mě ani za miliardu,“ sdělil jí. Stejně jako Txatyas použil pro přepis jména „Azmayové“ zvukové značky Gwang.

„Je-li tomu tak, proč jsme se s ní nespojili už dřív?“ zobrazila mu Txatyas roztržený řetězec znaků. Odpověděl jí velkým obrazem, který měl zvukový přepis: „Aitvár čuesyk l'geyvár čuesyk. Khilan vidan e'hailan ridan.“

V polospánku, těsně před usnutím, zahlédl kousek hovoru Txatyas s Ecdym. Oba byli vyčerpaní stejně jako Tarmin, a proto generovali máloměrné obrazy, které dokázal z větší části sledovat, a přibližně přeložit.

„Proč ho učíš takové křivoměrné obrazy!“ vyčítala Txatyas Ecdymu.

„Je to přece struktura z úchvatných hovorů o Asuscionu,“ bránil se Ecdy malebně tónovanými znaky.

„Ale tahle je nejpitomějši ze všech! Odpudivý a bezměrný patvar!“ zlobila se Txatyas. Promítala v řvavých nechutných barvách.

„Světleso Txatyas, co vám vadí na strukturách velkého Keulnaičalanga. Patřil mezi významné atomárské lotry. Já a Fwerekhg ho děsně sajem. Kdyby nepadl u Asuscionu, určitě by po čase skončil v krystalu na Defarii.“

„Ty bezměre, proč mě ty a Fwerekhg pořád titulujete světlesa. Tady jsem pouhá Txatyas, nic víc.“

„Musíme být opatrní a myslet na budoucnost. Až se vrátíme, vzpomeneš si, že jsme tě špatně oslovovali, a dáš nás přesadit do kalegů.“

„Jste naprostí rozplizlové! Uspějeme-li, budou z vás hrdinové. Určitě vás odmění sama Zářící Vznešenost. Čeká vás propojení vědomí se Vznešenými Rerezentanty!“

Tarmin se nestačil ponořit do spánku hlouběji, když ho cosi tahalo ven. S obrovskou nechutí polohlasně zašeptal: „Nechte mě spát!“

„Atome! NEBEZPEČÍ!“ zazářil mu před očima jasný řvavý symbol.

„Co se děje?“ pronesl otráveně ve Gwang.

„Osm lidí tě chce zabít!“ uviděl znaky a vzápětí obraz prostory, kde se nacházel, pozorovaný očima étera. Pohybovalo se v něm několik barevných oblaků. Jeden držel v ruce oslnivě zářící zdroj paprsků. Asi infrahledač. Měli nějaké zbraně, ale neuměl určit jejich typy z éterského vidění. Příchozí se zastavili několik metrů před ním.

„Zvládnete je?“ zeptal se částečně probuzený Tarmin.

„Je jich moc. Dají nám zabrat. Atome, musíš běžat. A rychle!“ promítl mu Ecdy a ukázal na velký kámen, který se válel na dosah. Tarmin se znechuceně oťrásl. Už zas. Proč ho těch osm nemůže nenechat na pokoji!

„Co chcete?“ zavolal Tarmin do tmy. Chraplavý hlas odsekl: „Vstoupils do našeho království ctnosti. S psychojedy! Dopustil ses smrtelného hříchu!“

„Žádné psychojedy u sebe nemám,“ odpověděl Tarmin.

„Kecáš, tvůj kámo o nich zazpíval,“ zachechtal se jiný útočník.

„Co jste s ním provedli?“ zhrozil se Tarmin.

„Očistili jeho duši ve svatém ohni, feťáku. I o tvou se postaráme. Pavouku, sejmi ho!“ zavelel kdosi. Tarminovi bleskly v hlavě Gwang symboly: „Rychle! Začni zleva. Je tam Txatyas a dlouho nevydrží.“

Tarmin rozsvítil baterku a hmátl po kameni. Vyrázil k útočníkům. Stáli ztuhlí v půlkruhu. Pouze jejich tváře se kroutily děsem. V rukách svírali nože, řetězy a pistole. Éterové drželi jejich těla, zablokovali jim pohyby a učinili z nich maso čekající na porážku.

Tarmin běžel za zády zkoprnělých postav a každou pořádně třísknul kamenem do temene hlavy. Přitom z plných plic vztekle řval akustický přepis své oblíbené struktury: „Aitvár čuesyk l'geyvár čuesyk! Khilan vidan e'hailan ridan.“

Když padl poslední útočník, Tarmin si klekl a ukryl hlavu do dlaních a zoufale zasténal: „Zmršenej boj!“

Hluboce nesnášel tenhle způsob válčení, který připomínal práci kata. Po cestě na kosmoport srazil už třináct lidí, s těmi dnešními dvacet jedna. Klesali pod jeho údery podobně, jako se řítí domy plné nevinných lidí, když na ně dopadají rakety nebo letecké pumy. Ve válce se to tak dělá. A on byl ve válce. KosmoFlotila na něho uspořádala štvaniaci. Zoufalý akt. Vnutil jí svoji starou roli taramíka. Udělal z ní myš zahnanou do kouta, která kolem sebe vztekle kouše. Tarmin útočil. Bohužel, zatím zasahoval jen obyčejné kolonisty. Drtil příliš bystré osoby. Deset milionů odměny za jeho dopadení znamenalo závratnou částku, která by sen o životě na Ravenangu splnila celé stovce lidí. Nemohl brát zajatce, nechávat živé svědky nebo spoléhat se na cizí sliby vynucené hrozbou smrti. Nesměl riskovat, že se prozradí jeho tvář lidské trosky, jeho jediná ochrana. Ke své lítosti musel zabít. Žádala si to od něho zmršená válka.

„Atome, je zle,“ narušily Tarminův nářek nad sebou samým šedé znaky Ecdyho, „Txatyas se úplně vydala. Začíná se nám rozpadat. Povolují jí už vyšší vazby. A Fwerekhg a já jsme taky na dně. Nemůžeme ji doplnit energii. Budeš se muset, atome, moc překonat. Txatyas ti chce vše ukázat sama.“

Vzápětí Tarmin zahlédl bělavý obláček Txatyas těsně u sebe. Neměla žádný tvar a její znaky vyletovaly trhaně: „My tři už dlouho jen z tvé tělo... Málo... Tato akce... moc pryč... Vyčerpat mne... Ztrácím vazby... Brzy nenávratně... Pak jen pouhá chuchvalec... Étergiur... Nic už nedokázat...“

„Vezmi si od těch útočníků, co půjde,“ vyzval ji. Txatyas dlouho mlčela, než chvějivě promítla: „Udělat... Nestačilo... Sama od člověk zlomek... Kdyby ty... vhodně vypožil... oni životy... udělal zásahy... já vzít... od nich mnohokrát více...“

Tarmin přešel světlem baterky po bezvládných útočnicích. Nakonec zvolna zobrazil: „Neznají moji totožnost. Rád bych je nechal na živu. Aspoň tyhle.“

„Když ty nechat naživu oni... já rozpadnout... Oni chtěli zabít tě... Já ne...“ promítla. Po delší pauze váhavě doplnila: „S tou drogou... to pouze nehoda... Já urychlila... tvůj návyk na ní... jen ze začátku... Pak já ztratila kontrolu... já měla málo energie... Já tě opravdu nechtěla zabít...“

Posmutněl. Už chápal, proč jeho tělo reagovalo na Smaragdovou Rozkoš tak prudce. Od začátku tušil, že to zaviniily manipulace éterů. Mdle promítl: „Nevyčítám ti to. Jsme ve válce. Utrpěl jsem v ní zranění. Váhám z jiného důvodu. Před rokem jsem miloval dívku. Chtěl jsem s ní založit rodinu a mít děti. Nic víc. Vdala se a já dělám zmršené věci. Stále horší. Děsí mě to.“

„Vědět, jak cítit,“ promítla Txatyas šedě, „já taky měla protipól... My spolu snili o věčném souznění... o stvoření dědiců... Místo toho my stát se atosedy... On rozložen... Nikdy se nevrátit...“

Pokýval smutně hlavou. Nemusela mu říkat jeho znak, věděl ho.

„Tohle paměť jednoho z nich,“ zableskl Ecdy. Tarmin vzápětí zahlédl nahého Gesaida. Visel pověšený za ruce. Pod jeho nohama hořelo cosi ve velké plechovce. Vycházel z ní hustý dým, skrz který vykukovaly dlouhé jazyky plamenů. Gesaid se dusil a těžce kašlal. Divoce se zmítal a marně se pokoušel uhýbat popálenýma nohama z dosahu ohně. Útočníci seděli kolem a chechtali se marným snahám své oběti. Obraz skončil. Ecdy dodal: „Unavený. Neukázat víc, ale oni v hlavách víc podobných.“

„Ve světě lidí je považováno za velkou hanebnost zabít bezbranné, ženy, starce. Vrazi patří před soud a katům,“ ukazoval Tarmin a cítil spor ve svých slovech. Svět lidí uměl všet na podobné činy lesklé nálepky vykonáno pro naše dobro, pokud se mu to zrovna hodilo. V dějinách těch nejušlechtilejších rodů obvykle tekla krev proudem.

Měl by se raději ptát, kudy běží hranice mezi člověkem a démonem, válečníkem a zabijákem. Věrosvěst Džokai mu kdysi tvrdil, že rozdíl spočívá v úkolu. Hrdlořezy žene lidská chtivost, zatímco bojovníky touha prospět. Jenomže čím se liší lidská chtivost od touhy prospět? Mnoho z těch, které Tarmin potkal, si přálo prospět, počínaje Ditrem a jeho úsvětem, vše pro Zlatou.

„Já nutně... potřebovat tvoje pomoc,“ zarazila Txatyas jeho úvahy roztrpenými znaky, „ty udělat... když... já tě... o to...“

„NE! ZADRŽ!“ zarazil jí rychle. O něco prosit znamenalo pro étery obrovské zneuctění. Podobné žádosti se u nich nikdy nevyslovovaly přímo. Současně patřilo k dobrým mravům nedohnat někoho do situace, aby se musel ponížovat. Txatyas náležela mezi horní vrstvy jejich společnosti a nedávno mu hrdě tvrdila, že by raději zemřela, než by o něco škemrala. Nyní byla ochotná zradit sama sebe. Muselo s ní cloumat bezmezné zoufalství.

„Světleso Txatyas, tvůj oddaný přítel čeká na tvé pokyny,“ ukázal jí Tarmin znaky vyvedené těmi nejhezčími barvičkami, jaké uměl. Zcela neétersky lhal. Příšerně. Děsil se pokynů, které dostane.

„Díky... hodně... Ty pravda... Zde... moc... Aitvár čuesyk...“ zobrazila Txatyas po malé odmlce, jako by cítila Tarminův děs.

„Atome, budeš potřebovat nůž a moc chladnou hlavu,“ promítl mu Ecdy. Tarmin s bolestí u srdce rozsvítil baterku a přešel ležící těla. U každého z nich viděl důkladnou dýku. Stačilo si jenom vybrat.

Po skončení odporné řezničiny, si připadal jako zrádce celé civilizace. K jeho proměně v divocha chybělo pouze, aby si kusy masa rozházené po podlaze opékal na ohni, hopsal kolem něho s kostí vpletenou do vlasů a k tomu si udával rytmus údery lidským hnátem do bubnu potaženého kůžemi obětí. Vlastně na to křepčení měl docela chuť, aspoň by ze sebe pořádně vyječel veškerou bolest na duši.

„Txatyas se díky tobě brzy zmátoří,“ přerušil Tarminovu depresi Ecdy, „ještě si narovná pár vazeb a bude hotová. Jak seš na tom ty? Měl bys odtud zmizet a odpočinout si raději někde jinde. Dokážeš jít?“

„Zabijíte atomáry, když potřebujete energii?“ ukázal mu Tarmin mdle místo odpovědi. K jeho překvapení Ecdy to nepopřel a promítl: „Pouze v krajní nouzi. Smrtí se uvolní hodně energie, ale pak už nic. Je to, atome, jako kdybys sklízel plody stromu tím, že ho pokácíš.“

„Celý vesmír umírá kvůli éterům,“ zobrazil rozplizle Tarmin.

„Atome, tak v tom se mýlíš. V řetězci energií zdaleka nejsme poslední. Naše těla transformují máloměrnou energii atomárů na víceměrné formy. Těmi zase živíme jiné bytosti. Velmi obrovské,“ Ecdy ukázal znak s významem megal a pokračoval, „megalové mají rozměry celých galaxií a my všichni žijeme uvnitř nich. A ani megaly to nekončí. Oni mění energii na gigantické tvary, ze kterých opět povstávají hvězdy a planety a tak dál. Vesmír tvoří uzavřený kruh.“

„Každý v něm vlastně požívá sám sebe.“

„Přesně tak, atome. Kosmos je nekonečný had žeroucí vlastní ocas.“

„Zasahují megalové do vašeho života?“ napadlo Tarmina.

„Jsou příliš velcí. Tak malou věc jako tělo étera ani nepostřehnou. Lehčeji pohnou celou planetou než kamenem na ní. Vládnu nám hlavně úpravami fyzikálních zákonů. V každé části vesmíru jsou trochu odlišné a stále se trochu mění.“

„Nevěř mu!“ vstoupil do debaty vesele Fwerekhg. „Megalové jsou pouhé mraky energie. Mají rozumu asi tak jako kámen.“

„Kdybys navštívil Z?Z, ukazoval bys jinak,“ rozzlobil se Ecdy. V jeho zrychlené projekci Tarmin nepostřehl tvar znaku Z?Z. Fwerekhg odpovéděl strakatě a těžkými vazbami. Ecdy mu ihned vyhodil ostrou strukturu plnou složitých symbolů, které se vztahovaly k soukromému životu éterů. Tarmin dokázal jejich hádku přeložit pouze přibližně.

„Já tam byl,“ ukazoval Fwerekhg pokroucené tvary, „visí tam hromada všeměrů. Vždycky jeden zobrazí, právě jsem zahlédl obrazy pána hvězd. To bych svedl taky. Všeměrové z nás tahají akorát energii, aby měli na MAB. A samotný Zářící Všeměr si v něm každý večer souzní s hromadou svých milorezonů.“

„To jsou jen křivoměry a Zářící Všeměr je mnohoměrný éter!“ rozčílil se Ecdy. Fwerekhg zamíhoval v odpudivých tónech: „Jen tak dál. Koukat na půvabné obrazy o moudrosti megalů mě vždycky potěší. Mám z toho pak zauzlení ještě dva cykly. Že nám ti tvoji megalové pomohli, když jsme kradli naši poslední hyperlod! Ukryli jsme se na korábu Dajukévů a doletěli s ním přímo mezi atosedy!“

„Jsi jen pouhým éterem!“ vybuchl Ecdy. „Byls a budeš chuchvalec energie, a proto nikdy nesud' cíle megalů! Možná, že nás úmyslně dovedli sem, abysme zde vykonali něco důležitého!“

„Ty neurčítej šišoměre!“ odsekl mu jedovatými tóny barev Fwerekhg. „Podle tebe je všecko jen pro naše dobro. Jsem zvědavěj, co budeš promítat, až nás krystalizují a hodí mezi potvory Defarie!“

„Obětní dýka, která mě učila první znaky Gwang, tvrdila, že umí hovořit s galaxiemi,“ vstoupil Tarmin do jejich hovoru. S trochou váhání vyjádřil slovo Kiutlanuxsiwaj pomocí symbolů Gwang pro zvukové přepisy a ukázal její fyzickou podobu. Ecdy dlouze mlčel, než ukázal: „Txatyas se zmiňovala o tvé záhadné přítelkyni. Její vzhled viděný očima atomára nám mnoho neřekne. Její zvukové jméno může být přepis Gwang znaku, ale vypadá zkresleně a neúplně.“

„Škoda, určitě pochází od vás,“ povzdechl si Tarmin, „prý přiletěla na Zem za dávné války. Mohlo by jít o bitvu u Asuscionu.“

Ecdy po chvíli přemýšlení vygeneroval neznámý složitý symbol, zcela odlišný od tvaru Kiutlanuxsiwaj. Když viděl Tarminovy rozpaky, pomohl mu sestavit začátek jeho zvu-

kového přepisu na Aqyiulnawonu a dodal: „Znaky éterů často v sobě obsahují kus tvaru domovské planety. Ze světů, které znám, je jménu tvojí dýky nejbližší Aqyiulnawon. Tomu patří i vraky na Dajukérii, z nichž pocházejí hypermotory vaší KosmoFlotily.“

„Sedm tisíc let staré?“ vyvalil Tarmin oči.

„Naši atomáři vyrábějí poněkud kvalitnější věci než ten šrot, který produkuje vaše civilizace a který se za půl cyklu dá leda vyhodit.“

„Ale moje dýka není éterem, ale hmotným předmětem,“ namítl Tarmin.

„Kdepak, může být éterem, a navíc ne ledajakým,“ zobrazil pestře Fwerekhg, „existují totiž ochranné obaly, něco jako vaše pancíře. Štít pro atomáry chránící před útoky éterů má symbol aituasón a je velmi drahý. Jeho cena převyšuje hodnotu tisíce hypermotorů vaší KosmoFlotily. U nás se aituasónem pyšní pouze významní atomáři. Nosí ho jako symbol svého postavení. Obdobný štít pro étery se nazývá éteasón a je ještě dražší. Musí chránit mnohem víc měř než u atomára. Cena dobrého éteasónu je závatná, protože jediné kvalitní éteasóny formovala Planoucí Věčnost. Ta už není a Tyasvarané produkují pouze chabé náhražky.“

„A Planoucí je prodávali i nepřátelům?“ podivil se Tarmin.

„Komukoliv, kdo měl čím platit,“ ukázal pestře Fwerekhg, „cítili se sebejistí. Nečekali srážku u Asuscionu. Éteasóny Planoucích měly velezajímavé vlastnosti. Svého držitele nejen chránily před útokem a maskovaly za libovolné tvary, ale dovolovaly mu i měnit tempo individuálního času. Pořizovaly se proto pro vysoké armádní velitele. Umožňovaly jim při bitvách analyzovat strategickou situaci po neomezeně dlouhou dobu. Kdysi jsem jeden éteasón Planoucích viděl. Éter v něm ukrytý, předstíral, že je pouhým třírozměrným kamenem. Všiml jsem si ho teprve tehdy, když jsem vězel v jeho lapači. Po té lekci jsem na Urertu nuceně formoval křivotvary skoro devatenáct cyklů. Tam jsem taky potkal Ecdyho. Dali jsme se dohromady a na útěku jsme ukradli svoji první hyperloď.“

„Ale jak s éteasónem souvisejí megalové, o kterých mluvila moje dýka?“ nechápal Tarmin.

„Tvrdí se,“ ukázal Ecdy, „že při velkém zpomalení individuálního času lze vnímat megaly. Právě tak s nimi komunikují všeměrové. A bytosti z Aqyiulnawonu jsou uctíváním megalů proslulé.“

„Podobné báchorky vykládají,“ vyhodil Fwerekhg obláček strakatých symbolů, „že megalové s potěšením shlédli na obrazy Aqyiulnawonů vyprávějící o Asuscionu a postvali obě armády proti sobě. Žijí z naší energie a tenkrát museli mít naprosto fantastické hody, s velectoidním nášupem!“

„Nebo se taky tvrdí,“ namítl Ecdy, „že megalové zničili bitevní svazy z lásky k nám, abysme jimi nenapáchali velké škody.“

„Už zas ty tvý křivoměry! Já se z tebe snad rozmetám!“ vyhodil Fwerekhg ostře řezanou strukturu.

„Ale Txatyas promítala,“ zobrazil Tarmin, „že zkázu zavinila Planoucí Věčnost zničením hyperkanálu, proč z ní obviňujete Aqyiulnawon?“

„Vesmírem poletují různé obrazy,“ vyhodil Fwerekhg pestře, „třeba ty Asuscionanů, které tvrdí, že Tyasvaran využil jejich sporu ke zničení Planoucích Věčnosti, aby se stal

prvním v hyperkosmu. Ostatně, trosky armády Aqyiulnawonu, které leží na Dajukérii, bývalé sousedce Planoucí Věčnosti, to je velezajímavé.“

„Dávej pozor!“ napomenul ho Ecdy, „za takové řeči z tebe světlesu naformuje patvar a nacpe tě do kalega!“

„A právě to mi víří vazby,“ odvětil Fwerekhg, „až odtud utečeme, možná bude lepší rychle zmizet a nečekat na slíbené propojení se Vznesenými Reprezentanty.“

„I kdyby moje dýka byla éteasónem a ukývala se v ní éterka,“ zamyslel se Tarmin, „určitě nepochází z Dajukérie. Přiletěla na Zem před mnoha tisíci lety, dříve než se uvolnil hyperprostor.“

„Možná, že se z Dajukérie dostala na Zem jinou cestou,“ zobrazil mu neostře Ecdy, „třeba přes mezihvězdný prostor a díky éteasónu vydržela naživu mnohem déle než ostatní.“

„Zejména, jestli se strachy zavrtala do písku i s astreny,“ promítl šelmovsky Fwerekhg. Určitě to myslel jako vtip, ale Tarmin se nezasmál, věděl, na rozdíl od Fwerekhga, že Kiutlanuxsiwaj se opravdu skrývala velmi dlouhou dobu pod zemí.

- Kapitola 37 Frankí

Těžba skončila. Drenážnice poskytovala obraz zániku. Prázdných kádí v líhni se zmocnily plísně a vnitřní zařízení bylo vytrhané a rozprodané. Pouze malá pracovna Frankí zůstala nedotčená. Tarmin ji našel opuštěnou, ale se stopami občasného používání. Zůstal v ní. Neměl kam jít. Ignoroval poznámky éterů a strávil den a noc ve společnosti Smaragdové Rozkoše. Ráno, když to už vůbec nečekal, přijela Frankí.

„Stýská se mi. Občas sem zajíždím,“ řekla mu na uvítanou. Rozložila vedle drénu stolek a židle. Úplně nové, nesly ještě pestré visačky Dálavy, oblíbeného výrobce civilizačních souprav pro kolonisty. Vyndala z cákadla mikrovar a naládovala ho balíčky potravin a příkazy. Vybalila zánovní servis. S úsměvem vytáhla kanistr s vodou a hranol se sušeným pivem a vedle něho postavila přehrávač.

Seděli venku. O kus dál vrzal propadlý můstek. Stěny širokého páchnoucího drénu se sesuly, ale život v něm běžel dál. Po chvíli se z něho vysunulo narůžovělé chapadlo a opatrně prohmatávalo okolí. Mířilo k nim. Natáhlo se už na pět metrů a mělo tloušťku dobrých šest centimetrů. Patřilo odrostlému kusu starému nejméně dva roky. Uvnitř jeho rosolovité hmoty probleskovaly dlouhé rudé nitky zakončené houbovitými výčnělky žahadel a při pohybu pleskaly o bahno. Živočich hledal potravu. Věděl, že tu někde musí být, vnímal jemné vibrace, které vydávala. Určitě je tímto směrem. Cítil teplo vyzařované tvory, ale na kořist nedosáhl. Příliš daleko. Zlostně se stáhl zpět.

„Není nádherný!“ zajásala Frankí nad mizejícím slizákem. Namíchala džbán piva a našlehala na něm tlustou pěnu. Na přehrávači navolila vřískající nechutnou skladbu, kterou doplňovaly řezavé světelné efekty. Obědvali pomalu jako králové. Skoro vyčerpali akumulátory ohřevu v jídelních miskách, které udržovaly jejich obsah stále teplý. Frankí přes dvě hodiny poslouchala Tarminovy příhody. Trpělivě a skoro mlčky chytala jeho slova uprostřed melodií stejně tak obludných, jako celá Narka. Klidně čekala, když si dopřával svoje nezbytné dýmky Smaragdové Rozkoše. Ptala se málokdy. Nechala si jen ukázat svět smysly éterů a požádala o sundání ogosu ze svých zad.

„Znáš seriál Bujixuji?“ zeptala se zamyšleně, když jí na závěr pověděl o svém nezdařeném pokusu proniknout na orbit. Zadíval se na ni znepokojeně. Všimla si jeho údivu a hned dodala: „Promiň, jsi z venkova. Zapomněla jsem na to. Ale stejně je mi divné, že ti uniklo slavné virtuální prostředí. Měli jste na farmě 3D-projektory?“

Zavrtěl hlavou. Spráskla rukama: „Ach tak to chápu. Věčná škoda. Přišels o báječnou parodii na seriály. Nepřekonatelnou komedii o zákeřném miliardáři Edy Emo-Gujovi, který toužil po vlastní hyperlodi, a kvůli ní uzavřel pakt s vládcem planety Bujixuji. Za příslib prozrazení tajemství výroby hypermotorů unášel lidi a prodával je do bujixujských pořáren. Nebohé oběti tam v krutém horku točily mlýnskými kameny a z jejich zad se sbíral pot, lahodná pochoutka pro sosáky Bujixujanů, zcela neviditelných a zrádných potvor.“

„Seriály k nám chodily. V redukované verzi pro plošné promítače. Na tenhle si ale nevzpomínám,“ podivil se.

„Možná, že vám ho zapomněli doručit,“ ušklíbala se a vesele pokračovala: „Zákeřný miliardář Edy Emo-Guja hledal pomocníky, kteří nic neprozradí. Našel si feťáky z Narky. Dokonale nemyslíci bandu, která vůbec nic nechápala. Jejda, s nimi ti byla švanda, až mě z toho pokaždé bolelo břicho. A špióni Zavyrat a Kalima, kteří vše odhalili! No, prostě super! Zvláště Kalima, v provedení Juriny Jubarové, ta ti krásně zpívala. A její písnička - Šrotím, potím - jako dítě jsem ji děsně žrala! V každém dílu ji doplňovali o novou sloku. Na závěr jich měla sto jedna. Nebudeš mi věřit, ale tenkrát jsem je uměla všechny nazpaměť.“

„Opravdu KosmoFlotila sestavila takový příběh?“ zíral na ni užasle.

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou, „udělal to StarGenex. Docela obyčejný virtuální tým. Proslavila ho až Bujixuji.“

„Ale něco podobného se stalo i tady!“ vykřikl.

„Právě v tom je ten vtip,“ prohodila posměšně, „každý, komu se s tím svěříš, si vzpomene na Bujixuji. Nakope tě do cvokárny.“

„Ty mi nevěříš?“ prohodil zmateně.

„Ale jo. Ukázals mi hezký obrázky. Povědels mi pěkný příběh. Mistrovská práce.“

„Co?“ vyvalil oči zcela nechápavě.

„Utajení, které provedla KosmoFlotila. Natočila parodii. Udělala z pravdy legraci a z Narčanů lemply. Není to skvělé. Proč myslíš, že baštíme u drénu každému na očích?“

„Nevím,“ přiznal se poctivě.

„Koupils ve městě staré cákadlo za dvojnásobek ceny nového. Obchodník o tom vykládá na potkání. Kdo chtěl, určitě o tobě už ví. Nemá cenu schovávat se. A pak do bahna odposlech nedáš.“

„Sledují tě?“

„Sledovali,“ zazubila se, „ale naštěstí toho už nechali. Pakují se. Pro jistotu jsem nechala v mé staré pracovní očko. Říkala jsem si, že by ses mohl časem zastavit.“

„Tys mě viděla na kameře?“

„Visí na stropě. Posílala mi tvoje obrázky hned, jak jsi sem přišel. Změnil ses. Zprvu jsem si myslela, že zase obnovili vyšetřování a vyslali nového agenta, tentokrát maskovaného za feťáckou trosku, ale bezpečnostní analyzátor tvrdil, že seš to ty. Rozeznal tě podle pohybů a věcí, na které ses při příchodu díval. Srovnával je se záznamy pořízenými při tvém předchozím pobytu.“

„Aha. Vyslýchali tě?“ zeptal se. Poznámku o trosce se snažil neslyšet.

„Třikrát,“ zašklebila se, „doběhla jsem je. Vyžvanila jsem jim vše, co jsem o tobě věděla. I to, že jsem ti dala člun a poslala tě do kláštera. Stejně to tušili. Pouze na průchod přes hnízda kusadláků jsem jaksí zapomněla. Taky jsem jim řekla, žes mi moc nevěřil. Zabralo to.“

„To je dobře. Pomůžeš mi?“ zeptal se s úlevou.

„Řekni mi napřed, proč jsi sem přišel?“ zašklebila se.

„Nemám kam jít. Deset milionů za mou hlavu je moc peněz. Jsi jediná, o kom vím, že mě za ně neprodá KosmoFlotile.“

„Zajímá mě, pročs přišel SEM!“ vykřikla zlostně.

„Nerozumím ti,“ pokrčil nechápavě rameny.

„V klášteře ti dali spojovací adresy a kódy. Nevyužilš je. Místo toho dorazíš osobně za mnou. Taková pitomost! Máš víc štěstí než rozumu, že seš ještě naživu! Kdyby to tady hlídali, je po tobě!“

„Dobře. Už se stalo. Dokážeš dostat moje étery na hyperlod?“

„Sámo sebou. Levou zadní,“ odsekla krátce.

„Jak to uděláš?“ zeptal se nejistě. Nepoznal, jestli si dělá legraci, nebo to myslí vážně.

„Rozhodně ne tak debilně, jako ty! Koupit si lupen a doufat, že unikneš elit'ákům.“

„Mohlo to vyjít. Detektory to pokazily.“

„Nemohlo to vyjít! Pamatuj si, že podobné amatérštiny vždycky něco pokazí. Třeba návštěva zubaté. Jak koukám na tvůj zbořenej kukuč a klepající se pazoury, od krchova tě dělí sotva tři neděle.“

„Musel jsem nějak oklamat detektory očního pozadí,“ posmutněl. Poznámky o jeho tváři ho bolely.

„Ale Červí Radost jsi neoklamal. Mezi zdejšími feťáky se tak říká raketovému nárůstu závislosti. Nevím o nikom, kdo by to přežil.“

„Utrpěl jsem pouhé ZRANĚNÍ V BOJI! Řekni mi, jak jinak jsem mohl oklamat detektory!“ vyprskl. Naštvala ho, že mu vyčítala úsilí za záchranu Narky.

„Neměls jít na kosmodrom, ale spojit se s mnichy! Využít adresy a kódy, které ti dali! Ty místo toho provedeš pitomou sólo akci a přílezeš, až když si pořádně nameleš tlamu! Vysvětli mi proč?“

„Nemám na mnichy nejlepší vzpomínky.“

„Vzpomínky! Zemřeli kvůli tobě!“ ztvrdla její tvář.

„Zemřeli? Co se s nimi stalo?“ nadskočil na židli. Pokrčila rameny a ironicky prohodila: „Běžná nehoda. Na klášter Nejsvětějšího Proroka spadl kus orbitální stanice. Jaksi omylem během její demontáže. Shazovali ji po částech do oceánu. A jednou se holt netrefili.“

„Přežil někdo?“ zděsil se.

„Pád sto tunovýho bloku z výše čtyřiceti tisíc kilometrů vyrobí docela slušnej kráter.“

„A Oddaná Esun?“

„Dlí na nebeských a miluje statečné hrdiny.“

„A stalo se něco u Azmayů?“ zhrozil se.

„Jejich sídlo stojí. Jestli ho nevyžrali kanibalové, jsou v něm.“

„Frankí, jak jsi z toho můžeš dělat legraci!“ vybuchl.

„Snadno. Roztáhnu hubu a tlemím se. Slziček jsem si užila až dost,“ prohodila výsměšně.

„Doufal jsem, že mi pomůžeš,“ řekl smutně.

„Samozřejmě, že ti píchnu a udělám pár zázraků. Dá to ale fušku. Kdybys dorazil dříve, šlo by to snáze.“

„Bál jsem se snah mnichů po světovládě.“

„Právě to mne zajímá. Cena za mé služby,“ prohodila jízlivě.

„Nerozumím ti. Myslel jsem, že ti jde o věc!“ vykřikl.

„Jde mi o věc. O tu světovládu. A chci se o ní dohodnout přímo s tvou Txatyas.“

„Frankí, to přece nemůžeš!“ zařval na ni šokovaně. Prudce vyskočil ze židle. Jeho miska odlétla do bahna.

„Taermiene, v čem je problém?“ vstoupila do debaty projekce Txatyas. Použila k jeho oslovení krásný znak, který pro něho vymyslela. Jeho úplný akustický přepis měl veletučet slabik. První dvě zněly sice odlišně od jeho jména, ale přesný přepis slova Tarmin by se dal provést jen nehezkými značkami pro zápis zvuků. Txatyas tvrdila, že každá lepší bytost u nich používá svůj vlastní symbol. Čím je významnější, tím má nárok vytvořit si složitější. Tvrdila, že znak Taermien velmi věrně vystihuje jeho budoucí postavení hrdiného atomára, přítele mnoha éterů.

„Na každé planetě je kromě Prvního étera i První atomár. Proč bychom měli tento úřad věnovat někomu cizímu a neodměnit jím ty, kteří se zasloužili o vítězství?“ odpověděla mu Txatyas, když jí vysvětlila situaci.

„Ale Txatyas,“ zobrazil jí zděšeně, „myslel jsem si, že chcete zničit Dajukévy!“

„Taermiene, tvé znalosti jsou v mnoha věcech máloměrné. Zamyslel ses nad tím, co bude potom?“ promítla mu ve zvlněných konturách. Pokrčil rameny a ukázal jí znaky: „Připadá mi to předčasné. A pak, ona chce mluvit přímo s tebou!“

„Zkusím to, když si to přeje. Budu jí promítat do hlavy obrazy písmen vaší řeči. Nevím, jak mi to půjde. Připrav ji na to, že si budeme spolu psát.“

Tarmin seděl otráveně na židli a nevěřivě pozoroval Frankí. Dívala se do prázdna. Občas něco načmárala na papír. Zdravá půlka jejího obličeje se postupně naplňovala spokojeností. Zřejmě dostávala vše, o co žádala. Znechutila ho. Litoval, že za ní étery přivedl. Ozvalo se plesknutí. Narůžovělé chapadlo slizáka uspělo. Táhlo pryč jeho odhozenou misku. Prázdnou, ale díky ohřevu teplou. Slizák bude zklamaný. Tarmin mechanicky vylovil z kapsy dýmku a nacpal si ji Smaragdovou Rozkoší. Chystal se ji zapálit, ale ruka mu náhle znehybněla.

„Nech mě!“ zobrazil vztekle.

„Droga je teď zbytečná, a přesto si jí bereš stále víc. Poslední jsi měl nedávno,“ ukázal se mu v hlavě výrazný řetězec znaků od Ecdyho.

„Pro mě už dlouho! Chci ji. Už mě nepotřebujete, tak mi dejte pokoj! Beru si od války dovolenou!“ vypálil řezavě a vytvořil ve své mysli obranný vzor, který ho kvůli útěku z majlekenu naučil Gyrlaq. Zábrana zmizela. Rychle si nacpal do úst troubel dýmky, zapálil ji a vtáhl do sebe dlouhý doušek. Kořeněný kouř mu pohladil jazyk, příjemně ho šimral v krku a naplňoval mu plíce hřejivým pocitem. Pomalu pronikal do každé částičky těla a rozpouštěl ho. Ztrácelo se v zelenavém oparu a s ním mizela Narka, pitomí éterové a zasraná KosmoFlotila. Neexistovalo už vůbec nic. Nebýt je rozkoš.

„Proč nemohou všichni táhnout k čertu!“ zasténal Tarmin, když se po chvíli vracel zpět. Prchavé momenty jeho klidu opět pomíjely. Zatraceně brzy.

„Kdysi jsem ti vrátila život. Vytáhla jsem tě z drénu. Marně. Hniješ, skoro jako bys tam zůstal,“ zašklebila se na něho Frankí. Už skončila dohady s Txatyas a opovržlivě si ho prohlížela.

„Prdím na život!“ odsekl ji. Pořád v něm dozníval zelený opar.

„Koupím ho od tebe, když o něj už nestojíš,“ nabídla mu.

„Vem si ho zadara! A udav se jím a tou svou mocí taky!“ zařval na ní. Lidi jejího typu nesnášel, připomínali mu Ditra.

„Pověz mi, co ti na moci tak vadí?“ zašklebila se.

„Život mě naučil. Kdybys dvacet let dřela na vraha své sestry, aby tě ten zmetek nakonec prodal jako dobytek, pochopila bys to!“

„Chudáčku. Co bys řekl, kdyby tě střelila vlastní máma? Jako mě. Už ve dvanácti.“

„Trumflas mě. Jsi lepší. Kolik džífů jsi jí vynesla,“ ušklíbl se stále trochu omámen.

„Žádný. Dostala za mě povolení k vycestování z Katovny. Chyběly tam ženský. Úřady nerady pouštěly pryč ty, které tam uvízly. Vrchní kurátor Katovny nám dal svůj souhlas docela levně. Za noc se mnou. Byla jsem tehdy holčička jak andílek. Udělal ze mě 3D hvězdičku. Natočil se mnou sedmihodinové zasněžení do života čuněte.“

„Nenávidělas za to mámu?“ podivil se historce.

„Já? Ne. Kdybys žil tři roky na Katovně jako já, pochopil bys ji. Nezlobila jsem se na ni. Ale ona kvůli tomu nenáviděla sama sebe. Nikdy si to neodpustila. Zbytek života makala, aby to napravila. Zaplatila mi studium biologie. Na extra univerzitě.“

„Óóó, jak dojemné!“ zašklebil se na ni, „taky bych bral. Jedna těžká noc a pak Ravenang. Celý mládí jsem dřel na farmě jako idiot. A bez školy. Měl jsem jen pitomou Pedku!“

„Jo, báječný Ravenang, sen všech Narčanů,“ prohodila opovržlivě, „je to úžasný svět plný ideálů. Jeho osadníci mají ve všem jasno. Podle nich končí kriminálníci po zásluze na Katovně, lemplové na Narce a snaživí na Ravenangu. Hrozně jednoduché. Když jsem se proti tomu ozvala, dívali se na mě starostlivě, jako na chudinku, co to nemá v kebuli v pořádku.“

„Proč jsi tedy mlela papulkou?“ zazubil se na ni vesele, „vždyť jsi mi sama udílela lekce o držení huby.“

„Nechtělo se mi. Na Katovně zemřel můj táta. Vadilo mi, že ho považují za kriminálního. Pro mě byl bojovníkem za velkou věc.“

„Frankí, jsi jak tvůj nádor na kukuči. Hraješ všemi barvičkami. Milující dcera, drsná pistolnice, starostlivá máma a moudrá vědátorka. Která z nich je pravá Frankí?“ zeptal se jí výsměšně. Sevřel se mu žaludek. Rozkašlal se. Opojení už zcela ustoupilo. Bude si brzy muset zapálit další dýmku.

„Všechny. Vybírám si je podle potřeby. Která se mi zrovna hodí.“

„Ó né, pravá politická mistryně. Žena mnoha tváří. Budoucnost Narky je spasena. Máš už vyhlédnutého císaře? Nebo raději harém?“

„Harém by šel. Dvě, tři milenky bych brala.“

„Milenky!“ zarazil se, „ty seš stejnozvrhlice?“

„Zážitky z mládí. A buď rád. Spasilo to tvůj kejhák a můj taky. Tu noc, kdy jsem tě vylovila z drénu, jsem byla venku, protože jsem tě hledala. Myslela jsem si, žeš na tom jako já. Stejně postižený kolega. A policajti mě nechali běžet jenom kvůli mé orientaci. Uvěřili mi, že jsem nekula pikle proti KosmoFlotile. Měla jsem pádný důvod zachránit tě.“

„Ale stejnozvrhlictví je zločin proti Bohu!“ vychrlil ze sebe. Sám se tou myšlenkou zarazil. Kde se v něm vlastně vzala? Před rokem ho falešně obvinili za stejného zločinu.

Stejnozvrhlictví. Jakmile na ten pojem pomyslel, tělo se mu zkroutilo příšerným odporem. Zatoužil trestat vadné jedince, kteří nedávají energii plození a nestarají se o řádné zvyšování počtu obyvatelstva.

„Celej svět se hemží zločinem,“ odpověděla mu s úšklebkem, „chtěl by převít změnit. Já a bratr jsme se na Ravenangu přidali k takový skupině převracečů dějin. Chtěli jsme ukrást KosmoFlotile tajemství hypermotorů. Pět let jsme se na to cvičili v bažinách. Byli jsme pitomá mládež. Hráli jsme si na válku. Asi bychom nikdy nešli do akce. Elitáci nás rozstříleli kvůli senzaci.“

„A jaks jim unikla?“ zajímal se zvědavě. Už se na to marně ptal majora elitáků.

„Nespala jsem tenkrát v táboře, ale u jedny holky. Tehdy se mi už rozjížděl obličej. Chytla jsem nějakej bažinovej sajrajt. Jí to nevadilo. Děsně jsem ji kvůli tomu milovala. Fakt, úplně jsem po ní šilela. Ta mě zatkla. Pracovala pro KosmoFlotilu. Dala mi želízka nad ránem, po vášnivé noci plné poetických keců,“ prohodila teskně a zdravým okem se zadívala do dálky.

„Kvůli tobě vás našli?“ zeptal se jí soucitně.

„Nevím. Elitáci mi to nikdy neřekli. Když skončil soud, odvezli mě sem a nechali mě smažit v nejistotě a výčitkách. A víš, proč jsem se nepicla a snášela jsem trpělivě posměšky? Přísahala jsem si, že smím umřít jedině v boji.“

„Za tvé království,“ odsekl našťavaně. Tenhle bod mu vadil.

„Hochu, někdo vládnout musí. Buď seš to ty, nebo někdo jiný a ty mu poklonkuješ. To první se mi líbí víc.“

„Gratuluji ti. Mě se to už netýká. Beru si dovolenou,“ odplivl si a znovu vytáhl váček s dýmku. Frankí mu ho vyškubla a mohutným rozmachem hodila do drénu a zasyčela: „Před chvílí jsi mi věnoval svůj život. Je můj!“

„Vem si ho a nacpi si ho do tlamy! Ale pospěš si! Zrovna teď jedu do lesa. Naškubat si nové zásoby,“ máchnul rukou. Vstal a vydal se směrem ke svému cákadlu.

„Nikam! Nesnáším ty, co při prvním maléru zalejzaj do díry!“ chytla ho za paži.

„Zalízt do díry je dobrá věc. Naučil jsem se to, když jsem byl malý kluk. Skvěle to chránilo můj zadek.“

„Bojuješ taky někdy?“ zeptala se jízlivě. Cítil ostré pálení žaludku. Musí se dostat do lesa ještě před setměním.

„Od tří let nedělám nic jiného,“ zasyčel nevrle, „válka mě už unavila. Chci trochu klidu! Nic víc. Mít od všeho pokoj. Padnout do rakve a chrápat do konce světa. Chápeš! Chci si vzít dovolenou! Mám na ni nárok!“

„Žádost se zamítá. Právě jsem tě jmenovala poručíkem pro záležitosti éterů,“ prohodila ledově.

„Jakým poručíkem?“ zakvílel a upřel na ni pohled.

„V armádě Velkého Boje. Dnes večer složíš přísahu a dostaneš pořádněj vojenskej výcvik,“ odvětila chladně.

„O jaký armádě mluvíš? Kdes ji sebrala?“ užasl.

„Kdo se snaží, ten má. Je jich dvě stě dvanáct. Vlastně už jen dvě stě čtyři. Včera si jich osm vykostil. Udělals tím slušný poprask. Bejt sebou, radši se tím nikde nechlubím.“

„Ti patřili k tobě?“ vykřikl, „upálili chlapíka, který mi pomohl!“

„Tvůj kámo měl smůlu,“ zašklebila se, „stal se výstražným příkladem pro ostatní, aby nelezli do naší čtvrti.“

„Frankí, seš hnusná! Neříkej mi, že vás nechaj řídit v Kasární čtvrti, upalovat lidi a nezasáhnou proti vám.“

„Vždyť to víš sám. Policajtům jsme náramně vhod. Vozi k nám ty, kterých se chtějí zbavit. Jinak nás nechávají na pokoji. Proč by riskovali svoje drahocenný krky pár týdnů před odletem na báječnéj Ravenang? A pak zabíjíme jenom vetřelce do našeho teritoria. A pouze v noci, kdy provádíme výcvik. Přes den k nám můžeš s rodinou na procházku. Zbytku města neškodíme. Všichni vědí, čemu se mají vyhnout. Považují nás za obyčejný fanatiky.“

„A jste fanatici?“

„Asi jo, plánovali jsme únos hyperlodi.“

„Na orbit byste se nikdy dostali!“

„Naivko! Myslíš si, že jsem tady seděla patnáct let na prdeli? Kdepak. Zkoumala jsem zdejší život. Má pozoruhodné vlastnosti. Pár mršek jsem si nasbírala. Jeden pluk vojáků a četu elitáků by sfoukly obratem. Ale tvoje vyprávění poněkud narušilo naše plány.“

„Moje taky. Zbývají mi tři neděle času, jaks mi ráčila věštit. Moc klidu jsem si v životě neužil. Vyberu si to teď,“ zašklebil se bolestí. Jeho žaludek se stával kusem rozpáleného železa.

„Txatyas tvrdila, že máš upravený organismus. Virové ochrany a zrychlenou regeneraci. S následky užívání drogy si prý poradí. Slibovala, že pokud bude mít energii, tak ti pomůže. Musíš jenom přestat fetovat. Zařídím to, jak tu energii, tak tvou abstinenci. Spolehni se!“

„Kašlu na to. Je mi blbě už teď. Za pár dnů zkolabuju!“

„Tak zkolabuješ,“ zasyčela na něho, „dám tě přivázat k posteli, aby si z ní nespádl.“

„To nemyslíš vážně!“ vykřikl na ni vztekle, „dejte mi všichni pokoj! Táhněte ke všem čertům! Já si beru od války dovolenou!“

„Poručíku, volno dostaneš až po Velkém Boji! Je to rozkaz a ten se u nás poslouchá!“ zařvala na něho Frankí v odpověď, až mu z toho zalehlo v uších.

„SERU NA TVÝ ROZKAZY!“ vybuchl, „nejsem tvůj voják. Žádněj slib jsem ti nedal!“

„Mně ne, ale slíbils věrnost Txatyas,“ zasmála se, „a ta teď spadá pod mý velení. Přísahala mi poslušnost a tím ses stal mým vojákem i ty. Dnes večer složíš přísahu Velkému Boji.“

„Txatyas, je to pravda?“ zobrazil roztřepený řetězec znaků, „ty ses jí opravdu podřídila? Vždyť jsi světlesla!“

„Taermiene,“ odpověděla mu Txatyas mdlými symboly, „aitvár čuesyk si od nás žádá mnoho krutých obětí.“

- - Kapitola 38 Nosička lampy

Osud tvoří rád paradoxy. Údolí, kde stával klášter Oddaných Nejsvětějšího Proroka, zatopila řeka. Mělké bahnité jezero se stalo rájem užorybek. Hluboká jeskyně, ve které se nacházel tajný muniční sklad kláštera, přečkala zkázu bez úhony. V ní přežilo pět zbrojních techniků chtivých pomsty. V době katastrofy několik mnichů putovalo po Narce a další skrytí přívrženci žili v osadách. Teď se vraceli a neúnavně verbovali všechny bojechtivé jedince.

Zrodila se armáda Velkého Boje. Usídlila se elitákům přímo pod nosem, podle hesla pod svícnem je tma. Navenek vystupovala jako fanatická do sebe uzavřená sekta moralistů. Podobných bylo na Narce jako jedů. Tahle, stejně jako ostatní, občas veřejně kázala o spáse světa a ctnostných mravech, jinak nikoho nerušila. Podle upalování vetřelců ji všichni považovali za odnož Svatých Panen a nechávali ji být. Nikdo při smyslech nevstupoval za pás varovných cedulí kolem Kasární čtvrti, které světélkujícími písmeny hlásaly: „Království ctností. Mravní vítání. Hříšníci trestání.“ Narka nabízela dost jiného místa. Policistům a vojákům končila za pár týdnů nevládná služba na Narce a odlétali na Ravenang. Netoužili po nebezpečných akcích a soustředili se na střežení kosmoportu. Na něm závisela jejich budoucnost. Planeta je přestávala zajímat a hledaný terorista také. Obrátili Narku vzhůru nohama a marně. Nikdo už nevěřil, že je ještě naživu.

„Náš bratr utrpěl zranění v boji proti elitákům,“ duní hlas věrozvěsta Kameina ve staré tovární hale. Před ním stojí zástup Stínů. Vojáci Velkého Boje si tak sami říkají na památku mrtvých mnichů. Všichni jsou v plné polní a jejich hlavy se prolétají s hlavěmi zbraní, které Tarmin v životě neviděl. Nejmodernější válečná technika.

„Náš bratr oklamal detektory očního pozadí Smaragdovou Rozkoší a chytil přitom Červí Radost. Nikdo ji ještě nepřežil. Říká se to. Ale před udatným vojákem Velkého Boje i smrt ustoupí!“ hřímá dál věrozvěst. Dav opakuje jeho poslední myšlenku: „Před námi i smrt ustoupí!“

„Náš bratr teď složí přísahu Velkému Boji a my ho ve válce se smrtí podpoříme. Žádný voják Velkého Boje není sám!“ duní věrozvěst hlas. Zástup Stínů opět zabouří ozvěnou: „Nikdo z nás není sám!“

Tarmin přísahá. Mechanicky opakuje slova, která mu předříkává Frankí. Už nemá sílu bránit se jí. Plete se mu jazyk. Ze stran ho podpírají silné ruce. Chvěje se horečkou. Už sedm hodin neměl Smaragdovou Rozkoš. Myslí na poslední zbytky drogy. Několik stébel se mu před několika dny vysypalo z váčku a propadlo dírou v kapse do podšívky. Zůstaly tam a čekají na něho, musí najít jenom trošku klidu a malou škvírku, kam by zalezl. Docela nepatrný koutek soukromí.

Přísaha skončila. Tarmin se potácí na bok. Věrozvěst Kamein káže dál: „Náš bratr pronikl do pevnosti nepřátel. Uspěl tam, kde jiní selhali. Přinesl šokující zprávy, které potvrzují naše obavy. Tvůrci zdejší situace teď zuří. Bojí se o svá tajemství. Cení si jich na deset milionů. Ale nás si jimi nekoupí. Velký Boj zničí zločinnou KosmoFlotilu!“

„Zničíme zločinnou KosmoFlotilu,“ naplňuje halu nadšení volání. Stovky očí si zvědavě prohlíží Tarmina, který se choulí na zemi u zdi a drží se za rozbolavělé břicho. Stal

se známou osobou. Všichni ví o astronomické odměně vypsané na jeho hlavu a dychtivě čekají na novinky, za které jejich nepřátelé nabízí takové závratné sumy. Touží vědět, kvůli čemu byl zničen klášter.

„Vězte,“ hřímá dál věrozvěst, „že KosmoFlotila z nás udělala maso na pultě u řezníka. Prodala nás neviditelným přízrakům! Za hypermotory! Proto je tak schovává, nejsou totiž dílem lidských rukou, ale zcela jiné civilizace! Slavné rovnice hyperprostoru jsou nestydatý podvod!“

Tovární halu naplní pochybovačný šum. Z několika stran se ozývá volání „Bujixuji“. Věrozvěst se klidně opírá se o zábradlí na visuté montážní lávce, ze které hovoří k zástupu. Teprve po chvíli zvolá do všeobecné nervozity: „Nevěříte! Pochybujete o mě! Myslíte na komedii o Bujixuji. Ale ona existuje. Zde na této planetě a celý seriál měl jediný cíl! Zastřít obludný zločin KosmoFlotily!“

Stíny nejmístě přešlapují. Z několika míst se ozvou salvy smíchu. Věrozvěst Kamein si jich nevšímá a silným hlasem přehluší hluk: „Dám vám důkaz, vy málověrní. Na naší straně stojí bohové. Sestoupili mezi nás, aby nám zvěstovali příchod hvězdných vojsk, která zúčtují s přízraky a plány KosmoFlotily!“

Nad davem se objeví Txatyas ve tvaru nezemsky krásné trojoké bytosti s lidskou tváří. Kolem ní vlaje rudý plášť sahající až na zem. Zpod černé helmice ve tvaru dračí hlavy jí padají dlouhé proudy zlatých vlasů. Čtyřmi páry rukou drží obrovský planoucí meč a její bílá křídla se široce rozevírají a kovově lesknou. Txatyas krouží těsně nad hlavami Stínů. Ti ji nevidí, ale cítí její přítomnost. Dav se pomalu ztiší. Všech se zmocňuje neklid.

Tarmin to pozoruje svým upraveným zrakem. Nikdo si ho nevšímá. Konečně příhodná chvíle. Pomalu se stahuje dozadu. Vpředu zní věrozvěstův hlas: „Vaše smrtelné oči nevidí bohy, ale dnes vám bude dáno spatřit je. Učiňte zástup. Vznešená Bohyně se vás po řadě dotkne a ukáže vám na chvíli nejen sebe, ale i své druhy a nebesa. Hrdiny Velkého Boje čeká Věčný ráj!“

Tarmin konečně dosáhl východu a dychtivě se jím protahuje do tmy. Šmátrá podél stěny staré továrny. Skrz ni slyší váhavou odpověď dvou set nevěřících hrdel: „Čeká nás Věčný ráj!“

Po chvíli se ozvou i první překvapené hlasy: „Vznešená Bohyně, odpusť nám málověrným. Jsme tvoji oddaní vojáci!“

Venku panuje hluboká černota. Obloha je zamračená a stará továrna má zatemněná okna. Jenom v dálce září nad obrysy střech okolních budov jas osvětlení civilizovanější části města. Tarminovými nohama křupají kusy skla a plechu, potácí se ulicí kamsi do noci a zakopává o kameny. Dostane se k dřevěné stěně. Nahmatá v ní dveře. Povolují pod jeho nápor. Vklouzne dovnitř opuštěné budovy a usedá na zem pokrytou sutí. Ze zadní kapsy vytahuje papírový ubrousek. Uloupil ho přímo před pozornými očima Frankí. Ta potvora má jen půl tváře. Vyzraje na ní.

Utrhne kus ubrousku a nedočkavě si rozpáře celou kapsu. Zajíždí rukou do podšívky a loví z ní drahocenný poklad. Několik stébel Smaragdové Rozkoše. Opatrně je skládá do pruhu ubrousku. Jsou úžasně jemné jako praménky vlasů jeho sestry Aily. Když byl malým klukem, směl jí je rozčesávat. Říkal jí přitom princezno. Smála se tomu. Hrozně hezky se tomu smála. Takovým zvonivým hlasem. I Ilka měla jemné vlasy. A taky Hebká

Kadeř měla jemné vlasy. Právě tak jemné jako stébla, která drží v dlani. Jsou tady s ním. Všechny. Mazlí se s nimi lehkými doteky. Musí se dobře srovnat. To je moc důležité, jinak cigareta nezíská správný tvar a špatně hoří. A její stáčení vyžaduje trpělivost, aby se papír neprotrhnul. Chce to kutálet ho citlivě po bříškách prstů tam a zpět, dokud se nestane pevnou roličkou. Takovou jakou právě teď drží v rukách. Povedla se mu. Opravdu je nádherná. Odtrhává její přebytečné kraje a pomocí slin ji důkladně zalepí.

Vsouvá si cigaretu mezi rty a vyndá z kapsy zapalovač. Stiskne ho. Nic. Zuřivě mačká knoflík. Před očima mu vyletují svazky modravých jisker, ale plamen nikde. Proč? Plyn! V zapalovači není plyn. Tarmin propadá zoufalství. Jak je to možné? Ráno byl zcela plný. Ta ohyzda. Vypustila mu ho, když spal. Okradla ho! Celý svět je hnusný zmetek, který ho akorát stále okrádá. Ukradl mu rodiče, Ailu, sen o Ilce a teď ještě plyn ze zapalovače. Mizerný a prašivý život. Plný odporných zlodějů. Okradli ho o vše. I o plyn ze zapalovače. Ani ten mu nenechali. Ani pitomý plyn v zapalovači mu nenechali!

Oheň! Musí nějaký najít. Určitě ho najde. Přece někde na musí nějaký být. Tarmin opatrně vsouvá drahocennou cigaretu do kapsy u bundy. Vyleze ze dveří budovy. Všude tma. Ale v dálce je slabá záře. Vidí ji nad obrysy budov. Půjde tam. Najde někoho, kdo má oheň.

Vydává se do noci. Za pruhem světla na obzoru. Je daleko. Ale vlevo je něco bližšího. Opravdu. Lampa. Zakrytá lampa. Někdo s ní jde tmou. Uvnitř ní bude plamínek. Našel svůj oheň. Míří k němu. Už jen pár metrů.

„Potřebuju oheň!“ osloví lampu.

„Ach, tady jsi. Všichni tě hledají,“ ozve se hlas. Světlo ukáže ženu v koženém kabátě temně hnědé barvy kůry jimrovníku, který se musí hledat. Kolem něho se pnou výhonky Smaragdové Rozkoše. Zářící tam žlutými květy. Jako ty boty. Na bosých nohou před ním. Ty z kovoplastu. A taky spirála na fialovém účesu. Tak šplhá rostlina. Otáčí se podél kmenu vzhůru. Lesknou se na ní kapičky mízy. Podobně jako drobný nos tváře. Dívá se na něj. Kryje je ho stříbrný plátek. Pod ním se usmívají rty. Široké. Vybarvené do dlouhých křídel. Mezi nimi probleskuje zuběnka. Bledě modrá. Kryje zoubky příchozí. Vykuňují tak i konečky tenkých stébel. Musí se opatrně vytrhávat z dlouhých květů. Hodně opatrně. Dávat pozor na žahavky, které odpočívají na dně kalichů. Jsou tam stočené jako plastika hada, kterou má nosička lampy na čele. Znamení hadlinek - zlodějek a erotek dohromady.

„Dej mi oheň!“ vyzve ji.

„Zahod' jedy. Vem si mě. Dávám radost, která nezabíjí,“ vyzývá ho hadlinka. Nezabíjí! Lže! Hadlinka Kia Meigy podřezala zákazníka. Transplan ji koupil za 33 tisíc a senátor odvezl na Ravenang. Tarmin to dobře ví. Ta mrcha před ním ho chce obalamutit, aby mu nemusela dát oheň. Podobá se těm, kteří mu zavraždili Ailu. Schovali ji do rakve. Nechtěli mu ji vůbec ukázat. Doběhl je. Vyškubl se jim. Prodral se zástupem. Viděl její popelavě šedé vlasy a tvář pokrytou temnými skvrnami. A pak víko. Uzavřelo ji. Tenkrát přšelo. Blížila se už zima. A Aila ležela v jen tenké bílé košili. Koukaly jí z ní bosé nohy. Ani punčochy jí nedali. A oheň taky ne. Všechno jí ukradli. Tak jako teď jemu. Všude jsou samí zmetci. Nikomu nedají oheň. Chtějí ho jen pro sebe! Jako tahle špinavá coura. Chce mu sebrat lampu! Jeho lampu s ohněm!

„Chci svůj oheň! Vrať mi můj plyn!“ zaječí. Hadlinka ustupuje dozadu a zašeptá: „Zahod' drogu. Ukážu ti mnohem hezčí oheň.“

„Děvko! Sobecká mrcho!“ zařve na ni Tarmin. Vymrští ruku. Zasáhne její rty. Kopancem jí podráždí nohy. Smete ji do prachu. Váří se tam u jeho nohou. Kope do té hnusné zlodějské kreatury. Ukradla mu jeho plyn a nechtěla mu dát lampu, aby měla všechen oheň na světě jenom sama pro sebe. Ohyzdná čubka!

Konečně. Opatrně vyndává z kapsy svůj poklad. Krásný a běloučkový. Má štěstí. Cigaretu se Smaragdovou Rozkoší přečkala bez úhony. Báječně voní. Po koření. Už ji má mezi rty. Kleká si. Sklání se k lampě. Hoří v ní krásný modravý lihový plamínek. Mihotá se. Čeká tam na něj. Stačí jenom nadzvednout kryt.

„Zloději!“ zakvílí Tarmin zoufale. Velká bota mu sebrala jeho lampu. Odkopla ji těsně před ním. Kolem něho je teď spousta těžkých pevných bot. A taky ruce. Drží ho pevně. Uloupili mu i jeho cigaretu. Řve zoufalstvím. Váží ho na nosítka. Je mu strašně. Všichni mu ubližují. Týrají ho. Odporní sadisti. Banda hnusných zlodějů a ohyzdných sobců, kteří chtějí všechno jen pro sebe.

„Klid. Bude to dobré,“ říká mu soucitně hadlinka. Před ústy si drží kapesník. Skrz něj prosakuje krev. Druhou rukou hladí Tarmina lehce po čele a přitom ho slabě škrábe svými dlouhými nehty. Chvějí se na nich obrazy hadích hlaviček. Drobných jako žahavky. Číhají uvnitř kalichů Smaragdové Rozkoše na neopatrné sběrače. Dostaly ho. Nic se mu už nedaří.

„Je už v posledním stadiu. Nemá to cenu. Zbytečně se trápí. Zastřelím ho,“ říká hluboký mužský hlas ledově. Kužel jeho baterky padá na Tarminovy oči. Cvakne uzávěr pistole.

„NE!“ zaráží ho rezolutní hlas. Hlaveň namířená na Tarminovo čelo se zase odkloní. Ze tmy vystupuje Frankí doprovázená věrozvěstem. Za nimi jde několik mnichů v temně modrých hábitech.

„Má černé nitky na očních bulvách. Umírá. Červíci se na něj už chystají,“ namítne muž.

„Neslyšels kázání! PŘEŽIJE TO!“ vykřikne Frankí.

„Viděl jsem už stovky podobných případů. Nervy se neregenerují. Rychlá smrt je pro něho nejlepší řešení,“ odsekne jí muž.

„Je pod ochranou Vznešené Bohyně. Učiní zázrak. Odvede ho z říše mrtvých a vrátí zpět mezi živé. Vězte, vy málověrní, že jsem viděla Tarmina, jak vede Velkej Boj do útoku! Běžel v čelní řadě!“ pronáší Frankí slavnostně.

„Pleteš si přání s proroctvím. Nemluv o budoucnosti. Nikdys neměla prorocký dar!“ napomene ji věrozvěst.

„Nevím, mám-li prorocký dar, či ne. Říkám pouze to, co mi sdělila Vznešená Bohyně,“ odpoví pevným hlasem Frankí.

„Proč ale Vznešená mluví jenom s tebou?“ prohodí věrozvěst nedůvěřivě.

„Ona tak rozhodla, bratře Kameine,“ prohlásí Frankí klidným sebejistým tónem, „těžko soudit její činy. To bohové dávají dary vidění. Nejsem jimi, pouze tlumočím jejich slova. A ty hlásají, že bude učiněn zázrak vzkříšení. Za čtrnáct dnů se Tarmin vrátí mezi nás. Jeho nervy se zregenerují! Víím to již teď. Vy se o tom přesvědčíte za dva týdny.“

„Rouháš se. Vydáváš se za Boží ústa!“ zamračí se věrozvěst.

„Mýlíš se. Za nic se nevydávám. Popisuji pouze to, co vidím. A pokud mi nevěříš, vyhrň rukáv na Tarminově levé ruce. Na jeho předloktí najdeš zahojenou jizvu po iwedagogově bodnutí. Po doteku psychojedu. Znamení, že už jednou vstal z mrtvých,“ odsekne chladně Frankí a pomalu se vzdálí do tmy.

- Kapitola 39 Velký Boj

„Velkej zázrak,“ volají Stíni, kdykoliv si vzpomenou na Tarmina, který se vrátil z říše mrtvých. Éterové zregerovali jeho orgány a nervy za pouhých třináct dnů. Celou dobu se od něho nehnuli. Ve speciální místnosti pokryté složitými ochrannými vzory neustále kroužili kolem jeho těla a vážali složité předivo víceměrných energií, které vysávali od Stínů během večerních mší. Mezitím Frankí horečně zařizovala jejich dopravu na orbitální stanici. Uspěla. Nastalo loučení. Zanechalo v Tarminovi plíživý smutek. Nejvíce ho roztesknila Txatyas.

„Náš poslední zásah,“ ukázala mu, „příště se už musíš postarat o sebe sám. Zázrak se již nebude opakovat. Jako bývalí atosedové se vyznáme v lidských tělech. Žili jsme v nich tucty let. Pochybují, že někde ve vesmíru naleznáš takové étery.“

„Doufám, že tě ještě někdy uvidím,“ promítl jí teskně, „nemyslím kvůli léčení, ale jen tak, z přátelství.“

„Nikdy mě už neuvidíš,“ ukázala mu výrazně, „jsem světlesa, patřím mezi Vznešené Reprezentanty a sdílím vědomí přímo se Zářící Vznešeností, která je Prvním éterem celého Vznešeného Kruhu Bytostí. Již se nesetkáme. I kdyby ses nějakým zázrakem dostal na Tyasvaran, odkud pocházím, nepřijala bych tě.“

„Nemyslel jsem oficiálně, ale jen ze známosti.“

„Období, které jsem zde prožila, patřilo k nejhorším úsekům mé existence. Bylo by těžkou urážkou připomenout mi ho v jakékoliv formě a tvé jednání ke mě mnohdy hraničilo ze zločinem. Nenazývala bych ho známostí!“

„Ale zachránil jsem tě před rozpadem vazeb!“ podivil se. Šokovalo ho, že si vůbec necení hrůzné oběti, kterou kvůli ní provedl. Odmlčela se. Promítla mu až po delší chvíli ostrými barvami: „Dáváš zcela jiný význam tomu, cos udělal. Povinností všech bytostí je poskytnout Vznešeným Reprezentantům jakoukoliv potřebnou pomoc. Je to pro každého čest mít takovou možnost. Tys mi navíc dal slib vojáka. Pamatuj si proto, že právě tvoje váhání vykonat onu oběť bylo tvým největším zločinem. Zapomenu na něj však. Chci vymazat celou tuto planetu ze svých vzpomínek. A ty se ve vlastním zájmu o svém činu nikdy nezmiňuj.“

„Ty mě nenávidíš?“ promítl jí zaraženě.

„Taermiene,“ odpověděla mu pastelovými smířlivými tóny, „použila jsem tvůj znak. U nás je to znamení úcty. Vykonal jsi mnoho velkých činů, ale jsi bytost z jiného světa. Pouze stav nejvyššího ohrožení mě donutil k tomu, abych s tebou jednala a učinila to, co jsem učinila. Nepřináší mi žádné potěšení vyměňovat si obrazy s atomáry.“

„Ohrožení? Myslel jsem, že máš ke mě nějaký vztah,“ podivil se zvláštním vazbám její věty. Vypadaly výhruzně.

„Obsahuješ v sobě část struktur mého Gyrlaqa. To je vše.“

„Jednalas se mnou laskavě, místy jsi mi připomínala lidskou ženu,“ znejistěl.

„A tys mě urážel, že ses na mě tak díval,“ promítla mu v ostrých konturách, „jako na lidskou samici. Pocity, které vaše ženy prožívají, jsou pro mě nesnesitelné. Mé zážitky

z našeho páření, kterými jsme v majlekenu oklamali Dajukévy, byly uznány dostatečným potrestáním za moji sabotáž. Nevyměřili mi tehdy další trest.“

„A pocity éterek jsou jaké?“ ukázal váhavě.

„Jsme jiné bytosti. Libovolně měníme svou polaritu. Každý éter si vybere tu, která mu vyhovuje. Mnoho z nás zůstane ve středu. Než jsem přijala polaritu éterky, žila jsem deset cyklů jako éter a asi dva tucty v rovnováze. Taky vnímám víc měř prostoru než ty. Moje pocity proto nikdy nepochopíš. Nám jsou zase cizí vaše emoce. To, že kopíruji chování lidské ženy, je pouhé znamení zdvořilosti. Nutná věc pro porozumění a naši spolupráci. Ta byla hlavním cílem. Kvůli ní jsem užívala obraty vaší zvukové řeči a lidská jména, vyjadřovala jsem čísla a čas podle vašich zvyklostí. Nenech se tím mýlit. Jsem éterka. Nemám nic společného s vašimi ženami.“

„Světleso Txatyas, promítáme si spolu asi naposledy,“ ukázal jí zdrceně. Nikdy netušil, jak je mu vzdálená. Svěsil hlavu a díval se zdrceně do země. Odmrštila ho jako starou fúsekli.

„Taermiene,“ ukázaly se jemné znaky Txatyas, „ve věcech politiky jsi neuvěřitelně máloměrný. My dva se sice už nevidíme, ale to neznamená, že jsem tě propustila ze služby bez odměny. Ta tvá bude větší než ty zbytečnosti, které ze mě vymámila Půl Tvář.“

„Nic nechci,“ vyhodil šedě Tarmin, „kvůli tomu jsem nebojoval!“

„Odmítáš to, co už dávno máš,“ promítla Txatyas vesele, „sestavila jsem pro tebe znak Taermien. Dala jsem si na něm záležet. Tvořila jsem ho mnoho týdnů a povedl se mi. Obsahuje veletucet tvarů, které jsou mistrovsky uspořádané v souladu se zákony nejvyšších měř. Pouze málo atomárů se může pyšnit tím, že jim někdo ze Vznešených Rerezentantů sestavil symbol jména. Znak Taermien ti umožní přístup k předním bytostem vesmíru. Stačí jen, abys toho uvážlivě využil.“

„Jen k tobě se nedostanu,“ ukázal Tarmin teskně.

„Jsem světleso a Vznešená Rerezentantka Tyasvaranu. Jednám s atomáry pouze tehdy, když si to žádá mimořádné ohrožení mého světa, a proto bych se s tebou vskutku nerada ještě setkala.“

„Rozumím,“ zobrazil jí smutně, „jak se s tebou mám zdvořile rozloučit?“

„To závisí na tobě. Nelíbí se nám opakování. Pozdrav si každý musí vymyslet sám.“

„Potěšilo mě vidět tvůj krásný znak, světleso Txatyas,“ promítl jí bolestně.

„Taermiene, necht' se míry tvé zdvořilosti stále násobí. A kdyby něco selhalo, přemýšlej o záhadách. Je to naše oblíbená hra!“ ukázala mu a zmizela ve válci dřívě, než se ji mohl zeptat, co těmi záhadami myslela.

„Ať se ti daří, Ecdy,“ popřál zkušenému zloději hyperlodí, který mu na oplátku ukázal pěkně zvlněný obraz: „Ach, pitomej atome, dá mi to zabrat. Přiznám se, že z toho mám strach. Ty vaše křivoměrné hyperlodí jsou mrňavý, se slabými motory a zcela bez ochranných polí. Musím přesvědčit všechny megalý kosmu, že náš útěk je v jejich zájmu. Přimluvím se u nich i za tebe, Taermiene.“

Ecdy vklouzl do válce a Tarmin se rozloučil s posledním z éterů, které hloupě považoval za své: „Necht' tě provází štěstí, Fwerekhgu.“

„Taermiene, dvakrát jsme ti pomohli uniknout jisté smrti. Přeji ti, abys toho nikdy nelitoval. I když vše vyjde, naše armáda zde nebude dřív, než za dvacet až třicet dnů od okamžiku, kdy skočíme do hyperkanálu na Socoaberu,“ vygeneroval mu Fwerekhg, když zajížděl do válce. Použil velmi teskné odstíny barev. Tarmina z nich zamrazilo v zádech. Dlouho přemýšlel o jeho obrazu a i narážkách ostatních éterů, ale nic kloudného ho nezapadlo. Nakonec to připsal pouhé nostalgii z loučení a obavě z těžkého úkolu, který je čeká. Frankí jim sehnala naprosto originální dopravu.

„Velkej kšeft!“ jása pašerák Hsi-Men. Zařídil odvoz éterů na orbit ve speciálním kontejneru, který obsahuje velký sálový 3D-projektor. Jeho emitory ukrývají třicet zatavených dóz. Tři z nich patří Hsi-Menovi a místo psychojedů obsahují zvláštní pouzdra potažená tvrdou pryskyřicí. Její povrch brázdí přesně vyryté vzory éterionských rezonátorů, které vytvořily dovedné ruce brusičů holerianů. Citlivý detektor Tyutewag znehodnotil svým polem psychojedy, avšak podivný kontejner se mu vyhnul. Naložili ho do raketoplánu odděleně a celníci ho zkontrolovali pouze ručním snímačem éterů, zcela neškodným Vyuwagem. Výjimka stála sdružení místních pašeráků tři miliony džifů.

Všechna čest. Frankí se vyzná. Hsi-Men s ní vyměnil čtyři letadla ze své zrušené půjčovny za tři pouzdra s étery a nadšeně zaplatil Čengovi čtyři sta tisíc za jejich propašování ve speciálním kontejneru. Chudák. Myslí si, že získal super psychojedy, kterými zasadí na trhu těžkou ránu konkurenci. Zázračné zboží pro něj stvořila Frankí, jeho dřívější externí spolupracovnice. Dělal pro něho analýzy psychodrog. Teď mu darovala výsledky svého dlouholetého výzkumu, které původně chystala pro přeapadení hyperlodi. Éterové k nim doplnili do Hsi-Menovy hlavy myšlenku, že horké zboží je nutné přepravovat ve zvláštních obalech. Frankí vyprávěla, že pašerákovy oči plály jako otevřená dvířka u kamen, když mu jeho specialisté sdělili výsledky zkoušek nových psychojedů. Tarmin se jí raději neptal, na kom je prováděli, nebyl si jistý, jestli by vydržel odpověď.

Kontejner, který ukrývá pouzdra s étery, stojí teď ve skladu na orbitu. Naloží ho na předposlední hyperloď se jménem Stříbrný Paprsek, která bude startovat za dvanáct dnů. Potom bude týden akcelarovat na cestovní rychlost osm tisíc třicet dva kilometrů za vteřinu, kterou podle představ KosmoFlotily vyžaduje hyperskok. Až jí dosáhne, pocestuje k ústí hyperkanálu na Ravenang dalších osm dnů setrvačností. Nikdy tam nedoletí. Devět tisíc dospělých a tři tisíce dětí na jejich palubách čeká jistá smrt.

Ecdy a Fwerekhg odkloní Stříbrný Paprsek od trasy osm hodin před jeho skokem na Ravenang. Zamíří s ním do sousedního hyperkanálu, o kterém KosmoFlotila neví. Vede na hvězdu Socoabera skrz zóny extrémně silného hyperzáření. Éterům nevádí, ale zabíjí lidi bez virové ochrany. Na hyperlodi zahyne mnoho osob, které jim nevědomě pomáhali, včetně Hsi-Mena a jeho rodiny. Pouze Tarmin ví, co se stane. Utěšuje se, že polovinu mrtvých budou tvořit vojáci a klany pašeráků. Na zbytek pasažérů, většinou rodin úředníků KosmoFlotily, raději nemyslí. Možná, že Frankí něco tuší, ale mlčí. Zmršenej boj. Jsou a budou otroci, pouze o málo lepší.

Stříbrný Paprsek vlastní zásobu paliva pouze pro zpáteční let na Ravenang plus malé rezervy. Bude však cestovat mnohem dále. Od hvězdy Socoabera ještě nejméně jeden hyperskok, než se dostane do oblastí hustěji obývaných Vznešeným Kruhem. Nemá žádné zbraně a štítů. Bude ho chránit pouze štěstí. Pokud Dajukéovové hlídají výstup z hyper-

kanálu, snadno ho chytí. Zbývá doufat, že tak neučiní, a spolehnou se jenom na detektor. Astren kroužící v pusté soustavě je příliš nápadný. Hlásí všem, že je tam něco zajímavého.

„Velkej Boj!“ duní opuštěnou kasární čtvrtí. Přesně v době, kdy éterové odkloní Stříbrný Paprsek od stanovené dráhy, budou z Narky odlétat poslední zbytky vojáků a úředníků Země. Necelých šest tisíc duší. Poveze je malá hyperloď velvyslance KosmoFlotily s přízračným názvem Mávající Hvězda.

Za dvacet čtyři dnů nastane na Narce krátké období bezvlády. Ideální doba pro akci. Již teď jsou všechny družice odstraněné a orbitální stanice demontovaná a po částech shozená do moře. Přesněji převážně do moře. Na oběžné dráze zůstal pouze hyperdok, zajištěný termitovými náložemi. Po odletu Mávající Hvězdy ho spálí na prach, aby v budoucnu nespadol Narčanům na hlavu. Zničí s ním i Edenku, starý vysloužilý raketoplán. Vojáci KosmoFlotily nedokáží zasáhnout na Narce, i kdyby chtěli. Mávající Hvězda je určena pouze pro lety vesmírem. Není vybavena zařízením pro přistání na povrchu planety. Dajukékové tají před KosmoFlotilou svoji sílu. Jejich armáda sem přiletí, teprve až lidské hyperloď zmizí v hyperprostoru.

„Velký Boj štědře odměňuje své oběti. Na jeho padlé čeká věčná blaženost. Sto branami vcházejí do ráje Vznešené Bohyně, kde se ženy mění v oslnivě krásné a věčné panny, které nikdy nekončící láskou milují statečné hrdiny,“ hřímá denně z kazatelny Frankí v polorozbořené tovární hale. Tarminovo znovuzrození upevnilo její pozici. Pomocí éterů provedla pár drobných ukázek čtení myšlenek a vidění skrz zdi. Vynesly ji k výšinám. Stíni věří, že má dar prorokovat budoucnost podobně jako Nejsvětější Prorok. Frankí se skromně usmívá, ale domněnky lidí nevyvrací. Jejím hlasu naslouchá celá armáda. Je pro ně svatou prorokyní Půl Tváří.

„Pojem ctnost si vymysleli mocní, aby nás mohli lépe ovládat. Každý pán touží po pravdomluvných a poctivých otrocích, avšak sám se neštítí žádné hanebnosti pro získání a udržení své moci!“ duní hlas věrozvěsta Kameina. Nelíbí se mu úpadek jeho postavení, ale neodvažuje se veřejně vystoupit proti Frankí. Raději se vztyčenýma rukama rozněcuje válečné nálady: „Zahod'te svědomí! Velký Boj nic takového nezná. Pravda spočívá pouze ve vítězství.“

Tarmin stojí na kraji zástupu již v hodnosti kapitána. Váže ho přísaha Velkému Boji. Nelíbí se mu, co dělá Frankí, ale nemůže se proti ní postavit. Přivedla ho sem. Jeho život je svázán s jejím. Kdyby se na její podvod přišlo, zabijí je oba.

„Velký hovno!“ kleje Frankí. Je časné ráno, konec výcviku Stínů. Frankí vztekle nakopává židle. Řídí skvělou armádu, plnou vojáků toužících umírat ve válce, sen každého generála. Už několik dnů pro ni hledá cíl. Tarmin sedí v rohu, vyčerpaný po celonoční drezúře a odpovídá na otázky Frankí, která se z něho snaží získat informace pro svá nová proroctví. Zrovna si vzpomněla na étery. Jako obvykle jí zrudnul nádor na obličejí. Týrá nábytek a řve: „Pouhé nehmotné obláčky. Jak to, že nám vládnou! Čím jsou lepší než my?“

Tarmin jí snad už po sté opakuje, co sám slyšel od éterů: „Jsme vybudováni z atomů, třírozměrných hrubých forem prvotní energie. Omezuje to naše smysly. Obtížně chápeme vztahy ve více než třech dimenzích. Ve vyšších měřích prostoru se vůbec nevyznáme.“

„Všechny věci jim vyrábí atomáři! Bojové astreny taky!“

„Tvar hmoty ano. Éterové dodělávají ochranné a stabilizační vzory, které zaručují výrobkům dlouhou životnost a nové vlastnosti.“

„Ale žijí z naší energie! Bez nás by chcípili!“

„Lidé by také zemřeli bez rostlin a zvířat.“

„Jenomže vepřouni nás vidí!“

„Frankí, sám tomu nerozumím,“ krčí rameny a dodává: „Prý jsme jim kdysi dokonce vládli. Éterové získali nad námi moc až s vesmírnými lety, protože umí navigovat loď hyperprostorem.“

Frankí dále krouží po místnosti jako lapená moucha. Tentokrát zavede řeč na nové téma, na války: „Může atomár zabít étera?“

„Snad,“ pokrčí Tarmin rameny, „na Zemi éterové nejsou. Buď někam zalezli, nebo je lidé povraždili.“

„Nechci dohady, ale fakta!“ okřikne ho Frankí.

„Ptal jsem se na to kdysi Txatyas,“ odpoví jí, „dostal jsem vynadáno, že se starám o takové věci. Podle toho soudím, že nějaký způsob existuje, ale já ho neznám.“

„Dobře. Vezmeme to z druhé strany. Kolik lidí zmrazí jeden éter?“

„Má-li dost energie, paralyzuje pět až deset osob. Podle situace.“

„Špatné, špatné! Existuje ochrana?“ mračí se Frankí.

„Nic moc,“ vrtí Tarmin hlavou, „přilba pokrytá ochranným vzorem omezí étera na dvě osoby. Víceměrné struktury by odstínily naše vojáky úplně, ale jejich výroba je obtížná a zdoluhavá. Práce na staletí. I u nich je mají jenom důležité osoby. Atomářské voje kryjí oddíly éterů.“

„I když vyrobíme helmy,“ přemítá Frankí, „sto éterů nám zmrazí celou armádu a vzápětí ji postřílí kulomety.“

„Opovrhují našimi ručními zbraněmi,“ opraví ji, „bojují bioty, biologickými roboty. Vrhají víceměrné formy energie různých vzorů, které vyvolají vlny deprese a šílenství, záchvaty masových sebevražd, zabíjení a podobně.“

„Používají zbraně hromadného ničení, ale nikoliv ruční?“

Tarmin pokývá hlavou a zopakuje Frankí to, co se dozvěděl od éterů: „Nepoužívají ruční zbraně. Nepotřebují je. Vedou války hlavně v kosmickém prostoru. Jejich bojové lodě vrhají jemné a hrubé vzory energie. Ten majleken, ze kterého jsem uprchnul, je vlastně pozemní zásobárnou jemné energie. Sbírá ji z planety a vysílá vrhači, kterým se říká asmajkany, bitevním lodím zvaným astreny, které operují kolem planety. Přísun energie z planety jim umožní vytvořit pevný štít proti lodím útočnickům.“

„Krucí, jaké jemné energie,“ zavrčí Frankí zlostně, „neříkej mi, že si poradí s atomovou bombou!“

„Fwerekhg mi tvrdil, že lehce,“ pokrčí Tarmin rameny, „štěpením hmoty se vytvoří neovladatelná masa hrubé síly. Vrháče astrenů k ní přidají vzor víceměrné energie, který vdechne mraku hrubé energie něco jako vědomí a udělá z ní primitivní bytost. Tu můžeš řídit. Dávat jí pokyny.“

„Snad mi nechceš tvrdit,“ vyprskne Frankí, „že ti šutry samy vybudují barák, když jim to nařídíš!“

„Jo, postaví ti ho,“ přikývne Tarmin, „musíš být jen hodně trpělivá. Bude jim to trvat tak sto až dvě stě tisíc let. Kameny mají totiž pevné atomové vazby. Na práci s nimi jsou mnohem vhodnější naše běžné atomové metody, jako lámání, osekávání, spojování maltou. S energií si naopak snáze poradí jemné éterionské formy.“

„Co to plácáš za pitomosti!“ rozčílí se Frankí.

„Opakuji ti jen to, co mi promítali éterové,“ odsekne jí nakvašeně, „a ti tvrdíš, že kolem nás vše žije. Prý v tom stačí jen probudit vědomí. Ale neptej se, jak je to možné. Já to opravdu nevím! Souvisí to nějak s mírami prostoru a vyššími dimenzemi. A ty mi Fwerekhg vysvětloval aspoň sedmkrát, Ecdy třikrát a Txatyas dvakrát. Ze všech těch výkladů jsem nezmoudřel.“

Frankí těžce rázuje podél stěn a zachmuřeně mumlá: „Bitevní svaz Vznešeného kruhu nám těmi energiemi vyvraždí polovinu obyvatel Narky.“

„Zdejší majleken není hotový. Dajukékové tají svoji techniku. Vybudovali zatím pouze základy. Hlavní asmajkany, emitory jemné energie pro astreny, se začnou stavět až po odchodu KosmoFlotily. Možná, že se Dajukékové sami vzdají. I kdyby se bránili, bitevní svaz je zničí s malými škodami.“

„Do prdele! I to může stačit. Copak u nich se nebojuje na povrchu?“

„Zřídka. Když na to dojde, éterové vrhají po sobě bojové vzory.“

„Krucí, neříkej mi, že se mezi sebou mydlej jenom éterové a žádné atomové generály nikdy nenasadil děla,“ zasyčí na něho.

„U nich nejsou atomové generály,“ sdělí jí smutný fakt.

„Cože! U nich velí jen éterové?“ prohodí našťavaně.

„Na vyšších postech jsou pouze oni, na nižších postech i jiní. Atomové tvoří hlavně pomocné útvary.“

Frankí se posadí na podlahu a opře se o zeď a výhrůžně pronese: „Staví z nás ženijní vojska a zásobárny víceměrné energie? Co pro ně vlastně jsme?“

„Závisí na planetě. Někde máme slušné postavení, jinde horší. Txatyas nám slíbila lepší roli než Dajukékové. Tyasvarané nám odstraní engosy, nebudou z nás dělat bezduché sluhy a ohrožovat planetu experimenty s formovačem,“ objasňuje jí těžký fakt.

„Velkej Boj! Leda velký hovno! Otroci se bijí za to, aby dostali větší klece,“ zařve Frankí a udeří pěstí do stolu.

„Máš pravdu. Je mi z toho na nic už delší dobu,“ souhlasí s ní.

„Teď už chápu, proč pořád kleješ na zmršenej boj. Slušně mě tím sereš, ale asi začnu taky! Zmršenej boj!“ vykřikne Frankí zlostně. Kopnutím pošle židli přes místnost a vyběhne ven. Za sebou práskne dveřmi.

„Zasranej zmršenej boj pro zmršenej sen!“ odplivla si Frankí, když se asi za hodinu vrátila. Smutně mu oznámila: „Tarmine, je s námi zle. Banda mnichů kolem věrozvěsta mi dala ultimátum. Dnes večer mám sdělit Stínům jasný cíl Velkého Boje. Vykládala jsem o něm, když jsi zkolaboval. Musíš mi píchnout.“

„Pověz jim o svém království,“ usklíbl se na ni, „o úřadu První atomárky, který jsi vytáhla z Txatyas za své služby.“

„Jo, moje království,“ povzdechla si teskně, „zřejmě z něho nic nebude. Mniši mi nedají pokoj. Touží po pomstě. Tenhle svět uznává jenom hezký povrch. Nepřeje si, aby mu vládla Frankí.“

„Podvodnice Frankí!“ opravil ji Tarmin.

„Jaká podvodnice. Prostě jsem chytila příležitost za pačesy a nevyšlo mi to. Škoda. Mohl se mi splnit aspoň jeden sen. Být veleváženou dámou.“

„Nic si z toho nedělej. Stále máš šanci, že se ti vyplní druhý tvůj sen - být rozsekaná na kusy jako tvůj bratr. Ostatně, jaký trest dávají mniši falešné věštkyni?“ zeptal se jízlivě.

„Tarmine, fuj, dej s tím pokoj!“ otrásla se Frankí, „smrti je v nás až dost. Ve mně i v tobě. Nosíme v sobě hrobky přečpané mrtvými vzpomínkami. Já na těžkou noc na Katovně, pak na rozstříleného bratra a padlé iluze o lásce. Ty zase v sobě vlečeš sestřičku Ailu, jejího vrahouna Ditra a ztracenou Ilku. V nás obou to hnije jako v rakvích. A život nemá rád hřbitovy, jako jsme my.“

„Nápodobně,“ odsekl, „mě ten pacholek taky sere.“

„Tarmine, právě v tom je naše největší chyba. Nemilujeme život a ten zmetek se nám za to šeredně mstí.“

„Mstí a za co? Nikdy mi nic nedal. Zabil mi rodiče a sestru. Sebral mi sen o rodině. Nemám důvod ho milovat.“

„Ale nekecej. Dal ti toho dost. Třeba lásku Pápěří.“

„S Pápěří jsem se zapletl jaksi omylem. Je to fajn kamarádka, ale nelíbí se mi.“

„Určitě se do tebe zabouchla jiná, ale nevším sis toho.“

„Ale všim. Alžběta po mně šilela.“

„Alžběta? O té jsi mi nikdy neříkal.“

„Chodil jsem s ní před Ilkou, ale nechal jsem ji. Nosila takový krátký sestřih a vypadala v něm jako kluk. Nelíbila se mi.“

„I ty vybíravý chlapče! Kdybys Alžbětu neopustil, splnil by se ti tvůj sen o rodině?“

„Asi jo,“ připustil otráveně, „její država měla málo lidí a byla ochotná zaplatit za mě Ditrovi výkupné. Nemusel bych čekat, až mi bude pětadvacet. Odešel bych ze Zlaté o rok dřív. Nikdy by se nepřišlo na to, že mám dobré geny,“ po malé odmlce jedovatě dodal, „ale pokud mi chceš tvrdit, že se mi život pomstil za to, že jsem nechal Alžbětu, tak tenhle argument neberu. Ten zmetek mi pořád ještě dluží rodiče a Ailu!“

„To bych si ani netroufla!“ zašklebila se Frankí, „znám to totiž od sebe. Dopadla jsem jako ty. Život mi věnoval Ravenang, extra univerzitu, ale já měla v hlavě stále Katovnu. A ta mi tam zůstala dodnes a k ní se přidaly další horory. Mám kebuli plnou mrtvol, až občas připadám sama jako Katovna.“

„Jó, Katovna,“ zazubil se na ní, „tos trefila. Když na tebe koukám, vidím hořící hranici.“

„Dej s ní pokoj,“ rozhodila rukama, „dnes večer musím oznámit jasný cíl Velkého Boje, jinak mě věrozvěst veřejně prohlásí za podvodnici a nechá usmažit.“

„Oprávněně,“ pokýval hlavou, „jsi podvodnice a navíc zlodějka. Ukradlas mu celou armádu. To poněkud naštve.“

„Dobře, máš pravdu,“ pronesla pokorně, „neodolala jsem pokušení. Teď musíme najít cestičku z pasti ven. Společně. Obávám se, že by tě na pečínku pozvali taky.“

„Co takhle vybrat pokladnu,“ zazubil se na ní, „a pak honem utíkat na kosmodrom. Možná, že ještě stihnem nějakou hyperloď, nebo aspoň letadlo na Jiarland.“

„To byl moc ošklivý nápad,“ pokárala ho, „já mám lepší! Cíl útoku. Až se od Narky odlepí Mávající Hvězda, přepadnem majleken. Poničíme v něm, co zvládneme. Bude se méně bránit. Ukážem tím éterům, jak se správně vede pozemní operace.“

„Majleken má energetický štít a vrhače biotů,“ zavrtěl hlavou.

„Hele, farmářskej, naučil ses sice už celkem obstojně střílet, ale o válce stále víš prd. Laskavě ji přenech odborníkům. Doufám, že si pamatuješ plánek majlekenu?“

„Snad. Gyrlaq mě ho kdysi učil,“ pokrčil rameny.

„Fajn. Bod jedna splněn,“ oznámila mu spokojeně Frankí, „dále potřebujeme skrytou základnu. Azmayové bydlí blízko.“

„Vynech je,“ nesouhlasil, „měli velký ztráty.“

„Chci od nich pouze dočasný úkryt. Nic víc. Napiš jim vzkaz, aby nám věřili.“

„Hele, Frankí, na semletí máš masa dost. Azmaje z toho vynech!“

„Nejde mi o maso, ale o střechu.“

„Nejde ti o střechu, ale o jatka!“

„Ty idiotskej burane! Vedem Velkej Boj!“ vybuchla Frankí.

„Txatyas říkala, že máme obsadit Kosmocity. Zabránit rabování vládních budov,“ připomněl jí Tarmin.

„Kálím na pokyny Txatyas! Nevěřím jí!“ odsekla mu prudce.

„Máš k tomu nějaký důvod?“ zarazil se. I v něm loučení s étery zanechalo nepříjemný dojem.

„Txatyas se chovala jako Roberta,“ řekla smutně.

„Nechápu. Kdo je to Roberta?“ zeptal.

„Jmenovala se tak moje poslední láska. Ta agentka KosmoFlotily, která mě nakonec sebrala. Dobře si na ni pamatuji. Se vším souhlasila a naslibovala mi hory doly. Přesně tak jednala Txatyas, i když jsem pouze méněcenná atomárka a ona významná éterka.“

„Co všechno si z ní vytahala?“ zajímal se zvědavě.

„Spoustu věcí. Až sem přiletí jejich bitevní svaz, dostanu od Txatyas honosný titul, vlastní hyperloď, doživotní rentu, ochranný plášť a helmu. Taky mi vyléčí nádor. Slíbila mi vše, na co jsem si vzpomněla. Přiznej se, co vlastně dala tobě?“

„Vůbec nic,“ ušklíbl se, „pouze vytvořila můj znak Taermien obsahující veletucet tvarů. Prý mi přinese víc užitku než všechny krámy, které slíbila tobě.“

„Nelíbí se mi to,“ zamyslela se Frankí krátce, „bojím se toho, co s námi éterové zamýšlejí.“

„Já se víc obávám tvého plánu,“ namítl, „vidím na jeho konci hromady hnijících mrtvol.“

„Já naopak zradu Txatyas!“

„Nikoliv Txatyas, ale ty ji zraňuješ, tou snůškou nesmyslů, které o ní pořád roztrušuješ! Proč nemluvíš pravdu? Velký boj nás zachraňuje před šílenými plány Dajukévů. Nic víc!“

„Mluvit pravdu!“ vybuchla, „ty pitomče, pokud chceš najít pravdu, rozhodně ji nehledej ve slovech. Řeč je zbraň. Stejně účinná jako děla. Možná i víc. Myšlenky tě ovlivňují podobně jako psychodrogy. Jsou programem vloženým do tvého mozku. Morálka, ideologie a podobné žvásty jsou něco jako okovy, kterými tě mocní ovládají. Znamenají pouhé soubory příkazů programu, který omezuje tvoje jednání. Musíš se jim vzepřít, a ne v nich hledat pravdu!“

„Frankí, nech si tyhle kecy pro svá pitomá kázání,“ zavrtěl hlavou, „i kdyby to bylo tak, jak říkáš, nedává ti to důvod, abys cpala Stínům do hlav ty své žvásty o věčný blaženosti!“

„Vojáci potřebují iluze, aby se jim lépe chcípalo!“

„Proč mají umírat? Nové atomáрске vládě Narky se hodí vycvičené pořádkové síly.“

„Hovno!“ vykřikla, „Stíni se touží pomstít za zničení kláštera a mrtvé druhy. Nechtěj se stát četníky!“

„Nepotřebují pomstu, ale zůstat naživu!“

„Ne oni! Ty chceš zůstat naživu! Zbabělej hnojaři!“ zařvala vztekle a vyrvala z držáku na zdi pulser.

„Klidně si posluž. My hnojaři zůstat naživu nepovažujem za zbabělost, ale za vytrvalost,“ usklíbl se na ni Tarmin. Odplivl si a ironicky odsekl: „Azmaye ti do tvého mlýnku na maso nedám!“

Zaměřovač pulseru se ustálil na Tarminově hrudi, ale Frankí nevystřelila a nezabila svého jediného odborníka na étery, zdroj svého prorokování. Snesla i drzý škleb, kterým jí Tarmin tento fakt vysvětloval.

„Azmayové mají duši Aztéků a Mayů, udatných bojovníků. Není správné, že před nimi tajíš Velký Boj,“ ozval se do ticha věrozvěst Kamein. Vstoupil právě do dveří. Provokativně se zašklebil na zaraženou Frankí a dodal: „Vidění budoucnosti je ošemetná věc. Je to mrška. Někdy se nechce vtěsnat do obrázků a žádá si našich sil. Podle křiku, který se nesl skrz dveře, jsem usoudil, že moje skromná pomoc by se svaté prorokyni hodila.“

Frankí se zatvářila, jako by právě snědla kus slizáka, ale Tarmin se nenechal vyvézt z míry a ledově věrozvěstovi odpověděl: „Jméno Azmayové jim vymysleli blázniví reportéři. Oni sami odvozují svůj původ od poklidných Toltéků, trpělivých stavitelů.“

„Mladíku, proč rozhoduješ za ně?“ odvětil věrozvěst, „napiš jim. Necht' sami vše zvaží.“

„Jsem členem azmayského kmene DantheToqui. Nemohu jít proti zájmu Azmayů, kteří si přejí žít v klidu, aby doplnili ztráty z války.“

„Přisahals věrnost Velkému Boji.“

„O zabíjení Azmayů v ní nic nebylo,“ namítl Tarmin. Věrozvěst se nad jeho slovy usmál: „Nechcem jim ublížit. Potřebujem pouze úkryt. Sestav jim dopis. Zmiň se v něm o naší armádě a o Velkém Boji, který chystáme. Nic víc. Dám ti svolení navykládat v něm o nás, co budeš chtít. A text můžeš zašifrovat, abysme ho nemohli změnit. Pouhá zpráva tvou věrnost Azmayům nikterak neohrozí. Slíbils jim přece informace. Nebo se mýlím?“

Tarmin ustoupil. S nedobrym pocitem nadiktoval přenosnému počítači obsáhlý soukromý vzkaz. Naprosto přesně v něm vylíčil situaci. Nezapomněl ani na podvod, kterého

se Frankí dopustila. Azmaye požádal, aby se sebevražedné operace za žádnou cenu nezúčastnili. K zašifrování textu použil klíč Kiutlanuxsiwaj. Utajil ho nejen před věrozvěstem, ale i před Frankí k její velké nelibosti. Řekl pouze, aby posel sdělil, že klíčem k datové kazetě je známý začátek velice dlouhého jména. Ubezpečil věrozvěsta, že k omylu určitě nedojde. Počítač, na kterém dopis psal, pro jistotu roztloukl na kusy.

„Poněkud drahé, ale proti telepatii účinné,“ šklebil se věrozvěst, když Tarmin házel zbytky počítače do kamen. Potom přišel na řadu plánů majleken. Tvořili ho společně asi půl dne. Přizvali si k tomu na pomoc i zbrojní experty. V mapě zůstalo kupodivu pouze pár bílých míst.

„Poslední část mojí vize je nejméně jasná,“ pronesla zadumaně Frankí, když skončili s výkresem.

„Budoucnost nás všech je mlhavá,“ souhlasil s ní věrozvěst. Frankí jeho poznámku ignorovala a pokračovala: „Za dvacet čtyři dnů opustí Vznešená Bohyně náš vesmír. Toho dne bude hyperdok s raketoplánem už spálen a Mávající Hvězda, poslední loď Kosmo-Flotily, zamíří na Ravenang. V ten okamžik zaútočíme na majleken. Počítejme tři dny na pochod lesem. Zbývá dvacet jedna dnů na přesun do výchozího tábora, buď u Azmayů, nebo na kraji lesa. Naštěstí můžeme využít letadel. Družice a orbitální stanice jsou už rozebrané.“

„Dvacet čtyři dnů do sekané. Přízraci z majlekeny vás smetou,“ opáčil Tarmin.

„Nesmetou. Moje vidiny mi sdělily, že nás budou při útoku krýt éterové.“

„Velice hodní éterové. Pomohou nám dobít vlastní majleken,“ konstatoval Tarmin jedovatě.

„Píchnou nám euregwofové od kusadláků. Už jednou ti pomohli,“ vysvětlila mu Frankí zcela vážně.

„Euregwofové jsou dobří. Pomohou každému, ale nikdy neopouštějí hnízda. Nejsou schopni existovat bez kusadláků, a proto je taky Dajukévové nechávají na pokoji,“ odpověděl jí Tarmin.

„Viděla jsem útok a nad ním pluli přízraci,“ zamračila se Frankí, „vypadalo to, že nás kryjí. Pokud jsem se zmýlila, je to moc špatné. Stihli bychom udělat pouze malou škodu. Brzy by nás povraždili.“

„Opravdu, pokud by ses zmýlila, bylo by to moc špatné,“ doplnil s úsměvem věrozvěst Kamein.

„Vidění jsou místy nejasná. Možná, že šlo o jiné bytosti. Nežijí zde další neviditelní?“ prohodila Frankí zamyšleně.

„Ale ano, skoro všude,“ potvrdil jí Tarmin, „lesy jsou plné éterionských zvířat. Bez větší inteligence, snad s výjimkou šilných étegiurů kdesi na severovýchodě Norwicku.“

„Cože? Jací étegiurové?“ vykřikla Frankí s nadějí v hlase.

„Vypadají na potomky zdejší civilizace, kterou jsi tak pracně hledala,“ pokrčil Tarmin rameny, „jmenovali se Asuriané. Vyvraždili se zde asi před padesáti tisíci lety. Pár jich údajně přežilo. Bohužel, za ta tisíciletí úpadku poněkud zblbli. Vraždí a ničí na potkání.“

„Jsou to tedy vojáci!“ vykřikla nadšeně Frankí a radostně dodala: „Máš dvacet dnů na to, abys je našel.“

„Milá svatá prorokyně,“ ušklíbl se na ní Tarmin, „tvoje báječná vize ti opomněla sdělit, že znak étegiur znamená úchylné a degenerované étery.“

„Čím dál tím lépe, můj drahý hnojaři. Aspoň zapadnou do naší povedené party. Všichni máme prima přezdívky. Já jsem úchylná zrůda. Oddaní jsou zase úchylní fanatici. I ty k nám patříš, coby úchylný šílenec a perverzní terorista za deset milionů.“

„Co tím chceš říct?“

„Éterové opovrhují étegiury a KosmoFlotila opovrhuje námi. Není to dobrý základ pro rovnoprávné spojení?“

Tarmin se dlouze zamyslel. Myšlenka to nebyla špatná, ale s úbytkem vojsk Země, se množily lety éterských sběračů energie. Operovaly hlavně kolem lidských sídlišť. Étegiurové se před jejich detektory mohli ukrýt buď v lese, kde se ztratili mezi nižšími éterion-skými formami, které tam žily, nebo se schovat hluboko v podzemí či uvnitř obalů s ochranným vzorem.

„Étegiurové nemohou nikam cestovat,“ zavrtěl hlavou, „zachytí je detektory sběračů.“

„Vím, zahlédla jsem to předevcírem,“ odsekla Frankí. Neměla pravdu. Tahala z Tarmina rozumy o éterech skoro dva týdny. Teď se sebejistě plánovala: „Vysadíme tě ve středu oblasti, kde se étegiurové schovávají. Musíš je najít sám. Můj zrak tak daleko nesahá. Dostaneš vysílačku. Až je najdeš, vyšeš echo. Přiletíme pro ně a naložíme je do beden pokrytých ochrannými vzory.“

„Ty ses zbláznila!“ vytřeštil na ni Tarmin oči, „étegiurové lžou!“

„Opravdu?“ usmál jílivě se Kamein, „podobají se tedy lidem. Svatá prorokyně v nich bude mít dobré spojení.“

„Ve světě éterů je lhaní pokládáno za něco obludného,“ vysvětloval mu Tarmin, „étegiur znamená prolhanou, šílenou a nebezpečnou bytost, která páchá samé zlo. Samotní éterové se jich strašně bojí.“

Frankí se rozchechtala a vrhla významný pohled na věrozvěsta: „Neříkala jsem to! Získáme spojení a přízraky zachvátí děs!“

„Étegiurové jsou postrachem nejen pro étery,“ oponoval jí Tarmin, „celý severovýchod je zamořený jejich vražednými bioty!“

„Můj drahý hnojaři, s výjimkou tebe jsou tady sami válečníci. Nikdo z nich nedoufá v moc dlouhý život. Až zemřou ve Velkém Boji, Vznešená Bohyně je odnese do věčného ráje.“

„Víš dobře, že je to úplně jinak,“ rozzlobil se, „lidé přejdou...“

„Tak dost! Nerouhej se. Moje vize hovoří jinak!“ okřikla ho Frankí, „umíš obrazovou řeč a máš znak s veletuctem tvarů, jehož si Vznešená Bohyně cení víc než hyperlodi. Je proto naděje, že ti étegiurové věnují pozornost. Jsi jediný koho za nimi můžeme poslat. Takže mi řekni, jestli se úkolu ujmeš dobrovolně, nebo ti to mám dát rozkazem?“

„Možná, že s těmi étegiury to není zas tak úplně špatný nápad,“ zamyslel se Tarmin, „můžeme to zkusit.“

„To jsem ráda,“ pokývala hlavou, „dohodneš s nimi podporu Velkému Boji a po něm rovnoprávnou vládu na planetě.“

„Bez étegiurů se radši nevracej,“ dodal věrozvěst s úšklebkem, „jsou velmi důležití, a proto ti dáme s sebou dva muže.“

„Urázíš mě nedůvěrou!“ zamračil se na něho Tarmin, „nepotřebuji stráž. Nezrazuji své přísahy. Poslední váš úkol jsem taky splnil bez dohledu! Měl jsem šanci odletět na Ravenang a nevyužil jsem ji!“

„Ber svůj doprovod jako kamarády,“ prohodil věrozvěst ironicky, „hodí se ti, kdybys tam náhodou zabloudil a potkal přitom kanibaly.“

„Frankí, slíbilas, že o mých příhodách pomlčíš!“ vybuchl Tarmin, ale Frankí na jeho výtku odpověděla pouhým pokrčením ramen: „Nečil se! Náhodou tvoje seznámení s kanibaly je moc hezká historka.“

- - - Kapitola 40 Plápol

Výbuchu předcházelo temné dunění deroucí se ze země, zpočátku tvořené tak hlubokými tóny, že ho uši ani nezaslechly, a vyvolávalo pouze stísněný pocit blížícího se nebezpečí. O chvíli později se objevily i nepatrné obláčky páry, které rychle stoupaly vzhůru a kreslily výhružné symboly. V okamžiku, když se voda divoce drala ústím, zvuk zesílil a uši ho zachytily jako zlostné sténání, které postupně přecházelo do táhlého syčivého tónu. Všichni věděli, že nastal nejvyšší čas na rychlý ústup. Nečekané se věci stávají pouze pro hluché a slepé. A není němých věcí, jenom špatných pozorovatelů, neboť i kameny mluví a sesílají varování podobná řevu dravce ohlašujícího zahájení lovu.

Když zlověstné hřmění dospělo ke svému vrcholu, celé okolí gejzíru zelo prázdnotou. Zem si mohla v klidu oddechnout a vyrazit ze sebe sloup vroucí vody. Vystoupil do výše dvaceti metrů a majestátně se zahalil do oblaků páry. Rychle mu docházel dech, a tak se po chvíli opět ztratil pod povrchem, aby tam sbíral nové síly k letu vzhůru. Zanechal po sobě pár jezírek naplněných horkou vodou, ale i ta pomalu mizela v nedalekém potoku. Po chvíli, o několik set metrů dál, zahřměla exploze jiného gejzíru.

Severovýchodní výběžek Norwicku splňoval nejdivočejší sny. Na severu ho uzavíral věčně zasněžený hřeben Dýmajícího pohoří, který tu končil svou dlouhou pouť napříč kontinentem. Tříštil se na vějíř hřebenů, které prudce padaly do moře. Z jejich středu stoupal temný sopečný dým a kroužil mezi odlesky ledovců. Magmatický oheň zde topil pod stovkami vřidel a chvěl zemí. Oblast nevhodná pro osídlení. Místo, kde se skrývali étegiurové. Vražedná krajina, stvořená k bloudění a šplhání nahoru a dolů.

Tarmin odvrátil oči od gejzírů v údolí pod ním a pokračoval ve výstupu. Již tři hodiny se hrabal suťovitým splazem na horský hřeben. Zezdola se zdál nízký, ale za každým zdánlivým vrcholem se pokaždé vyhouplul další. Jednotvárná pouť.

Cestu mu přehradil strmý kamenný práh, vysoký asi tři metry. Zahlédl na něm vodorovnou štěrbinu v dosahu svých rukou. Zachytil se jí a chystal se lézt nahoru. Něco se zamihotalo. Pronikavý vjem smrti. Prudce uskočil dozadu. Ze štěrbin vylétl šedivý živočich a pronikavě zasyčel. Ilakies, horský had s psychojedem smrtelným nejen pro lidi, ale i pro étery. Tvorové na Narce si žárlivě střežili životy i energii.

Zaklel. Pět dnů se potácel děsivou spleť skal a lesů. Připadal si jako nahé dítě v pralese. Trávil čas poblíž smrti. Mluvily o ní nejen pukliny sahající do nitra země, ze kterých stoupaly jedovaté plyny, ale i zdejší život. Znal sotva pár jmen. Po skalách se plazily oihuey, jedovaté mechy. Mezi kameny vykukovala žahavá vlákna ytreaků o tisíci tvarech. Nezdravý svět pro člověka. Dvěma Stínům, jeho strážci, z něho zčernaly tváře půl hodiny po výsadku. Tarmin neusedl vedle nich. Cosi ho zadrželo. Zaházal jejich těla větvemi a šel dál. Urazil pár metrů a zvláštní tušení se opakovalo. Nepřekročil tehdy padlý kmen. Obešel ho. Udělal dobře. Minul rudé oči, které se pod ním ukrývaly.

Schopnost vnímat nebezpečí v něm sílila každou vteřinu. Pochopil její zdroj. Přišla k němu z Gyrlačovských víceměrných forem energie. Cítil mysl druhých tvorů, podobně jako to uměli éterové. Okruh, ze kterého přijímal, se stále rozšiřoval. Naštěstí se včas naučil omezit jeho rozsah na blízké okolí, jinak by z té záplavy zešílel.

Opět divný vjem. Vyvěral z malé prohlubně před ním. Uzavírala vstup do krátké průrvy, která mířila přímo na hřeben. Znechuceně se rozhlédl po okolí. Stál na dně kotliny obklopené černými stěnami a překážka mu blokovala jedinou pohodlnou cestu vzhůru. Vyhnout se jí nebude snadné. Možná, že by šlo proplížít se podél skal. *NE!* Pokusil se rozšířit svou mysl a proniknout kameny. *NE!* Zaklel, ale nepokoušel osud. Asi hodinu šplhal po skalách, než se dostal na konec průrvy těsně pod hřeben. Kdyby šel přímo, stačilo by mu pár minut. Neodolal a zadíval se na nebezpečné místo seshora. Vypadalo normálně. Hodil tam kámen. Nic. Vzal větší a chtěl ho vrhnout dolů za prvním. *NE! IHNED PRYČ!* Potlačil svou zvědavost. Některé znalosti bývají předražené. Rozběhl se na vrchol, aniž se dozvěděl, co vlastně obcházel.

Nahoře se mu otevřel pohled na jezero zabarvené do ruda a zelená údolí za ním. Usedl a opřel se o kameny. Když měl jistotu, že neupadne, začal prodlužovat svůj vjem na krajinu před sebou. Jeho mysl letěla vpřed a přibírala neustále nové tvory. Hádi se vyhřívali na kamenech s břichy plnými žab, nahoře plachtily mrchožrouti, dravci na dně jezera hlídali své úlovky zahrabané v bahně, aby řádně vyhnily na správnou kvalitu. Do toho se mísily hrubé existence mechů, šlahounů, stromů. Tisíce cizích podnětů nahlodávajících rozum člověka. Přesto jediná možnost k rychlému propátrání širokého okolí. Tarmin postrádal zkušenosti, jak najít známky činnosti éterů. Navíc hledal étegiury, degenerované étery, kteří se skrývali před Dajukévy, pány zdejšího majlekeny. Potřeboval se ptát. Hledal někoho, kdo by pochopil jeho otázku.

Doslova se chvěl pod vichřicí vjemů. Blížil se k mezím odolnosti svého mozku. Už se chystal mysl uzavřít, když zachytil zcela jiný tón. Vibrace rozumných tvorů. Soustředil se na ně. Přicházely z malého údolí za jezerem, asi dvacet kilometrů daleko. Už dříve cítil podobný signál, ale pokaždé příliš mdle na určení. Teprve dnes uspěl. S úlevou ztlumil vědomí. Odpočíval asi hodinu, než se trochu zmátořil. Charo právě opouštěl zenit. Čas se přehoupnul na odpoledne.

Po šesti hodinách kličkování mezi nástrahami přírody dorazil k pramenu vody. Padal z pukliny ve skále do malé tůně. Na jejím břehu se rýsovalo několik nezřetelných, téměř setřených stop terénních bot. Skupinka lidí. Tarmin zklamaně kopal do okolních kamenů. Srážel je do tůně a díval se, jak víří nánosy bahna a písku na jejím dně. Chvilku se tím bavil a přemýšlel, co má podniknout. Nakonec ho posedla zvědavost. Co dělají lidé v krajině plné smrti, kde on sám přežívá pouze díky svým mimořádným schopnostem?

Vydal se za nimi. Jejich stopu sledoval s obtížemi a mnohdy ji více hádal. Pomáhalo mu, že skalní údolí neposkytovala mnoho možností kudy jít. Přesto je dvakrát ztratil a musel znovu hledat rozšířeným vnímáním. Vyčerpávalo ho to. Neznámí se skrývali. Několikrát se plahočili po kamenech, zatímco vedle nich vedla pohodlná cesta nízkou trávou. Jednou dokonce zvolili pochod korytem potoka po kluzkých balvanech místo chůze po širokém písčitém břehu. Zdatně se však vyhýbali všem záludnostem zdejší přírody. Velkým obloukem obešli hnízdo třásněnek ve středu nevinné loučky. Dovedně kličkovali mezi žahavými mechy. V uctivých odstupech míjeli jedovaté lalokovce, kteří vypadali k nerozeznání od kamenů.

Tarminova zvědavost rostla. Ostražitost také. Dohonil je druhého dne odpoledne, ale raději se k nim nepřipojil. Opatrně je sledoval ze vzdálenosti několika set metrů. Šli po-

malu v dlouhé řadě za sebou. Odhadem šedesát osob. Vedl je muž v černém plášti. Ostatní kráčeli za ním a kladli nohy přesně do jeho stop.

K večeru vešli mezi shluky špičatých skal, kde terén nabízel desítky možných směrů, kudy se mohli ubírat. Jejich sledování se stalo krajně obtížné. Nakonec Tarmin zůstal bezradně stát poblíž pramene malé říčky. Vyvěrala ze široké pukliny, která se šklebila ve strmé skalní stěně. Stopy vedly někam sem. Zde se ztrácely. Neznámé nedokázal zachytit ani svým rozšířeným vnímáním.

Pečlivě prohledal celé okolí. Zkusil proniknout i do trhliny, ze které říčka vytékala. Po pár metrech se skála zužovala na spáru širokou pár centimetrů. Prýštila z ní pod tlakem vlažná sirnatá voda. Dál jít prostě nešlo. Zklamaně vylezl ven. Celý promáčený marným pokusem se posadil na plochý kámen zalitý rudým světlem zapadajícího Chara. Vylil si vodu z bot a vyždímal mokré šaty. Co dál? Jeho úvahy přerušil závan studeného větru. Blížilo se období podzimních dešťů. Bude si muset před setměním najít dobré místo na spaní.

„Vítej, bratře,“ zazněl za ním vlídný hlas. Otočil se. Uviděl vůdce neznámých lidí. V hukotu pramene říčky ho vůbec neslyšel přicházet. Kolem muže vlál dlouhý černý plášť. Halil ho od krku až do půli lýtek a jeho černá látka pohlcovala světlo tak dokonale, že se na jejích záhybech vůbec netvořil stín. Muž v něm připomínal vysokou hromadu rašeliny, dole opatřenou párem chodidel v kožených botách a nahoře hlavou. Tu mu pokrývala tenká fialová helma posetá roztodivnými vrypy, které vypadaly jako vzory éteri-nských rezonátorů.

„Já... já...“ vykoktal Tarmin nejistě. Upíral zrak na neznámého před sebou. Neviděl jeho ruce. Muž je skrýval pod svým pláštěm. Když zachytil Tarminův zkoumavý pohled, roztáhl rty do širokého úsměvu a odhalil svoje bílé pravidelné zuby. Chvilí na nich nechal třpytit odlesky paprsků Chara a poté rozevřel i svůj plášť. Neměl pod ním vůbec nic. Žádnou zbraň. Dokonce ani šaty. Jeho nahé tělo pokrývala jediné kresba ve tvaru divoké spleti plamenů, která mu začínala v rozkroku, a odtud stoupala spletitými křivkami přes břicho až k ramenům, kde končila mnoha jemnými hroty. Celá zářila jakoby vytetovaná svítící barvou. Vlnila se v rytmu mužova dechu a budila dojem, že jeho trup hoří.

Muž se opět zahalil a laskavým tónem se optal: „Odkud přicházíš, bratře, že se tak zaraženě díváš na Plápol Věrných?“

„Z držav. Západ Norwicku,“ vydechl Tarmin zaskočený vývojem situace.

„Překvapuješ mne, bratře. Neslyšel jsem o Věrných v této oblasti,“ prohodil Plápol zamýšleně a pevněji se zamotal do pláště. Tarmin ihned ucítil, jak se mu do myšlenek dere cizí vliv. Rychle vytvořil ve svém vědomí ubohý tuctoměrný ochranný vzor energie, jediný, který ovládal díky Gyrlaqovi. Útok se o něj hladce roztříštil. Plápol sebou znatelně trhnul a přimhouřil oči. Laskavý výraz na jeho tváři se však nezměnil. Tiše promluvil: „Musel jsi nás sledovat. Šels sám a nezahynuls, bratře.“

Věta zněla jako suché konstatování faktu. Chyběla v ní otázka. Skoro to vypadalo, že Plápol mluvil sám k sobě, jako by v duchu vážil pro a proti. Tarmin nenechal dojít jeho úvahy příliš daleko a řekl: „Cítím nebezpečí.“

„Jak?“ vytrhl se Plápol ze svého přemítání.

„Nevím. Třeba tamhle za tím kamenem,“ pokrčil Tarmin rameny a prstem ukázal na šedý balvan vzdálený asi dvacet metrů od břehu říčky.

„Mladý výhonek ytreaka. Těsně před zakuklením. V mžiku uleptá celou nohu,“ souhlasil Plápol. Vzápětí se podíval se na dutinu v skalní stěně ve výšce asi dvou metrů nad zemí a zeptal se: „A tam?“

Tarmin na ní zaměřil pozornost a nejistě odpověděl: „Nic...“

„Strčíš dovnitř ruku?“

„To ne. Musel bych si přitom stoupnout na šterk pod skálou. V něm cosi vnímám. Slabě,“ odpověděl mu Tarmin po kratším váhání.

„Hladové závitky. Nemají silný jed, ale popálit umí slušně,“ pokýval Plápol uznale hlavou a dodal: „Jsi obdařen nezvyklými dary. Proč se však touláš zdejší nebezpečnou krajinou?“

„Hledám dřívější obyvatele Narky, kteří nejsou vidět,“ odpověděl mu Tarmin s mírným zaváháním v hlase. Nezvyklé oblečení černého muže určitě pocházelo od éterů. Vedl lidi, kteří se skrývali. Mohlo jít o atomára étegiurů.

„Neviditelné nazývej Kianailané a tuto planetu Kianailae,“ sdělil mu Plápol s mírným napomenutím v hlase. Tarmin se zaradoval a hned se zeptal pomocí projekce znaků Gwang: „A jak vypadá tvar symbolu pro jméno Kianailanů?“

Skupina jeho symbolů visela nehnutě ve vzduchu sotva půl metru od Plápolů. Nereagoval na ni. Neviděl éterionské energie. Pokud ho éterové naučili Gwang, museli mu ji promítat přímo do vědomí. Rozhodně postrádal upravené oči a jeho schopnost vnímat nebezpečí vycházela z pláště a helmy, které nosil. Tarmin věděl od éterů, že existují věci, které uměle zvyšují schopnosti atomárů. Jejich vytvoření však trvalo celá staletí, vyžadovalo kvalitní víceměrné formovače a vyladění předními specialisty. Podobné výrobky se proto používaly jedině na bohatých planetách a i tam si je mohli dovolit pouze mimořádně důležití atomáři. Jejich nošení symbolizovalo, že jejich majitel zastává vysoké postavení.

„Škoda. Dorazils pozdě. Dnešní obřad Proměny skončil. Přesto jsi vítán. Pojď dál, bratře,“ pronesl Plápol smířlivě a zamířil přímo do trhliny, odkud vyvěrala říčka. Tarmin ho dychtivě sledoval. Tentokrát se skála nezužovala a po pár krocích přešla v úzkou jeskyni, vysokou sotva dva metry. Po jejím dně tekla sirnaté voda. Několik minut se skrz ní brodili po tmě a potom odbočili do šikmého tunelu, který napřed pár metrů stoupal a poté začal prudce klesat. Měl dno potažené měkkým neklouzavým materiálem a na cestu v něm svítily zelenkavé krápníky, které visely ze stropu. Vydávaly kalné světlo a nepatrně se chvěly, jako by na nich žili drobní živočichové.

Tarminův pohled padl na stěnu chodby. Zastavil se. Kámen nesl známky umělého opracování, ale neměl hladký povrch. Pokrývaly ho tisíce drobných vrypů. Vypadaly na stopy po malých zoubkách nebo na pozůstatky leptání drobnými sosáky. Kamenožroutí bioti. Hvízdal úžasem. Náhle jeho vědomí naplnila vtíravá touha rychle jít. Slabý, ale přesto jasný účinek éterionského bojového vzoru. Odvrátil pohled od skály. Plápol stál a upíral na něho temné oči. Určitě nebyl tak bezbranný, jak vypadal. Helma a plášť mu propůjčovaly mnohé možnosti. Tarmin ho raději rychle dohnal.

Vstoupili do rozlehlé polokulovité jeskyně o průměru přes dvě stě metrů. Osvětlovalo ji množství krápníků, které visely po celém stropě. Dno pokrýval temně rudý kámen, který ve středu prostory přecházel ve fialové světélkující kolo o poloměru pětadvaceti metrů. Z jeho centra tryskal vzhůru mohutný sloup ohně, nad kterým plul gigantický krystal o průměru přes pět metrů. Vznášel se pod stropem ve výšce skoro třiceti metrů nad podlahou a hrály na něm odrazy snad všech existujících barev. Pomalu se otáčel a mírně se přitom pohupoval nahoru a dolů. Jeho povrch se skládal z tisíce rovných i zakřivených plošek, které mu dávaly těžko popsateľný tvar. Nejvíce ze všeho připomínal smotek uzlů uvázaných z mnoha různorodých materiálů.

V jeskyni se nacházelo několik desítek nahých lidí. Řadu z nich zdobily symboly různých tvarů vytetované svítícími barvami. Několik těl zářilo i obrazy plamenů, ale mnohem jednoduššími než ty, které Tarmin viděl na Plápolovi. Většina osob nenesla žádné tetování. Odhadoval podle jejich nejistých pohledů, že jsou to nováčci, které sem Plápol přivedl. Všichni zdejší měli něco společného. Na zádech jim chyběly engosy. Určitě jsou tady někde éterové, pomyslel si Tarmin, když to zpozoroval.

Jeskyně se vyprazdňovala. Skupinky lidí mizely v mnoha chodbách, které se černaly po celém obvodu sálu. Plápol vedl Tarmina přímo k ohnivému sloupu. Zastavil se pár kroků od něho a vyzval ho: „Bratře, zahod' svoje věci do plamenů věčné Proměny, neboť zde ti bude poskytnuto vše nezbytné.“

Sám si sejmul plášť, přilbici i obuv. Zůstal zcela nahý a jeho kůži kryla jedině kresba plamenů. Kusy oděvu lhostejně naházel do sloupu ohně, který tryskal ve středu fialového kola. Vždy se tam krátce zamihotaly a pak zmizely. Tarmin zasténal nad šíleným ničením drahocenných předmětů a pomyslel na vysílačku, kterou měl ve svém batohu. Potřeboval ji pro přivolání letadla.

„Nesu důležitý vzkaz pro neviditelné. Pro vaše Kianailany. Nemohu ho spálit!“ zkusil zabránit zkáze své výbavy.

„Pouze věrnost je důležitá,“ napomenul ho přísně Plápol. Tarmin se zoufale rozhlédl po jeskyni. Neobjevil étery, ale jen čtveřici silných mužů, kteří měli na hrudích vytetované velké žluté čtverce. Vedle nich stál hubený mladík. Kolem dokola jeho trupu se ovíjela kresba rudé spirály. *Spirál* upíral na Plápolův oddaný pohled a vyčkával pokynů. Zřejmě velel celé čtveřici *Žlutých Čtverců*.

Tarmin se s nechutí svlékl. Podlaha ho mírně hřála do bosých chodidel. Zlostně vrhnul svůj oděv, boty a batoh do plamenů. Vzápětí pocítil příjemný šimravý pocit na paži. Hladil mu ji tenký ohnivý jazyk skoro tak, jako by mu děkoval. Neměl vyšší teplotu než vlažná voda. Jemná forma éterionské energie. Snad se jedná o pouhou iluzi, napadlo Tarmina. Jsou zde vůbec nějaké éterionské bytosti? Možná, že tito lidé používali pouze předměty, které po nich zbyly, aniž znali jejich skutečnou podstatu. Netušili, že Dajuké-ové, kteří na Norwicku budovali majleken, omylem považovali jejich aktivity za činnost étegiurů a chystali jim frontální zkázu. Již otevíral ústa, aby promluvil s Plápolem, ale ten ho zarazil prudkým gestem ruky.

„Bratře,“ pronesl přísně, „přišels po obřadu Proměny. Za pár dnů bude další. Vyčkej. V něm nalezneš odpovědi. Dnes tě mohu zasvětit pouze částečně.“

Přistoupil ohnivému sloupu. Ponořil do něho obě ruce a táhle zazpíval: „Khlian-wěailc-dhaí-khlae.“ Obrovský krystal plující nad plameny se rozezněl a zobrazil nad Plápozem mnohametrový Gwang symbol pro věčný proud energie. Jeho akustický přepis odpovídal Plápolovu zpěvu, ale lišil se systémem převodu od způsobu, který používal Tarmin. Zatímco obrazy Gwang zůstávaly ve vesmíru jednotné, až na nepatrné odchylky, na zvuk se překládaly odlišně. Každá civilizace popisovala tvary Gwang slabikami, které se jejím bytostem dobře vyslovovaly. Txatyas naučila Tarmina metodu atomárů Tyasvaranu, své domovské planety. Tam by zobrazený symbol vyjádřili zvukem „Kianvelda-gae“.

Jeskyní zaduněly tóny a vibrace barev. S nimi přišly i změny nálady. Lehké střídání různých pocitů, touhy smíšené s radostí, vzrušení s napětím. Vjemy letěly jeden za druhým v příjemné kompozici. Krystal kroužil pod stropem jeskyně a pod ním se třpytily obrovské projekce struktur Gwang o rozměrech přes deset metrů, které pomalu přecházely jedna v druhou. Měly dva tucty měr uspořádané do třech rozměrů a tvořily složité vazby. Určitě promítaly jakýsi text, ale většinu použitých znaků Tarmin neovládal, postřehl jenom, že se mezi nimi opakují symboly pro proměnu a věčnost.

Plápol vytáhnul paže z ohně. Držel v nich dlouhý meč s čepelí, který vypadal jako plochá protáhlá kapka zasazená užším koncem do rukojeti a celý svítil temně modře, jenom na jeho hrotu se třpytil rudý ovál. Zvedl ho do výše a do tónů projekce zvolal: „Před mnoha lety Kianilae přepadli démoni. Mnozí se stali jejich přísluhovači, ale my Věrní pevně stojíme při Kianilanech, kteří jsou skutečnými vlastníky této planety, a až nastane Den zúčtování, budeme odměněni darem Proměny.“

Krystal přeložil celý Plápolův projev jako velikou strukturu Gwang, kterou umístil půl metru nad Plápozem. Nahoře pokračovala bez přerušení projekce textu o proměně. Když si toho Tarmin všimnul, zkusil na sloup vyslat ohně pozdrav ve Gwang, ale nic se nestalo.

„Celý vesmír je pouhým tokem prvotní energie,“ pokračoval Plápol s obřadem, „její formy přecházejí jedna v druhou a každá z nich trvá pouze dočasně. I naše těla povstávají z toku prvotní energie a po čase se do něho opět vracejí. Neznalí nazývají tyto okamžiky zrozením a smrtí, avšak Věrní v nich vidí pouhé momenty věčně trvajících Proměny jednoho tvaru v druhý. I tobě, bratře, bude dán při obřadu Proměny příslib stát se Planoucím.“

Plápol obešel Tarmina a hrotem přešel po Tarminově páteři. Engos, neviditelný zloděj energie, který na ní visel, zaplál při doteku rudého oválu zasazeného do špice čepele a rozplynul se.

„Jménem Kianilanů jsem od tebe zahnal demony,“ zvolal slavnostně, „již nikdy se k tobě nevrátí jejich Děsy. Následuj proto radostně starší Věrné, kteří tě uvedou na místo, kde vyčkáš příštího obřadu Proměny.“

Plápol vrhnul meč zpět do sloupu ohně a pronesl cosi těžko srozumitelného. Krystal plující ve výšce přerušil projekci textu o proměně. Teď se pohnul *Spirál*. Mile se usmál a pokynul Tarminovi, aby ho následoval. Sám zamířil do jedné z bočních chodeb. Jeho čtyři *Žlutí Čtverci* zůstali stát. Čekali.

„Musím vidět Kianilany. Mám pro ně důležitý vzkaz,“ vykřikl Tarmin rychle. Tohle nečekal. Běh událostí se proti němu vzbouřil. Plápol roztáhl rty do svého oblíbeného ši-

rokého úsměvu. Odhalil neskutečně dokonalé zuby, které zblízka budily dojem umělé protézy, a chlácholivým tónem prohodil: „Ach, bratře, pouze jediná věc v celém vesmíru je skutečně důležitá. Věrnost Kianailanům. Prokaž ji a zhosti se úkolu, který ti bude svěřen. Je nad míru významný. Teprve potom přijde na řadu tvoje odměna. Běž a chovej ve svém srdci důvěru a lásku ke svým bratřím a sestřám.“

Zdrcený Tarmin se podvolil a vydal za *Spirálem*. Po několika krocích ho obklopila čtveřice *Žlutých Čtverců*. Kráčel v jejich středu skrz dlouhou temnou chodbou a na cestu mu svítily pouze zářící obrazy na tělech jeho průvodců. Putovali mlčky snad dvacet minut. Mnohokrát zahýbali. Nakonec úzkou šikmou štolu vstoupili do zatuchlé dlouhé jeskyně. Kdysi skrz ni protékala podzemní řeka a vymlela v jejím skalnatém dně hluboké klikaté koryto. To dělily dřevěné mříže na krátké úseky. Těžko říct na kolik. Na padesát, možná i víc. Daly se rozeznat jen ty nejbližší. Rozlehlou prostoru osvětlovalo pouze pět světélkujících krápníků, které visely na stropě ve výšce přes padesát metrů a dávaly kalné zelené světlo.

Zastavili se nad třetím kotcem. Dva předchozí měly již svoje obyvatele. *Spirál* ukázal Tarminovi na provazový žebřík, který visel na boku koryta, a přikázal mu: „Bratře, využij svůj čas. Sestup dolů a přemítej o věrnosti.“

„Zaveďte mě ke Kianailanům!“ učinil Tarmin poslední zoufalý pokus, „opravdu stačí jen na pár vteřin. Jedná se o velmi vážnou věc.“

„Dostat se k nim je mimořádná pocta,“ zavrtěl *Spirál* hlavou, „toužíš-li po ní, vykonej napřed svěřený úkol a teprve potom žádej odměnu.“

„Jaký úkol?“ zhroutil se Tarmin.

„Momentálně slézt dolů a čekat tam,“ sdělil mu *Spirál* suše a usmál se. Odhalil ostré hroty svých předních zubů. Lokust! Tarmin sebou zděšeně škubl. Vzápětí mu ramena sevřely silné paže *Žlutých Čtverců*. Vzdal to. Sestoupil dolů a dozorcí za ním vytáhli provazový žebřík.

Kroužil po svém vězení a pěnil zlostí. Od okamžiku, kdy vstoupil na palubu Gilgameše a pokusy KosmoFlotily mu tam zabily rodiče, putoval z jednoho zajetí do druhého. Celá Narka představovala gigantický žalář vytvořených z cizích zájmů. Bosými chodidly bušil do kamenného dna, kluzkého a zvlněného jako jeho osud. Pět kroků mezi levou a pravou mříží, obě nahoře s ostny. Jedenáct kroků od jednoho boku koryta k druhému, jedenáct kroků mezi kamennými stěnami vysokými přes čtyři metry, stoupajícími ostře vzhůru, hladkými a slizkými jako celá KosmoFlotila.

Skrz klec tekla v hlubokém zářezu horký potok. Pozůstatek podzemní řeky. Zbytek její dávné slávy. Dnes pouhý žlábek vody. Probíhal středem všech klecí. Páchl sirnatě, páchl po zkažené potravě. Důmyslné zařízení. Vyhřívalo jeskyni a sloužilo jako záchod, jako umývárna, jako zdroj pitné vody. Tarmina čekala žízeň.

Obrátil svou pozornost k okolí. Klec proti proudu vody byla prázdná. V dolní brečel asi dvacetiletý mládenec. Chouli se zdrceně na holých kamenech. Tarmin na něho chvíli volal, nakonec prostrčil paži mřížemi a zatahal ho za nohu. Mladík otočil hlavu a ukázal svoje oči plné slz. Pomalu se zvedl na čtyři, výhrůžně zavrčel jako vyrušená šelma a vycentil špičaté řezáky. Tarmin zděšeně couvl dozadu. Mládenec okamžitě zareagoval na jeho ústup. Vymrštil se a narazil na mříže. Sevřel je. Neartikulovaně ječel a cloumal ty-

čemi. Přidal se k němu starší muž o celu níže. Připojily se další hlasy, křik vězňů na horním konci jeskyně, nářek skrytý za záhyby klikatého koryta podzemní řeky. Celá prostora se divoce rozhučela. Na stropě se tříštil řev zoufalství. Fragmenty zvuků křižovaly příšeřím a týraly ušní bubínky. Chlapec v dolní cele prskal pěnu, která se mu rojila na rtech. Tarmin si cpal dlaně do uší.

Přilétl závan uklidňující vlny. Podél vymletého koryta běžel jeden ze *Žlutých Čtverců*, místní dozorce. V ruce držel dlouhou zlatou tyč a mával s ní ve vzduchu. Vyvolávala touhu spát a již nic nevidět. Tarmin se svalil na záda. Těsně předtím, než ho pohltily mrákoty, zahlédl cosi těsně pod stropem jeskyně. Dva bělavé obláčky. Právě našel étegiury, degenerované étery, kteří sami sebe zvali vznešeným názvem Kianailané.

- - - Kapitola 41 Šeré jeskyně

Čas okradený o východy a západy Chara se převaloval v zeleném příšeří jako kalná louže plná řas. Nořily se do ní vlny spánku, které dozorcí vrhali na vězně pomocí zlatých tyčí. Místní všelék na neduhy. Tišily se jím vlny šílenství a řešily stížnosti na ubytování. Účinný prostředek. Zabírala hned první dávka. Přiděly byly hojné a zásoba neomezená. Občas jim házeli i potravu. Divné houbovitě kusy. Páchly po mase a ještě nějakých bylinkách. Kdo ví, co se děje v sousedních jeskyních?

Tarmin dával podezřelé jídlo mládenci v cele pod ním a zkoumal přitom jeho mysl. Stále hladový mladík chytal krmi lačně, ale bez projevu vděčnosti. Provedl cosi nedovoleného jedné Věrné a ocitl se zde. Nenáviděl za to Tarmina. Nenáviděl za to celý vesmír. Cloumal jím strach. Slyšel o tomhle místě hrůzné historky. Děs spoutal jeho duši. Smrštil ji do truchlivého světa, ve kterém nezůstalo nic lidského, dokonce ani jméno.

Tarmin postrádal sílu éterů. Nedokázal vnutit mládenci myšlenky a sledovat jejich odezvy. Dovedl jen číst jeho současné pocity a i ty nezřetelně. Nacházel v nich pouze čekání na rozkoš. Přinášela ji dvojice žen s vytetovanými symboly zubů. Obě *Zubatky* ji ukrývaly uvnitř malých vejčitých obalů, které spouštěly do kotců na dlouhých tyčích. Život zdejších vězňů plynul podle nich. *Zubatky* přicházely pravidelně a jejich návštěvy nahrazovaly západy Chara. Dobu mezi nimi pojmenoval Tarmin „*kousem*“ a pomocí něho měřil čas, který v ponurém světle plynul vlastním tempem. Jeden *kous* mohl trvat jeden až dva dny. Těžko říci.

Nastal přelom mezi třetím a čtvrtým *kousem*. Tarmin, jako obvykle, odmítl extázi. Obě *Zubatky* si toho nevšímalý. Nepřesvědčovaly ho. Mechanicky vytáhly průsvitné vajíčko a přešly k další cele. Mládenec se na něho dychtivě vrhnul. S očima na vrch hlavy vsunul konečky svých prstů do obalu, kde se krčil celý smysl jeho života. Když ho zasáhly jedové zuby kobylek, uzavřené uvnitř silového pole vajíčka, krátce vykřikl štěstím a padl se slastným výrazem na podlahu. Vrh se spolu s dalšími vězni do víru lásky ke svým bratřím a sestrám. Chrlil ze sebe slova obdivu a věrnosti Kianailanům. Zmítal se ve vytržení. Upíral zrak na halucinace ve tvaru nezemských přízraků, které mu tancovaly před očima a zaháněly od něho hrůzu tohoto místa. Vnímал pocity ostatních. Vysílal jim na oplátku ty své. Sdílel s nimi vědomí. Extáze vrcholila. Vjemy všech patřily všem. Blážené pocity rotovaly mezi omámenými a násobily se do závratných výšin.

Tarmin ležel tiše na podlaze své cely a snažil se nerušit společné opojení. Trvalo to velmi dlouho, než ustoupilo a starší muž i mládenec klesli zemdlení na kameny. Chvěli se vyčerpáním a jejich extáze pomalu vstupovala do oblasti snů. Nedočkavě si sedl vedle žlábkou potoka, který protéká skrz všechny cely. Oblizoval si rty popraskané žízní a čichal k horké vodě. Věznili ho na dolním konci jeskyně. Neměl představu, kolik lidí drželi nad ním. Ukrývalo je před ním klikaté koryto dávné podzemní řeky. Spoluvězně pouze slyšel a cítil.

Teprve po mnoha hodinách ztratila voda nádech výkalů a odvážil se napít. Doušek vody chutnal hořce a slané, ale žízeň zaháněl. V jeskyni panovalo teplo, třicet stupňů, mož-

ná i více, bez tekutin se tu nedalo dlouho nevydržet. Lačně chlemtal vodu z koryta, dokud si jí nenalil plné břicho, skoro k prasknutí. Musela mu vydržet na celý další *kous*.

V prostředku čtvrtého *kouse* zavítal do jeskyně *Spirál*. Zastavil se nad celou staršího muže a dva dozorcí spustili dolů provazový žebřík. *Spirál* po něm slezl a cosi řekl. Muž se pokorně předklonil a *Spirál* mu přiložil na záda malou průhlednou krabici. Za pár vteřin ji opět oddálil a vylezl nahoru. Dozorcí ihned přemístil žebřík do kotce těsně vedle Tarmina. Mládenec, v něm uvězněný, zoufale vytřeštil oči. Vyzařovala z nich touha protéci kameny do středu Narky. *Spirál* se na něho mile usmál: „Přijmi svůj úkol, bratře. Tvůj prohřešek jím bude zahlazen a ty se znovu vrátíš ke svým druhům.“

Mladík se uklidnil a nechal si přiložit malou krychli mezi lopatky. Z pěti stran ji uzavírala průhledná hmota, pouze její dolní část zakrývalo modravé silové pole. Poletovali v ní poplašení drobní tvorové. Tarmin vnímal jejich bolest, podivnou slabost, snad nemoc, strach a urputný hlad. Infikovaný hmyz. Útočil na velkou plochu kůže, která teď vykukovala z energetického uzávěru a slibovala hojnost blahodárné krve. Zajatý mladík slabě kviknul děsem z neznáma, ale vzápětí se vzpamatoval a pokusil se o úsměv důstojný pravého Věrného.

Tarminovi náhle došel celkový účel zdejších kobek. Lidé v partyzánských válkách oslabovali svoje protivníky. Rozbýjeli jim stroje a znehodnocovali pohonné hmoty. Pálili jejich pole a zabýjeli dobytek, aby je vyhladověli. Éterové vedli své záškodnické boje zcela obdobným způsobem. Ničili atomáry, kteří zásobovali jejich nepřátele víceměrnou energií. Vraždili je, kromě jiného, i bojovými bioty, viry, nakaženým hmyzem, jedovatými hady.

Z biologických dílen Kianailanů určitě pocházela i drobná kobylka zvaná ve spenglish lokusta. Dávala extáze hromadné blaženosti. Snaha zopakovat je, postupně ovládla úvahy člověka a vymetla z jeho hlavy veškeré jiné touhy. Zůstalo pouze urputné přání dostat další kousanec a znovu prožít společné vzrušení. Do takto připravené oběti stačilo šikovně zanést myšlenku věrnosti věci Kianailanů a slíbit za ni odměnu ve formě záhadné Proměny. Jedinec se stal oddaným služebníkem.

Poloostrov, kde z počátku sídlili Azmayové, ležel nedaleko od úkrytu Kianailanů. Určitě se tam prováděly první masové zkoušky nové biologické zbraně étegiurů. Tehdy situaci zachránila její drobná konstrukční vada. Lokusta „naštěstí“ vyvolávala chuť jíst maso vlastního druhu a brousit si přední zuby do špiček. Starý zvyk lidojedů. Paradoxně kanibalismus spasil Azmaye před zotročením, i když bolestně, a zachránil také zbytek Narky. Lokusty šlo snadno poznat. Mohli se stát věrnými sluhy Kianailanů, ale nikoliv pátou kolonou mezi obyvateli. Museli si pečlivě chránit svoje zuby. Mluvili málo, nebo si na řezáky nasazovali maskovací protézy.

Miliony zemřelých Narčanů, oběti divných nemocí, jedů, deformované děti, bratrovražedná válka Azmayů a další zástupy mrtvých. Kolik z toho zavinily biologické zbraně vyvinuté Kianailany pro partyzánskou válku proti Dajukévům? Ztratili svoji planetu, přišli o Narku, kterou zvali Kianailae. Dajukévo ji obsadili a budovali na ní majleken, ale Kianailanům zůstala výhoda domácí půdy. Znali dobře zdejší jedovatý život, pozůstatek po dávných válkách, a uměli využívat jeho záludností ke snižování počtu lidí, zdrojů víceměrné energie Dajukévů, jejich nepřátel. Horečným tempem vyvíjeli neustále dokonalejší druhy a pečlivě testovali svoje nové biologické zbraně před jejich hromadným nasazením. Postupovali tak, jako to při výzkumu podobných věcí dělali lidé. Účinky svých vražedných produktů si ověřovali na pokusných exemplářích. Člověk pro ně znamenal vývojově nižší druh, máloměrného tvora. Zacházeli s ním podobně jako lidé se zvířaty. Možná, že se k němu chovali i o něco lépe. Kromě klecí a jídla mu poskytovali i pravidelnou radost ze života.

Do Tarminovy cely nevstoupil *Spirál* sám. Doprovázeli ho dva *Žlutí Čtverci*. Zbytečně. Tarmin se nebránil a poslušně si lehl na břicho. Nedokázal výrazněji ovlivnit lidské vědomí, a proto se zaměřil na hmyz. *Klid. Mír. Odpočinek*. Cítil mrazení silového pole krabičky přitisknuté na svých zádech. Po kůži ho šimraly desítky drobných nožiček, ale bodance nepřicházely. *Spirál* zvedl pouzdro a zmateně si ho prohlížel. Nechápal, co se děje, a netušil, jak má na nezvyklou situaci reagovat, nedostal pokyny pro tento případ. Ignoroval opětovnou Tarminovu žádost o setkání s Kianailany, beze slova vylezl nahoru a s ním odešli i oba *Žlutí Čtverci*.

„Konečně si mne někdo všimne,“ radoval se Tarmin. Marně. *Spirál* se vrátil za necelou půl hodinu. Přinesl s sebou malou lahvičku a její obsah nalil za pomoci čtyř *Žlutých Čtverců* do Tarminova hrdla. Tekutina pálila. Vibroval v ní neviditelný život, který se divoce množil a vyhledával svoje územní požadavky. Drtil armády bílých krvinek a dobýval přístupové cesty k mozku. Tarmin usínal únavou. Chvěl se horečkou. Přes tři *kousy* nic nejedl. Netroufal si odhadnout, jak dlouho ještě vydrží.

Probudilo ho sténání susedů. Mládenec vedle něho žalostně vyl. Starší muž bil hlavou o skálu a přerývavě hučel. Po tváři mu běžela pavučina proužků krve, která stékala

z jeho rozbitého čela. Jeho šílenství se stupňovalo. Tarmin to tiše pozoroval. Čekal. Jeho tělo také hořelo a třáslo se horečkou. Pořád ovládal schopnost zemřít, kdykoliv si to bude přát, ale neukvapoval se. Cítil, že uvnitř něho se děje něco nezvyklého. Proti vetřelcům se v něm formovala jiná síla. Do krve mu pronikaly víceměrné mikroby, které získal od Dajukévů při virovém ošetření. Ukrývaly se kdesi v hlubinách jeho organismu a čekaly, až jich bude potřeba. Nyní se zběsile násobily a vrhaly se na nepřítele. Za pár hodin zlikvidovaly celou nákazu. Vlnu neviditelných bojovníků vystřídaly další záplavy, které opravovaly škody. Nakonec přebytky mikroskopických biotů opustily Tarminův organismus. Zůstaly v něm pouze drobné hlídky a spící zálohy, přichystané opět povstat v dobách nouze.

Tarminovým sousedům se vedlo hůře. Mládenec vibroval zběsilou horečkou. Prchl před vidinami do horkého potoka, nyní chladnějšího než on sám. Nepomohlo to. Jeho výtí se změnilo v táhlé zoufalé chroptění. V záchvatu zběsilosti si zajel prsty do očních důlků a vyrval si obě bulvy. Letěly vzduchem, odrazily se od tyčí klece a zanechaly na podlaze rudé pruhy. Jedna z nich se dokutálela až k Tarminovým nohám a z její temné zřítelnice vyvěrala nevyslyšená prosba o slepotu. Mládenec neuprchl halucinacím. Usídlily se uvnitř něho a naplnily ho desítkami hřbitovních vidin.

Tarmin se díval kolem sebe pootevřenými víčky plnými slz. Události se kolem něho řítily jako zděšený ponio. Jejich takt udávali Kianailané. Přišel za nimi s poselstvím o spojenectví. Podobná myšlenka mu teď drásal mysl. Hlavou se mu kroutil zoufalý pletenec vztahů, divných vzájemně se požírajících hadů. Kianailané ničili zdejší osadníky, nevědomé zdroje energie Dajukévů. Nikoliv bezdůvodně. Dajukékové vyvraždili jejich civilizaci.

ZEMŘÍT! Touha po smrti vibrovala v klecích pod Tarminem. Starší muž konečně uspěl a roztránil si hlavu. Ležel v krvavém koláči a pod jeho prolomenou lebkou se chvěla šedá kůra mozku. Spočíval nehybně. Pouze občas krátce zaškubal chodidly. I teď se těšil na slíbenou Proměnu. Oslepený mládenec zatím neměl takové štěstí. Zmítal se v korytě potoka. Zadržaná voda zaplavovala podlahu jeho cely. Mladík ryčel děsem. Trýznila ho hloupá vůle žít, pevné pouto mezi tělem a vědomím.

Bolest nešťastníků kroužila jeskyní a vyprávěla druhým vězňům o jejich vlastní budoucnosti. Tarmin trpěl s nimi. Jeho citlivá mysl se zmítala běsněním kolem něho. Na podlahu dopadaly slané krůpěje jeho bezmocnosti. Rád by uspíšil odchod nebožáků z tohoto šíleného světa, ale neměl takovou moc. Nevěděl ani komu připsat zdejší krev a zkázu. Dajukévům? Kianailanům? KosmoFlotile? Změnil se v mnohém od doby, kdy toužil stáhnout Ditru z kůže. Tehdy viděl jasně zdroj zla a věděl, koho by měl zabít k jeho vymýcení. Nyní si až příliš kousnul do hořkého jablka poznání a obklopil ho pekelný rej vztahů. Jeho aktéři byli současně oběti zásahů jiných i démony, kteří pod heslem prospěchu nebo odplaty mučí další. KosmoFlotila, Dajukékové, Kianailané - trojice ničící Nar-ku. Narčané potřebovali aspoň nějaké spojence.

Azmayové přijali Tarmina mezi sebe. Bohužel právě jim Kianailané ublížili nejvíc. Může Tarmin vůbec uzavřít dohodu s jejich úhlavními nepřáteli? Neměl by raději odnést tajemství Velkého Boje do záhrobí? Nedokázal se rozhodnout. Zoufale se mu nechtělo umírat právě teď, když vítězství leželo téměř na dosah ruky.

Spirál přiběhl koncem čtvrtého kouse. Za ním klusala dvojice dozorců s dlouhým černým oštěpem na rány z milosti. Nářek mládence utichl. Muž sebou naposledy škubnul.

Dobíječi zůstali stát nad Tarminovým kotcem a tázavě se dívali na *Spirála*, který přeshlapoval opodál.

„Kianailané... zaveďte mne k nim... Splnil jsem úkol... Mám nutný vzkaz...“ vysoukal ze sebe vyčerpaný a hladový Tarmin. *Spirál* dlouze přemýšlel, než odpověděl: „Posloučám tvůj vzkaz, bratře.“

„Jde o majleken, který zde budují Dajukéovové...“ začal Tarmin. *Spirál* se zatvářil nechápavě.

„Myslím tím pevnost, kterou tady staví nepřátelé Kianailanů...“ pokusil se Tarmin upřesnit, „chceme ji přepadnout... potřebujeme éterské krytí.“

Spirál se zamračil. Stále nerozuměl významu věty. Slyšel už pojem éterové, ale o jejich skutečné podstatě znal velmi málo. Váhavě kývl hlavou: „Sdělím tvůj vzkaz Plápolovi. Bude ho tlumočit Kianailanům.“

„Umím Gwang... sám... dobře,“ vydechl zoufale Tarmin. Nechtělo se mu sedět nečinně v cele a čekat. *Spirál* sebou výrazně trhnul a ledovým hlasem odvětil: „To je zatím ta nejzajímavější informace, kterou jsi řekl.“

V poslední větě chybělo běžné oslovení bratře. *Spirál* rychle odběhl do šera. Oba *Žlutí Čtverci* zůstali. Seděli nehnutě nad Tarminovou celou a zakrváceným hrotem kopí mířili na člověka, který uměl Gwang, a nenaučil se ji od Kianailanů.

- - - Kapitola 42 Zapomínání

Eskortovala ho čtveřice mužů s vytetovanými svítícími kruhy na prsou. Ruce mu pevně spoutali za zády. Šli rychlou chůzí dlouhými chodbami kamsi do nitra hory. Na dotazy neodpovídali. Dovedli ho do malé nevlídné jeskyně, kde mu svázali nohy a nechali ho sedět nahého na drsném šterku. Rozklepal se zimou. Teprve za delší dobu dorazili dva Kianailané, zdejší étegiurové. Tarmin je neviděl. Vnímá je pouze svou myslí. Projektovali mezi sebou, ale bez světla nedokázal zachytit jejich znaky. Kroužili kolem něho a sondovali struktury jeho těla. Jejich zájem rostl, ale nevraživost také. Tarmin pro ně představoval nepřítelův nástroj. Jeho poškození potěší. Vítězové však zabavují zbraně poražených a pečlivě se o ně starají. Jaký postoj zaujmou, až se zdroje energie Dajukévů budou domáhat rovnoprávnosti?

Kianailané se téměř dotýkali Tarmina. Jeden z nich mu obklopil mozek a snažil se číst jeho vzpomínky. Neuspěl. Narazil na energetický vzor. Primitivní, ubohou tuctoměrnou formu. Kianailan zavibroval překvapením, které se znásobilo, když ho Tarmin pozdravil projekcí forem Gwang.

„Nesu vám vzkaz, ale moje oči nezachytí Gwang ve tmě,“ zobrazil Tarmin poslepu. Kianailan přejel jeho hlavu. Naznačil, že mu bude promítat přímo do vědomí, jako to běžně činil u Věrných.

„Za světla uvidím i vaše formy,“ odmítl Tarmin. Nepřál si inspekci svých vzpomínek. Vzápětí na něho dopadl bojový vzor víceměrné energie. Tarmin se zkroutil vlnou deprese. Jeho prázdný žaludek se zmítal křečemi. Tělo se mu třáslou ukrutnou touhou vše říci a ukončit nesnesitelné utrpení. Nepodleh. Ihned odizoloval svoje vědomí a stáhl ho z hlavy. Útok ustal. Pochopili, že dokáže zničit sám sebe a oni se nic nedozví. Mohl vrátit vědomí zpět. Cítil, že se Kianailané radí. Přilétali další. Ještě párkrát osahávali jeho ochranný vzor, ale už neútočili.

Ozvaly se těžké kroky. Dovnitř vběhli muži, kteří sem Tarmina dovedli. Jejich žluté fosforeskující kruhy na tělech jim svítily na cestu. Položili vedle svázaného Tarmina dva kuzele. Za malou chvíli se pokryly zeleným světlem a ozářily nevelkou kruhovou jeskyni, uvnitř které se vznášely obláčky osmi Kianailanů. Jejich rozličné tvary připomínaly spirály s klepety, chobotnice s chapadly na obě strany a vlnící se placky s tykadly.

Před Tarminem vybuchly ploché a neforemné znaky Gwang. Čišela z nich snaha o maximální urážku. K jejich přesnému přepsání by nestačila ani všechna lidská slova o trávení a rozmnožování. Pod nádechem hrubosti se skrývalo zhruba: „Bezměrný atomáre, vyblij ze sebe, co nám upatrali vetřelci!“

„Dajukévvé mě ne...,“ začal Tarmin ukazovat, ale jeho projekci smetly oslnivé obrazy plné urážlivých znaků, které vůbec neznal. Jejich význam odhadl přibližně na větu: „Rozteklý atomáre, nepoužívej zmršený znak Dajukévvé pro křivoměrné vrahy našich blízkých. Jejich pokroucený symbol je jedině Dajčueni!“

„Dajčueni mě neposlali. Přicházím...,“ opravil se Tarmin. Étegiurové ho opět přerušili: „Lžeš! Tvoje bezměrné tělo se hemží jejich zmršenými bioty!“

„Získal jsem je podobně jako tisíce jiných. Nedobrovolně. Většina lidí slouží Dajčue-
nům z donucení a touží po vzpouře proti nim.“

„Necht' dorazí! Máme pro ně dost místa i fiwerdenary!“ vyhodil kdosi. Tvar neznámého symbolu s akustickým prepisem fiwerdenara naznačoval, že znamená lokustu.

„Zabijíte svoje možné spojence...“ vysvětloval Tarmin. Odpovědělo mu pobavení a flekaté ironické znaky: „Nespojuj étery s atomáry! I struktury posledního Dajčuea převyšují tvoje hrubé spletence.“

„Proč nás zavrhuje!“ rozzlobil se Tarmin, „my hýbáme atomickými vazbami a vy zas tvoříte víceměrné formy. Vy potřebujete od nás energii a my vaše hyperprostorové navigátory. Sami víte, že dokonalejší struktury nedělají lepší bytosti. Nikoliv my, ale Dajčueni plní vznešených tvarů energie, kterých si tak ceníte, vyvraždili Kianailae...“

Tarmin se zkroutil bolestí pod dopadem bojového vzoru. Před ním explodovaly žhnoucí znaky: „Nestojíme o tvoje dajčuenské křivoměry!“

„*Aitvár čuesyk l'geyvár čuesyk! Khilan vidan e'hailan ridan!*“ vybuchl vztekle Tarmin. Poslední větu vypálil řezavými barvami v jednom velkém obraze. Vzápětí k němu připojil řetězec symbolů: „Můj úkol skončil. Nemám již, co bych vám vyřídil. Zvítězíme ve Velkém Boji i bez vás!“

Připravil se zničit sám sebe, když ucítil silné vibace. Těsně nad zemí se vznášel temný mrak s ostnatou koulí uvnitř.

„Vytrvalost Keulnaičalanga, kterého jsi citoval, zasloužila obdivu,“ zobrazil přibližující se Kianailan řetězec máloměrných a pro Tarmina dobře čitelných znaků. Ostatní uctivě odlétali ke stěnám.

„Mým obrazem Haikeran, přední mistr vzorů,“ pokračoval oblak.

„Mým obrazem Taermien, vyslanec Velkého Boje,“ odpověděl Tarmin udiveně. Pro své jméno použil symbol, který mu vytvořila Txatyas. Haikeran se při jeho spatření udiveně zavlnil a zobrazil řetězec malebných znaků: „I my dokážeme pohnout atomickými vazbami energie.“

Tarmin ucítil, jak jeho pouta praskají. Překvapeně se překulil a namáhavě postavil své prokřehlé tělo.

„Pravda, činí nám to obtíže,“ pokračoval Haikeran, „dvacet cyklů jsem studoval vzory k rozbití kousku hmoty. Lehký úkol pro malého atomára. Naše činnost ve světě atomů připomíná pokusy atomárů o ovládnutí víceměrných forem.“

Tarmin si zděšeně uvědomil, že samým překvapením zapomněl udržovat obrannou strukturu uvnitř mysli a ta se počala hroutit. Haikeran postřehl jeho zmatek a s mírným nádechem humoru mu zobrazil: „Můj učitel vždy říkal, že to nejlepší k nám přichází ze svobodného proudu kosmické energie bez použití vzorů.“

Tarmin se váhavě postavil a nechal své vědomí zcela bez ochrany. Cítil se poněkud nespůj, nahý na těle i na duchu. Klepal se chladem. Pomalu promítl: „Vaši Věrní k vám neradi pouští návštěvy.“

„Příchod atomára znalého projekcí je vsutku překvapivý jev,“ odvětil Haikeran. Jeho obraz narušily rychlé kroky. Do jeskyně vběhly dvě ženy s modravým válcem a otevřely ho. Uvnitř se nacházel měňavý plášť a helma pokrytá složitými ornamenty.

„Aituasón, ochranný šat atomárských diplomatů,“ promítl Haikeran, „půjč si ho. Zakryje tvoje tělo.“

Tarmin se na něho užasle podíval. Věděl o podobných věcech od Fwerekhga, ale nečekal, že je někdy uvidí. Vzal přílbu do rukou s nejvyšší možnou úctou. Cítil, jak v ní vibruje víceměrný život, kterému on jako atomár nerozuměl. Opatrně si ji nasadil. Obemknula mu jemně temeno hlavy a sama se přizpůsobila jeho velikosti. Se stejnou vážností si oblékl i plášť a zahalil se do jeho jemné energetické struktury. I ten ožil. Sklouzl po těle, upravil svoji délku a začal příjemně hřát.

„Jsem nekonečně potěšen znásobením svých měř,“ poděkoval Tarmin uctivě za zapůjčení šatu dražšího než tisíc hypermotorů.

„Společnou cestu tvoří shodný zájem. Vrátit vazby těla prvotnímu toku energie lze vždy. Proč však dříve neukázat svoje obrazy Prvnímu Kianailanovi, mocnoměrovi Kianaiwagalovi Věčnému?“ zobrazil Haikeran řetězec jemně tónovaných znaků, spokojený s tím, že atomár rozumí ceně aituasónu.

„Haikerane, kolik času uplynulo od mého příchodu?“ zeptal se Tarmin v obavách.

„K nám jsi přišel před šesti nocemi,“ sdělil mu Haikeran. *Kous* tedy měřil jeden a půl dne. Do srazu zbývalo pouhých pět dnů.

„Přijme mě mocnoměr Kianaiwagal Věčný brzy?“ zobrazil Tarmin. Vzápětí překvapení téměř poskočil.

„Již na tebe hledíme,“ ukázaly se jasné znaky a zpoza Haikerana vyplula svítící koule s drobnými plameny na povrchu. Neskládala se z průzračné éterionské energie jako ostatní Kianailané, ale představovala velmi dobře viditelný předmět tak jako Kiutlanuxsiwaj. Určitě byla éteasónem, ochranným obalem používaným významnými éterskými vojevůdci, o kterém mu vyprávěl Fwerekh. Kianailané půjčili Tarminovi oděv atomárských diplomatů a jejich vysoce postavený vůdce přiletěl osobně za ním, což znamenalo projev lítosti nad nedorozuměním.

„Žár mocnoměra Kianaiwagala Věčného je oslepující,“ promítal Tarmin uctivě a zaclonil si oči rukama. Nevěděl, užil-li vhodný pozdrav. Uplatnil ten, který ho napadl. První Kianailan neučinil žádnou reakci, která by napověděla, jestli se Tarmin trefil. Ukázal však máloměrný řetězec symbolů, který Tarmin dokázal dobře sledovat, s přibližným významem: „Vyslanče, předved' nám své obrazy, ať můžeme posoudit tvoji zprávu.“

„Vynasnažím se vše vyjevit svým nepatrným umem projekce,“ zahájil Tarmin pokorně, „atomárská armáda Velkého boje chystá útok na opevněný majleken, který zde Dajčueni budují.“

Mocnoměr Kianaiwagal Věčný ho přerušil temnými znaky: „Potom míří k jistému zániku. Před třinácti cykly Dajčueni zhubili ve dvou dnech devět veletuctů Kianailanů. Máte snad víc vojáků?“

„Nikoliv, mocnoměre,“ zobrazil Tarmin uctivě, „je nás jen dvě stě, ale disponujeme silnými bojovými stroji, technikou nepoužívanou ve světě éterů.“

Kianaiwagal Věčný vyhodil pestré symboly, znak pobavení: „Ano, viděli jsme vaše stroje. Žádný z nich neublíží éterovi. Jediný bojový vzor donutí vaše vojáky, aby se jimi sami pobili.“

„Zdejší majleken není hotový,“ promítal Tarmin zvolna, „jeho posádku odhadujeme na sto dvacet éterů, převážně stavebních specialistů. Hlavní síly Dajčuenů dorazí až za dvacet pět nocí. Vojáci skupiny atomárů, kteří Dajčueny podporovali, právě opouští Kianailae. Majleken bude po několik nocí chráněn proti pozemnímu útoku pouze silovými štíty a vrhači biotů. Naše bojové stroje je snadno zničí, využijeme-li momentu překvapení. Než Dajčueni stihnou aktivovat vzory energie, poškodíme jim asmajkany, vrhače energie pro astreny, kosmické válečné lodě. Kdyby se s námi spojili i vojáci Vaší Věčnosti a poskytli nám ochranu proti bojovým vzorům energie, naše šance na úspěch by se silně zvýšily.“

Kianaiwagal Věčný obeplul pomalu Haikerana, který převaloval mrak kolem svých ostnů, a vedl s ním soukromou projekci. Tarmin čekal, až skončí. Tentokrát ukazoval Haikeran: „I kdyby se taková operace zdařila, v čem vidíte její význam? Půda pohltí mrtvá těla vašich bojovníků a Dajčueni vztyčí nové asmajkany.“

Tarmin váhavě odpověděl: „Doufáme, že dříve, než to stihnou, dorazí bitevní svaz Vznešeného Kruhu, pro který letí naši tři vyslanci. Poškození asmajkanů umožní, aby Kianailae byla osvobozena od Dajčuenů bez větší újmy.“

V jeskyně se rozprostřela zaražená nálada. Plameny kolem koule Kianaiwagala Věčného chvílemi mizely a zase se objevovaly. Teprve po delší době První Kianailan ostře vyhodil: „Bitevní svaz lehce dobije Kianailae i bez vaší pomoci. Proč zdejší atomáři nečekají na jeho přilet, ale řítí se do podobné operace? Jen málo z nich ji přežije.“

Nyní přišla nejhorší část hovorů. Tarmin se staženým hrdlem generoval symboly: „Bitevní svaz zničí Dajčueny, ale nepřinese atomárům svobodu, pouze mírné zlepšení situace. Proto hledáme spojence. Toužíme po rovnoprávném postavení s étery. Pro ně jsme ochotni umírat.“

Výbuch zlosti, kterého se Tarmin obával, se nekonal. Kianaiwagal Věčný visel dlouhou dobu nehnutě. Všichni v okolí jeho příkladu následovali. Uplynulo snad půl hodiny odměřené bolesti v bosých chodidlech Tarmina, který stál na šterku a neodvážil se též pohnout. Nakonec Kianaiwagal Věčný zobrazil: „Zdejší atomáři nemají skromná přání. Jsou-li však tak lační umírání, jejich tužby mohou dojít naplnění.“

Dříve než se Tarmin mohl dotázat na smysl jeho výroku, ukázaly se znaky Haikerana: „Ukazuješ podivuhodné vazby. Rád bych sdílel zdroje tvých překvapivých informací.“

„Jsou velmi prosté,“ zobrazil Tarmin, „uprchl jsem ze zajetí Dajčuenů spolu se čtyřmi atosedy. Euregwof, žijící poblíž jejich majlekenu, dosvědčí moje znaky.“

„A udělalo by totéž i sejmutí tvou myslí?“ promítl mocnoměr Kianaiwagal Věčný. Tarmin zaváhal. Čtení mysli se ve světě éterů provádělo pouze těžkým zločincům. Nicméně nemohl odmítnout, a proto uctivě sdělil: „V dané situaci je takové potvrzení mých obrazů zcela pochopitelné.“

„Zachováme soukromí tvých vzpomínek. Zhlédneme je pouze my a náš mistr vzorů, který jejich čtení vykoná,“ zavlnil se spokojeně První Kianailan. Chvíli kroužil po jeskyni a potom dodal v jemných barvách: „Řízením prvotní energie ses o nás dozvěděl více, než bychom si sami přáli. Doufáme, že mezi tvými druhy se nenachází příliš mnoho obětí našich válečných biotů?“

Tarmin zaváhal. Jeho oči zhlédly záplavy pokřivených vazeb zmršeného světa. Zanechalo to v něm bolestný smutek. Na Narce se lépe dařilo nenávisti než veselí. Proč by tady měl vytvářet další zlobu? Navíc Velký Boj, ke kterému ho vázala přísaha, potřeboval podporu Kianailanů a Frankí, jíž dlužil život, také. Vědomost, že Kianailané svými biologickými zbraněmi vyvraždili bezpočet Narčanů, by nikomu nepomohla.

Největší úskalí znamenali Azmayové. Jejich zájem ležel v cestě spojenectví s Kianailany a křížil se snahami Velkého Boje. Dozví-li se, že se Tarmin paktoval s vůdci kaniibalů, kteří nesou odpovědnost za vyvraždění tisíců jejich druhů, určitě se jim to nebude líbit. Jako člen kmene DantheToqui by měl Kianailanům vyhlásit krevní mstu a nikoliv s nimi uzavírat smlouvu o spolupráci. Na druhou stranu jedině uzavřená dohoda ho mohla vrátit na denní světlo. Kdyby zradil přísahu Velkému Boji a projevil Kianailanům nenávist, jak by se slušelo na řádného Azmaye, znamenalo by to okamžitý výlet do záhrobí. Nejen pro něho, ale i pro Frankí. Hloupě padnout pár dnů před vítězstvím. Ale jak by se ale mohlo prozradit tajemství lokusty a dalších biologických zbraní Kianailanů, pokud o něm Tarmin pomlčí? Kianailané a jejich Věrní ve vlastním zájmu také nic neřeknou. A nechat si pro sebe spoustu důležitých informací je přece zcela běžný zvyk éterů.

Rozhodnuto! Tarmin uzavřel svoje úvahy a sdělil Prvnímu Kianailanovi: „Řada mých přátel pochází z poloostrova nedaleko vás, zřejmě místa vašich prvních zkoušek fiwerdenary, ale vědomosti o jejím původu by neprospěly ani jim a ani našim budoucím vztahům. Uspěje-li náš Velký Boj proti Dajčuenům, zmizí tím důvody pro nasazení vašich válečných biotů, a proto na své zážitky zapomenu již teď.“

„Taermiene, tvoje diplomatická moudrost nás udivuje. Zdaří-li se váš plán, bude opravdu třeba mnoha zapomínání,“ odvětil mu mocnoměr Kianaiwagal Věčný a pomalu odplul z jeskyně do tmy. Tarmin se uklonil jeho mizejícímu oblaku. Potěšilo ho, že První Kianailan použil jeho znak Taermien. Ve světě éterů to znamenalo projev úcty. Šílená mise dopadla přes počáteční hrůzy lépe, než očekával v těch nejhorečnejších snech.

Kupodivu jednání s Prvním Kianailanem proběhlo hladce. Až příliš hladce. Tarmina to udivilo. Věděl od Txatyas, že ve vesmíru spravovaném Vznešeným Kruhem neexistuje planeta, na které by atomáři vládli společně s étery jako rovnoprávné bytosti. Přitom mnohé atomárské civilizace svoji vyspělostí nesrovnatelně převyšovaly lidstvo, ve kterém v současné době Gwang ovládal jediný člověk a ve víceměrných formách se nevyznala živá duše.

„Co mi Kianailané zamlčeli?“ ptal se Tarmin sám sebe v duchu, ale nic rozumného ho nenapadlo. Protivná otázka mu jenom kazila radost z úspěchu.

- Kapitola 43 Partneři ve smrti

Mocnoměr Kianaiwagal Věčný nelenil a ihned svěřil Tarminovi velení nad dvěma tucty Věrných kanibalů, aby jim vysvětlil, jak mají připravit přistávací plochu pro letadlo. Další vyhledali Tarminův batoh s vysílačkou. Naštěstí opravdu neshořel. Sloup ohně ve velké jeskyni představoval pouhou iluzi. Frankí odpověděla na šifrovaný vzkaz úsporně, jak měla ve zvyku: „Za sedm hodin.“

Tarmin využil situace a najedl se. Nejraději by spořádal svoje zásoby v batohu až do dna, ale nesměl. Mohl si z nich vzít pouze pár sušenek. Po šesti dnech hladu by ho přecpání zabilo. I tak ho příšerně bolelo břicho.

Následovala prohlídka jeho paměti. Přes dvě hodiny v něm vířily jeho zážitky, hlavně na pobyt v majlekenu. Jejich směr a tempo řídil Haikeran. Tarmin si připadal jako na výletě v pekle šílenství. Padal zběsilým kolotočem svých vzpomínek a pocitů, které se v něm řítily bez ohledu na jeho vůli. Když rej v jeho hlavě konečně skončil, slastně se schoulil na kameny a dlouho je hladil. Uchvacovalo ho, že se vůbec nehýbají a krásně mlčí. Připadal si vedle nich jako v ráji.

Nepříjemná procedura dopadla, podle vyjádření mocnoměra Kianaiwagala Věčného, nad míru uspokojivě. Dohoda mohla být potvrzena. Společný boj a po něm společná vláda. Ujednání potvrzovalo nejen rovnoprávnost lidí a éterů na této planetě, ale obsahovalo i podmínku stažení všech válečných biotů Kianailanů. Frankí bude potřebovat svůj znak, napadlo Tarmina, když uzavíral tuto neuvěřitelnou smlouvu, podle jeho vědomostí ojedinelou v celém vesmíru.

Skrytá vláda začala úřadovat, zatím hlavně v názvech. Obnovovala původní jména. Narka dostala zpět symbol Kianailae a znaky pro její části obdržely jména, která podle zvyku éterů obsahovala kus symbolu planety a to tvar se zvukovým přepisem „kian“. Norwick se změnil na Arwekian a Jiarland na Eliakian. Neosídlený rovníkový kontinent Ghorby, plný pouští, získal znak Liaskian, severní a jižní polární země symboly Larkian a Xuakian.

Symbol „Dajukékové“ pro étery vládnucí majlekenu se nesměl vůbec používat a nahradil ho extrémně urážlivý znak Dajčuen, který vyjadřoval, jak Tarmin pochopil, zvlášť odporný odpad. Étegiurové se sami označovali jako Kianailané a považovali se za čisté étery. Označení étegiur pokládali za nedůstojné, přestože vystihovalo smutný fakt, že následkem planety chudé na rozumné atomáry většina těl Kianailanů neměla tolik měř, kolik by se jich na pravé étery slušelo.

Po skončení přejmenování území První Kianailan přešel k novým názvům pro řeky, moře, místní živočichy a další objekty. Kdo si tohle všechno má pamatovat, povzdechl si Tarmin nad tou záplavou nových pojmů. Naštěstí se brzy mohl vymluvit na nutnou kontrolu přípravy přistávací plochy pro letadlo.

Venku se právě stmívalo. Ve večerním šeru se míhali Věrní kanibalové. Činili se. Kameny nosili poklusem. Vyčistili už přes pět set čtverečních metrů údolí. Mile se na Tarmina usmívali svými špičatými zuby. Změnu jeho postavení brali jako naprostou samozřejmost, ukázkou nestálosti všech věcí a pravý důkaz věčné Proměny.

Tarmin překračoval kameny v zapůjčené aituasónu, ochranném plášti, který na dotek připomínal jemnou hedvábnou tkaninu, ale měl s ní málo společného. Tvořily ho složité energetické spletnice, které žily vlastním víceměrným životem. Podle potřeby hrály nebo chladily. Bez úhony mýjely všechny špičaté hroty a svým polem paralyzovaly nebezpečné živočichy. Tarmin brzy zanechal počátečních obav, že drahý oděv potrhá o ostré kameny. Klidně se procházel po okolí a vyznačoval místa pro umístění signálních ohňů.

Jeho počínání se stalo osudné dvěma Věrným. Když viděli, že se pokouší odvalit velký balvan, vyrazili mu na pomoc. Běželi přesně v Tarminových stopách, ale samozřejmě nevěděli o jeho ochranném plášti. Než je stihnul varovat, lapily je dlouhé výhonky masožravého ytreaka. Ihned k nim přiskočil. Šedozelené šlahouny se okamžitě stáhly před jeho aituasónem do země, ale na nohách obou snaživců zanechaly těžké rány, ze kterých koukaly naleptané kosti.

„Věčná jest Proměna,“ zazpívali sborem jejich druhové, když viděli, co se přihodilo. Následující okamžiky připomínaly zlý sen. Místo toho, aby nařikající raněné ošetřili, dva starší muži jim proťali hrdla. Vytékající krev pečlivě zachytávali do oválných nádob, kde ji v nich usilovně míchali prsty, aby zabránili jejímu sražení. Plné nádoby nabídli Tarmimovi k napití. S úctou. Jako prvním.

„Jsem diplomat... jsem diplomat... jsem diplomat,“ drmolil Tarmin v duchu, když s křečovitým úsměvem odmítal doušek krve. Vymluvil se, že drží půst. S děsem na duši pozoroval, jak lidojedi lačně chlemtají krev svých kamarádů a nedočkavě porcují jejich mrtvá těla. Spěšně zamířil zpět do jeskyní. Hodně spěšně. Skoro utíkal.

„Lidé pojídají maso jiných, ale mají odpor k svému,“ promítl mistr vzorů Haikeran, když mu Tarmin celou událost zobrazil.

„U nás není snad horšího zločinu. Kdyby se zjistilo, že jsem se něčeho podobného zúčastnil, i když jako divák, kterýkoliv soud by mne bez milosti popravil. Sekerou v tom lepším případě.“

„Při vývoji fiwerdenary, té malé kobylinky,“ zobrazil Haikeran, „jsme vaši nechut' ke kanibalismu podcenili. Její poslední model ho už nevyvolává. Příliš pozdě. Dajčueni získali spoustu času.“

„Je pojídání vlastního druhu ve vesmíru normální?“ zajímal se zaraženě Tarmin.

„Vesmír je plný různorodých obyčejů. Éterové běžně pohlcují těla svých druhů. Každé se skládají z komplikovaných vazeb prvotní energie. Některé tvoříme i celou naši existenci a jsou příliš drahocenné na vyhození. Takové před svým rozpadem obvykle darujeme někomu blízkému. Každý z nás má v sobě mnoho struktur z těl těch, kteří už nejsou.“

„Pokud vím, éterovi se nedá sebrat tělo násilím. Váš život proto nelze srovnávat s atomáry,“ odporoval mu Tarmin.

„Souhlasím. Opravdu žijeme jinak. Například naše vědomí jsou si mnohem bližší než vaše. Neznáme samotu myslí atomárů. Navzájem sdílíme svoje pocity. Naši Věrní prožívají něco podobného v opojení po kousnutí fiwerdenarou a berou společné vjemy jako extázi. Pro étera je to normální stav. Můžeme se izolovat, pokud chceme, ale málokdy tak činíme. Ztrátu kontaktu s ostatními vnímáme jako utrpení.“

„Věřím, že éterové přijímají mnoho věcí jinak, ale nedokážu si představit vyspělou atomárskou společnost s kanibalismem.“

„Třeba Vakerie, můj domovský svět,“ ukázal Haikeran rozkošně barevné znaky, „nachází se na ní jen velmi málo vyšších druhů. Tamní rozumní atomáři smějí jíst výhradně rostliny, hady a sami sebe. Vakeřané si pokládají za čest, jsou-li zvoleni jako oběť na slavnostní pokrm, který se připravuje při významných příležitostech.“

„Tomu nemohu uvěřit,“ zavrtěl Tarmin hlavou.

„Proč? Pokud se díváš na tělo jako na pouhou schránku pro vědomí, můžeš je použít k jinému účelu, je-li opuštěné. Se šaty nebo domem to tak běžně činíš.“

„Haikerane, mravy vesmíru mne děsí,“ ukázal mdle Tarmin.

„Pokud vím,“ zeptal se Haikeran, „na vaší domovské planetě Zemi žije pouze jeden druh rozumných atomářů a všude platí stejné zákony?“

„S menšími odlišnostmi, ano,“ potvrdil mu Tarmin, „v minulosti existovaly mezi pozemskými krajinami značné rozdíly, ale dnes zákony na celé Zemi vycházejí ze zásad demokracie.“

„Trpíte proto běžným syndromem izolovaných civilizací. Nedokážete si představit, že by někde mohli uznávat zcela opačné mravy než vy a současně být kulturně nad vámi. Váš druh to nebude mít moc jednoduché, až jednou vstoupí mezi bytosti vesmíru. Vyznávají velmi rozmanité zvyky.“

„Určitě máš pravdu, Haikerane, ale v současné době budu mnohem spokojenější, až kanibalismus definitivně zmizí.“

„Po vítězství nad Dajčueny stáhneme naše bojové bioty tak rychle, jak to bude jenom možné, a našim Věrným zakážeme kanibalismus,“ ubezpečil ho Haikeran. Tarmin pokýval hlavou. Tato podmínku vložil do uzavřené dohody s Kianailany. Přesto ho její opětovné potvrzení potěšilo.

„Zajímalo by mne, jak bioty vyrábíte,“ zeptal se zvědavě.

„Klidně tě po jejich líhních provedu, ale budeš zklamán. Pro tvůj zrak je tam toho velmi málo k vidění,“ zobrazil mu Haikeran a zavedl ho do temných sálů. Ozařovalo je pouze světlo vydávané Tarminovým ochranným pláštěm a symboly spirál na tělech Věrných, kteří zde pracovali. Kolem stěn stály nádrže uzavřené silovými poli, které obsahovaly výživné roztoky pro viry. Někde ležely vejčité obaly a uvnitř nich poletoval hmyz nebo lezli červi. Ve velkém teráriu se kroutilo pár hadů. Zrovna je krmilo několik Věrných malými taramíky.

„A chováte i větší tvory?“ zeptal se po chvíli Tarmin.

„Ukazoval jsem ti, že budeš zklamán,“ vyhodil Haikeran pestře, „jsme rádi, když zvládneme ty malé. Na větší zvířata nám chybí nutné vybavení.“

„A jak vyrábíte bioty?“ zajímal se Tarmin dál.

„Podobně jako příroda. Provádíme drobné změny jejich genetického kódu. Ověřujeme dílčí vlivy výsledky a úspěšné kombinace spojujeme dohromady. Sám ses zúčastnil takové zkoušky. Kdyby se prodloužila inkubační doba infekce, kterou jsi prodělal, zvýšila její nakažlivost a agresivita nemocných nasměrovala vůči jejich okolí, pak by epidemie společlivě vyvraždila nejméně dvanáctinu zdejších obyvatel. Je to velmi nadějný model.“

„Už jste někdy podobnou nákazu vypustili?“ zhroutil se Tarmin. Odpověď, kterou mu Haikeran ukázal ho vyděsila ještě víc.

„Každé jaro.“

„Potom je to zázrak, že stále ještě žijeme,“ zbledl Tarmin. Po zimě opravdu přicházely nečekané epidemie a každý rok jim na državách podlehlo několik lidí. Naštěstí vždy brzy odezněly. Divné. Zpozoroval, že Haikeran převaluje kolem svých ostnů mrak, jako by se dobře bavil. Mluvil v náznacích jako všichni éterové. Jejich hra na záhady. Protivný zvyk. Rádi sdělovali zlomky věcí a to ještě pouze tehdy, když dostali vhodnou otázku.

„A lze navrhnout úplně nového tvora?“ zkusil Tarmin získat další poznatky. Asi se nestrefil. Haikeran se mírně zachvěl, jako by ho směr Tarminova dotazu zklamal.

„Samozřejmě,“ ukázal mu neostře znaky, „ale je to velmi obtížné. Počty kombinací genetického kódu jsou závratné a prudce stoupají se složitostí organismu. A i malá chyba vede k nepoužitelnosti jedince. Mnohem snazší je vyjít z fungující bytosti a tu pozměnit.“

Tarmin se dlouze zamyslel. Opět mu něco nesedělo. Opatrně se dotázal: „Proč neupravujete svým Věrným oči, aby vás viděli?“

„Nemáme na to vhodné víceměrné viry. Jejich vývoj je náročný. Zatím máme příliš málo informací o funkci lidských těl na to, aby se nám podařil návrh takové složité věci.“

„Ale Dajčueni je používají. Sám jsem je v majlekenu dostal.“

„Dajčueni při jejich vývoji zahubili nejméně půl kvintiku pokusných osob. Jako výsledek svého úsilí získali nedokonalý vir, který přežije sotva zlomek ošetřených,“ zobrazil Haikeran hrubými konturami výrazného opovržení. Při vyjádření čísel se nepřiklonil ke zvyku lidí, ale použil dvanáctkovou soustavu běžnou mezi étery. Tarmin označoval pojmem „kvintik“ znak pro pátou mocninu dvanácti, která se rovnala zhruba čtvrt miliónu. Půl kvintiku představovalo přibližně sto dvacet pět tisíc lidí.

Podle údajů, které získali Oddaní Nejsvětějšího Proroka, KosmoFlotila koupila pro Dajčueny za dobu kolonizace planety kolem sto padesáti tisíc dárců. Haikeran tvrdil, že většina z nich zemřela při výzkumu zrakových virů. Tady určitě ležela nějaká záhada, ale jakou má položit otázku, aby tajemství z Haikerana vytáhnul?

„Haikerane, z čeho usuzuješ, že zhubili tolik lidí?“ zeptal se nejistě.

„Protože jsou to Dajčueni,“ odvětil Haikeran jedovatě.

„Amatéri bez větších znalostí,“ doplnil Tarmin. Tohle věděl už od Txatyas.

„Ano. Dělalí vše špatně. Svým služebným atomárům poškodili mozek. Sebrali jim schopnost samostatného jednání, takže mohou vykonávat pouze jednoduché povely a náročnější úkoly vyžadují atosedy. Dajčueni pro atosedy upravují těla velmi komplikovanými postupy a dávají do nich zajaté étery. Jedině díky tomu jsi uprchnul z majlekenu,“ zobrazil Haikeran a s ostrým výsměchem dodal: „Naši Věrní se sami snaží vykonat vše potřebné a nejlépe, jak umí, a proto se zde obejdeme bez atosedů. Z našich jeskyní bys nikdy neutekl!“

„Připouštím, že vaši Věrní jsou lepšími pomocníky. Až na ten jejich kanibalismus!“ souhlasil Tarmin.

„Nešťastný kanibalismus. Není ale lepší být kanibalem, než pitomcem?“ zobrazil Haikeran ve velmi jízlivé formaci. Koho tím vlastně myslí, mne nebo Dajčueny, napadlo Tarmina. Věděl, že éterové opovrhují lidmi. Podobné poznámky měla i Txatyas. Asi se opravdu tak chovám, posmutněl Tarmin. Měl by v oblíbené éterské hře na záhady získat aspoň nějaké body, pokud se nechce úplně znemožnit.

„Haikerane, Dajčueni se ve víceměrných věcech nevyznají. Jak ovládají hypermotory, které berou z vraků?“ promítl a mimoděk přešel rukou svůj plášť. Na jeho lemu se zatřpytil malý symbol propletených plamenů.

„Jeich nastavení udělá každý máloměr. Hypermotor je mnohem jednodušší než aituasón, který máš na sobě. Nechceš se na něj podívat?“ zobrazil Haikeran pestře. Nečekal na odpověď. Jeho koule zamířila z jeskyně biotů do prudce klesající spirálovité chodby. Letěl rychle. Tarmin běžel za ním. Třásl se nedočkavostí. Frankí bude zírat, až ji o tomhle řekne.

Sestoupili snad o dvě stě metrů. Vnikli do vysoké široké jeskyně, ve které se nacházely desítky podivných předmětů vydávající mdlé pulzující záblesky. Podél celé boční stěny se kroutila gigantická pokřivená roura, šest metrů tlustá, která připomínala potrubí plné žhavého magmatu. Po zemi ležely poházené různorodé krystaly o rozměrech mnoha metrů a několik podivných patvarů se volně vznášelo ve vzduchu.

„Víceměrné bojové vrhače,“ ukázal Haikeran řetězec znaků, obalil se temným mrahem a rychle prolétl prostorem. Tarmin utíkal za ním. V blízkosti několika objektů se jeho ochranný plášť silně rozzářil. Zdejší místo rozhodně nepatřilo k nejzdravějším.

Na konci jeskyně vklouzli do ústí nízké chodby, která po pár metrech přešla do malých kulovitých prostorů. V jejím středu se vznášel fialový předmět ve tvaru tří půlmetrových vajec vnořených do sebe tak, že jejich osy byly navzájem kolmé. Na jeho povrchu se třpytily nepravidelné otvory a výstupky. Celý se mírně vlnil. Na první pohled připomínal pomalu bijící srdce netvora. Tarmin se nechal unášet dojmy, které v něm pohled vyvolával. Chápal, proč KosmoFlotila skrývala hypermotory za pancéřovanými dveřmi. Každý by ihned poznal, že je nevyrobily lidské ruce.

„Tak malé a odnese to celou loď do hyperprostoru,“ podivil se.

„Před sebou vidíš pouze komoru rezonátoru. Je to hlavní část hypermotoru. Musíš ji ještě doplnit zařízením na štěpení hmoty a pár kusy tvarovaného kovu a keramiky. To už zvládne každý zručnější atomár,“ ukázal Haikeran lakonicky a promítl do vzduchu vzhled nutných dílů. Kompletní hypermotor vypadal jako čtyřicet metrů dlouhá štíhlá kapka. V jejím středu se černala válcovitá otevřená komora, ve které pulsoval rezonátor. Tarmin se usmál nad představami Haikerana o světě hmoty. Výroba atomového reaktoru a mohutných dílů ze speciální ocele a keramiky si žádala zatraceně zručnou partu atomárů. Chtěl na tuhle skutečnost poukázat, ale zarazil se, napadlo ho, že Haikeran tohle musí určitě vědět.

„Haikerane, rezonátor se asi bude vyrábět ve víceměrném formovači, ale ten tu není. Dajčueni prodali KosmoFlotile přes sedm veletuctů rezonátorů. To je velká síla. Že by našli tolik astrenů?“ zkusil přijít na tajemství. Haikeran ho zklamal: „Promítl jsem ti tvar malého hypermotoru určeného pro dopravní loď, které má vaše KosmoFlotila. Hypermotory bitevních astrenů jsou mnohoměrnější. Mají několik komor rezonátorů, aspoň šest tuctů, větší i dva veletucty, aby mohly dobře manévrovat při bitvách v hyperprostorových kanálech.“

Zase vedle, posteskl si Tarmin a podíval se hádanky z jiného konce: „Dokážete evokovat víceměrný formovač Asurianů?“

„To není úkol pro étegiury,“ zobrazil teskně Haikeran.

„Pro étegiury?“

„Jsme étegiurové, i když si to neradi připouštíme. Před příchodem lidí na této planetě nežili rozumní atomáři. Dlouho jsme strádali nedostatkem energie. Já a Kianaiwagal Věčný vlastníme sice o něco víc měř než ostatní Kianailané, ale stále to nestačí. Vzpa-matovali jsme pouze nepatrně za dobu, co jsou zde lidé. Potřebovali bychom se regene-rovat aspoň veletucet cyklů, abychom získali dostatek měř na takové náročné úkoly, jako je evokace víceměrného formovače.“

„Dajčueni to chtějí udělat! Změní nás v šílence!“

„Podlehli pokušení. Zdejší planeta má mimořádné vlastnosti. Víř víceměrné energie formovače můžeš uvést do chodu kdekoliv, ale bude ti ho křivit vliv pole planety a blíz-kého vesmíru. Uplynou veletucty cyklů, než se vyrovnají rušivé síly a formovač lze požá-dat o vytvarování rezonátoru pro hypermotor. Ale teprve za tři terciky se poměry ustálí natolik, aby v něm šel vytvořit ochranný plášť, který máš na sobě.“

Opět dvanáctková soustava. Tarmin překládal „*tercikem*“ znak pro třetí mocninu dva-náctí, která se rovnala 1728. Tři terciky cyklů se rovnaly sto čtyřiceti tisícům let a veletu-cet cyklů představoval skoro čtyři tisíce let.

„U vás se tedy nespěchá,“ ukázal smutně.

„Co je to tercik cyklů proti době vývoje vesmíru,“ zobrazil Haikeran pestře, „ve srov-nání s ním se formovač stabilizuje přímo závratnou rychlostí. Právě v tom je cena této planety. Zůstaly tady změny způsobené formovačem Asurianů. Každý kus přírody o tom vypovídá - mimořádné vlastnosti zvířat, rostlin a spousta faktorů ničících nebezpečné infekce, které ohrožují atomáry, zdroje víceměrné energie. To vše jsou důsledky dlouho-dobého vlivu víru víceměrné energie.“

Tarmin pochopil, proč Haikeran dal najevo zklamání, když u biotů mluvili o infek-cích. Zeptal se tam, jak se vyrábějí. Zcela špatně. Měl se zajímat, proč lidé ještě žijí.

„Změny zde zůstaly nejen na povrchu a pod zemí, ale i v blízkém kosmu,“ pokračoval Haikeran, „kdyby se oživil víceměrný formovač Asurianů, ustálil by se velmi rychle. Za cyklus, možná i dříve.“

Tarminova hlava se hemžila záplavou vhodných otázek. Pustil se do nich postupně: „Můžeme evokaci formovače zkusit. Požádáme někoho o pomoc.“

„Dokud se zde nezvýší počet lidí aspoň na tři septimy, nemá to význam. Současné množství bytostí by nestačilo na sdílení vědomí s formovačem,“ ukázal Haikeran nevý-razně. Tarmin si v duchu vypočetl hodnotu tří septimů. Rovnala se třikrát sedmá mocnina dvanáctí. Ke svému zklamání dostal číslo přesahující sto milionů. Dva a půl násobek dnešního počtu obyvatel Narky.

„Haikerane, ty vaše bojové viry...,“ ukázal nejistě.

„Snižovaly počet atomárů a bránily Dajčuenům dosáhnout minimálního množství lidí pro oživení formovače. Je to mimořádně nebezpečná operace a oni by ji nezvládli,“ vy-hodil kontrastně Haikeran.

„Netušil jsem,“ vyhodil Tarmin mdle, „že někdo může prokazovat lidem dobro tím, že je vraždí.“

„Už od nepaměti tak činí celá příroda svým zákonem přirozeného výběru. A úspěšně.“

„Osobně vítám příjemnější metody. Nedalo se Dajčuenům škodit jinak?“

„Kazili jsme jejich dílo všemi způsoby,“ promítal Haikeran řvavými barvičkami, „naší zásluhou se dostali do smutné situace. Jsou boháči. Našli lodě plné cenných víceměrných výrobků, ale to nejpotřebnější jim chybí. Nedokážou s nimi létat a využít jejich bojové vrhače, protože mají zakódované ovládání. Musí je přeformovat, ale nikdo jim to neudělá bez otázek, odkud to vzali. Musí se postarat sami. Mají planetu vhodnou pro evokaci vlastního formovače, ale chybí jim na to dostatek atomárů. A tak se dívají na hromady nefunkčních vraků, ze kterých mohou pouze brát leda součástky, a čekají. První bitevní astren, která je náhodou objeví, je v mžiku rozmetá.“

Tarminovo nadšení vyprchávalo. Myšlenka, že sídlí na planetě velké ceny ho netěšila. Osudy vzácných zvířat poznal na vlastní kůži. Navíc začínal mít dojem, že hlavní hádanku stále nerozluštil. Dozvěděl se toho dost, ale pořad nezjistil, v čem je háček v dohodě o rovnoprávnosti, kterou uzavřel s Kianailany. O tom, že v ní nějaký leží, neměl nejmenší pochyby. Jeden určitě. A dost možná i vrchovatý tučet.

„A ti Asuriané, co se s nimi stalo?“ změnil Tarmin směr dotazů.

„Vyvraždili se. Jejich záznamy by snad napověděly více. Část jsme jich prostudovali, ale těžko se v nich orientuje. Jejich Gwang je prastará, ale jsou zajímavé. Škoda, že je lidé těžší jako kameny a dělají si z nich ozdoby.“

„*HOLERIÁNY* jsou staré záznamy?“ vydechl Tarmin překvapeně. Slovo holerián nemělo Gwang znak. Nevěděl ani, jak ho vyjádřit tvarem, a proto k jeho přepisu použil zvukové značky.

„Ano, tvarujete z nich nesmyslné potěchy pro obveselení,“ promítl Haikeran šedě. Tarmin zasténal. Vzpomněl si na měnící se útvar v holeriánu, který viděl u Frankí. Samozřejmě. Vždyť připomínal symboly Gwang. Při éterské náklonnosti k zachování znaků nebylo divu, že přečkaly tak dlouhou dobu. Jejich dávní tvůrci je vyrobili z extrémně odolných materiálů. Holeriány vydržely bez úhony celé věky. Nepřežily čtyřicet let, kdy archeokopové na Narce plundrovali kdejakou bažinu. Brusiči zničili tisíce starých spisů na obyčejné šperky. Tuny ztracených údajů. Bude třeba okamžitě zachránit, co se dá, pokud už není pozdě.

Získával vědomosti, ale netěšily ho. Každý nový poznatek vyvolával stále protivnější otázky. Cítil, že ho Haikeran pozoruje, jako by od něho ještě něco čekal. Čeho jsem si tady nevšimnul, posteskl si Tarmin v duchu.

„Hlídky mi právě poslali vzkaz, že tvoje letadlo se blíží. Nezbude nám než opustit pohled na tvary rezonátoru,“ ukázal mu pojednou Haikeran. Tarmin se zarazil. *Pohled na tvary rezonátoru!* Rychle přelétl očima pulzující komoru rezonátoru pro hypermotor. Musí na ní být něco důležitého. Na špici jednoho vejcovitého tvaru našel snopek plamenů, který se silně podobal tvaru znaku Kianailae. Zadíval se na něj zblízka.

„Ta značka?“

„Úplný znak Kianailae. Má celý tercik měř. Škoda, že ho tvoje oči vidí pouze částečně. Není krásnějšího díla v celém hyperkosmu. Celé kvintiky Kianailanů vymýšlely jeho tvar.“

„Neumím si představit tercik měř. Nechápu takový prostor.“

„Není tak těžký. Tercik měř se klidně vejde i do pěti rozměrů. Samozřejmě tvoří jich i více dle nastavení použitých pólů. Náš znak jich má půl tuctu.“

„Txatyas mi to několikrát vysvětlovala, ale nechápu. Rozliším sotva deset měr. Rozměry, pohyb v čase, zvuk, barvy, tónování, dojemnosti, zbytek mi zatím uniká.“

„Časem se zlepšíš a zachytíš více vlastností. Vše je vzorem proudu prvotní energie. I ty sám a celý jako prostor. S počtem měr roste kvalita a účinek.“

„Vaše vzory mi připomínají pohádkové průpovídky pro ovlivnění,“ vyjádřil opisem. Neznal Gwang znaky pro zaklínadla a čaroděje.

„Myslíš asi mnemotechnické klíče ke vzorům. Mnozí atomáři vyluzují pouhé akustické prepisy víceměrných obrazců energie, které kdesi našli. Generují řeč, formu s jednou mírou, a doufají, že jim přinese užitek. Vzor musí mít aspoň čtyři míry, nejlépe tvar, chvění, barevný tón a dojemnost, aby se vytvořila významná vibrace. Dobré je mu taky dát aspoň tři rozměry.“

„Vztahy měr k rozměrům nechápu,“ posmutněl Tarmin.

„Žádný atomár podobné věci nerozumí. Právě proto hyperlodě řídí éterové a nikoliv máloměrní atomáři,“ ukázal mu pestře Haikeran a pohnul se směrem k východu z jeskyně.

„Ta vaše značka na rezonátoru! Stejná je i na aituasónu, který mám na sobě,“ vyhodil Tarmin zasažený zábleskem jasnozřivosti. Upíral oči na lem zapůjčeného ochranného pláště.

„Ano, komora rezonátoru hypermotoru i tvůj aituasón jsou výrobky Kianailanů,“ potvrdil Haikeran potěšeně.

„Jste potomci oné dávné civilizace Asurianů?“

„Přišli jsme sem teprve před dvě stě šedesátí cykly,“ zobrazil Haikeran v pošmourných barvách. Před sedmi tisíci lety!

„Za války mezi Planoucí Věčností a Vznešeným Kruhem? Slavné bitvy o Asuscion!“

„Slavné? Asuscion představoval pouhý shluk bezvýznamných planet. Slávu mu přinesly až diplomatické hovory o něm a samozřejmě škoda, která se nakonec natropila. Válka zničila spoustu soustav.“

„A Kianailae?“

„První Kianailae sousedila s Dajukérií,“ promítl Haikeran, „zde je její dvojnice. Druhá Kianailae. Jsme pozůstatky vojáků první Kianailae. Při bojích kolem Asuscionu se zhroutil hyperprostor a vymrštil nás sem.“

„Dajukérie přece sousedila s Planoucí Věčností!“ vypálil náhle Tarmin s očima upřenými na znak Kianailae ve tvaru plamenů, „vy jste bojovali na její straně?“

„Jsi velmi blízko. Zvuk slova Kianailae znamená v řeči našich atomárů *Věčný plamen prvotní energie*. Kruh, jenž jest spíše Zmršený, nežli Vznešený, nás zneuctil a nahradil znak Kianailae symbolem Planoucí Věčnost.“

„Vy jste úhlavní nepřátelé Vznešeného Kruhu!“ zobrazil Tarmin poděšeně.

„Zejména Tyasvaranu. Předstíral podporu snahám Asuscionu, aby nás mohl zradou zničit.“

„Txatyas mi tvrdila, že příčinou srážky byl hyperkanál vedoucí z Asuscionu na Dajukérii,“ ukázal Tarmin zmateně a zhluboka nadechl. Pěkně se to zamotalo!

„Spory o hyperkanál sloužily pouze k zastření našich úmyslů,“ promítl šedě Haikeran.

„Ale proč jste potom nechtěli dát Asuscionu svobodu?“

„Naši hyperspektoři předpovídali, že by se z oblasti Asuscionu mohl vytvořit průchod na dávnou planetu Asurianů, kterou jsme chtěli obsadit.“

„Jste na ní,“ konstatoval Tarmin mdle.

„Jedno vakerienské úsloví promítá, že snít třeba opatrně, naše přání by se mohlo splnit.“

„I Tyasvarané uspěli,“ zobrazil Tarmin zamyšleně.

„A neradovali se z toho,“ zobrazil ostře Haikeran, „nabídli Asuscionu pomoc. Zdlouhavě jednali o maličkostech a jejich zvědové zatím analyzovali poznávací kódy našich lodí, které létaly se zásobami hyperkanálem z Dajukérie na Asuscion. Když si mysleli, že náš systém zmapovali, jejich diplomaté předstírali, že celou věc vzdali. Naši vojáci slavili brzký návrat domů a polevili v bdělosti. Toho využila armáda Zmršeného Kruhu. Ze zálohy rozmetala část našich vojsk u Asuscionu a poté zaútočila hyperkanálem na Dajukérii. Avšak Kianailae chránila svou bezpečnost tajemstvími, o nichž nevěděli, a naše hlídky jejich lest včas odhalily. Co se stalo potom, lze jen hádat. Domníváme se, že naše obrana proti nim použila ultraměrné hyperdestruktory, nové vrhače určené pro boj v hyperprostoru, sice vyzkoušené, ale nikoliv v masovém měřítku, a ty narušily vztahy v okolním hyperprostoru.“

„A co se stalo s armádami?“ ukázal Tarmin nejistě.

„Těžko soudit. Jakýmsi zázrakem byla na Dajukérii vymrštěna armáda Aqyiulnawonu, týl útoku Zmršeného Kruhu. O osudu sil Kianailae víme ještě méně. Já a mocnoměr Kianaiwagal Věční jsme sloužili na velitelském majlestrenu a letěli jsme zrovna hyperkanálem z Kianailae na Dajukérii. Poruchy nás hodily na tuto planetu, na námi hledaný svět legendárních Asurianů. S námi tu skončilo i našich devět doprovodných astrenů. Víření sil zablokovalo blízké vstupy do hyperprostoru a uvěznilo nás tady. Všechny lodě byly poškozené a daly se z nich sestavit jen čtyři provozuschopné astreny. Naši atomáři dýchali metan a nemohli tady žít, a tak na nich odletěli hledat volný vstup do hyperprostoru. Putovali přes mezihvězdný prostor zapouzdření v cystách a netušíme, kde skončili.“

„A Dajčueni?“

„Většina éterů tady zůstala. Doufali jsme, že poruchy se brzy uklidní, ale mýlili jsme se. Hyperprostor se uklidňoval skoro dvě stě čtyřicet cyklů a hodně se změnil. Vznikly nové cesty a staré se už neobnovily. Lodě, které nám zbyly, nešly opravit. Vysílali jsme tíšňový signál a doufali, že ho někdo zachytí. Stalo se. Přiletěli Dajčueni, rozmetali nás jak klubko maogier a zahnali pod zem. Byli jsme bezbranní. Měli jsme vrhače, ale bez energie.“

„A první Kianailae je blízko Dajukérie?“ napadlo něco Tarmina.

„Nachází se v úplně jiném vesmíru. Vzdálenost k ní nutno měřit existencí spojovacího hyperkanálu. Kdysi existoval, a tak byla blízko. Dnes hyperkanál už není. Byl zničen a prvá Kianailae se od nás nekonečně vzdálila. Nikdy se nevrátíme domů.“

„Jste-li nepřátelé Vznešeného Kruhu,“ zeptal se Tarmin váhavě na klíčovou otázku, „proč jste s námi uzavřeli dohodu?“

„To je velmi prosté,“ zobrazil Haikeran pestře, „nedávno Dajukérové objevili naši ponornou kapsli a dozvěděli se o našem úkrytu v jeskyních. Až odtud odejde KosmoFlo-

tila, rozmetají nás jako étegiury. Zmršený Kruh nás nenávidí, až sem přiletí, rozmetá nás jako Planoucí. Tys nám nabídl rozmetání v čestném boji.“

„A ta dohoda o společné vládě?“ promítl Tarmin zaraženě.

„Iluze pro naše i vaše vojáky, aby se jim lépe umíralo,“ promítl Haikeran malebnými tóny, „můžeme poškodit majleken, ale nemůžeme ho obsadit. Jeho ovládnutí bude blokováno kódy a bude mít víceměrný autodestrukční systém. Bude-li nám přát štěstí, Dajčueni rozmetají všechny éterionské formy v majlekenu - pohony astrenů, vrhače, ovládací a informační centra, nás i sebe. Ale i tak naše akce splní účel. My Kianailané se pomstíme a zahyneme se ctí. Přitom zničíme majleken, což bude výhodné pro vás lidi.“

„Trápila mě otázka,“ vyhodil Tarmin řetězec veselých znaků, „proč jste s námi máloměrnými atomáry uzavřeli dohodu o rovnoprávnosti. Netušil jsem, že na ní existuje tak jednoduchá odpověď. Smrt nás učiní rovnocennými partnery.“

„Kianailané a lidé se vrátí společně zpět do proudu prvotní energie a ten nerozlišuje,“ potvrdil mu Haikeran spokojený s faktem, že atomár Taermien se při spatření svého osudu zachoval s důstojností úměrnou bytosti, která užívá znak s veletuctem tvarů na první pohled uspořádaných mistrem vyšších měr.

„A Aqyiulnawon je také váš nepřítel?“ zeptal se Tarmin opatrně. Vzpomněl si na Kitlanuxsiwaj.

„O svou přítelkyni ve tvaru dýky se nemusíš bát, neublížíme jí,“ promítl Haikeran ve sele, jako by Tarminovi četl myšlenky, a malebně dodal: „Víme o ní už od okamžiku, kdy selhal náš pokus s fiwerdenarou. Má kolem sebe ochranný éteasón, výrobek Kianailae. Ovládáme metody, jak najít takové věci, avšak jsme vojáci, nikoliv rozmetači. Kdyby velela aspoň kónusu éterů, utkali bychom se s ní. Takhle jen žasneme nad tím, co vše zvládla s pár atomáry.“

„A jaký je její znak?“ zajímal se dychtivě Tarmin, ale Haikeran mu místo odpovědi ukázal kontrastní řetězec znaků: „Právě jsem dostal nový vzkaz. Velmi urgentní! Atomár, který přivezl tvoje letadlo, už přistál a je neklidný. Musíme si pospíšet, než udělá nějakou hloupost. Stejně už víš vše podstatné.“

Haikeranova ostnatá koule zamířila k východu a Tarminovi nezbylo než běžet za ní. Proklínal pilota. Taky mohl chvíli počkat. Přiletěl zrovna teď, když Tarmin získával takové pozoruhodné informace. Věčná škoda vhodné situace. Těžko se bude opakovat. Netvořil éterům rovnocenného partnera při jejich oblíbené hře na záhady. S krajním vypětím sil luštil předkládaná tajemství, ale sám pro ně žádná nevymýšlel.

Něčím si však mohl být zcela jistý. Haikeran mu nelhal. Promítal pravdivé obrazy a sdělil jim všechna podstatná fakta, ale určitě si něco nechal pro sebe. Něco zatraceně důležitého. Éterové milovali hádanky a splétali je stejně dovedně jako struktury víceměrné energie. V jejich nehmotném světě se tak jednalo. Dát náznaky a nechat protistranu, aby ke správným závěrům dospěla sama. Pokud se přitom zmýlí, je to výhradně její chyba. Znak máloměrnosti.

- - Kapitola 44 První atomárka

Letadlo pilotoval věrozvěst Kamein. Přiletěl sám. Zůstal v kabině a nedůvěřivě si měřil zástup Věrných, který se mihotal ve světle signálních ohňů. Jejich milé, špičaté úsměvy, se kterými ho ujišťovali, že Tarmin je již na cestě, ho dráždily, a tak raději nechal spuštěné motory. Dvě čerstvě obrané lidské kostry, které ležely opodál, udržovaly jeho ruce na spouštích palubních zbraní, a vůně pečeného masa mu povážlivě trásla prsty. Tarmin musel dojít až těsně k němu a teprve potom se věrozvěst Kamein uvolil zhasnout motory a vylézt ven. Příliš se však neuklidnil. Historice o nešťastné nehodě s masožravým ytreakem uvěřil napůl. Ostatně více pravdy v ní stejně nebylo.

Tarmin poznal v jeho stroji Blýskavici, tryskáč s měnitelnou geometrií a kolmým startem, ve kterém letěl s Gerardem. Pohled na známé letadlo ho napřed potěšil, ale vzápětí zklamal. Opatrná Frankí nechala smazat paměť palubního počítače a nahradit v něm ukecanou osobnost Kybeferu ubohým pilotním programem bez špetky humoru.

Mocnoměr Kianiwagal Věčný vyčlenil na podporu Velkého Boje mohutnou podporu, v počtu Haikeran a dva veletucty Kianailanů. Tolik se nečekalo. Věrozvěst Kamein přivezl ve skromném nákladním prostoru Blýskavice pouhé tři koše s ochrannými vzory, navíc, podle názoru éterů, provedené dost uboze. Tucet Věrných ihned zahájilo jejich dodělávky. Odstartovat mohli až ráno. Povrch košů doslova zčernal tlačenicí uvnitř, ale naštěstí doletěli dříve, než vzplály.

Frankí dosáhla svého. Hlavní stan Velkého Boje se k Tarminově nelibosti přemístil do sídliště Azmayů. Pro Kianailany to znamenalo výhodu. Bez problémů se ukryli v dolních patrech kamenného města, kde je před detektory dajčuenských sběračů chránila hmota skály. Desítky ochotných rukou ihned zahájily výrobu dalších ochranných pouzder.

Tarmina obklopil dav Azmayů, hned jak vylezl z Blýskavice. Jako první ho přivítala Pápěří. Oči jí svítily radostí. Pouze ony se na ní nezměnily. Neuvěřitelně zhubla, nyní vážila sotva dvacet kilo a působila dojmem vyschlé kostry potažené kůží. Místo vlasů měla trestanecký sestřih na výšku pouhého milimetru. Když mu radostně skočila kolem krku a otláčila ho vylezlymi žebry, téměř se jí leknul. Musel se ovládat, aby nedal najevo své zděšení.

„Umřu vedle tebe!“ výskala a nadšeně mu ukazovala černou kuličku. Zatrnulo v něm. Vychrtlé tělo z ní dělalo smrtku už teď. Svým překvapením ji nesmírně potěšil. Spokojeně mu objasnila: „Jsem mezi stovkou vylosovaných, kteří s tebou půjdou do Velkého Boje!“

Tiše zaklel a zhluboka dýchal, ale nedokázal Pápěří sdělit svoje myšlenky, které v něm vřely jako rozzlobená láva v kráteru sopky. Místo vynadání a mnoha jiných oškli-vých věcí, na které měl obrovskou chuť, ji zlehka pohladil po vyholené hlavě a s předstíraným úsměvem, který se naučil během své mise u Kianailanů, se zeptal: „Snad ses nestala mniškou?“

„Ne, ne!“ vyhrkla ze sebe dychtivě, „mučili mě elifáci! Před měsícem. Neurosondami!“

Málem z té noviny upadl. Svíral její křehké tělo a nevěřicným pohledem přejížděl tváře Azmayů, kteří stáli kolem nich v malém kroužku. Z jejich vážných výrazů vyčetl, že nejde o špatný vtip. Plný děsu hladil Pápěří. Opatrně, zlehka. Báł se, aby jejímu slabému, zbědovanému tělu neublížil. Neurosondy se používaly pouze při výslechu masovým vrahům a teroristům. Neslyšel o nikom, kdo je přežil. Narčané se jich báli ještě víc než sežrání kusadláky. Lidská technika dokázala zabítelá hrůzněji než zvířata.

„Coo s tee-bou děč-lali?“ vykóktal hrdlem, které se scvrklo na úplně mrňavou díрку. Pápěří se ale zatvářila, jako kdyby zhlédla bezvadnou komedii, a vesele spustila: „Přívázali mě za nožičky a ručičky a napíchali do mě jehličky. Do kebulky, do zoubků, do bříška. No, prostě úplně všude. A na čumáček mi nasadili projektor s náhubkem,“ čertovsky vyšpulila pusu a rozpustile pokračovala, „byla jsem jako rozmontovaný robotek. Čouhaly ze mě drátky na všechny strany a pečoval o ně tákhle veliký počítač,“ rozhodila ruce do stran a zaklonila hlavu dozadu. Pohledem obejmula celou oblohu.

„Bolelo to moc?“ vydechl zkoprněle, když se trochu zmátořil.

„Miláčku, něco neuvěřitelného,“ vyhrkla vesele. Zíral na rozjařený obličej Pápěří. Vypadala jako po návratu z fajnového mejdanu. Báł se, jestli se nezbláznila, a nejspíš zkoumal dav kolem nich. Díval se do desítek očí, které je tiše pozorovaly. Určitě Pápěří už mnohokrát vyprávěla svoje zážitky a všechny udivila stejně tak jako jeho. Pár Azmayů si všimlo Tarminových pochyb a lehce pokývalo hlavami na znamení, že mluví pravdu. Nechápal. Před půl rokem se chvěla před pouhými lidojedy a najednou se vysmívá hrůzným neurosondám. Změnila se, ale on vlastně také. Kdysi tady brečel na kupce slámy ve stájích a klepal se hrůzou z obyčejné smrti.

Pápěří pozorovala jeho zaražený výraz. Potěšil ji. Láskyplně se k němu stulila: „Lásečko, celou dobu jsem myslela jenom na tebe.“

„Proč ti to udělali?“ zašeptal Tarmin. Užasl nad její neuvěřitelnou odvahou a nákloností, kterou si vůbec nezasloužil. Usmála se, že se správně zeptal, a žertovným tónem prohodila: „Byli zvědaví. Ptali se. Vykecala jsem jim úplně všechno. Faktys. Pokaždé, když jsem zalhala, mašinky to poznaly. Ale elitáci na tvou mazanost neměli. Nic jsi mi neřekl, a tak se nic nedozvěděli, i když jsem žvanila ze všech sil. Na mou duši. Ještě teď mě z toho bolí oba pantíčky u tlamičky.“

Oči Pápěří zářily. Obdivně se dívala na Tarmina, jak báječně doběhl elitní vyšetřovatele. Měla sladké tajemství a pouze kněží znali pravdu. Musela jim jí říci, ale slíbili jí, že nic neprozradí. Ostatním nelhala. Když se jí ptali na bolest, odpovídala „*bylo to neuvěřitelné*“, nebo „*to si neumíte ani představit*“. Všichni si mysleli, že trpěla. Nechávala je při tom. Možná, že to nebylo zcela správné, ale v hloubi duše cítila, že má nárok aspoň na trochu odměny ve formě uznání a obdivných pohledů za dlouhá a hořká léta posměšků a také za strach, který prodělala, než začal její výslech a hrůzu z neznáma vystřídaly úchvatné zážitky.

Mučila ji jediná věc, návyk na psychodrogu, kterou jí dali. Toužila se vrátit zpět na neurosondy a opět vnímat nádheru okamžiků, ve kterých se přiznávala k těm nejtajnějším myšlenkám. Mladý eliták Gerard, který ji odvázel domů, povídal, že právě tenhle pocit je hlavním důvodem, proč zločinci musí při neurosondách zemřít. Jinak by byli schopni spáchat ty nebestiálnější činy jenom proto, aby opět zažili slast být jimi vyšetřován.

Poddala se dlaním Tarmina, který ji něžně hladil po vlasech a ramenou. Cítila se šťastná. Čtyři dny před smrtí. Bude umírat vedle svojí lásky, i když vyslyšené jenom napůl. Měl ji rád, ale nemiloval ji. Její ženská intuice to poznala. Neohrabaně se snažil polepšit se, ale moc mu to nešlo. Roztomilý nešika. Už se s tím smířila. Příroda ji určila pro jiné úkoly. Vášně přenechá druhým a chybějící cit doplní přívalem ze své strany. Přijme za něj přátelství. Zvedla zrak a zadívala se na Tarmina. Tvářil se provinile. Určitě taky přemýšlí o nespravedlivé přírodě. Zlobil ji tím. Zasloužil by trochu potrápít.

„Ale hněvám se na tebe za tu tvoji Vampku!“ vyprskla ostře. V Tarminovi hrklo. Řekli Pápěři o regeně. Tímhle úsekem svého života se opravdu nerad chlubil. Co ale mohl od eliťáků čekat? Toužíte-li po informacích, každá metoda je dobrá. Přitiskl vychrtlou a nehezkou postavu Pápěři k sobě. Do pochodu na majleken jim chyběly čtyři dny. Padneme tam, uvědomoval si. Ty i já a s námi všichni, kteří věří Frankí. Připadal si jako neskutečný bídák. Mrzelo ho, že jí neprojevuje horoucí lásku, kterou by si od něho před smrtí zasloužila. Cítil k ní náklonnost, obdiv, přátelství. Jeho hloupé tělo se vzpíralo věnovat jí více. Škoda. Kdyby měla krásu regeny, vše by bylo snazší, ale možná jinačí.

„Mám v sobě pokřivený program. Je jako celý tenhle svět. Uznává pouze hezký povrch,“ pomyslel si teskně. Co mu vlastně brání, aby se do Pápěři pořádně pobláznil? Engos na zádech mu sundali Kianailané. Možná je to zapsáno hlouběji. Třeba vše spískala sama příroda a její nemilosrdný zákon genetického výběru. Potřeboval by čas, aby se od Pápěři pořádně nakazil její závrtnou láskou. Nebude ho mít. Opět se s ní mine.

„Chtěl jsem získat její důvěru. Byla to...“ pronesl omluvně se smutným výrazem. Toužil jí vše nějak objasnit, ale nenechala ho.

„Já vím! Válečná lest!“ skočila mu do řeči. Vykřikla to rychle, jako by se bála, aby náhodou neuvedl něco jiného. Vzápětí k tomu čiperně doplnila: „Eliťáci mne chtěli postrašit. Pouštěli mi záběry z výslechů. Ukázali mi ji. Jejda, ta tě proklínala, jaks ji podvedl, až z toho potratila dušičku!“

Proti své vůli sebou trhnul překvapením. Pokud Pápěři nelhali, krásná Cegi zemřela. Nikdy už nesplní svůj tichý slib, že ji zachrání, když zvítězí. Darovala mu odpočinek válečníka. Prchavé potěšení. Krátký oddech od myšlenek na nevlídnou budoucnost. Stvořila pro něj opojné vzpomínky, které chránily jeho rozum při virovém ošetření v majlekenu.

„Doufám, že té upírky neželíš!“ napomenula ho Pápěři přísně a zahleděla se mu do očí. Našla v nich, že jí lituje. Určitě po té čarodějnici toužil víc, než by se slušelo na válečnou lest. Viděla ji. Ta potvora dostala do vínku veškerou nádheru těla, kterou příroda nespravedlivě odepřela jiným. Svedla ho a určitě docela snadno. A ta Tarminova mniška! Umírala a hovořila o lásce a nejen k bohu. Pápěři zaváhala. Má se o ní Tarminovi zmínit? Spíš ne. Bála se, že by mu tím ublížila víc, než by za tu Vampku zasluhoval. Azmayové o smrti mnišky ví, ale ti pomlčí.

„A stejně si myslím, že tě omámila,“ řekla přísně, „ale nic mi neříkej! Nechci o ní vědět! Už jsem ti vše odpustila!“

„Vyšetřovali jenom vás dvě?“ zeptal se tiše. Zoufale si přál, aby mu odpověděla ano. Zklamala ho.

„Eliťáci k nám přišli víckrát,“ promluvila vážně, „zabavili nám naše zbraně. Prohledali celé naše sídliště. Měli takové divné aparáty. Ptali se všech, ale na neurosondy od nás vzali jenom pár tvých nejbližších...“

„Hebká Kadeř!“ přerušil Pápěří zděšeně. Vytrhl se z jejího náručí a zoufale rozlétl očima po lidech kolem nich.

„Tady!“ ozvalo se. Ze zástupu vyklouzla jeho adoptivní sestřička. Změnila se. Čas azmayských žen běžel rychle. Z vytáhlé holčičky se za půl roku vyklubala slečna plná půvabů, které volaly po lásce.

„Schovala jsem se. Naschvál! Jestli si na mě ještě vzpomeneš!“ zahalekala zvesela. Rozkošně se zhoupla v bocích, pohodila hlavou a nechala rozvlítnout svoje temné vlasy. Dlouhé kudrnaté prameny jí padaly až do pasu, přelévaly se po její žluté halence ozdobené jemným červeným vyšíváním a kovově se leskly v paprscích podzimního Chara. Určitě se chystala na jeho příchod už od chvíle, kdy poslal Frankí žádost o letadlo. Dobře věděla, co se mu na ní líbí nejvíc. Mrška. Povedlo se jí to. Uchvátila ho. Přiskočil k ní a chytil ji za ruce.

„Sestřičko, jsi božská!“ zvolal obdivně.

„Jenóóóm?“ udělala na něho příšerně kyselý kukuč.

„Stal se z tebe anděl hvězdné noci. Hotová princezna s tvářemi ranních červánků...“ zašklebil se na ni. V pŕlce věty se zarazil. Nebyl vhodný čas na žerty, ale na nepříjemnou otázku, na dotaz, který nechtěl vědět.

„Rychlý Vítř?“ vysoukal ze sebe pomalu. Odpovědělo mu mlčení.

„Vzali ho a s ním Létavici,“ ozvala se Pápěří za jeho zády. Otočil se. Z očí jí vyčetl, že dopadli hůře než ona, ale přesto vložil do hlasu veškerou naději a zeptal se: „Přežili?“

„Rychlý Vítř ano,“ odpověděla mu teskně Pápěří. V jejím hlase zazněl stesk za Létavicí, její dlouholetou ochránkyní. Tarmin se opět rozhlédl kolem, ale Rychlého Větra, posledního mládence v kmeni DantheToqui, nikde nenašel.

„Neměl tolik štěstí jako já,“ ozvala se tiše Pápěří, „neurosondy mu poškodily mozek. Od výslechu trpěl halucinacemi.“

Tarmin toužil schovat do středu Narky. Přinesl Azmayům utrpení a za ně jim přivedl do sídliště pány kanibalů, dříve úhlavní nepřátele, nyní spojence. Okolí si vyložilo jeho vnitřní stud po svém. Nic nevěděli.

„Rychlý Vítř zemřel šťastný, že přispěl k tvému boji, Vznešený Taermiene,“ zvolala kněžka Životodárná Síla, „když dával svoje srdce Kiutlanuxsiwaj, vzkázal ti pozdravení a slávu. Usmíval se při oběti. Tvrdil, že bolest od řezné rány je mdlým stínem té, kterou mu denně přinášely halucinace.“

„Azmayové jsou udatní válečníci,“ odpověděl Tarmin sklesle, zcela zaskočený faktem, že zde provádějí lidské oběti, i když pouze dobrovolné a jako náhradu sebevražd. Kněžka si jeho úžas opět vyložila mylně a slavnostně vykřikla: „Neželíme našich mrtvých! Ty sám dobře víš proč. Nelkáme ani za atorezonérem, který nám eliťáci zabavili. Naše sídliště teď přetéká výzbrojí! Ti, kteří nás zaprodali, právě nastupují do hyperlodi plní vzteku, že tě nenašli. Jejich bezmoc nás těší. A budou se rozčilovat ještě více, až vypukne VELKÝ BOJ! Z paluby Mávající Hvězdy uvidí definitivní zánik svých plánů a naše slavné vítězství...“

Už ve chvíli, kdy padla zmínka o Velkém Boji, začali provolávat Tarminovi slávu Stíni stojící v zadních řadách davu shromážděného kolem letadla. Azmayové se k nim ihned přidali. Poslední slova kněžky pohltilo burácení ovací. Všichni Tarmina objímali a oplácávali ho po ramenou. Stal se hrdinou. Sklízel pocty ze všech stran.

Příprava tažení si žádala obrovské množství práce v krátkém čase. Tarmin především tlumočil pro Frankí, která velela celé armádě. Jeho návrat ji vynesl ke hvězdám. Její proctví se stala zákonem a začal jim věřit i dříve silně pochybující věrozvěst.

„Naše atomáry učíme zjednodušenou Gwang. Práce na veletucty nocí,“ odpověděl mu Haikeran na žádost o povelové kroužky. Tím nastal Velkému Boji hned první problém - komunikace mezi vojáky. Tarmin musel stěsnat výuku Gwang do čtyř dnů. Dvě stovky starších dětí vyráběly prostorové modely základních symbolů Gwang za přispění projekcí Kianailanů přímo do jejich hlav. Tarmin pomocí nich objasňoval bojové pokyny pro koordinaci smíšených jednotek éterů a lidí. Dále dohlížel na výrobu ochranných košů a tlumočil dlouhá jednání o bitevním plánu.

Haikeran odmítl původní cíl Frankí poškodit asmajkan, vrhač energie pro astreny, bojové kosmické lodě. Při vysvětlování promítal velmi pomalu řetězec znaků, aby Tarmin stihl překládat do spenglish: „Neznáte naše víceměrná zařízení, a proto si nemusíte nic vyčítat, ale váš původní plán - *zničení asmajkanů* - by nepřinesl užitek. Majleken má nepochybně záložní vrhače energie pro astreny. Zničíme-li jedny, vysune druhé.“

„Co tedy bude naším cílem?“ vrtěla Frankí hlavou.

„Rozbijeme hueraiven, generátor obranných vzorů, který chrání kosmický přístav,“ objasňoval Haikeran, „a potom na majleken zaútočí zbytek vojsk Kianailae, který povede mocnoměr Kianaiwagal Věčný.“

„Sebereme Dajčuenům astreny a vyrazíme do kosmické bitvy!“ vyjekla Frankí nadšeně.

„Astreny i ovládání majlekeny budou jištěné kódy a bude nám chybět čas na jejich odblokování,“ odmítl Haikeran.

„Ale Ecdy a Fwerekhg kradli cizí hyperlodě, jak to dělali?“ podivil se Tarmin.

„Jsou tací lotři, kteří to umí!“ promítl Haikeran zvlněně, „většinou nepozorovaně vniknou na palubu a schovají se. Za letu zjistí kódy navigátorů a unesou celou hyperloď. To nám Dajčueni nedovolí. Ale jejich astreny můžeme vyřadit z provozu a tím váš bitevní svaz získá navíc zhruba dvacet dnů času.“

„Ach tak!“ vyhrkla Frankí, „zvýšíme náskok Txatyas. Donutíme Dajčueny, aby za ní poslali astreny až z Dajukérie!“

„Správně,“ pochválil ji Haikeran, „až na to, že Dajčueni nebudou uprchlou loď pronásledovat. Nestihli by to. Místo toho zablokují hyperkanál ze Socoabery.“

„Dajčueni tím zničí půl hyperkosmu!“ nadskočil Tarmin na sedačce.

„Zbytečná obava. Zdejší hyperkanál se vytvořil teprve nedávno, není ještě ustálený a má málo vazeb. K jeho zablokování postačí pouhé rozvíření. Asi se tím mírně naruší i okolní hyperkanály, ale odhaduji, že jen dočasně. Rozsáhlejší škody by neměly vzniknout.“

„Kdysi to zničilo celou oblast Asuscionu!“ vyhodil Tarmin poplašeně. Svou větu Frankí raději nepřeložil.

„Nečekané události nelze nikdy vyloučit,“ odvětil Haikeran výrazně, „a to je další důvod k tomu, abychom Dajčuenům zabránili doletět k hyperkanálu na Socoaberu před bitevním svazem.“

„Ten hueraiven je kde?“ zajímala se Frankí netrpělivě. Gestem ruky připomněla Tarminovi, že má překládat.

„V hluboko podzemí, v samém středu komplexu,“ promítl Haikeran a ukázal jeho polohu na mapě majlekeny, kterou Tarmin kdysi vytvořil. Frankí se na místo upřeně zadívala a hluboce si povzddechla: „Dá nám to pořádnou fušku!“

„A ještě těžší bude dostat se do blízkosti majlekeny,“ promítl Haikeran šedě. Měl pravdu. Otázka přesunu armády k majlekeny pořádně zatřásla nádorem na tváři Frankí, která se jen těžce smířovala s faktem, že bez podpory Kianailanů by její armádu potkal smutný konec. Éterové uměli zachytit vědomí jiných bytostí. Dajčueni by hravě objevili tři sta lidí Velkého Boje a změnili je v poslušné otroky. V otevřeném terénu jejich pozorností uniknul leda osamocený atomár. V lese jejich schopnost rušila přítomnost nižších forem. Žilo tam mnoho éterionských obdob zvířat, třeba kalekové nebo maogiery, a proto se v hustém porostu mohla skrýt i nepočtená skupinka, avšak maximálně pěti lidí a dvou až tří éterů.

Přesun k majlekeny by se dal provést jenom po malých četách. To by si ale žádalo více času, než měli k dispozici. Navíc zdejší les ukrýval řadu záludností. Lidé, s výjimkou Tarmina, neuměli vnímat nebezpečí. Potřebovali doprovod a krytí. Kianailané nepředstavovali problém. Uměli se schovat tak, aby je v koších pokrytých ochranným vzorem nikdo nenašel. Jak ale zamaskovat tři sta vojáků Velkého Boje?

„Vytvořím nad trasou pochodu strukturu k zakrytí atomárů, ale nemohu ji udělat příliš silnou. Detektory majlekeny by zachytily deformace toku prvotní energie,“ vysvětloval Haikeran. Nechal se odnést do nedalekého lesa, kde spolu s Tarminem a skupinou vybraných osob prováděl pokusy. Brzy zjistil, že maskování se neobejde bez pomoci samotných lidí. Zklamaně ukazoval: „Máte příliš aktivní vědomí. Schovám vás pouze tehdy, když se všichni soustředíte na tvar krycího vzoru a neustále budete opakovat zvukový přepis jeho symbolu.“

„Ve dne to snad zvládneme, ale co ve spánku?“ uvažoval Tarmin, ale Frankí se ušklíbala: „Lehce! Budeme šlapat bez lenošení. Vyspíme se před pochodem a pak až zdechnem.“

„Budeme jako mátohy,“ namítl Tarmin.

„Aspoň se nám bude snadněji opouštět tenhle slzavý svět,“ odsekla Frankí.

„Myslíš na úřad První atomárky,“ vyčetl jí Tarmin, „když ti to nevyjde, splní se ti jiné přání, budeš ležet v jámě plné rozsekaných těl jako tvůj bratr Juan. Ale co Azmayové?“

„Víš co, můj milovanej hnojaři, zeptej se jich sám,“ odsekla mu. Zašel za Moudrým Hadem. Našel ho v chrámu zabaleného do deky a schouleného na křesle.

„Mé dny končí, chlapče. Snad mi bohové ještě dovolí dožít se tvého vítězství,“ řekl mu velekněz na uvítanou slabým chraplavým hlasem.

„Nebude vítězství,“ odpověděl mu smutně Tarmin, „jdeme na porážku a vede nás falešná věštkyně Frankí, kterou zajímá pouze úřad První atomárky slíbený Txatyas.“

„Falešná?“ zavrtěl Moudrý Had hlavou, „prorokovala, že se vrátíš a přivedeš étery. Splnilo se to.“

„Ale dělá podvody!“ namítl Tarmin.

„Může být latentní prorokyní,“ vysvětloval velekněz, „tuší budoucnost, ale příliš slabě, a proto si pomáhá podvody, aby si dodala sebedůvěru. Ale musíš uznat, že její věštby vycházejí. A úřad První atomárky. Proč ne? Někomu se přece musí dát.“

„Možná, ale neposílejte s námi Azmaye,“ požádal ho Tarmin.

„Od nepaměti stojíme při Vznešených,“ zavrtěl velekněz hlavou, „jdeš-li s nimi na smrt ty, ani my nezůstaneme stranou.“

„Uspějeme i bez nich,“ trval na svém Tarmin.

„Ale lépe s nimi. Mrzí nás, že ti dáváme pouze sto lidí. Nelze více. Slib daný Malakimu nás omezuje.“

„Přesto bych byl šťastnější, kdybyste mi nedali žádné.“

„Proč tak mluvíš, existuje snad k takovému jednání důvod, který neznáme?“ zamračil se Moudrý Had. Chytrý stařík, pochválil ho v duchu Tarmin. Odpověděl mu zcela po étersku: „Existují mraky věcí, které neznáte. Potřeboval bych celé měsíce, abych vám řekl vše, co jsem zjistil o světě éterů. Věřte mi, že není lepší než lidský. Riskujete krutou pomstu Dajčuenů, když nám to nevyjde.“

„Náš lid dává přednost smrti před otroctvím. Nezalekli jsme se pomsty elitáků KosmoFlotily. Nebojíme se ani té od Dajčuenů,“ odvětil mu velekněz hrdě.

„Dajčueni jsou mnohem horší než elitáci.“

„O důvod více, proč proti nim bojovat.“

„Náš útok je sebevražedná akce a vy máte málo lidí!“

„Smrt leží na konci každé lidské cesty a život jí nekončí. Všichni padlí se znovu zrodí do světa, který svými činy vytvořili,“ pronesl velekněz pevně. Tarmin to vzdal. Smrt představovala pro Azmaye pouhý průchod dveřmi do sousední místnosti. Neděsila je. Jejich peklo a nebe netrvaly věčně. Všichni se po čase opět vraceli na svět. Přesvědčit takové lidi o nutnosti zůstat naživu, znamenalo neřešitelný úkol. Neznali odpor k sebevraždě. Klidně zahazovali své životy jako pouhý odpad, když si toho situace žádala. Z jejich pohledu lidská oběť neznamenal hrůzný čin, ale pouhý dar Vznešeným. Mohl by se s Moudrým Hadem dohadovat celé hodiny, bezvýsledně. Snad by ho přesvědčil, kdyby se zmínil o spojení Kianailanů s Lokusty, ale z toho koukaly akorát potíže.

„Vymyká se mi to z ruky,“ posteskl si Tarmin a zkusil navštívit Kiutlanuxsiwaj. Neodpovídala na jeho symboly.

„Spí už od oběti Rychlého Větra,“ řekla mu starší kněžka Nebeská Záře, když zpozorovala jeho pokusy před chrámovým stánkem.

„Měřili ji elitáci svými detektory?“ zeptal se Tarmin.

„Samozřejmě. Kiutlanuxsiwaj se před nimi ukryla. Vypadala jako obyčejný starý nůž. Vojáci tehdy prolezli celé sídliště. Dokonce i nepoužívané části. Vybili tam spoustu potvor a ušetřili nám tím spoustu práce,“ prohodila kněžka s úsměvem. Oplatil jí ho. Pouze tři kněží věděli o Tarminovi více. Elitáci měli smůlu. Vybrali na neurosondy špatné lidi. V klášteře Oddaných Nejsvětějšího Proroka volili lépe.

Odešel z chrámu s nepořízenou. Zamířil za Haikeranem. Seznámil ho se situací Azmayů, hlavně s jejich válkou s Lokusty, ale podpory pro odvolání Azmayů se od něho nedočkal. Mistr vzorů mu pouze ukázal v teskných barvách: „Pokřivené jsou cesty energie. Mnoho úsilí bude třeba k jejich narovnání. Mnoho rozmetaných bude v majlekenu.“

Z veškerého úsilí zůstal Tarminovi pocit, že je asi opravdu farmář, který omylem zabloudil mezi válečníky lačné slavné smrti. Stal se místním hrdinou, ale přesto v duchu zůstal cizincem. Pocházel ze zcela jiné kultury. Narodil se ve společnosti, která pokládala lidský život za posvátnou věc a jeho zachování pro ni znamenalo úkol nade vše. Odsuzovala sebevraždu. Lidské oběti, byť dobrovolné, považovala za odpornou věc, téměř tak obludnou jako život bez manželství či s více partnery. Azmayové a Stíny se na takové akty dívali přesně opačně. Kupodivu ležely jejich názory blíže mentalitě éterů.

Tarminovo sžívání s kulturou Azmayů prodělalo těžkou zkoušku hned první noc. Mladší kněžka Životodárná Síla ho zavedla na spaní do velké komnaty. Kromě Pápěří tam našel i svoji adoptivní sestřičku Hebkou Kadeř s tuctem dalších dívek v jejím věku. Klopily oči. Mísila se v nich nesmělost s dychtivým očekáváním. Představa společné noci s holčičkami ho vyděsila. Vzpíral se: „Potřebuji spát. Nemám sil na milostná dobrodružství.“

„Nejsou zde kvůli tomu. Jsou panny a jejich milostný život bude otevřen až za dva týdny. Všechny tě vroucně milují. Jsi jejich hrdina. Obklopí tebe a Pápěří uzavřeným kruhem, který utvoří ze svých těl. Vznikne silná vibrace síly, která zlepší tvůj odpočinek,“ usmála se kněžka a ukázala mu na houně, položené kolem velké dvojité matrace.

„Vždyť jsou to ještě děti, přece se před nimi...“ koktal.

„Už mají znamení žen. Před tím, než se jimi stanou, je dobré nechat je sdílet lásku,“ odvětila kněžka. Nejistě se podívala na zamračeného Tarmina a dodala: „Můžeš samozřejmě odmítnout.“

„Zkus jim zkazit radost a kousnu tě. Víš, jak se těšily!“ vycenila na něho Pápěří zuby. Tiše počítal do deseti a potom odpověděl: „Ne, tak jsem to nemyslel. Zarazilo mě to. Vypadají velmi mladě, netušil jsem, že již dospěly. Velmi rád s nimi zůstanu.“

„U nás ženy stárnou rychle. Jakmile překročí desátý rok života, každý další rok jim přidá půl roku navíc. Dívky si musejí pospíšit. Letos je jim třináct a vypadají na patnáct. Za dvacet dva let tě předhoní. Věkem jim bude třicet pět, ale ve tvářích skoro čtyřicet osm. Budou vypadat starší než ty v té době,“ usmála se kněžka s lehkým steskem. Bylo jí už zmíněných třiceti pět. Od války s Lokusty rodila skoro každý rok. Po jejím obličejí se rozbíhaly vrásky a měla výraz padesátileté bělošky z města.

„Jsi-li hodně unaven, klidně odpočivej. Lásky má mnoho forem. Všem přinese neskonale štěstí i pouhý spánek vedle tebe a Pápěří.“ prohodila kněžka na odchodu.

Dívky poklekly na jedno koleno a sborově pronesly: „Děkujeme ti, Vznešený Taermiene, Příteli Dýky.“

Přejel je pohledem spadlého do ledové vody. Ulpívaly na něm očima jako na bohovi. Použily zvukový prepis Gwang znaku pro jeho jméno. Kdo jim o něm řekl? Zřejmě Oddaní Nejsvětějšího Proroka. Neustále vymýšleli nové svátosti. Zastavil zrak na své adoptivní sestřičce, která pokorně klečela po levé straně houfu.

„Drahá sestřičko, skvělé!“ zašklebil se na ni, „my bůh *Nakolenáč* ráčíme všem vyslovit pochvalu. Smíte si teď dát vztyk, krasotinky. Ale příště pozdrav Naší Vznešenosti doplňte zpěvem oslavné ódy!“

Dívky opatrně vstaly a chvíli se po sobě zmateně dívaly. Nakonec si Hebká Kadeř dodala odvalu: „Jsi velký muž rovný Malakimu. Právem ti náleží oslovení Vznešený Taermien, Přítel Dýky, i naše úcta.“

„A řekni mi sestřičko, kdes tu svoji *ouctu* potratila, když jsem přiletěl? Přivítalas mne jako docela normální třeštídlo.“

„Chovala jsem se hloupě, Vznešený Taermiene. Nevěděla jsem, že jsi přítel vládce neviditelných,“ odpověděla mu plaše.

„Milá sestřičko, svět je proměna. Před necelým rokem jsem zde brečel ve stájích na kupce slámy a škemral o útočiště před zimou. Dnes přede mnou již klečí zástupy!“ zašklebil se na ni a hlasitě se rozesmál. Nepřipojila se k němu. Místo toho tiše špitla: „Naříkals nad utrpením bytostí Kianailae. Tehdy jsem to nechápala a smála jsem se ti. Odpuť mi to, Vznešený Taermiene.“

Tarmin zavrtěl hlavou. Kam se poděl její humor? Vzal ji kolem ramen a lehce políbil na čelo. Celá se pod jeho dotykem zachvěla. Projel prsty skrz její hedvábné vlasy.

„Neomlouvej se,“ usmál se na ni, „moc jsi mi tenkrát pomohla, když ses stala moji sestřičkou. Jsem ti za to vděčný.“

„A potřebuješ stále svoji sestřičku?“ pronesla plaše a mírně se začervenala.

„Navždy pro mne zůstaneš moji drahou sestřičkou,“ ujistil ji. Sklopila oči a prohodila: „Jak si přeješ, Vznešený Taermiene.“

„Bratříčku Tarmine!“ opravil ji.

„Bratře Vznešený Taermiene!“ pronesla trucovitě. Oči nezvedla. Hryzala se do rtů.

„Myšáčku, ty seš ale trdlo!“ ozvala se Pápěří zezadu a vesele ho napomenula: „Vzdej to! Smiř se s tím, že jsi její bůžek, i když slepej jak čerstvě vyklubanej taramík. A před spaním koukej důkladně zlíbat i ostatní krasotinky, když jsi s tím už začal. Ať se nehádají. Jako pán nebes jsi odpovědný za spokojenost svých citelek.“

Vzápětí ze sebe Pápěří vychrlila spoustu dalších příšerných hloupostí, jako to dělala kdysi. Udělala mu tím hroznou radost. Aspoň ona se nezměnila. A kněžka měla pravdu. Vedle Pápěří, uprostřed kruhu mladých dívek se mu spalo příjemně. Jeho obavy, že by je zkazil, se ukázaly zbytečné. Usnul ihned, jakmile ulehl. Probudili ho po pár hodinách spánku se záplavou nutných úkolů. Nikdo jiný neuměl Gwang. Stal se nepostradatelným, až nepříjemně moc. Nerad opouštěl svůj malý harém. Spěchal skrz houfy méně *šťastných*, zejména z řad mládenců, kterým velekněz zakázal zúčastnit se losování. Aspoň jedna potěšující zpráva, radoval se Tarmin, když odmítal jejich prosby, aby se za ně přimluvil. S úsměvem jim říkal: „Po vítězství bude třeba živých!“

Cítil se u Azmayů zvláště. Ctily ho nejen dívenky. Ostatní pouze dělali menší úklony a nečervenali se. Záplavy obdivu ho těšily, jenom na oslovení „*Bratře Vznešený Taermiene*“, kterým ho tvrdohlavě častovala jeho adoptivní sestřička, si nemohl zvyknout. Dokonce kvůli ní přestal nosit i půjčený aituasón. Myslel si, že jí v něm připadá příliš povznesený, ale vůbec to nepomohlo. Vysloužil si jen výtky věrozvěsta Kameina a Frankí, kteří si přáli, aby vypadal jako bytost z jiného světa, jeho sestřička ho zdravila ještě ucti-

věji. Mrzelo ho to. Postrádal její žerty. Zkusil zajít na radu za Moudrým Hadem. Velekněz chřadnul každým dnem. Ležel na lůžku v bočním sále chrámu a klepal se zimou vedle roztopeného ohřívadla.

„Učinili jste ze mě boha,“ prohodil smutně Tarmin.

„Něco takového bysme nikdy neudělali. Lidé s tím začali sami,“ zavrtěl velekněz hlavou a dlouze se rozkašlal. Tarmin mu podal šálek horkého čaje a zeptal se: „Proč to dělají?“

„Poprvé ode Dne příchodu na tuto planetu naše sýpky přetékaají obilím a stáje vepřouny. Vše díky mutantům, které nám přinesla tvoje oběť,“ odpověděl mu chraplavě Moudrý Had.

„Peníze vydělává spousta lidí,“ namítal Tarmin.

„Odešels na cestu bez návratu, a přesto ses z ní vrátil.“

„Měl jsem štěstí.“

„Napálils elitní vojsko. Dva měsíce zde zbytečně šťourali. Jakmile zmizeli, přivedls dvě armády, lidí a neviditelných. Vedeš je pomstít naše druhy a zachránit planetu před hrůzným šílenstvím.“

„Pouhá shoda okolností.“

„Možná, ale těch náhod je mnoho a neobyčejných. Nech lidem jejich iluze. Bohové zahánějí jejich strach z neznáma a hrdinové jim dávají naději ve chvílích slabosti.“

„Můžete aspoň vysvětlit Hebké Kadeři, že jsem obyčejný člověk. Neustále mne oslovuje jako boha,“ požádal ho Tarmin. Velekněze si ho změřil očima lesklýma od horečky a usmál se: „Takovou moc, chlapče, nemám. Zkus to ty. Když jsi jejím bohem, nařid' jí to.“

„Neposlouchá mne,“ pokrčil Tarmin rameny, „truceje a dokola opakuje - bratře Vznešený Taermiene.“

„Zřejmě něco děláš špatně,“ zašklebil se pobaveně velekněz, „uprchl jsi z majlekenu, vyvráls na elítáky, přáteliš se s vládci éterů a neporadiš si s jedním třeštidlem? Tos mi ale hrdina!“

„Jenomže já se necítím hrdinou!“ posteskl si Tarmin.

„A přesto děláš jeho činy,“ usmál se Moudrý Had. Tarmin pokrčil rameny a raději změnil téma hovoru. Povídal veleknězi o éterech, avšak po chvíli však přišla Nebeská Záře s léky. Rozloučil se s Moudrým Hadem a zkusil opět navštívit Kiutlanuxsiwaj. Už přijímala. Zaradoval se, že si s ní popovídá. Na pozdrav mu však odpověděla nevýraznými šedými znaky.

„Promítmi mi,“ zeptal se jí zvědavě, „jsi z Aqyiulnawonu?“

„Pitomej dotaz od pitomce!“ odsekla mu hrubými tvary.

„Jakej pitomec!“ vybuchl vztekle, „uprchl jsem z majlekenu! Dal dohromady armádu! Dojednal jsem pro ni podporu éterů!“

„Taky sis nesedl na trávnik,“ vyhodila Kiutlanuxsiwaj, „tváře zčernaly jiným a tobě se rozsvítilo v pitomé hlavě.“

Rozzlobila ho. Hrabala se mu neomalene ve vzpomínkách. Asi v nich narazila na dva Stíny, kteří zahynuli na začátku jeho cesty za Kianailany. Promítl jí na vysvětlenou: „Ro-

zumím ti. Nelíbí se ti kanibalové. Mne taky ne! Ale Azmayové potřebují spojence proti Dajčuenuům a nikoliv další nepřátele...“

Řetězec jeho znaků smetla divoká záplava ostrých symbolů: „ZMIZ ODTUD A NEOTRAVUJ!“

„NEJDU!“ vybuchl stejně řezavě, „jdu na smrt pro záchranu planety. Snad si zasloužím aspoň, abys mi řekla, co víš o Dajčuenech a astreneh ukrytých v písku Dajukérie!“

„A k čemu ti to bude? Ta tvá pitomá hlava je už takhle plná blbostí.“

„Jsem Taermien, ty bezměro!“ vybuchl, „nezobrazuj mě jako pitomce, nebo tě hodím do krbu!“

Kiutlanuxsiwaj náhle vylétla z podušky, na které ležela, bolestně se zaryla Tarminovi do krku a vymetla ohnivé symboly: „Nechám ti tu tvou pitomou hlavu na krku jediné kvůli tomu, že tvá šílená dohoda s Kianailany může stvořit zajímavý užitek!“

„Roky se necháváš nosit na podušce a přitom umíš létat!“ nezalekl se jejího výpadu.

„Umím spoustu věcí, ale činím jen ty užitečné!“

„Máš kolem sebe éteasón,“ trval na svém, „muselas velet armádě!“

„Nevelela jsem,“ odsekla, „byla jsem čelní formovatelkou.“

„Komunikovala jsi s megaly!“

„Možná,“ vyhodila výsměšně, „a jak ti ta vědomost pomůže?“

„Třeba díky ní neskončím jako *MALAKI*,“ promítl Tarmin. Pro jméno Malaki neznal symbol, a proto ho přepsal zvukovými značkami.

„To se ti nepodaří!“ ukázala mu jasně, „propásl jsi svou šanci, ale v něčem máš pravdu. Ten malý atomár mě mrzí. Potřebovala jsem tenkrát velkou senzaci a tučný příděl energie, abych upravila hlavy shromážděných reportérů a vložila do nich vhodné nálady.“

„Kvůli energii ses stala obětní dýkou?“

„Získávala jsem tak příděly pro mou práci. Gigantické záplavy. Báječné doby. Pocházejí z nich moje nejlepší objevy.“

„Objevy?“ zarazil se.

„Řeším vztahy měr druhého a třetího terciku. Hledám v nich stabilní uskupení.“

„Jak žiješ uvnitř obětní dýky, takového malého předmětu?“

„Máloměrný atome,“ zobrazila mu duhovými barvičkami, „můj éteasón má tři čtvrtiny terciku měr! Uvnitř něho je více prostoru než v celém sídle *AZMAYŮ*.“

„Avšak takových měr na něm nepozorují!“ užasl Tarmin, aby jí polichotil.

„To je dobře. Jsou obrácené dovnitř, ukryté v bublině prostoru. Na povrchu éteasónu leží pouze maskovací krytí.“

„Nechápu takové věci.“

„Jsi atomár. Nikdy je nepochopíš,“ promítl mu pestře.

„Škoda,“ povzdechl si, „rád bych aspoň porozuměl tomu, co se tenkrát stalo u Asusci-
onu.“

„Nic složitého. Tyasvaran si vyřizoval své spory s Kianailany a nás ostatní do toho zatáhl. Nedalo mu to velkou práci, všichni jsme toužili pokřivit vazby pyšným Kianailanům, ve všem prvním a ve vybírání pachtovného věčným. Avšak přední velitel armád světů Vzneseného Kruhu, šišoměrný světles z Tyasvaranu, celou záležitost bezměrně odhadl. Neposlal záškodníky, aby před útokem zajistili hyperkanál. Báł se, že by je Kia-

nailané odhalili a připravili se na nás. Vše vsadil na riskantní bleskový útok. Důsledky znáš.“

„A osud armády Aqyiulnawonu?“

„Měli jsme štěstí. Byli jsme týlem útoku a po zhroucení hyperkanálu jsme zůstali uvnitř prostorové bubliny. Ta po čase doplula až na Dajukérii. Přálo nám dvojitě štěstí. Dostali jsme se tam hodně pozdě. Soustavou Dajukérie poletovaly kusy rozdrčených lodí. Muselo to tam být hrozné. My jsme dopadli jen o něco lépe. Dajukérie byla mrtvým světem plným písku a skal a pouze čtvrtina našich lodí zůstala schopná dlouhého letu přes mezihvězdný prostor. Losovali jsme. Patřila jsem k těm šťastným. Naše skupina se časem dostala až na vaši Zem. Usídlili jsme se na ní, ale moc se nám nevedlo. Válčili jsme s Kianailany, kteří tam také dorazili, párkrát se zaostalými potomky Asurianů, jenž tam tehdy ještě žili, trochu sami mezi sebou a občas s vámi lidmi. Ostatně, přečti si o tom sám v bájích vašich starých národů.“

Tarmin pokýval hlavou. Spousta legend vyprávěla o návštěvách mimozemšťanů, o příchodech bohů. Někteří nebešťané jednali laskavě. Jiní vraždili lidi, kteří je neposlouchali a žili si po svém, a udíleli svým vyvoleným v léno cizí území. Jednání dobyvatelů. Dochovaly se i báje o gigantických katastrofách, při kterých planety měnily dráhy, póly Země se prohazovaly, zanikly celé civilizace a zůstaly po nich fragmenty z dějin pár říší a odkazy na zničení ostatních, jako třeba pověst o zániku vyspělé Atlantidy, nebo o pádu Argosu. A taky pohádky o neviditelných bytostech - bozích, vílách, d'áblech, a zkazky o bojích s hrůznými netvory - draky, titány. Na astretech létali nejenom éteři, ale i jejich atomáři.

„Jsme my lidé potomci atomárů z Aqyiulnawonu?“

„Naši vojáci ve vás něco zanechali. Podobáte se jim.“

„Nepromítneš mi ještě, co se ti nelíbí na našem útoku na majleken?“ zkusil se jí zeptat na klíčový problém.

„Pár týdnů jsme analyzovala situaci a zrovna nesledovala místní vesmír,“ zobrazila výhrůžně, „za tu dobu jsi k Azmayům nastěhoval dvě stě hrdlořezů a ještě si pro ně získal podporu kreatur z Kianilae!“

„Kianailané mi slíbili, že ti neublíží. Váží si tě!“ ujistil ji pevnými vazbami.

„Neublíží!“ vyhodila prudce, „dohodou s nimi jsi ze tří možností učinil nových devět a z toho jednu extrémně nebezpečnou.“

Tarmin napnul mozek. Neodvážil se jí zeptat, aby neukončila rozhovor, a luštil hádanku sám: „Původní trojici možností tvoří Txatyas. Za první - neuspěje s útekem. Za druhé - uteče, ale Dajčueni uzavřou hyperkanál. Nakonec - vše se zdaří a přiletí sem armáda Vznešeného Kruhu.“

Tarmin se podíval na Kiutlanuxsiwaj. Nedala nic najevo, a tak pokračoval: „Nových devět možností vzniklo kombinací útoku Txatyas se třemi možnými konci útoku na majleken. První konec - útok se nezdaří. Druhý - zničíme hueraiven a zahyneme. Třetí - obsadíme majleken a přežijeme.“

„Naštěstí, ta poslední varianta je téměř vyloučená. Smete vás autodestrukční systém!“ vyhodila Kiutlanuxsiwaj ohnivě, „ale dovedeš si ale představit, co by se stalo, kdyby autodestrukce selhala, přiletěla sem armáda Vznešeného Kruhu a našla tady planetu hlásící

se k Planoucí Věčnosti! Stačí jen, že tu objeví KosmoFlotilu, která podporovala únosce Vznešené Reprezentantky Tyasvaranu!“

„A pokud se Txatyas nezdaří útěk?“ zeptal se Tarmin šedě.

„Vnímám hněvivé vibrace megalů plné obav z šílených plánů Dajčuenů.“

„Megalové rozdrtí Dajčueny?“ promítl váhavě. Na bohy nevěřil.

„Megalové jsou velcí, a proto drtí ve velkém. Ani ty nezničíš jediného mikroba, ale pouze miliony naráz.“

„Křivoměrní Dajčueni!“ zaklel.

„Přesto s nimi máte mnoho společného,“ ukázala mu temné znaky, „navíc chtějí s vámi máloměrnými atomáry spolupracovat. To je mezi étery vzácné. A KosmoFlotila se jim neosvědčila. Je příliš povznesená. Zoufale potřebují lepšího spojence. A vy taky.“

„Nerozumím tomu! Nepoznal jsem většího zmetka než jednatele Dajčuenů!“ užasl nad její úvahou.

„Vždy a všude se najde nějaký zmetek. Dajčueni žijí ve zmršených snech o pomstě. Zabij jejich sny a zdejší proud událostí se vrátí do správného koryta.“

„A co potom?“ promítl nejistě.

„Tvá politická máloměrnost je zarážející. Jsem formovatelka. Jedna z nejlepších. Už jsem evokovala dva formovače a ten asuriánský zvládnou taky. Jsem však sama a potřebuji éterskou podporu. Tyasvaran je první ze všech, povýšený nad ostatní, skoro tak jako kdysi Kianailané, a proto nedovolí, aby zde vyrostla jejich konkurence. Aqyiulnawon by nás mohl podpořit, ale chybějí mu síly, aby se postavil proti úmyslům Tyasvaranu.“

„Nevyznám se v tom,“ posteskl si, „proč je u vás všechno tak složité!“

„Složité? Konflikt u Asuscionu je snadný. Tyasvaran chtěl vyzrát na Kianailany a oni zase na něho. Oběma to stranám to nevyšlo a obviňují z toho druhé. Tak snadno se jiné záležitosti vysvětlit nedají. Třeba takový spor o právo na tvary znaků vedený hadími světy Rekhgebwrgem a Syvswesm nem se táhl devět veletuctů cyklů. Když jim pomřela už pátá generace diplomatů, museli to zastavit. Nenašli jiné. Pouhé seznámení s případem vyžadovalo studium dlouhé osm tuctů cyklů.“

„A jak je to s Kianailany?“ zkusil se zeptat opatrně.

„JSOU NENÁVIDĚNI!“ vyhodila řetězec ostrých znaků.

„Vím, ale kdybychom zveřejnili fakta o bitvě...“

„VYPADNI! NA IDIOTY NEMÁM ČAS!“ oslepily ho jasné zlostné znaky Kiutlanuxsiwaj. Vzápětí padl na podlahu sražený úderem útočného vzoru.

„TY PITOMEJ ATOMÁRE!“ vymetla na něho řezavé znaky, „tvoji *báječní* Kianailané ti zapůjčili aituasón! Tak tady neběhej s nahatým vědomím a užívej si své výsady, dokud můžeš, protože všude kolem poletují jejich smrtelní nepřátelé!“

V bolestech se vyplazil ven z chrámového stánku. Vykutálel se přímo před kněžku Životodárnou Sílu, která se tomu ani nedivila. Pomohla mu na nohy a posteskla si: „Včera mě Kiutlanuxsiwaj taky srazila. Nevím proč. Chtěla jsem ji pouze odnést za Kianailany. Strašně se teď vzteká. Velký Boj neodmítá, ale něco ji trápí.“

„Nejbližší dny rozhodnou o osudu Narky,“ odpověděl jí a v záchvatu náhle touhy pocítit, že není na světě sám, pohladil klikatou jizvu na tváři kněžky, připomínku dávného

boje, a teskně dodal: „Majleken má autodestrukční mechanismus. Nikdo z nás se nevrátí. Jdeme do sebevražedné akce, která zničí majleken a nás s ním.“

„Vím,“ přitakala kněžka a přitiskla jeho ruku ke své tváři, „všichni Azmayové to vědí. Dnes v noci jim to Kiutlanuxsiwaj ukázala ve snu, a přesto nikdo necouvl. Přejí si jít s tebou do boje. Nejvíce ze všech Pápěří. Její odvaha všechny nakazila.“

Slova kněžky sevřela jeho srdce bolestnou vzpomínkou. Zašel za Pápěří a pevně ji přitiskl k sobě. V její blízkost na chvíli zapomněl na vtíraný pocit hrozícího nebezpečí, který vnímal už od svých prvních Děsů. Tehdy ho pojmenoval Skrymorem a vyhlásil mu válku.

- - Kapitola 45 Kusy těl

Již tři dny se prodírá armáda Velkého Boje divokými porosty. Noří se do hlubin lesa i svých sil, stále tenčích. Ubírá se nepatrnou stezkou nepoužívanou už stovky let. Vyřezává ji zpět ze zajetí vegetace. Postupuje opatrně, nástrahy číhají na každém kroku. Šetří se silami i časem. Pochodující tvoří zvláštní nesourodý proud. Jsou v něm Stíni. Mniši posedlí Velkým Bojem, závazkem, který jim uložil Nejsvětější Prorok, zakladatel jejich řádu. Netouží po životě. Mají jediné přání - rozdrtit vládce majlekeny, aby se jim pomstili za klášter zničený KosmoFlotilou. Svoje řady doplnili narychlo naverbovanými vyvrženými dětmi Narky - věčnými buřiči, uprchlíky z rodin zničenými touhami po drogách, alkoholu či jiném omámení, těmi, kteří dosud znali jen ulici a hlad po jídle i džífech, žili ze dne na den a neměli už co ztratit. Teď se jdou pomstít se za svoje neradostné existence. Velký Boj daroval jejich životu smysl a sen o ráji se sto branami. Bezmezně věří svaté prorokyni Půl Tváři a věrozvěstům Oddaných Nejsvětějšího Proroka.

Azmayové kráčí stejně pevně. Myslí na Údolí Lidských Kostí, kde leží jejich druhové, kteří padli v bratrovražedné válce proti kanibalům. Bylo jich kdysi pětadvacet tisíc, když je sem dopravila zastaralá loď KosmoFlotily, a uvrhla je na Narku do uměle vytvořených středověkých podmínek. Cítí se zrazeni. KosmoFlotila má u nich dluh, který volá po spravedlivém vyrovnání. Touží jí ho splatit i s úroky.

Poslední část vojsk tvoří záhadní Kianailané. Neviditelní z jiného světa. Ukrývají se na zádech lidí v podivných dřevěných truhlicích pokrytých ornamenty. I oni mají hodně důvodů k pomstě, možná ještě mnohem víc, než si kdokoliv z lidí dokáže představit. Jejich přítomnost dává armádě Velkého Boje nádech přízračných vojsk. Bitva se povede ve dvou rovinách. Této i cizí.

Pochod na majleken začal po pouhých čtyřech dnech přípravy, hustým lesem a s těžkou vojenskou technikou na zádech. Pouze Tarmin nese jenom lehký atorezonér. Místo nákladu ho tíží silný neprůstřelný bojový oděv o váze pětadvaceti kil, jediný, který armáda Velkého Boje vlastní, a pod ním má aituasón, víceměrný ochranný šat zapůjčený Kianaiwagalem Věčným.

„Jsí nepostradatelný. Nesmíš zemřít! Druhého tlumočnicka Gwang nemáme!“ zarazila jeho protesty Frankí. Prosadil si alespoň, aby směl jít vpředu, těsně za řezači stezky. Za ním cupitá Pápěří s košem na zádech. V něm se skrývá Haikeran a generuje tenký energetický kryt nad stezkou. Následuje dlouhý zástup lidí obtěžkaných výzbrojí. Všichni se soustavně soustředí na ochranný vzor a do nekonečna drmolí jeho zvukový přepis.

V čele průvodu se umírá nejméně. Chrání ho Tarminova schopnost vnímat nebezpečí. Bohužel, dříve než projde konec pochodového proudu, situace se často mění. Z dužnatých kornoutů útočí lepkavé šlahouny. Nad mechem se plíží žlutý opar a pod ním se lesknou štíhlá těla hadů. Z větví slétají kruhovitě pijavice a poznamenávají kůži napuchlými boláky. Mnozí nešťastníci, kteří se setkali s osudem všech příliš brzy, si sami rozsekli hrdla, aby nářkem umírající myslí neprozradili ostatní. Dalším pomohli jejich druhové. Počet výkřiků se zvyšuje s rostoucí únavou. Pozůstali zakrývají hrstí listí vytřeštěné oči svých druhů a s povzdechem nakládají na záda jejich věci. Každý z mužů již teď nese

třicet kilo výzbroje, ženy polovic. Odpočívá se krátce, vždy po dvou hodinách pochodu, v noci po hodině. Nikdo nesmí spát. Jenom Tarmin si může dovolit dřímat. Nemusí ve své mysli udržovat obranu, aituasón ho chrání. Pod jeho tkaninu schoulí pokaždé i vyčerpanou Pápěří, aby se trochu vyspala. Vražedný pochod převyšuje síly jejího křehkého těla. Přesto mu nechce dovolit, aby místo ní nesl koš s Haikeranem.

Blíží se úsvit třetího dne. Vstupují do širokého údolí. V jeho středu se vypíná rozlehlý travnatý kopec, který ukrývá majleken. Obklopuje ho široký pás vykáčeného lesa. Nad celou oblastí panuje příšeří. Přikrývá ji ovál maskovací projekce, která vytváří pro letadla iluzi korun stromů. Blížkost cíle všechny povzbudí.

Armáda se dělí na pět oddílů a opatrně obkličuje objekt. Vše probíhá v naprostém tichu za neustálého opakování ochranného vzoru. Jednotlivé skupiny znají své úkoly, každá má svoje éterské krytí a potřebnou výzbroj. Tarmin zůstává v hlavním voji spolu s Pápěří, stovkou vybraných lidí a veletuctem Kianailanů. Vede je Frankí a Haikeran. Jejich cílem bude zničení hueraivenu, generátoru obranného vzoru, který chrání kosmický přístav v majlekenu. Útoky z ostatních stran slouží pouze ke zmatení obránců.

Tři minuty před polednem zaslechnou řev turbín. Blíží se dvě letadla naváděná radiovým majákem. Zasybou opevnění bombami, které vrhají z výše několika set metrů. Pumpy dopadají neškodně. Většina z nich vybuchuje na obranném vzoru hueraivenu. Pouze pár z nich zasáhne pás zeminy kolem objektu a vyhodí několik gejzírů hlíny. Jejich útok nemůže majleken nijak ohrozit, ale přesto jeho posádka pro jistotu zapíná silový štít. Emitory vnitřního obranného pole se lehce barví do ruda. Náhle třicet z nich rozbíjejí rakety, které vylétnou z pěti stran lesa.

Za normální situace i po zničení stovky emitorů by zbývající udržely štít v chodu. K poškození však došlo během jeho zapínání obrany, v době zvýšeného přívalu energie. Vzduch zaduní. Majleken se uzavírá pod rudou pokrivenou kopulí. Divoce se vlní, jak se ji automatika snaží ustabilizovat. Neuspěje. Vyřazené emitory leží v mimořádně nepříznivém uspořádání. Celá polokoule se trhá ve dví jako dětský nafukovací balónek. Rudé stěny se smrsknou a udeří do země. Okolí se naplní rachotem drceného kamene a lámáním stromů.

Vír sil utichl, zůstává praskot hořících keřů. Po zemi se plazí dým a proplétá se mezi modravými troskami emitorů, roztržitých explozí štítu. Zhroutila se i maskovací projekce. Skrz pruhy zvířeného prachu probleskují čáry paprsků Chara a ozařují odhalený majleken. Travnatý kopec kryje šed' spálené trávy. Je obrovský. Má průměr nejméně čtyři kilometry. Na výšku však dosahuje sotva dvaceti metrů. Veškeré důležité části se ukrývají hluboko pod povrchem planety.

Na obvodu majlekenu se leskne šestice vrhačů biotů. V blízkosti středu vykukují nízké sloupy tří provizorních asmajkanů, emitorů energie pro astreny, kosmické bitevní lodě. Tarminovy upravené oči vidí i velký pulzující opar obranného vzoru. Stále pracuje a chrání majleken. Vylétá z centra kopce a vytváří obrovskou záklopku, která se plazí ve výšce pouhých pěti metrů nad vrškem kopce majlekenu. Vrhá ho hueraiven, cíl jejich útoku, který se nachází hluboko v nitru majlekenu.

Z obranného vzoru vystoupá černá koule a obklopí dvě letadla, kroužící nad ním ve vzduchu. Stroje se prudce zmítají. V ten okamžik se nad stromy vyhoupne Vivam. Letí

těsně nad zemí. Kopíruje terén. Vklouzne pod příkrov obranného vzoru a po stěně majlekeny vyšplhá až na vršek kopce. Jeho obě bojové věže vychrlí proud raket a paprsků na šestici vrhačů biotů. Masivní ocelové konstrukce se rozžhaví do běla. Kroutí se a lámou.

„Vpřed!“ řve Frankí. Tarmin pokyne Hairekenovi a vyráží. Veletucet Kianailanů vyklouzne z ochranných košů a vytvoří mohutný krycí vzor energie. Lidé utíkají pod jeho příkrovem ke vstupu do majlekeny. Stejně tak učiní i další oddíly, roztroušené kolem kopce.

„Kde jsi sebrala Vivam!“ křičí Tarmin za běhu na Frankí.

„Půjčila! Od Makoranů!“ zazubí se na něho.

„Vždyť jsou to ty největší otrokářští vepřouni na celém Jiarlandu!“

„Ale jediní, kteří na nás vsadili. Ostatní klany naše vyjednavče buď nakopaly do prdelí, nebo rovnou naházeli do hladomoren.“

„Cos za něj Marokanům dala?“

„No, přece Jiarland!“ rozchechtá se Frankí. Z očí jí září vědomí, že za pár hodin její sliby buď zemřou s ní, nebo je jako první atomárka lehce splní a po svém.

Ochranné pole generované hueraivenem se zavlní a obklopí i Vivam. Pilota zasáhne šílenství. Stroj exploduje. Marokané nebudou nadšení.

Obránci se soustředí na útok ze vzduchu a běžících oddílů si všimnou, až když přelézají nehotovou zeď vnějšího štítu. Pokusí se na ně zacílit vzor, ale pole hueraivenu slouží spíš proti bitevním lodím. Sklání se pomalu. Dříve než je ohrozí, všichni už šplhají na terasu před vstupem.

Kladou na pancéřovaná vrata čtyři determické pumy. Odpalují je. Jejich akcelerová krystalická reakce odebírá povrchu dveří teplo. Stéká po něm modravý opar ledového vzduchu, jak se ocel podchlazuje. Kov se stává křehkým. Protipancéřová závratná střela ho tříští na drobné úlomky. Do dvacet centimetrů hlubokého otvoru vkládají ihned další determické pumy.

Jedno z bombardujících letadel narazilo na kraj majlekeny. Jeho trosky bubnují po zdech opevnění. Úlomek kovu zasáhl muže před Tarminem. Padá tiše, bez hlesu, současně s ním se řítí i poslední ocelové desky vrat. Tarmin mechanicky sebere vak mrtvého s klamery a opasek s ručními náložemi. Připíná si též jeho kyslíkovou bombičku do zásoby ke své masce. Jakmile ve vylámaném otvoru dohoří termitová kapsle, která ohřívá podchlazenou ocel na normální teplotu, běží za ostatními.

Sprintují dlouhou chodbou. Ničí náložemi silové přepážky. Zábrany se hroutí. Naříkají ohňostrojem jisker a uvolňují cestu Kianailanům, kteří letí za nimi. Uběhli přes tři sta metrů, celé dva sektory, aniž je kdokoliv ohrozil. Srazili jenom pár čuegájů. Dokonale zaskočili osádku majlekeny. Ve světě éterů se válčí jinak. Většina bojů se rozhoduje v kosmu nebo ničením silových štítů, výjimečně se mezi sebou utkají bojovní bioti nebo éterové. Koordinovaný útok éterů a atomárů s bojovými stroji znamená neznámou věc. Mozkem vojáka je příručka a výcvik. Špičkovým velitelům se někdy povoluje i myslet, ale majleken je postrádal. Šedesát let klidu vychovalo z jeho obránců pohodlné vepřouny, kteří spoléhali na štíty a obranné vzory. Dravci ztloustli.

Lidé sbíhají spirálou na širokou chodbu. Proti nim se řítí asi padesát čuegájů. Z hrdel vydávají neartikulovaný řev a divoce poulí očima. Hrozivě mávají různými pracovními

nástroji. Před zlatými kroužky na jejich hrdlech svítí Gwang symboly: „Mlátit člověk bez kroužku.“ Tlupu vede pět dajčuenských éterů, kteří letí před čuegáji. Kianailané je v mžiku rozmetají. Tři muži v čele útoku vystřelí dlouhý mrak výbušného aerosolu. Obalí čuegáje, přilne k nim a vzápětí exploduje. Omráčená a opálená těla čuegájů se kroutí na zemi. Pár stojících chroptí a dusí se jedovatými zplodinami. Postupně padají. Váří se po podlaze a přitom kopají nohama do vzduchu. Vypadá to, jako když utíkají na onen svět.

Pouze vzadu zůstaly stát tři postavy. Atosedové v bojových oblecích a s pulsery v rukách. Schovávali se vzadu za čuegáji. Chybí jim ale důkladný výcvik od Frankí. Drží zbraně jako motyky a potácejí se napůl omráčení výbuchem aerosolu. Tarmin v jednom z atosedů poznává jednatele. Udělá mu to příšernou radost. S maximálním potěšením na něho vypálí, velmi rychle, aby ho nikdo jiný nepředběhl. Pustí svůj atorezonér na maximální výkon, kuželovitý paprsek roztrhává tělo jednatele na déšť úlomků a ohodí jimi stěny chodby. Jeho druhy srážejí již umírněnější výstřely dvou Stínů. Z těl mrtvých atosedů se pokoušejí uniknout tři nepatrné obláčky. Jsou to vědomí éterů uvězněných v lidských tělech. Marně. Ihned je rozmetá bojový vzor vržený jedním Kianailanem.

„Ten můj, to byl ten nejarogantnější zmetek v celém kosmu!“ šklebí se Tarmin spokojeně na Frankí, která právě velí pokračovat. S nasazenými kyslíkovými maskami překračují tváře omotané pramínky krve. Modravá ústa se široce otevírají. Čouhají z nich jazyky jako přejetí hadi. „Mají sice tvar lidí, ale jsou to bioti. Pouhé stroje. Říká se jim čuegájové...“ říká Tarmin bledé Pápěři a drží ji pevně za ruku. Má masku, nesmí se jí udělat špatně, udusila by se.

Útok pokračuje. Zahybají doleva, úzkým průchodem se žlutou čarou na podlaze vbíhají na širší chodbu vedoucí do vyrovnávacího centra pro budoucí víceměrný formovač. Od hueraivenu je dělí necelých tři sta metrů. Situace se přiosťruje. Zdá se, že se celá pozornost soustřeďuje jenom na ně. Obránci majlekeny buď zničili ostatní skupiny, nebo už odhalili jejich plán.

Z otvorů ve stěnách vyskakuje záplava hadů a divných šestinohých tvorů. Nad nimi letí bojové vzory. Haikeran a jeho válečníci proplétají své struktury se třemi tucty obránců. Chodba vibruje nenávisť. Lidmi zmítají vlny deprese a hrůzy. Pouze Tarmin zůstává vůči nim imunní díky krytí, které mu poskytuje aituasón. Zaujímá místo v čele. Nedbá na protesty Frankí. Ostatně není jich příliš schopná, třese se děsem a mučí ji vražedné pocity stejně tak jako ostatní. Její zrak se ztrácí v halucinacích. Tarmin vrhá na havěť střídavě proudy výbušného aerosolu a dlouhé jazyky ohně. Stovky drobných živočichů, rozdrčených explozemi a spečených na uhlík, se vrství na podlaze. Vytvářejí koberec tkáně. Chvěje se jako kvasící žumpa. Jejich těla křupají pod pancéřovanými botami Tarminova bojového obleku. Vzduch se plní černým dýmem. Naštěstí ho nedýchají.

Boj je stál sedm mrtvých a mnoho zraněných. Pápěři lehce krvácí na ruce. Tarmin jí rychle ováže ránu kusem látky. Není čas na lepší ošetření. Spěchají dál. Šikmým splazem sbíhají do nehotového vyrovnávacího centra. Vystřelí světlici. Ukáže jim prostoru ve tvaru zdeformovaného kruhu o průměru zhruba sto padesát metrů. Ze středu podlahy stoupá sedm bílých pokřivených sloupů. Jejich konce se ztrácejí nahoře v temnotě. Ze stěny vyčnívají stovky rohů. Podél nich vibruje slabý opar. Vše působí dojmem gigantického žaludku, který se je právě chystá pohltnout. Iluze nemá daleko od reality. Na druhém

konci se lesknou ocelové dveře vedoucí k hueraivenu. Cestu k nim přehrazují tři tucty velkých ještěřů pokrytých rohovými destičkami a odhadem šest tuctů dajčuenských éterů v kulové bojové formaci. Kolem nich vibruje silný obranný vzor.

„Žádní amatéři, ale cvičení vojáci. Plní měř a energie,“ ukáže Haikeran Tarminovi, když zahlédne bojový tvar. Dělí svoje zbylé Kianailany. Sedm tuctů jich posílá proti obráncům. On sám a sedmnáct dalších kryje lidi, kteří se probíjejí k vratům skrz ještěry.

Tarmin a ještě pár dalších vypouštějí klamery. Drobní robotci se rozjíždějí po podlaze a vytvářejí iluze útočících vojáků. Stovka projekcí lidí a obrněných vozidel se řítí podél opačné stěny. Zbraně v jejich rukách hřmí. Zvířata se na ně vrhnou. Koušou do prázdna, buší obrněnými ocasy do vzduchu, zatímco zezadu trhá jejich maso soustředěná palba. Vzduch se plní zvířenou krví, která světélkuje v ohni osvětlovacích raket.

Lidé kladou na ocel vrat determické pumy. Válečníci Haikerana je kryjí před útoky obránců a boří jejich vržené struktury. Vzduch vibruje, bojové vzory energie se v něm převalují jako noční bouřky nad hřbitovem. Doprovází je vytí. Z boční chodby přibíhají bioti. Osm hmyzích nohou nese protáhlé válcovité tělo. Vyčnívá z něho hlava podobná vlku, až na dlouhé špičaté jedové kly. Za nimi vlají hadovité ocasy s ostny.

Lidé vytvářejí obranný kruh. Zuřivě tříští střelami záplavu vlčích biotů. Další protipancéřová nálož láme podchlazenou ocel vrat. Otvor v nich má hloubku přes metr. Dochází jim determické pumy, kladou poslední zásoby. Obránci proti nim vrhají vše.

Šupinatý pták sekl zobanem Azmayku u zaměřovače roteru. Hlava ženy odlétá do výše, dlouhé prameny rusých vlasů za ní tryskají jako oheň rakety. Dvěma mužů, kteří zbraň obsluhovali, drtí další opeřenci hrudníky a lačně z nich trhají vnitřnosti. Na Tarmina se vrhají naráz hned tři bestie, ale pancíř jeho bojového obleku je mnohem tvrdší než jejich zobáky. Překrojí je všechny jediným výstřelem z atorezonéru a zuřivou palbou spolu s dalšími střelci roztrhají zbytek potvor.

Pápěří teče krev z pravého obočí a zaplavuje jí oko. Přesto se vrhá sama k opuštěnému roteru. Nedokáže uzvednout masivní zbraň. Přibíhají k ní tři starší muži. Jeden má místo zápěstí levé ruky pouze krvavý obvaz a další dva rozervané tváře. Opírají zbraň o podlahu. Střelí světlice a aktivují zaměřovač roteru. Z trychtýře zbraně vylétne mrak malých disků. Stoupá vzhůru podél laserového paprsku. Počítač ho vede přímo proti další vlně ptáků, která se snáší seshora. Disky explodují ve středu jejich hejna a každý se změní na stovku rotujících hvězdic naplněných výbušninou. Trhají bestie na kusy. Obludný mrak krvavého peří se rozprostře nad hlavami lidí. Prší z něho pařáty a cáry masa.

V dále se objeví koberec hmyzích biotů. Vydává pronikavý šum, jak se valí vpřed a přelévá přes mrtvoly. Vrhají na něho výbušný aerosol, ale jejich tvrdým krunyřům neškodí. Spalují ho záplavami ohně. Přes mrtvá těla lezou další a dusí čadící plameny, které stravují jejich kolegy. Volný kruh kolem dveří se zmenšuje. Zásoby v plamenometech pomalu docházejí. Ruční zbraně a výbušniny jsou proti hmyzu neúčinné. Kianailané čelí zuřivým útokům Dajčuenu a z posledních zbytků energie drží nad lidmi ochranný štít. Nemohou jim více pomoci. Obránci majlekeny našli prostředek proti vetřelcům.

Protipancéřová závratná střela láme poslední plát ocelových vrat. Lidé nečekají až se kov ohřeje. Protahují se ihned otvorem dovnitř a prchají úzkým průchodem. Zůstalo jich

pouze dvacet osm a letí s nimi jenom Haikeran. Ostatní Kianailané blokují poslední zoufalý a zuřivý nápor Dajčuenů.

Jeden muž se neopatrně dotkne při průlezu dveřmi podchlazené ocele a zaplatí za to těžkými popáleninami na zádech. Po pár metrech klesá v bolestech na zem. Frankí ho za běhu střílí do hlavy. Ostatní vbíhají do široké kruhové prostory. Přimáčkou se ke stěnám. Do přístupové chodby za sebou vrhají celé vaky s náložemi. Exploze trhá beton. Strop tunelu se hrouť a pohřbívá pod sebou živou lavinu hmyzu, která leze za nimi. Dokázali naprosto nemožné. Pronikli do nejdůležitější části celé obrany majlekenu.

„Kdybych velela majlekenu já, udělala bych tohle ihned a poslala nás do prdele už ze začátku!“ komentuje Frankí radostně oblaka prachu tryskající z otvoru. Strhává si kyslíkovou masku. Nádor na obličeji má nalitý do ruda a zdravá část tváře se jí leskne potem, ale oči jí svítí radostí.

- Kapitola 46 Poslední boj

Probojovali se do vysokého zvlněného válce. Stojí na kraji jeho zlatavého vypouklého dna. Třpytí se na něm různě tvarované prohlubně uspořádané do nezvyklých obrazců, které budí zdání následků zuřivého útoku červotočů. Stěny prostory měří na výšku nejméně tři sta metrů a vypadají jako poskládané ze stříbrných kroužků otlučených těžkým krupobitím. Jejich průměr kolísá od osmdesáti do sta metrů. Nahoře ústí do centra kosmického přístavu, kde kotví astreny, ale jejich trupy nejsou zespoda vidět. Pohled vzhůru jim ukazuje pouze oblohu.

Tarmin vidí i šedivý opar. Vrhá ho přes padesát metrů vysoký hueraiven, generátor obranného vzoru. Připomíná gigantický zkroucený patvar vyrobený podle plesnivého lana ohryzaného taramíky. Není silnější než čtvrt metru. Tyčí se ve středu válce a z jeho horního konce tryská trychtýř víceměrné energie. Odráží se od lesklých stěn a na cestě k obloze se rozestupuje v obrovském kuželi.

„Nádhera! Dvojveletuctoměrný hueraiven! Škoda, že ho musíme zničit,“ zobrazí Haikeran uchvácený pohledem na sloup. Jeho zrak v něm pozoruje mnoho krás, které na lidské oči působí spíš odpudivě.

Dva netrpěliví muži šplhají po vypouklém dnu vzhůru ke spodku generátoru. Haikeran si jich všimne příliš pozdě. Rychle jim ukazuje: „ZPĚT!“

Dříve než Tarmin jeho varování přetlumočí, oba nedočkavci doběhnou do půli cesty. Omotají je krátká černá vlákna o tloušťce sotva pár milimetrů. Táhlý jakot se mísí s praskotem kostí a fontánami krve. Ostatní zděšeně couvají ke stěně válce. Párem výstřelů umlčí křik nešťastníků. Chuchvalce mletého masa a kostí stékají dolů po vypouklé podlaze k nohám lidí. Vlákna drtí mrtvá těla skoro pět minut a nechají z nich jenom beztvarou kaši. Odlétají k hueraivenu a stoupají podél něho vzhůru. Formují kolem jeho vrcholu malé kolo, zezdola téměř nepatrné. Tarmin vyhazuje klamery. Iluze střílejících vojáků krouží v samé blízkosti základny hueraivenu, ale vlákna se ani nehnou.

„Vypadají na jarqeiry,“ vysvětluje Haikeran, „na bioty sloužící k údržbě vrhačů. Pouze oni snesou bez poškození silné toky energie. Jsou křížení z tvorů Defarie, temné hvězdy. Nemají oči. Detekují pohyb hmoty. Levitují. Zkrotí je jenom silné vzory, pevnější, než já sám zformuji. Jarqeiri mohou existovat jen v blízkosti vydatných zřidel energie. Naštěstí! Jinak by snad ovládli celý vesmír.“

„Odpálíme tu mrchu odtud,“ velí Frankí a s úšklebkem dodává: „Přimáčknete se k zemi. Pozor na kebulky. Bude šutr deštík.“

Čtyři protipancéřové střely rozmetají celý spodek hueraivenu. Sloup se zvedá na přívalu energie, který do něho vchází. Majestátně stoupá až k ústí válce. Nahoře puká. Temně zvoní, když se tříští na tisíce úlomků. Většina z nich vylétá ven, pouze malá část se vrací dolů. I to stačí. Kusy se odrážejí od stěn a dna. Hrají si s ležícími lidmi hru na štěstí. Nepřeje nikomu.

Velký odštěpek zasáhne Tarmina do nohou, prohne pancíř jeho bojového obleku a láme mu obě holeně. Menší kus mu srazí ze tváře masku a další smete helmu Pápěří. Ostatní končí podobně, tři muži dopadají nejhůře, zavalil je těžký blok. Tarmin si nevší-

má svým zranění. Ví, že jsou jen dočasná, každým okamžikem čeká aktivaci autodestrukčního systému majlekenu. Marně. Víceměrný výbuch nepřichází. Zvedá hlavu a rozhlíží se. Proud energie tancuje po stěnách. Vyletuje ve zběsilých přívalech. Uhání vzhůru v dešti pestrých pruhů podobných jiskrám v rozvášněném komíně. Ve vzduchu, vysoko nad ústím válce, poskakuje temný mrak.

„Naši! Nemohou prorazit štítem!“ oslňují Tarmina ostré symboly. Bolestně se zvedá na loktech. Celé dno válce znatelně vibruje. Občas vydá táhlý ohlušující sten a výhruzně sebou zatřese. Tarminovi se zdá, že leží na gigantické pokličce, pod kterou běsní vroucí voda. Plive krev a odpovídá malátně, stále na půl omráčený: „Roz-bit.“

„Spodek zůstal. Vzor se oslabil. Ztratil mnoho měř, ale stále má dost. Stále chrání kosmický přístav,“ zobrazuje Haikeran a poukazuje na střed. Vysílá do Tarminova vědomí projekci, která mu ukazuje pohled na dno seshora. Obraz je neostrý a svědčí o velkém vyčerpání mistra vzorů předchozími boji. Přesto dává přibližnou představu o problému. Sloup se hladce uštíplnul v úrovni dna. Jeho část ukrytá pod podlahou zázrakem přečkala bez úhony a stále částečně tvaruje tok energie. Její narušený vzor tryská z kola o průměru zhruba dvacet centimetrů a nepravidelně pulzuje. Jeho kolísání třese celým dnem válce. Několik metrů nad ním zmateně krouží tucet jarqeirů.

Tarmin tahá za nohu Frankí, která leží opodál. Vysvětluje jí, co se stalo. Frankí se zvedá do sedu, drží se za pohmožděný hrudník. Namáhavě překřikuje hřmot, který panuje kolem: „DO HAJZLU! CÍL DALEKO! MOC MALÝ! ZASRANÉ DNO JE VYŠPULENÉ... JAKO PRDEL PŘED VEJPLATOU! POTŘEBOVALI BYSME KŘIDÝLKA! VZNĚST SE ASPOŇ DO DESETI METRŮ! JINAK TO RUČNÍMI ZBRANĚMI NETREFÍME! NÁLOŽÍ TAK DALEKO A PŘESNĚ NEHODÍME! A BLÍŽ NÁS TY TENKÝ MRCHY NEPUSTÍ! NAVÁDĚCÍ STŘELY UŽ NEMÁME! KONČÍME! AŤ SE PRO ZMĚNU SNAŽÍ PŘÍZRACI!“

Frankí se opírá o stěnu a kašle. Nereaguje na další pokusy pokračovat v hovoru. Tarmin se plazí a táhne zlomené nohy za sebou. Hovoří s potlučenými lidmi, kteří přežili. Dopadá podobně, všichni mu říkají, aby promluvil s Frankí. Doleze zpět k ní. Žádná změna. Křísí aspoň Pápěří. Neúspěšně. Leží v hlubokých mdlobách.

„Vedli jsme skvělý boj a mnoho škod nadělali. Dajčueni budou ladit nový hueraiven nejméně dva cykly,“ zobrazí Haikeran pestrými barvami, „osádku majlekenu vzteky rozmetají, až naše dílo uvidí.“

„UVIDÍ!“ uvědomí si Tarmin a rychle dodá: „Haikerane, oči ostatních lidí nevidí éteri- onské energie! Pozorují pouze prázdný válec a nerozumí, proč je nutné zničit základnu hueraivenu.“

„Pomohlo by naší věci, kdyby prohlédli?“ otáže se Haikeran.

„Nevím, ale nic lepšího mě nenapadá,“ ukáže mu po pravdě Tarmin.

„Dobře, zkusme to. Znáš takový vzor. Energeticky náročný. Víc než mám teď k dispozici. Bude vhodným zakončením existence mistra vzorů,“ odpoví Haikeran projekcí v tklivých barvách. Kolem lidí se utváří žlutý opar. Pomalu se formuje do složité a jemné struktury. Lidé udiveně zvedají hlavy, mnozí poprvé vidí svět očima éterů. Křičí úžasem, ale jejich projevy zanikají v hluku. Frankí překvapeně vstává a ihned si uvědomuje vážnost situace.

„ROZSTRÍLEJTE TY POTVORY!“ řve do rámusu. Kroužící jarqeiry ihned zasype krupobití střel a paprsků. Ignorují ho. Náhle jedno vlákno sklouzne po dlouhé dávce ze řezače a ve vteřině překrojí střelce v pase. Jakmile rudý proud z ústí zbraně zhasne, jarqeir se vrací zpět k základně hueraivenu.

„STOP!“ zakřičí Frankí. Zamyslí se a zahuláká: „TI ŠMEJDI SE ŽIVÍ ENERGIÍ! NA KULKY JSOU TENKÝ A DALEKO! NU COŽ! ZDECHNEME V KAŽDÉM PŘÍPADĚ!“

Vyzývá dva nejvíce pohyblivé, muže a ženu, aby si vzali ruční nálože a obešli dno válce podél stěn na druhou stranu. S ostatními se rozhodne zaútočit zepředu a strhnout na sebe pozornost jarqeirů. Nikdo neprotestuje. Smrt jistá, avšak známá a pro dobrou věc, znamená pro všechny lepší variantu než sebevražda či dlouhé čekání na výbuchy zlosti Dajčuenů.

„Pomohlo to!“ promítne Tarmin nadšeně. Místra vzorů nikde nevidí. Místo něho visí ve vzduchu drobný obláček a kostrbatě ukazuje: „Jsem rád... že energie mých vazeb stvořila užitek... Dej pryč helmu od aituasón... Zbytek... můj poslední malá dar... pro tebe a tvou samici... Kdyby se probrala z mrákot... můj dar vám umožní propojit vědomí... tak jako to umíme my éterové... Budete moc zemřít společně... jako jedna bytost...“

Tarmin váhavě sundává pancéřovanou přilbu svého bojového obleku. Položí ji na zem a poté sejme tenkou helmici aituasónu, kterou má navlečenou přímo na hlavě. Obláček se pohne a obklopí jeho a bezvládnou Pápěří. Tarminem prostupují víceměrné vazby energie. Před očima mu vybuchují oslepující gejzíry barev. Protéká jím záplava dosud nepoznaných vjemů. Jeho tělo reaguje zmateně. Kroučí se směsicí příjemných i krutě bolestných pocitů.

Vše skončilo. Tarmin zhluboka dýchá úlevou. Pomalu si nasadí obě helmy. Rozhlédne se. Zviditelňovací vzor se zvolna rozplývá, ale lidé ho už nepotřebují. Pápěří stále leží v bezvědomí. Skupina kolem Frankí čeká u stěny. Dvojici, která obchází válec, přes vypouklé dno nevidí. Převalí se na záda. Nad sebou zahlédne průsvitný nezřetelný opar, který pluje ve výšce několika metrů.

„Zůstal ještě malá chvíle... Já zvědavý... Máme čas... Ti dva teprve v třetině cesty... na druhou stranu... Jdou pomalu... Opatrně,“ objeví se řetězec šedých plochých symbolů. Tarmin upřel pohled vzhůru na černý mrak nad štítem. V jeho středu kmitá cosi rudého. Něco se snaží proniknout štítem.

„Víceměrné vrhače?“ ptá se Haikerana.

„Ano,“ odpoví Haikeran stručně, až příliš stručně. Tarmina náhle napadne cosi děsivého: „Autodestrukční systém selhal!“

„Je to možné...“

„Vy jste to čekali?“

„Tak trochu... jsou to Dajčueni... Dělají mizerné viry... Mohou mít i mizerný autodestrukční systém... který selže... nebo půjde rozbít dříve... než ho stihnou aktivovat...“

„Promítal jsi mi,“ zděsí se Tarmin naplněný nedůvěrou, „že ovládnutí majlekeny a astrenů blokuje kódy!“

„Ano... promítal jsem dobré obrazy... nebudeme moc ovládat majleken... a astreny Dajčuenů taky ne... Jiné nemáme...“

„Jsou tu zásoby víceměrné energie!“ vymete náhle Tarmin při vzpomínce na víceměrné vrhače, které viděl v jeskyních u Kianailanů, „a ta dlouhá roura! Tam v té vaší jeskyni!“

„Devítiveletuctoměrný elvetén... pozůstatek velitelského majlestrenu... velmi mocný... má-li hodně energie...“

„Ale co s elveténem bez astrenu?“ ukáže Tarmin a napnul mozek k prasknutí. *Co s vrhačem bez lodi*, opakuje stále v duchu. Ví, že na to musí přijít sám, že mu to Haikeran nepromítne. Něco ho napadlo. Něco hrozně jednoduchého a děsivého zároveň: „Zničí elvetén hyperkanál z povrchu planety?“

„Z povrchu ne... ale může překrýt jeho ústí štítem... Velké bitevní lodě... majlestreny, štítovci... zábranu samozřejmě prorazí... jsou na to stavěné...“

„A Dajčueni je mají?“ vypálil Tarmin zběsile.

„Ukazoval jsem ti přece... že jsou amatéry... nikoliv armádou... Vlastní pouze malé astreny... a slabou výzbroj... Nemohou létat s vraky na Dajukérii... a využít jejich zbraně... Nedokážou čelit bitevním vrhačům...“

„Když se vám podaří vyřadit autodestrukci majlekenu...“, zamyslel se Tarmin nejistě.

„...rozmetáme všechny Dajčueny,“ doplnil Haikeran, „kteří jsou zde... a pak do našeho elveténu... nasajeme energii ze zásob v majlekenu... a uzavřeme hyperkanál z Dajukérie... Zbytek Dajčuenů tam zůstane uvězněný...“

„A potom?“ zděsil Tarmin se, „budete bojovat se Vznešeným Kruhem?“

„Tak nás váže přísaha... pokud žije jediný voják Kianailae... náš boj trvá... Ve Zmršeném Kruhu... zapomněli na znak Kianailae... Když sem přiletí jejich bitevní svaz... schováme se... a vyčkáme... Až se přiblíží těsně k planetě..... připomeneme jim náš znak elveténem... Po prvním vrhu nás rozmetají... ale i tak se postaráme... aby si náš znak ještě dlouho pamatovali...“

„Je to pro vás hodně důležité?“ zobrazil Tarmin zdrceně.

„Víc než mnoho jiného... Naše tělo končí v nic... Rozmetáno... Pouze znak po nás zůstává... Toužíme ho zachovat... aby nás přečkal... Není nádhernějšího díla ve vesmíru... Je v něm uloženo mnoho z nás... Cítíme velkou pohanu... že chybí v hovorech o Asuscio-nu...“

Tarmin si sevřel hlavu do dlaní. Haikeran se zavlnil a zobrazil slabé znaky: „Tvůj nářek je předčasný... Náš plán moc krásný... ale mizivé šance na úspěch... Štít stále funguje... Pohled' na osud!“

Akce právě začínala. Tarmin zírá na Frankí, která se šine vpřed uzavřít svůj sen o království. Musí se opírat o pulsér, aby neupadla na dně válce zmítaném stále zběsilejšími vibracemi. Za ní se belhá třináct postav schopných chůze. Tristní průvod armádních invalidů do předem prohrané bitvy. Chybí zde jenom potrhané prapory a pláč budoucích vdov a sirotků. Jediné slzy tu roní Tarmin, ale pramení ze zoufalství. Přeje si jejich smrt pro záchranu lidstva. Zlomené nohy mu nedovolují větší pohyb. Sleduje pochod lidského masa do mlýnků. Leží. Namáhavě se zvedá na loktech. Dívá se spolu se třemi podobně nepohyblivými. Pozoruje podivnou hru o osud, při které v prohře leží méně hrobů.

Jarqueirové zaútočí na lidi v třetině cesty ke středu. Výkřiky jejich utrpení zanikají v okolním hřmotu. O bolesti padajících postav vypovídají pouze jejich široce otevřená

ústa a čáry krve, které stékají po lesklém dně a klikatí se v prohlubních. Frankí stále kráčí, přestože má již rozdrčený hrudník. Nekřičí. Heroicky zvedá hlavu. Dívá se vzhůru k nebesům. Padá teprve tehdy, když jí vlákno přeřízne krk. Její hlava poskakuje na nerovnostech a dokutálí se nedaleko Tarmina. Zdravá část obličeje Frankí se šťastně usmívá. Prohrála své království, ale splnil se jí druhý životní sen. Každý máme nějaký, někteří obyčejný, jiní podivný.

Dvojice s náložemi dobíhá z druhé strany téměř k základně hueraivenu. Tři z jarqeirů zaregistrují pohyb hmoty. Přeruší nedokončené krájení zbytků lidí a vrhnou se na nové přírůstky. Lápí je necelých deset metrů od cíle. Muž ve své poslední křeči hází nálož na zbytek generátoru. Mine ho. Výbušnina exploduje neškodně několik metrů vedle něho. V záblesku její detonace se hrouť celý plán. Tarmin zavýje nad paradoxy osudu - lidé získali naději na život v otroctví.

„My prohrát... Vy lidé zvítězili... Rád vidět dobrý boj,“ vyhodí Haikeran. Tarmin rychle vypálí v jediném velkém obrazu svůj poslední nápad: „Haikerane! Může neozbrojený atomár zničit étery?“

„Snadno... ale... nedělej... to... využij... daru... lépe... Taermiene,“ ukázaly se poslední téměř nezřetelné symboly Haikerana. Opar se rozplynul.

Náhle se cosi pohne vpředu. Kolem rozdrčených chuchvalců těl tam běží příkrčená Pápěří. V rukách svírá malé ruční nálože. Musela se nějakým zázrakem probrat z bezvědomí. Snad jí pomohla dávka víceměrné energie od Haikerana. Hlavu má mírně otočenou do strany. Kouká vpřed levým okem, druhé jí zakrývá zaschlá krev z roztrženého obočí. Vychrtlé tělo dívky má sotva dvacet kilo. Lépe uniká pozornosti jarqeirů, kteří reagují na hmotu.

„Stůj!“ vykřikne na ni Tarmin, ale z rozbitých úst mu vylétne jenom krvavý plivanec a slabé zašeptání. Zvedne hlavu a zadívá se na rudé skvrny víceměrných vrhačů. Jasně žhnou. Cosi ve výšce se rozprskne, jako by právě jeden z členů puknul. Zatím vítězí zbytky štítu. Nesmí teď padnout! Musí vydržet ještě malou chvíli. Nelze spoléhat na autodestrukční systém vybudovaný amatéry!

„Nééé!“ zvolá Tarmin ze všech sil. Musí Pápěří zastavit za každou cenu, ale ta jeho slabé volání v okolním hřmotu neslyší. Se zoufalou nechutí popadne svůj atorezonér. Ustaluje na ni zaměřovač. Jeho kotouček slabě zrudne. Cíl rozpoznán. Pápěří právě dobíhá dva metry před střed dna. Teprve teď ji postřehne jeden jarqeir. Přeruší krájení mrtvého těla. Přilétne k ní, omotá se jí kolem nohou a drtí její stehenní kosti. Pápěří se z posledních sil vrhá vpřed. Tarmin chápe, co chce udělat. Jeho ukazováček na spoušti atorezonéru se zachvěje. Míří na její trup. Čas se divně zpomaluje. V Tarminově hlavě explodují obrazy mrtvých tváří, dlouhý pochod k majlekenu a vytřeštěné oči podél stezky. Všude se kroutí kusy těl rozházených po chodbách.

Pápěří letí ve skoku a s náložemi ve svých rukách se blíží k základně hueraivenu. Tarminův atorezonér je těsně před výstřelem. Kruh miřidel temně plápolá a kolem něho jedou sáně lidojedů, které za sebou vlečou zhroucenou postavu zvedající se do kleku. Na Tarmina se usmívá její vychrtlá tvář podobná smrti a zahaluje ji dým udírny, který se valí z hrdla ponuré jeskyně, posledního úkrytu trosek vojsk Kianailanů.

Tarmin mačká spoušť a slyší šum energie deroucí se do oscilační komory atorezonéru. Zbraň se mu chvěje rukách. V hukotu připravené smrti slyší chechtot podsvětí. Tisíce stínů tam krouží vzduchem nad hromadami rozdrčeného masa a mezi nimi jedou vysoká balónová kola. Čvachtají po ocelové podlaze Gilgameše a otáčejí se na nich krvavé skvrny, ze kterých se šklebí tváře Aily a světlovlasé ženy i dalších, co už nejsou.

Na korbě vozidla leží hromada obláček Kianailanů. Rozplývají se ve vzduchu jako ranní sen a mění se v pouhé cáry mlhy. Odplavuje je záplava krve, která crčí z dlouhého stolu, padá ze škvír v prknech stovkami drobných pramínků, rozlévá se po zemi ve velké rudé kaluži a pohlcuje vychrtlou postavu Pápěří. Přelévá se přes její tělo. Koukají z něho už jen prsty, drobné a kostnaté. Nad nimi krouží stovky rozesmátých tváří.

Nedokáže to. V poslední chvíli strhává atorezonér vzhůru. Proud energie neškodně otluče stěny válce. Pod rovinou jeho výstřelu dopadá Pápěří oběma rukama přesně na zbytek hueraivenu. Tvář má otočenou k Tarminovi. Upírá na něho svůj poslední pohled a obličej jí plane štěstím. Svedla to, v čem jiní selhali. Odpaluje nálože přímo ve svých drobných pěstech. Exploze drtí její tělo a zbytky generátoru.

Obranný vzor se zcela hrouť. Vibrace ustanou. Kolem se rozhostí ticho, které narušuje jen slabé šumění. Vydává ho netvarovaný sloup víceměrné energie tryskající ze středu dna. Štít padl a cesta se uvolnila. Z velkého černého mraku vylétají rudé elipsovité skvrny. Jsou to čluny Kianailanů s víceměrnými vrhači. Klesají dolů do kosmického přístavu, který leží nad ústím válce hueraivenu. Blíží se shrábnout vítězství.

Tarmin si drtí spánky v dlaních. Utržená hlava Frankí se na něho šklebí svou zdravou polovinou. Selhal. Nedokázal podruhé zabít mrtvé. Neuměl zavraždit tu, která ho milovala, a připravit ji o okamžik vítězství. Radši dal v sázku čtyřicet milionů Narčanů a hodil jejich životy do nejistého víru věčné proměny.

„Zmršení dajčuenští patvarové, na co čekáte! Spusťte ten váš krám, vy křivoměrní amatéři!“ vymete ohnivými barvami. Celou větu dává po vzoru éterů do jediného celistvého obrazu, který namíří směrem ke sloupu energie. Náhle, jako by byla jeho žádost vyslyšena, vypouklé dno válce praská kolem středu. Kusy zlatého kovu se zvedají do výše a s třeskotem odhalují řadu otvorů, které obepínají střed v mnohametrovém kruhu. Vyjíždějí z nich víceboké pokřivené hranoly podobné hlavám gigantických hadů, kteří se klubají ven z mamutího vejce. Hladové a zuřivé. Konečně! Tarmin s nadějí sleduje blížící se zkázu. Všechny hranoly jsou šikmo skloněné a míří přímo do sloupu netvarované energie. Jejich hroty se v něm s třeskem spojují a vzniká pavoukovitý tvar. Mění svou barvu od počáteční temně fialové na ohnivou červeň a vydává stále sílicí svistot drásající uši. Sloup energie se roztáčí do divoké spirály.

Víceměrné vrhače jsou už nad ústím válce. Vylétají z nich dlouhé blesky a srážejí se s rotující energií tryskající ze dna. Celý vršek válce žhne a ulamují se z něho kusy, ale vrhače jsou příliš vysoko, dolů proniká jen vzdálené dunění a třesky zuřivého zápasu energií. V Tarminovi se probudí pud sebezáchovy smíšený se zvědavostí. Zcela mechanicky si nasadí kyslíkovou masku. Převalí se tváří k podlaze. Ruce schová pod tělem. V poslední chvíli.

Pavoukovitý tvar ve středu zaplane bílým oslepujícím jasem a exploduje. Z něho vylétá do všech stran zvířená záplava živé energie. Naplní celý válec. Veškeré zásoby na-

shromážděné v majlekenu se řítí válcem vzhůru a ničí éterionské formy v širokém okolí. Naštěstí většina rozbouřené energie tryská k obloze. Spodek válce se po krátkém prvním náporu uklidní, ale i tak se Tarminův bojový oblek nepříjemně ohřívá. Jeho aituasón se znatelně chvěje pod náporem, který na něho dopadá, a i přes jeho ochranné pole zmítají Tarminem divoké křeče a halucinace. Přetlakový ventil jeho kyslíkové bombičky se utrhne a ostře syčí na jeho zádech. Všude kolem vybuchuje munice. Zbraně lidí explodují. Nahoře hřmí detonace. V kosmickém přístavu pukají hypermotory astrenů. Tarmin se dusí v masce a ztrácí pojem o času. Vteřiny se podobají věkům.

Konečně se vír energií utiší. Tarmin si rve dolů nefunkční masku. Nepomáhá to. Horký vzduch ho bodá do plic. Téměř se nedá dýchat. Shazuje přilbu svého rozpáleného bojového oděvu a marně škube popálenýma rukama za zaseknutý uzávěr pancéřované vesty. Z hlavy mu padá helma aituasónu. Kutálí se podél stěny. Zčernala, je zcela zničená. Živá energie zahynula místo něho. Tarmin se dívá vzhůru. Čluny Kianailanů už nevidí. Zmizely. Víceměrný výbuch zničil všechny éterionské formy. Z majlekenu se stal pouhý kopec protkaný chodbami, zcela neúčinný pro ty, kteří se ho snažili dobýt. Z útočníků zůstaly ožehnuté kusy těl rozmetané po dnu válce. Jejich tváře pohltil oheň a ve smrti se podobají jeden druhému.

Tarmin přežil jenom díky svému ochrannému oblečení. Zatím přežil. Jdou na něho mdloby z horka. Vzduch kolem se chvěje a každý nádech ho pálí do plic. Rozhlíží se po zbraní na poslední výstřel, ale jeho atorezonér je zničený. Vlastně, proč by se zabíjel, umře stejně. Propadá se do mrákot, myslí na Pápěří a je nevýslovně šťastný. Tažení na majleken se skvěle zdařilo. Tvrdě zasáhlo sny jeho pánů.

IV. intermezzo

Mávající Hvězda, poslední loď KosmoFlotily v soustavě Nového Edenu, se blížila k ústí hyperkanálu. Odvážela s sebou generála Johna Lawara, velvyslance KosmoFlotily, a s ním zbylé vojáky a úředníky. Necelých šest tisíc duší, momentálně v zajetí opileckého šílenství. Alkohol tlumil děsivé halucinace, které trápily cestující během hyperskoku, a proto se také pokládal za výbornou ochranu proti záření v hyperkanálech. Pili skoro všichni. Rodiče nalévali „*blahodárnou medicínu*“ i svým dětem. Pro jistotu. Uhlazené dámy držely láhve za hrdla a zpívaly odrhovačky. Výjimečně se směly „*rozšoupnout*“ bez ztráty cti. Před skokem se to tolerovalo. Dokonce i policisté hlídkující na chodbách vrávorali a bušili pendreky do stěn v rytmu pijáckých písní.

Analyzátor bezpečnostního systému odhaloval neustále nové prohřešky proti kázni. Vypisoval je zmateně na projektor, jeden přes druhý. Poplach nehlásil. Generál John Lawar ho zablokoval. Lidé si zasluhovali trochu zábavy a uvolnění za dlouhé dva týdny nervozity vyvolané nečekanými událostmi. Sotva spálili na prach zbytky orbitální stanice a odpoutali se od Narky, zahlédli z kosmu boje u pevnosti *Neznámých*. Sledovali je zcela bezmocní. Mávající Hvězda byla navržena jen pro lety v kosmickém prostoru. Nedokázala přistát na planetě. Nesla pouze malý havarijní planetární modul pro pětadvacet vojáků. Nemělo cenu poslat je zbytečně na smrt.

O dvě hodiny později nastal další zvrat. Ze středu pevnosti *Neznámých* vyrazil kužel modrého ohně do výše téměř tři a půl tisíce kilometrů. Shodou okolností ve stejný okamžik zaznamenal velký refraktor Mávající Hvězdy ještě hrozivější skutečnost. Přišla od Stříbrného Paprsku, který se vydal na Ravenang patnáct dnů před nimi. Nacházel se ve vzdálenosti sedm světelných hodin od Nového Edenu a k ústí hyperkanálu mu chybělo necelých osm hodin letu setrvačností. Přesto z neznámých důvod spustil svoje motory na plný výkon a začal se otáčet do nového směru se sedminásobným přetížením, které určitě na místě zabilo nejméně třetinu cestujících a ostatní přilepilo zcela bezmocné k podlahám. Po dvanácti hodinách zběsilého manévrování, mnohem dříve než ho mohla dostihnout jakákoliv zpráva, zmizel v hyperkanálu, který KosmoFlotila neznala. Dvacet minut poté, co světlo nesoucí tuto informaci dolétlo k Mávající Hvězdě, se zastřelil major elitní armády Jackit Yson. V zoufalém dopise na rozloučenou přiznal, že přijal úplatek od pašeráků a nechal na Stříbrný Paprsek naložit kontejner, který neprošel velkým detektorem *Neznámých*.

Vypukla válka přízraků. Jejího vítěze neznali. Komunikační kanály mlčely. Obchodní partneři KosmoFlotily neodpovídali. Generál John Lawar rozkázal, aby Mávající Hvězda zrychlovala s dvojnásobným přetížením. Heroickým činem, který je stál třicet dva mrtvých, si zkrátili cestu k ústí hyperkanálu na Ravenang jen o dvacet sedm hodin. Za čtyři a půl dne dosáhli cestovní rychlosti osm tisíc třicet dva kilometrů za vteřinu, kterou vyžadoval hyperskok, a současně s ní i mezi odolnosti trupu a účinnosti svých protimeteorických štítů. Museli vypnout pohony a pokračovat dál setrvačností. Devět dlouhých dnů vyplněných tklivými žalmy.

Teď Mávající Hvězda plula ve vzdálenosti osmi miliard kilometrů od Nového Edenu a k ústí hyperkanálu jí chybělo šedesát devět minut letu. Před sedmi hodinami minula místo, kde Stříbrný Paprsek nečekaně změnil svůj směr. Lidé, pološílení několikadenní nervozitou, si oddechli a začali divoce oslavovat.

Generál John Lawar nepil. Jednak věděl, že alkohol je proti hyperzáření zcela neúčinný, a jednak jako představitel KosmoFlotily měl organismus upravený hyperviry. Snášel skoky bez problémů. Navíc neměl nejmenší důvod k veselí. Nesplnil ani jediný úkol vedení KosmoFlotily. Nechytil hledaného teroristu, nezabránil úniku ukradených válců z planety a opouštěl Nový Eden uprostřed nejasné situace. Vezl na Ravenang smutnou baladu o konci éry osídlování kosmu. Vyprávěla o čtyřech koloniích závislých na dovozu pozemské špičkové techniky. Nebudou už. Hyperprostor se pro lidstvo uzavře.

Generálův pobočník elitní voják Gerard zůstal také střízlivý. Řídil se příkladem generála. Znechuceně se díval na hypertechnika Michaela Wenaka, navigátora Mávající Hvězdy. Ten právě dopíjel druhou láhev vodky a načínal třetí krabičku cigaret. Klidně ignoroval zákaz kouření, který platil ve všech prostorách lodi, a klepal popel tam, kam mu zrovna spadl. Mohl si to dovolit. Byl hypertechnikem, jedním z mála, kteří rozuměli aparátům *Neznámých*, a ve své branži patřil mezi absolutní špičku. Teď zapíjel svůj ztracený sen o technologii výroby rezonátorů pro hypermotory. Jejím hledání zasvětil celý svůj život a tušil, že mu unikla navždy.

„Nedá se to zvětšit?“ prohodil zamračeně generál John Lawar a ukázal zhruba na sto padésát bodů zobrazených ve středu plochy mnohametrového projektoru.

„Klidně, ale uvidíte tam jen fleky místo teček,“ ušklíbl se hypertechnik, „detaily tam nebudou. Objekty se nacházejí až na druhé straně soustavy. Jsou od nás dvacet osm miliard kilometrů, dvacet šest světlohodin. A pole vnějšího zrcadla jsem už roztáhl, co to šlo. Na tři sta metrů. Při té rychlosti, jakou pádíme, se divím, že nám mikrometeority ještě neroztřískaly zrcadlové generátory.“

„Ale odkud se ty objekty berou?“ zeptal se generál John Lawar, když se tečky změnilly na skvrny.

„Z hyperkanálu. Podle všeho, u Narky existují tři. K tomu, který vede na Ravenang, letíme my, druhý začíná hned vedle něho a v něm zmizel Stříbrný paprsek. Třetí je na opačné straně soustavy a z něho vylétají ty skvrny, které pozorujeme.“

„Jsou to hyperlodě?“

„Spíš šrot,“ napil se hypertechnik z láhve vodky, „analýzy přece prokázaly, že nám *Neznámí* prodávali věci staré tisíce let. Někde ten smetník, na kterém je vyhrabali, museli mít. Pozoruhodné je však, že se přestali schovávat za maskovací projekce.“

„Ale co to provádějí?“ přemýšlel nahlas generál John Lawar.

„To je lehký,“ ušklíbl se hypertechnik, „koukněte na ty fleky. Vynořují se chaoticky a jejich dráhy se kříží. Někdo je sem ve spěchu hází jak vajgly do koše. Jo, pozorujeme vetešnictví na pochodu. A to zatraceně spěšném.“

„Dělají si na Novém Edenu zásoby. Čeho se obávají?“ znejistěl generál, který jen s obtížemi sledoval rychlý tok hypertechnikových úvah.

„Špuntu!“ odplivl si hypertechnik a naplnil si ústa velkým douškem vodky. Chvilí se díval na nechápavou tvář generála, teprve pak se ustrnul a vysvětlil mu: „Tahle letí

smysluplně,“ ukázal šipkou na velkou fialovou skvrnu, „ve skutečnosti má průměr tak dva až tři kilometry a vypadá na kouli. Gigantickou. Velezvláštní je, že naši průhlední se nikdy nepochlubili, že takovou loď mají. V tom bude nějaká čertovina, generále! Stále nám předváděli ty svoje mrňavý lodičky, stejně rychlé jako ty naše, i když lépe vyzbrojené, aspoň jak to zjistilo pár elitáků, kteří jednu přepadli.“

„Jde o omyl!“ připomněl generál hypertechnikovi, že mluví o super tajných věcech.

„Jo, zapomněl jsem, bylo to omylem,“ ušklíbl se hypertechnik, „tuhle by si asi nespolehl. Podle posuvu spektra totiž uhání už dvacetinkou rychlosti světla a stále ďábelsky zrychluje. Hádejte kolik? Neuhodnete to! Osmdesát tři gé. Neuvěřitelné! Ti zmetci umějí vyzrát na přetížení.“

„Ale kam letí?“ otázal se váhavě generál, který stále nerozuměl.

„Maže do toho hyperkanálu, ve kterém zmizel Stříbrný Paprsek. Těžko říct, kdy tam bude. To závisí na tom, kdy ta kulička vypne motory. Kdyby šla s rychlostí na pětinku světelné, musela by den zrychlovat, čtyři a půl dne letět a pak opět den brzdit.“

„Nevíme sice,“ zamyslel se generál, „jak vypadá vesmír na té druhé straně, ale Stříbrný Paprsek bude mít skoro dvacet dnů náskoku. I když letí pomaleji než ona, snadno se jí schová.“

„Ta kulička ho nestíhá, generále,“ řekl výsměšně hypertechnik, „veze špuntík!“

„Myslíte si,“ dovtípil se konečně generál, „že chce zablokovat hyperkanál. Jde to vůbec?“

„Je to kanál a kanály se přece ucpávají a pak to z nich teče do všech stran,“ usoudil hypertechnik prapodivnou úvahou, která generála donutila zakoulet očima a zamračeně namítnout: „Na tuhle vzdálenost nelze odhadnout směr jejího letu přesně. Může klidně mířit i k hyperkanálu na Ravenang!“

„Může pádit ledaskam, ale řekněte mi, proč by tak šíleně spěchala? Ravenang jí nikam neutíká. Kdepak, generále. Právě sledujeme závody a to extra kosmické formule. Z jedné strany ti, pro které letěl Stříbrný Paprsek, a z druhé naši průhlední vetešníci.“

„Jak jste na tohle přišel?“ zarazil se generál.

„Snadno a už před hodinou,“ odsekl hypertechnik. Nesnášel hovory s lidmi, kteří nestáli jeho úvahám.

„Vysvětlíte to!“ připomněl mu generál ostře, že lodi velí on.

„Jo, jak koukám, asi budu muset. To máte tak, generále, pevnost těch zmetků padla ve chvíli únosu Stříbrného Paprsku. To vyřadilo jejich loď na Narce. Zdrželo je to. Teď spěchají. Stěhují sem zásoby, protože se bojí, že špuntík v jednom kanále uzavře všechny ostatní.“

„To by ale znamenalo, že v těch hledaných válcích byli mimozemšťané, nepřátelé našich obchodních partnerů!“ vybuchl generál, „a ten teroristický zmetek se s nimi spiknul. Zradil celé lidstvo!“

„Úplně celé? Ztracenej lotras!“ ušklíbl se hypertechnik a chystal se dodat ještě něco strašně jízlivého, ale náhle se zarazil. Rychle přesunul šipku kurzoru projektoru k malé temné tečce, která ležela mezi skvrnami. Počítač kolem ní udělal rudé kolečko a za několik vteřin se vedle ní objevila záplava čísel.

„DO PRDELE!“ zařval děsivě hypertechnik. Zahodil zapálenou cigaretu na koberec a rychle si narazil na hlavu interaktivní ovládací helmu. Gerard rychle zvedl jeho nedopalek a hodil ho do popelníku, dříve než propálil díru do podlahy. Obratně se přitom vyhnul hypertechnikovi, který divoce mával rukama do vzduchu, jak zadával počítači příkazy.

„KURVY MIZERNÝ!“ zaječel hypertechnik po pěti minutách. Serval si z hlavy interaktivní helmu v ceně dvou milionů džífů a vztekle ji hodil obloukem do držáku. Minula ho o pět centimetrů. Odskočila od něho, dopadla na stůl a povalila jeho láhev vodky rovnou na čerstvý balíček cigaret.

„Dnes je ale blbej den!“ vybuchl znova hypertechnik a smetl ze stolu láhev vodky a mokré cigarety včetně popelníku.

„Ty průhlední šmejdi na nás vystřelili,“ odplivl si, „letí to sem rychlostí světla. Za padesát pět minut to bude tady. Chytí nás to pět minut před vstupem do hyperkanálu na Ravenang.“

„Má-li to rychlost světla,“ zachmuřil se generál, „jak je možné, že to vidíme přibližovat se?“

„Neletí to rovně,“ zašklebil se hypertechnik, „vlní se to a kličkuje to. Tím se snižuje rychlost, kterou to postupuje vpřed. Proto to taky vidíme o něco dřív. Detektor to zachytil už před půl hodinou, ale zmátl ho mohutný posuv spektra. Nevěnoval tomu pozornost.“

„Pouhý výstřel na zastrašení,“ usmál se klidně generál, „jsou od nás celé světlohodiny a my máme délku pouze čtyři sta metrů. Na takovou vzdálenost nás nemohou trefit.“

„Vždyť jsem vám přece říkal, že to kličkuje!“ ušklíbl se otráveně hypertechnik, „připomíná to hada. Odhadem padesát kilometrů dlouhého a půl kilometru v průměru. Je to živá energie. Věřte mi. Ta se na nás navede sama.“

„Živá energie?“ podivil se generál, „je něco takového možné?“

„Jo!“ odsekl hypertechnik, „znám to. Rezonátory hypermotorů, co nám ti průhlední dali, se chovají přesně tak. Cítíte to z nich. Nechají se krmit energií atomového reaktoru, za to nás vozí vesmírem.“

Hypertechnik porušil zásady utajení. O něčem takovém nesměl vůbec hovořit. V přítomnosti elitáka měl mlčet dvojnásobně. Vojáci elitní armády znali pouze část faktů. Generál se zamračil a podíval na Gerarda, který dělal, jako by vůbec nic neslyšel. Znamka výborného výcviku.

„Spusťte motory, uletíme tomu,“ nařídil generál, který se prozatím rozhodl přejít hypertechnikům prohrěšek mlčením.

„To je k ničemu!“ povzdechl se hypertechnik totálně znechucený nechápavostí protistrany, „letíme osmi tisíci. Abysme tomu unikli, museli bysme rozpálit motory na dvacet sedm gé. Naše hyperloď takové přetížení nezvládne. A my taky ne. A i kdyby náhodou jo, vyltíme do hyperprostoru skoro devíti tisíci. O kilo víc, než si žádá hyperskok. Jedna bečka to už zkusila. Měla závadu na navigaci a omylem přidala pouhou stovku. Objevila se až za sedmnáct let plná sušenejch mrtvol.“

Generál John Lawar nedůvěřivě sledoval hypertechnika, který třesoucíma rukama lovil ze zásuvky stolu náhradní láhev vodky, fajfku a váček s kuřivem.

„Žádná šance?“ zeptal se generál nejistě.

„Pouze jedna,“ prohodil hypertechnik, „ten váš varovný výstřel, generále. Jestli nás opravdu chtějí jenom postrašit, mine nás to. Jinak jsme v řiti až po řasu. A ta je moc hluboko, až mezi tenkým a tlustým střívkem. Proto si teď jdu dát fajfku smaragdový lásky. Lod' je přepnutá na automat. Poletí i beze mě.“

Nalil si do hrdla dlouhý doušek vodky a zamířil přes sál ke dveřím svého apartmá. V půlce cesty se otočil: „Generále, zkusi jste někdy psychodrogy? Ty mrchy vibrují životem skoro podobně jako rezonátory hypermotorů. Osobně si myslím, že právě v nich se ukrývá nějaký důvod, proč *Neznámí* tak lpějí na týhle prašivý Narce. Ve stole mám ještě rezervní fajfku a váček Smaragdový Rozkoše. Zkuste to. Možná, že se vám podaří navázat kontakt s tou živou energií, která na nás letí. Aspoň já se o to jdu pokusit. Asi je to hovadina, ale nic *blbějšího* mě zrovna nenapadlo.“

Generál mu neodpověděl, ale ani ho nezastavil. Se sevřenými rty se díval na hypertechnika, který šel nejistou chůzí ke dveřím svého apartmá. Vedle temné tečky na velkém projektoru běžel údaj počítače o času, který jim ještě zbývá. Padesát dva minut. Generál se prudce otočil ke spojovacímu projektoru a vyštěkl na něho: „Biskupa a přednostně!“

Po minutě se na obrazovce objevil menší muž v černých šatech, který držel číši vína a udiveně se díval na generála.

„Otče,“ prohodil generál dřív, než ho biskup stačil pozdravit, „přál bych si, abyste teď odsloužil mši.“

„Sloužit pánu lze vždy,“ pokýval biskup hlavou, „jen nevím, je-li vhodné připomínat se Božímu oku právě nyní, když lidé jsou poněkud zaneprázdnění neřestí. Rychle zapoměli na svoje sliby učiněné v modlitbách během posledních nervózních dnů.“

„Právě proto jim je musíme připomenout,“ pronesl generál ostře, „nastala vhodná chvíle pomodlit se společně za spásu duší. Pustím vás na prioritní kanál. Lidé vás uslyší po celé lodi.“

„Jak si přeješ, synu,“ pronesl biskup zaraženě, „podle tvé zarmoucené tváře soudím, že bude lepší neptat se po příčinách, které tě vedou k tomuto přání, a raději promptně vymyslet něco, čím bych ve zbloudilých ovečkách vzkřísil opět myšlenky na Pána Našeho.“

Biskup se ukázal na projektorech prioritního kanálu za necelou minutu. Na sobě měl ornát a v ruce stále držel číši vína. S úsměvem zvolal: „Drazí, ve své radosti bychom neměli zapomínat ani na ty, kteří zůstávají na Novém Edenu. Vložme proto do svých přípitků slova přímlyvy za jejich i naše duše a zazpívejme si společně krátkou adoraci.“

Biskup pozvedl číši. Napil se z ní a jakmile spustila varhanní hudba, začal zpívat vznešeným melodickým hlasem: „Deum spiriti sancti, deum spiriti sancti...“

Projektory bezpečnostního systému snímaly desítky postav, které láhvemi vesele kynuly obrazu biskupa. Mnozí se smáli, ale několik lidí začalo po něm opakovat „*deum spiriti sancti*“. Dokonce i pár vojáků v baru na deváté palubě s polosvlečenými dívkami na klínech se přidalo a z plna hrdla žertovně křičelo: „*deum spiritus sancti*“. Ostatní se postupně nechali strhnout a brzy již celá loď duněla službou Bohu.

„Promiňte, pane,“ ozval se Gerard, „budete mě teď ještě potřebovat?“

„Ne,“ odvětil generál, „můžeš se připojit ke mši.“

„Jestli mě pustíte, pane,“ pronesl opatrně Gerard, „zašel bych raději za Sofíí, mojí holkou. Vždycky jsem si přál zhebnout s kočkou v náručí. Teď, když vím přesný okamžik, tak to půjde i bezva načasovat.“

„Ach tak,“ usmál se generál, „můžeš jít, kam chceš. Máš volno.“

„Děkuji, pane,“ prohodil Gerard a váhavě dodal: „Před chvílí jsem s ní mluvil. Je na mejdanu na pátý palubě. Nudí se tam ještě s Geladou. Je to moc hezká třicítka. Pokud byste se chtěl připojit, mohu to zařídit.“

„Gerarde, ty se vůbec nebojíš smrti?“ zeptal se ho zaraženě generál.

„Nebojím, pane!“ pronesl hrdě Gerard, „při výcviku jsem vždy patřil k těm nejlepším.“

„To je dobře, Gerarde,“ řekl zadumaně generál, „tak běž a při svém časování nezapomeň na Boha.“

„Provedu, pane!“ vyštěkl Gerard. Otočil se na patách a vyběhl na chodbu právě ve chvíli, kdy číselný údaj vedle temné skvrny hlásil čtyřicet pět minut a třináct vteřin a biskup začínal novou adoraci na motiv: „Salve festa dies...“

Kapitola 47 Velezločinec

Kdysi si plánoval poklidný život s Ilkou. Jeho skromné přání se roztříštilo v okamžiku, kdy ho Ditr uvrhnul nahého do jámy vyhrabané v zemi a nechal ho v ní ve společnosti bezmocného zoufalství a malých taramíků. Od toho okamžiku se jeho dny proměnily v nekonečnou štvanicí. Skončila. Právě teď. Už mnohokrát si myslel, že definitivně prohrál, ale pokaždé ho v poslední chvíli zachránila nějaká hloupá náhoda. Bohužel zázraky už došly. Vyčerpal svůj příděl štěstí a hloupě zmeškal životně důležitou schůzku, své setkání se smrtí.

Když se probral z mrákot, zjistil, že se vrátil tam, odkud to vše začalo. Stal se vězněm. Vězel uvnitř těsného obalu z namodralého průhledného materiálu, který na omak připomínal gumu, ale na rozdíl od ní propouštěl světlo, vzduch i tekutiny. Tarminovo tělo svíral těsně. Umožňoval mu pouze drobné pohyby, jako pootevřít ústa, zahýbat prsty, mrkat víčky. Dokonce blokoval i přesun vědomí. Přinutili ho žít. O podobnou vymoženost nestál. Závířil Frankí. Toužil být vedle Pápěří. Příliš pozdě. Ve své pružné cele se bezmocně vznášel uprostřed malé kruhové jeskyně. Plul v něm mezi hrubě opracovanými stěnami, jejichž jednotvárnost narušoval pouze oválný otvor, kterým dovnitř vstupovalo jasné palčivé světlo. Občas jím přicházely i krátké závany suchého a velmi horkého vzduchu přinášející s sebou obláčky jemného bílého písku, které dlouhé minuty vířily po jeskyni podobné závojmům třpytivé mlhy, než ulpěly na stěnách a malých dunách na podlaze.

Věznitelé s ním zacházeli šetrně. Pokryli mu spálené ruce a rozbitý obličej zvláštní chladivou hmotu. Zlomené holení kosti mu zafixovali pevným krunýřem. Ráno a večer za ním přicházel ramenatý čuegáj s tváří pokrytou fialovými boláky od popálenin. S pohledem vyjedené konzervy šlapal na ruční pumpu a sprechoval pružný obal. Proudové vody pronikaly skrz něj a odnášely s sebou aspoň malou část toho, o co Tarmin nestál. Braly si však příliš málo na to, aby se po koupeli cítil osvěžen.

O Tarminův žaludek se starala mladá čuegájka. Pravidelně mu přinášela misku jídla a krmila ho žlutě zářící lžící. Kdykoliv ji přiblížila k jeho ústům, otevřel se v obalu malý otvor a umožnil Tarminovi vzít si sousto. Čuegájka pracovala rytmicky. Nemyslela. Plnila příkaz. Jenom občas zasténala a prsty se dotkla zarudlé náplasti na svém pravém oku. Tarmin zkusil potravu odmítnout, ale dosáhl jedině toho, že se přibelhali dva čuegájové s puchýři na rukách a do krku mu nasoukali tenkou trubicí. Pomocí ní mu nalili řídkou obilnou kaši přímo do žaludku. Příště raději jedl sám.

Podle horka odhadoval, že ho odvezli na opuštěný Ghorbyho kontinent, kde měli pomocné sklady materiálu. Hlídalo je několik vojáků. Šlo o obyčejné étery s prostými tvary bez vyšších měr. Když boje začaly, letěli na pomoc svým druhům a přálo jim štěstí. Dorazili až po bitvě. Ze zničeného majlekenu zachránili pár zraněných čuegájů a polomrtvého Tarmina a dorozmetali několik těžce narušených Kianailanů. Půtky s nimi jich přežilo sedm. Čekání na posily z Dajukérie si krátili výzkumem Tarminovy paměti. Neukázali mu znaky svých jmen a na nic se ho neptali. Nestarali se o myšlenky svého zajatce. Zajímali je pouze obrazy jeho vzpomínek, úvahy si k nim doplňovali vlastní. Poletovali kolem něho dlouhé hodiny. Jejich vzájemné debaty neviděl. Jeho namodralý vězeňský

obal to nedovoloval. Náladu svých vězňů hádal podle toho, které úseky jeho života právě prohlíželi.

Zpočátku je nepříjemně šokoval. Divoce skákali jeho vzpomínkami na pobyt u Kianailanů, na útěk z majlekeny a na boj o něj. Nemohli uvěřit tomu, že chycený atomár hledaným uprchlíkem, pouhým farmářem. Domnívali se, že lapili významného atomárského vojevůdce Kianailanů. Usuzovali tak ze vzácného aituasónu, který měl na sobě, když ho zadrželi. Jejich zklamání vystřídal pečlivý výzkum. Dolovali každou vzpomínku. Postupovali zcela bez zábran. Zkusil proti nim bojovat, ale hravě rozmetali jeho ubohý tuctoměrný ochranný vzor, který ho kdysi naučil Gyrlaq. Vzdal to. Poddal se působení energetických vzorů, kterými vyvolávali jeho obrazy jeho zážitků. Opět vězel v Ditrově jámě, stál mezi mrtvým v klášterní hrobce, klečel před lidojedy, plazil se čelem vichrů a utíkal z majlekeny, aby se později podílel na jeho zničení.

Soustředili se na zvláštní směs jeho příhod. Chápal jejich starost o události kolem majlekeny, o jeho návštěvu u Kianailanů a výcvik, kterého se mu dostalo v klášteře Oddaných Nejsvětějšího Proroka. Jiným bodům jejich zájmu nerozuměl. Opakovaně zhlédli okamžiky, kdy sekal z ledu užorybku, a detailně prozkoumali jeho debaty s ponii. Nejméně desetkrát ho donutili prožít celou hrůzu na Gilgamešovi. Na druhou stranu řadu jeho vzpomínek přeskakovali. Události na Zlaté državě je vůbec nezaujaly. Pouze se letmo zastavili u jeho klukovského vyhlášení války Skrymorům a u smrti Aily. Bez většího zájmu přelétli i jeho pobyt u Vampů a na senátorově lodi.

Ze všeho nejpodivnější byl jejich přístup k Azmayům. Napřed dychtivě hltali jakékoliv zmínky o nich. Třikrát si přešli Tarminovo seznámení s Kiutlanuxsiwaj. Poté jejich zájem o Azmaye ochabl a události s nimi spojené vynechávali. Děsili ho tím. Toužil se jich zeptat, ale neudělal to. Některé věci je lepší nevědět. Párkrát také zpomalili prohlídku, když narazili na jeho milostné zážitky. Snad mu tím chtěli poskytnout trochu úlevy. Brzy toho nechali, když zjistili, že je přijímá chladně. Přežil jako jediný ze všech. Necítil potřebu radovat se.

Neprosil o slitování. Svět éterů opovrhoval škemraly. Nesnažil se ani omlouvat svoje akce. Slova nepřinášela nikomu užitek. Kodex jeho vězňů uznával výhradně činy. Tiše vězel v kotli plném palčivé bolesti, jež ho obklopovala ze všech stran. Neměl jí kam uniknout. Vyvěrala z jeho nitra. Nebojoval proti ní. Zažil ji už tolik, že ho přestala zajímat. Netrápil se pro ni a přijímal ji jako pouhou náladu stejnou jako ty ostatní. Smutek, utrpení, radost, spokojenost znamenaly pro něj pouhé fáze věčné proměny. Přicházely a opět se ztrácely jako vše ve vesmíru. Nechal všechny své pocity spadnout dolů pod spodní žebra do oblasti pupku, představoval si opět, že je pouhou kostrou, která vleče břímě svěřené osudem už od počátků světa, a lhostejně pozoroval, jak těžké náklady víří kolem jeho vybělených kostí.

Myslel na Frankí, která toužila padnout rozsekaná na kusy uprostřed statečných válečníků. Její utržená hlava se smála. A ten poslední pohled Pápěří! Než ji roztrhal výbuch, zářila. Snila o slávě a získala ji. Dokázala více než ostatní. Tarmin si přál založit rodinu s Ilkou, málo, a přesto pro něj příliš mnoho. Jeho plány byly zamítnuty. Vyslali ho do války s obry. Ti ho rozšlápli. Obrové to tak dělají. Hloupé. Zvolil si moc nevhodné životní cíle. Kdyby býval toužil stát se kaší, byl by teď šťastný.

Počítal noci, okamžiky, kdy ostré světlo střídala chladná tma. První, druhá - věřil v přílet bitevního svazu. Desátá, jedenáctá - těšil se na brzké vysvobození. Dvacátá, dvacátá prvá - trpělivě čekal. Dvacátá devátá, třicátá - živil v sobě slábnoucí naději na zážrak. Třicátého prvního dne začaly dunět motory, skála se otřásala a do jeskyně proudila oblaka zvířeného písku. Tehdy doufal nejvíc. Pak se objevili noví éteři, mnozí z nich velmi složitých tvarů, tísnili se kolem stěn jeskyně podobni bobtnající plísni a jeho sedm žalářníků jim předvádělo důležité momenty jeho vzpomínek.

V noci, kdy nic neviděl, ho odvezli do nitra jedné lodi. Rozsvítili, až když se vznášel v malé kulovité prostora se stěnami pokrytými temně fialovým oparem. Zde výzkumy jeho vzpomínek nabraly na intenzitě a systematickosti. Pečlivě projížděli celý jeho život, dolovali každý dostupný moment. Nedokázal odhadnout, jak dlouho ho analyzovali. Chyběla mu možnost měřit čas. Pohyboval se ve dvou rovinách, ve vzpomínkách a v současnosti. Pletly se mu navzájem. Místy si připadal jako zajatec časové smyčky. Kolem něho kroužily události, aniž je dokázal ovlivnit. Nekonečný proud marnosti. Znalost budoucnosti není dobrým partnerem pro život.

Jednoho dne ho dva čuegájové přemístili do velkého oválného sálu s blankytně modrou podlahou, podél jehož stěn a stropu se převalovala silná vrstva fialové mlhy. *Jsou to víceměrné projektory*, napadlo Tarmina při pohledu na ně. Samotného ho zarazilo, odkud tohle ví. Za chvíli tam připluli dva éterové. Jeden si zvolil za formu zvlněný elipsoid posetý zářícími tykadly. Druhý vyhlížel jako zelené kolo zdobené jasně fialovou spirálou, z jehož osy vyčnívala krátká průsvitná chapadla. Mezi nimi letěl protáhlý předmět o velikosti lidského těla vypadající jako sedm velmi tenkých láhví s dlouhými hrdly na obou stranách, která se do sebe na začátku zaplétala, na konci se ohýbala zpět a mířila skrz stěny dovnitř láhví. V dutinách mezi hrdly neustále poletovaly malé purpurové disky, kolem kterých zvolna kroužily žluté klikaté blesky. Celý povrch předmětu se vlnil a neustále vířil temnými odstíny barev v tak záhadném rytmu, že se místy zdálo, jako by se ztrácel z tohoto světa a znovu se v něm objevoval.

Tarmin si v úžasu prohlížel složitou formu *láhvoidu*, ve kterém tušil ochranný éteasón. Nikdy předtím neviděl tak komplikovaný tvar. Vzápětí vytřeštil oči ještě víc. Do sálu vešli dva atomáři z jiného světa. Měřili na výšku sotva metr a jejich krátké tělo nesly dvě silné nohy zakryté černým obutím. Zavalitý trup jim ovíjely nařasené pruhy temně fialové tkaniny. Vyčnívaly z nich dvě dlouhé ruce, které z dálky připomínaly chapadla s drápy na koncích. Mylný dojem vytvářel větší počet kloubů na nich. Ohýbaly se na čtyřech místech a každá končila šesticí velmi tenkých prstů seřazených do kruhu.

Hlavy obou atomárů se tvarem i velikostí blížily lidským, ale nepodobaly se jim. Seděly na krátkém krku a nerostly na nich žádné vlasy nebo chlupy. Skoro tři čtvrtiny tváře jim zabíralo holé čelo, pod kterým se nacházely dvě úzké protáhlé oči. Měly jednoduchou temně modrou barvu, jako by byly odlité z matného skla. Mezi nimi vyčníval dlouhý kuželovitý výčnělek, který vyvolával dojem nosu z pohádky o prolhaném klukovi. Ústa jim na tvářích chyběla. Nejvíce se Tarmin podivil věku obou bytostí. Přestože vůbec neznal rasu, ze které pocházely, ihned v něm vzbudily dojem prastarých. Jejich tmavohnědá kůže se krabatila. Pohybovaly se zvolna a z očí jim vyvěralo, že už dlouho prožívají pouze opakování toho, co už znaly.

Obal, který věznil Tarmina, se zachvěl a ztratil svůj světlemodrý nádech. V ten moment zobrazil *kolovitý* éter velkou strukturu s mnoha znaky Gwang. Měla skoro dvacet měr ve třech rozměrech. Tarmin si zvykl na projekce symbolů v řetězcích a náhlé objevení celistvého obrazu ho zaskočilo. Luštil ho skoro minutu, než se mu podařilo odhadnout jeho význam: „Uzavřel jsi dohodu s Kianailany. S vrahy milionů osadníků Narky!“

Kolovitý éter vyjádřil čísla podle zvyku lidí. Projev zdvořilosti. Použil i lidský název planety, pro který vytvořil znak sestavený z tvarů písmen mezinárodní spenglish. Nepředstavil se však a jeho věta konstatovala fakt. Tarmin neznal éterův symbol, a proto ho nemohl zneuctít tím, že jeho jméno bude ignorovat. Nedostal otázku, a proto by jeho případné mlčení nebylo urážkou. Zbytečná obava. Toužil mluvit. S kýmkoliv. Třeba se židlí. Soustředil se a také zkusil promítnout celistvou Gwang strukturu. Vygeneroval ji s vypětím všech sil. Zdaleka nedosahovala kvality předchozího obrazu. Ukazovala ubohých šest měr, ale měla tři rozměry a k Tarminově úlevě se nezhroutila. Vyjadřovala větu: „Kianailané vedli partyzánskou válku proti vetřelcům, kteří je přepadli!“

Kolovitý éter zobrazil rozlehlou ironicky pokřivenou formu s přibližným významem: „Ach, Kianailané. Stará civilizace. Všude a ve všem první. Národ s báječným znakem, který má tucet na třetí měr, a také s množstvím věčných nároků. Nezměnili se ani za dvě stě šedesát cyklů samoty. Nejraději by vlastnili celý vesmír, účtovali si za něj pachtovné a obdiv ke své šlechetnosti. Naše duše jásají, že se dočkaly jejich konečného rozmetání. Škoda jen, že k němu nedošlo už dříve,“ a ostrými barvami připojil výhruzně laděný obraz, „ale stále nevidím nic, co by obhájilo tvoje jednání!“

Tarmin měl závažný argument. Jediný. Vypustil ho v jasné pevně vázané struktuře: „Kianailané vám bránili dosáhnout minimálního počtu lidí pro evokaci formovače, protože věděli, že jste nezkušení amatéři a nevyznáte se ve víceměrných věcech. Snižováním počtu lidí chránili celou planetu před hrůzným zešílením.“

„Máloměrný atomár nás poučuje o víceměrných vazbách!“ nadhodil *kolovitý* éter výsměšně. „Možná, že bychom podobný obraz přijali od Kianailanů, avšak od tebe ne. Opakuješ, co ti sdělili jiní, a později. Nevědělš o tom, když jsi uzavíral dohodu s vrahy svých přátel!“

Kam tím hovorem míří, ptal se Tarmin sám sebe. Nechápal, proč se s ním éterové vůbec baví. Čekala ho krystalizace. Věděl to. Neměl, co ztratit, a proto otevřeně přiznal: „Armáda Velkého Boje potřebovala podporu Kianailanů, aby zničila majleken a tím zvýšila náskok Txatyas.“

„Zbrkle jste plánovali! Tyasvaran nabídl oblasti Asuscionu pomoc při jejich boji za svobodu, ale hájil tím pouze vlastní zájmy,“ vybuchly ostré znaky od jednoho z prastarých tvorů. Na rozdíl od éterů nevytvořil celistvý obraz, ale po způsobu atomárů promítl řetězec znaků.

„Od bitvy u Asuscionu uplynulo už sedm tisíc let, čili po vašem dvě stě šedesát cyklů,“ odporoval Tarmin. Větu sestavil v řetězci znaků stejně jako prastarý tvor. S úlevou. Promítání velkých obrazců ho vyčerpávalo.

„Pro vás lidi je to dlouho. Pro nás ne. Pamatuji si na Asuscion i na Keulnaičalanga, kterého sis oblíbil. Pocházel z mého světa,“ zobrazil prastarý tvor. *Keulnaičalang se narodil na Ohgeinecae*, objevilo se v Tarminově mysli opět z neznámého zdroje. Udivilo ho

to, ale informaci hned použil a promítl řetězec: „Nechce se mi věřit, že atomáři na Ohgeinecae žijí sedm tisíc let.“

Protáhlé oči tvora z Ohgeinecae zajiskřily. Zobrazil řetězec jemně zbarvených symbolů: „Ohgeinecae patřila k soustavám Asuscionu. Neexistuje už přes dvě stě šedesát cyklů. Její znak upadl v zapomnění. Překvapuje mě, že ho znáš.“

Mě taky, pomyslel si Tarmin. Věděl spoustu nových věcí. Škoda jenom, že netušil, jak by mohl zničit étery. Vzápětí se mu v hlavě objevila nová informace: *Zničení zdejších éterů je stále možné. Pokud žije jediný voják, náš boj ještě neskončil.* Užasl. Odkud k němu přicházejí tyhle vědomosti?

„Genetický kód lidí obsahuje naprogramovanou smrt,“ pokračoval Ohgeinecaen po malé odmlce, „vaše těla brzy po narození ztrácejí regenerační schopnosti. Takové opatření posiluje vliv přirozeného výběru. Rychle se adaptujete na změny okolí, ale na druhou stranu krátký život vám brání v ovládnutí náročnějších víceměrných znalostí. Nevíme přesně, co na Zemi tento stav vyvolalo. Aqyulnawonané, jimž se vy lidé podobáte, žijí mnohem déle než vy. Naše víceměrné ochranné viry nejsou příliš dokonalé, ale ztrátu regenerace už umějí utlumit. Ošetření, které jsi prodělal v majlekenu, prodloužilo tvůj život odhadem na padesát až sto cyklů.“

„Vaše zázračné viry nám nabízejí pouze dlouhé otroctví. Txatyas nám dala aspoň samosprávu!“

„Nečekej na svou světlesu!“ ukázal Ohgeinecaen hranatě.

„Zajali jste její loď?“ zeptal se Tarmin, aniž čekal, že mu někdo odpoví. Promítl otázku, protože ho právě napadla, a udivilo ho, když mu Ohgeinecaen beze všeho ukázal: „Obě poslední lidské hyperlodě odletěly. Každá jinam. Cestující na té druhé měli víc štěstí. Ale jen o málo. Přivezli na Ravenang smutné obrazy o pádu KosmoFlotily.“

„A hyperkanály! Jsou zhroucené?“ promítl Tarmin nejistě.

„Zablokovali jsme přístup ze Socoabery. Teď tam zlostně víří vojska Tyasvaranu a pokoušejí se prorazit hyperkanálem. Nemají šanci. Mírně se ale rozehvěl i okolní hyperprostor. Zatím jsme zde izolovaní. Na celé planetě jen MY a VY,“ vyhodil Ohgeinecaen s důrazem na poslední znaky a jeho tvář se slabě zavlnila.

„Na jak dlouho?“ zhrozil se Tarmin.

„Za pár cyklů se snad uvolní cesty na Ravenang a Dajukérii,“ zobrazil Ohgeinecaen v pochmurném tónu, „ale kanál ven uklidní se až za tucty cyklů.“

„Prohráli jsme,“ konstatoval Tarmin šedě, „můžete oslavovat.“

„Nemýlila jsem se, v politice seš totální pitomec,“ objevily se malebně tónované znaky, které vycházely od předmětu ve tvaru spletených láhví.

„KIUTLANUXSIWAS?“ zeptal se nejistě. Pro její jméno použil zvukové značky.

„Oslovuj mne tak, ale onen zvuk není mým znakem, pouze jeho zkomoleninou.“

„Dajukékové tě také uvěznili?“ zeptal se jí stejně smutným tónem.

„Zdá se mi, že z pitomce klesáš na idiota,“ vyhodila s tvary nejvyššího opovržení. Tarmin na ni upřel zrak. Plula mezi oběma étery. Byla formovatelka a svedla spustit víceměrný formovač. Měl neblahý dojem, že se dívá na První éterku celé planety.

„Ty ses spojila s Dajukévy?“ vyhodil zamračený obraz.

„Máloměrný atome, v rozumu též nevynikáš,“ zobrazila výsměšně. „Zločinní Dajuké-vové sídlící v majlekenu unesli Vznešenou Rerezentantku Tyasvaranu. Spáchali tím obludný čin a původci této zrudnosti mají štěstí, že padli při nájezdu Kianailanů, na kterém se podílel atomárský voják unesené světlesy. Obyvatelé sousední Dajukérie odsoudili únos a nedovolené manipulace s atomáry. Jejich uskupení, jehož jsem První éterka, rezonuje se zákony Vznešeného Kruhu Bytostí.“

„Jaké uskupení?“ nechápal.

„Jeho znak ještě není zformován a prozatím používá lidský název Narka,“ ukázala mu pastelově. I ona vyjádřila jméno Narka znakem složeným z písmen spenglish. Na Tarmi-na šly mrákoty. Myslel si, že zkoumají jeho paměť kvůli tomu, aby přišli na to, kde udělali chybu, ale je zajímalo svědectví o nájezdu Kianailanů, které předloží Tyasvaranu, až bude žádat potrestání únosců světlesy Txatyas.

„A co odpovědnost za smrt sto padesáti tisíc lidí!“ namítl Tarmin ostře.

„Byli pouhými zákazníky KosmoFlotily,“ zobrazila temný obraz, „nesou odpovědnost za její metody. Kupovali osoby odsouzené k smrti vašimi lidskými soudy a používali je na vývoj ochranných virů, kterými prodlouží životy Narčanů. Za to zaslouží pochvalu, a ne odsouzení!“

„Uzavřeli s lidstvem nesmyslnou smlouvu. Platba za ni by mu nepřinesla užitek!“ vyhodil pokřivenou strukturu.

„Lidské zvyky dovolují prodávat věci, které jsou k nepotřebě. Případný omyl se považuje za věc kupujícího. Nabídlí vám stejné podmínky, jaké platí mezi vámi. Ale vaše právo nepřipouští pakty s vrahy! A v žádném případě sto padesát tisíc mrtvých lidí nevyváží miliony obětí, které zabili bioti Kianailanů. A to nepočítám masakr u Asuscionu!“

„Potrestal jsem přece únosce světlesy,“ zobrazil ironicky, „jak si mi sama před chvílí ukázala.“

„Učinils to ale bez rozkazu světlesy a ve spolku s vojáky Planoucí Věčnosti. A málem jsi z celé planety udělal nepřátele Vznešeného Kruhu!“

„Spoléhal jsem na autodestrukční systém,“ promítl jí smutně.

„A ten se zablokoval!“ pomítlá zvlněně, „poškozený zbytek hueraivenu rozvibroval hrdlo proudu energie.“

„Cože?“ vyhodil užasle, „myslel jsem si to! Kvůli tomu jsem chtěl zastřelit Pápěří!“

„Kdyby Pápěří hrdlo neuvolnila, brzy by puklo,“ promítlá výhrůžně, „a vyřadilo systém autodestrukce! Zbytek štítu by se zhroutil a uvolnil Kianailanům cestu k zásobám energie pro jejich elvetén!“

Tarmin náhle něco napadlo. Jeho nemohla ovlivnit, v hueraivenu měl na sobě aitu-asón, ale kněžka Nebeská Záře mu kdysi říkala, že Kiutlanuxsiwaj se svými oblíbenci dokáže komunikovat na dálku a získávat od nich informace. Pápěří patřila mezi ně. Otázal se šedivou strukturou: „Byl to zázrak, nebo tvůj zásah, že se Pápěří probrala z bezvědomí a dokázala to?“

„Čekáš snad, že ti tohle ukážu?“ zobrazila výraznými konturami. Zavrtěl hlavou.

„To je dobře,“ opověděla mu ostrými barvami, „zdá se mi, žes opět povýšil. Už jsi jen pitomec. Pamatuj si, že Pápěří to svedla zcela sama! Zaslouží si to! Vlastním životem zachránila celou planetu!“

„A já ji ve zmatku málem zabil,“ povzdechl si, „mířil jsem na ni, ale nedokázal jsem vystřelit.“

„Máš nesmírné štěstí, žes to neudělal!“ vypálila řezavý obraz.

„Jak bude vypadat?“ zeptal se bezbarvě.

„Docela dobře. Tyasvarané by tě za dohodu s Kianailany hodili do oceánu Defarie,“ vygenerovala mu velký pestrý obraz a k němu přidala temné tvary: „Děkuj osudu, že nepřiletěli.“

„A vy?“ zeptal se nejistě. Stěny kolem se rozzářily. *Snímače nahrávají*, objevilo se opět v jeho hlavě. Kiutlanuxsiwaj tentokrát nepromítala obraz, ale řetězec ostrých výhružných znaků: „Budeme respektovat tvoji dohodu. Jsi rovnoprávný éterům z Kianailae. Stáls o to. Dáme ti to. Nové uskupení Narky tě uznává za Kianailana, naštěstí již posledního na této planetě. Dostaneš trest odpovídající tomuto *významnému* postavení. Defarie je mimo náš dosah, ale na jižní polokouli blízko rovníku se nachází pár pustých ostrovů. V mělčinách mezi nimi žijí mořské obdoby slizáků. Ještě odpornější než ty suchozemské. Zafixujeme tvoje vědomí ve speciálním krystalu a potopíme ho tam. Už tam odpočívají dva zajatí Kianailané. Připojíš se k nim. Budeš ležet mezi slizáky, tisíce cyklů s nimi sdílet pocity a přitom vzpomínat na svoje obludné zločiny!“

„Jsem voják, žádný zločinec!“ vypálil řvavými barvami.

„Jsi velezločinec. Uzavřel jsi dohodu s Planoucí Věčností!“ odpověděla mu temně rudými znaky.

„Učinil jsem to pro záchranu Narky před šílenými plány Dajukévů!“

„Neomlouvej svoje zločiny vinami jiných!“ vyhodila, „Dajukévové byli již potrestáni!“

„Mou zásluhou!“

„Promítáš o minulosti a o vinách jiných. Zapomínáš na zákon. Ten ukazuje, že nikdo nesmí jednat s Planoucími. Za spojení s nimi by tě krystalizovali v kterékoliv soustavě Vznešeného Kruhu!“

„Proč odsuzujete Kianailany! Tenkrát se jen bránili!“

„Jsou meze, které nelze nikdy přeletět. Nedá se bránit tak silně, že to zničí půl hyperkosmu, nebo jednat se zavrženými. Kianailané tyto meze porušili, stejně jako ty!“

„Neznám vaše zákony!“

„To nás nezajímá,“ odsekla a pak vypálila ostrý obraz směrem k oběma prastarým bytostem: „Soud skončil. Vina atomára potvrzena v plném rozsahu. Vezměte ho nad moře, uvězněte v krystalu a ten hod'te mezi slizáky! Tam je místo pro kianailanské kreatury!“

Obě bytosti došly k Tarminovi, vzaly jeho válec mezi sebe a strkaly ho směrem k východu. *Provokuj Vás*, objevila se v Tarminově hlavě náhle myšlenka. Nerozuměl jí, ale pomohla mu zarazit jeho obrovský vztek nad hrůznou nespravedlností. Ti druzí dávali jen rozkazy a nestáli v bitvě, a proto měli čisté ruce, a v nich drželi zisk z války, která z lumpů učinila vážené bytosti a z něho zločince. Éterové nechápali lidské emoce. Zachoval se proto podle jejich měřítek. S vypětím všech svých sil vygeneroval rozlehlý obraz. Vytvaroval v něm divoce pokroucené znaky Gwang připomínající rej koster v podzemní kryptě, svázal je dohromady zlatými kroužky čuegájů a zbrázdil síti černých

nitek Červí Radosti. Vše zvlnil podle rubáše, ve kterém pohřbili jeho sestru, pokryl to vírem ledových úlomků ze svého souboje s čelem vichrů.

„Nelituji svých činů,“ promítl své dílo těsně před Kiutlanuxsiwaj, „vedly ke zničení majlekenu, odporného pomníku dajčuenských kšeftů s KosmoFlotilou vystavěného z lidství ukradeného sto padesáti tisícům čuegájů! Učinil bych to znovu, i kdybych věděl, že za to skončím na Defarii! Mrzí mě jen to, že jste v majlekenu nebyli taky!“

Obě prastaré bytosti nesoucí Tarmina se už přiblížily ke stěně sálu, která pohasla a odkryla oválný průchod. *Nahrávací zařízení je vypnuto*, ukázalo se opět v Tarminově hlavě. Zlostně zaskřípěl zuby. Záznam jeho vzpomínek doplnili o nahrávku jeho odsouzení. Kiutlanuxsiwaj cosi ukázala a prastaré bytosti se zastavily ve dveřích, pak promítna velký pestrý obraz: „Používáš urážlivý znak Dajčuen, aniž chápeš jeho význam, a nebojíš se krystalizace, protože nevíš, o co se jedná!“

Vím velmi dobře, o co se jedná, vyklubala se z tebe pěkná mrcha, pomyslel si sám pro sebe. Obrazem to nevyjádřil, místo toho se zatvářil opovržlivě.

„Neměls do toho zatahovat *AZMAYE!* Naštvals mě tím a je taky!“ odpověděla mu na jeho nevyslovenou poznámku řezavým obrazem, pojem *Azmayové* vyjádřila zvukovými značkami. Zvláštní, napadlo Tarmina. Četla cizí myšlenky na dálku a nevěděla o kanibalech na poloostrově. Záhada. Txatyas mu svými posledními znaky radila, aby se o nich naučil přemýšlet. Svět éterů miloval hry na záhady.

„Se mnou odešlo sto *AZMAYŮ*. Dobrovolně a navzdory mému přání. Tys jich obětovala celé tisíce. A proti jejich vůli!“ promítl jí neostrými konturami. Trefil se. Prudce se zachvěla. Povzbudilo ho to a již v ostrých tónech pokračoval: „Určitě jsi věděla, že na jejich poloostrov připluli Lokustové. Nechalas je tam klidně usídlit a donutila je povstat předčasně, když na to ještě nebyli plně připravení. Bitva v Údolí Lidských Kostí prospěla tvým záměrům. Jednak upozornila na Lokusty a jednak se *AZMAYOVÉ* bez podezření přestěhovali do blízkosti majlekenu.“

„Spřádáš dohady bez důkazů,“ odpověděla mu zamlžený obrazem. Nepopřela jeho obvinění. Éterové nikdy nelhali. Ani to nepotvrdila. Nečekal to od ní, byla víceměrná éterka, nikoliv pitomec. Po chvíli dodala jen velký šedý obraz s přibližným významem: „Situace byla tehdy velmi vážná. Kianailané nasadili Lokusty na více místech. Po tragédii *AZMAYŮ* provedla elitní armáda rozsáhlé kontroly po celé planetě a při nich zničila ještě pět dalších základen Lokustů. Zkáza *AZMAYŮ* přinesla prospěch celé planetě a budou za ni náležitě odměněni. Nové uskupení Narky na jejich oběť nikdy nezapomene. Tys však přinesl *AZMAYŮM* jen tu zkázu!“

„Protože jsem hloupě spoléhal na zmršený étery!“

„Jsme tací, jací jsme. Máme svůj svět a vy atomáři také,“ odpověděla Kiutlanuxsiwaj na jeho obraz milými barvami a dodala jasnými tóny: „Někdy se naše zájmy kříží. Bezvýznamná akce ve světě atomárů může vyvolat nedozírné důsledky u nás, nebo opačně. Tvůj případ je přehlídka takových neuvážených kroků a škod!“

Škod? Věnoval jí celou planetu. Hořce se usmál. Jak daleko sahal její vjem okolí? Odkud vlastně přicházel vjem nebezpečí, který ho trápil už od dětství? Věděla o něm, když žil na drzavě, nebo ho zachytila až později? Kde v jeho osudech končila náhoda a začínal její záměr? Proč vlastně seslala azmayským mládencům sen, aby honili Lokusty

navzdory blížícímu se čelu vichrů? Kvůli unesené Pápěří, nebo kvůli němu? Kiutlanux-siwaj by mu měla spíš poděkovat. Kdyby odletěl se senátorem na Ravenang, její plány by skončily fiaskem. Své myšlenky jí nepromítnul, věděl, že si je přečte sama. Udělala to. Zpozoroval, jak se celá zavlnila.

„Mýlíš se v řadě věcí,“ zobrazila mu šedě, „rozumná bytost nikdy nespolečá na jediného vojáka a má v záloze další. Tys doběhl jako první. Připouštím však, že jsi kromě svých zločinů vykonal i pár užitečných věcí. Možná, že by sis ještě zasloužil šanci,“ odmlčela se a dlouho se vlnila. Vypadalo to, že komunikuje s oběma étery. Teprve po delší době ukázala pevně vázaný obraz: „Dostaneš ji za to, žes nedokázal zabít Pápěří!“

Podíval se na ni překvapeně. Usilovně se snažil, aby v sobě potlačil pocit naděje, ale neuspěl.

„Ublížils *AZMAYŮM*. Uznáváš to?“ promítla mu.

„Vymklo se mi to z rukou,“ potvrdil.

„Naprav to! Nauč *AZMAYE* Gwang. A pokud možno rychle. Chybějí nám kvalifikovaní atomáři. Souhlasíš?“ ukázala výraznými konturami. Pokýval hlavou. Jako obvykle. Potřebovali, aby s nimi spolupracoval.

„Momentálně jsi jediný člověk, který ovládá Gwang,“ odpověděla na jeho myšlenku, „chci, aby jejími dalšími znalci byli Azmayové. Zaručí jim to v budoucnu dobré postavení. Zaslouží si to,“ po menší pauze ukázala další obraz, „éterové a atomáři tvoří odlišné druhy. Každý z nich má různé zájmy a ovládá jiné věci. Právě cesty hyperprostorem jsou nejlepším důkazem možností jejich vzájemné spolupráce. Ani atomáři, ani éterové nevyrobí sami hyperlodě. Pro řadu víceměrných výrobků to platí také. Rozumíš mi?“

Pokýval hlavou. Historie se ráda opakuje. Zase byl vzácné zvíře. Jediný člověk znalý Gwang. Jednatele zastřelil vlastnoručně, ostatní atosedy v majlekenu pobily buď ostatní skupiny, nebo zahynuli při výbuchu autodestrukční nálože.

„Necháš mne v obalu?“ zeptal se teskně.

„Pustím tě z něho, ale pamatuj si, že rozsudek se pouze odkládá. Moje rozhodnutí mohou vetovat Reprezentanti uskupení Narky. Počítej s tím, že kdykoliv pro tebe může přiletět loď, která tě odveze nad moře,“ ukázala mu ostrými tóny a doplnila jízlivě zbarvený obraz: „Pro jistotu na tobě udělám pár menších zásahů. Zablokují ti sebevraždu a dostaneš značkovač, aby ses přede mnou nemohl schovat.“

Tarmin opět pokýval hlavou. Mohl si to ušetřit.

Kapitola 48 Vydědělec

Dostal éterské znamení vězně. Mělo tvar rubínového tenkého disku o průměru tří centimetrů, který se nazýval značkovač. Éterové dokázali jeho polohu zachytit svým rozšířeným vnímáním. Dával se atomárům pod dohledem. Tarmin se stal prvním Narčanem poctěným tímto „*privilegiem*“. Kiutlanuxsiwaj mu ho zasadila na temeno hlavy, přichytila mu ho přímo na kost lebky, do mozku mu navíc zanesla psychickou blokádu sebevražd, kterou svázala s pudem sebezáchovy, a upevnila opět jeho vědomí. Těžce získaná schopnost přesunu se stala minulostí.

Éterové zkoušeli dílo Kiutlanuxsiwaj skoro dvě hodiny a vibrovali přitom obdivem nad jejím mistrovstvím. Vytvářeli různé situace a nutili Tarmina, aby se zabil. Nešlo to. Mohl klidně používat nůž, ale vypadl mu z ruky, jakmile ho napadlo probodnout se jím. Nedokázal pozřít nic, o čem věděl, že by mu to mohlo uškodit. Pokud zamířil na místo, o kterém tušil, že je nebezpečné, nohy ho neposlechly. Když to ale vyžadovala záchrana jeho života před jiným vážnějším ohrožením, mohl tam vejít. Blokádu nešlo obelhat. Spouštěla se přímo z jeho podvědomí. Sebemenší myšlenka na sebezničení ji aktivovala a blokáda zesílila jeho touhu po přežití téměř na hranici šílenství. Pokusy vedly pouze k tomu, že usnul hlubokým bezesným spánkem, který ho chránil proti nervovému vyčerpání. Okamžitě se však probudil, když vedle něho začala hořet podlaha. Poslední test. Po něm ho už nechali odpočinout.

Eskortovali ho dva éterové s jednoduchými formami. Jeden měl tvar pouhé spirály a druhý vícebokého hranolu. Vezli ho k Azmayům malým čočkovitým člunem. Věděl jeho název „*osobní planetární syanoryn*“, ale opět netušil odkud. Letěli dlouho, chvíli nad bílými pouštěmi a skalami Ghorbyho kontinentu, ze kterých stoupal chvějící se rozpálený vzduch a oblaka zvířeného písku, pak mnoho hodin přes modrozelený jednotvárný oceán, jehož plochu jen občas narušovaly skupinky ostrůvků nebo plující roje gigantických ryb a hlavonožců. Teprve po pěti hodinách cesty se dostali do husté vánice, která zuřila nad středozápadní částí Norwicku, a pluli těsně nad korunami stromů pokrytých silnými příkrovy ledu v očekávání brzkého příchodu druhé půlky zimy.

Před rokem přišel k Azmayům a teď se vracel. Snesli se přímo na skalní masiv asperoncalu, ve kterém se ukrývalo jejich podzemní město. Přistáli na kraji nově vykácené plochy, kolem ní se kupily hromady nespálených větví a částečně rozřezané kmeny stromů zakryté silnou vrstvou sněhu, z níž vykukovaly modravé hranoly navigačních majáků. Stmívalo. Oba éteři opustili *syanoryn*. Tarmin se za nimi namáhavě brodil sněhem, choulil se do tenké bundy a jektal zuby. Mnoho měsíců vězel na horkém Ghorbyho kontinentu a o chladu si nechával jen zdát. Dovedli ho k velkému balvanu, který vyčníval ze země nedaleko přistávací plochy. Na jeho boku se matně leskly masivní kovové dveře, které reagovaly na pouhý symbol „otevřít“. Zajely do stran a odhalily prostornou kabinu gravitační zdviže. Klesala s nimi rychle, téměř volným pádem. Během chvíle prolétla přes sto metrů, teprve pak začala měkce brzdit.

Vystoupili do temné liduprázdné studené chodby. Osvětlovalo ji osamělé nouzové světlo umístěné vedle dveří nad držákem s lampami. Vzal si jednu, rozsvítil ji a nejistou

chůzí následoval svoji éterskou eskortu. Jeho svalstvo ochablo dlouhým pobytem ve vězeňském obalu a při každém kroku cítil čerstvě zahojené zlomeniny svých holeních kostí, které mu ani na chvíli nedovolily zapomenou na jeho porážku.

Ubírali se pustými a temnými chodbami, které neznal. Vypadaly na nově zpřístupněné prostory, ale oba éteři se v nich orientovali bez potíží. Brzy dovedli Tarmina na jemu známou spojku a po ní se dostali do chrámu. Čekali je tam. Kolem stěn velkého polokulovitého sálu se táhl dlouhý mlčenlivý zástup Azmayů. Odhadem čtyři sta dětí a stovka dospělých, šťastlivců, kteří nešli s Tarminem do Velkého Boje. Býval jejich hrdinou, teď se od nich nesla výčitka.

Prostora chrámu se změnila. Centrální stánek s Kiutlanuxsiwaj zmizel. Místo něho leželo na podlaze velké fialové kolo, na kterém stáli kněží v slavnostních rouchách. Žádný z nich však nadržel hadí hůl velekněze. Moudrý Had se ještě neuzdravil. Chyběl mezi nimi. Ve vzduchu plul gigantický krystal projektoru, podobný tomu ve velké jeskyni Ki-anailanů. Tento se však neopíral o sloup ohně, ale zcela volně kroužil pod stropem. Majestátně se pohupoval a velmi pomalu se otáčel. Tarmin věděl, opět jakousi záhadnou cestou, i jeho název: „*Projekční Bejavinuen. Fialové kolo na zemi je jeho snímač.*“ Oba éterové zamířili přímo ke snímači. Jakmile se ocitli nad ním, projekční Bejavinuen zazářil, vydal melodický tón a zobrazil ve vzduchu jejich zvětšené tvary. Použil přitom barvy viditelné normálním lidským okem.

„Éterové, jste u nás vítáni,“ řekla kněžka Nebeská Záře. Její slova projekční Bejavinuen převald na strukturu Gwang a tu ukázal hned dvakrát. Jednou v jednoduchém a pro lidi viditelném obraze a podruhé ji vytónoval ve dvojtuctoměrné éterionské struktuře. Tarmin se neubráníl vlně vnitřního smutku. Éterové byli zde vítáni. Čekal podobné oslovení, a přesto v skrytu duše doufal, že bude jiné. Rozhlédl se po zástupu kněží, aby poznal, co si o něm myslí, ale z jejich zamračených tváří se dozvěděl pouze to, co mu už prozradil mlčící zástup Azmayů.

Éterský voják ve tvaru hranolu zobrazil rozlehlý obraz, který projekční Bejavinuen přeložil do spenglish a odrecitoval kostrbatým hlasem: „První éterka vás zdraví. Posílá vám atomára. On ovládá obrazovou řeč Gwang. Bude vás učit. On jediný atomár formy člověk s touto znalostí. První éterka by ráda přivítala Azmaye jako další znalce obrazové řeči Gwang. Je pro naši vzájemnou spolupráci moc nutná. Máme málo překладаčů. Ty jsou málo dobré a hodně pomalé.“

Nebeská Záře vše vyposlechla a pokývala souhlasně hlavou. Upřela na Tarmina dlouhý zamyšlený pohled a poté pronesla chladně: „Dozvěděli jsme se, že jsi uzavřel dohodu s Plamennými, kteří vládli kanibalům.“

„Éterové nikdy nelžou, pouze zamlčí spoustu důležitých věcí,“ odpověděl jí vyhýbavě. Snažil se o pevný a jasný tón, ale hlas ho zrazoval. Smutně se díval na roztržený nevyrazný obraz, kterým projekční Bejavinuen přeložil jeho větu do Gwang. Věrně jím vystihl jeho náladu.

„Slyšeli jsme také, že ses stal rovný Plamenným. Svůj k svému. Tvůj jazyk se podobal klikatému plamenu ohně již dříve!“ pokračovala Nebeská Záře silným hlasem.

„Dojednal jsem rovnoprávnost s étery nejen pro sebe, ale pro všechny lidi. Chtěl jsem, abysme zde žili svobodně, a ne jako otroci éterů,“ namítl omluvně, i když předem tušil,

že to kněžka nepřijme.

„Netoužíme být rovni vrahům našich blízkých! Nejsi již členem našeho kmene DantheToqui!“ zvolala a rukou nakreslila do vzduchu složitý znak. Poznal v něm symbol pro zahánění zlých duchů. Přijal to tiše.

„Odeber se na místo, kde budeš spát,“ dodala suše a pokynula mladší kněžce Životodárné Síle. Ta beze slova zvedla z podlahy svou lampu a zamířila k nedalekému bočnímu východu. Tarmin se ubíral za ní. Azmayové shromáždění v chrámu stále mlčeli. Teprve když vešel do temné chodby, uslyšel za sebou hlas projekčního Bejavinuenu. Nebeská Záře mluvila o něčem s oběma étery.

„Životodárná Sílo, jak se daří Moudrému Hadovi?“ zeptal se kněžky, která šla před ním. Zastavila se. Otočila se a tiše řekla: „Mrtev.“

„Kvůli mně?“

„Ne,“ odvětila hlubokým smutným hlasem, „bohové ho milosrdně povolali k sobě den před vaší bitvou o majleken. Měl štěstí. Nedožil se zklamání jako já.“

„Vymklo se mi to z rukou. Zlobíte se moc?“ odvětil tichým váhavým hlasem. Pozvedla lampu tak, aby její světlo padalo přímo do jeho obličeje, a ledově odvětila: „Neznám žádné slovo, které by vyjádřilo to, co k tobě cítím. V Údolí Lidských Kostí mi bylo dvacet jedna let. Pamatuji si dobře, jak kanibalové chlemtali krev mých rodičů, sestry a tři bratrů. Padl tam i můj snoubenec. Byl to běloch. Jeden z mála mezi námi. Pokřtili ho na Jaquela. Jako tebe. Měl tenkrát tvůj věk, světlé oči jako ty a křičel tvým hlasem, když mu dva Lokustové párali břicho.“

Její hlas zakolísal. Tarmin se na ni udiveně podíval. O tomhle mu nikdy neřekla. Chtěl se jí zeptat na snoubence, ale pokračovala sama, tentokrát ostře, skoro výhružně: „Zůstala jsem tehdy opuštěná s jizvami na těle a s žalem v srdci. Myslela jsem si, že již nikdy nemohu zažít horší den. A přesto ano! Vše překonala bolest, kterou jsem pocítila, když jsem se dozvěděla o tvém OBLUDNÉM PAKTU S KANIBALY!“

Konec skoro křičela. Její slova se mu zabadávala hluboko do duše. Každé na sobě neslo masivní hrot s háčky proti vytažení jako šíp, který na něho kdysi zacílil Rychlý Vítr. Tenkrát u vodopádu. Tehdy ještě živý. Životodárná Síla nemohla Tarmina více ranit. Podlomila se mu kolena z toho, co mu řekla. Musel se opřít o stěnu chodby, aby neupadl. Poprvé od ztracené bitvy o majleken pocítil vlhkost v očích. Kněžka nečekala, až se zmátoří. Otočila se a kráčela dál. Potácel se za ní. Před očima mu mihotalo světlo její lampy pokřivené od jeho slz. Naštěstí nešli daleko. Padl na lůžko v přidělené místnosti a zoufale si přál, aby neměl žádnou blokádu.

Probudil se až druhého dne pozdě odpoledne. Jeho skromnou místnost osvětlovalo malé kolo světlovodu, které zářilo uprostřed stropu vedle černého otvoru ventilace. Komnata měla tvar čtverce o hraně pouhé tři metry a její stěny pokrývala bílá izolační hmota, podobně jako ostatní prostory ve skalním městě. Nábytek tvořilo lůžko a malý stolek vedle dveří, na kterém zahlédl lampu. Židle chyběla. Koberec také. Před jeho postelí ležela na zemi miska se studenou obilnou kaší a džbán s vodou. Neměl hlad, ale nechtěl provokovat svoji blokádu, a tak do sebe nasoukal pár soust.

Když se najedl, zatoužil navštívit svoji sestřičku. Vzal si lampu, ale zarazil se. Patřil teď k nežádoucím osobám. Žalostně si povzdechl a vyšel ven vyhledat umývárnu. Tekou-

cí vodu objevil hned za rohem. Padala do malé nádrže, ve které si mohl omýt sotva obličej. Toužil zaplavat si, nechat se obklopit chladnou vodou, přátelskou ke každému. Je nomže odpoledne bývaly všechny větší umývárny plné. Nechtělo se mu snášet nenávistné pohledy Azmayů, rozhodl se počkat na noc a mezitím navštívit ponie.

Přidělili mu komnatu, která patřila do části vyhrazené Posvátnému okrsku. Ve zdejších chodbách se příliš nevyznal. Chvilí mu trvalo, než se trochu zorientoval a dostal se do známějších končin. Snažil se vybírat vedlejší průchody, ale pichlavým pohledům Azmayů se nevyhnul. Snášel je trpělivě. Vzpomínal na Frankí, která naučila své okolí dívat se na její nádor. Čekal ho podobný úkol. Hlavně naučit tomu sám sebe. To bude nejtěžší ze všeho.

Našel je oba. Bělorožka i Siváka. Pamatovali si ho. Nedbali pokynů trojice chlapců, kteří pečovali o jejich stáj, a hned k němu radostně běželi. Drbal je mezi růžky a hladil po hřívě. Jediní ze všech, kteří ho nezavrhli. V hlavě zahlédl obrazy. Louky, divoký běh. Zajásal. Úpravy jeho těla mu umožnily vidět jejich vědomí. Ukázal jim pár znaků Gwang, pěkná hloupost, samozřejmě, že ji neuměli. Vnímali pouze pocity a jednoduché projekce.

Záviděl jim. Jejich svět byl úžasně prostý. V létě si vybojovali pěkné samice a báječně se proběhli po loukách. Teď se blížila zima. A stáj, pěkně nudná, ale přesto lepší, než zima venku. A taky mnohem pohodlnější, než celé měsíce podřimovat v nějaké jeskyni, nebo v díře mezi kořeny stromů a čekat tam o hladu, až se uklidní čelo víchrů. Oplácel jim jejich obrazy svými. Promítal jim krajiny, které viděl. Příliš je neuchvátily, nebylo v nich mnoho šťavnatě trávy, ale zvědavě s Tarminem prožívali lidské pocity, pro ně neznámé, hráli si s nimi a radovali se, že je jich opět víc.

Ukazovali si několik hodin a mezi nimi se rozhostil nádherný pocit sounáležitosti. Ostatní poniové stáli kolem nich v kroužku a sdíleli ho. Venku se stmívalo. Světlovody pohasínaly. Jediné světlo vydávala Tarminova lampa. Asi by mezi ponii i usnul na kupce sena jako kdysi, ale z nálady ho vytrhnul hrubý mužský hlas: „NEJSI ZDE VÍTÁN!“

Ohlédl se. Ve dveřích stál houf chlapců, kteří pečovali o ponie. Přivedli rozložitého staršího Azmaye, dozorce stájí. Právě ten na Tarmina neomalenež zasyčel.

„Nepřišel jsem za tebou, ale za svými přáteli,“ odsekl mu Tarmin. Muž se zamračil. Rukou odhrnul dav chlapců u vchodu, udělal v něm uličku a výhrůžně pronesl: „Chceš-li, aby viděli jarní trávu, vypadni a už sem nechod!“

Čišela z něho ostrá nenávisť a zatemňovala mu mozek. Určitě by byl schopen ze msty podřezat celé stáje a ani výhrůžka by mu v tom nezabránila. I poniové vycítili jeho hrozbu a začali neklidně hrabat kopyty.

„Skláním se před láskou Azmayů k zvířatům,“ prohodil Tarmin jízlivě. Překonal touhu poštvat ponie proti dozorci. Určitě by ho ukopali, kdyby jim sdělil, že se jím cítí ohrožen, ale neudělal to. Naopak. Vyvolal v sobě laskavou náladu a uklidnil jejich nervozitu. Poté uličkou mezi chlapci vyšel ven ze stáje. Znovu zatoužil po hluboké nádrži plné vody. Ještě víc než předtím.

Kapitola 49 Mocnoměr Kianailae

Dolní nádrž ho zklamala. Pamatoval si, že po setmění bývala opuštěná. Dnes se ze širokého průchodu, který k ní vedl, ozýval veselý křik. Zaváhal, má-li si počkat, až odejdou, nebo vejít dovnitř. Nechtělo se mu ale schovávat se, být ustrašeným červem zalezlým v díře, a tak šel dál a vstoupil do záře mnoha lamp postavených kolem stěn.

Uvítalo ho ticho. Nevšímal si toho. Postavil lampu a shodil ze sebe šaty. Vrhнул se po hlavě do studené nádrže, potopil se téměř ke dnu a chtěl podél něho plavat na druhou stranu. Náhle ho naplnila úporná a neodbytná touha uniknout z temné ledové vody, která ho obklopovala. Blokáda sebevražd! Spustila ji jakási obava z utonutí ukrytá v hlubinách jeho mozku. Proti své vůli se prudce vynořil a rychle se vydrápal na břeh.

Svalil se na podlahu. Celé tělo se mu třásl. Aktivace blokády mu pokaždé rozbouřila nervy. Uklidnil se teprve po pár minutách. Celou dobu si ho prohlížela skupina Azmayů, kterou svým příchodem vyrušil. Pět mužů a osm žen různého věku. Mračili se na něho od protější stěny a neklidně přešlapovali. Vstal. Nikdo mu nepodal ručník. Ani to nečekal. Natáhl si šaty přímo na mokré tělo a zamířil k východu.

„Studená voda ti nešmakuje! Co takhle rozbitá tlama!“ vykřikl silně hrubý hlas. Otočil se. Za ním stál výhruzně rozkročený Býčí Šíje, místní silák. Setkal se s ním jednou při snídani v DantheToqui a pak při svém odletu k Vampům. Tehdy mu Býčí Šíje nabídl, že místo něho provede jeho pomstu Ditrovi. Doba se změnila. Dnes cenil zuby. Tarmin se v duchu usmál. Zajímalo ho, jak si jeho blokáda poradí s tímhle druhem ohrožení.

„To nesvedeš!“ zašklebil se ironicky.

„Ty namyšlenej hajzle!“ zařval Býčí Šíje. Vylétl vpřed a rozpráhl se. Vzápětí se zkroutil bolestí. Padl na podlahu, řval a svíjel se v křečích. Zasáhl ho bojový vzor éteri-
onské energie. Tarmin ho vygeneroval, ani nevěděl jak. První éterka to ukryla kdesi v jeho podvědomí. Vlastně ne tak docela. Zvláštní. Najednou se mu v hlavě vybavil složitý obraz spolu s vědomostí: „*Tvar použitého útočného vzoru.*“

„Šmejsdskej démone! Pekelnej zaprodanče!“ cedil mezi zuby Býčí Šíje, který se již trochu vzpamatoval a seděl na zemi. Rudý vztekem vrhal na Tarmina nenávistné pohledy.

„Ble! Ble! Naval duši, hříšníku!“ zašklebil se na něho Tarmin a zakýval růžky, které si udělal prsty na hlavě.

„Ty povýšenej zmetku! Zabils nám sto lidí!“

„Nežádal jsem o ně. Naopak. Od celé akce jsem vás zrazoval. Neposlouchali jste mě!“

„Ano, zrazovals. A nestydíš se za to! Ani se neomluvíš!“

„K čemu ti bude má omluva? Jsou to pouhá slova. Obyčejné chvění vzduchu,“ pokrčil Tarmin rameny.

„Měl by ses kát aspoň při vzpomínce na Vznešenou Pápěří!“ zakvílel Býčí Šíje a vystřčil před sebe pěst. Víc se však neodvážil. Tarmin pomalu došel těsně k němu. Svým tělem zatlačil jeho napřaženou ruku dozadu.

„Vepřounskej krku!“ zavrčel výhruzně, „pokud nechceš zase vytírat podlahu, nech Pápěří na pokoji a neber její jméno do své odulé držky! A neurážej ji oslovením *Vznešená!* I ranní rosa vydrží déle než ty vaše posraný tituly.“

„Von nic neví! Hej, dejte mu to přečíst!“ zakřenil se Býčí Šije. Namáhavě se zvedl z kamenné podlahy, odpotácel se mezi Azmaye a vzal jedné ženě z ruky smotek fólie. Hodil ho Tarminovi k nohám a vykřikl: „Počti si, abys věděl, co seš za hajzla!“

Tarmin s úšklebkem sebral fólii a rozbalil ji. Její text se skládal z mnoha krátkých odstavců číslovaných v éterské dvanáctkové soustavě. Už první odstavce ho šokovaly. Představovaly slaboduchý text načmáraný kostrbatým písmem:

- 0.0: Člověk přišel ze vzdálené planety Země, na níž tvořil věci, nad kterými rozum přecházel, a potomků měl více, než půda dokázala uživit.
- 0.1: Éterové věnovali lidstvu hypermotory, aby mohlo osídlit jiné světy, ale vědátor Trekins, kterému jejich tajemství ukázali, vše prohlásil za své dílo.
- 0.2: Mnozí se vydali osídlit nové domovy. Mezi nimi na lodi plné mrtvých letělo malé dítě, jehož původ nikdo z živých neznal, a protože se družilo s užorybkami a tvory hlubin země, říkalo se mu Tarmin, což značí milec dehtových myší.
- 0.3: I stalo se, že jednoho dne Tarmin zahlédl étery a zaplál k nim hlubokou nenávistí.

Tarmin se ušklíbl nad sbírkou hloupostí a přeskočil pár odstavců.

- 1.8: Zrůda Půl Tvář, naplněná odporem k polovině všeho živého, mu prozradila cestu do Údolí Duchů, kde tehdy stával klášter Prokletých.
- 1.9: Zde svedl jednu Prokletou a díky tomu získal tajemství, kterak se vetřít do majlekeny, kde éterové sídlili.
- 1.⊗: Odvděčil se Prokletým dle svého zvyku. Okradl je a před jejich hněvem se uchýlil pod ochranu lidožravých uctívačů Lokusty.
- 1.↑: Když Lokustové byli chyceni do pastí, obrátil se proti nim a sám zajal jejich vrchního šamana a vydal ho spravedlnosti Azmayů.
- 2.0: Mnoha slovy se vetřel do přízně Vznešené Pápěří, těžce ztýrané Lokusty. Poskytl jí pomoc v podobě omámených poniů ochotných nést dva jezdce najednou a pronesl ji čelem vichrů proměněných v kostru.

Fajn, ušklíbl se Tarmin v duchu. Fakta souhlasí, ale jejich výklad je poněkud všelijaký. Znechuceně přeskočil až na konec svitku.

- ↑.5: Hrdlo proudu sténalo a démony posedlý Tarmin již netrpělivě čekal na vojska Plamenných kreatur, která hřmotila ve vzduchu přichystaná k útoku.
- ↑.6: Avšak v poslední chvíli se Vznešená Pápěří probrala z mdlob, prohlédla situaci a obětavě se vrhla s náložemi v rukách přímo do ústí síly.
- ↑.7: I zakvílel zloduch Tarmin, když viděl, k čemu se Vznešená Pápěří chystá. Popadl svůj atorezonér a namířil na ni vrážednou smršť.
- ↑.8: Prst ďáblova zplozence Tarmina se již chvěl na spoušti, avšak vystřelit nemohl. Láska ke Vznešené Pápěří spoutala jeho prokletou duši.
- ↑.9: Vznešená Pápěří dopadla do proudu a odpálila nálož přímou ve svých ušlechtilých rukách. Její hrdinská smrt uvolnila ústí zdroje energie a vojska Plamenných zrůd pohltila prvotní energii.

↑.⊗: Zmatku kolem bojů o majleken využili lupiči hyperlodí, k umpání zlovolného Tarmina. Unesli Stříbrný Paprsek a obětovali dvanáct tisíc cestujících na jeho palubách, krutou toť cenu za přivolání vražedných sil. Na Narku se řítila zkáza a jejím obráncům zůstalo jediné řešení, pevně uzavřít přístupový kanál.

↑.↑: A tak si Narka zachovala život, ale na mnoho staletí ztratila kontakt s okolním vesmírem.

„Skvělé! Prvotřídní škvár! O čem bude pokračování?“ ocenil Tarmin dílo.

„O světě éterů,“ ozvalo se za jeho zády. Otočil se. V průchodu k nádrži stála kněžka Životodárná Síla se dvěma ženami. Mračila se.

„Kdo sepsal tu pitomost? Ty?“ upřel na ni rozzlobený pohled.

„Je to soutěž,“ odsekla, „přihlásilo se do ní víc uchazečů. Nevím, čím návrh máš v ruce. O vítězné práci se bude hlasovat až za dva měsíce.“

„Má ten můj!“ prohodil hrdě Býčí Šíje.

„Vypadal na to,“ usklíbl se Tarmin. Hodil svitek na zem před kněžku a jízlivě se zeptal: „V ostatních jsem taky démonem?“

„Ve většině,“ pokrčila rameny. Klidně zvedla svitek a prohlídla si ho, „ale vyjadřují to trochu obratněji.“

„Jo, balej hovna do fajnovejch slovíček!“ ozval se Býčí Šíje, „já si na nic nehraju, jsem upřímněj!“

„Zima je dlouhá. Není co dělat,“ poznamenal k tomu Tarmin.

„Dostali jsme zakázku,“ odpověděla kněžka bezbarvým hlasem.

„Na výrobu čertů?“

„Sestavujeme základy světonázoru Narčanů,“ pokrčila rameny.

„Bibli nového náboženství?“

„Světonázoru. Vystačíme s rozumem a fakty.“

„A zloduchy!“ zašklebil se na ni zlostně.

„Události, které vyvolaly izolaci Narky, jsou příliš složité,“ odvětila kněžka suše, „sami jim pořádně nerozumíme. Představa zločince výrazně zjednodušuje jejich výklad.“

„A taky umožňuje spoustu věcí zatajit,“ usklíbl se na ni, „třeba úlohu Kiutlanuxsiwaj, kšefty éterů s KosmoFlotilou a sto padesát tisíc bezduchých otroků vyrobených z lidí!“

„Skýtá to celou řadu výhod,“ pokrčila lhostejně rameny, „a vzpoura proti všemocným éterům, které před zkázou zachránila jen láska zloducha ke slabé dívce, to v sobě tají úchvatná mystéria.“

„A čím jsem si zasloužil váš nový titul *Prokletý Kníže Pekel*?“ prohodil ironicky, „nepasovala by tam lépe Frankí? Ona velela celé operaci. Já jsem byl pouhým vojákem.“

„Možná, ale Frankí zná málokdo, jméno Tarmin každý, proslavila ho deseti milionová odměna za dopadení,“ pokrčila rameny, „závisí pouze na tobě, budeš-li dál používat svou přezdívku a považovat se za *pána pekel*.“

„A čekáte, že těm nesmyslům bude někdo věřit?“ zavrtěl Tarmin hlavou.

„Celá planeta a s nadšením,“ pousmála se mírně Životodárná Síla, „nový světonázor bude podporovat sexualitu a stanoví prvořadým úkolem každého Narčana zvyšovat počet obyvatel. Jeho vyznavači se obejdou bez engosů a při zasvěcení jim je sundáme. Budou

zbaveni Děsů Narky. To určitě motivuje ostatní. A odpadlíkům budeme engosy vracet zpět a mnohem horší, než měli na sobě předtím.“

„A jak se jmenuje bůh vašeho cvoko-názoru?“ vybuchl a vrhl na Životodárnou Sílu pohled plný znechucení. Chápal mstu od dutých hlav jako Býčí Šíje a dozorce stájí, ale nečekal, že se k něčemu takovému propůjčí i ona. Zatoužil odejít, ale kněžka a ženy, které přišly s ní, blokovaly východ.

„Zkusíme se obejít bez bohů,“ pronesla zamýšleně. Neuhnula očima před Tarminovým pohledem.

„A bez zsranej hajzlů taky!“ zachechtal se Býčí Šíje a drze se na kněžku zašklebil. Neprojevoval jí úctu, které se těšil velekněz Moudrý Had. Jeho smrt připravila Azmaye o všemi uznávaného vůdce. Tarmin zavrtěl hlavou a sklopil oči. Vše, o co bojovali, leželo v prachu. Narčané se stávali sluhy jiných. A navíc, nadšenými sluhy.

„Řekni mi,“ zeptal se smutně, „zahrnete do vašeho světonázoru otroků taky lidské oběti?“

„Budou povoleny ve výjimečných případech,“ vysvětlila klidně, hlas se jí ani nezachvěl, „s tím nelze nic dělat. Je to požadavek zadavatelů. Přejí si vstřícný postoj k umírání. Náš život se časem prodlouží na tisíce let a kult smrti je u dlouhověkých bytostí nezbytný. Pro záchranu jiných je často třeba vrátit se dobrovolně do prvotního toku energie. Civilizace plné bázlivých tvorů, které úzkostlivě lpějí na svých životech, rychle zanikají.“

„A mně vyčítáte dohodu s Kianailany, kterou jsem chtěl darovat lidstvu svobodu! Sami dobrovolně vrháte celou planetu do fanatického otroctví!“ vykřikl s maximálním opovržením, ale v jeho větě zaznělo spíš zoufalství.

„Stovky mrtvých ti nestačí?“ odušila bezbarvým hlasem. „Válku jsme už zkusili. Atomár nemůže zabít étera.“

„Viděl jsem umírat spoustu éterů,“ odsekl jí provokativně. Kněžka se zamračila a pronesla zvolna a s důrazem na každé slovo: „Mrtvých a škod bylo už dost! Zůstala nás pouhá hrstka. Teď je na řadě pokus o spolupráci! Zkusíme, kam povede tahle cesta.“

„K čuegájům se zlatými kroužky,“ povzdechl si Tarmin.

„Uskupení Narky nebude tvořit čuegáje,“ zavrtěla hlavou, „První éterka nám to výslovně slíbila. Bohužel těm, kteří se jimi už stali, nelze vrátit zpět rozum, a proto se nechají dosloužit.“

„Éterové rádi slibují,“ namítl Tarmin, „ale opomenou se přitom zmínit o spoustě závažných věcí!“

„Na Narce už není žádný cizí zájem. Jsou zde pouze lidé a oni. Musíme s nimi vyjít, ať chceme, nebo ne!“ pronesla ostře a začala zaníceně vykládat: „Náš životní styl se bude postupně měnit. Nebudeme přizpůsobovat přírodu sobě, ale sami sebe přírodě, abychom neničili životní prostředí jiným druhům. Budeme potřebovat méně předmětů. Ty nahradíme živými energiemi...“

„...a názory otroků,“ skočil jí Tarmin do řeči.

„Vzali jsme od éterů zakázku,“ zamračila se, „až ji dokončíme, dají nám další úkoly. Osvědčíme-li se, můžeme za pár set let dostat samosprávu.“

„Časem zbohatnete. Ten plující krystal ve vašem chrámu má cenu hyperlodě,“ řekl otráveně. Vzápětí se mu v hlavě objevila, opět neznámo odkud, myšlenka: „*Uvedena příliš*“

vysoká hodnota. Projekční krystal Bejavinuen je rozměry velký, ale náročností formy se rovná jen polovině hyperlodi.“

„Není náš. Pouze nám ho zapůjčili,“ sdělila chladně.

„Pracujete tedy zdarma. Óóó, jak ušlechtilé!“ zasténal.

„Ne!“ zavrtěla hlavou, „přáli jsme si za odměnu naučit se obrazové řeči.“

„Investujete do vzdělání. Rozumné. Koupili jste si mě,“ pronesl neradostně. Je zboží. Celá Narka je nakoupené zboží.

„Máš kliku, jiného chytrolína na skladě neměli,“ vskočil do hovoru opět Býčí Šíje, „až u nás skončíš, dáme si novou žádost. Opéct tě na rožni!“

„Nevyhoví vám. Už mě odsoudili k lepšímu trestu,“ zašklebil se na něho Tarmin.

„Utopí tě v žumpě, hajzlíku?“ vykřikl Býčí Šíje a zcela ignoroval káravý pohled kněžky.

„To si schovávaj pro tebe,“ mrknul na něho výsměšně Tarmin, „tvá huba tam bude pasovat lépe. Mě hodí do moře.“

„Vyvázneš snadno. Chcípneš za pár minut! To tak nenecháme!“ vybuchl Býčí Šíje a výhrůžně zvedl bradu. Tarmin se inspiroval Věrnými kanibaly, vykouzli na své tváři jejich přelíbezný úsměv a prohodil: „Nepodceňuj *dobročinnost* svých nových zaměstnavatelů. Uvězní moje vědomí v krystalu a ten potopí mezi mořské slizáky. Nechají mě s těmi netvory sdílet pocity a umírat stovky tisíc let.“

„Kecáš!“ trhnul Býčí Šíje nevěřičně hlavou, „každej by se kuchnul, kdyby mu tohle řekli. A ty žiješ a vůbec se za to nestydiš, přestože bys měl zdechnout úplně první ze všech!“

„Vestavěli mi blokádu, nemohu se zabít,“ sdělil mu Tarmin suše, „proto jsem tak rychle vylezl z temné studené vody. Spustila se mi, abych se neutopil. Když mě podřežeš, uděláš mi tím radost, ale dávej přitom pozor, budu se bránit. Musím, blokáda mi to nařídí.“

Azmayové stojící na břehu nádrže se po sobě váhavě podívali. Nevěděli o tom. I Býčí Šíje se zakabonil a zkoumavě řekl: „A čím tě donutili nás učit? Podělas ses při debatě s karabáčem?“

„Dělám to dobrovolně,“ zavrtěl Tarmin hlavou, „získal jsem mnohá tajemství éterů a nikoliv levně. Využij proto čas, po který jsem zde. Teď je dostaneš zadarmo, později už ne. Nacpi si je do své makovice, volného místa tam máš dost.“

„Jestli čekáš, že ti poděkujeme, mejlíš se!“ vykřikl Býčí Šíje a umístil plivanec půl kroku před Tarminovy nohy. Pohledem vybídl ostatní, aby se k němu připojili, ale neuspěl. Všichni stáli zamlklí a nejistí. Tarmin se na ně provokativně zazubil a znechuceně pronesl: „Kašlu na tu vaši prchavou vděčnost. Dám vám své vědomosti místo omluvy. Ve světě éterů se dělá činy, a ne prázdným žvaněním!“

Popadl svou lampu, prudce se otočil a zamířil k východu připravený prodrat se bezohledně ven, ale kněžka Životodárná Síla a dvě ženy, které v něm stály, rychle uskočily stranou. S úlevou prošel mezi jejich zaraženými pohledy. Jeho poslední dny nestály za nic. Potřeboval si odpočinout. Vystoupal až do horních chodeb a zaradoval se. Jeho oblíbená pozorovatelná na vršku skalního města zela prázdnotou. Otevřel dveře na ochoz a opatrně vyšel ven. Raději nepřistoupil k zábradlí, aby se mu nespustila blokáda sebe-

vražď, a posadil se na lavici u zdi. Hustě chumelilo. Díval se do tmy a s potěšením pozoroval víření vloček za okny, které hovořily pravdu. Sdělovaly, že právě padají. Nic netajily.

„Kdo vlastně jsem? Tarmin, Taermien, Jaquel?“ prohodil smutně. Prvotní proud energie ho vedl divným směrem. Objevila se v něm myšlenka: „*Mocnoměr Taermien, koordinátor armádního uskupení Kiakasenairen.*“ Nechápavě sebou škubnul. Zbláznil se? Ihned dostal odpověď: „*Funkce předána po zániku předchozího velitele mocnoměra Kianaiwagala Věčného.*“

„Jak předána? Prohlíželi mi přece paměť!“ podivil se šokovaně. Opět se mu ve vědomí objevila jasná úvaha: „*K propojení došlo až po skončení inspekce vašich vzpomínek. Předchozí koordinátor tak ustanovil. Rovněž mi nařídil, abych vám svou podstatu vysvětlilo až budete sám. Očekával, že vás budou provokovat, abyste prozradil, jestli jste mě zdědil.*“

Tarmin sebou trhnul. Stále svému rozumu příliš nevěřil. Nedůvěřivě se zajímal: „A jak velké síle vlastně velím?“

„*Bojová síla armádního uskupení má tercik přepadových astrenů a dva veletucty útočných. Dále majlestreny - v počtu šest tuctů malých, tucet středních a dva obří. K tomu patří ještě dva terciky pomocných lodí. Plný stav vojáků činí šest kvintiků atomárů a šest kvarteků éterů.*“

Tarmin zalapal po dechu. Pokud opravdu nezešílel, podléhalo mu přes dva tisíce bitevních korábů a tři a půl tisíce pomocných lodí. Dohromady na nich letělo skoro jeden a půl milionu atomárů a přes sto dvacet tisíc éterů. Válečná moc celého uskupení byla šestina síly armád, které se srazily u Asuscionu.

„To vše podléhá mně?“ otázal se. Ihned se mu v hlavě objevila stručná myšlenka: „*Mocnoměr je nejvyšším velitelem armádního uskupení.*“

„Mohu vydat rozkaz k obsazení této planety?“ zkoumal nejistě nenadálou situaci.

„*Ano. Nutno jen uvážít bojeschopnost jednotek.*“

„A kolik bitevních lodí mohu použít v současné době?“

„*Žádnou. Vyřazeny. Na žádost o posily dosud nepřišla odpověď.*“

„Kdy byla žádost odeslána?“

„*Před dvě stě šedesáti cykly. Ihned po zhroucení hyperprostoru.*“

„Ach tak. A kolik mám vojáků?“

„*Stav éterů nula. Stav atomárů jeden. Vy.*“

„Velím armádě, která neexistuje!“ vykřikl zklamaně.

„*Kianailae pamatuje na své hrdiny. Posily jsou určitě na cestě. Pouze narazily na nečekanou překážku.*“

Překážku ve formě neexistující cesty, doplnil Tarmin v duchu a nejistě se zeptal: „Kdo se mnou vlastně komunikuje?“

„*Infocentrum obřího majlestrenu Akianawag, velitelské lodě armádního uskupení Kiakasenairen.*“

„Zachovalo se ještě něco z nějaké lodě?“

„*Ne. V současné době jsem v provozu pouze já. Ostatním částem byl dán povel k destrukci po zániku předchozího koordinátora.*“

„Vítězství bude naše!“ prohodil ironicky. Odpověděla mu zcela vážná myšlenka: „*Nikdy se nevzdat. Tak zní zákon Kianailae.*“

„Proč mi mocnoměr Kianaiwagal Věčný předal infocentrum?“ vyzvídal opatrně.

„*Není mi známo. Nejsem schopné analyzovat situace a předchozí koordinátor nena-
hrál vzkaz. Mohu vám pomoci jedině informacemi.*“

„A jejich rozsah?“

„*Poslední aktualizace dat z centra Kianailae učiněna před dvě stě šedesáti cykly. Ob-
sahovala všechny poznatky známé v té době. Později přidány pouze informace lokálního
významu.*“

„Obsahují i formy víceměrných výrobků, třeba éteasónu?“

„*Samozřejmě, jsou v nich uloženy všechny vědomosti Kianailae, výjimku tvoří jen
údaje o obranných systémech jejího centra. Předchozí koordinátor mi nařídil jejich zni-
čení.*“

„A jsou stanovena nějaké omezení využití zbytku informací?“ zajímal se dychtivě.

„*Jenom jediné. Smím komunikovat pouze s mocnoměry Kianailae. Ty může jmenovat
výhradně éterský mocnoměr. Tak zadáno při mém formování a nelze to změnit. Vzhledem
k faktu, že jste atomár a poslední Kianailan na této planetě, nemůžete nikomu předat
oprávnění využívat moje služby.*“

„A mocnoměr, co to znamená?“

„*Vysoce postavený armádní velitel Kianailae, který sdílí vědomí přímo s Prvním éte-
rem Kianailae.*“

„Nechápu,“ podivil se, „na Kianailae zastávají atomáři takové vysoké funkce?“

„*Pouze za výjimečné bojové situace, jsou-li všichni éterští velitelé rozmetaní. Za sto
osm tisíc cyklů známé historie Kianailae jste dvacátý třetí případ svého druhu.*“

„Rovnám se postavením světlesu?“ zajímal se zvědavě.

„*Relativně ano, ale nelze srovnávat. Titul světlesa patří do hierarchie Kruhu, co si ří-
ká vznešený, i když ho tvoří leda méněcenní rebelové. Pouhá provincie. Před šestnácti sty
cykly se odtrhla od Kianailae a velkodušně jí byla ponechána volnost.*“

Tarmin se pousmál. Od infocentra Kianailae nemohl čekat jinou odpověď. Zkusil bá-
dat dále: „A Asuscion?“

„*V dávné řeči atomárů Kianailae má slovo Asuscion význam Posedlý. Je odvozené od
legendárních Asurianů, neboli Démony Zmítaných. Asuscion se jmenovala skupina tři-
nácti bezvýznamných soustav, které Kianailae milosrdně pronajala několika zaostalým
národům.*“

„Asuriané nazývali sami sebe Démony?“ podivil se.

„*Asuriané je náš znak pro ně. Neznáme jejich symbol. Byli máloměrnými divochy, a
proto ho možná ani neměli. Záznamy dochované ve zdejších v holeriánech ho neuváděly.
Nazývaly Asuriany Prvotními a tuto planetu zcela prostě Náš Svět.*“

„A Dajukékové. Mělo to v řeči Kianailae nějaký význam?“

„*Většina jmen používaných ve vesmíru z ní pochází. Dajukékové je odvozeno od pla-
nety Dajukérie. Její jméno značí Oběť.*“

„Proč se tak jmenuje?“

„Byl tam kdysi rozmetán tucet armád našich vazalů při obraně Kianailae proti útoku asurijských nomádů. Mnohoměrně o tom vypráví epos Dajuvasenaiian. Promítnu vám ho.“

„Když, tak až později,“ zamyslel se nad zajímavým faktem, že čas běžel v neustále opakujících se vlnách. Jeho dohoda s Kianailany přinesla podivný užitek. Nevěděl, co si s tím má počít. Kianaiwagal Věčný mu nezanechal radu. Zřejmě očekával, že si Tarmin poradí sám. Váhavě se zeptal infocentra: „Lze naši komunikaci sledovat?“

„Ne. Ukrývám se v bublině prostoru a jsem součástí vaší osobnosti pomocí vícedimenzní rezonance vědomí. Její princip ovládá pouze Kianailae. Jeho podstata je extrémně složitá i pro étera odborníka. Atomárovi nevysvětlitelná.“

„Jak může neozbrojený atomár zabít étera?“ položil klíčovou otázku.

„Mnoha způsoby. Nejsnáze svoji převahou. Atomáři tvoří hrubé a máloměrné vzory, ale svým počtem převyšují étery. Pokud se sdruží dohromady a najednou vytvarují vhodný bojový vzor, snadno rozmetají veškeré éterstvo.“

„Už se tak někdy stalo?“

„Mnohokrát. Existují planety, na kterých nežijí éterové.“

„Kolik atomárů by vyžadovala nejjednodušší akce?“

„Znáte, kolik měř má hueraiiven zdejšího majlekenu?“

„Byl rozmetán.“

„V tom případě by stačilo devět kvarteků atomárů. Potřebné tvary energetických vzorů mohou dodat. POZOR! Vyvinuty pouze pro výjimečné situace. Podléhají nejvyššímu stupni utajení.“

„Jak by podobná akce vypadala?“

„Bylo by třeba vytvořit obrazce vyryté do země a rozestavit na ně atomáry. Ti by pak společně vytvořili představu vzoru energetické vlny zvláštních vlastností. Ta by do sebe nasávala víceměrné éterionské formy a stále sílila, až by zničila veškeré étery. Nyní ke tvarům obrazců...“

„Stop, to mi zatím stačí. Je zde problém. Jeden z éterů používá éteasón.“

„Znáte jeho domovskou soustavu?“

„Aqyiulnawon.“

„Všechny éteasóny prodané mimo Kianailae jsou citlivé na jistý vzor energie. POZOR! Je to vysokoměrné tajemství Kianailae. Až se dostanete do blízkosti toho étera, můžete ho rozmetat sám.“

„A mají éteasóny další tajné vlastnosti?“ zeptal se udiveně.

„Umožňují ještě sledovat majitele, ale žádá si to utlaměrné zařízení, které existuje pouze na centrální planetě Kianailae jako součást jejího obranného systému. Proto nemohu poskytnout bližší informace. Patřily mezi smazané údaje.“

„Všichni velitelé Vznešeného Kruhu měli přece éteasóny,“ nechápal, „jakože Kianailae nevěděla, že na ni Tyasvaran chystá útok?“

„Kianailae zná vždy vše. U Asuscionu šlo o léčku. Tyasvaran se nechal bezměrně natchytat na podstrčené poznávací kódy. Na Dajukérii se soustřeďovalo mohutné uskupení vojsk Kianailae, které by po zničení armád útočníků provedlo odvetný úder a rozmetalo

křivoměrný Tyasvaran a jeho sousedy a učinilo konec rebelům z Kruhu, jenž se zobrazuje jako vznešený.“

Úžasem vyřeštil oči. Nazvali ho démonem. Nevědomky a přesto správně. Stal hodnostářem říše s pekelnými záměry. Udivila ho ta zvláštní shoda okolností. Chvilí se mu zdálo, jako by nad událostmi na Narce visel ještě větší zájem, než ubohá touha Kiutlanuxsiwaj po vládě, nebo starosti Vznešeného Kruhu. Ke komu ten řetězec vztahů mohl až sahát? Možná zpět k němu. Vesmír byl uzavřený kruh hadů, kteří požívají jeden druhého. Tyasvaran a Kianailae se chystaly vzájemně pohlít. Spolknul je hyperprostor.

Najednou Tarmin pocítil krátký dotek cizího zájmu velikého jako celý vesmír. Zdálo se mu, že je nepatrnou částičkou uvnitř gigantické bytosti, která si nepřeje pusté planety nebo zástupy otroků, protože její život závisel na jiných existencích podobně, jako existence všech ostatních tvorů záležely na jiných životech. Trvalo to nepatrný zlomek vteřiny, naštěstí, i tak se mu divoce rozbušilo srdce. Sdílet vědomí s nekonečnem leželo mimo možnosti rozumu člověka.

Kiutlanuxsiwaj měla pravdu. Události u Asuscionu byly opravdu velmi jednoduché. Dva velcí buvoli se tam chystali ke zničující bitce a byli od sebe odtrženi údery gigantického biče. Zbyla po nich změt' taramíků tahajících se o zbytky zanechané na bojišti a jejich rvačka hrozila vyvoláním nové zkázy. Naštěstí ti se už usměrnili sami bez cizí pomoci, a proto i docela levně.

„Děkuji ti, zvážím fakta,“ sdělil infocentru, „odpoj se a vyčkej až tě sám zavolám.“

„Rozhodnutí záleží plně na vás, mocnoměre. Dovoluji si jen upozornit, že od bytosti ve vašem postavení se nečeká poděkování. Naopak druzí jsou vděční, že vám směli být užiteční,“ rozloučilo se infocentrum. Zvrátil hlavu dozadu a opřel si ji o kamennou zeď. Dlouze se zaposlouchal do šumění větru. Zdálo se mu, že v něm slyší vzdálené dunění, jako by se právě otrásal trůn novopečené První éterky. Boj Kianailanů stále trval. Dali lidem nebezpečné zbraně proti vlastnímu druhu.

Kapitola 50 Krátké propojení

Vrátil se zpět do své místnosti. Zamyšleně postavil lampu na stolek. Její světlo ozářilo jeho skromný pokoj. Teprve teď zahlédl postavu oblečenou v dlouhých světle žlutých šatech bez rukávů. Seděla na lůžku zády k němu, rukama si objímala pokrčená kolena a tiskla k nim čelo. Rameny jí kryl pestrý šátek, na kterém se proplétaly výšivky s tmavými kučeravými vlasy. Bosými chodidly nervózně muchlala přikrývku. Její sandály ležely rozhozené po podlaze, každý v jednom koutě. Táhlly se za nimi klikaté řemínky, svědec-tví výbuchu hněvu, který je tam poslal.

„Pořád chodím za tebou, nemůžeš ty jednou přijít za mnou?“ zazněl smutný dívčí hlas plný výčitky, ale bez zlosti, ta vyprchala během dlouhého čekání a vystřídal ji hluboký zármutek.

„Sestřičko...“ vydechl překvapeně.

„Proč mi tak říkáš. Aila nebyla tvoje sestra,“ prohodila opět a otráveně se zvedla z postele.

„Ale to přece víš už dávno. Proč ti to teď vadí?“ vyhrkl.

„Prostě vadí,“ ozvala se mdle a opřela se dlaní o pelest.

„Dobře, jak ti mám tedy říkat?“ zeptal se nejistě. Zatvářila se vyčítavě, jako by jí právě o něco okradl.

„Jak chceš, neměla jsem sem chodit,“ pronesla zoufale. Máchla rukou a zamířila ke dveřím. Bosá. Skoro běžela a před sebou tlačila chuchvalec neštěstí.

„Počkej! Máš tu sandály!“ vykřikl zmateně, když ho mýjela. Chytil ji za ruku. Prudce se mu vyškubla, ale zastavila se. Otočila se k němu zády a zasténala: „Kašlu na boty!“

„Chtěl jsem za tebou zajít. Báł jsem se, že mě už nechceš vidět,“ drmolil omluvně ve snaze uklidnit ji. Nepovedlo se mu to.

„BÁL SES!“ vyčetla mu, „mohls to aspoň zkusit! Asi bych tě vyhodila, ale udělal bys líp, než mě nechat čekat! Zajdeš za ponii, poprat se k nádrži a na mě si ani nevzdechneš!“

„Ty se na mě nezlobíš za tu dohodu?“ vydechl překvapeně.

„Každýho jsi tím naštvál,“ trhla hlavou, „pár horlivců dokonce chtělo pobít mutanty, které jsme si za tebe koupili. Kněží se pěkně zapotili, než je uklidnili a zabránili jim v tom.“

„Dozorci stájí mi vyhrožoval, že podřeže ponie, pokud tam ještě přijdu,“ posteskl si.

„Ten tu bandu krvežíznivců vedl,“ potvrdila mu.

„A Býčí Šíje?“

„Běžel za ním. Ještě s pár dalšími vymetenci. Vpadli do chlévů se sekerami.“

„A ty?“ zeptal se jí nejistě.

„NEPTEJ SE! Taky jsem se vztekla! Ale to ještě neznamená, že tě nechci vidět!“ odsekla. Stále mluvila ke zdi. Ukazovala mu pouze svoje záda skrytá za dlouhé prameny vlasů, které se neklidně vlnily, jak pohazovala hlavou.

„Nerozumím ti,“ povzdechl si a dotknul se jejího ramene. Uhnula do strany a táhle vzdychla: „Pápěři tvrdila, že seš v některej věcech děsný trdlo!“

Pápěří! Obličej se mu zachvěl bolestí. Přivřel křečovitě oči. Zahlédl vnitřek válce hue-raivenu. Skrz zaměřovač atorezonéru viděl šťastný úsměv zakončený oslepujícím výbuchem. Jeho vzpomínku přerušil lehký dotek drobné ruky. Hebká Kadeř stála před ním a hladila ho po tváři. Když viděla, že otevřel oči, řekla smutně: „Měls ji rád, vid’? A ona si myslela, že ne. Říkala, že ji bereš pouze jako kamarádku.“

Poddal se dotyku jejích prstů a teskně pronesl: „Při té bitvě to chvíli vypadalo, že musím Pápěří zastřelit. Mířil jsem na ni, ale nedokázal jsem ji zabít. Vlastně tehdy jsem si uvědomil, že ji miluji. Vteřinu na to ji rozerval výbuch.“

„Já vím,“ špitla teskně, „viděla jsem tu scénu skoro sedmkrát. Fakt je moc dojemná.“

„Viděla?“ vytřeštil oči.

„V projekčním Bejavinuenu je záznam tvých vzpomínek. Dostali jsme ho kvůli té práci, kterou děláme pro étery.“

„Ty ses na to dívala?“ zhrozil se.

„Jenom na část,“ usmála se, „je toho přes čtyři sta hodin. Myslím, že ani kněží nekoukali na vše. A hodně věcem nerozumějí, určitě tě časem vyzpovídají.“

„A kdo to ještě viděl?“ zasténal nad děsivou ztrátou svého soukromí.

„Ty nejzajímavější momenty všichni. Bitva o majleken se musela promítat třikrát. A taky se hodně líbil tvůj pobyt na hyperlodi, hlavně klukům. To víš, kosmický koráb nikdo z nás neviděl. Opravdu jsi odmítnul let na Ravenang?“ zeptala se zvědavě. Pokýval hlavou.

„Já bych asi nevydržela a odcestovala tam,“ řekla roztouženě a zasněně přivřela oči.

„A kanibalové?“ vyzvídala.

„To víš, starší zuřili,“ pokrčila rameny, „nás mladší to tak nebere.“

„Nějak se to zamotalo,“ povzdechl si dlouze.

„Slušně, ale kdo ví, co bych spáchala já, kdybych trčela v kleci u Lokustů,“ pohodila hlavou a s hořkým úsměvem dodala: „Někteří taky povídají, žes nám tím udělal reklamu. Drahou, ale úspěšnou, éterové začali brát své otroky vážně.“

„Skutečně si to tady někdo myslí?“ zeptal se nejistě.

„Pár osob. Sepsaly o tom i hezký výklad, ale asi neprojde. Démoni vyhrávají, líp se o nich poslouchá,“ oddálila ruku od jeho tváře, „ale nebudeme se teď o Lokustech bavit, vid’? Poslouchám o nich už od plen.“

Zmlknul. Najednou nevěděl, o čem si má s ní povídat. Sledoval její chvějící se rty. Držela je mírně pootevřené jako tehdy, když mu ve stájích přinesla léky na Děsy. Tenkrát její ústa šeptala, aby ho utěšila v jeho zoufalství, dnes ho jimi lákala k polibku. Čas az-mayských žen letěl nepříjemně rychle. Ve třinácti vyhlížely na patnáct, v pětatřiceti na padesát a v padesáti umíraly strhané patnácti i více porody. Velkým slibem Malakimu. Snad jednou zpomalí jejich stárnutí ochranný vir éterů, ale nebyl ještě hotový. Nemohly čekat, musely žít rychle.

„Tak já už půjdu,“ ozvala se Hebká Kadeř mdle.

„Zůstaň ještě,“ poprosil ji.

„Tlačí mě šlapky,“ odvětila bezbarvým hlasem. Neurčitě pokrčila rameny a zamířila k lůžku a posadila se na jeho kraj. Usedl na roh, metr od ní.

„Jsem rád, že jsi tu,“ vysoukal ze sebe. Snažil se, aby to znělo upřímně, ale výsledek vypadal jako pozdrav ospalého prodavače staré veteše.

„Hmm,“ ozvalo se od Hebké Kadeře. Z jejího povzdechu vyzařovalo úpěnlivé přání, aby ji sevřel do náruče a povalil na lůžko. On, prokletý. Viděl dlouhý zástup temných tváří, který kráčel za ním. Oběti cizích zájmů. Gilgameš, Aila, Oddaná Esun a pět set mnichů, Cegi, Gesaid, Frankí a dvě stě Stínů, Pápěří, Rychlý Vítr, stovka Azmayů a další. O mnohých ani nevěděl. Jeho Ilka přežila. Byla to chytrá holka. Včas na něho zapoměla.

„Co dělám špatně?“ prohodila Hebká Kadeř nešťastně. Hryzala se do rtů.

„Nic... jak tě to napadlo?“ vyrazil ze sebe zaskočeně.

„K tý Vampce ses choval jinak!“ vyhrkla.

„Tohles taky viděla?“ zhrozil se.

„Všichni to viděli!“ odsekla, „byla to nádherná ženská, fakt, hotová princezna z pohádky. Chlapi z ní byli úplně vedle.“

„K čertu!“ vyrazil ze sebe zděšeně. Přišel o veškeré soukromí.

„Nevyrovnam se jí, vid’“, pronesla zklamaně, bez otazníku na konci. Neptala se, konstatovala. Souhlasil s ní. Nevyrovnala se jí. Neměla s regenou vůbec nic společného. Naštěstí!

„Ne, v tom to není. Tenkrát jsem myslel, že jdu na smrt,“ odvětil nejistě. Nenapadlo ho zrovna nic lepšího, co by řekl.

„Ale u nádrže jsi říkal, že tě éterové odsoudili. To byl jen kec?“ dotázala se bezbarvým hlasem.

„Ne, mluvil jsem pravdu. Víš, na tý Vampce mi nezáleželo,“ prohodil mdle. Nevěděl, jak jí má vysvětlit, že si regenu vzal podobně jako sklenici piva na zahrání žízni před dlouhou cestou.

„Hmm,“ odpověděla opět. Prsty nervózně hladila látku na šatech. Náhle ze sebe vychrtila sevřeným hlasem: „Bolí mne kosti. Natáhnu se.“

Položila se na záda. Podržela si šaty, aby se jí nesklouzly a pokrčila kolena. Hlavu nechala spočinout na stehně jeho levé nohy. Její temné kučeravé vlasy se mu rozprostřely po klíně. Zahalily ho příkrovem plným odlesků od sporého světla lampy. Dotknul se jich dlaní a náhle se zachvěl směsicí vjemů. *Nervozita a strach se směšnosti. Obrovská nejistota a z ní pramenící zoufalství dohnané až k breku.* Po chvíli vše zmizelo. Haikeranův dar, uvědomil si, vnímal její pocity.

„Provedla jsem něco zle?“ špitla Hebká Kadeř plačtivě. Upírala zorničky na jeho zamračený výraz. Pohladil ji po vlasech. Jemných hebkých pramenech, které nesly známky dlouhého a docela nedávného ošetřování. Sevřel jí ruku. Křečovitě jeho stisk opakovala.

„Ty nic,“ odvětil smutně, „vzpomněl jsem si jen na ten můj zážitek u jezera. Seděl jsem tam s Ilkou. Měla hlavu na mém klíně tak jako ty. Tu noc mě prodala moje država.“

„To jsem asi neviděla. Milovali jste se tam?“ prohodila neurčitě. Nedokázal odhadnout, jestli se zeptala ze zájmu, nebo jen tak ze zdvořilosti.

„Nikdy jsme se spolu nemilovali,“ usmál se na ni, „Ilka chtěla počkat na svatbu. Tehdy u jezera jsem na ni moc naléhal. Ustoupila a nabídla mi panenství. Z donucení. Odmítl jsem ho. Z lásky. Pak mne odsoudili. Ona se vdala a věnovala ctnost jinému. To je vše.“

„Mrzí tě to?“ zeptala se tiše.

„Kdysi mě to trápilo, ale dnes už ne,“ zavrtěl hlavou, „asi jsme si nebyli souzení.“

„Jsem ještě panna. Odmítla jsem letos obět' bohyni Teteoinnan,“ sdělila mu tónem stejně tak klidným, jako by mu nabídla, že se s ním podělí o snídani. Upřímnost jejího projevu ho šokovala. Zahleděl se jí do očí a opět k němu přilétla směs vjemů. *Jemná touha, avšak nikoliv po vzrušení, ale po někom blízkém. Snaha udělat mu radost a prolomit pomocí ní bariéru, která brání jejich vzájemnému souznění. A pod tím ještě něco.*

„Ty mne miluješ?“ vydechl překvapeně. Pleskla ho rukou přes tvář. Slabě. Vedl ji k tomu spíš náhlý projev beznaděje, než touha ublížit mu.

„Tos poznal až teď!“ rozvzlykala se nešťastně. *Bolest. Zklamání. Zoufalství. Pocit strašného omylu.*

„Kudrdlinko, neplač. Taky tě mám rád. Moc,“ chlácholil ji. Rozbrečela se ještě víc. Otočila se na bok a schovala si tvář do jeho košile. Obejmula ho oběma rukama kolem pasu a mezi vzlyky pláče vyrážela: „Seš hrozný poleno... už jsem se bála... že na to přijdeš... teprve až budu na kusy... jako chudinka Pápěří.“

„Bojím se, že ti ublížím,“ drmolil zmateně, „všichni mě nenávidí. Nezasloužím si tvoji lásku.“

„Copak si musíš všechno zasloužit, nebo za něco vyměnit. Proč nemůžeš něco dostat! Prostě jen tak - z lásky.“

„Život mne naučil,“ zavrtěl hlavou, „tenhle svět nedává nic zadarmo.“

„Co je nám po zákonech světa, copak se jimi musíme nechat zotročovat,“ napomenula ho a trochu mírněji dodala: „Kudrdlinka jde. Můžeš mi tak říkat.“

Přecházel mu z toho zrak. Dávala se mu celá. Nenechala si jedinou cestu k ústupu. Zůstávala před ním bezbranná a ani v koutku duše ji nenapadlo, že by toho mohl zneužít. Odzbrojovala ho tím. Chyběly jí jeho zkušenosti a možná, že to bylo dobře. O ty své moc nestál. Ale jednala příliš ukvapeně. Bláznivě a naivně mu věřila. Až moc naivně.

„Nemám přísahu Teteoinnan,“ sdělil jí opatrně.

„Jestli chceš, obejdem se bez ní. Ono se to taky nezblázní. Řeknu, žes mne uhranul,“ mrkla na něho a zatvářila se smutně, jako by ji něco zabořilo. Opět ho zavalily její pocity. *Hrané veselí. Pod ním nejistota a obava z neznáma. A taky zklamání. Pořádně hořké zklamání.*

„Představovala sis to jinak, vid'?“ zeptal se jí.

„Trošku. Vysnila jsem si spoustu věcí. Ale dobře, že to dopadlo aspoň takhle,“ pokývala hlavou. Znovu k němu přilétla její mysl. *Plíživý smutek a rozčarování. Toužila po hrdinovi, který by usiloval o její přízeň, zachraňoval ji z nebezpečí a vybraně opěvoval její půvaby. Místo toho žadonila o trochu pozornosti. Trápilo ji to. Svůj žal se snažila zastřít radostí, pestrým obalem z podřadného plastiku. Zoufale se snažila přesvědčit sama sebe, že vše je tak, jak má být.*

„Zvláštní,“ zarazila se, „už párkrát jsem měla dojem, jako bys mi četl myšlenky. Zrovna teď. Děláš to?“

„Vnímám tvoje pocity,“ objasnil jí, „snažím se tomu zabránit, ale občas mi to unikne.“

„Ženský říkaly, že při milování se propojují duše. To je ono?“ zeptala se zvědavě.

„Možná. Tomuhle se říká sdílení pocitů.“

„To se prý provádí při psycháčích, neurokroužky,“ prohodila váhavě.

„Pro étery je to běžná věc. Lidé si pomáhají neurokroužky. Já to umím i bez nich,“ vysvětloval. Hebká Kadeř rozšířila oči úžasem a vychrlila ze sebe: „Éterové nám tvrdili, že náš život se změní. Zmizí odtud hodně strojů a předmětů, ale ubezpečovali nás, že nám technika nebude chybět. Naučíme se prý spoustu jiných věcí. Zmiňovali se také o sdílení pocitů.“

„Jejich život je odlišný,“ potvrdil.

„Zpovídala jsem kněžku Životodárnou Sílu,“ pokračovala nejistě, „zmínila se mi, že máš nějaké zvláštní schopnosti. Od éterů. Skoro se mi zdálo, že by ji potěšilo, kdybysme ji přibrali do rodiny.“

„Ona? Je přece kněžka!“ vyhrkl.

„O důvod víc,“ pokrčila rameny, „aby projevila úctu bohyni plodnosti Teteoinnan a šla jiným ženám příkladem. Letos bylo málo rodin. Hodně žen využilo smrti velekněze a dalo si pauzu s rozením.“

„Myslel jsem, že všechny Azmayky šlípí po dětech.“

„Všeho s mírou. Starší to berou vážně. Mladším to věčné rotování chlapů občas leze na nervy. Pár ženskejch stejně podvádí. Dohodly se ve skupině. Zařizují to tak, že mají pořád jednoho nebo dva.“

„A vážně tě Životodárná Síla požádala, abysme ji přibrali?“ ujišťoval se.

„Tak trochu. Nepřímo,“ usmála se, „je zvědavá, ale bojí se odmítnutí. Má pár oškli-vých jizev po těle a taky svoje léta. Pětatřicetiletá Azmayka je skoro už babka. Ale řekla bych, že na tebe drží a chce nás svou přítomností zaštitit.“

„Tvrdila mi, že jsem jí způsobil větší bolest než kanibalové!“ vydechl zaraženě.

„Ach jó, ty seš fakt trdlík. Hádej proč? Já jsem trpěla s ní. Proklínaly jsme tě společně.“

„Proklínaly?“ zalapal po dechu.

„Neptej se pořád tak pitomě! Někdy mi fakt připomínáš malýho kluka,“ napomenula ho. Její rty se opět zachvěly. Pohladil je lehce konečky prstů. Malá holka, která právě přestávala být malou holkou, ho znovu přišla poučovat o životě. Naposledy to udělala na pozorovatelně. Ale proč ne? Její kázání znělo mnohem radostněji, než kdyby spustil on.

„Víš, kdy jsem se do tebe poprvé zamilovala?“ prohodila zasněně. Zavrtěl hlavou. Tohle opravdu netušil. Vlastně ani nechápal, čím si její náklonnost zasloužil.

„Zasáhlo mě to hned v okamžiku, když jsi k nám přišel,“ mrkla na něho zasněně, „vylétl jsi z čela vichrů. Pokrýval tě led. Za sebou jsi vlekl Pápěří a rval ses s celým světem. Byls jako Xiogen při boji s démony mrazu. Kvůli tobě jsem ukecala kluka, který hlídal sousední stáj, aby předstíral nemoc. Když nám na ten podvod přišli, Životodárná Síla zachránila mě i jeho před výpraskem.“

„Ve stájích jsem se moc udatně neprojevoval,“ řekl nejistě.

„Trápils mě!“ vyčetla mu, „vůbec sis mě nevšimal. Měls oči pouze pro ponie. A potom, co tě přijali za Azmaye, jsi pořád mluvil do telefonu o Ilce, co tě opustila, a o svý ztracený sestře Aile!“

„Ztracený, tak to máš pravdu,“ prohodil teskně, „požádal jsem Vampy, aby prohledali seznamy občanů Země. Marně. Nenašli ji tam ani jako Ailu a ani jako Tapailu. Ty slavný počítače stoješ za prd.“

„Jo, nemaj fantazii. Tapailu jsem si totiž vymyslela.“

„Proč?“ vydechl. Hned vzápětí si uvědomil, že se ptá přílišně hloupě, a tak dodal: „Bylo to od tebe moc hezký. Miluji tě!“

„Kdyby ses slyšel,“ vyčetla mu, „jak to tvý - *miluju tě* - zní falešně! Vůbec mi nevěříš! Pořád mě považuješ za malou hloupou holku!“

„Tak to není,“ prohodil nešťastně.

„Taermiene, propoj naše vědomí!“ poprosila ho. Udiveně se na ni podíval. Použila zvukový přepis jeho znaku. Byla první po bitvě o majleken, kdo to učinil. Nevěděla nic o důležitost znaků u éterů, a tak si jeho úžas vyložila jinak.

„Chtěla bych tě přesvědčit,“ vyhrkla, „že tě miluji jen tak. Pro nic za nic. Ukázat ti svou lásku, abys mi konečně uvěřil.“

Zarazila ho tím. Propojení vědomí vždy prováděli jiný, při tanci Kopula program stvořený týmem Xe a u éterů Txatyas. Kudrdlinka si jeho zdráhání znovu vyložila chybně.

„Pokud o mně nestojíš,“ vzlykla žalostně, „stejně na to časem přijdu a bude lepší, když mě přestaneš trápit a řekneš mi to hned!“

„Tak to není...“ začal jí vysvětlovat.

„Nemluv a propoj nás!“ zarazila ho, „necháváš všechno na mě. Chtěla bych konečně vědět, na čem jsem. Potřebuji to stejně jako ty! Někdy se mi zdá, že si mě všímáš jen z donucení. Že se ti na mně líběj akorát moje dlouhý vlasy. Občas na ně děsně žárlím!“

Dlouze se zamyslel. Proč ne? Jenomže jak to udělat? On dokázal přijímat její pocity. Získal svoje schopnosti od éterů, ale netušil, jak je předat jiným. Vzpomněl si na infocentrum. V hlavě se mu objevilo několik složitých tvarů. *Vhodný vzor pro projekci pocitů na jinou osobu.* Soustředil se na předvedené útvary a nasměroval je směrem ke Kudrdlince. Zachvěla se. Ihned přerušil přenos.

„Tos byl ty!“ vykřikla zmateně, „je v tobě strach! Z čeho? Ze mě?“

„Nosím smrt,“ odvětil nešťastně.

„Hloupost!“ napomenula ho, „neuvažuj o takových pitomostech. Nepřivolávej je! Mysli na mne a zkus to znova!“ vyzvala ho. Intenzívně myslel na svůj vztah k ní a znovu propojil jejich vědomí. Zavalila ho záplava vjemů. *Výbušné exploze touhy. Gejíry citu. Do toho obavy. Přeželelá noha. Doteky. Vše neostré a rozmazané.* Opět přerušil kontakt. Kudrdlinka se celá třásla na jeho klíně a těžce dýchala.

„Jsi v pořádku?“ vyhrknul poplašeně.

„To byla smršť!“ vydechla, „fakt jsem cítila, jak mne bolí tvoje zlomeniny, ale jinak nádhera.“

„Něco to ruší,“ pokrčil nejistě rameny, „Txatyas s Gyrlaqem se přitom svlékali a dotýkali se zády.“

Reagovala okamžitě. Vyskočila z jeho klína, rychle si stáhla šaty přes hlavu a odhodila je do kouta.

„Počkej! Co když sem přijdou kněží!“ snažil se ji zarazit.

„Přece si kvůli šatům nebudeme kazit lásku,“ usmála se, „všichni stejně ví, že jsem s tebou. U nás se nic neutají. Když sem někdo strčí kebuli a utrpí z toho nervový šok, bude to jeho chyba.“

Shodila poslední drobné kousky oděvu a prsty netrpělivě polapila úvazek jeho košile. Sjel pohledem po jejím nahém těle, po pŕvabech mladé dívky. Zatmělo se mu před očima. Všimla si toho a sama mu radostně obtočila ruce kolem krku. Učinila to přesně stejným pohybem jako regena, určitě odkoukaným z projekce jeho vzpomínek. Nepocítil však divokou vášň, ale spíš touhu hladit jí a těšit jí i sebe vzájemnými dotyky. Přitiskl ji jemně k sobě a dychtivě políbil. Jejich ústa se na sebe přisála, ale jen na chvíli. Vzápětí se Kudrdlinka sama vysvobodila ze zajetí jeho rtů.

„Taermiene, uděláš něco pro mě?“ špitla prosebně, „chtěla bych napřed ovládat propojení vědomí. A taky mít přísahu Teteoinnan. Fakt, bylo by to lepší. Víš, kvůli lidem. I tak z toho bude děsněj poprask.“

Posmutněl. Proč to od něho chce? Jako zkoušku? Ustoupil kdysi v podobné situaci Ilce a později toho hořce litoval. Postřehla jeho váhání a řekla prosebně: „Miláčku, přála bych si sdílet s tebou pocity, až mi budeš kazit ctnost. Být přitom současně holkou i klukem. Fakt, děsně bych o to stála. Jsem hříšná, vid’? Nezlobíš se na mě?“

Usmál se na ni. Hřích si představoval jinak. Možná, že druzí by byli jiného názoru, ale ti ho teď nezajímali. Člověk by neměl žít v minulosti a pro jedno zklamání tvořit další. Pustil ji z náruče, strhal ze sebe šaty a posadil se na postel. Nedočkavě si sedla za něho. Opřeli se zády o sebe a vzájemně si propletli ruce.

„Jsi můj nádherný sen o hřích,“ odpověděl na její otázku, „a proto drž své vjemy hodně jemné, ať nás to neodnese do pekla. Naše pocity se budou při propojení násobit.“

„Budu přitom myslet trošku na Pápěří. Víš, chtěla bych ji porodit. Myslíš, že se nám to časem povede?“ zajímala se. Tarmin jí lehce sevřel ruku. Na koloběh energie vědomí příliš nevěřil, ale nechtěl jí kazit radost, a tak odpověděl: „Určitě. Pápěří se splní její dávná touha. Bude hezká po tobě.“

Podle pokynů infocentra vytvářel ve své mysli velmi komplikovaný víceměrný vzor energie a s jeho pomocí pomalu spojoval jejich vědomí v jedinou bytost obého pohlaví plnou víru vzájemných snů a radostí.

Jakmile začal tvořit vzor, jeho lampa, pořád stojící na stolku, se na zlomek vteřiny trochu víc rozzářila, ale vzápětí se její mihotavé světlo zase uklidnilo.

Epilog Loď mrtvých

Dlouhý lán obilí šuměl příbojem. Pohazoval jím vítr a v rytmu jeho vln se báječně dřímalo. Na konečcích klasů plul Taermien se svoji Kudrdlinkou. Uvnuli, ale jejich vědomí zůstala propojená a zdál se jim společný sen, v kterém se mísily jejich touhy a radosti. Polovina z nich patřila dívce, která se narodila až po válce s Lokusty, žila uprostřed přátel a žíznila po romantickém dobrodružství a lásce vysněného Xiogena. Teď se mu dávala úplně celá, bez zábran a nezištně. Pro své city měla jediný důvod, bláznivě se zamilovala a toužila pouze po tom, aby její láska byla opětována. Udělala by vše, aby tomu tak bylo. Její citlivá duše nechápala podvod a zradu.

Druhá část patřila muži, který prošel vším, čemu ona unikla. Poznamenalo ho to nedůvěrou a tušil vražednou past v každé větě. Viděl svět plný cizích zájmů a metod k jejich prosazení, ve kterém se upálení nevinného člověka považovalo za vhodné řešení, když přineslo kýžený zisk. Jeho příhody ho připravily o víru v pravdu a spravedlnost. Slova se pro něj stala pouhými prostředky boje. Morálku a zákony poznal jako zvláštní typy vodítek, kterými vládcí zahánějí poddané do vymezených ohrad. Měl velmi skromné přání, ale pro něho téměř nespílitelné - trochu klidu.

Oba různorodí jedinci se teď mísili. On jí dával vytoužený sen o válečníkovi Xiogenu a ona jemu nabízela bláznivou a nezištnou lásku, ve kterou již přestal věřit. Opájeli se navzájem a neponechávali si pro sebe žádná tajemství, i když by mohli. Propojení vědomí nikoho k ničemu nenutilo. Znamenalo pouze jiný způsob hovoru, ve kterém se místo slov uplatňovaly pocity a představy. Příhody se nepopisovaly, ale ukázaly. Mluvení o citech se stalo zbytečným, vnímaly se přímo v nitru duše toho druhého. Zcela jednoduché, přesvědčivé a naprosto úchvatné - na chvíli zbořit bariéru hmotného těla, která brání porozumění a vytváří izolaci duše, a mít současně prožitky muže i ženy.

„Probud' se!“ zazněl ve spánku cizí hlas. Sen končil. Lán obilí se roztékal a odhaloval příkrývku zvlněnou obrysy dvou těl. Taermien s nechutí otevřel oči. Kdosi stál vedle lůžka a třásl jeho ramenem. Vyprostil svoji paži zpod hřejivého dívčího těla a s tichou omluvou přerušil propojení jejich myslí. Toky něhy a touhy, které mezi nimi vířily, ustaly a stal se opět osamělým jedincem mužského pohlaví - Tarminem. Ne, tím vlastně ne - ten už dobojoval. Myšího rytíře rozšlapali obři a na pomník mu napsali „Zloduch“. Přežil pouze Taermien, jediný z lidí, který vlastnil znak s veletuctem základních tvarů. Zatím přežil. Získal nechtěnou poctu - stal se dvacátým třetím atomárským mocnoměrem v historii prokleté Kianilae, což ve většině vesmírů stačilo k okamžité kruté popravě.

„Musíš vstát!“ opakoval hlas. Otočil se. Uviděl kněžku Životodárnou Sílu. Hrklo v něm. Neměl ještě přísahu bohyni Teteoinnan a spal vedle Hebké Kadeře. Oba byli nazí.

„Propojovali jsme jen vědomí... šaty to ruší,“ soukal ze sebe rozespalým hlasem.

„Nebudím tě kvůli tomu. Přišel naléhavý vzkaz od První éterky,“ odvětila kněžka tiše. Ihned se probral, rychle se posadil na postel a upřel na kněžku tázavý pohled.

„Přiletí pro tebe loď, která tě odveze nad moře. Ve tři,“ řekla teskně a podívala se krátce na hodinky, „za čtyřicet minut.“

Zatočila se mu hlava a pohledem sjel na spící Hebkou Kadeř. Jeho osud se protivně opakoval. Proč jenom každý vládce musí začínat mstou? Určitě se prozradilo jeho spojení s infocentrem!

„*Odposlech použité vícedimenzní rezonance vědomí je principiálně neproveditelný,*“ objevila se v něm myšlenka od infocentra. Dejme tomu, připustil v duchu, ale mohl jsem se prozradit nějak jinak.

„Infocentrum, hrozí mi krystalizace. Budeš se mnou komunikovat i po ní?“

„*Ne. Vazby vašeho vědomí budou příliš změněny.*“

„Zatracený mrchy!“ zaklel na adresu čerstvého uskupení Narky. Zavalil ho vztek a dal další otázku: „Kolik času si žádá zapsání nejjednodušší metody na zničení éterů?“

„*Písmo je příliš máloměrné. Konvertujte mě na vícedimenzní ovladač. Budu řídit úvahy vybraného atomára. V případě zániku jedné osoby automaticky vyhledám nový subjekt. Po vykonání vašich pokynů se samo zničím.*“

„Proč tohle nevyužil předchozí mocnoměr?“ užasl nad novou vražednou možností, kterou disponovala Kianailae.

„*Šetřil si mou konverzi jako poslední šanci pomsty. Jedná se o vysoce měrnou záležitost. Musím při ní rozpustit většinu svých informací, abych mělo dost energie. A beze stopy mohu ovládat jen atomáry a to nejvýše po dobu tuctu cyklů, pak se vyčerpám.*“

„Dobře, co mám přichystat?“ zeptal se váhavě.

„*Vybrat vhodného atomára a připravit pro něj program,*“ odvětilo infocentrum strože. Výborně, zaradoval se. Oplatí to *zmršenejm* éterům a to pořádně! Nařídí budík pravého pekelného stroje. Vyskočil z postele a překonal v sobě chuť probudit Kudrdlinku. Neměl čas na objetí, polibky a slzy. V rychlosti na sebe naházal oblečení, políbil ji na odhalené rameno a pak jí ho jemně přikryl dekou. Otočil se na Životodárnou Sílu, která celou dobu stála zamlkle vedle lůžka.

„Neměla bys kousek fólie a něco na psaní?“ požádal ji, „napíšu Hebce pár řádek. Vydrží jí déle, než vzpomínky na smutné loučení.“

„Něco mám,“ kývla. „V boční svatyni. Je tam taky stůl. Pojd’.“

Taermien si vzal svou lampu a následoval kněžku. Zavedla ho do velké tmavé místnosti se soškou bohyně Teteoinnan, ukázala na malý psací stůl a podala mu čistou fólii a mikropero. Napsal ve světle své lampy pár něžných slov, které se snažil uspořádat tak, aby vypadala vesele. Na závěr připojil větu, kterou jí už jednou řekl: „Sbohem, moje smutná lásko. A splň mi poslední přání odsouzence - zapomeň na mě. Nenos v sobě mrtvé, miluj živé.“

Vstal a smotal fólii. Do příletu lodi mu zůstalo sedmnáct minut. Životodárná Síla si ho celou dobu prohlížela, ale na nic se ho neptala. V duchu vyzval infocentrum: „Připrav se k záznamu programu pro konverzi.“

„*Rozkaz, mocnoměre!*“

„Dala bys to Hebce?“ požádal kněžku a podal jí smotek folie. Vzala si ji s krátkým povzdechem z jeho ruky. Dívala se mu přes rameno, kamsi na stěnu utopenou v příšeří, pokrytou mihotavými stíny Taermienovy lampy a dřevěnými maskami své bohyně. Jizva na její tváři se lehce zachvěla.

„Promiň mi,“ omluvil se jí předem. Bylo mu Životodárné Síly líto. Padne za obět zmršené válce. Zнала dva muže pokřtěné na Jaquela. Prvního jí roztrhali lidojedi a druhý z ní učiní svého čuegáje. Upíral na ni teskný pohled a v duchu zadával infocentru její program. *Ve vhodnou chvíli shromáždit devět kvarteků osob, čili sto osmdesát sedm tisíc lidí.* Kianailané jich nikdy tolik nezískali, měli smůlu, kanibalismus Lokustů jim v tom zabránil. Nový světónázor naverbuje potřebný počet bez problémů. *Vykonat masový rituál k probuzení vražedné energetické vlny.* Ta jednou vymaže étery z budoucnosti Narky. Lidé dorazí na shromáždění poslušných otroků a odejdou z něho jako svobodní jedinci.

Zadával poslední příkazy a pokyny pro výběr náhradní osoby, kdyby Životodárná Síla zemřela. Pomalu se chystal vyzvat infocentrum, aby se konvertovalo na její ovladač. Svírala ho obrovská nechuť. I umírající mistr vzorů Haikeran ho před tím varoval. Co se stane s Narkou bez éterů? Osamělá planeta bez surovin a taky bez víceměrných výrobků, které by uměly nahradit chybějící nerosty. Lidé tu budou umírat po pár desítkách let, žít ve středověkých podmínkách, dřít na zmetky typu Ditra a obchodovat s otroky. Lze takový život nazvat svobodou?

Ve všech přibězích se tvrdilo, že je lepší být malým pánem, než velkým sluhou, ale platilo to i teď? Éterové nabízeli nejen otroctví, ale i dlouhý život a podivuhodné schopnosti. A taky ochranu. Hyperkanály se časem opět uvolní a Narku obsadí jiní pacholci, třeba ještě horší než ti dnešní. Vybavili se mu poniové, svobodní tvorové, kteří žili s lidmi z podobných důvodů, a taky hrozba dozorce stájí, že je ze msty vyvraždí.

Dlouze se zadíval na zjizvenou kněžku, které připomínal její ztracenou lásku. Uviděl drobné krůpěje špatně potlačovaných slz a její panenky široce rozevřené přišeřím, které se drobně chvěly. Říkalo se jim okna do duše. Tu její by dokázal sebrat pouhým slovem. Nemohl ho vyslovit. V očích laskavé služebnice bohyně Teteoinnan zahlédl hranice, které není dovoleno překročit za žádnou cenu a za žádné situace.

„Akce se ruší,“ přikázal v duchu infocentru, které nevzrušeně potvrdilo: „*Jak rozkazuje, mocnoměre.*“

„Asi toho budu litovat!“ povzdechl si nahlas a hořce si uvědomil, že stejně tak by želel i opačného činu. Někdy není dobrého řešení a existuje jenom volba mezi několika typy klecí. Ať se člověk rozhodne, jak chce, stejně toho později lituje.

„O něčem je lepší nevědět,“ vysvětlil Životodárné Síle, která ho nechápavě pozorovala, a vyšel na chodbu. Šli vedle sebe rychlou chůzí a celou cestu mlčeli. Dorazili k výtahu pět minut před ohlášeným příletem lodi.

„Taermiene, ty mi taky odpust,“ vyrazila ze sebe nešťastně, když nastoupil do kabiny, „myslím to, co jsem ti řekla na té chodbě.“

„Neomlouvej se, mělas pravdu,“ usmál se na ni hořce, „dohodli jsme se s Hebkou Kadeří, že tě přizveme do rodiny.“ Viděl, jak se jí obličej zavlnil bolestí.

„O něčem je opravdu lepší nevědět!“ zasténala žalostně.

„Promiň,“ pronesl mdle, „myslel jsem, že budeš mít radost. Nějak mi to nevyšlo.“

„Nevyšlo to. Sbohem! A o Hebku se neboj, postarám se o ni,“ řekla rychle a zavřela dveře zdviže, dříve než jí stačil odpovědět. Kovové veřeje usekly její táhlý zoufalý sten a kabina vyrazila prudce vzhůru. Vystoupil na vršku skalního města do tmy a prudké sněhové bouře. Každým dnem se čekalo čelo vichrů. Letos dorazí bez něho.

Hučení větru přehlušilo dunění. Blížila se loď a ne ledajaká, již z dálky ji ohlašovaly vibrace přitažlivosti, které chvěly skálou podzemního města a vyháněly Azmaye z postelí. Infocentrum je pohotově vysvětlilo: „*Výkonný propulzgravitační motor běžící na redukováný výkon.*“ Taermien se hořce pousmál, některé vědomosti jsou fakt k ničemu. Tahle patřila mezi ně.

Seshora se snášela černá koule o průměru dva a půl kilometru, silně zploštělá na vrcholech. Její střed obepínal temně žlutý prstenec o tloušťce přes sto metrů připomínající šroub ohnutý do kruhu, z něhož vyvěralo modravé ochranné pole. „*Bitevní štítovec formy Emaisun. Plná osádka osm veletuctů atomárů, sedm tuctů éterů, výzbroj tucet veletuctoměrných hueraivenů a tucet osmituctoměrných tyrekenů. Jeho hlavní sílu tvoří šestiveletuctoměrný elvetén. Jediným vrhem rozmetá menší planetku...*“ sypalo ze sebe infocentrum záplavu údajů, v dané situaci nanejvýš „*prospěšných*“.

Povrch štítovce měl daleko do hladkosti lidských korábů. Každou jeho část kryly rozmanité rezonátory vzorů, které nevypadaly moc elegantně. Místy se na něm nacházely i stopy dávných bojů z doby před sedmi tisíci lety. Prohlubně, díry, zubaté zbytky po zničených modulech. Přesto stále fungoval a měl v sobě dost síly obrátit celou planetu v poušť.

„Hodná. Zajistila mi popravčí káru důstojnou vojáka,“ pomyslel si Taermien, který očekával malý člun. Vzápětí si uvědomil, že je naivní. Velká válečná loď pro něj přiletěla pouze kvůli tomu, že měla na palubě zařízení potřebné pro jeho exekuci. Divné bylo jenom, kde se tu vzala.

Štítovec zastavil svůj sestup ve výšce zhruba pěti set metrů nad zemí. Oddělila se od něho malá tečka, která prudce padala dolů. Po chvíli dosedla těsně před Taermiena. Vypadla jako prohlubeň ve tvaru křesla. *Levasén*, objevil se mu v hlavě název pro zařízení. Usedl do něj a *levasén* začal ihned stoupat vzhůru k dolnímu pólu koule. Proletěl širokou propustí a ponořil se do svislé roury. Cestou míjel vstupy do velkých hal plných neznámé techniky. V některých postávalo pár čuegájů se zlatými jasně lesklými kroužky a vedle nich visely obláčky éterů, ale ve většině prostor nikdo nebyl. Chyběla osádka. Po stranách tunelu se občas vršily pokroucené kusy kovu spečené žářem a párkrát měl dojem, že zahlédl i kostry podobné lidským, smíšené s pozůstatky jemu neznámých tvorů.

Levasén doplul do středu kulovitého sálu. *Velitelské centrum*. Jeho stěny tvořily projektor, které ho obepínaly kolem dokola. Chybělo zde nahoře a dole. Éterové nic takového nepotřebovali a podlahy budovali pouze pro své atomárské pracovníky. Poletovaly tam obláčky asi tuctu éterů, ale novopečená První éterka mezi nimi nebyla.

Taermien se vznášel nedaleko tří jiných *levasénů*, před kterými vibrovaly průhledné opary. V jednom seděl *Ohgeinecaen*, se kterým si promítal při výslechu, a ve dvou dalších pluli *atosedové*. Znal je z vyprávění *Gyrlaqa*. Měli znaky *Lethurión* a *Jvaselian* a taky štěstí - přežili boje o *majleken*, zřejmě byli při útoku na něj na *Dajukérii*. S *Jvaselianem* se setkal i osobně, když odnášel v *majlekenu* malou *čuegájku*. Možná, že ho tehdy *atosed* poznal a nechal běžet. Teď určitě litoval, že se nepřipojil k *Txatyas*.

Projektor kolem sálu zobrazovaly strategickou situaci. Promítaly okolí a silové vztahy v něm. Taermien odhadoval, že pracují ve dvojtuctoměrné projekci s póly nastavenými do čtyř rozměrů, aby vyjádřily časové běhy. Připadal si mezi nimi jako hozený do

kyblíku barev a zběsile hledal záchytný bod. Připomínal mouchu útočící na světlo a stále nacházející sklo. *Třeba zapnout reduktor na levasénu*, objevila se v něm myšlenka a nanačtený ovládač. Stiskl ho. Z ježků na bocích křesla vyklouzla měňavá clona energie, která vibrovala i před ostatními levasény a redukovala nastavení projekce na pouhé tři rozměry a tučt měř. Teprve nyní zahlédl okolí v pohledu, který znal. Přes noc panující venku viděl krajinu jasně, jako by se vznášel zcela sám ve vzduchu za jasného dne.

Silové vibrace redukováného chodu propulzgravitačních motorů se zmírnily. Štítovec se dával do pohybu. Stoupal šikmo vzhůru a za pár minut se dostal nad moře. Nad ním překročil zvukovou bariéru a po chvíli ustálil svůj let na rychlosti *veletuctu sigrykanů*, což v přepočtu činilo zhruba osm tisíc kilometrů za hodinu. Řítil se vysoko ve stratosféře směrem na jihovýchod, pod hvězdnatou oblohou proti otáčení planety.

Taermien sledoval šed' mraků pod nimi. K jeho velké radosti se trhaly, čím více se blížili k rovníku planety, a odhalovaly oceán jeho budoucí domov na desítky tisíc let. Po necelé čtvrt hodině začalo svítat tempem zrychleného filmu. Obzor napřed získal temně rudou barvu, která se měnila v jasnou červeň. Náhle krátce zaplátl jasnou zelení a vzápětí se rozzářil žlutě a vylétl z něho kotouč Chara. Reduktor sám upravil jeho jas a Taermien se zahleděl na čtveřici malých černých skvrn na jeho povrchu. Dnes byly zvlášť dobře vykreslené.

Dva temné pásy běžely přes kotouč Chara vodorovně vedle sebe, na koncích se zvedaly vzhůru a připomínaly obrys loďky. Další skvrna vypadala jako silně protáhlé vajíčko, stála kolmo k loďce a na její horní špici začínal tenký proužek, který mířil šikmo dolů. Uspořádání skvrn budilo dojem siluety Charóna, bájného převozníka ze světa lidí do říše stínů. Podle něho dostala soustava Nového Edenu svou přezdívku a její obyvatelné planetě se napřed říkalo Hrobka, teprve později Narka.

„Východy jsou krásné,“ zahlédl Taermien znaky Gwang. Přerušil pozorování Chara a ohlédl se. Ohgeinecaen připlul ve svém levasénu těsně vedle něho. Jeho protáhlé úzké oči svítily ze sraštilého obličejce bez úst, zcela nehybného až na kuželovitý výčnělek, na kterém se v pomalém rytmu otevírala podélná štěrbina. Zblízka připomínal zobák. Když Ohgeinecaen zahlédl, že se Taermien k němu otočil, dodal na vysvětlenou: „Nejvíce jsem miloval východy nad modrými pouštěmi naší Ohgeinecae. Mrzí mě, že jsem jich neviděl více. Náš svět už není.“

Taermiena překvapilo, že s ním začal hovořit atomár jeho přemožitelů, po zkušenostech s étery by od něho očekával spíš gesta opovržení. Zvědavě se zeptal: „Odkud pochází tahle loď?“

„Z podzemního města na Dajukérii,“ promítl Ohgeinecaen, „je vybudované z terciku bitevních lodí. Vojáci je zahrabali do písku, aby mohli vypnout ochranná pole a šetřit energií. V kosmu by jim je bez clon ničil prach. Udržovali je provozuschopné a čekali, až se uvolní hyperprostor. Nedočkali se. Lodě se staly jejich hrobkami.“

„Letíme na Lodi Mrtvých!“ zobrazil užasle Taermien. Na začátku svého života potkal jednu „Loď Mrtvých“ a na konci druhou.

„Vyrušili jsme jejich klid,“ potvrdil Ohgeinecaen, „snad nám to prominou. Časem jim postavíme jiné hrobky.“

„Jste původem Asuscionané?“ zajímal se Taermien dál.

„Ano, ale zobrazovali jsme se raději jako Pátrači,“ ukázal šedě Ohgeinecaen, „naše planety se změnilly v pustiny a my v cizince trpěné z milosti. Chtěli jsme proto najít nový svět a taky pravdu. Hyperprostor občas vyvrhnul kusy starých vraků. Pátrali jsem po nich, ale nacházeli jsme leda neužitečné trosky. Když se objevilo něco většího, pokaždé nás předběhli jiní. Mnozí dělali totéž co my. Tyasvaran vykupoval kvalitní nálezy za vysoké hodnoty, údajně kvůli historickému výzkumu, avšak jeho analyzátoři nikdy nic smyslu- plného nezveřejnili. Zpočátku nám pomáhalo hodně Asuscionanů, ale jak cykly plynuly, naše řady řídly. Nakonec nás zůstala pouhá hrstka, převážně starců, kteří kvůli pátrání přinutili svoje těla žít déle. Já sám přežívám skoro o půl veletuctu cyklů.“

„A pak jste objevili nás,“ promítl smutně Taermien.

„Dvě stě čtyřicet sedm cyklů jsme zkoumali kdejaký záhyb hyperprostoru,“ potvrdil Ohgeinecaen, „když už jsem to chtěli vzdát, potkalo nás štěstí větší, než jsme si kdy do- kázali představit. Zachytili jsme nouzový signál, který nás dovedl až do neznámé výdutě. Rozmetali jsme Kianailany a zkoumali ji. Na pusté Dajukérii nás čekalo překvapení.“

„A nalezené lodě byly zakódované?“

„Všechny bojové systémy a pohony. Ale získali jsme data z pomocných modulů, jenže Tyasvaran je prohlásil za podvod. Výduť jsme ukázat nemohli, sebrali by nám ji.“

„Vrchní velitel armád u Asuscionu pocházel z Tyasvaranu. Nechal se nacytat na léč- ku Kianailanů,“ promítl mu Taermien.

„Právě to jsme tušili. My atomáři se na to díváme jinak, lepší se nám zobák už od vy- líhnutí, ale mezi étery je chybný závěr pokládán za ostudné bezměřstvo.“

„Tak proto byla Txatyas ochotná udělat vše!“ zobrazil Taermien překvapeně, „dokon- ce se stala i vojákem atomárky Půl Tváře.“

„Bála se oprávněně,“ zobrazil Ohgeinecaen výrazně, „rozhodli jsme se uzavřít dvojici hyperkanálů, které spojují Tyasvaran s ostatním vesmírem, zabránit mu, aby zasahoval do událostí. Pak jsme chtěli zveřejnit údaje. Unesli jsme světlesu kvůli informacím o obranných systémech. Podcenili jsme ji. Měli jsme ji rozmetat hned po inspekci její paměti. Podlehli jsme lákavému pokušení - představě Vznešené Reprezentantky z Tya- svaranu, která se podílí na pádu vlastního všemocného světa.“

„Uzavřít hyperkanály u Tyasvaranu?“ zamyslel se Taermien. Jeho infocentrum poho- tově doplnilo: „*Kolem Tyasvaranu se rozprostírá vysoce vazební hyperprostor. Zásahy v něm mohou vyvolat změny v široké oblasti.*“

Pokýval hlavou. Čekal něco podobného. Postižení se pokusili od odplatu, která se jim nezdařila - žádali příliš mnoho. Bylo jim pouze povoleno začít znovu a to ještě jen tehdy, pokud to svedou. Dary života se nabízely výhradně těm, kteří rozuměli jejich účelu a uměli s nimi uvážlivě hospodařit.

„Náš Velký Boj učinil užitečnou věc - přibil vás k Narce,“ promítl Taermien pestře, „odklonil proud vašich záměrů přijatelným směrem, a to docela levně. Konflikt u Asus- cionu byl megalý usměrněn mnohem drastičtěji.“

„Snad,“ připustil váhavě Ohgeinecaen, „rovněž První éterka nám promítá, že megalov- é měli v katastrofě své sosáky. A údajně by nám nedovolili ani zasáhnout do citlivého hyperprostoru kolem Tyasvaranu; raději by zničili celou Narku. Je to pravá Aqyiul-

nawonka, u nich jsou megaly posedlí. U nás takové obrazy nenalézají moc souzvonů. Spoléháme raději na sebe a podobné struktury považujeme za prach na náhrobcích.“

V mysli Taermiena se objevila struktura z Keulnaičalangova cyklu „Modré pouště“, kterou mu pohotově dodalo infocentrum. Hned ji použil: „Vítězové se zdobí prachem na náhrobcích poražených...“

„...a odkazy na zájmy příliš vzdálené na otázky,“ doplnil Ohgeinecaen druhou část struktury a kůže na jeho hlavě se slabě zachvěla.

„Ale jak jste oživil tenhle štítovec bez kódů?“ využil Taermien pohotově chvíle na zvědavou otázku.

„První éterka nám prodala hlavní bezpečnostní kód.“

„Prodala?“ vymetl nechápavě.

„Spojila se s námi hned po zničení majlekenu. Přes naše vlastní komunikační vazby. Dala nám na výběr, buď Tyasvaran, nebo ona. Vybrali jsme si radši ji, než Defarii. Tenhle starý štítovec nás dopravil k ústí hyperkanálu na Socoaberu osm dnů před přiletem armády Tyasvaranu. Má skvělé tlumiče akcelerace. Bez něho bychom tam byli tak o dva tucty dnů později.“

„Zmršená křivoměra!“ zaklel Taermien a hluboce zalitoval, že První éterka nepoletuje poblíž, asi by neodolal a udělal z ní chuchvalec prvotní energie.

„I my bysme ji dříve s chutí rozmetali,“ zobrazil Ohgeinecae šedě, jako by uhodl jeho myšlenky, „avšak teď nám předložila příliš pádné argumenty. Vskutku asi nastal čas, abychom se místo pomsty věnovali moudrosti, když nám atomárský farmář promítá obrazy o *křivoměrných amatérech*.“

Taermien se zle zamračil, připomínka jeho boje ve válci hueraivenu ho rozladila. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Potřeboval se ptát, dokud může. Na vztek bude mít času celá tisíciletí.

„A jaké jsou vaše úmysly s lidmi na Narce?“ ukázal tesknými barvami.

„Potřebujeme vás pro provoz formovače,“ zobrazil Ohgeinecaen ostrými formami, „závisí jedině na vás, budete-li spolupracovat dobrovolně, nebo z donucení.“

„Mají snad otroci na výběr?“ promítl Taermien bolestně.

„Ne!“ ukázal Ohgeinecaen výsměšně a jeho oči zajiskřily, „pouze naději. Až se zaběhne formovač, éterové se vrhnou na tvarování živých energií a atomáři je přestanou zajímat. V rámci možností si tu budete žít zcela po svém. Aspoň u nás na Ohgeinecae tomu tak bylo. Éterové řešili víceměrné záhady a celé cykly se o nás takřka nestarali. Chtěli jen energii a pár jednoduchých prací. Když jsme od nich náhodou potřebovali něco my, namáhavě jsme usilovali o jejich pozornost.“

„A dostaneme někdy úplnou svobodu?“

„Chcete od nás to, co jste neměli,“ zobrazil neostře Ohgeinecaen, „překvapuje mě taková úvaha u tebe, při tvých zkušenostech,“ přerušil na moment řetězec znaků. „Narka je příliš důležitá. Časem získáte větší volnost, ale to, čemu vy lidé říkáte svoboda, neobdržíte nikdy.“

„Budeme dlouhověcí sluhové,“ ukázal Taermien smutně. Celý život otročil, napřed Ditrovi a Ilčině kalendáři, pak zájmu mnichů, dále KosmoFlotile, Txatyas, Kianailanům. Povzdechl si. Stále se s tím nedokázal vyrovnat. Napadlo ho, jestli vůbec existuje něco

jako svoboda, nebo jsou jen různě velké typy klecí? Vždyť i lidské tělo zahrnovalo člověka spoustou neodbytných úkolů a často nepříjemných. A ani sám kosmos nemohl vše.

„Zato obdržíte hodně úkolů,“ pokračoval Ohgeinecaen, „nás z Ohgeinecaenů zůstalo jen půl veletuctu a většinou přestárých. Mládeže máme málo a tu čekají starosti s potomky. Ostatní druhy atomárů jsou na tom ještě hůř. Obsluha formovače zůstane výhradně na vás lidech. Musíte se naučit spoustu věcí. Tak za půl veletuctu cyklů se mohou uklidnit poruchy hyperprostoru a uvolní se cesta do Zmršeného Kruhu. Je třeba náležitě se připravit.“

„Na válku?“

„Na jednání. Démoni byli přece rozmetáni, ten největší zloduch polapen a odsouzen k těžké krystalizaci. Veškeré zlo zde už zaniklo. Jsme teď mírumilovné uskupení,“ vyhodil Ohgeinecaen pokroucené znaky, parafrázi na Taermienův rozhovor s věrozvěstem Džokaiem, a velmi rychle, aby se vyhnul jeho jedovaté odpovědi, dodal: „A pokud se První éterka nemýlí, za pár cyklů bude na Narce vířit nejkvalitnější formovač blízkého hyperkosmu. Stvoříme zde mnohoměrný svět. Škoda jen, že tahle chvíle je od současnosti hodně vzdálená. Dříve než nastane, většina z nás se již vrátí do prvotního proudu.“

„Budoucnost neexistuje a je jenom vaší touhou! Vaše smělé plány snadno zhatí tyasvaranská armáda,“ ukázal Taermien šedě. Ve své duši pořád zůstával napůl farmářem. Měl raději úrodu pod střechou a obával se velkých snů vystavených rozmarům přírody.

„Každé plány mohou zhatit nějakí lotři,“ odpověděl vesele Ohgeinecaen, „ale pro ty naše snadno získáme podporu, a nejen Aqyiulnawonu. Víc soustav by rádo vidělo, kdyby formovač Tyasvaranu měl víceměrného soupeře.“

„Zveřejníte záznamy o Asuscionu?“

„Ne, věnujeme je Tyasvaranu na důkaz našich mírumilovných úmyslů a zavážeme se, že je nikdy nepoužijeme.“

„Jsem asi politický máloměr,“ promítl Taermien mdle, „ale být na vašem místě, tohle bych nikdy neudělal.“

„Podceňuješ se; některá tvá rozhodnutí jsou velmi prozíravá,“ promítl Ohgeinecaen pestře a kůže na jeho hlavě se opět lehce zkrabatila.

Taermien se na něho udiveně podíval a najednou měl dojem, že Ohgeinecaen ví o infocentru. Jak se to prozradilo?

„JSEM TO ALE ŠIŠOMĚR!“ vzápětí si Taermien vynadal v duchu. K propojení s Hebkou Kadeří použil složitý vzor, o kterém éterové věděli, díky inspekci jeho vzpomínek, že ho dříve neznal. Asi ho sledovali. A docela snadno. Éteasón té křivoměrné mrchy se přece dokázal maskovat za libovolný předmět. Třeba za lampu, kterou pořád nosil s sebou.

Pro lásku skončil na popravišti. Smutný osud, ale nedivil se jim. Chápal zákon, který každého odsuzoval k okamžité smrti za jakýkoliv pokus jednat s Kianailany, kteří znali spoustu nebezpečných věcí a nemilosrdně toužili po odvetě. Dozvěděl se už dvě jejich vražedné vědomosti. A obě pouhou náhodou. Určitě jich budou existovat stovky dalších.

„V našich úmyslech se mýlíš,“ přerušil Ohgeinecaen jeho chmurné úvahy. „Hrdý Tyasvaran najde v Narce horší konkurenci, než měl v Planoucí Věčnosti. Srazíme ho z trůnu nepostradatelného a tím se mu pomstíme víc než zničením jeho hyperkanálů, nebo zveřejněním záznamů o Asuscionu. Aspoň tak nám to odpřísáhla První éterka.“

A tím vykonáte odplatu i za Kianailany, posteskl si Taermien v duchu. Nedostal pokyny, jak má použít darované infocentrum. Nezáleželo na tom. Proud událostí už opustil nebezpečné koryto. Plynul přijatelným směrem a možná, že jednou ve vzdálené budoucnosti smete i Tyasvaran. Kianailae měla svoji pomstu jistou v každém případě, lišil se jen její rozsah. Infocentrum obsahovalo řadu drahocenných poznatků. Kianailané jimi nemohli podpořit Dajukévy, bránily jim v tom vzpomínky plné rozmetaných druhů, a proto svoje vědomosti nechali Taermienovi. A bez pokynů. Věděli, že i on má svoje vzpomínky a mrtvé. Nemýlili se. Myšlenka na spojení s bývalými Dajukévy mu divoce rozbouřila krev. Před ní dával přednost krystalizaci.

„Zatáhli jste lidstvo do svých sporů,“ zobrazil vyčítavě.

„Přidali jste se k nám sami,“ promítl Ohgeinecaen mdle, „vůdci Země souhlasili se smlouvou dobrovolně. I způsob provedení jsme nechali na nich. Chybili jsme. Naformovali jsme hodně máloměrstev, avšak KosmoFlotilu považujeme za největší z nich.“

Taermiena zarazilo podobné přiznání a vyvolalo v něm spoustu zatraceně protivných dotazů. Bohužel, ubýval mu čas na otázky. Blížili se k rovníku Narky. Zeptal se raději na hořkou současnost: „Až uvolní hyperkanál na Ravenang, co uchystáte ostatním lidským planetám?“

„Nic. Budou-li s námi spolupracovat, naučíme je vhodné práce s hmotou. Nutit ale nikoho nebudeme. Dobrovolníků chtivých nových poznatků bude víc než dost. Až se zvýší počet obyvatel Narky, dovolíme všem nespokojencům, aby se odtud odstěhovali, budou-li mít pocit, že na Ravenangu obdrží víc té vaší *svobody*,“ zobrazil Ohgeinecaen s důrazem na poslední znaky a pozoroval úžas na Taermienově tváři. Světla v jeho jednolitých protáhlých očích se slabě chvěla. Vypadalo to, jako když se skvěle baví.

Taermien znovu sklouzl pohledem na kotouč Chara, který už vystoupal vysoko nad obzor. Přelétali právě rovník a v dálce se objevila skupinka malých ostrůvků. Jeho reduktor na levasénu je sám zvětšil a ukázal mu ploché atoly s divokou vegetací. Mělčiny mezi nimi pokrýval souvislý koberec řas, ze kterého občas vylétala do výše mnohametrová průsvitná chapadla posetá rudými žahavkami. Mořští slizáci se mezi sebou rvali stejně tak zuřivě jako jejich suchozemští kolegové v líhni Frankí. Na protivníky chrlili spršky jedu a kyselin, trhali z nich velké chomáče rosolu a lačně je požírali. O mrtvoly přemožených propukal ještě prudší boj, který vytvářel další oběti a tím i nové důvody pro válku. Smysl života slizáků spočíval v rozmnožování, žraní a věčných rvačkách.

„Tak jako kdysi dávní Asuriané,“ napadlo Taermiena, „možná, že jsou to jejich degenerované pozůstatky.“

„*Není to zcela vyloučeno, Asuriané se povahou slizákům velmi podobali,*“ potvrdilo jeho infocentrum.

„Zkusím se jich zeptat na prapředky. Času na to budu mít víc než dost, tak sto tisíc let,“ promítl Taermien a znovu se zamyslel, jestli si nemá vědomostmi Kianailae vykoupit svůj život, sklonit hlavu a stát se poslušným spolupracovníkem.

Váhal jen zlomek okamžiku; vzpomněl si na malé čuegáje, kteří se prali v majlekenu, zatřásl prudce hlavou, aby zahnal odpornou myšlenku na spolupráci s Dajukévy, a ukázal tklivě tónovaný řetězec znaků: „Jsem rád, že sis se mnou promítal. Vidím svět dnes na posledy. Budu si pamatovat tvé obrazy i na tenhle východ Chara.“

„Tvé obavy jsou přehnané a závěry příliš unáhlené,“ zobrazil Ohgeinecaen jasné znaky. „Ta atomová puma byla malá. Snadno radioaktivitu neutralizujeme.“

„Nerozumím. Jaká atomová puma?“ vyhodil zmateně Taermien.

„Na východním cípu pevniny, co ji označujete zvukem *JIARLAND*. Vybuchla tam navečer podle času *AZMAYŮ* a spálila kruh o průměru šestiny rykanu, to je asi půl vašeho kilometru. Odletěly tam hned dva přepadové astreny, ale neměly rušiče radioaktivity.“

Taermienovi se zatočila hlava. Válka otrokářských klanů! Na východě Jiarlandu sídlili Marokané, kteří půjčili Frankí svůj Vivam. Zaútočili, nebo byli přepadeni a oslabení je donutilo k zoufalému aktu obrany? Nejistě zobrazil: „A proč jste mě vzali s sebou?“

„Výbuch a přílet astrenů vyvolal na *JIARLANDU* zmatek. Obyvatelstvo si myslí, že jsme explozi způsobili my. Bude třeba, abys jim vysvětlil situaci vašimi zvuky a dále nám pomohl při hledání dalších nebezpečných zbraní.“

„Ale já jsem dostal zprávu, že mne odvezete nad moře!“ poskočil Taermien překvapením na sedačce levasénu.

„Opravdu nad moře?“ promítl Ohgeinecaen pestře tónovaný obraz. „Tak to jsem rád, že jsem se nemýlil. Ta velká hladká plocha, nad kterou letíme, mi od začátku připomínala vodu.“

„Vy se mě nechystáte krystalizovat?“ vychrlil ze sebe Taermien a zmateně zíral na ostrovy slizáků, které právě míjeli. Stále tomu obratu nemohl uvěřit. Náhle ho napadlo, že i mnoho dalších věcí může být zcela jinak, než si myslí.

Nedůvěřivě se rozhlédl kolem sebe. Oči Ohgeinecaena vysílaly oslepující záblesky, oba atosedové se pobaveně šklebili a éteri přítomní v řídicím centru divoce vibrovali. Jen k odpovědi na jeho otázku se neměli. Tušil, že se jí teď nedočká. Věnovali mu stejnou nejistotu, jakou on svým váháním dával jim. Mohutně riskovali, když ho nechávali nad mořem. Postaral se nejen o změnu jejich plánů, ale také o smrt mnoha kolegů. Odmítl je však zničit všechny.

Poskytli mu trochu času. A sobě taky. Snad ho bude dost. Obě strany potřebovaly hodně zapomínat. Především on. Musel se smířit se svým zvláštním, ale velmi potřebným posláním, které se bolestně nesnášelo se slávou a poctami. A navíc - učinit to s mnohoměrnou hrdostí světa éterů.

Ale Frankí něco podobného dokázala, Pápěří nakonec také a paprsky měsíce to činily každou noc.

~ K O N E C ~

